

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ

160/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγητής: Περικλής Αλεξίου

Δικηγόροι: Δημ. Λιβογιάννης, Χρ. Βούλγαρης, Νικ. Παπαπέτρου

Αυτοδίκαιη ακυρότητα αποφάσεων ΓΣ ανώνυμης εταιρίας στις περιπτώσεις του 35-α § 1 ν. 2190/20, αλλά και σε κάθε άλλη περίπτωση αν αντιτίθενται σε απαγορευτικές δ/ξεις νόμων, δυνάμενη να αναγνωριστεί με απόφαση κατόπιν αγωγής του έχοντος έννομο συμφέρον, που έχει ισχύ έναντι πάντων.

Ακυρότητα απόφασης ΓΣ συγκληθείσας από ΔΣ εκλεγέν με άκυρη απόφαση ΓΣ.

Έννομο συμφέρον για αναγνώριση ακυρότητας αποφάσεων του μη νόμιμου ΔΣ από μετόχους που εκπροσωπούν το 1/20 του εταιρικού κεφαλαίου, αν αποκλείστηκαν από τη ΓΣ παράνομα. Στην περίπτωση αυτή, μη προϋπόθεση παραδεκτής συζήτησης η κατάθεση και διατήρηση των μετοχών των εναγόντων στο ΤΠΔ ή σε Τράπεζα μέχρι την έκδοση απόφασης.

Ορθή εναγωγή των μελών του μη νόμιμου ΔΣ, διότι μεταξύ ορισμένων εξ αυτών και της εταιρίας φέρεται ότι καταρτίστηκαν συμβάσεις, αλλά και διότι η εταιρία δεν νομιμοποιείται να τους υποκαταστήσει σε αυτή τη δίκη.

Εκπροσώπηση ΑΕ από το ΔΣ συλλογικά, δυνατή δε, αν ορίζεται στο κατα-

στατικό, ανάθεσή της σε ένα ή ορισμένα μέλη του, στους διευθυντές ή τρίτο. Επί αμφισβήτησης του κύρους σύμβασης ελλείψει νόμιμης εκπροσώπησης του ν.π., ο επικαλούμενος τη σύμβαση πρέπει να αποδείξει κατάρτισή της από το νόμιμο εκπρόσωπο, το δε δικαστήριο να τον προσδιορίσει για να είναι δυνατός ο αναιρετικός έλεγχος ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου. Ακυρότητα συμβάσεων, κατά τη σύναψη των οποίων η ΑΕ εκπροσωπήθηκε από ακύρως εκλεγέν ΔΣ. Μη δυνατή όμως αναγνώριση της ακυρότητας, διότι η αγωγή δεν στρέφεται και εναντίον του αντισυμβαλλομένου της ΑΕ.

{...} III. Στην πιο πάνω αγωγή του με ημερομηνία 20.4.2005 και αριθ. έκθ. κατ. 237/21.4.2005 ο ήδη εκκαλών - εφεσίβλητος, Κ. Χ., ιστόρησε ότι στις 6.11.1999 οι δύο πρώτοι εναγόμενοι, Ν. Τ. και Α. Τ., κατέχοντας ποσοστό 25% του μετοχικού κεφαλαίου έκαστος, συγκάλεσαν έκτακτη γενική συνέλευση των μετόχων της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «Τ. - Χ. ΑΕ», της οποίας είναι μέτοχος ο ενάγων, κατέχοντας ποσοστό 50% του μετοχικού κεφαλαίου, για να εκλέξουν διοικητικό συμβούλιο αυτής, και με απόφαση εκείνης της γενικής συνέλευσης διορίστηκαν ως μέλη του νέου διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας οι εναγόμενοι, αλλά εκείνη η γενική συνέλευση αναγνωρίστηκε τελεσίδικα ως άκυρη με την απόφαση αριθμ. 263/2002

του Εφετείου Λάρισας, η οποία δημοσιεύτηκε στις 8.4.2002, με συνέπεια να είναι άκυρες όλες οι πράξεις και αποφάσεις του παράνομου διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας, ότι, παρόλα αυτά, οι δύο πρώτοι εναγόμενοι φέρεται ότι έχουν απαιτήσεις εναντίον της εταιρίας, οι οποίες δημιουργήθηκαν από 6.11.1999 έως 8.4.2002, και, ειδικότερα, ότι έχουν εναντίον της εταιρίας τις απαιτήσεις που αναφέρονται στην αγωγή λεπτομερώς, ότι μεταξύ των άκυρων πράξεων του διοικητικού συμβουλίου περιλαμβάνεται δανεισμός χρημάτων και αγορά εμπορευμάτων από τον W. S. και ότι στη διάρκεια του επίδικου χρονικού διαστήματος οι δύο πρώτοι εναγόμενοι και τρίτοι, τους οποίους φέρεται ότι προσέλαβε το παράνομο διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας ως εργαζομένους της, ενέγραψαν προσημειώσεις υποθήκης σε βάρος της εταιρίας για απαιτήσεις τους εναντίον της. Για τους λόγους αυτούς ο ενάγων ζήτησε να αναγνωριστεί η ακυρότητα όλων των πράξεων και αποφάσεων του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας που εμπίπτουν στο χρονικό διάστημα από 6.11.1999 έως σήμερα και, επίσης, να αναγνωριστεί ότι κατά το άνω χρονικό διάστημα η εταιρία δεν είχε διοίκηση και, συνεπώς, ήταν άκυρες και παράνομες οι κάθε μορφής επιδόσεις προς αυτή.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αφού δίκασε ερήμην των 4ου, 5ου και 7ης εναγομένων, εξέδωσε ως προς την επίδικη υπόθεση την οριστική απόφαση τακτικής διαδικασίας αριθμ. 267/2007, με την οποία δέχτηκε την ένδικη αγωγή εν μέρει και αναγνώρισε την ακυρότητα συγκεκριμένων πράξεων και αποφάσεων του διοι-

κητικού συμβουλίου της εταιρίας, οι οποίες αναφέρονται στο διατακτικό της εκκαλούμενης απόφασης. Ήδη ο ενάγων, Κ. Χ., και οι εναγόμενοι Ν. Τ., Α. Τ., Α. Μ. και Α. Τ. παραπονούνται με τις ένδικες εφέσεις τους ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και την εφαρμογή του νόμου και, ειδικότερα, ότι υπέπεσε στις πλημμέλειες που αναφέρονται στις εφέσεις λεπτομερώς, και ζητούν, αντίστοιχα, ο ενάγων - εκκαλών να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση και να γίνει ολικά δεκτή η ένδικη αγωγή του, και οι εναγόμενοι - εκκαλούντες να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη και να απορριφθεί η ένδικη αγωγή.

IV. Από τις διατάξεις του άρθρου 35-α § 1 του Ν. 2190/1920 συνάγεται ότι οι αποφάσεις της γενικής συνέλευσης ανώνυμης εταιρίας είναι άκυρες όχι μόνο στις περιπτώσεις που αναφέρονται με στοιχεία α' και β' στο άρθρο αυτό, αλλά και σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, εφόσον είναι αντίθετες σε απαγορευτικές διατάξεις του πιο πάνω νόμου ή του Αστικού Κώδικα (βλ. άρθρα 174, 180 ΑΚ). Αυτή η ακυρότητά τους, αν και επέρχεται αυτοδίκαια, δύναται να αναγνωριστεί με δικαστική απόφαση μετά από αγωγή προσώπου που έχει έννομο συμφέρον. Η απόφαση αυτή έχει ισχύ έναντι πάντων. Τέτοια ακυρότητα απόφασης γενικής συνέλευσης επέρχεται, όπως συνάγεται από τα άρθρα 25, 26 § 1, 35-γ § 1, 38, 39 του Ν. 2190/1920, και στην περίπτωση που αυτή δεν συγκλήθηκε από το αρμόδιο όργανο της εταιρίας, που είναι το διοικητικό συμβούλιο της, (βλ. ΑΠ 94/99 ΔΕΕ 1999. 723). Το διοικητικό συμβούλιο ανώνυμης εταιρίας, το οποίο εκλέχτηκε με

άκυρη απόφαση της γενικής συνέλευσης των μετόχων της, δεν είναι σύννομο (βλ. ΟΛΑΠ 18/01 Δνη 43. 76), και η τυχόν από αυτό σύγκληση της γενικής συνέλευσης των μετόχων της εταιρίας έχει ως συνέπεια την ακυρότητα των αποφάσεών της (βλ. ΑΠ 367/78 ΝοΒ 1978. 1194, ΕφΘεσ 2401/98 Δνη 40. 420, ΕφΑθ 4505/04 Νόμος, Ν. Ρόκα Εμπορικές Εταιρίες, έκδ. δ', σελ. 179, 193).

Περαιτέρω, κάθε απόφαση του μη σύννομου διοικητικού συμβουλίου ανώνυμης εταιρίας, το οποίο εκλέχτηκε με άκυρη απόφαση της γενικής συνέλευσης των μετόχων της, πάσχει από ακυρότητα, η οποία δύναται να αναγνωριστεί με δικαστική απόφαση μετά από αγωγή προσώπου που έχει έννομο συμφέρον. Μεταξύ των προσώπων που έχουν δικαίωμα να επιδιώξουν να αναγνωριστεί η ακυρότητα αποφάσεων του μη σύννομου διοικητικού συμβουλίου ανώνυμης εταιρίας, περιλαμβάνονται αναμφίβολα, όπως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 35-γ § 1-α Ν. 2190/1920, οι μέτοχοι που εκπροσωπούν ποσοστό 1/20 του εταιρικού κεφαλαίου, αν αποκλείστηκαν από τη γενική συνέλευση των μετόχων της εταιρίας παράνομα. Στην περίπτωση αυτή, η οποία εμπίπτει στη διάταξη του άρθρου 35-α Ν. 2190/1920 (και όχι στη διάταξη του άρθρου 35-γ του ίδιου νόμου, με την οποία ρυθμίζεται η ακύρωση αποφάσεων, σχετικών με την απόρριψη αίτησης παροχής πληροφοριών ή σχετικών με την έγκριση ισολογισμού της εταιρίας), δεν αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την παραδεκτή συζήτηση της αγωγής αναγνώρισης της ακυρότητας η κατάθεση των μετοχών των εναγόντων

στο Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων ή σε Τράπεζα και η διατήρηση των μετοχών κατατεθειμένων μέχρι την έκδοση της οριστικής απόφασης του αρμόδιου δικαστηρίου, όπως ορίζεται στη διάταξη του άρθρου 35-γ § 3 Ν. 2190/1920. Στη διάρκεια της αντίστοιχης πρωτοβάθμιας δίκης οι εναγόμενοι Ν. Τ., Α. Τ., Α. Μ. και Α. Τ. επιχείρησαν να αντικρούσουν την ένδικη αγωγή, υποβάλλοντας: ι) Ένσταση αοριστίας της αγωγής, με την αιτιολογία ότι δεν αναφέρονται στην αγωγή το μετοχικό κεφάλαιο και οι μετοχές της εταιρίας, ο αριθμός των μετοχών που κατέχει ο ενάγων, η κατάθεση των μετοχών σε τράπεζα, οι πράξεις και αποφάσεις του Δ.Σ. που ζητείται να αναγνωριστούν ως άκυρες, ιι) Ένσταση έλλειψης ενεργητικής και παθητικής νομιμοποίησης, με την αιτιολογία ότι το δικαίωμα που ασκείται με την ένδικη αγωγή ανήκει αποκλειστικά στην ανώνυμη εταιρία, η οποία το ασκεί διαμέσου των οργάνων της, ή στην υπό του νόμου προβλεπόμενη μειοψηφία, η οποία το ασκεί όπως προβλέπει ο νόμος, ότι, εφόσον για τις περιπτώσεις που αναφέρονται στην αγωγή, έχουν εκδοθεί διαταγές πληρωμής, ο ενάγων έπρεπε να ασκήσει τριτανακοπή και ότι τα μέλη του Δ.Σ. της εταιρίας δεν νομιμοποιούνται παθητικά στη δίκη. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε σιωπηρά όλους αυτούς τους ισχυρισμούς των ανωτέρω εναγομένων με την εκκαλούμενη απόφασή του και ήδη οι εναγόμενοι αυτοί παραπονούνται, ως εκκαλούντες, με την ένδικη έφεσή τους ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και την εφαρμογή του νόμου, διότι απέρριψε τους ανωτέρω ισχυρισμούς τους, δέχτηκε

την ένδικη αγωγή εν μέρει και αναγνώρισε ως άκυρες τις συμβάσεις πώλησης και δανείου που συνάφθηκαν μεταξύ του 1ου εναγομένου και της εταιρίας.

Όπως ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω, στην ένδικη αγωγή ιστορείται η ιδιότητα του ενάγοντος ως μετόχου της ανωτέρω εταιρίας και κατόχου ποσοστού 50% των μετοχών της και, επίσης, η έκδοση τελεσίδικης δικαστικής απόφασης, με την οποία αναγνωρίστηκε ως άκυρη η απόφαση της από 6.11.1999 έκτακτης γενικής συνέλευσης των μετόχων της εταιρίας για εκλογή διοικητικού συμβουλίου της. Τα στοιχεία που περιέχονται στην ένδικη αγωγή είναι απολύτως επαρκή, ως ιστορική βάση της αγωγής, με συνέπεια να μην ανακύπτει αοριστία της αγωγής. Περαιτέρω, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην ανωτέρω νομική σκέψη τούτης της απόφασης, ο ενάγων, ως κάτοχος ποσοστού 50% των μετοχών της εταιρίας, (ήτοι ποσοστού μετοχών πολύ μεγαλύτερου του 1/20 που αναφέρεται στη διάταξη του άρθρου 35-γ § 1 Ν. 2190/1920), νομιμοποιείται να επιδιώκει ως ενάγων (και όχι ως τριτανικόπτην) την αναγνώριση της ακυρότητας αποφάσεων του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας, το οποίο εκλέχτηκε από άκυρη γενική συνέλευση της εταιρίας. Το γεγονός ότι δεν ιστορείται στην ένδικη αγωγή κατάθεση των μετοχών του ενάγοντος σε τράπεζα, όπως επιτάσσει το άρθρο 35-γ § 3 Ν. 2190/1920, δεν προκαλεί αοριστία της αγωγής, αφού η επίδικη υπόθεση εμπίπτει στη διάταξη του άρθρου 35-α § 1 Ν. 2190/1920 και όχι στις διατάξεις των άρθρων 35-β §§ 2-3 ή 35-γ § 1 του ίδιου νόμου. Περαιτέρω, ορθά ενάγονται τα

μέλη του μη σύννομου Δ.Σ. της εταιρίας, όχι μόνο διότι μεταξύ ορισμένων εξ αυτών και της εταιρίας φέρεται ότι καταρτίστηκαν συμβάσεις, αλλά, επίσης, διότι η εταιρία δεν νομιμοποιείται να υποκαταστήσει τα πρόσωπα αυτά σε τούτη τη δίκη. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ορθά απέρριψε τους ανωτέρω ισχυρισμούς των εναγομένων, οι οποίοι είχαν υποβληθεί ενώπιόν του, και το γεγονός αυτό πρέπει να οδηγήσει σε απόρριψη αμφοτέρων των λόγων της 2ης ένδικης έφεσης, την οποία άσκησαν οι ανωτέρω εναγόμενοι, ως ουσιαστικά αβάσιμων και σε ολική απόρριψη της έφεσης αυτής με την ίδια αιτιολογία.

V. Από τις διατάξεις των άρθρων 61, 65, 67, 68 και 70 ΑΚ συνάγεται ότι για να υποχρεωθεί το νομικό πρόσωπο από δικαιοπραξία, πρέπει να έχει συναφθεί αυτή είτε από το όργανο που διοικεί το νομικό πρόσωπο και ενεργεί μέσα στα όρια της εξουσίας του, σύμφωνα με τους όρους της συστατικής πράξης ή του καταστατικού του, είτε από φυσικό πρόσωπο, στο οποίο παρέσχε σχετική εξουσία το όργανο που διοικεί το νομικό πρόσωπο. Δικαιοπραξία που έχει καταρτισθεί στο όνομα νομικού προσώπου από φυσικό πρόσωπο, το οποίο δεν έχει εξουσία εκπροσώπησής του, δεν το δεσμεύει. Ειδικότερα, η ανώνυμη εταιρία, η οποία είναι νομικό πρόσωπο, εκπροσωπείται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 18 και 22 του κωδ. Νόμου 2190/1920, από το διοικητικό συμβούλιό της, το οποίο ενεργεί συλλογικά, μπορεί όμως, εφόσον τούτο ορίζεται στο καταστατικό, να ανατεθεί ευθέως από αυτό ή από το διοικητικό συμβούλιο της η εκπροσώπησή της σε ένα ή περισσότερα

μέλη του διοικητικού συμβουλίου ή στους διευθυντές της ή σε άλλα πρόσωπα ή σε τρίτο πρόσωπο. Έτσι, όταν αμφισβητείται το κύρος καταρτισμένης σύμβασης, διότι έλειπε η νόμιμη εκπροσώπηση του νομικού προσώπου, εκείνος που επικαλείται τη σύμβαση, πρέπει να προτείνει και να αποδείξει ότι αυτή καταρτίστηκε με εκείνον που εκπροσωπεί το νομικό πρόσωπο, και ότι ο εκπρόσωπος του νομικού προσώπου δήλωσε με νόμιμο τρόπο τη βούλησή του για κατάρτιση αυτής της σύμβασης. Περαιτέρω, το δικαστήριο πρέπει να προσδιορίσει στην απόφασή του το φυσικό πρόσωπο, από το οποίο εκπροσωπήθηκε το νομικό πρόσωπο, για να καθίσταται δυνατός ο έλεγχος του Αρείου Πάγου ως προς την ορθή ή όχι εφαρμογή των πιο πάνω νομικών διατάξεων (βλ. ΑΠ 880/11 Νόμος).

VI. Από την εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων ... αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Στις 6.11.1999 οι δύο πρώτοι εναγόμενοι, Ν. Τ. και Α. Τ., σύζυγοι μεταξύ τους, συγκάλεσαν έκτακτη γενική συνέλευση των μετόχων της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «Τ. - Χ. ΑΕ», προκειμένου να προβεί στην εκλογή διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας. Το μετοχικό κεφάλαιο της εταιρίας αυτής ανήκε τότε κατά ποσοστό 25% στον 1ο εναγόμενο, Ν. Τ., κατά ποσοστό 25% στη 2η εναγόμενη, Α. Τ., και κατά ποσοστό 50% στον ενάγοντα Κ. Χ. Στη συγκεκριμένη έκτακτη γενική συνέλευση των μετόχων της εταιρίας δεν έλαβε μέρος ο ενάγων, διότι οι δύο πρώτοι εναγόμενοι παρέλειψαν σκόπιμα να τον ενημερώσουν έγκαιρα και να τον καλέσουν να συμμετάσχει σε αυτή. Το γεγονός αυτό είχε ως συνέπεια όχι

μόνο να μη συγκληθεί νόμιμα η ανωτέρω γενική συνέλευση των μετόχων της εταιρίας αλλά, επίσης, να αποκλειστεί ο ενάγων από αυτή παράνομα. Στη διάρκεια εκείνης της γενικής συνέλευσης εκλέχθηκαν ομόφωνα ως μέλη του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας οι ήδη εναγόμενοι, Ν. Τ., Α. Τ., Α. Μ., Ν. Τ., Π. Α. και Α. Τ. Ο ενάγων, μόλις πληροφορήθηκε το ανωτέρω γεγονός, δηλαδή τη σύγκληση έκτακτης γενικής συνέλευσης της εταιρίας και την εκλογή νέου διοικητικού συμβουλίου αυτής, προσέφυγε στη δικαιοσύνη, ήτοι άσκησε αγωγή (με αριθ. έκθ. κατάθ. 178/20.3.2000) ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Βόλου, με την οποία ζήτησε να αναγνωρισθεί ως άκυρη η απόφαση της έκτακτης γενικής συνέλευσης της εταιρίας περί εκλογής διοικητικού συμβουλίου. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε την αγωγή εκείνη με την απόφασή του αριθμ. 561/2000, αλλά ο ενάγων άσκησε έφεση εναντίον της ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (Εφετείου Λάρισας), η οποία έγινε δεκτή με την απόφαση αριθμ. 263/2002 του Δικαστηρίου τούτου, με την οποία εξαφανίστηκε η εκκαλούμενη απόφαση (αριθμ. 561/2000 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Βόλου), έγινε δεκτή η αγωγή εκείνη και αναγνωρίστηκε ως άκυρη η απόφαση της από 6.11.1999 έκτακτης γενικής συνέλευσης των μετόχων της τότε εναγομένης εταιρίας με την επωνυμία «Τ. - Χ. ΑΕ» περί εκλογής διοικητικού συμβουλίου αυτής. Το γεγονός αυτό έχει ως συνέπεια να αποβαίνει μη σύννομο το διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας, το οποίο εκλέχτηκε με την ανωτέρω άκυρη απόφαση της έκτακτης γενικής συνέλευσης των μετόχων της. Η απόφαση αριθμ. 263/2002

του Δικαστηρίου τούτου δημοσιεύτηκε στις 8.4.2002. Μέχρι να δημοσιευτεί η ανωτέρω απόφαση (αριθμ. 263/2002) του Δικαστηρίου τούτου, το διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας, που εκλέχτηκε στις 6.11.1999 από την (αναγνωρισθείσα ως άκυρη) έκτακτη γενική συνέλευση των μετόχων της, άσκησε διάφορες πράξεις διοίκησης της εταιρίας και διαχείρισης της περιουσίας της.

Μεταξύ των πράξεων αυτών περιλαμβάνονται και οι εξής: ι) Σύμβαση πώλησης, η οποία φέρεται ότι συνάφθηκε μεταξύ του 1ου εναγομένου, Ν. Τ., και της εταιρίας, η οποία είχε ως αντικείμενο την πώληση διαφόρων εμπορευμάτων, συνολικής αξίας 31.247,93 Ε (με τον Φ.Π.Α.), από τον 1ο εναγόμενο προς την εταιρία, τα οποία φέρεται ότι παρέδωσε ο 1ος εναγόμενος στην εταιρία στη διάρκεια του χρονικού διαστήματος από 16.2.2001 έως 14.5.2001. Προκειμένου να εξασφαλιστεί η ικανοποίηση της αντίστοιχης αξίωσής του, ο 1ος εναγόμενος επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η διαταγή πληρωμής αριθμ. 179/2003 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια, για να εγγράψει στις 5.9.2003, στον τόμο ... και αριθμό ... των βιβλίων υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Β., προσημείωση υποθήκης υπέρ αυτού και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας, για το ποσό των 32.445 Ε. Η ανωτέρω σύμβαση πώλησης πάσχει από ακυρότητα, διότι κατά τη σύναψή της η εταιρία εκπροσωπήθηκε από διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα. Ο 1ος εναγόμενος γνώριζε το γεγονός αυτό, (δηλαδή την εκπροσώπηση της εταιρίας από διοικητικό

συμβούλιο το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα). Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο αποφάνθηκε παρόμοια ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα και αναγνώρισε την ακυρότητα της ανωτέρω σύμβασης, δεν έσφαλε. ιι) Σύμβαση δανείου, η οποία φέρεται ότι συνάφθηκε μεταξύ του 1ου εναγομένου, Ν. Τ., και της εταιρίας, η οποία είχε ως αντικείμενο τη χορήγηση δανείου, συνολικού ποσού 40.284,79 Ε από τον 1ο εναγόμενο προς την εταιρία, το οποίο φέρεται ότι κατέθεσε τμηματικά ο 1ος εναγόμενος στο ταμείο της εταιρίας στη διάρκεια του χρονικού διαστήματος από 28.11.2000 έως 18.6.2002. Προκειμένου να εξασφαλιστεί η ικανοποίηση της αντίστοιχης αξίωσής του, ο 1ος εναγόμενος επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η διαταγή πληρωμής αριθμ. 215/2003 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια, για να εγγράψει στις 17.10.2003, στον τόμο ... και αριθμό ... των βιβλίων υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Β., προσημείωση υποθήκης υπέρ αυτού και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας, για το ποσό των 42.000 Ε. Η ανωτέρω σύμβαση δανείου πάσχει από ακυρότητα, διότι κατά τη σύναψή της η εταιρία εκπροσωπήθηκε από διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα. Ο 1ος εναγόμενος γνώριζε το γεγονός αυτό. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο αποφάνθηκε παρόμοια ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα και αναγνώρισε την ακυρότητα της ανωτέρω σύμβασης, δεν έσφαλε. ιiii) Σύμβαση δανείου, η οποία φέρεται (σύμφωνα με αντίστοιχη εγγραφή που υφίσταται στα πρακτικά αριθμ. 181/20.1.2001 και 197/3.3.2002

του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας) ότι συνάφθηκε μεταξύ του αλλοδαπού W. S. (B. Z.), και της εταιρίας, η οποία είχε ως αντικείμενο τη χορήγηση δανείου, συνολικού ποσού 30.000 Ε από τον W. S. προς την εταιρία, το οποίο φέρεται ότι χορήγησε ο δανειστής προς την εταιρία στη διάρκεια του επίδικου χρονικού διαστήματος. Η ανωτέρω σύμβαση δανείου πάσχει από ακυρότητα, διότι κατά τη σύναψή της η εταιρία εκπροσωπήθηκε από διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα. Παρόλα αυτά δεν είναι δυνατή η αναγνώριση της ακυρότητάς της, όπως ζητείται με την ένδικη αγωγή, διότι η αγωγή αυτή δεν στρέφεται και εναντίον του αντισυμβαλλομένου της εταιρίας, W. S. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο, χρησιμοποιώντας διαφορετική αιτιολογία, η οποία αντικαθίσταται από την ανωτέρω αιτιολογία, παρέλειψε να αναγνωρίσει την ακυρότητα της ανωτέρω σύμβασης, δεν έσφαλε, όπως παραπονείται ήδη ο ενάγων με τον 1ο λόγο της ένδικης έφεσής του, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε απόρριψη του αντίστοιχου σκέλους αυτού του λόγου έφεσης ως ουσιαστικά αβάσιμου. iv) Σύμβαση πώλησης, η οποία φέρεται ότι συνάφθηκε μεταξύ του W. S. και της εταιρίας, η οποία είχε ως αντικείμενο την πώληση διαφόρων εμπορευμάτων, συνολικής αξίας 9.023.500 δρχ, ήδη 26.481,30 Ε, πλέον Φ.Π.Α., ποσού 4.766,63 Ε, ήτοι συνολικού ποσού 31.247,93 Ε (με τον Φ.Π.Α.), από τον W. S. προς την εταιρία, τα οποία φέρεται ότι παρέδωσε ο πωλητής στην εταιρία στη διάρκεια του επίδικου χρονικού διαστήματος, αλλά η εταιρία δεν του κατέβαλε το τίμημα αυτών, με συνέπεια να

του οφείλει το ανωτέρω χρηματικό ποσό. Προκειμένου να εξασφαλίσει την ικανοποίηση της αντίστοιχης αξίωσής του, ο W. S. επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η διαταγή πληρωμής αριθμ. 1293/20.5.2003 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια, για να εγγράψει στις 27.06.2003, στον τόμο ... και αριθμό ... των βιβλίων υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Β., προσημείωση υποθήκης υπέρ αυτού και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας, για το ποσό των 39.000 Ε. Στη συνέχεια η συγκεκριμένη προσημείωση υποθήκης τράπηκε σε υποθήκη στις 16.4.2004 με την τελεσίδικη απόφαση αριθμ. 192/2003 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου. Η ανωτέρω σύμβαση πώλησης πάσχει από ακυρότητα, διότι κατά τη σύναψή της η εταιρία εκπροσωπήθηκε από διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα. Παρόλα αυτά δεν είναι δυνατή η αναγνώριση της ακυρότητάς της, όπως ζητείται με την ένδικη αγωγή, διότι η αγωγή αυτή δεν στρέφεται και εναντίον του αντισυμβαλλομένου της εταιρίας, W. S. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο, χρησιμοποιώντας διαφορετική αιτιολογία, η οποία αντικαθίσταται από την ανωτέρω αιτιολογία, παρέλειψε να αναγνωρίσει την ακυρότητα της ανωτέρω σύμβασης, δεν έσφαλε, όπως παραπονείται ήδη ο ενάγων με τον 1ο λόγο της ένδικης έφεσής του, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε απόρριψη του αντίστοιχου σκέλους αυτού του λόγου έφεσης ως ουσιαστικά αβάσιμου.

Περαιτέρω, στη διάρκεια του επίδικου χρονικού διαστήματος, οι δύο πρώτοι εναγόμενοι φέρεται ότι απόκτησαν απαιτήσεις

εναντίον της εταιρίας, για την ικανοποίηση των οποίων επέτυχαν να εκδοθούν διαταγές πληρωμής εναντίον της εταιρίας. Συγκεκριμένα: ι) Ο 1ος εναγόμενος, προκειμένου να εξασφαλίσει την ικανοποίηση αξίωσής του, ποσού 17.975.000 δρχ, ήδη 52.751,28 Ε, εναντίον της εταιρίας, επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η διαταγή πληρωμής αριθμ. 564/6.10.2000 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια, για να εγγράψει στις 21.11.2000, προσημείωση υποθήκης στα βιβλία υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Β., υπέρ αυτού και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας. Στη συνέχεια, η συγκεκριμένη προσημείωση υποθήκης τράπηκε σε υποθήκη στις 29.7.2002 με την τελεσίδικη απόφαση αριθμ. 222/2001 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου. Στη διάρκεια της δίκης τούτης δεν αποδείχθηκε ότι η εταιρία συναίνεσε στην εγγραφή της ανωτέρω προσημείωσης υποθήκης ή ότι υφίσταται σχετική απόφαση του μη σύννομου διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας, είναι όμως προφανές ότι η δημιουργία αξίωσης, ποσού 17.975.000 δρχ, ήδη 52.751,28 Ε, του 1ου εναγομένου εναντίον της εταιρίας, θεμελιώνεται σε δικαιοπραξία που καταρτίστηκε μεταξύ αυτού και της εταιρίας. Η δικαιοπραξία αυτή πάσχει από ακυρότητα, διότι κατά τη σύναψή της η εταιρία εκπροσωπήθηκε από διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα, και ο 1ος εναγόμενος γνώριζε το γεγονός αυτό. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο αποφάνθηκε διαφορετικά ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα και παρέλειψε να αναγνωρίσει την ακυρότητα της δικαι-

οπραξίας, η οποία είχε ως συνέπεια να δημιουργηθεί αξίωση, ποσού 17.975.000 δρχ, ήδη 52.751,28 Ε, του 1ου εναγομένου εναντίον της εταιρίας, για εξασφάλιση της οποίας επέτυχε ο 1ος εναγόμενος να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η διαταγή πληρωμής αριθμ. 564/6.10.2000 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, όπως παραπονείται ο ενάγων με το 2ο λόγο της ένδικης έφεσής του, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε παραδοχή του αντίστοιχου σκέλους αυτού του λόγου έφεσης ως ουσιαστικά βάσιμου, σε εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης και σε παραδοχή του αντίστοιχου αιτήματος της ένδικης αγωγής. ιι) Η 2η εναγομένη, προκειμένου να εξασφαλίσει την ικανοποίηση αξίωσής της, ποσού 17.975.000 δρχ, ήδη 52.751,28 Ε, εναντίον της εταιρίας, επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η διαταγή πληρωμής αριθμ. 572/17.10.2000 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια για να εγγράψει στις 21.11.2000 προσημείωση υποθήκης στα βιβλία υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Β., υπέρ αυτής και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας. Στη συνέχεια, η συγκεκριμένη προσημείωση υποθήκης τράπηκε σε υποθήκη στις 29.7.2002 με την τελεσίδικη απόφαση αριθμ. 223/2001 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου. Στη διάρκεια της δίκης τούτης δεν αποδείχθηκε ότι η εταιρία συναίνεσε στην εγγραφή της ανωτέρω προσημείωσης υποθήκης ή ότι υφίσταται σχετική απόφαση του μη σύννομου διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας, είναι όμως προφανές ότι η δημιουργία αξίωσης, ποσού 17.975.000 δρχ, ήδη

52.751,28 Ε, της 2ης εναγομένης εναντίον της εταιρίας, θεμελιώνεται σε δικαιοπραξία που καταρτίστηκε μεταξύ της 2ης εναγομένης και της εταιρίας. Η δικαιοπραξία αυτή πάσχει από ακυρότητα, διότι κατά τη σύναψή της η εταιρία εκπροσωπήθηκε από διοικητικό συμβούλιο το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα, και η 2η εναγομένη γνώριζε το γεγονός αυτό. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο αποφάνθηκε διαφορετικά ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα και παρέλειψε να αναγνωρίσει την ακυρότητα της δικαιοπραξίας, η οποία είχε ως συνέπεια να δημιουργηθεί αξίωση, ποσού 17.975.000 δρχ, ήδη 52.751,28 Ε, της 2ης εναγομένης εναντίον της εταιρίας, για εξασφάλιση της οποίας επέτυχε η 2η εναγομένη να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η διαταγή πληρωμής αριθμ. 572/17.10.2000 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, όπως παραπονείται ο ενάγων με το 2ο λόγο της ένδικης έφεσής του, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε παραδοχή του αντίστοιχου σκέλους αυτού του λόγου έφεσης ως ουσιαστικά βάσιμου, σε εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης και σε παραδοχή του αντίστοιχου αιτήματος της ένδικης αγωγής.

Περαιτέρω, στη διάρκεια του επίδικου χρονικού διαστήματος, το διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας φέρεται ότι προσέλαβε και απασχόλησε τους Α. Μ., ήδη 3ο εναγόμενο, Κ. Σ. και Α. Κ. ως εργαζομένους της εταιρίας, αλλά η εταιρία παρέλειψε να καταβάλει σ' αυτούς τις αποδοχές της εργασίας τους, με συνέπεια να υφίστανται απαιτήσεις των εργαζομένων εναντίον της εταιρίας. Για την ικανοποίηση αυτών των

απαιτήσεων οι εργαζόμενοι επέτυχαν να εκδοθούν δικαστικές αποφάσεις εναντίον της εταιρίας, τις οποίες χρησιμοποίησαν στη συνέχεια, προκειμένου να εγγράψουν προσημειώσεις υποθήκης σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας. Συγκεκριμένα: ι) Ο Α. Μ., προκειμένου να εξασφαλίσει την ικανοποίηση αξίωσής του, ποσού 43.883,82 Ε, εναντίον της εταιρίας, η οποία αποτελεί αποδοχές εργασίας της χρονικής περιόδου από 1.5.2001 έως 25.6.2003 και αποζημίωση εξαιτίας καταγγελίας της σύμβασης εργασίας, επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η απόφαση αριθμ. 538/9.3.2004 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια για να εγγράψει στις 16.03.2004, στον τόμο ... και αριθμό ... των βιβλίων υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Β., προσημείωση υποθήκης υπέρ αυτού και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας, για το ποσό των 60.000 Ε. ιι) Ο Κ. Σ., προκειμένου να εξασφαλίσει την ικανοποίηση αντίστοιχης αξίωσής του εναντίον της εταιρίας, επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η απόφαση αριθμ. 539/9.3.2004 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια για να εγγράψει στις 16.3.2004, στον τόμο ... και αριθμό ... των βιβλίων υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Βόλου, προσημείωση υποθήκης υπέρ αυτού και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας, για το ποσό των 45.000 Ε. ιιι) Ο Α. Κ., προκειμένου να εξασφαλίσει την ικανοποίηση αντίστοιχης αξίωσής του εναντίον της εταιρίας, επέτυχε να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η απόφαση αριθμ. 540/9.3.2004 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου,

την οποία χρησιμοποίησε στη συνέχεια για να εγγράψει στις 16.3.2004, στον τόμο ... και αριθμό ... των βιβλίων υποθηκών του υποθηκοφυλακείου Β., προσημείωση υποθήκης υπέρ αυτού και σε βάρος της ακίνητης περιουσίας της εταιρίας, για το ποσό των 45.000 Ε.

Στη διάρκεια της δίκης τούτης δεν αποδείχθηκε ότι η πρόσληψη των πιο πάνω εργαζομένων πραγματοποιήθηκε (για πρώτη φορά) στη διάρκεια του επίδικου χρονικού διαστήματος, ήτοι μετά τις 6.11.1999, από το μη σύννομο διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας, ή ότι υφίσταται σχετική απόφαση αυτού του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας, είναι όμως προφανές ότι η παροχή της εργασίας των πιο πάνω εργαζομένων προς την εταιρία στη διάρκεια του πιο πάνω χρονικού διαστήματος βασιζόταν σε σχετικές συμβάσεις που καταρτίστηκαν (πιθανώς σιωπηρά) μεταξύ των εργαζομένων και του ανωτέρω διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας. Οι συμβάσεις αυτές πάσχουν από ακυρότητα έναντι της εταιρίας και του ενάγοντος, διότι κατά τη σύναψή τους η εταιρία εκπροσωπήθηκε από διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα.

Στη διάρκεια της δίκης τούτης δεν αποδείχθηκε ότι ο εργαζόμενος Α. Μ., διάδικος σε τούτη τη δίκη ως μέλος του μη σύννομου διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας, δεν γνώριζε το ανωτέρω γεγονός ή ότι συμβλήθηκε με το νόμιμο διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας. Συνεπώς, τεκμαίρεται ότι ο εργαζόμενος αυτός γνώριζε ότι κατά τη σύναψη της σύμβασης εργασίας του, που εμπίπτει στο επίδικο χρονικό διάστημα, η εταιρία εκπροσωπήθηκε από

διοικητικό συμβούλιο, το οποίο είχε εκλεγεί άκυρα. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο αποφάνθηκε διαφορετικά ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα και παρέλειψε να αναγνωρίσει την ακυρότητα της σύμβασης, η οποία είχε ως συνέπεια να δημιουργηθεί αξίωση, ποσού 43.883,82 Ε, του 3ου εναγομένου εναντίον της εταιρίας, για την εξασφάλιση της οποίας επέτυχε ο 3ος εναγόμενος να εκδοθεί εναντίον της εταιρίας η απόφαση αριθμ. 538/9.3.2004 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου, έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, όπως παραπονείται ο ενάγων με τον 3ο λόγο της ένδικης έφεσής του, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε παραδοχή του αντίστοιχου σκέλους αυτού του λόγου έφεσης ως ουσιαστικά βάσιμου, σε εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης και σε παραδοχή του αντίστοιχου αιτήματος της ένδικης αγωγής.

Αντίθετα, ως προς τους λοιπούς εργαζομένους, Κ. Σ. και Α. Κ., δεν είναι δυνατό να αναγνωριστεί η ακυρότητα των αντίστοιχων συμβάσεων εργασίας, διότι η ένδικη αγωγή δεν στρέφεται εναντίον τους. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο παρέλειψε να αναγνωρίσει την ακυρότητα των συμβάσεων εργασίας αυτών των δύο εργαζομένων, δεν έσφαλε, όπως παραπονείται ήδη ο ενάγων με τον 3ο λόγο της ένδικης έφεσής του, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε απόρριψη του αντίστοιχου σκέλους αυτού του λόγου έφεσης ως ουσιαστικά αβάσιμου. (Ο συγκεκριμένος λόγος έφεσης αριθμείται εσφαλμένα στην 1η ένδικη έφεση με τον αριθμό 4, μολοντί στην έφεση αυτή δεν περιλαμβάνεται λόγος έφεσης με αριθμό 3).

VII. Σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, το Δικαστήριο άγεται στα εξής συμπεράσματα: 1) Η 2η ένδικη έφεση (με στοιχείο Β') πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη για όσους λόγους αναφέρθηκαν στην οικεία θέση της απόφασης τούτης. Τα δικαστικά έξοδα του 1ου εφεσίβλητου, Κ. Χ., του παρόντος βαθμού, ο οποίος έλαβε μέρος στη δίκη, πρέπει να επιβληθούν ισομερώς σε βάρος των εκκαλούντων, οι οποίοι ηττήθηκαν στη δίκη (βλ. άρθρα: 176, 180§1, 183 ΚΠολΔ). Αντίθετα, υπέρ των λοιπών εφεσίβλητων της ίδιας έφεσης δεν πρέπει να επιδικαστούν δικαστικά έξοδα, διότι αυτοί δεν έλαβαν μέρος στη δίκη και, συνεπώς, δεν υποβλήθηκαν σε δικαστικά έξοδα. 2) Η 1η ένδικη έφεση (με στοιχείο Α) πρέπει να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη για όσους λόγους αναφέρθηκαν ανωτέρω, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης. Περαιτέρω, το Δικαστήριο τούτο πρέπει να διακρατήσει την υπόθεση, να εκδικάσει την ένδικη αγωγή στην ουσία της και, αφού δεχτεί την αγωγή αυτή κατά ένα μέρος, να αναγνωρίσει ως άκυρες τις συμβάσεις και δικαιοπράξεις που αναφέρθηκαν στο σκεπτικό της απόφασης τούτης λεπτομερώς. Ως προς τα λοιπά αιτήματα αναγνώρισης ακυρότητας η ένδικη αγωγή πρέπει να απορριφθεί για τους λόγους που αναφέρθηκαν ανωτέρω...

166/2012

Πρόεδρος: Αγγ. Λιάπης
Εισηγήτρια: Ουρανία Φωτοπούλου
Δικηγόροι: Αναστασία Κουκουτιανού,
Γεώρ. Ταταριώτης

Η αοριστία της αγωγής αφορά στη σαφή έκθεση των περιστατικών και δεν εξαρτάται από την απόδειξη των αγωγικών ισχυρισμών.

Η ελεύθερη επιλογή ιατρού ή ιδρύματος και θεραπευτικής μεθόδου ανήκει στο ζημιωθέντα, που δεν υποχρεούται να αρκестεί στις υπηρεσίες του ασφ. ταμείου του, όριο δε αποτελεί η αναλογία μεταξύ είδους προσβολής και δαπάνης, συνεκτιμωμένου του τρόπου αντιμετώπισής της από τον παθόντα, αν δεν υπήρχε υπόχρεος προς αποζημίωση.

Απόδοση μόνον των εύλογων και σκόπιμων εξόδων θεραπείας.

Σωματική βλάβη εξ υπαιτιότητας του εναγομένου, που απώθησε βίαια την παθούσα.

Μη συντρέχον πταίσμα παθούσας στις δαπάνες της, αφού η κατόπιν ιατρικής σύστασης επέμβαση σε ιδιωτική κλινική, αντί της συντηρητικής θεραπείας που προτάθηκε από δημόσιο νοσοκομείο, δεν συνιστά υπερβάλλουσα πρόνοια.

Αιτιώδης σύνδεση μεταξύ τραυματισμού και άμβλωσης, λόγω έκθεσης της παθούσας σε ακτινοβολία για διάγνωση του κατάγματος.

Ηθική βλάβη παθούσας, που αναγκάστηκε να προβεί σε άμβλωση υγιούς εμβρύου, σε μεταγενέστερη δε κύηση υπέφερε και αναγκαστικά παρέμεινε κλινήρης.

{...} Με τον πρώτο λόγο της έφεσης ο εναγόμενος ισχυρίζεται ότι η υπό κρίση αγωγή είναι αόριστη, διότι από «... κανένα επικαλούμενο στοιχείο της αγωγής δεν

προκύπτει τόσο ο αιτιώδης σύνδεσμος της επελθούσης ζημίας με την πράξη όσο και το αναγκαίο της δαπάνης κατέκαστου κονδυλίου της θεραπείας....». Με το περιεχόμενο αυτό ο άνω λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι η αοριστία της αγωγής αφορά στη σαφή έκθεση των πραγματικών περιστατικών που συνιστούν την ιστορική βάση της και στηρίζουν το αίτημα της, και δεν εξαρτάται (η αοριστία) από την απόδειξη ως και ουσιαστικά βάσιμων των αγωγικών ισχυρισμών, που αποτελούν αντικείμενο της αποδεικτικής διαδικασίας. Άλλωστε, ενόψει του ότι η αοριστία της αγωγής ερευνάται από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως, στο δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής περιέχονται όλα τα απαραίτητα για το ορισμένο της στοιχεία, όσον αφορά στον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της ιστορούμενης άδικης συμπεριφοράς του εναγομένου κατά της ενάγουσας και των ένεκα αυτής ζημιών της τελευταίας καθώς και με την αναγκαιότητα της δαπάνης ενός εκάστου κονδυλίου. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη έκρινε την αγωγή ορισμένη, ορθά εφάρμοσε το νόμο, απορριπτομένου ως αβάσιμου του πρώτου λόγου της έφεσης.

Κατά τα άρθρα 298 και 914 ΑΚ όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, η αποζημίωση δε περιλαμβάνει τη μείωση της υπάρχουσας περιουσίας του ζημιωθέντος (θετική ζημία), καθώς και το διαφυγόν κέρδος. Κατά το άρθρο 929 παρ. 1 του ίδιου Κώδικα σε περίπτωση βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου η αποζημίωση περιλαμβάνει, και τα νοσήλια και τη ζημία

που έχει ήδη επέλθει. Τα νοσήλια έχουν ευρύ περιεχόμενο και περιλαμβάνουν κάθε δαπάνη που έγινε ή κρίθηκε αναγκαία να γίνει για την αποκατάσταση της υγείας του θύματος. Σ' αυτά περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και η δαπάνη αγοράς φαρμάκων, αμοιβής γιατρού, παραμονής στο νοσοκομείο, πρόσληψη αποκλειστικής νοσοκόμου, ειδική βελτιωμένη διατροφή, όταν αυτά κρίνονται αντικειμενικά αναγκαία και δεν οφείλονται σε υπερβάλλουσα πρόνοια, διότι στην τελευταία περίπτωση η σχετική δαπάνη θεωρείται ότι οφείλεται σε ίδιο πταίσμα του παθόντος (άρθρο 300 ΑΚ) και ο εναγόμενος μπορεί κατ' ένσταση να ζητήσει τον καταλογισμό της στον ίδιο τον ζημιωθέντα. Ειδικότερα, η ελεύθερη επιλογή θεράποντος ιατρού, νοσοκομείου, θεραπευτικού ιδρύματος και θεραπευτικής μεθόδου ανήκει κατά κανόνα στον ίδιο τον ζημιούμενο. Αν για την αντιμετώπιση των τραυμάτων του παθόντος υπάρχουν περισσότερες θεραπευτικές μέθοδοι, ο τελευταίος δικαιούται να διαλέξει εκείνη που ανταποκρίνεται καλλίτερα στις προσωπικές του σχέσεις, δηλαδή να εισαχθεί για νοσηλεία σε ειδική κλινική αντί να παραμείνει σπίτι ή σε άλλο γενικό νοσοκομείο. Ο παθών δεν είναι υποχρεωμένος, για να μην επιβαρύνει τον υπόχρεο, να αρκεσθεί στις ιατρικές υπηρεσίες που του προσφέρει το ασφαλιστικό του ταμείο, από πλευράς διαθέσιμων ιατρών και θεραπευτικών κλινικών. Εν προκειμένω, ενόψει της σημασίας που έχει η υγεία του ανθρώπου, δεν μπορεί να λειτουργήσει το βάρος που έχει ο παθών για περιορισμό της ζημίας του. Έτσι, είναι επιτρεπτή η εισαγωγή σε δαπανηρότερη

ιδιωτική κλινική αντί σε κρατικό νοσοκομείο, όριο δε θα αποτελέσει η διατήρηση μιας σχέσης αναλογίας μεταξύ του είδους της προσβολής και της δαπάνης θεραπείας, σε συνδυασμό με την ανάγκη ταχείας θεραπείας. Περαιτέρω, λαμβάνεται υπόψη ο τρόπος αντιμετώπισης του θέματος από τον ίδιο τον παθόντα, αν δεν υπήρχε υπόχρεος προς αποζημίωση και ο ίδιος ο παθών έπρεπε εξ ιδίων να αντιμετωπίσει την κατάσταση της υγείας του, αν δηλαδή στην τελευταία αυτή περίπτωση θα επέλεγε ιδιωτική κλινική ή δημόσιο νοσοκομείο. Από τα έξοδα θεραπείας αποδίδονται μόνο τα εύλογα, δηλαδή εκείνα τα οποία, από την άποψη ενός συνετού παρατηρητή, φαίνονται σκόπιμα με βάση τα δεδομένα της συγκεκριμένης περίπτωσης. Την σκοπιμότητα της εφαρμοσθείσας θεραπείας οφείλει να επικαλεστεί και να αποδείξει ο παθών (βλ. Αθ. Κρητικός «Αποζημίωση από τροχαία ατυχήματα» εκδ. 1998 παρ. 221-235, σελ.88 - 94).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Οι διάδικοι τέλεσαν νόμιμο θρησκευτικό γάμο στις 28.10.1995. Η έγγραφη συμβίωσή τους διασπάστηκε στις αρχές Οκτωβρίου του 2005, οπότε ο εναγόμενος αποχώρησε από τη συζυγική οικία και διέμενε πλέον μόνος του σε μισθωμένο διαμέρισμα. Στις 13 Οκτωβρίου 2004 και περί ώρα 22:30 περίπου, η ενάγουσα βρισκόταν στο ιατρείο του ψυχολόγου Μ. Ζ., τον οποίο επισκεπτόταν για ψυχολογική υποστήριξη, λόγω των προβλημάτων που της είχε προκαλέσει ο θάνατος της ανήλικης θυγατέρας των διαδίκων Έ., η οποία είχε αποβιώσει στις 30.11.2003 από λευχαιμία σε

ηλικία τριών ετών, περίπου. Η ενάγουσα, όσο βρισκόταν στο ανωτέρω ιατρείο, είχε απενεργοποιήσει το κινητό της τηλέφωνο. Όταν, περί ώρα 00:30 περίπου, έθεσε σε λειτουργία το κινητό της τηλέφωνο, διαπίστωσε ότι είχε πολλές κλήσεις από τον θείο της, Ε. Κ. και την εξαδέλφη της, Θ. Ο., στους οποίους τηλεφώνησε για να πληροφορηθεί το λόγο των επανειλημμένων κλήσεων τους. Οι τελευταίοι της απάντησαν ότι τους είχε τηλεφωνήσει ο εναγόμενος, εν διαστάσει πλέον σύζυγός της, και τους έλεγε ότι είχε σκοπό να της κάνει κακό, επειδή πίστευε ότι είχε συνάψει ερωτικό δεσμό με τον παραπάνω ψυχολόγο της, και ότι ήδη την περίμενε κάτω από την οικοδομή, όπου βρισκόταν το ιατρείο. Η ενάγουσα, προκειμένου να αποφύγει τη συνάντηση με τον εναγόμενο, αποφάσισε να μην επιστρέψει στην οικία, όπου διέμενε, επί της οδού Μ., αλλά να μεταβεί στην πατρική της οικία, που βρισκόταν στη Ν. Ι. επί της οδού Φ. αρ. Για να μην συναντήσει τον εναγόμενο στην είσοδο της οικοδομής, όπου βρισκόταν το παραπάνω ιατρείο, προτίμησε να εξέλθει από αυτή (την οικοδομή), χρησιμοποιώντας την είσοδο του υπογείου χώρου στάθμευσης αυτής. Ο άνω ψυχολόγος προσφέρθηκε να τη συνοδεύσει στην οικία των γονέων της, και έτσι η ενάγουσα επιβιβάστηκε στο αυτοκίνητο αυτού και επιχείρησαν να εξέλθουν από την οικοδομή από την είσοδο του υπογείου χώρου στάθμευσης. Ο εναγόμενος, όμως, τους αντιλήφθηκε και αφού πλησίασε στο αυτοκίνητο, άρχισε να το χτυπάει με τα χέρια του, ενώ συγχρόνως έβριζε την ενάγουσα «πουτάνα». Ο οδηγός του αυτοκινήτου Μ. Ζ. ανέπτυξε

ταχύτητα, ξεφεύγοντας από τον εναγόμενο, και κατευθύνθηκε προς την οικία των γονέων της ενάγουσας. Όταν έφθασαν στην οικοδομή, όπου βρίσκεται το διαμέρισμα των γονέων της ενάγουσας, η τελευταία αποβιβάστηκε από το αυτοκίνητο, εισήλθε στην είσοδο της πολυκατοικίας και κατευθύνθηκε προς τον ανελκυστήρα. Τότε, ο εναγόμενος, ο οποίος τους ακολούθησε, εισήλθε και ο ίδιος στην είσοδο της οικοδομής. Εκεί οι διάδικοι λογομάχησαν έντονα, γεγονός που έγινε αντιληπτό και από άλλους ενοίκους της πολυκατοικίας, μεταξύ των οποίων και από τους γονείς της ενάγουσας, οι οποίοι την περίμεναν, ανήσυχοι, λόγω των προηγηθέντων τηλεφωνημάτων του εναγομένου. Κατά τη διάρκεια της λογομαχίας, ο εναγόμενος απώθησε βίαια την ενάγουσα στον τοίχο που βρισκόταν πίσω της, με αποτέλεσμα αυτή να χτυπήσει στον τοίχο και στη συνέχεια να επιπέσει στο θερμαντικό σώμα του καλοριφέρ που υπήρχε εκεί, και, τέλος, να πέσει στο δάπεδο του διαδρόμου. Μετά την πτώση της ενάγουσας στο δάπεδο, ο εναγόμενος εξακολούθησε να την χτυπά με τα πόδια του και να την εξυβρίζει, φωνάζοντας «πουτάνα, θα σε σκοτώσω, θα σας διαλύσω». Εν τω μεταξύ είχαν κατεβεί από τη σκάλα στην είσοδο της οικοδομής οι γονείς της ενάγουσας, εκ των οποίων ο πατέρας της προσπάθησε να απομακρύνει τον εναγόμενο από τη θυγατέρα του, που βρισκόταν στο δάπεδο, όπως προεκτέθηκε, στην προσπάθεια του δε αυτή δέχτηκε και ο ίδιος πλήγματα από τον τελευταίο στον κορμό και τα χέρια του (βλ. το από 17.2.2005 πιστοποιητικό του Γ. Ν. Β. «Α.»). Όταν ο εναγόμενος άκουσε ότι

η ένοικος της πολυκατοικίας Ε. Κ. κάλεσε την αστυνομία και ασθενοφόρο, άφησε την ενάγουσα και έφυγε τρέχοντας. Στη συνέχεια η ενάγουσα μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο του ΕΚΑΒ στο «Α.Γ.Ν.Ν. Β.».

Τα παραπάνω προκύπτουν με σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις από τις καταθέσεις του μάρτυρα Χ. Π., πατέρα της ενάγουσας, στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου (βλ. πρακτικά συνεδρίασης), αλλά από την ένορκη εξέταση αυτού στις 23.2.2005 ενώπιον της Πταιματοδίκη Βόλου, καθώς και στο ακροατήριο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βόλου κατά την εκδίκαση της ποινικής υπόθεσης με κατηγορούμενο τον εναγόμενο για επικίνδυνη σωματική βλάβη της ενάγουσας και απλή σωματική βλάβη του ιδίου του μάρτυρα, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 2342/22, 24, 26.9.2008 απόφαση, με την οποία καταδικάστηκε ο εναγόμενος για βαριά σωματική βλάβη της ενάγουσας (άρθρο 310 παρ. 1 ΠΚ) και απλή σωματική βλάβη του παραπάνω μάρτυρα. Τα ίδια προκύπτουν και από τις προανακριτικές καταθέσεις ενώπιον της Πταιματοδίκη Βόλου των μαρτύρων Θ. Ο., Ε. Κ., Ε. Π., Α. Λ. στις 23.2.2005 και του Ε. Ζ. στις 15.3.2005, καθώς και από τις καταθέσεις των ιδίων, ήτοι της Ε. Π. (μητέρας της ενάγουσας), Ε. Κ., Α. Λ. (ενοίκου της πολυκατοικίας) και Ε. Ζ., ενώπιον του Τριμελούς Πλημ/κειού Βόλου (βλ. πρακτικά της ανωτέρω με αριθμό 2342/22, 24, 26.9.2008 απόφασης αυτού).

Ο εναγόμενος ισχυρίστηκε ότι στις 13.10.2004 δεν περίμενε κάτω από το ιατρείο του Ζ. την ενάγουσα, ούτε την ακολούθησε κατόπιν στην οικία των γονέων

της, αλλά βρέθηκε εκεί, κατόπιν προσυνηνοήσεώς του μαζί της, η οποία, μάλιστα, μετά τη λήξη της άνω συνεδρίας της με τον ψυχολόγο, του τηλεφώνησε, περίπου τα μεσάνυχτα, και του ζήτησε να έρθει (στην πατρική της οικία) για να του παραδώσει κάποια προσωπικά του αντικείμενα, και ότι η πτώση της στο δάπεδο του διαδρόμου και ο τραυματισμός της ένεκα αυτής οφείλονται στο ότι η ίδια σκόνταψε και επειδή φορούσε ψηλοτάκουνα παπούτσια, έχασε την ισορροπία της, και έπεσε απότομα στο δάπεδο. Οι ισχυρισμοί του αυτοί δεν αποδείχτηκαν ουσιαστικά βάσιμοι, καθόσον δεν επιβεβαιώνονται από κανένα αποδεικτικό μέσο, οι καταθέσεις δε των μαρτύρων Τ. Μ. στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, καθώς και των μαρτύρων Δ. Δ. και Χ. Π. στο ακροατήριο του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Βόλου κατά την εκδίκαση της προαναφερθείσας ποινικής υπόθεσης με κατηγορούμενο τον ίδιο, δεν κρίνονται πειστικές ως προς τα παραπάνω σημεία τους, εφόσον αυτοί δεν ήταν παρόντες στο επεισόδιο, και όσα κατέθεσαν σε σχέση με τις συνθήκες τραυματισμού της ενάγουσας, τα πληροφορήθηκαν από τον ίδιο τον εναγόμενο. Άλλωστε, οι ανωτέρω ισχυρισμοί του εναγομένου αντίκεινται στη λογική και τα διδάγματα της κοινής πείρας, καθόσον τα προσωπικά του αντικείμενα, που κατά τους ισχυρισμούς του είχε συνεννοηθεί να του παραδώσει η ενάγουσα τα μεσάνυχτα (ώρα 24:00 περίπου), δεν αποδείχτηκε ότι βρισκόταν στην οικία των γονέων της και όχι στην οικία που αποτελούσε πριν λίγες ημέρες την οικογενειακή τους στέγη, ούτε είναι αναμενόμενο και σύνηθες η ως άνω

παράδοση να είχε συμφωνηθεί να γίνει τέτοια ώρα. Εξάλλου, εάν η πτώση στο δάπεδο της ενάγουσας οφειλόταν στο ότι η ίδια έχασε την ισορροπία της λόγω των ψηλοτάκουνων υποδημάτων της και έπεσε, αναμενόμενο θα ήταν ο εναγόμενος να της παράσχει βοήθεια και όχι να της επιτεθεί, να την χτυπάει με τα πόδια του ενώ ήταν πεσμένη, να την εξυβρίζει, να επιτίθεται και στον πατέρα της, ο οποίος έσπευσε να τη βοηθήσει, προκαλώντας και στον ίδιο σωματικές βλάβες, και τέλος, όταν άκουσε ότι η άνω ένοικος της οικοδομής κάλεσε την αστυνομία και το ασθενοφόρο, να σπεύσει να εξαφανιστεί.

Από τα παραπάνω αποδείχτηκε ότι ο ως άνω τραυματισμός της ενάγουσας οφείλεται στην προπεριγραφείσα υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά του εναγομένου, ο οποίος είχε πρόθεση να της προκαλέσει σωματικές βλάβες, και όχι σε πτώση αυτής επειδή η ίδια έχασε την ισορροπία της και έπεσε στο δάπεδο, και, συνεπώς, υπάρχει αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των προεκτεθέντων πράξεων του εναγομένου και του τραυματισμού της ενάγουσας, ο οποίος οφείλεται σε υπαιτιότητα του εναγομένου, απορριπτομένων ως ουσιαστικά αβάσιμων των αντίθετων ισχυρισμών του εναγομένου. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που κατέληξε στο ίδιο συμπέρασμα, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις, απορριπτομένων ως ουσιαστικά αβάσιμων των σχετικών λόγων της έφεσης.

Στη συνέχεια, στο παραπάνω «Α.» νοσοκομείο του Β., μετά από τη διενέργεια ακτινολογικού ελέγχου, διαγνώστηκε ότι η ενάγουσα υπέστη συντριπτικό κάταγμα #04-05 σπονδύλου ΟΜΣΣ (βλ. το

από 14.10.2004 φύλλο οδηγιών κατά την εισαγωγή ασθενούς του παραπάνω νοσοκομείου). Ακολούθως, μετά από αιματολογικό έλεγχο διαπιστώθηκε ότι η ενάγουσα τελούσε σε κατάσταση κύησης, και για το λόγο αυτό απαγορεύτηκε η πραγματοποίηση άλλων ακτινογραφιών και αξονικής τομογραφίας (βλ. τη με ημερομηνία 14.10.2004 κάρτα νοσηλείας της ορθοπεδικής κλινικής, το με την ίδια ημερομηνία φύλλο νοσηλείας του άνω νοσοκομείου). Μετά τις άνω εξετάσεις το παραπάνω κάταγμα της ενάγουσας αντιμετωπίστηκε συντηρητικά (βλ. την πιο πάνω με ημερομηνία 14.10.2004 κάρτα νοσηλείας) στο άνω νοσοκομείο, όπου η ενάγουσα παρέμεινε νοσηλευόμενη μέχρι στις 25 Οκτωβρίου, ήτοι επί 12 ημέρες (βλ. το με ημερομηνία 16.2.2005 πιστοποιητικό του άνω νοσοκομείου). Η ενάγουσα, όμως, θέλησε να πληροφορηθεί εάν εκτός της ως άνω συντηρητικής αντιμετώπισης της κατάστασης της υγείας της, υπήρχε και άλλη θεραπευτική μέθοδος, περισσότερο αποτελεσματική και ταχεία, και για το λόγο αυτό ζήτησε και την επιστημονική άποψη και άλλων ιατρών, μεταξύ των οποίων και του Α. Δ., ιατρού του ιδιωτικού νοσοκομείου «Ε. Ν.». Όταν πληροφορήθηκε η ενάγουσα ότι υπάρχει δυνατότητα χειρουργικής αποκατάστασης του κατάγματος της και συνεπώς αποτελεσματικότερη και ταχύτερη μέθοδος αντιμετώπισης του, εξήλθε στις 25.10.2004 με δική της ευθύνη από το παραπάνω νοσοκομείο και μεταφέρθηκε αμέσως με ιδιωτικό ασθενοφόρο στο ιδιωτικό θεραπευτικό κέντρο «Ε. Ν.», στην Α. Για την ως άνω μεταφορά της με ιδιωτικό ασθενοφόρο κατέβαλε το ποσό των 520 Ε (βλ. τη με

αριθμό ...4/25.10.2004 απόδειξη παροχής υπηρεσιών της «Κλινικής Λ. Σ. Α. ΑΕ»). Εκεί διαγνώστηκε ότι είχε υποστεί κάταγμα υψηλής συμπίεσης 04 με ήπια νευρολογική συνδρομή αριστερού κάτω άκρου. Ο Γ. Γ., αναπληρωτής διευθυντής της Γ' Ορθοπεδικής Κλινικής, λόγω της μεγάλης συμπίεσης και της παρουσίας της ήπιας νευρολογικής συνδρομής, έκρινε επιβεβλημένη τη χειρουργική αποκατάσταση (δυναμική) με οπίσθια σπονδυλοδεσία 03-05 σπονδύλων και εξασφάλιση του ύψους του διαστήματος, αντί της συντηρητικής θεραπείας, η οποία θα συνεπαγόταν απώλεια ύψους και δευτερογενείς επιπτώσεις στις οπίσθιες αρθρώσεις (βλ. τη με ημερομηνία 29.1.2009 σχετική βεβαίωση αυτού).

Περαιτέρω, ο γυναικολόγος Λ. Γ., ο οποίος εξέτασε την ενάγουσα στο άνω ιδιωτικό νοσοκομείο και διαπίστωσε κύηση ενός μηνός, της συνέστησε, λόγω της προηγηθείσας έκθεσής της σε ακτινοβολία, κατόπιν ακτινογραφίας στο Νοσοκομείο Β. και στο πιο πάνω ιδιωτικό θεραπευτήριο, και εξ αυτού λόγω αυξημένου κινδύνου τερατογενέσεως του εμβρύου, τη θεραπευτική διακοπή της κύησης (βλ. τη με ημερομηνία 30.1.2009 βεβαίωση αυτού). Έτσι, η ενάγουσα στις 26.10.2004, στο παραπάνω ιδιωτικό θεραπευτήριο, υποβλήθηκε σε χειρουργική επέμβαση οπίσθιας σπονδυλοδεσίας και συγχρόνως σε άμβλωση (βλ. την προαναφερθείσα βεβαίωση του γυναικολόγου Λ. Γ. και τη με ημερομηνία 1.11.2004 ιατρική γνωμάτευση του ορθοπεδικού Α. Δ.). Στο παραπάνω θεραπευτικό κέντρο παρέμεινε νοσηλευόμενη μέχρι στις 1.11.2004, οπότε εξήλθε με ομαλή μετεγχειρητική πορεία και οδηγίες για τη θε-

ραπεία της, με λήψη φαρμάκων αντιφλεγμονωδών και αντιπηκτικών και συστάσεις για έγερση και βάδιση με ζώνη οσφύος και αφαίρεση των ραμμάτων μετά δεκαήμερο (βλ. το με ημερομηνία 1.11.2004 εξιτήριο του άνω ιδιωτικού νοσοκομείου και το με την ίδια ημερομηνία ενημερωτικό σημείωμα εξόδου του ιατρού Α. Δ.). Η συνολική δαπάνη για την παραπάνω νοσηλεία της ενάγουσας στο προαναφερθέν ιδιωτικό θεραπευτήριο, ανήλθε στο συνολικό ποσό των 10.624,68 Ε, από τα οποία το Ι.Κ.Α. κατέβαλε το ποσό των 7.048,46 Ε, και η ίδια το υπόλοιπο ποσό των 3.576,22 Ε (βλ. τη με ημερομηνία 29.1.2009 βεβαίωση και τις με αριθμούς .../26.10.2004 και .../1.11.2004 αποδείξεις αυτού) και επί πλέον ως αμοιβή του χειρουργού Δ. Α. το ποσό των 3.700 Ε (βλ. την με αριθμό .../1.11.2004 απόδειξη αυτού) και ως αμοιβή της αναισθησιολόγου Μ. Σ. το ποσό των 300 Ε (βλ. τη με αριθμό .../1.11.2004 απόδειξη αυτής). Τελικά, για τις ανωτέρω αιτίες η ενάγουσα δαπάνησε το συνολικό ποσό των 7.576,22 Ε. Στις 18.5.2005 η ενάγουσα έκανε εισαγωγή στο ίδιο θεραπευτήριο «Ε. Ν.» για να υποβληθεί σε νέα χειρουργική επέμβαση αφαίρεσης των υλικών οστεοσύνθεσης, όπου παρέμεινε νοσηλευόμενη μέχρι στις 21.5.2005 (βλ. το με ημερομηνία 21.5.2005 έγγραφο αυτού). Η συνολική δαπάνη για την ανωτέρω νοσηλεία της ανήλθε στο ποσό των 2.268,49 Ε, εκ των οποίων το ΙΚΑ κάλυψε το ποσό των 199,37 Ε, και η ενάγουσα εξ ιδίων κατέβαλε το ποσό των 2.069,12 Ε (βλ. την με ημερομηνία 29.1.2009 βεβαίωση και τις με αριθμούς ... αποδείξεις αυτού) και επί πλέον η τελευταία κατέβαλε το ποσό

των 3.000 Ε ως αμοιβή του χειρουργού Δ. Α. (βλ. την με αριθμό .../25.5.2005 απόδειξη αυτού) και της αναισθησιολόγου Π. Σ. το ποσό των 500 Ε (βλ. την με αριθμό .../25.5.2005 απόδειξη αυτής). Επίσης, η ενάγουσα κατέβαλε στο ίδιο θεραπευτήριο για διενέργεια ακτινολογικού ελέγχου το ποσό των 52 Ε (βλ. την με ημερομηνία 3.1.2005 απόδειξη αυτού) και ως αμοιβή για παρακέντηση αιματώματος κύστεως το ποσό των 39 Ε (βλ. την με ημερομηνία 1.6.2005 απόδειξη αυτού). Συνολικά για τις παραπάνω αιτίες η ενάγουσα δαπάνησε το ποσό των 5.660,12 Ε.

Τέλος, για την αποτελεσματικότερη και ταχύτερη αποκατάσταση του άνω κατάγματος της, ήταν αναγκαίο η ενάγουσα να μισθώσει ορθοπεδικό κρεβάτι με στρώμα και πλαϊνά για τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο 2005 και να αγοράσει ειδικό μαξιλάρι και ορθοπεδική ζώνη, καταβάλλοντας τα ποσά των 180 Ε, 30 Ε και 105 Ε, αντίστοιχα (βλ. τις αποδείξεις με αριθμούς ... της Α. Φ., και με ημερομηνίες 20.10.2004 της «Γ.Α. Κ. & ΣΙΑ Ε.Ε.» και 28.10.2004 του Γ. Σ.). Έτσι, η συνολική περιουσιακή ζημία της ενάγουσας για τις παραπάνω αιτίες ανέρχεται στο ποσό των 14.071,34 Ε (520 + 7.576,22 + 5.660,12 + 180 + 30 + 105). Εφόσον τα ίδια δέχτηκε και η εκκαλούμενη σχετικά με τις άνω δαπάνες νοσηλείας, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις, απορριπτομένων ως ουσιαστικά αβάσιμων των σχετικών λόγων της έφεσης.

Η επιλογή της ενάγουσας να νοσηλευτεί στο ανωτέρω ιδιωτικό θεραπευτήριο και να ακολουθήσει τη θεραπευτική μέθοδο της χειρουργικής σπονδυλοδεσίας και της θεραπευτικής άμβλωσης του εμβρύου,

αντί της συντηρητικής θεραπείας του άνω κατάγματος της σπονδυλικής της στήλης που προτάθηκε από τους ιατρούς του παραπάνω δημόσιου νοσοκομείου Β., έγινε κατόπιν σύστασης των προαναφερθέντων ειδικών ιατρών, ορθοπεδικού χειρουργού και γυναικολόγου, όπως προεκτέθηκε, και εναπόκειται στο δικαίωμά της για ελεύθερη επιλογή από την ίδια της αποτελεσματικότητας και ταχύτερης αποκατάστασης της υγείας της, και δεν οφείλεται σε υπερβάλλουσα πρόνοια αυτής. Συνεπώς, οι ισχυρισμοί του ενάγοντα ότι η ανωτέρω νοσηλεία της ενάγουσας στο προαναφερθέν ιδιωτικό θεραπευτήριο, αντί του δημόσιου νοσοκομείου Β., δεν ήταν απαραίτητη για την αποκατάσταση της υγείας της, και, συνεπώς, οι προεκτεθείσες δαπάνες θεραπείας της οφείλονται σε οικείο πταίσμα αυτής, που αποτελούν ένταση κατ' άρθρο 300 ΑΚ, πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη κατέληξε στο ίδιο αποτέλεσμα, απορρίπτοντας «σιγή» την άνω ένσταση του εναγομένου ως ουσιαστικά αβάσιμη, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις και, επομένως, αφού συμπληρωθούν ως άνω οι αιτιολογίες της εκκαλουμένης, οι σχετικοί λόγοι της έφεσης πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι.

Αμφότερες οι άνω χειρουργικές επεμβάσεις, ήτοι της σπονδυλοδεσίας και της άμβλωσης, τελούν σε αιτιώδη συνάφεια με τον προεκτεθέντα τραυματισμό της από τον εναγόμενο. Ειδικότερα, όσον αφορά στη θεραπευτική άμβλωση του εμβρύου, αυτή κρίθηκε επιβεβλημένη από τον παραπάνω ιατρό - γυναικολόγο για την αποφυγή τετατογένεσης, λόγω της προη-

γηθείσας έκθεσης της ενάγουσας σε ακτινοβολία, απαραίτητη για την διάγνωση της φύσης και της έκτασης του κατάγματος της σπονδυλικής στήλης, και, συνεπώς, συνδέεται αιτιωδώς με τον πιο πάνω τραυματισμό της εκ μέρους του εναγομένου, διότι εάν δεν είχαν προκληθεί τα παραπάνω τραύματα, δεν θα υπήρχε ανάγκη να εκτεθεί η ενάγουσα σε ακτινοβολία. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που κατέληξε στο ίδιο αποτέλεσμα με συνοπτικότερες αιτιολογίες, οι οποίες συμπληρώνονται ως άνω, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις, απορριπτομένων ως αβάσιμων των σχετικών λόγων της έφεσης.

Περαιτέρω, από την προεκτεθείσα παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, η ενάγουσα, η οποία κατά το χρόνο του τραυματισμού της ήταν 34 ετών, υγιής και αρτιμελής, υπέστη σωματική και ηθική ταλαιπωρία, λόγω των παραπάνω τραυμάτων της για τα οποία υποβλήθηκε στις άνω χειρουργικές επεμβάσεις, νοσηλευόμενη, όπως προαναφέρθηκε, για μεγάλο συνολικά χρονικό διάστημα τόσο στα άνω νοσοκομεία (δημόσιο και ιδιωτικό) όσο και κατ' οίκον, υποφέροντας από έντονους πόνους. Επί πλέον αναγκάστηκε να προβεί στην πιο πάνω θεραπευτική άμβλωση του υγιούς μέχρι τότε εμβρύου που κυοφορούσε, ενώ ο τρόπος και η αιτία του τραυματισμού της έγινε αντικείμενο δυσμενούς σχολιασμού στον επαγγελματικό και κοινωνικό της περίγυρο, σχετικά με την ύπαρξη ή μη ερωτικού δεσμού της ίδιας με τον Μ. Ζ. Στη συνέχεια, η ενάγουσα συνδέθηκε ερωτικά με τον προαναφερθέντα Μ. Ζ., από τον οποίο απέκτησε ένα γιο, που γέννησε με φυσιολογικό τοκετό,

πλην όμως, κατά τη διάρκεια της κύησης, λόγω του ένδικου τραυματισμού της, υπέφερε από έντονους πόνους και ήταν αναγκασμένη να παραμένει κλινήρης, ενώ και μετά τον τοκετό, για την ίδια αιτία, δεν είναι σε θέση να φροντίσει άνετα το παιδί της, αφού δεν μπορεί να το κρατήσει στην αγκαλιά της για μεγάλο χρονικό διάστημα. Τέλος, στη μέση της ενάγουσας παρέμεινε εμφανής ουλή, μήκους 15 εκατοστών, η οποία την εμποδίζει να ενδύεται και να κυκλοφορεί με ακάλυπτο αυτό το μέρος του σώματος της, δεδομένης και της νεαρής ηλικίας της (βλ. τις προσκομιζόμενες και επικαλούμενες από την ενάγουσα φωτογραφίες καθώς και τις ένορκες καταθέσεις ενώπιον του Συμβολαιογράφου Ι. Γ. των μαρτύρων Ε. Π. με αριθμό .../2009, Β. Κ. με αριθμό .../2009 και Ε. Κ. με αριθμό .../2009). Για τη χρηματική ικανοποίηση προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης της ενάγουσας, πρέπει να της επιδικαστεί το ποσό των 20.000 Ε, το οποίο, λαμβανομένων υπόψη και της ηλικίας της, των συνθηκών του τραυματισμού της, του είδους και της έκτασης των τραυμάτων της, της σοβαρότητας των συνεπειών αυτών ιδίως σε σχέση με την άμβλωση του εμβρύου, της υπαιτιότητας του εναγομένου, της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των μερών, εκ των οποίων ο εναγόμενος είναι υπάλληλος του Ο.Σ.Ε. και η ενάγουσα υπάλληλος του Δήμου Ν. Ι. Β., κρίνεται εύλογο. Κατά συνέπεια, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλουμένη επιδίκασε το ίδιο ποσό για τη χρηματική ικανοποίηση προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης της ενάγουσας, αν και με εν μέρει διαφορετικές και συνοπτικότερες αιτιολογί-

ες, οι οποίες αντικαθίστανται και συμπληρώνονται ως ανωτέρω, αντίστοιχα, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις, απορριπτομένου ως ουσιαστικά αβάσιμου του σχετικού λόγου της έφεσης. Με βάση τα όσα προαναφέρθηκαν, η έφεση του εναγομένου πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως ουσιαστικά αβάσιμη...

174/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγήτρια: Μαρία Τζέρμπου

Δικηγόροι: Νικ. Πρίτσινας, Νικολέτα Μπρουζούκη

Διεκδικητική ανακοπή τρίτου κατά επισπεύδοντος δανειστή και οφειλέτη, ως αναγκαίων ομοδίκων. Ο απολιτόμενος ομόδικος αντιπροσωπεύεται από τον παριστάμενο, η δε απόφαση δεν μπορεί να προσβληθεί με ανακοπή ερημοδικίας, αφού πρόκειται για δίκη περί την εκτέλεση.

Απαγόρευση και ακυρότητα οποιασδήποτε συμβατικής αλλά και λόγω αναγκαστικής εκτέλεσης διάθεσης ακινήτων που αποκτώνται ή επισκευάζονται με στεγαστικά δάνεια δημοσίων υπαλλήλων. Με δικαιοπρακτική διάθεση εξομοιώνεται και ο πλειστηριασμός, που περατώνεται με κατακύρωση.

Από τη διάταξη του άρθρου 936 παρ. 2 ΚΠολΔ επιβάλλεται η υποχρέωση απευθύνσεως της διεκδικητικής ανακοπής τρίτου κατά του επισπεύδοντος δανειστή και του οφειλέτου, η οποία αναφέρεται σε κάθε περίπτωση κατά την οποία ασκείται η ανακοπή αυτή από τον τρίτο λόγω προσβολής

του δικαιώματός του στο αντικείμενο της εκτελέσεως και εκ τούτου υποδηλώνεται η ύπαρξη αναγκαστικής ομοδικίας, η οποία στηρίζεται στην κοινή παθητική νομιμοποίηση που επιβάλλει ο νόμος (ολΑΠ 63/81 ΝοΒ 29. 1257, ΑΠ 1270/79 ΝοΒ 28. 722). Σε περίπτωση απουσίας ενός των ομοδίκων (αρθρ. 76 παρ. 1 ΚΠολΔ) ο απολειπόμενος ομόδικος αντιπροσωπεύεται από τον παριστάμενο, υπό την έννοια ότι θεωρείται ότι παρίσταται και αυτός και ότι συμμετέχει στη συζήτηση, η δε απόφαση, που εκδίδεται δεν μπορεί να προσβληθεί με ανακοπή ερημοδικίας (αρθρ. 937 παρ. 1 ΚΠολΔ), αφού πρόκειται περί δίκης σχετικής με την εκτέλεση (ΑΠ 434/95 Δνη 37. 331).

Στην προκειμένη υπόθεση φέρεται προς εκδίκαση η υπ' αριθ. κατ 40/20.3.2006 έφεση κατ' αποφάσεως που εκδόθηκε επί διεκδικητικής ανακοπής τρίτου και η δεύτερη των εφεσίβλητων (οφειλέτρια) δεν παραστάθηκε κατά την εκφώνηση της υποθέσεως από την σειρά του οικείου πινακίου, καίτοι κλητεύθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα δια να παραστεί στη συζήτηση της εφέσεως (βλ. την υπ' αρ. ... έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητού Κ. Π.). Επομένως, εφ' όσον στην προκειμένη περίπτωση οι εφεσίβλητοι (οφειλέτρια και επιστεφύδουσα) τελούν σε αναγκαστική ομοδικία, η απολειπόμενη ομόδικος εφεσίβλητος Β. Φ. αντιπροσωπεύεται στη δίκη από την πρώτη ομόδική της και θεωρείται ότι και αυτή συμμετέχει στη συζήτηση της υποθέσεως. Συνεπώς, λουθα πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω η υπόθεση, χωρίς να ορισθεί παράβολο για την περίπτωση ασκήσεως αιτιολογημένης

ανακοπής ερημοδικίας, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα.

Η κρίσιμη έφεση του πρωτοδίκως ηττηθέντος ανακόπτοντος και ήδη εκκαλούντος Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων» κατά της υπ' αριθμ. 34/2006 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία με τις αποκλίσεις που ορίζουν οι διατάξεις των άρθρων 933 επ. ΚΠολΔ, ερήμην της δεύτερης των καθών η ανακοπή, αλλά αντιπροσωπευμένης από την πρώτη εξ αυτών, λόγω της μεταξύ τους αναγκαστικής ομοδικίας, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και εμπροθέσμως, εφόσον από τα προσκομιζόμενα έγγραφα δεν προκύπτει, ούτε, άλλωστε, οι διάδικοι επικαλούνται επίδοση της εκκαλουμένης αποφάσεως (αρθρ. 495 παρ. 1 και 2, 511, 513 επ. 518 παρ. 2 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια ως άνω διαδικασία (αρθρ. 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Με την ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου με αριθμ. κατάθ. 425/2005 ανακοπή του το ανακόπτον και ήδη εκκαλούν ζήτησε την ακύρωση αφενός μεν της επιβληθείσας με την υπ' αριθμ. .../30.1.2004 έκθεση κατασχέσεως του δικαστικού επιμελητή Κ. Π. κατασχέσεως υπέρ της πρώτης των καθών - εφεσίβλητων τραπεζικής εταιρείας επί ακινήτου της δεύτερης εξ αυτών, αφετέρου δε της υπ' αριθμ. .../17.3.2005 περιλήψεως κατασχήτηρας εκθέσεως της δικαστικής επιμελήτριας Μ. Μ. με την οποία επισπεύδεται

πλειστηριασμός του, για το λόγο ότι στην άνω οφειλέτρια έχει χορηγήσει στεγαστικό δάνειο για την ανέγερση πρώτης κατοικίας, το οποίο δεν έχει ακόμη εξοφληθεί και ως εκ τούτου απαγορεύεται η διάθεσή του κατ' άρθρο 8 παρ. 1 του Ν.Δ. 3783/1957. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του απέρριψε την ανακοπή ως μη νόμιμη. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται τώρα το εκκαλούν με την έφεσή του για εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και ζητεί την εξαφάνισή της και την παραδοχή της ανακοπής του.

Κατά το άρθρο 175 ε.δ. α' ΑΚ η διάθεση ενός αντικειμένου είναι άκυρη αν ο νόμος την απαγορεύει. Η απαγόρευση διαθέσεως δεν είναι αναγκαίο να διατυπώνεται ρητώς στο νόμο, αλλά αρκεί να συνάγεται οπωσδήποτε αυτό που ήθελε ο νομοθέτης (ΑΠ 1081/05 Δνη 48. 154).

Περαιτέρω με τα άρθρα 1 και 2 παρ. 1 του ν.δ. 3783/1957 «δευκολύνσεις στέγασης δημοσίων υπαλλήλων» ορίζεται ότι σκοπός του ν.δ/τος αυτού είναι η βάσει ενιαίου προγράμματος παροχή διευκολύνσεων προς τους στο άρθρο 2 αναφερόμενους για την απόκτηση παρ' αυτών ιδιόκτητης κατοικίας. Δικαίωμα δε απόκτησεως κατοικίας κατά τις διατάξεις του παρόντος νόμου έχουν όλοι οι ισόβιοι ή μόνιμοι πολιτικοί υπάλληλοι του Κράτους, συμπεριλαμβανομένων των Σωμάτων Δημοσίας Ασφαλείας, της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, του Λιμενικού Σώματος και των Ανακτόρων, ως και οι μόνιμοι υπάλληλοι των Ν.Π.Δ.Δ. οι έχοντες τη δημοσιονομική ιδιότητα, συνταξιούχοι από το Δημόσιο Ταμείο ως και οι εφημέριοι, εφόσον κέκτηνται, έγγαμοι μεν ή άγαμοι

μόνοι προστάται μη εχουσών πόρους συντηρήσεως, αγάμων αδελφών ή απόρου ανικάνου προς εργασία πατρός ή απόρου χήρας μητρός, όντες και έχοντες υπερδευκαετή μόνιμη στο Δημόσιο, στο Ν.Π.Δ.Δ. ή στην Εκκλησία υπηρεσία, άγαμοι δε υπερδευκαετητοιαύτη και δεν τυγχάνουν, τόσο αυτοί όσο και οι σύζυγοι, κύριοι κατά πλήρες δικαίωμα ιδιοκτησίας ή ισόβιας επικαρπίας ή οικήσεως άλλης οικίας ή διαμερίσματος στην Ελλάδα και σε πόλη άνω των 5.000 κατοίκων.

Περαιτέρω με το άρθρο 8 παρ. 1, 2, 3 και 4 του ίδιου ν.δ/τος ορίζεται ότι οι κατά τις διατάξεις του νόμου αυτού αποκτώμενες κατοικίες δεν υπόκεινται σε επίταξη και γενικά σε οποιοδήποτε άλλο περιορισμό της κυριότητας μέχρι την ολοσχερή εξόφληση των προς τούτο συνυπολογισμένων δανείων. Απαγορεύονται επίσης μέχρι την ολοσχερή εξόφληση του δανείου η κατάσχεση και απαλλοτρίωση των κατά τις διατάξεις του παρόντος αποκτηθησομένων οικιών, διαμερισμάτων και οικοπέδων των εν άρθρω 2 του παρόντος νόμου προσώπων για οφειλές αυτών οποιασδήποτε φύσεως προς οιονδήποτε, γεννημένας προ της ισχύος του παρόντος ν.δ/τος. Απαγορεύονται απολύτως η κατάσχεση των τοκοχρεωλυτικών δόσεων των οφειλών προσώπων του αρθρ. 2 του παρόντος ν.δ/τος ως και προϊόντος των δανείων των προς αυτούς χορηγουμένων για την απόκτηση κατοικίας. Σε περίπτωση εκνίκησης του εις υποθήκη κατά τις διατάξεις του παρόντος ν.δ/τος δοθέντος ακινήτου προς τον δανειστή, ο αναδειχθείς νέος ιδιοκτήτης υπεισέρχεται αυτοδικαίως στις εκ της δανειστικής συμβάσεως υποχρεώσεις,

ευθυνόμενος μετά του αρχικού οφειλέτη εις ολόκληρον έναντι του δανειστή.

Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων και εκείνης του άρθρου 9 παρ. 2, κατά την οποία δάνεια τοκοχρεωλυτικής αποσβέσεως συνάπτονται από τα προαναφερόμενα πρόσωπα και για συμπλήρωση, αποπεράτωση ή επέκταση υφιστάμενων οικιών, συνάγεται ότι η οποιαδήποτε συμβατική μεταβίβαση των αποκτώμενων με βάση τα ανωτέρω δάνεια κατοικιών απαγορεύεται και ότι με τις ως άνω διατάξεις, για λόγους γενικότερου συμφέροντος, θεσπίζεται απαγόρευση της διαθέσεως που πραγματοποιείται με αναγκαστική εκτέλεση, του ακινήτου που αγοράστηκε ή επισκευάστηκε με χρήματα του ανωτέρω δανείου, αφού με δικαιοπρακτική διάθεση και μάλιστα με ιδιόρρυθμη σύμβαση εξομοιώνεται και ο αναγκαστικός πλειστηριασμός, ο οποίος περατώνεται με την κατακύρωση (ολΑΠ 1688/83 ΝοΒ 32. 1534), η δε διάθεση του ακινήτου μέχρι την ολοσχερή εξόφληση του δανείου είναι άκυρη (βλ. σχετικά ΑΠ 1081/05 Δνη 48. 154, ΑΠ 797/00 Δνη 41. 1608, ΕφΑθ 4167/01 Δνη 42. 1374).

Στην προκειμένη περίπτωση, από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με την υπ' αριθμ. .../30.1.2004 έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως του δικαστικού επιμελητή Κ. Π. επεβλήθη αναγκαστική κατάσχεση στο περιγραφόμενο στην ανακοπή ακίνητο, ήτοι σε ένα οικόπεδο πρώην αγροτεμάχιο με αριθμό τεμαχίου ..., που βρίσκεται στη θέση Φ., της κτηματικής περιφέρειας του χωριού Π.

Τ., του νομού Τ., έκτασης συνολικής πέντε στρεμμάτων και πεντακοσίων (5.500) τμ σύμφωνα με τον τίτλο ιδιοκτησίας. Σύμφωνα δε με πρόσφατη καταμέτρηση και το σχετικό τοπογραφικό σχεδιάγραμμα της πολιτικού μηχανικού Δ. Ν., 5.499,51 τμ και το οποίο φαίνεται περιμετρικά με τα στοιχεία ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝΟΠΡ, με πλευρές και σύνορα {...}. Επί του ως άνω οικοπέδου βρίσκεται ημιτελής διώροφη μονοκατοικία της, οποίας το ισόγειο και ο όροφος επικοινωνούν μεταξύ τους με εσωτερικό κλιμακοστάσιο και θα περιλαμβάνουν το μεν ισόγειο, κουζίνα, καθιστικό, τραπεζαρία ένα δωμάτιο, WC, ο δε όροφος δύο δωμάτια, λουτρό και διάδρομο. Η επιφάνεια της οικοδομής είναι 119,97 τμ και ο όγκος αυτής 488 κμ και ανήκει κατά κυριότητα στη δεύτερη των καθών η ανακοπή - εφεσιβλήτων.

Ακολούθως εκδόθηκε η υπ' αριθμ. .../17.3.2005 περίληψη κατασχέτηρας έκθεσης του εν λόγω ακινήτου της δικαστικής επιμελήτριας Μ. Μ., με την οποία ορίσθηκε ημέρα διενεργείας του πλειστηριασμού η 25.5.2005. Επισπεύδουσα την ανωτέρω αναγκαστική εκτέλεση είναι η πρώτη των καθών - εφεσιβλήτων τραπεζική εταιρεία για την ικανοποίηση απαιτήσεως της σε βάρος της οφειλέτριας δεύτερης των καθών, που απορρέει από την υπ' αριθμ. 12/2004 διαταγή πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, ποσού 12.531,94 Ε πλέον τόκων και εξόδων.

Το πλειστηριαζόμενο ακίνητο περιήλθε στην κυριότητα της άνω οφειλέτριας δυνάμει του νομίμως μεταγεγραμμένου υπ' αριθμ. .../1994 αγοραπωλητηρίου συμβο-

λαίου του συμβολαιογράφου Φ. Α. Και για ανέγερση οικοδομής σ' αυτό το ανακόπτον Ταμείο Παρακαταθηκών & Δανείων με το από 1.7.1998 δανειστικό συμβόλαιο χορήγησε στην οφειλέτρια, υπάλληλο του Δημοσίου, ενυπόθηκο τοκοχρεωλυτικό δάνειο για ανέγερση πρώτης κατοικίας, ποσού 15.000.000 δρχ, εγγράφοντας επ' αυτού πρώτη υποθήκη. Το ανωτέρω δάνειο χορηγήθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του προαναφερόμενου ν.δ/τος 3783/1957, δεν έχει δε αυτό εξοφληθεί ολοσχερώς, αφού έχει περίοδο τοκοχρεωλυτικής εξοφλήσεως έως 30.6.2028. Συνεπώς, αφού δεν συντρέχει η προϋπόθεση της ολοσχερούς εξοφλήσεως του δανείου αυτού, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην προεκτεθείσα νομική σκέψη, είναι άκυρος ο επιστευδόμενος από την πρώτη των καθών αναγκαστικός πλειστηριασμός, δεδομένου ότι υφίσταται απαγόρευση διαθέσεως του εν λόγω ακινήτου, που ανεγέρθηκε με τα χρήματα του χορηγηθέντος δανείου και ως εκ τούτου ο σχετικός λόγος της ανακοπής, ο οποίος είναι νόμιμος, στηριζόμενος στις προαναφερόμενες διατάξεις, είναι και κατ' ουσίαν βάσιμος, απορριπτομένης της ένστασης που προέβαλε η πρώτη των καθών η ανακοπή για καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος εκ μέρους του ανακόπτοντος, λόγω της προβολής των με την ανακοπή του ισχυρισμών. Συνακόλουθα, το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφαση του απέρριψε την ανακοπή ως μη νόμιμη, έσφαλε ως προς την εφαρμογή του νόμου και πρέπει, κατά παραδοχή της εφέσεως και ως κατ' ουσίαν βάσιμης, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και αφού κρατηθεί η υπόθεση

από το παρόν Δικαστήριο προς ουσιαστική εκδίκαση (αρθρ. 535 ΚΠολΔ), να γίνει δεκτή η ανακοπή ως ουσιαστικά βάσιμη και να ακυρωθούν οι προαναφερόμενες έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως και περίληψη κατασχέτηρας εκθέσεως...

175/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγήτρια: Μαρία Τζέρμπου

Δικηγόροι: Αικατερίνη Παπακώστα, Γεώρ. Μαγκούρας

Με την άτυπη (έστω κι αν αφορά ακίνητο) σύμβαση χρησιδανείου ο χρήστης παραχωρεί χωρίς αντάλλαγμα τη χρήση πράγματος στο χρησάμενο, που υποχρεούται να το επιστρέψει μετά τη λήξη. Παράδοση χρήσης και χωρίς υλική πράξη, με απλή αλλαγή της διάθεσης του χρησάμενου, όπως όταν αυτός, έχοντας τη νομή του πράγματος, αντιφωνεί αυτήν προς το χρήστη, διατηρώντας όμως την κατοχή.

Λήξη χρησιδανείου με συμφωνία ή κατά το συνομολογηθέντα σκοπό. Επί χρησιδανείου αορίστου χρόνου λύση με το θάνατο του χρησάμενου και με καταγγελία μη άκαιρη και επιζήμια για τον χρησάμενο.

Μετά τη λήξη ή λύση του, ο χρήστης, αν είναι κύριος του χρησιδανεισθέντος, μπορεί να ασκήσει αγωγή εκ χρησιδανείου ή διεκδικητική ή και τις δύο, της δεύτερης ασκούμενης επικουρικά, αλλά και αγωγή εκ της νομής.

{...} Από τη διάταξη του άρθρου 810

ΑΚ προκύπτει σαφώς ότι το χρησιδάνειο καταρτίζεται με σύμβαση μεταξύ του χρήστη και του χρησάμενου, η οποία δεν υπόκειται σε κανένα τύπο και μπορεί να συνάγεται και σιωπηρώς από πράξεις των συμβαλλομένων και με την οποία ο πρώτος παραχωρεί χωρίς αντάλλαγμα τη χρήση πράγματος στον δεύτερο, ο οποίος αναλαμβάνει την υποχρέωση να το επιστρέψει μετά τη λήξη αυτής. Πρόκειται για σύμβαση που καταρτίζεται μόνο με και από την εκτέλεση της παροχής από τον χρήστη. Παράδοση της χρήσης αποτελεί η θέση του χρησάμενου με τέτοια σχέση προς το πράγμα, ώστε να μπορεί να το χρησιμοποιεί. Επομένως ανάλογα με το περιεχόμενο της σύμβασης, τη φύση της συγκεκριμένης χρήσης και γενικώς των περιστάσεων, η παροχή του χρήστη συνίσταται συνήθως σε πράξη αυτού, δηλαδή στην παράδοση του πράγματος, δηλαδή της φυσικής εξουσίας επ' αυτού, αλλά δεν αποκλείεται να συνίσταται και σε παράλειψη ή ανοχή του χρήστη. Τέλος, η παράδοση της χρήσης μπορεί να επιτευχθεί και χωρίς καμιά υλική πράξη του χρήστη, με την απλή αλλαγή της διαθέσεως του χρησάμενου, όταν π.χ. αυτός, έχοντας τη νομή του πράγματος, αντιφωνεί αυτήν προς τον χρήστη, διατηρώντας όμως την κατοχή λόγω χρησιδανείου.

Εξάλλου, κατά τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 216 ΚΠολΔ, η αγωγή, εκτός από τα στοιχεία που ορίζονται στα άρθρα 118 και 117, πρέπει να περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που τη θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου. Διαφορετικά η αγωγή είναι

αόριστη. Η αοριστία δε αυτής δεν μπορεί να θεραπευτεί ούτε με τις προτάσεις ούτε με παραπομπή στο περιεχόμενο άλλου εγγράφου, ούτε μπορεί σε αυτή να γίνει επιφύλαξη διόρθωσης ή συμπλήρωσης από την προσαγωγή ή εκτίμηση αποδείξεων, διότι αυτό αντίκειται στις διατάξεις για την προδικασία του άρθρου 111 ΚΠολΔ, των οποίων η τήρηση ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (ΑΠ 407/09 Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση το παρόν δικαστήριο επανεκτιμώντας το περιεχόμενο της ένδικης αγωγής, με την οποία ζητείται η απόδοση των (χρησιδανισμένων πραγμάτων) ακινήτων, και στην οποία γίνεται σαφής αναφορά στον τρόπο καταρτίσεως της σύμβασης χρησιδανείου και στο χρόνο διάρκειάς της και γενικώς διαλαμβάνει, σύμφωνα με τις αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις, σαφή έκθεση των θεμελιούντων αυτήν γεγονότων που δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, είναι επαρκώς ορισμένη. Κατά συνέπεια, ο περί του αντιθέτου δεύτερος λόγος έφεσης, με τον οποίο πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση, γιατί δεν έλαβε υπόψη τον περί αοριστίας ισχυρισμό του εναγομένου αλλά προχώρησε στην κατ' ουσίαν εξέταση και αποδοχή της αγωγής, είναι απορριπτός ως αβάσιμος.

Από τις διατάξεις των άρθρων 810 και 816 ΑΚ προκύπτει ότι στη σύμβαση χρησιδανείου, που είναι ενοχική, διαρκής και χαριστική σύμβαση (βλ. Ι. Ρόκα, στο Γεωργιάδη - Σταθόπουλο ΑΚ άρθρο 810 αριθ. 3, Ι. Πασσιά στην ΕρμΑΚ άρθρο 810 αριθ. 24 και 25, Π. Φίλιο, ΕνοχΔ Ειδικό μέρος

1974 σ. 149) και μπορεί να καταρτισθεί και ατύπως, έστω και αν περιέχει παραχώρηση χρήσης ακινήτου [βλ. Ι. Ρόκα, ό.π. αριθ. 6, Π. Φίλιο, ό.π. σ. 150, Ι. Πασσιά, ό.π. αριθ. 17 και 48, Π. Ζέπο, Ενοχ.Δικ. Ειδικό μέρος έκδ. 2η (1965) σ. 285], ο χρήστης παραχωρεί τη χρήση του πράγματος κινητού ή ακινήτου, χωρίς αντάλλαγμα στον χρησάμενο, ο τελευταίος δε έχει την υποχρέωση να αποδώσει το πράγμα στον χρήστη μετά τη λήξη της σύμβασης. Η χωρίς αντάλλαγμα παραχώρηση της χρήσης του πράγματος στον χρησάμενο αποτελεί ουσιώδη όρο για τη σύσταση της συμβάσεως του χρησιδανείου, διότι αν συμφωνήθηκε «αντάλλαγμα», η σύμβαση αυτή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως χρησιδάνειο, αλλά συνήθως ή ως μίσθωση ή άλλη μικτή σύμβαση μη ρυθμιζόμενη πάντως από τις διατάξεις περί χρησιδανείου (βλ. ΕφΑθ 10753/91 ΝοΒ 40. 574 και εκεί παραπομπές, ΕφΠειρ 951/94 Δνη 37. 438, Ι. Πασσιά, ό.π. άρθρο 810 αριθ. 8-12, Κ. Καυκά, ΕνοχΔ έκδ. 4η, άρθρο 810 σ. 319, 320). Η λήξη της σύμβασης του χρησιδανείου καθορίζεται είτε με τη συμφωνία μεταξύ των συμβαλλομένων είτε από το σκοπό του χρησιδανείου, όπως αυτός συνολογώθηκε. Εάν το χρησιδάνειο ορίστηκε για αόριστο χρόνο, η σύμβαση λύεται πάντοτε με το θάνατο του χρησάμενου, καθόσον η σχέση δεν μεταβιβάζεται στους κληρονόμους, και με καταγγελία από τον χρήστη, αρκεί να μην ασκείται το δικαίωμα καταγγελίας άκαιρα και επιζήμια για τον χρησάμενο (άρθρα 200, 288 ΑΚ), ενόψει της ιδιάζουσας φύσης του χρησιδανείου ως σύμβασης φιλαλληλίας, αγαθοσύνης και κοινωνικής ευπρέπειας, εφόσον όμως

προβληθούν από τον χρησάμενο οφειλές τα πραγματικά περιστατικά που είναι κρίσιμα για την εφαρμογή του κανόνα του 288 ΑΚ (βλ. ΑΠ 130/94 Δνη 36. 1142, ΕφΑθ 10753/91 ό.π., ΕφΑθ 13844/87 Δνη 1989. 1192, ΕφΑθ 1446/89 Αρμ 1989. 446, ΕφΘρ 151/84 Δνη 25. 1210, ΕφΑθ 9740/81 Δνη 23. 31, ΕφΠειρ 595/88 Δνη 1989. 1060, βλ. Πασσιά, ό.π. άρθρο 816 αριθ. 1, 3, Ι. Ρόκα, σε Γεωργιάδη - Σταθόπουλο ΑΚ άρθρα 816-819 αριθ. 1, 2, 3 και 6). Μετά τη λήξη ή λύση της σύμβασης χρησιδανείου, κατά τα ανωτέρω, εάν ο χρήστης είναι κύριος του πράγματος που χρησιδανείσθηκε, μπορεί να αναζητήσει αυτό, είτε με την αγωγή από το χρησιδάνειο, είτε με διεκδικητική, που βασίζεται στο δικαίωμα κυριότητας, είτε και με τις δύο, της δευτέρας ασκούμενης όμως επικουρικώς. Επί πλέον, η άρνηση του χρησάμενου να αποδώσει, μετά τη λήξη ή τη λύση της σύμβασης, το πράγμα, δημιουργεί κατάσταση παράνομη και ο χρήστης, εφόσον κατ' αυτό τον τρόπο προσβάλλεται παράνομα με αποβολή από τη νομή του πράγματος, δικαιούται να ζητήσει την απόδοση της νομής του κατά τα άρθρα 984, 987 ΑΚ (ΕφΑθ 10869/97 Αρμ 1998. 1484 και εκεί παρατηρήσεις Σ. Τρ.-Γ. όπου και περαιτέρω παραπομπές, ΕφΘ 1779/95 Δνη 37. 1440, ΕφΑθ 13844/87 ό.π., Ι. Ρόκας, σε Γεωργιάδη - Σταθόπουλο ΑΚ άρθρο 810 ΑΚ αριθ. 13).

Από τις καταθέσεις των μαρτύρων ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι διάδικοι τυγχάνουν αδελφια. Με το με αριθμό .../1984 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Α.Τ., το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών

του Υποθηκοφυλακείου Κ., περιήλθε στην αποκλειστική κυριότητα, νομή και κατοχή τους, κοινά, αδιαίρετα και κατ' ισομοιρία, λόγω αγοράς, οικόπεδο εμβαδού 3.061,34 τμ, που βρίσκεται εντός του χωριού Κ. Κ. της ομώνυμης Κοινότητας. Στη συνέχεια συμφώνησαν και προέβησαν σε εξώδικη διανομή του ως άνω ακινήτου. Έτσι με το με αριθ. .../1992 συμβόλαιο εξώδικης διανομής οικοπέδου και σύστασης κάθετης ιδιοκτησίας του συμβολαιογράφου Α. Ι. Π., περιήλθε στην κυριότητα του ενάγοντος Ι. Ζ. διαιρετό τεμάχιο οικοπέδου εμβαδού 1536,24 τμ, που βρίσκεται στο Κ. Κ., και εμφανίζεται στο τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Δ. Γ. με στοιχεία 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 17, 18, 1 (Ε1). Συνορεύει γύρωθεν με κοινοτικό δρόμο πλάτους 6 μ., με έτερον σε σχήμα γάμα κοινοτικό δρόμο, με πεζόδρομο πλάτους 4 μ. και τέλος με άλλη κοινή εξ' αδιαίρετου ιδιοκτησία (οικόπεδο) των διαδίκων. Επίσης, περιήλθε στον ενάγοντα και η αποκλειστική χρήση ορισμένου τμήματος οικοπέδου εμβαδού 198,72 τμ, που κείται στην ίδια ως άνω αναφερομένη θέση και εμφανίζεται στο τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Δ. Γ. με στοιχεία 20, 18, 13, 19, 20 και ορίζεται με το υπό στοιχεία 17, 20, 19, 12, 17 διακεκριμένο τμήμα οικοπέδου αποκλειστικής χρήσεως του εναγομένου, με ιδιοκτησία Ν. Π., με κοινοτική οδό πλάτους 6 μ. και με το παραπάνω αναφερόμενο διαιρετό οικόπεδο του ενάγοντος. Με το ίδιο ως άνω αναφερόμενο συμβόλαιο εξώδικης διανομής, περιήλθε στην κυριότητα του εναγομένου Γ. Ζ. διαιρετό τεμάχιο οικοπέδου εμβαδού 552,89 τμ, που βρίσκεται στο Κ. Κ., και εμφανίζεται

στο τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Δ. Γ. με στοιχεία 8, 9, 10, 11, 14, 16, 8 (Ε2) και συνορεύει γύρω - γύρω στο σύνολό του με πεζόδρομο πλάτους 4 μ., με κοινοτικό δρόμο πλάτους 0,60 μ., με ιδιοκτησία Ι. και Α. Μ. και άλλη ιδιοκτησία δικιά του και του ενάγοντος, καθώς και η αποκλειστική χρήση ορισμένου τμήματος οικοπέδου εμβαδού 181,79 τμ, που κείται στην ίδια ως άνω αναφερομένη θέση, και εμφανίζεται στο τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Δ. Γ. με στοιχεία 17, 20, 19, 12, 17 και ορίζεται με το Ε1 τεμάχιο του ενάγοντος, με το επίσης παραπάνω περιγραφόμενο διακεκριμένο τμήμα με στοιχεία 20, 18, 13, 19, 20, με ιδιοκτησίες Α. Μ. και Ν. Π. και με τον κοινοτικό πεζόδρομο πλάτους 4 μ. Τα ως άνω αναφερόμενα διακεκριμένα τμήματα οικοπέδου, που περιήλθαν στην αποκλειστική χρήση των διαδίκων, αποτελούν τμήματα του μείζονος κοινού οικοπέδου 380,51 τμ, στο οποίο οι διάδικοι τυγχάνουν εξ' αδιαίρετου συγκύριοι κατά τα 522,246/1000 ο ενάγων και κατά τα 477,754/1000 ο εναγόμενος.

Περαιτέρω, με το ίδιο ως άνω υπ' αριθ. 7993/1992 συμβόλαιο οι διάδικοι συμφώνησαν το τελευταίο αυτό προαναφερόμενο ακίνητο να διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 1002 και 1117 ΑΚ σε συνδυασμό και προς τον ν. 3741/29 περί οριζοντίου και καθέτου ιδιοκτησίας, συμφώνησαν δηλαδή ειδικότερα τη διανομή της χρήσης του ενιαίου οικοπέδου μεταξύ τους, έτσι ώστε η ανέγερση οικοδομήματος επί του καθενός διακεκριμένου τμήματος ν' ανήκει στο διάδικο που έχει την αποκλειστική χρήση αυτού.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι το έτος

1995 ο ενάγων, δεδομένου ότι εγκαταστάθηκε στη Σ. λόγω εργασίας, συνήψε με τον εναγόμενο αδελφό του προφορικά σύμβαση χρησιδανείου και του παραχώρησε τη χρήση των παραπάνω περιγραφόμενων δύο οικόπεδων, προκειμένου ο εναγόμενος να τα χρησιμοποιήσει κατασκευάζοντας εγκαταστάσεις προς στέγαση των ζώων του και αχυρώνα, χωρίς την καταβολή οποιουδήποτε ανταλλάγματος, για αόριστο χρονικό διάστημα, με την ειδικότερη συμφωνία να αποδώσει αυτά ο δεύτερος στον πρώτο, όταν του ζητηθεί. Έκτοτε ο εναγόμενος εξακολουθούσε να χρησιμοποιεί τα παραπάνω ακίνητα, πάντοτε με βάση την ως άνω σύμβαση χρησιδανείου. Το έτος 2004 ο ενάγων, επισκέφθηκε τον εναγόμενο - αδελφό του και του ζήτησε να του αποδώσει αυτά, προκειμένου να προβεί στην πώλησή τους. Ο εναγόμενος συμφώνησε αρχικά, αναγνωρίζοντας τη σύμβαση χρησιδανείου που υπήρχε μεταξύ τους, πλην όμως στη συνέχεια αρνήθηκε να του τα αποδώσει, οπότε ο ενάγων κατήγγειλε και εγγράφως με την παρούσα αγωγή του τη σύμβαση αυτή, που επιδόθηκε στον εναγόμενο στις 22.11.2006 (βλ. τη με αριθ. .../22.11.2006 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Ν. Τ.), ζητώντας την απόδοση των παραπάνω ακινήτων. Με την επίδοση προς τον εναγόμενο της ως άνω καταγγελίας της συμβάσεως χρησιδανείου από τις 22.11.2006, λύθηκε η σύμβαση χρησιδανείου που υπήρχε μεταξύ των διαδίκων και ο εναγόμενος είχε την υποχρέωση να αποδώσει πλέον τα προαναφερόμενα ακίνητα στον ενάγοντα. Κατά τα ανωτέρω η αγωγή έπρεπε να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη. Εφόσον λοιπόν

τα ίδια είπε και η εκκαλουμένη απόφαση, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις και συνεπώς δεν έσφαλε. Επομένως, ο πρώτος λόγος της έφεσης του εναγομένου, που παραπονεείται για κακή εκτίμηση των αποδείξεων, πρέπει να απορριφθεί και κατ' ακολουθία η έφεση ως αβάσιμη στο σύνολό της...

204/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας
Εισηγήτρια: Μαρία Τζέρμπου
Δικηγόροι: Ελένη Ευσταθίου, Μάχη Αγγελέτου

Νόμιμη παραχώρηση με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών σε Δήμο της χρήσης κοινόχρηστου αιγιαλού, ως και του δικαιώματος εκμετάλλευσής με προς τρίτους εκμίσθωση και, επομένως, ο τρίτος δεν είναι αυθαίρετος, έναντι του δημοσίου, χρήστης της κοινόχρηστης έκτασης.

Για το υποστατό των ΥΑ, ως κανονιστικών διοικ. πράξεων, απαιτείται δημοσίευση στην ΕτΚ.

Μη αυθαίρετη χρήση, αν, παρά τη μη δημοσίευση των σχετικών ΥΑ, τα όργανα του δημοσίου παρέδωσαν και ο Δήμος παρέλαβε καλόπιστα τη χρήση δημόσιων κοινόχρηστων εκτάσεων και τις εκμίσθωσε σε καλόπιστο τρίτο.

{...} Η ανακόπτουσα με την αριθμ. κατ. 1010/2008 ανακοπή της, την οποία απηύθυνε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Βόλου κατά του καθού η ανακοπή - εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου, ζήτησε, για όσους λόγους επικαλέσθηκε, την ακύρωση και επικουρικά τη μεταρρύθμιση του υπ' αριθ. 32/2007 πρωτοκόλλου

καθορισμού αποζημίωσης για αυθαίρετη χρήση δημοσίου κτήματος που εξέδωσε ο προϊστάμενος της Κτηματικής Υπηρεσίας Μαγνησίας σε βάρος της για την αυθαίρετη χρήση αιγιαλού κατά τα έτη 2002- 2006. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Βόλου με την υπ' αριθ. 2265/2008 απόφασή του δέχθηκε την ανακοπή της. Κατά της αποφάσεως αυτής άσκησε έφεση το ανακόπτον Ελληνικό Δημόσιο και παραπονείται για κακή εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας να εξαφανισθεί αυτή, ώστε να απορριφθεί η ανακοπή καθ' ολοκληρίαν.

Διάταξη που ρυθμίζει την παραχώρηση κοινοχρήστων χώρων σε Δήμους και Κοινότητες κατά τον επίμαχο χρόνο είναι εκείνη της παρ. 3 του άρθρου 49 του Ν. 1416/1984 (ΦΕΚ 18, τ. Α'), όπως αντικαταστάθηκε δια της παρ. 11 του άρθρου 7 του Ν. 2307/1995 (ΦΕΚ 113, τ. Α'), με την οποία ορίζεται ότι «με απόφαση του Περιφερειακού Διευθυντή, κοινόχρηστοι χώροι που ανήκουν στο Δημόσιο μπορεί να παραχωρούνται κατά χρήση, χωρίς να μεταβάλλεται ο χαρακτήρας τους ως κοινοχρήστων, σε δήμους και κοινότητες, στην περιφέρεια των οποίων βρίσκονται». Και βέβαια με τη διάταξη αυτή δεν ρυθμίζεται ρητά το ζήτημα αν υπάρχει η δυνατότητα της περαιτέρω προς τρίτους παραχώρησης των παραχωρουμένων σε Δήμο ή Κοινότητα κοινοχρήστων και μάλιστα με το δικαίωμα της εκμετάλλευσης αυτών. Κατ' αρχήν κατά το γράμμα της διάταξης αυτής ούτε επιτρέπεται, αλλά ούτε και απαγορεύεται ρητά η παραχώρηση αυτή. Ενόψει όμως του ότι η περαιτέρω προς τρίτους παραχώρηση δυνάμει εννόμου σχέσεως κοινο-

χρήστων χώρων και αιγιαλών όχι μόνο δεν αποδοκιμάζεται από τη σχετική αλλά και την εν γένει νομοθεσία, αλλά προβλέπεται και σε άλλες διατάξεις, επιβάλλεται στην προκειμένη περίπτωση με διασταλτική ερμηνεία (*interpretatio extensiva*) να γίνει δεκτό ότι οι Δήμοι και οι Κοινότητες έχουν τη δυνατότητα να παραχωρούν τα παραχωρηθέντα σ' αυτούς κοινόχρηστα σε τρίτους δυνάμει εννόμου σχέσεως (όπως είναι και η εκμίσθωση τους), αφού κάτι τέτοιο δεν περιλαμβάνεται μεν στο γράμμα του νόμου, ανταποκρίνεται όμως στο πνεύμα αυτού, δηλαδή περιέχεται στο λογισμό του νομοθέτη. Τέτοιες διατάξεις, οι οποίες περιέχονται κατ' αρχήν στο Ν. 2344/1940 «περί αιγιαλού και παραλίας» (που ίσχυσε μέχρι 19.12.2001, οπότε καταργήθηκε με το άρθρο 34§3 του Ν. 2971/2001), με τον οποίο επιτρέπονταν η παραχώρηση επ' ανταλλάγματι νησίδων, υφάλων ή σκοπέλων, και αβαθούς θάλασσας «μετά του έσωθεν ταύτης αιγιαλού» σε νομικά ή φυσικά πρόσωπα, και στον οποίο προβλεπόταν στην παρ. 3 του άρθρου 11 αυτού η δυνατότητα «ο προς ον η παραχώρησις» «να μεταβίβαση εν όλω ή εν μέρει το δικαίωμα αυτού ή άλλου ή να συνάψη οιαδήποτε εμπράγματον ή ενοχικόν σχέσιν αφορώσαν το παραχωρηθέν» εφόσον είχε την έγκριση των Υπουργών Οικονομικών και Ναυτικών. Επίσης στο Ν. 2971/2001 «Αιγιαλός και παραλία» προβλέπεται επίσης, στο άρθρο 15§5, η δυνατότητα ο παραχωρησιούχος (που μπορεί να είναι και Δήμος σύμφωνα με το άρθρο 13§5) «να μεταβιβάσει ολικά ή μερικά το δικαίωμά του σε άλλον ή να συνάψη οποιαδήποτε σχέση γι' αυτό, με ή χωρίς αντάλλαγμα,

που να αφορά την έκταση, που παραχωρήθηκε...», εφόσον υπάρχει έγκριση του αρμόδιου για την παραχώρηση οργάνου, δηλαδή του Υπουργού Οικονομικών (άρθρο 13§2). Τέτοια έγκριση μάλιστα δεν απαιτείται αν η μεταβίβαση γίνεται προς αμιγή επιχείρηση του ίδιου του Ο.Τ.Α. Εξυπακούεται ότι ο νόμος κάνοντας λόγο για έγκριση αναφέρεται στη γενικότερη έννοια της συγκατάθεσης, που μπορεί να δοθεί είτε συγχρόνως με την αρχική παραχώρηση, είτε μεταγενεστέρως. Υπό την αντίθετη ερμηνευτική προσέγγιση της ως άνω διατάξεως και την εκδοχή ότι δεν υπάρχει δυνατότητα περαιτέρω παραχώρησης κοινοχρήστων χώρων και αιγιαλών από τους Δήμους και τις Κοινότητες, ο νομοθέτης θα εμφανιζόταν ανακόλουθος, αφού από τη μία προβλέφθηκε η δυνατότητα αυτή με τις προαναφερθείσες διατάξεις του Ν. 2344/1940, οι οποίες ίσχυσαν παράλληλα με την ερμηνευόμενη διάταξη για τα φυσικά και νομικά πρόσωπα και από την άλλη δεν θα επιτρεπόταν στους Δήμους και τις Κοινότητες η δυνατότητα αυτή. Σύμφωνα με την προηγηθείσα σκέψη, υπό την ισχύ των προαναφερομένων διατάξεων, νόμιμα παραχωρείται με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών σε Δήμο όχι μόνο η χρήση του κοινόχρηστου αιγιαλού, αλλά και το δικαίωμα εκμεταλλεύσεως αυτού με την περαιτέρω προς τρίτους εκμίσθωση έναντι ανταλλάγματος και επομένως ο τρίτος δεν είναι αυθαίρετος έναντι του Δημοσίου χρήστης της εν λόγω κοινόχρηστης έκτασης (ΑΠολ 18/11 Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση από τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογήθη-

καν τα ακόλουθα: Σε βάρος της ανακόπτουσας εκδόθηκε το υπ' αριθμ. 32/2007 πρωτόκολλο καθορισμού αποζημίωσης αυθαίρετης χρήσης δημοσίου κτήματος, το οποίο της καταλογίζει ότι βάσει της από 7.5.2007 τεχνικής έκθεσης της τοπογράφου μηχανικού της κτηματικής υπηρεσίας Ν. Μαγνησίας Β. Χ., κάνει χρήση των κατασκευών που αναφέρονται σ' αυτό και βρίσκονται στην περιοχή «Σ. Β.» του Δήμου Α. Μ. Ότι οι κατασκευές αυτές καταλαμβάνουν έκταση 64,70 τμ, η οποία βρίσκεται εντός του αιγιαλού, όπως η γραμμή αυτού καθορίστηκε με την 7594/2006 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Θεσσαλίας που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 1017/Δ/1.12.2006, της οποίας η ανακόπτουσα κάνει αυθαίρετη χρήση. Για το λόγο αυτό της επεβλήθη πρόστιμο αυθαίρετου χρήσεως για τα έτη 2002 έως 2006 ποσού 10 Ε το τμ και συνολικά 3.235 Ε. Πιθανολογήθηκε περαιτέρω ότι ο κοινόχρηστος χώρος του αιγιαλού και της παραλίας παραχωρήθηκε από το Ελληνικό Δημόσιο απευθείας και με αντάλλαγμα στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης Α' βαθμού, κατά το δικαίωμα της απλής χρήσης με την εκμετάλλευση αυτών είτε από τον ίδιο τον ΟΤΑ με απευθείας άσκηση δραστηριοτήτων επ' αυτών, είτε με την παραχώρηση εκ μέρους του ΟΤΑ των δικαιωμάτων απλής χρήσης των κοινοχρήστων αυτών χώρων με παροχή μισθωτικού ανταλλάγματος, σε τρίτους, δυνάμει της 1047427/Β00010/3.6.2002 κοινής απόφασης των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομίας και Οικονομικών, όπως τροποποιήθηκε με την 102927/5803/Β00010/20.12.2004

και παρατάθηκε με τις 1024980/1729/B0010/11.4.2005 και 1063462/4975/B0010/5.7.2006 όμοιες αποφάσεις. Με βάση αυτές τις υπουργικές αποφάσεις ο Δήμος Α. παραχώρησε τη χρήση της επίδικης έκτασης έναντι ανταλλάγματος στην ανακόπτουσα. Έτσι ο Δήμος Α. εξέδωσε τις προσκομιζόμενες άδειες χρήσης πεζοδρομίου - πλατειών, στα οποία αναφέρεται ότι χορηγείται στην ανακόπτουσα άδεια χρήσης μέρους του επίδικου χώρου, ήτοι για 41,35 τμ για τα έτη 2001, 2002 και 2003 έναντι ανταλλάγματος. Επίσης και για τα λοιπά έτη προσκομίζεται τόσο η από 12.2.2008 βεβαίωση του Δήμου Α., όσο και τα αντίστοιχα διπλότυπα, από τα οποία προκύπτει ότι η ανακόπτουσα μισθώνει από το Δήμο Α. από το έτος 1993 και για συνεχή 17 έτη την επίδικη έκταση και γι' αυτήν έχει καταβάλει από το έτος 1993 έως και το έτος 2007 τα τέλη χρήσης της πλατείας στο Δήμο Α. Η ανακόπτουσα λοιπόν με βάση την κατ' έτος μισθωτική σχέση με τον δήμο Α. έκανε νόμιμη χρήση 41,35 τμ, όπως της είχε εκμισθωθεί και δεν πιθανολογήθηκε ότι έκανε αυθαίρετη χρήση και των επί πλέον 16 τμ.

Επίσης πιθανολογήθηκε ότι επί του μισθίου των 41,35 τμ έχει τοποθετήσει πλαστικές σωλήνες που στηρίζεται σκέπαστρο, πλην όμως οι σωλήνες αυτές δεν είναι στερεώς συνδεδεμένες με το έδαφος και η κατασκευή αυτή δεν αναιρεί το χαρακτήρα του κοινόχρηστου επί των 41,35 τμ. Ενώ η κατασκευή του τοιχείου εμβαδού 9,70 τμ έγινε, όπως προκύπτει από τη με αρ. πρωτ. 169/2008 του Λιμενικού Ταμείου Σ., από το μηχανικό Ν. Α. για λογαριασμό του ίδιου του Ταμείου.

Και ναι μεν η υπ' αριθμ. 1047427/B00010/3.6.2002 κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομίας και Οικονομικών, όπως τροποποιήθηκε με την 102927/5803/B00010/20.12.2004 και παρατάθηκε με τις 1024980/1729/B0010/11.4.2005 και 1063462/4975/B0010/5.7.2006 όμοιες αποφάσεις, είναι κανονιστικές διοικητικές πράξεις και ως τούτου για να έχουν υπόσταση πρέπει να δημοσιεύονται στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως, σύμφωνα με το ν. 301/1976 και ν. 3469/2006, άλλως η παράλειψη τήρησης των ανωτέρω τρόπων δημοσιότητας κανονιστικής πράξης συνεπάγεται το ανυπόστατο αυτής (ΣΤΕ 2643/10 Νόμος), πλην όμως με βάση αυτές τα όργανα του δημοσίου παρέδωσαν και ο Δήμος Α. παρέλαβε καλόπιστα τη χρήση και εκμετάλλευση του αιγιαλού από τα όργανα του δημοσίου και στη συνέχεια εκμίσθωσε στην ανακόπτουσα την ως άνω έκταση των 41,35 τμ προς χρήση πλατείας, με αντάλλαγμα. Έτσι, η τελευταία παρέλαβε καλόπιστα και αυτή τη χρήση της ως άνω έκτασης, πιστεύοντας ότι πράττει αυτό νόμιμα εκμισθώνοντας από το Δήμο Α. τη χρήση και εκμετάλλευση 41,35 τμ πλατείας αντί του συμφωνηθέντος ανταλλάγματος. Η κρίση του δικαστηρίου ότι η ανακόπτουσα κάνει χρήση του αιγιαλού πιστεύοντας ότι αυτή ασκεί νόμιμο δικαίωμά της, που προέρχεται από τις κατ' έτος συναπτόμενες με το δήμο συμβάσεις μισθώσεως χρήσης πλατείας 41.5 τμ, στον οποίο κατά την πεποίθησή της παραχωρήθηκε νόμιμα το δικαίωμα χρήσης και παραχώρηση της χρήσης αιγιαλού με τις ως άνω αναφερόμενες ΚΥΑ,

επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι με το υπ' αριθμ. πρωτ. 1008284/714/3.2.2004 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών προς το Δήμο Σ., γειτονικού Δήμου, παρέχεται η πληροφορία ότι οι αποφάσεις παραχώρησης απλής χρήσης αιγιαλού ως μη κανονιστικές δεν χρήζουν δημοσίευσης στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Οι αποφάσεις αυτές έχουν χαρακτήρα ατομικών διοικητικών πράξεων, διότι δι' αυτών δεν θεσπίζονται απρόσωποι κανόνες, αλλά παραχωρείται η χρήση συγκεκριμένων κοινόχρηστων χώρων. Και ότι για τους λόγους αυτούς δεν έχει δημοσιευτεί σε ΦΕΚ η υπ' αριθμ. 1047427/4612/B0010/3.6.2002 κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημ. Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομίας και Οικονομικών, η οποία, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 151/2000 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, αποτελεί σώρευση περισσότερων ατομικών διοικητικών πράξεων σε ένα ενιαίο κείμενο. Ως επίσης και από το υπ' αριθμ. 1013516/1067/B0010/16.2.2004 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών με θέμα: «Διευκρίνιση ως προς την εφαρμογή του άρθρου 4 της υπ' αριθμ. 1047427/4612/B0010/3.6.2002 κοινής απόφασης των Υπουργών Εσωτερικών Δημ. Διοίκησης και Αποκέντρωσης και Οικονομίας και Οικονομικών» αναφέρεται κατά λέξη ότι «αναφορικά με το θέμα σας γνωρίζουμε ότι σύμφωνα με το άρθρο 4 της εν λόγω ΚΥΑ το αντάλλαγμα για την παραχώρηση του δικαιώματος της απλής χρήσης των κοινόχρηστων χώρων (αιγιαλού παραλίας) για κάθε ΟΤΑ ... έχει οριστεί σε ποσοστό 20% επί του συνόλου

των εσόδων που πραγματοποιούνται τόσο από την άσκηση απευθείας δραστηριοτήτων ... όσο και επί των μισθωτικών ανταλλαγμάτων τρίτων στους οποίους παραχωρήθηκε το δικαίωμα της απλής χρήσης των κοινόχρηστων χώρων από τον ΟΤΑ ... Διευκρινίζεται ότι σε κάθε περίπτωση κατά την οποία και οι ΟΤΑ και οι αμιγείς επιχειρήσεις τους συνάπτουν μισθώσεις με τρίτους στους οποίους παραχώρησαν το δικαίωμα απλής χρήσης (των κοινόχρηστων χώρων), τότε το αντάλλαγμα για την παραχώρηση των χώρων προσδιορίζεται σε ποσοστό 20% επί των μισθωτικών ανταλλαγμάτων τα οποία αναφέρονται στις σχετικές συμβάσεις όπως αυτές κατατίθενται στις αρμόδιες Δ.Ο.Υ.»

Σύμφωνα λοιπόν με τα ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η ανακοπή και το προσβαλλόμενο πρωτόκολλο πρέπει να ακυρωθεί, αφού πιθανολογήθηκε ότι η ανακόπτουσα δεν έκανε αυθαίρετη χρήση του αιγιαλού, αφού αυτή πράττει τούτο κατόπιν συμβάσεως μισθώσεως με το Δήμο, πιστεύοντας ότι αυτός έχει αυτό το δικαίωμα, καταβάλλοντας σ' αυτόν ετήσιο μίσθωμα, και κατά του οποίου σε περίπτωση που ο τελευταίος δεν ασκούσε νόμιμο δικαίωμά του εκμισθώνοντας σε τρίτους κοινόχρηστο χώρο, με αντάλλαγμα αποδίδοντας το 20% αυτού στο Δημόσιο, τότε το πρωτόκολλο έπρεπε πρωτίστως να εκδοθεί σε βάρος του. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφαση έκανε δεκτή την ανακοπή και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, η οποία συμπληρώνεται από την παρούσα, δεν έσφαλε και οι περί του αντιθέτου λόγοι έφεσης του εκκαλούντος καθού η ανακοπή, που αναφέ-

ρονται σε εσφαλμένη ερμηνεία του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι και ως εκ τούτου και η έφεση στο σύνολό της ως αβάσιμη...

242/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγητής: Γεώρ. Αποστολάκης

Δικηγόροι: Νικ. Πρίτσινας, Ευαγγελία Σπυροπούλου

Εφαρμογή του Κανονισμού 44/01 «για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις» σε αγωγές που ασκούνται μετά την 1.3.02, αλλά και πριν εφόσον οι αποφάσεις εκδίδονται μετά.

Διαβίβαση από το Γερμανικό Ινστιτούτο Αρωγής Ανηλίκων και Οικογενειακού Δικαίου, δυνάμει της Σύμβασης της Ν. Υόρκης και της Σύμβασης Βρυξελλών, στο Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης αίτησης της μητέρας, ως κηδεμόνος του ανηλίκου τέκνου, για κήρυξη εκτελεστών τελεσίδικων αποφάσεων διατροφής και εξουσιοδότηση προς τις Ελληνικές Αρχές για λήψη μέτρων είσπραξης της διατροφής.

Αίτηση κατά την εκούσια δικαιοδοσία του Ελληνικού Δημοσίου για κήρυξη εκτελεστών των αποφάσεων και άσκηση προσφυγής κατά της εκδοθείσας απόφασης, που την απέρριψε εσφαλμένα ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης, με αιτιολογία ότι τη δικονομική αυτή ευχέρεια παρείχε η Σύμβαση της Ν. Υόρκης όχι όμως πλέον και ο Κανονι-

σμός 44/01 και την αίτηση έπρεπε να ασκήσει ο δικαιούχος ανήλικος προσωπικά και αντ' αυτού το Ελληνικό Δημόσιο. Εφόσον οι ένδικες αποφάσεις έχουν εκδοθεί πριν το 2000, ήταν εφαρμοστέα η άνω Σύμβαση και όχι ο Κανονισμός.

1. Η υπό κρίση προσφυγή του αιτούντος Ελληνικού Δημοσίου κατά της υπ' αριθ. 59/2011 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας ερήμην του καθού η αίτηση, ασκήθηκε εμπρόθεσμα με νομότυπη κατάθεση του σχετικού δικογράφου στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (άρθρο 40 της Συμβάσεως Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία κ.λπ. που κυρώθηκε με το ν. 1814/1988). Συνεπώς η προσφυγή είναι παραδεκτή και πρέπει να ακολουθήσει η έρευνα του παραδεκτού και βασίμου των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία.

2. Το Ελληνικό Δημόσιο, με την υπό κρίση αίτηση που άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων ο Υπουργός Δικαιοσύνης, ενεργώντας με τον προβλεπόμενο στην Πολυμερή Σύμβαση της Νέας Υόρκης τρόπο, ως πληρεξούσιος της Γερμανίδας C. F. (Κ. Φ.), ισχυρίζεται ότι αυτή και ο καθού η αίτηση Δ. Π., απέκτησαν από την εκτός γάμου σχέση τους την 28.6.1995 ένα άρρεν τέκνο, την πατρότητα του οποίου ο καθού αναγνώρισε την 24.3.1998 ενώπιον του Ειρηνοδικείου Bad Kissiengen (Μπατ Κίσσινγκεν). Επίσης, ισχυρίζεται ότι με την από 24.3.1998 απόφαση του Ειρηνοδικείου

Μπατ Κίσσινγκεν και την υπ' αριθ. FH 3310 000.148/2000 απόφαση του Ειρηνοδικείου της Νυρεμβέργης, ο πατέρας του ανηλίκου που κατοικεί στα Τ. υποχρεώθηκε να καταβάλλει στη μητέρα αυτού, ως κηδεμόνα και για λογαριασμό του, το συνολικό ποσό των 18.886,67 Ε για το χρονικό διάστημα από τη γέννησή του ως την 31.8.2009, επί πλέον δε και την από 1.9.2009 οφειλόμενη διατροφή ποσού 358 Ε κάθε μήνα. Για τους λόγους αυτούς ζητεί να αναγνωριστούν και να κηρυχτούν εκτελεστές στην Ελλάδα οι ανωτέρω αποφάσεις. Η υπόθεση συζητήθηκε κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας ερήμην του καθού η αίτηση και εκδόθηκε η υπ' αριθ. 59/2011 απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, με την οποία η αίτηση απορρίφθηκε ως απαράδεκτη. Κατά της απόφασης αυτής άσκησε την προβλεπόμενη από το άρθρο 40 της Συμβάσεως Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία κλπ που κυρώθηκε με το ν. 1814/1988 προσφυγή το Ελληνικό Δημόσιο και παραπονείται για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου.

3. Ο Κανονισμός 44/2001 του Συμβουλίου ΕΕ «για τη Διεθνή Δικαιοδοσία την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις» ισχύει από 1.3.2002 και εφαρμόζεται, κατά το άρθρο 66 αυτού, σε αγωγές που ασκούνται και σε δημόσια έγγραφα που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος του και σε ορισμένες περιπτώσεις και σε αγωγές που ασκούνται στο Κράτος προέλευσης πριν την έναρξη ισχύος του, αλλά οι αποφάσεις εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος του (ΕφΘρ 272/06 αδημ., ΕφΠατ 628/06 ΑχΝομ 2007. 356).

Εν προκειμένω, η Κ. Φ., κάτοικος Γερμανίας, ενεργώντας ως νόμιμη εκπρόσωπος του ανηλίκου τέκνου της Μ. Φ., γεννηθέντος στις 28.6.1995, κατοίκου Μ.Κ. Γερμανίας, όρισε με το από 18.9.2007 πληρεξούσιο της Α.-Ζ. Μ. παρά του Γερμανικού Ινστιτούτου Αρωγής Ανηλίκων και Οικογενειακού Δικαίου το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Ελληνικής Δημοκρατίας, επέχοντος θέση Αντιπροσωπείας Λήψεως, βάσει του άρθρου 2 παρ. 2 της από 20 Ιουνίου 1956 Σύμβασης περί διεκδικήσεως διατροφής στην αλλοδαπή, να την εκπροσωπήσει με το δικαίωμα υποκατάστασης στη διεκδίκηση διατροφής κατά του αντιδίκου. Με την από 14.10.1997 υπ' αριθ. Ο 353/97 απόφαση του Ειρηνοδικείου του Μπατ Κίσσινγκεν βεβαιώθηκε ότι ο καθού η αίτηση Δ. Π., γεννηθείς στις 13.10.1967 στην Ελλάδα, ήδη κάτοικος Β. Τ., τυγχάνει πατέρα του προαναφερόμενου εξώγαμου τέκνου Μ. Τ. Φ., εν συνεχεία δε ο ίδιος αναγνώρισε την πατρότητα του τέκνου αυτού στις 24.3.1998, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Μπατ Κίσσινγκεν. Ειδικότερα, με την από 24.3.1998 υπ' αριθ. πρωτ. VIII 102/95 73/98 απόφαση του Ειρηνοδικείου Μπατ Κίσσινγκεν, ο καθού η αίτηση, αφού αναγνώρισε την πατρότητα του ως άνω τέκνου, αποδέχθηκε ότι υποχρεούται να καταβάλλει σε αυτό από τη γέννησή του έως τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας του την κανονική διατροφή επιπλέον μιας προσαυξήσεως εκ 48% των εκάστοτε συνήθων αναγκών διατροφής και συγκεκριμένα: α) από γεννήσεως 396 γερμανικά μάρκα, β) από 1.1.1996 414 γερμανικά μάρκα, γ) από 1.1.1997 407 γερμανικά μάρκα, δ) από το 7° έτος της ηλικίας του

518 γερμανικά μάρκα και ε) από το 13° έτος της ηλικίας του 633 γερμανικά μάρκα, συνυπολογιζόμενων και των προβλεπόμενων κοινωνικών παροχών ύψους 35 γερμανικών μάρκων από γεννήσεως έως 31.12.1995, 100 γερμανικών μάρκων από 1.1.1996 έως 31.12.1996 και 110 γερμανικών μάρκων από 1.1.1997, ζήτησε να χορηγηθεί εκτελεστό απόγραφο της πράξης αυτής, συμφώνησε σχετικά με την έγκριση αρωγής δικαστικών εξόδων και παραιτήθηκε από την επίσημη κοινοποίηση της ίδιας πράξης. Στις 21.10.1999 χορηγήθηκε στο ανωτέρω ανήλικό τέκνο του καθού, δικαιούχο της μηνιαίας διατροφής, εκτελεστό μερικό απόγραφο του ως άνω τίτλου (υπ' αριθ. 102/95) για το σκοπό της αναγκαστικής εκτέλεσης κατά του αντιδίκου, ποσού 2.076 γερμανικών μάρκων, που αφορά το χρονικό διάστημα από 1.9.1998 έως 31.5.1999.

Εν συνεχεία, με την από 19.4.2000 υπ' αριθ. πρωτ. ΡΗ 3310 000.148/00 8 απόφαση του Ειρηνοδικείου της Νυρεμβέργης, η οποία εκδόθηκε κατόπιν κοινοποίησης της σχετικής αιτήσεως στον καθού στις 15.3.2000 και νόμιμης ακρόασης αυτού, καθορίστηκε εκ νέου η ως άνω διατροφή που πρέπει να καταβάλλεται μηνιαίως και προκαταβολικά από τον καθ' ου η αίτηση στον αιτούντα ανήλικό Μ. Φ., νομίμως εκπροσωπούμενο από την επαρχιακή υπηρεσία ανηλίκων Μπατ Κίσσιγκεν, ως εξής: α) από 28.2.2000 σε 148% του κανονικού ποσού της 1-15 κλίμακας ηλικίας μείον του ημίσεως του επιδόματος τέκνων για ένα πρώτο τέκνο, β) από 1.6.2001 σε 148% του κανονικού ποσού της 2 κλίμακας ηλικίας μείον του ημίσεως του επιδόματος

τέκνων για ένα πρώτο τέκνο και γ) από 1.6.2007 σε 148% του κανονικού ποσού της 3-5 κλίμακας ηλικίας μείον του ημίσεως του επιδόματος τέκνων για ένα πρώτο τέκνο, περαιτέρω δε στον αιτούντα εγκρίθηκε για τη διαδικασία αρωγής δικαστικών εξόδων και επιβαρύνθηκε ο καθ' ου η αίτηση με τα έξοδα της διαδικασίας. Εξάλλου, σύμφωνα με την ίδια απόφαση τα κανονικά ποσά (κατάσταση 1.7.1999, τροποποίηση ανά δύο έτη) ανέρχονταν για τη διατροφή ενός ανηλίκου τέκνου, έναντι του γονέα με τον οποίο δεν ζει στην ίδια κατοικία, της 1-15 κλίμακας (μέχρι το 6° έτος της ηλικίας του) σε 355 γερμανικά μάρκα, της 2-15 κλίμακας (από το 7° μέχρι το 12° έτος της ηλικίας του) σε 431 γερμανικά μάρκα και της 3ης κλίμακας (από το 13° έτος μέχρι το 18° έτος της ηλικίας του) σε 510 μάρκα, ενώ από 1.1.2000 το επίδομα τέκνων (κατά το ήμισυ συνυπολογιζόμενο) για ένα πρώτο από κοινού τέκνο ανερχόταν σε 270 γερμανικά μάρκα. Η προαναφερομένη απόφαση κοινοποιήθηκε στον καθού η ως άνω αίτηση στις 26.4.2000 και χορηγήθηκε απόγραφο στον αιτούντα στις 8.5.2000.

Ο υπόχρεος καθ' ου η παρούσα αίτηση δεν συμμορφώθηκε στην εκ των ανωτέρω αποφάσεων συναγόμενη υποχρέωση διατροφής. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την υπ' αριθ. Π/128.05 κατάσταση καθυστερούμενων, σύμφωνα με την προαναφερομένη από 19.4.2000 υπ' αριθ. πρωτ. ΡΗ 3310 000.148/00 8 απόφαση του Ειρηνοδικείου της Νυρεμβέργης, ο αντίδικος οφείλει: από 1.8.2001 έως 31.12.2001 523 γερμανικά μάρκα μηνιαίως, ήτοι (523 ΓΜ X 5 μήνες) 2.615 γερμανικά μάρκα ή 1.337,03 Ε, από 1.1.2002 έως 31.5.2002

261 Ε μηνιαίως, ήτοι (261 Ε X 5 μήνες) 1.305 Ε, από 1.1.2005 έως 30.6.2005 280 Ε, ήτοι (280 Ε X 6 μήνες) 1.680 Ε, από 1.7.2005 έως 31.5.2007 289 Ε μηνιαίως, ήτοι (289 Ε X 23 μήνες) 6.647 Ε, από 1.6.2007 έως 30.6.2007 354 Ε και από 1.7.2007 έως 31.12.2008 350 Ε μηνιαίως, ήτοι (350 Ε X 18 μήνες) 2.864 Ε, και συνολικά πλέον των καθυστερούμενων πριν τις 1.8.2001 ποσού 267,41 Ε και αφαιρουμένου του ήδη καταβληθέντος ποσού 1.867,77 Ε, δεκαοκτώ χιλιάδες οκτακόσια ογδόντα έξι ευρώ και εξήντα επτά λεπτά (18.886,67 Ε). Περαιτέρω δε από 1.9.2009 ο καθού η αίτηση οφείλει ως μηνιαία διατροφή το ποσό των 358 Ε, ήτοι ποσοστού 148% του κανονικού ποσού της 3ης κλίμακας ηλικίας, 440 Ε αφαιρουμένου του ημίσεως του κρατικού επιδόματος τέκνου ποσού 82 Ε.

Κατόπιν των ανωτέρω αποφάσεων, δηλαδή της από 24.3.1998 υπ' αριθ. πρωτ. VIII 102/95, υπ' αριθ. μητρώου 11Κ Ι 73/98 απόφασης (πράξης υποχρέωσης) του Ειρηνοδικείου Μπατ Κίσσιγκεν, καθώς και της από 19.4.2000 υπ' αριθ. πρωτ. ΡΗ 3310 000.148/00 8 απόφασης του Ειρηνοδικείου Νυρεμβέργης, οι οποίες δεν έχουν εφεσιβληθεί, το Γερμανικό Ινστιτούτο Αρωγής Ανηλίκων και Οικογενειακού Δικαίου διαβίβασε, δυνάμει των διατάξεων της Σύμβασης της Ν. Υόρκης της 20ης Ιουνίου 1956 «περί διεκδικήσεως διατροφής εις την αλλοδαπήν» και της Σύμβασης Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 «για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις», στην αρμόδια Ελληνική Αρχή Λήψεως (Υπουργείο Δικαιοσύνης), την αίτηση της

μητέρας (Κ. Φ.), ως κηδεμόνα του ανηλίκου τέκνου της, με τα συνοδεύοντα αυτήν έγγραφα, για τη διεκδίκηση της διατροφής αυτής και την κήρυξη εκτελεστότητας των ως άνω αποφάσεων. Κατά συνέπεια, ο καθού υποχρεούται, σύμφωνα με τα ήδη προεκτεθέντα, δυνάμει της από 24.3.1998 υπ' αριθ. πρωτ. VIII 102/95, υπ' αριθ. μητρώου ΙΙΚ. Ι 73/98 απόφασης (πράξης υποχρέωσης) του Ειρηνοδικείου Μπατ Κίσσιγκεν, καθώς και της από 19.4.2000 υπ' αριθ. πρωτ. ΡΗ 3310 000.148/00 8 απόφασης του Ειρηνοδικείου Νυρεμβέργης, να καταβάλει στην Κ.Φ., ως κηδεμόνα και για λογαριασμό του ανηλίκου τέκνου τους, το συνολικό ποσό των 18.886,67 Ε για το χρονικό διάστημα από 28.6.1995, ήτοι από την ημερομηνία γέννησης του ανηλίκου τέκνου του έως 31.8.2009, καθώς και την από 1.9.2009 τρέχουσα, οφειλόμενη από τον ίδιο, μηνιαία διατροφή του ανηλίκου Μ. Φ. ποσού 358 Ε, ήτοι ποσοστού 148% του κανονικού ποσού της 3-15 κλίμακας ηλικίας, 440 Ε αφαιρουμένου του ημίσεως του κρατικού επιδόματος τέκνου ποσού 82 Ε. Επομένως, εξαιτίας της μη συμμόρφωσης του καθού προς την υποχρέωση καταβολής μηνιαίως του επιδικασθέντος, σύμφωνα με τις ως άνω τελεσίδικες και δεσμευτικές δικαστικές αποφάσεις, νομίμως το Γερμανικό Ινστιτούτο Αρωγής Ανηλίκων και Οικογενειακού Δικαίου, ως Αρχή Διαβίβασεως, διαβίβασε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης με το υπ' αριθ. Ρ 182/05 έγγραφό του την αίτηση της Κ. Φ., με τα συνοδεύοντα αυτήν έγγραφα, για τη διεκδίκηση της οφειλόμενης στο ανήλικό τέκνο της διατροφής. Εξάλλου, η μητέρα, ενεργούσα ως κηδεμόνας και για λογαρια-

σμό του ανηλίκου τέκνου της, με σχετικό πληρεξούσιό της έγγραφο, εξουσιοδοτεί τις αρμόδιες Ελληνικές Αρχές (Υπουργείο Δικαιοσύνης) να λάβουν τα ενδεικνυόμενα μέτρα για την επιδίωξη της διατροφής ή να διορίσουν για το σκοπό αυτό κάποιο άλλο πρόσωπο.

Το Μονομελές Πρωτοδικείο Τρικάλων (εκούσια δικαιοδοσία), με την εκκαλούμενη απόφαση, αφού έκρινε ως μη εφαρμοστέα εν προκειμένω τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης και αντίθετα προέκρινε ως εφαρμοστέο τον υπ' αριθ. 44/2001 Κανονισμό του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 22.12.2000 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις που τέθηκε σε εφαρμογή από 1.3.2002, αντί της από 27.9.1968 Διεθνούς Σύμβασης των Βρυξελλών για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, εν τέλει απέρριψε την υπό κρίση αίτηση του Ελληνικού Δημοσίου ως απαράδεκτη λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης με την αιτιολογία ότι τη δικονομική αυτή ευχέρεια παρέχει μεν η Σύμβαση της Νέας Υόρκης, πλην όμως δεν την παρέχει πλέον ο υπ' αριθ. 44/2001 Κανονισμός του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 22.12.2000 για τη διεθνή δικαιοδοσία κλπ και επομένως την αίτηση για την αναγνώριση της εκτελεστότητας των ανωτέρω αποφάσεων έπρεπε να την ασκήσει ο δικαιούχος ανήλικος προσωπικά και αντ' αυτού το Ελληνικό Δημόσιο.

Κρίνοντας όμως έτσι, δεν εφάρμοσε ορθά το νόμο, αφού οι ένδικες αποφάσεις έχουν εκδοθεί πριν από το έτος 2000 και ο

Κανονισμός 44/2001 του Συμβουλίου ΕΕ για τη Διεθνή Δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις ισχύει από 1.3.2002 και εφαρμόζεται, κατά το άρθρο 66 αυτού, σε αγωγές που ασκούνται και σε δημόσια έγγραφα που εκδίδονται μετά την έναρξη ισχύος του. Επομένως στην προκείμενη περίπτωση εφαρμοστέα ήταν η Σύμβαση της Νέας Υόρκης. Πρέπει λοιπόν να γίνει δεκτή ως βάσιμη η προσφυγή του Δημοσίου, με την οποία προβάλλει το ανωτέρω σφάλμα, και να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη. Στη συνέχεια το Δικαστήριο πρέπει να κρατήσει και να δικάσει την υπόθεση και εν τέλει να κάνει δεκτή την υπό κρίση αίτηση, η βασιμότητα της οποίας αποδεικνύεται από τα προαναφερόμενα έγγραφα...

263/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας
Εισηγητής: Γεώρ. Αποστολάκης
Δικηγόροι: Αθαν. Μαμάκος, Δημ. Πατσιαούρας

Επί άσκησης αξίωσης αδικ. πλουτισμού υπό την αίρεση απόρριψης της κύριας βάσης, αν μεν αυτή στηρίζεται σε σύμβαση αρκεί απλή επίκληση της ακυρότητάς της, αν δε στηρίζεται σε αδικοπραξία μόνον της εξ αυτής ωφέλειας του εναγομένου.

Αμοιβή υποθηκοφύλακα με πάγια δικαιώματα για εγγραφή προσημείωσης υποθήκης προς εξασφάλιση απαίτησης Τράπεζας εξ ομολογιακού δανείου υπαγόμενου στο ν. 3156/03. Μη αδικοπραξία ελλείπει υπαιτιότητα Υποθηκοφύλακα επί εσφαλμένου

υπολογισμού αμοιβής για εγγραφή άνω προσημείωσης, καθόσονπίστευε δικαιολογημένα στην ορθότητά του, βάσει σχετικών δικ. αποφάσεων. Μη αδικ. πλουτισμός του Υποθηκοφύλακα ως προς τα ποσά, πέραν της πάγιας αμοιβής, που απέδωσε κατά νόμον σε τρίτους ως δικαιώματά τους. Χωρίς νόμιμη αιτία ο πλουτισμός του όμως κατά το υπέρτερο ποσό της καθαρής αμοιβής (πέραν της πάγιας) και μη νόμιμος ο ισχυρισμός ότι δεν σώζεται ως αναλωθείς σε λειτουργικές δαπάνες του Υποθ/κείου, καθόσον έγινε με αντίστοιχη εξοικονόμηση δαπανών.

{...} 2. Η ενάγουσα με την υπό κρίση αγωγή της ισχυρίζεται ότι για την εγγραφή προσημείωσης υποθήκης προς εξασφάλιση ομολογιακού δανείου που συνήψε με Τράπεζα, η εναγομένη ως αρμόδια Υποθηκοφύλακας αξίωσε και έλαβε ως αμοιβή αναλογικά δικαιώματα συνολικού ποσού 39.927,28 Ε, ενώ κατά νόμο έπρεπε να λάβει πάγια αμοιβή 100 Ε. Για τους λόγους αυτούς ζητεί, επικαλούμενη κυρίως μεν τις διατάξεις περί αδικοπραξιών, διότι η εναγομένη με την ανωτέρω ενέργειά της, την οποία τέλεσε υπαίτια και κατά παράβαση του νόμου, τη ζημίωσε κατά το επί πλέον του νομίμου εισπραχθέν ποσό των 39.827,28 Ε, επικουρικά δε τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, διότι η εναγομένη κατέστη ως προς το επί πλέον ποσό πλουσιότερη σε βάρος της περιουσίας της χωρίς νόμιμη αιτία, να υποχρεωθεί η τελευταία να της καταβάλει 39.827 με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Για το αντικείμενο της αγωγής έχει κατα-

βληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου. Επίσης, η αγωγή, η οποία είναι νόμιμη, θεμελιούμενη στα άρθρα 346, 914, 904 ΑΚ, είναι ορισμένη και ως προς τις δύο βάσεις της, καθώς η ενάγουσα εκθέτει επαρκώς την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγόμενης, εξ αιτίας της οποίας υπέστη την εκτιθέμενη ζημία. Ειδικότερα, ορισμένη και νόμιμη είναι και η επικουρική βάση περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, διότι ναι μεν η αξίωση του αδικαιολογήτου πλουτισμού από απόψεως ουσιαστικού δικαίου είναι επιβλητική, ασκούμενη όταν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη θεμελίωση αξιώσεως από σύμβαση ή αδικοπραξία, αφού σε αντίθετη περίπτωση δεν δύναται να γίνει λόγος για έλλειψη νόμιμης αιτίας, αν όμως η αξίωση του αδικαιολογήτου πλουτισμού σωρεύεται κατά δικονομική επικουρικότητα (άρθρο 219 ΚΠολΔ) υπό την αίρεση της απορρίψεως της κύριας βάσης από σύμβαση ή αδικοπραξία, τότε για την πληρότητα της επικουρικής αυτής αγωγής, αν μεν η κύρια βάση στηρίζεται στη σύμβαση, πρέπει να γίνεται στο αγωγικό δικογράφο απλή επίκληση της ακυρότητας της συμβάσεως, αν δε η κύρια βάση στηρίζεται στην αδικοπραξία, τότε πρέπει να αναφέρεται μόνον η ωφέλεια που αποκόμισε ο εναγόμενος από την αδικοπραξία (ΑΠ 28/10 αδημ.). Γι' αυτό, οι αντίθετοι ισχυρισμοί της εναγομένης πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Πρέπει λοιπόν να ακολουθηθεί η ουσιαστική έρευνα της υπόθεσης.

3. Η εναγομένη ισχυρίζεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 14 παρ. 1 του Ν. 3156/2003, σύμφωνα με το οποίο η παροχή ασφάλειας που καταχωρείται σε δημό-

σιο βιβλίο για σύμβαση που προβλέπεται από αυτόν τον νόμο απαλλάσσεται από κάθε άμεσο ή έμμεσο φόρο περιλαμβανομένου και του φόρου υπεραξίας, τέλος ανταποδοτικό ή μη, τέλος χαρτοσήμου, εισφορά του Ν. 128/1975, προμήθεια, δικαίωμα ή άλλη επιβάρυνση υπέρ του Δημοσίου ή τρίτων, για την δε εγγραφή της ασφάλειας στο κτηματολόγιο ή στο υποθηκοφυλακείο, εφόσον με αυτή εξασφαλίζεται απαίτηση από ομολογιακό δάνειο που υπάγεται στο Ν. 3156/2003, απαιτείται η καταβολή πάγιων μόνο δικαιωμάτων 100 Ε, αποκλειόμενης άλλης επιβάρυνσης ή τέλους, αφορά μόνο στη σύσταση υποθήκης και όχι και στην εγγραφή προσημείωσης υποθήκης, όπως εν προκειμένω. Ο ισχυρισμός της όμως αυτός δεν είναι νόμιμος και πρέπει να απορριφθεί, διότι, όπως συνάγεται από την παρ. 2 του άρθρου 14 του Ν. 3156/2003, ο ανωτέρω νόμος αναφέρεται σε κάθε εγγραφή σύστασης εμπραγμάτων δικαιωμάτων, επομένως και της προσημείωσης υποθήκης, η οποία αποτελεί εμπράγματο δικαίωμα υποθήκης υπό την αναβλητική αίρεση της τελεσίδικης επιδίκασης της απαίτησης με αναδρομικά αποτελέσματα από την ημέρα της εγγραφής της προσημείωσης (ΑΠολ 14/06, ΕφΠατρ 799/08 ΑχΝομ 2009. 188, ΕφΑθ 6959/08 Δνη 2009. 614).

4. Περαιτέρω, σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 14 του Ν. 3156/2003, «για κάθε εγγραφή σύστασης ή μεταβίβασης ή άρση ή διαγραφή εμπραγμάτων δικαιωμάτων ή σημειώσεων σε οποιοδήποτε δημόσιο βιβλίο, μητρώο ή κτηματολόγιο και για την καταχώρηση των συμβάσεων των άρθρων 10 και 11, καταβάλλονται μόνο πάγια

δικαιώματα εμμίσθων ή αμίσθων υποθηκοφυλάκων εκατό Ε (100Ε) αποκλειόμενης οποιασδήποτε άλλης επιβάρυνσης ή τέλους». Στην προκείμενη περίπτωση η εναγόμενη ισχυρίζεται ότι οι προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 3156/2003 αφορούν μόνο στις περιπτώσεις των τιτλοποιήσεων (άρθρα 10 και 11 του νόμου αυτού) και όχι και στην περίπτωση των κοινών ομολογιακών δανείων, όπως ήταν το δάνειο της ενάγουσας. Και αυτός ο ισχυρισμός της εναγομένης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι, παρά την ασαφή γραμματική διατύπωση του ανωτέρω άρθρου 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003, από τη γραμματική και τη συστηματική ερμηνεία του περιεχομένου του προκύπτει αφενός μεν ότι στο προστατευτικό καθεστώς του εν λόγω νόμου εμπίπτουν οι εγγραφές σύστασης παροχών ασφαλείας για κάθε σύμβαση από ομολογιακό δάνειο και όχι μόνο οι περιπτώσεις των τιτλοποιήσεων των άρθρων 10 και 11, αφετέρου δε ότι η προσθήκη της φράσης «των συμβάσεων των άρθρων 10 και 11» έγινε γιατί η καταχώριση αφορά μόνο στις συμβάσεις οι οποίες «καταχωρούνται» στα ιδιαίτερα βιβλία του Ν. 2844/2000, δεδομένου ότι εμπεριέχουν εκχώρηση επιχειρηματικών απαιτήσεων, η δε λέξη «καταχώρηση» δεν αρμόζει ούτε στη σύσταση υποθήκης ούτε στην εγγραφή άλλου εμπράγματος δικαιώματος, η οποία απαντάται στα κοινά ομολογιακά δάνεια και όχι στις τιτλοποιήσεις όπου η κύρια διασφάλιση των επενδυτών είναι οι εκχωρηθείσες απαιτήσεις. Επομένως, η διάταξη της § 2 του άρθρου 14 δεν αναφέρεται μόνο στις μεταβιβάσεις ακινήτων, αλλά γενικά στην εγγραφή σύ-

στασης ή μεταβίβασης ή αρχή ή διαγραφή εμπραγμάτων δικαιωμάτων ή σημειώσεων σε οποιοδήποτε δημόσιο βιβλίο (ΕφΚρητ 194/09 ΧρΙΔ 2010. 446, ΕφΑθ 6959/08 ό.π., ΕφΠατρ 799/08 ό.π.).

5. Περαιτέρω, σύμφωνα με την Εισηγητική Έκθεση του Ν. 3156/2003, «κρίθηκε απαραίτητη η θέσπιση στην Ελλάδα ενός σύγχρονου, πλήρους, συμβατού με την οικογένεια δικαίων στην οποία ανήκει το ελληνικό δίκαιο πλέγματος διατάξεων, που θα διασφαλίζουν τη δημιουργία τόσο της χρηματιστηριακής όσο και της εξωχρηματιστηριακής αγοράς ομολόγων που εκδίδονται στα πλαίσια ομολογιακών δανείων ιδιωτικών επιχειρήσεων, δεδομένου ότι λόγω του υφιστάμενου νομοθετικού πλαισίου η δυσκολία χρηματοδότησης των φερέγγυων ελληνικών επιχειρήσεων με έκδοση ομολογιακών δανείων στην έντονη ανταγωνιστική αγορά του ευρωπαϊκού χώρου ενείχε τον κίνδυνο να οδηγηθούν οι επιχειρήσεις στην αναζήτηση κεφαλαίων και σε επενδύσεις εκτός ελληνικής κεφαλαιαγοράς. Με τον τρόπο αυτό η Ελληνική Κεφαλαιαγορά θα αποκτήσει πληρότητα προς όφελος των επιχειρήσεων και της ελληνικής οικονομίας».

Από τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 3156/2003 και την εισηγητική αυτού έκθεση αποδεικνύεται ότι οι θεσπιζόμενοι από αυτόν περιορισμοί και ειδικότερα ο άνω περιορισμός της αμοιβής των υποθηκοφυλάκων στο πάγιο τέλος των 100 Ε, είναι ευλόγως αναγκαίος και πρόσφορος, προκειμένου να καταστεί ευχερέστερη και περισσότερο ευέλικτη η έκδοση ομολογιακών δανείων και δεν έχει σκοπό να περιορίσει την ελευθερία άσκησης του επαγγέλ-

ματος των υποθηκοφυλάκων, αλλά όπως και σε άλλες περιπτώσεις (π.χ. νόμος για τις αποκρατικοποιήσεις της § 2 του άρθρου 10 του ν. 3049/2002), να επιβάλει περιορισμούς χρεώσεων που σε αντίθετη περίπτωση θα καθιστούσαν ασύμφορη οικονομικά την έκδοση ομολογιών στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα τη ματαίωση του επιδιωκόμενου από το νόμο σκοπού και τον προσανατολισμό των επενδυτών σε άλλες διεθνείς αγορές, σε συνάρτηση και με την ανάλογη ρύθμιση αποστέρησης εσόδων που το ίδιο το Δημόσιο υφίσταται με τις προβλεπόμενες ειδικές φορολογικές ρυθμίσεις στην § 1 του άρθρου 14 του Νόμου. Διαφορετικά, η κατάρτιση των ως άνω συμβάσεων ομολογιακών δανείων θα είχε δυσβάστακτο κόστος και δεν θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να επιτευχθεί η πρωταρχική επιδίωξη του νομοθέτη, που είναι η ενίσχυση και προστασία της επιχειρηματικής δραστηριότητας και πίστης των επιχειρήσεων, έτσι ώστε να καταστούν ανταγωνιστικές μέσα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα προς εξυπηρέτηση της εθνικής οικονομίας και του γενικότερου δημόσιου συμφέροντος. Δεν είναι δε και δυσανάλογος ο περιορισμός του δικαιώματος των υποθηκοφυλάκων, ιδίως ενόψει του ότι πρόκειται για εξαιρετικά περιορισμένη κατηγορία εκ της ευρείας εκτάσεως αντικειμένων της αρμοδιότητάς τους. Επομένως, ο προβλεπόμενος από τη διάταξη του άρθρου 14 § 2 του Ν. 3156/2003 περιορισμός της αμοιβής του υποθηκοφύλακα, που αφορά σε εμπράγματα ασφαλείας, μεταξύ των οποίων και στην εγγραφή προσημείωσης υποθήκης προς εξασφάλιση ει-

δικών μορφών χρηματοδότησης που ρυθμίστηκαν με το νόμο αυτό, και όχι βέβαια η κατάργηση αυτής (αμοιβής), υπαγορεύεται από το γενικότερο δημόσιο συμφέρον και δεν είναι αντίθετος στην αρχή της αναλογικότητας, αφού τελεί σε εύλογη σχέση προς τον επιδιωκόμενο από το νομοθέτη του νόμου γενικότερο σκοπό της διευκόλυνσης της μακροπρόθεσμης χρηματοδότησης των ελληνικών επιχειρήσεων μέσω ομολογιακών δανείων, ενόψει ιδίως του έντονου ευρωπαϊκού ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρήσεων, του γεγονότος ότι οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις δεν υπόκεινται σε αντίστοιχες δαπάνες, όταν παραχωρούν δικαιώματα εμπράγματος ασφάλειας σε δανειστές τους καθώς και του ότι, προς ευόδωση του ανωτέρω σκοπού, και το ίδιο το Δημόσιο υφίσταται αποστέρηση σημαντικών εσόδων, λόγω των θεσπιζόμενων με την § 1 του άρθρου 14 φοροαπαλλαγών, η δε οποιαδήποτε απαγόρευση θεσπίζεται από τη Συνθήκη ΕΟΚ (ΕΕ), άρθρα 87- 88, αφορά σε ενισχύσεις που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό, πράγμα το οποίο δεν υφίσταται στις περιπτώσεις του άρθρου 14 Ν. 3156/2003, καθόσον η εγγραφή σύστασης ή μεταβίβασης ή άρση κλπ σε οποιοδήποτε δημόσιο βιβλίο ή κτηματολόγιο λειτουργεί υπό το καθεστώς νομοθετικού ελέγχου και ρυθμίσεων στο ένα και μόνον αρμόδιο υποθηκοφυλακείο ή κτηματολογικό γραφείο, μη εμπίπτων στις περιπτώσεις του ελεύθερου ανταγωνισμού (ΕφΚρητ 194/09 ό.π., ΕφΑθ 6959/2008 ό.π.).

Συνεπεία των ανωτέρω, ο κατ' άρθρο 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003 περιορισμός της αμοιβής του υποθηκοφύλακα, που

αφορά σε εμπράγματα ασφάλειες, προς εξασφάλιση ειδικών μορφών χρηματοδότησης που ρυθμίστηκαν με το νόμο αυτό, και όχι βέβαια η κατάργηση αυτής (αμοιβής), υπαγορεύεται από το γενικότερο δημόσιο συμφέρον και δεν είναι αντίθετος στην αρχή της αναλογικότητας, δεν είναι αντίθετη στις διατάξεις του Ευρωπαϊκού Δικαίου και αποτελεί επιτρεπτό περιορισμό της κατοχυρωμένης με το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντ. οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας των υποθηκοφυλάκων και γι' αυτό οι αντίθετοι ισχυρισμοί της εναγομένης πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

6. Από την χωρίς όρκο εξέταση του νομίμου εκπροσώπου της ενάγουσας στο ακροατήριο ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Η ενάγουσα στις 17.7.2008 συνήψε με την ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ Ρ. ΑΕ» την υπ' αριθ. .../17.7.2008 σύμβαση κοινού ομολογιακού δανείου, διεπόμενου από τις διατάξεις των άρθρων του Ν. 3156/2003 και του Ν. 2190/1920, ύψους 3.500.040 Ε, για τη χρηματοδότηση κεφαλαίου κίνησης και αναχρηματοδότηση υφισταμένων δανείων αυτής. Την κάλυψη των ομολογιών του δανείου ανέλαβε η αντισυμβαλλόμενη Τράπεζα με ιδιωτική τοποθέτηση από την ίδια, η οποία και ορίστηκε ως εκπρόσωπος των ομολογιούχων. Για την εξασφάλιση της απαίτησης της Τράπεζας από την ανωτέρω σύμβαση ομολογιακού δανείου, δυνάμει της υπ' αριθ. 2878/12008 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) διατάχθηκε υπέρ αυτής προσημείωση υποθήκης για το ποσό των 4.550.000 Ε σε διάφορα ακίνητα της ενάγουσας.

Αμέσως, η ανωτέρω τράπεζα υπέβαλε αίτηση στην εναγομένη Υποθηκοφύλακα Τ. για την εγγραφή στα βιβλία υποθηκών του Υποθηκοφυλακείου Λ. της προαναφερόμενης προσημείωσης, προσφερόμενη στην καταβολή των παγίων δικαιωμάτων της ποσού 100 Ε, όπως προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003, εφόσον αφορούσε σε εγγραφή ασφάλειας για ομολογιακό δάνειο. Ωστόσο, η εναγομένη αρνήθηκε να εγγράψει την προσημείωση και απαίτησε για την εγγραφή της την καταβολή των αναλογικών της δικαιωμάτων, όπως αυτά προβλέπονται στα άρθρα 1, 5 του Ν. 325/1976, 20 παρ. 5 του Ν. 2145/1993, σε συνδυασμό με την υπ' αριθ. 100132/1996 απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης. Συγκεκριμένα απαίτησε 39.927,28 Ε συνολικά. Ενόψει της καταστάσεως που προέκυψε από αυτή την απαίτηση της εναγομένης, η ενάγουσα, θέλοντας να αποφύγει τη χρονική καθυστέρηση που θα συνεπαγόταν η τήρηση της διαδικασίας του άρθρου 791 ΚΠολΔ, καθώς υπήρχαν άμεσα απαιτητές χρηματικές της υποχρεώσεις που καθιστούσαν επιβεβλημένη την εκταμίευση του δανείου προς αποφυγή κινδύνου χρεοκοπίας, αναγκάστηκε και κατέβαλε αυτή στην εναγομένη το συνολικό ποσό των 39.927,28 Ε. Με τον τρόπο αυτό πέτυχε την εγγραφή της προαναφερόμενης προσημείωσης. Ωστόσο, όπως ήδη εξηγήθηκε, η αμοιβή που ζήτησε και έλαβε η εναγομένη δεν ήταν η νόμιμη, διότι την υπολόγισε εσφαλμένα βάσει των διατάξεων του Ν. 325/1976 που ρυθμίζουν τα αναλογικά της δικαιώματα και όχι βάσει της διάταξης του άρθρου 14 του Ν.

3156/2003, όπως ήταν το ορθό, δεδομένου ότι η ένδικη προσημείωση υποθήκης διατάχθηκε προς εξασφάλιση απαιτήσεως από ομολογιακό δάνειο του Ν. 3156/2003. Επομένως, σύμφωνα και με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες, η εναγομένη όφειλε να εγγράψει την προσημείωση με την καταβολή των παγίων δικαιωμάτων της ποσού 100 Ε κατά το άρθρο 14 παρ. 2 του παραπάνω νόμου. Όμως, όπως προέκυψε, η εναγομένη έπραξε τούτο όχι με δόλο ή με σκοπό τη βλάβη της ενάγουσας ή από αμέλεια στην εκτέλεση των καθηκόντων της, αλλά διότι πίστευε στην ορθότητα του γενομένου από αυτήν υπολογισμού και οδηγήθηκε στην κρίση αυτή δικαιολογημένα, όχι μόνον από προσωπική πεποίθηση, αλλά έχοντας υπόψη της γνωμοδοτήσεις και δικαστικές αποφάσεις που ενίσχυσαν την κρίση της, εφόσον μέχρι σήμερα υπάρχει έντονη διχογνωμία και υποστηρίζεται από σημαντική μερίδα της νομολογίας και της θεωρίας η άποψη της όσον αφορά τον υπολογισμό των δικαιωμάτων της σε αυτήν την περίπτωση. Είναι εξάλλου γνωστό ότι αρκετοί θεωρητικοί και δικαστικές αποφάσεις, όπως αποδεικνύεται και από τις γνωμοδοτήσεις και αποφάσεις που επικαλείται και προσκομίζει η εναγομένη, έχουν υποστηρίξει ότι η διάταξη του 14 παρ. 2 του Ν. 3156/2003 αντίκειται στην συνταγματική αρχή της αναλογικότητας και αποτελεί ανεπίτρεπτο περιορισμό της κατοχυρωμένης με το άρθρο 5 παρ. 1 του Συντ. οικονομικής και επαγγελματικής ελευθερίας των υποθηκοφυλάκων. Επομένως, ανεξάρτητα από το αν στην προκείμενη περίπτωση τα τέλη της προσημείωσης έπρεπε να υπολογιστούν δια-

φορετικά, δεν αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη βαρύνεται με υπαιτιότητα (δόλο ή έστω αμέλεια) ως προς την είσπραξη του παραπάνω ποσού. Γι' αυτό η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως προς την κύρια βάση της από αδικοπραξία ως ουσιαστικά αβάσιμη. Επομένως, παρέλκει η εξέταση των ενστάσεων της εναγομένης που συνέχονται με την παραπάνω βάση. Τέλος, το Δικαστήριο πρέπει να προχωρήσει στην ουσιαστική έρευνα της επικουρικής βάσεως του αδικαιολόγητου πλουτισμού.

7. Οι διατάξεις, του άρθρου 5 του Ν. 325/1976, της απόφασης του Υπ. Δικαιοσύνης 1505/25/26.9.2002, των άρθρων 1, 2 και 3 του Α.Ν. 153/1967, του Ν.Δ. 811/1971 και της Υ.Α. 262/2005 προβλέπουν μεταξύ άλλων την εκκαθάριση των εισπραττομένων από τον άμισθο υποθηκοφύλακα και υπέρ αυτού δικαιωμάτων ανά τρίμηνο, μετά από παρακράτηση της αμοιβής του, των δαπανών μισθοδοσίας των υπαλλήλων, των εισφορών (εργατικών και εργοδοτικών) υπέρ των ασφαλιστικών ταμείων και των εξόδων λειτουργίας και μηχανοργάνωσης του Υποθηκοφυλακείου. Τα επί πλέον των ανωτέρω εισπραττόμενα δικαιώματα κατατίθενται ως δημόσιο έσοδο στο οικείο Δημόσιο Ταμείο ανά τρίμηνο και εντός του πρώτου δεκαημέρου του επομένου μηνός της λήξεως του τριμήνου (άρθρο 2 Α.Ν. 153/1967). Εν προκειμένω, αποδείχθηκε ότι από το συνολικό ποσό των 39.827,28 Ε που εισέπραξε η εναγομένη ως αμοιβή της επί πλέον του νομίμου (παγίου) ποσού των 100 Ε, ένα μέρος αυτού δεν το κράτησε η ίδια και επομένως δεν κατέστη ως προς αυτό πλουσιότερη, αλλά το κατέβα-

λε στο Ελληνικό Δημόσιο, στο ΤΑΧΔΙΚ και στον ΟΚΧΕ, για λογαριασμό των οποίων το εισέπραξε. Ειδικότερα, ποσό 13.649,92 Ε το απέδωσε την 6.8.2008 στο Ελληνικό Δημόσιο και αφορούσε δικαιώματα αυτού. Επίσης, ποσό 7.962,50 Ε το απέδωσε την 5.8.2008 στο ΤΑΧΔΙΚ, διότι αφορούσε δικαιώματα αυτού κατά το άρθρο 5 παρ. 18 περ. α ν. 2408/1996, ενώ ποσό 4.580 Ε απέδωσε στον ΟΚΧΕ διότι αφορούσε δικαιώματα αυτού κατά το άρθρο 2 παρ. 1 ν. 3481/2006 σε συνδυασμό με την υπ' αριθ. 4194/2006 απόφαση Υ.Π.Ε. ΧΩ.Δ.Ε. Επομένως, η εναγομένη κατά τα ανωτέρω ποσά που συνολικά ανέρχονται σε 26.192,32 Ε δεν κατέστη πλουσιότερη, αφού ο αντίστοιχος πλουτισμός εν τέλει δεν παρέμεινε στην περιουσία της σε εκτέλεση νόμου. Κατά το υπόλοιπο όμως ποσό των 13.635 Ε, το οποίο αφορούσε την καθαρή αμοιβή της, κατέστη πλουσιότερη χωρίς νόμιμη αιτία, αφού εισπράχθηκε χωρίς νόμιμη αιτία.

Ο θεμελιούμενος στο άρθρο 909 ΑΚ ισχυρισμός της εναγομένης ότι και αυτός ο πλουτισμός δεν σώζεται, διότι αναλώθηκε για τις λειτουργικές δαπάνες του Υποθηκοφυλακείου της λόγω αμοιβής και ασφάλισως του προσωπικού που απασχολεί, καταβολής φόρων κλπ, δεν είναι νόμιμος και πρέπει να απορριφθεί, διότι η εκδάνηση (ανάλωση) του ποσού αυτού έγινε με αντίστοιχη εξοικονόμηση δαπανών, στην οποία η εναγομένη θα έπρεπε να είχε προβεί εξ ιδίων (αντί για άλλον βλ. Σταθόπουλο, Γεωργιάδη - Σταθοπούλου ΑΚ, άρθρο 909 αριθ. 6 και 7), διότι η δαπάνη της αμοιβής και ασφάλισης του προσωπικού, καθώς και η καταβολή του φόρου

εισοδήματος προς το Δημόσιο αποτελεί κατά τα προαναφερόμενα υποχρέωση του άμισθου Υποθηκοφύλακα. Επομένως, η εναγομένη οφείλει να αποδώσει στην ενάγουσα το ποσό των 13.635 Ε με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής.

7. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, η αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή εν μέρει κατά την επικουρική της βάση όπως ορίζεται στο διατακτικό...

287/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγητής: Περικλής Αλεξίου

Δικηγόροι: Αχιλ. Γέσκος, Ευφροσύνη Πουρνάρα

Αντικατάσταση καταστατικού διαχειριστή ΕΠΕ ορισθέντος για ορισμένο χρόνο από το ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία μόνο για σπουδαίο λόγο, κατόπιν απόφασης των εταίρων, μη απαιτούμενης όταν υπάρχουν δύο μόνο εταίροι.

Δικαστική ανάκληση διαχειριστών ΕΠΕ μόνο σε δύο περιπτώσεις: α) όταν η διαχείριση ανατέθηκε με το καταστατικό σε εταίρους για ορισμένο χρόνο και β) όταν ανατέθηκε σε εταίρους ή τρίτους για ορισμένο χρόνο με απόφαση των εταίρων διμελούς ΕΠΕ, εφόσον οι εταίροι διαφωνούν ως προς την ανάκληση και συντρέχει σπουδαίος λόγος. Αντίθετα, μη δυνατή δικ. ανάκληση καταστατικών διαχειριστών, ορισθέντων για αόριστο χρόνο, τυχόν δε έκδοση απόφασης έχει μόνο αναγνωριστικό χαρακτήρα. Σφάλμα εκκαλουμένης, που απέρριψε αίτηση ανάκλησης διαχειριστή ως μη

νόμιμη με την αιτιολογία ότι από την επισκόπηση του καταστατικού προκύπτει ορισμός διαχειριστή για αόριστο χρόνο, καθόσον η νομική βασιμότητα δικογράφου ερευνάται με βάση το περιεχόμενό του και όχι με επισκόπηση άλλων εγγράφων.

Σπουδαίος λόγος ανάκλησης ιδίως η βαριά παράβαση καθηκόντων ή ανικανότητα προς τακτική διαχείριση. Η απαγόρευση έκδοσης επιβλαβέστερης για τον εκκαλούντα απόφασης χωρίς (αν)έφεση του εφεσίβλητου, δεν εφαρμόζεται όταν το Εφετείο δικάζει την υπόθεση κατ' ουσία κατόπιν εξαφάνισης της εκκαλουμένης.

{...} IV. Με το άρθρο 19 του Ν. 3190/1955, όπως οι παρ. 1 και 4 αυτού αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 28 του Ν. 2339/1995, ορίζονται τα εξής: «1. Η διαχείριση που έχει ανατεθεί με το καταστατικό σε ένα ή περισσότερους εταίρους για ορισμένο χρόνο, μπορεί να ανακληθεί από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 739 επ. ΚΠολΔ) μόνο για σπουδαίο λόγο, εφόσον ελήφθη για αυτό καταφατική απόφαση από τη συνέλευση των εταίρων. Τέτοια απόφαση δεν απαιτείται όταν υπάρχουν δύο μόνο εταίροι. Σε περίπτωση επείγοντος αποφασίζει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία του άρθρου 686 επ. ΚΠολΔ. Η διαχείριση που έχει ανατεθεί με το καταστατικό σε εταίρους για χρόνο μη ορισμένο, ανακαλείται με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων οποτεδήποτε με την επιφύλαξη της τυχόν αξιώσεως για αποζημίωση. 2. Ληφθείσης αποφάσεως της συνελεύσεως περί ανα-

κλήσεως η κατά την προηγούμενη παράγραφο αίτησις ανακλήσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Προέδρου των Πρωτοδικών δύναται να ασκηθεί υπό παντός εταίρου. 4. Η διαχείριση που έχει ανατεθεί με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων σε εταίρους ή τρίτους μη εταίρους για ορισμένο χρόνο ανακαλείται με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων οποτεδήποτε με την επιφύλαξη της τυχόν αξιώσεως για αποζημίωση. Εάν οι εταίροι είναι δύο, σε περίπτωση διαφωνίας η διαχείριση μπορεί να ανακληθεί από το δικαστήριο μόνο για σπουδαίο λόγο χωρίς απόφαση της συνέλευσης των εταίρων. Σε περίπτωση επείγοντος αποφασίζει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία του άρθρου 686 επ ΚΠολΔ».

Από την ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων προκύπτουν τα ακόλουθα: Α) Οι διαχειριστές - εταίροι της ΕΠΕ που ορίστηκαν από το καταστατικό, αν έχουν οριστεί για ορισμένο χρόνο, ανακαλούνται, εφόσον συντρέχουν τρεις προϋποθέσεις, ήτοι: 1) απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, η οποία δεν απαιτείται σε διμελή εταιρία, 2) σπουδαίος λόγος και 3) απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου που δικάζει με τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, Β) Αν έχουν οριστεί για χρόνο αόριστο (μη ορισμένο), με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων οποτεδήποτε, και Γ) Οι διαχειριστές εταίροι ή τρίτοι που έχουν οριστεί με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων για ορισμένο χρόνο, ανακαλούνται με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων οποτεδήποτε, όταν όμως η εταιρία είναι διμελής και έχει προκληθεί διαφωνία των εταίρων οι διαχειριστές ανακαλούνται από το δι-

καστήριο, εφόσον συντρέχει σπουδαίος λόγος, χωρίς προηγούμενη απόφαση της συνέλευσης των εταίρων.

Από όσα προαναφέρθηκαν προκύπτει ότι παρέμβαση του δικαστηρίου για την ανάκληση διαχειριστών ΕΠΕ (μετά την τροποποίηση του άρθρου 19 Ν. 3190/1955 από το άρθρο 28 Ν. 2339/1995) απαιτείται σε δύο περιπτώσεις: α) όταν η διαχείριση ανατέθηκε από το καταστατικό σε εταίρους για ορισμένο χρόνο και β) όταν η διαχείριση ανατέθηκε σε εταίρους ή τρίτους για ορισμένο χρόνο με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων διμελούς ΕΠΕ, εφόσον οι εταίροι διαφωνούν ως προς την ανάκληση των διαχειριστών και συντρέχει σπουδαίος λόγος. Αντίθετα, δεν προβλέπεται παρέμβαση του δικαστηρίου για την ανάκληση καταστατικών διαχειριστών, οι οποίοι διορίστηκαν για αόριστο χρόνο. Αν τυχόν εκδοθεί δικαστική απόφαση ως προς την ανάκληση τέτοιων διαχειριστών, έχει μόνο αναγνωριστικό χαρακτήρα, δηλαδή αναγνωρίζει την ανάκληση και, εντεύθεν, την περάτωση της σχέσης μεταξύ εταιρίας και διαχειριστών.

Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι, ενώ στις περιπτώσεις καταστατικών διαχειριστών ορισμένου χρόνου και διαχειριστών, διορισμένων από τη συνέλευση των εταίρων για ορισμένο χρόνο, ορίζεται ότι σε διμελή ΕΠΕ δεν απαιτείται απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, για τους καταστατικούς διαχειριστές αορίστου χρόνου διμελούς εταιρίας περιορισμένης ευθύνης δεν ορίζεται ότι δεν απαιτείται απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, αν τίθεται ζήτημα ανάκλησης. Ο νόμος στην περίπτωση αυτή αρκείται μόνο σε σχετική από-

φαση της συνέλευσης των εταίρων, έστω και αν αυτή είναι ανέφικτη. Αν ο νομοθέτης ήθελε να ρυθμίσει και την περίπτωση αυτή, θα το έκανε με ρητή διάταξη, όπως το έκανε στις περιπτώσεις διαχειριστή ορισμένου χρόνου των παρ. 1 (καταστατικού διαχειριστή) και 4 (ορισμένου από τη συνέλευση εταίρου ή τρίτου διαχειριστή). Ο λόγος που δικαιολογεί το διαφορετικό τρόπο ανάκλησης διαχειριστή, είναι το ότι η υπό προϋποθέσεις και με συγκεκριμένη διαδικασία ανάκληση των διαχειριστών - εταίρων που διορίστηκαν για ορισμένο χρόνο από το καταστατικό, δηλαδή, συνήθως, των ιδρυτών εταίρων, εξασφαλίζει τη διαχειριστική δράση τους σε όλη την ορισμένη διάρκεια που προβλέφθηκε, (συνήθως σε όλη τη διάρκεια της εταιρίας, δηλαδή από τη σύσταση μέχρι την καταληκτική ημερομηνία), από κάθε μεταγενέστερη αυθαίρετη ανάκληση. Στην αντίθετη περίπτωση οι εταίροι αυτοί, πιθανώς, να μην προέβαιναν στην ίδρυση της εταιρίας, εάν γνώριζαν ότι διατρέχουν τον κίνδυνο να ανακληθούν οποτεδήποτε και ελεύθερα, (βλ. την εισηγητική έκθεση του νόμου). Σε κάθε άλλη περίπτωση ανάκλησης διαχειριστών τέτοιος λόγος που να εξασφαλίζει τη διάρκεια της διαχείρισης δεν συντρέχει, διότι είτε ο διορισμός έχει γίνει μεταγενέστερα, με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, είτε η διαχείριση έχει ανατεθεί στους διαχειριστές για αόριστο χρόνο είτε, τέλος, η διαχείριση ανατέθηκε σε τρίτο μη εταίρο (βλ. ΑΠ 294/09 Νόμος).

Στην ένδικη αίτηση με ημερομηνία 20.5.2008 και αριθ. έκθ. κατάθ. 365/20.5.2008 ιστορείται με σαφήνεια ότι ο αιτών, Π. Χ., και η καθ' ης, Μ. Β., είναι

εταίροι, κατά ποσοστό 50% έκαστος, στην εταιρία με την επωνυμία «Χ. Ξενοδοχειακές - Τουριστικές - Εμπορικές Επιχειρήσεις ΕΠΕ», η οποία εδρεύει στον Α. Γ. Ν. του νομού Μ. Ότι η καθ' ης είναι, συγχρόνως, διαχειρίστρια της εταιρίας, διορισμένη από το καταστατικό (ορισμένου χρόνου), και ότι περί τις αρχές του έτους 2008 ο αιτών πληροφορήθηκε ότι η καθ' ης, ενεργώντας με δόλο τις πράξεις και παραλείψεις που αναφέρονται στην αίτηση, ζημίωσε την εταιρία τους κατά πολλές χιλιάδες ευρώ, αποκομίζοντας η ίδια παράνομα περιουσιακά οφέλη σε βάρος της εταιρίας. Για τους λόγους αυτούς ζήτησε να αναγνωριστεί ότι υπάρχουν σπουδαίοι λόγοι ανάκλησης της καθ' ης από τη διαχείριση της ανωτέρω εταιρίας, να ανακληθεί η καθ' ης από τη διοίκηση και διαχείριση της εταιρίας, να αποκλεισθεί η καθ' ης από την τυχόν νόμιμη διαχείριση της εταιρίας, η οποία θα προκύψει στο μέλλον για οποιοδήποτε λόγο, και να οριστεί ως διαχειριστής της εταιρίας ο αιτών ή ο γιος του, Χ. Χ. Με αυτό το περιεχόμενο η ένδικη αίτηση είναι νομικά βάσιμη, βασισμένη στη διάταξη του άρθρου 19 § 1 Ν. 3190/1955, διότι στην αίτηση ιστορείται με σαφήνεια ότι η διαχείριση της εταιρίας έχει ανατεθεί με το καταστατικό της εταιρίας στην καθ' ης, Μ. Β., για ορισμένο χρόνο.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε την ένδικη αίτηση με την εκκαλούμενη απόφαση ως μη νόμιμη, με την αιτιολογία ότι το δικαστήριο δεν έχει εξουσία να λάβει απόφαση ανάκλησης της καθ' ης από τη διαχείριση της εταιρίας, διότι από την επισκόπηση της δικογραφίας και, ειδικότερα, του καταστατικού της εταιρίας προκύπτει με σαφήνεια ότι η καθ' ης ορίστηκε ως δι-

αχειρίστρια για αόριστο χρόνο. Η συγκεκριμένη απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου είναι εσφαλμένη, διότι η νομική βασιμότητα δικογράφου ερευνάται με βάση το περιεχόμενό του και όχι με επισκόπηση εγγράφων της δικογραφίας. Συνεπώς, ο αντίστοιχος λόγος έφεσης, ήτοι ο 1ος λόγος της ένδικης έφεσης, με τον οποίο παραπονείται ο εκκαλών ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ερμήνευσε και εφάρμοσε εσφαλμένα τις διατάξεις του άρθρου 19 Ν. 3190/1955, πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης και σε νέα εκδίκαση της ένδικης αίτησης, η οποία είναι νομικά βάσιμη, όπως αναφέρθηκε. Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί στη συνέχεια η ουσιαστική βασιμότητα της ένδικης αίτησης.

V. Από την εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων ... αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Στις 3.8.1996 οι διάδικοι, Π. Χ., αιτών - εκκαλών, πολιτικός μηχανικός, ο οποίος γεννήθηκε στο Β. στις 20.2.1949, και Μ. Β., καθ' ης η αίτηση - εφεσίβλητη, τραπεζική υπάλληλος, η οποία γεννήθηκε στη Θ. στις 29.11.1954, τέλεσαν γάμο μεταξύ τους στην πρώτην κοινότητα Α. Γ. Ν. Μ., ο οποίος ήταν δεύτερος γάμος για αμφοτέρους. Στις 16.3.2001 οι διάδικοι σύστησαν μεταξύ τους εταιρία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Χ. Ξενοδοχειακές - Τουριστικές - Εμπορικές Επιχειρήσεις ΕΠΕ» και το διακριτικό τίτλο «Χ. Ε.Π.Ε.». Η σύσταση της εταιρίας αυτής διενεργήθηκε με το συμβολαιογραφικό έγγραφο (πράξη σύστασης - καταστατικό εταιρίας περιορισμένης ευθύνης) αριθμ. .../16.3.2001 του συμβολαιογρά-

φου Σ. Δ., με το οποίο καταρτίστηκαν μεταξύ των συμβαλλομένων οι εξής, μεταξύ άλλων, συμφωνίες, ήτοι: «i) Έδρα της εταιρίας ορίζεται ο Α. Γ. Ν. του δήμου Μ. του νομού Μ., ii) Σκοπός της εταιρίας είναι η εκμετάλλευση ξενοδοχειακών και τουριστικών επιχειρήσεων και η παροχή σχετικών με αυτές υπηρεσιών εστίασης, η πώληση ειδών λαϊκής τέχνης, κοσμημάτων, τυποποιημένων αγροτικών προϊόντων και γενικά τουριστικών ειδών, η ίδρυση, συμμετοχή και συνεργασία με νομικά πρόσωπα και επιχειρήσεις οποιουδήποτε τύπου και κάθε εμπορική και παραγωγική δραστηριότητα, συναφής ή παρεμφερής προς τα ανωτέρω, iii) Η διάρκεια της εταιρίας συνομολογείται μέχρι την 30η Ιουνίου του έτους 2025 και δύναται να παραταθεί με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, iv) Το κεφάλαιο της εταιρίας καθορίζεται σε 30.531.200 δρχ ή 89.600 Ε, και διαιρείται σε 2.800 εταιρικά μερίδια, ονομαστικής αξίας 10.904 δρχ. Ο Π. Χ. κατέβαλε 15.265.600 δρχ ως εταιρική εισφορά του και ανέλαβε 1.400 εταιρικά μερίδια. Η Μ. Β. κατέβαλε 15.265.600 δρχ και ανέλαβε 1.400 εταιρικά μερίδια, v) Τα όργανα της εταιρίας είναι: α) η συνέλευση των εταίρων, β) ο διαχειριστής, vi) Διαχειριστής της εταιρίας ορίζεται με κοινή των εταίρων συμφωνία η εκ των εταίρων Μ. Β., υπογράφοντας υπό την εταιρική επωνυμία και δεσμεύοντας αυτήν, συμφωνουμένου ανεπιφύλακτα ότι ο παραπάνω διαχειριστής θα μπορεί να ασκεί ανταγωνιστικές (πράξεις) προς τη συνιστώμενη εταιρία και σε κάθε περίπτωση ρυτά επιτρέπεται η διπλή του διαχειριστική ιδιότητα. Ο διαχειριστής θα εκπροσωπεί την εταιρία και θα ενεργεί στο όνομα αυτής κάθε πράξη δι-

αχείρισης και διάθεσης για κάθε περίπτωση, αναγόμενη στο σκοπό της εταιρίας. Ο διαχειριστής θα εκπροσωπεί την εταιρία σε κάθε δικαστήριο, τακτικό ή διοικητικό, οποιουδήποτε βαθμού και δικαιοδοσίας, στον Άρειο Πάγο και το Συμβούλιο της Επικρατείας, στα φορολογικά δικαστήρια και στις εκδικαστικές επιτροπές καθώς και σε κάθε διοικητική, οικονομική ή άλλη Αρχή ή σε επιτροπή και σε κάθε νομικό πρόσωπο δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου ή τράπεζα ή και φυσικό πρόσωπο. Επίσης, θα συνολογεί οποιαδήποτε σύμβαση, μέσω της οποίας θα αποκτή η εταιρία δικαιώματα ή θα αναλαμβάνει υποχρεώσεις, θα συνάπτει δάνεια, παρέχοντας οποιαδήποτε ασφάλεια, προσωπική ή εμπράγματη σε ακίνητα της εταιρίας. Ο διαχειριστής μπορεί να διορίσει πληρεξούσιο οποιουδήποτε τρίτο πρόσωπο, για να ενεργεί συγκεκριμένες ή και όλες γενικά τις πράξεις διαχείρισης. Ο διαχειριστής θα μπορεί ιδίως να εκπροσωπεί την εταιρία ενώπιον όλων εν γένει των δημοσίων, δημοτικών και κοινωτικών Αρχών, να διορίζει πληρεξουσίους δικηγόρους της εταιρίας, να αναλαμβάνει χρήματα, να εκδίδει και οπισθογραφεί επιταγές, να εκδίδει, αποδέχεται, οπισθογραφεί, εξοφλεί συναλλαγματικές, να ανοίγει ενέγγυες πιστώσεις, να συνάπτει δάνεια και πιστώσεις με ανοικτό λογαριασμό, να λαμβάνει δάνεια και να χρησιμοποιεί πιστώσεις, να παρέχει εμπράγματη ασφάλεια επί κινητών, να αναλαμβάνει τα εις ενέχυρο δοθέντα, να παρέχει εμπράγματη ασφάλεια επί ακινήτων, να εκδίδει εγγυητικές επιστολές υπέρ της εταιρίας, να εγγυάται υπέρ τρίτων, να εξοφλεί επιταγές, να συνάπτει και λύει μισθώσεις, να προσλαμ-

βάνει επί αμοιβή πρόσωπα, των οποίων οι ειδικές γνώσεις και πείρα είναι απαραίτητες για την άρτια λειτουργία της εταιρίας και, γενικά, να προβαίνει κάθε πράξη και ενέργεια που θα προάγει τον σκοπό και το συμφέρον της εταιρίας, αναλαμβάνοντας και τις σχετικές υποχρεώσεις. Πράξεις του διαχειριστή, ακόμη και εάν είναι εκτός του εταιρικού σκοπού, δεσμεύουν την εταιρία από το άρθρο 8 του Ν. 3190/1955 απέναντι στους τρίτους, εκτός εάν η εταιρία αποδείξει ότι ο τρίτος γνώριζε την υπέρβαση του εταιρικού σκοπού ή όφειλε να την γνωρίζει. Ο διαχειριστής διορίζεται ταυτοχρόνως και ταμίας της εταιρίας και δικαιούται να εισπράττει από οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, Δημόσιο Ταμείο, Οργανισμό, Τράπεζα, Ίδρυμα, Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο κλπ χρήματα, παραλαμβάνοντας πράγματα και χορηγώντας τις σχετικές αποδείξεις και τιμολόγια, vii) Για την έγκυρη δια πράξεων εν ζωή μεταβίβαση των εταιρικών μεριδίων προς τους εταίρους και μόνο, απαγορευομένη ρητά η προς τρίτους μεταβίβαση, απαιτείται η συναίνεση της συνέλευσης των εταίρων με απόφαση, λαμβανομένη μέσω της πλειοψηφίας των 3/4 του όλου εταιρικού κεφαλαίου, viii) Κάθε εταίρος δικαιούται μετά το πρώτο δεκαήμερο από τη λήξη κάθε ημερολογιακού τριμήνου να λαμβάνει γνώση της πορείας των εταιρικών υποθέσεων και να εξετάζει τα βιβλία και τα δικαιολογητικά στοιχεία και δικαιούται με δαπάνες του να λαμβάνει αποσπάσματα των εκθέσεων και του βιβλίου πρακτικών, ix) Επιτρέπεται ανεπιφύλακτα και χωρίς κανένα περιορισμό στους εταίρους να ασκούν και άλλες πράξεις, ανταγωνιστικές προς τους σκο-

πούς της παρούσης εταιρίας, x) Η εταιρία λύεται: α) Με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, λαμβανομένη με παμψηφία των εταίρων και του εταιρικού κεφαλαίου, β) Με δικαστική απόφαση ένεκα σπουδαίου λόγου, κατόπιν αιτήσεως εταίρου ή εταίρων που εκπροσωπούν τουλάχιστον το 1/20 του εταιρικού κεφαλαίου, γ) Με την κήρυξη της εταιρίας σε κατάσταση πτώχευσης, δ) Σε κάθε άλλη περίπτωση, προβλεπόμενη από τον νόμο, ε) Την 30η Ιουνίου του 2025, εκτός αν συμφωνηθεί διαφορετικά με παμψηφία του αριθμού των εταίρων, εκπροσωπούμενων το σύνολο των εταιρικών μεριδίων».

Το ανωτέρω καταστατικό της εταιρίας τροποποιήθηκε στις 3.3.2003 με το συμβολαιογραφικό έγγραφο με τίτλο «Τροποποίηση καταστατικού ΕΠΕ, Αύξηση εταιρικού κεφαλαίου ποσού 252.400 Ε, Κωδικοποίηση καταστατικού» και αριθμό .../3.3.2003 του συμβολαιογράφου Σ. Δ., αλλά η διάταξή του ως προς το διορισμό της καθ' ης, Μ. Β., ως διαχειρίστριας της εταιρίας και ως προς τις αρμοδιότητες αυτής ως διαχειρίστριας δεν τροποποιήθηκε. Στη συνέχεια, το καταστατικό της εταιρίας τροποποιήθηκε στις 9.12.2003 με το συμβολαιογραφικό έγγραφο με τίτλο «Τροποποίηση καταστατικού ΕΠΕ, Αύξηση εταιρικού κεφαλαίου ποσού 21.000 Ε, Κωδικοποίηση καταστατικού» και αριθμό .../9.12.2003 του συμβολαιογράφου Σ. Δ., αλλά η διάταξή του ως προς το διορισμό της καθ' ης, Μ. Β., ως διαχειρίστριας της εταιρίας και ως προς τις αρμοδιότητες αυτής ως διαχειρίστριας δεν τροποποιήθηκε. Στη συνέχεια, το καταστατικό της εταιρίας τροποποιήθηκε στις 26.11.2004 με το συμβολαιογραφικό

έγγραφο με τίτλο «Τροποποίηση καταστατικού ΕΠΕ, Αύξηση εταιρικού κεφαλαίου ποσού 117.000 Ε, Κωδικοποίηση καταστατικού» και αριθμό .../26.11.2004 του συμβολαιογράφου Σ. Δ., αλλά η διάταξή του ως προς το διορισμό της καθ' ης, Μ. Β., ως διαχειρίστριας της εταιρίας και ως προς τις αρμοδιότητες αυτής ως διαχειρίστριας δεν τροποποιήθηκε.

Από όσα αναφέρθηκαν συνάγεται με βεβαιότητα ότι ο διορισμός της καθ' ης ως διαχειρίστριας της ανωτέρω εταιρίας διενεργήθηκε για ορισμένο χρόνο, ήτοι από την ημέρα (16.3.2001) οπότε συστήθηκε η εταιρία, έως την ημέρα (30.6.2025) η οποία ορίστηκε ως ημέρα λύσης της εταιρίας, αν δεν συμφωνηθεί διαφορετικά. Συνεπώς, η διαχείριση της ανωτέρω εταιρίας που έχει ανατεθεί στην καθ' ης με διάταξη του καταστατικού της εταιρίας, είναι δυνατό να ανακληθεί από το αρμόδιο δικαστήριο, (δηλαδή από το Μονομελές Πρωτοδικείο ή από το Εφετείο, αν ασκηθεί έφεση), με τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, εφόσον συντρέχει σπουδαίος λόγος, ιδίως βαριά παράβαση καθηκόντων ή ανικανότητα προς τακτική διαχείριση, (βλ. άρθρο 19§3 Ν. 3190/1955), χωρίς να απαιτείται απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, αφού οι εταίροι της εταιρίας είναι δύο μόνο (βλ. άρθρο 19§1 Ν. 3190/1955, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 28 Ν. 2339/1995).

Στη διάρκεια του μεσημεριού της 3.7.2007, οπότε επικρατούσε μεγάλη ζέση, ο αιτών, ενώ επέβλεπε την κατασκευή βοηθητικού χώρου στο ξενοδοχείο της εταιρίας, έπαθε βαρύ εγκεφαλικό αιμορραγικό επεισόδιο και διακομίστηκε με νοσοκομει-

ακό όχημα στο Νοσοκομείο Β., όπου εισήχθη στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας. Από εκεί διακομίστηκε στο νοσηλεύτήριο «Ε. Α.», όπου νοσηλεύτηκε έως 7.8.2007. Στη διάρκεια της εκεί νοσηλείας του ο αιτών σχημάτισε τη γνώμη ότι το ενδιαφέρον της δεύτερης συζύγου του, ήδη αντιδίκου του, Μ. Β., για την κατάσταση της υγείας του ήταν εντελώς περιορισμένο, ενώ, αντίθετα, το αντίστοιχο ενδιαφέρον της πρώτης συζύγου του, Α. Σ., το οποίο εκδηλώθηκε με νυχθημερόν παραμονή της κοντά στον ασθενή αιτούντα, ήταν πολύ μεγάλο και ανιδιοτελές. Έκτοτε ο αιτών επανασυνδέθηκε με την πρώτη σύζυγό του και με τα δύο τέκνα που είχε αποκτήσει μαζί της, ενώ, αντίθετα, οι προσωπικές σχέσεις του με την αντίδικό του διαταράχθηκαν έντονα. Η διατάραξη των προσωπικών σχέσεων των διαδίκων είχε ως συνέπεια να διαταραχθούν και οι σχέσεις τους ως εταίρων της ανωτέρω εταιρίας.

Με την ένδικη αίτησή του ο αιτών αποδίδει στην αντίδικό του δόλιες πράξεις και παραλείψεις, με τις οποίες προκλήθηκε σημαντική οικονομική ζημία στην εταιρία και επήλθαν παράνομα περιουσιακά οφέλη υπέρ της καθ' ης σε βάρος της εταιρίας. Ειδικότερα, ο αιτών ισχυρίζεται ότι: i) Μετά τις 21.4.2008 διαπίστωσε ότι η καθ' ης δεν ενήργησε τακτικές γενικές συνελεύσεις για τη διαχείριση της εταιρίας τους κατά τα έτη 2004-2005, 2005-2006 και 2006-2007, με συνέπεια να συνάγεται ότι όλες οι ενέργειες της καθ' ης που ισορροούνται στην αίτηση έχουν γίνει για το δικό της συμφέρον, ii) Οι ενέργειες της καθ' ης σχετικά με το καινούργιο ακίνητο αυτής, (ισόγειο λιθόκτιστο κτίριο, εμβαδού 160 μ², το οποίο σκο-

πεύει να εκμεταλλευτεί ως ενοικιαζόμενα διαμερίσματα), συνιστούν παράβαση του νόμου περί ανταγωνισμού, iii) Μετά την περιπέτεια της υγείας του, έχει κλονιστεί η εμπιστοσύνη του προς το πρόσωπο της καθ' ης, iv) Η καθ' ης, ενεργώντας αντίθετα προς τα συμφέροντα της εταιρίας, χρησιμοποιεί για τις προσωπικές ανάγκες της δίκλινο δωμάτιο του ξενοδοχείου της εταιρίας και τις υποδομές του ξενοδοχείου, με συνέπεια να στερεί έσοδα από την εταιρία, v) Η καθ' ης δεν του γνωστοποιεί το περιεχόμενο των λογαριασμών που τηρεί η εταιρία στις τράπεζες, vi) Η καθ' ης έχει σκοπό να αποκλείσει οποιαδήποτε ανάμιξη αυτού στη διοίκηση της εταιρίας. Στη διάρκεια της δίκης τούτης δεν αποδείχθηκε ότι η καθ' ης παραβαίνει τα καθήκοντά της ως διαχειρίστριας της εταιρίας, σκόπιμα, μάλιστα, προκειμένου να αποκομίσει παράνομα οφέλη, ή ότι δεν είναι ικανή να διαχειριστεί τις υποθέσεις της εταιρίας. Αντίθετα, αποδείχθηκε ότι οι ανωτέρω αιτιάσεις του αιτούντος σε βάρος της καθ' ης είναι αβάσιμες ή αλυσιτελείς, διότι: i) Η καθ' ης φρόντιζε να πραγματοποιείται ετησίως τακτική γενική συνέλευση των εταίρων της εταιρίας και, επίσης, να υπογράφει ο αιτών στα πρακτικά της, ii) Οι ενέργειες της καθ' ης σχετικά με την εκμετάλλευση του ισόγειου λιθόκτιστου κτιρίου της ως κτιρίου με ενοικιαζόμενα διαμερίσματα, δεν είναι αντίθετες προς το καταστατικό της επίδικης εταιρίας και, συνεπώς, δεν αποτελούν παράβαση των καθηκόντων της ως διαχειρίστριας της εταιρίας, iii) Το γεγονός ότι έχει κλονιστεί η εμπιστοσύνη του αιτούντος προς το πρόσωπο της καθ' ης δεν αποτελεί νόμιμο λόγο, ώστε να ανακληθεί η διαχείριση που

ανατέθηκε με το καταστατικό της εταιρίας στην καθ' ης, iv) Το γεγονός ότι η καθ' ης χρησιμοποιεί για τις προσωπικές ανάγκες της δίκλινο δωμάτιο του ξενοδοχείου της εταιρίας και τις υποδομές του ξενοδοχείου, δεν μπορεί να αξιολογηθεί ως βαρεία παράβαση των καθηκόντων της ως διαχειρίστριας της εταιρίας και, συνεπώς, ως λόγος ανάκλησής της από τη διαχείριση της εταιρίας, v) Το γεγονός ότι ο λογιστής Α. Χ., ενεργώντας με εντολή του αιτούντος, πραγματοποίησε διαχειριστικό έλεγχο της εταιρίας από το έτος 2001 έως 30.6.2008, όπως κατέθεσε αυτός ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, αποδεικνύει έμμεσα ότι η καθ' ης: α) δεν εμποδίζει τον αιτούντα να ασκεί τα δικαιώματά του ως εταίρου της εταιρίας, ήτοι να πληροφορείται την πορεία των εταιρικών υποθέσεων και να εξετάζει τα βιβλία και τα δικαιολογητικά στοιχεία της εταιρίας του, και β) δεν έχει σκοπό να αποκλείσει οποιαδήποτε ανάμιξη του αιτούντος στις υποθέσεις της εταιρίας. Μάλιστα, το γεγονός ότι έως τις 3.7.2007, οπότε ασθένησε, ο αιτών δεν αμφισβήτησε ποτέ την ικανότητα της καθ' ης να διαχειρίζεται τις υποθέσεις της εταιρίας έντιμα και αποτελεσματικά, ούτε κατηγόρησε την καθ' ης για παράβαση των καθηκόντων της ως διαχειρίστριας της εταιρίας, αποδεικνύει έμμεσα την ικανότητα της καθ' ης ως διαχειρίστριας της εταιρίας και την τήρηση των σχετικών καθηκόντων της.

Στη διάρκεια της πρωτοβάθμιας δίκης ο μάρτυρας απόδειξης, Α. Χ., λογιστής, κατέθεσε ότι κατά το διαχειριστικό έλεγχο της εταιρίας που πραγματοποίησε αυτός με εντολή του αιτούντος, διαπίστωσε: i) Καταστράτηγηση των διατάξεων του νόμου,

ii) Επιβάρυνση της εταιρίας κατά τα τέσσερα πρώτα έτη λειτουργίας της με έξοδα αποσβέσεων και τόκων, ποσού 251.545 Ε, τα οποία έπρεπε (κατά την άποψή του) να επιμεριστούν στα επόμενα έτη, οπότε η εταιρία θα είχε έσοδα, iii) Έλλειμμα ταμείου, ποσού 1.883,15 Ε, iv) Παράλειψη καταβολής ποσού 2.805 Ε στους εργαζομένους της επιχείρησης, v) Διπλασιασμό των αμοιβών προσωπικού κατά τη χρήση 2007-2008 σε σχέση με τη χρήση 2006-2007, vi) Κακή διαχείριση, εξαιτίας της οποίας θα προκύψουν μεγάλα ποσά φόρων σε ενδεχόμενο έλεγχο της εταιρίας από την εφορία, vii) Έκδοση κανονικών (και όχι δίγραμμων) τραπεζικών επιταγών για πληρωμή ποσών άνω των 15.000 Ε σε προμηθευτές της εταιρίας.

Αντίθετα, στη διάρκεια της πρωτοβάθμιας δίκης ο μάρτυρας ανταπόδειξης, Π. Μ., εξωτερικός λογιστής της εταιρίας, αλλά και της ατομικής επιχείρησης του αιτούντος, κατέθεσε ότι κατά την τήρηση των λογιστικών βιβλίων της εταιρίας: i) Ο αιτών, Π. Χ., δεν παραπονέθηκε ποτέ ότι δεν έλαβε χρήματα ως μέλος της εταιρίας, ούτε εναντιώθηκε σε σοβαρά θέματα της εταιρίας, εκτός από τη λειτουργία του εστιατορίου της, ii) Η επιλογή του ποσοστού αποσβέσεων είναι θέμα απόψεων και, μάλιστα, συμφέρει στην εταιρία να έχει υψηλές αποσβέσεις κατά τα πρώτα έτη λειτουργίας της, iii) Η επιχείρηση λειτουργεί σωστά έτσι όπως λειτουργεί και η εικόνα του ξενοδοχείου είναι καλή, iv) Κατά τη διαχείριση της εταιρίας δεν έλαβαν χώρα παραβάσεις, ιδίως φορολογικές, v) Αυτός δεν διαπίστωσε κάποιο έλλειμμα ταμείου, vi) Υπάρχουν τιμολόγια για εργασίες που

έγιναν αλλού, γεγονός που αποτελεί παράβαση και θα προκαλέσει πρόβλημα, αν διαπιστωθεί σε ενδεχόμενο έλεγχο, vii) Το γεγονός (του διπλασιασμού) των αμοιβών προσωπικού οφείλεται κατά κύριο λόγο σε αύξηση των ωρών εργασίας του προσωπικού και είναι, ακόμη, θέμα πολιτικής.

Από όσα εκτέθηκαν ανωτέρω, αποδεικνύεται έμμεσα ότι μέχρι την πρωτόδικη εκδίκαση της ένδικης αίτησης η καθ' ης πραγματοποίησε επαρκώς καλή διαχείριση της εταιρίας και ότι, όταν παρέβαινε τις διατάξεις του νόμου, επιδίωκε να εξυπηρετήσει το συμφέρον της εταιρίας (σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου) και όχι το ατομικό συμφέρον της σε βάρος του αιτούντος. Από τις ενέργειες κακής διαχείρισης, τις οποίες καταλόγισε ο μάρτυρας απόδειξης στην καθ' ης, η πλέον σημαντική είναι ο διπλασιασμός των αμοιβών προσωπικού της εταιρίας κατά τη χρήση 2007-2008 σε σχέση με τη χρήση 2006-2007, αλλά στη διάρκεια της δίκης τούτης δεν αποδείχθηκε ότι ο διπλασιασμός των αμοιβών προσωπικού υπήρξε εικονικός και αποσκοπούσε σε αύξηση των εξόδων της εταιρίας, προκειμένου να ιδιοποιηθεί η καθ' ης χρήματα της εταιρίας, τα οποία καταχωρίστηκαν στα βιβλία της εταιρίας ως αμοιβές προσωπικού, αλλά δεν καταβλήθηκαν στους εργαζομένους της εταιρίας.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι: i) Ο αιτών μετά τις 3.7.2007, οπότε ασθένησε, παραμένει κλινικής και, μολονότι έχει ανακτήσει την πνευματική διαύγειά του, δεν έχει πλέον επαρκείς σωματικές και πνευματικές δυνάμεις, ώστε να μπορεί να ασκεί διαχείριση ξενοδοχειακής επιχείρησης, όπως είναι η επιχείρηση της επίδι-

κης εταιρίας, ii) Ο γιος του αιτούντος, Χ. Χ., ο οποίος γεννήθηκε στη διάρκεια του έτους 1979 και διανύει ήδη την ηλικία των 33 ετών, ασκεί το επάγγελμα του μουσικοσυνθέτη και δεν έχει εμπειρία ως επιχειρηματίας, ιδίως μάλιστα ως διαχειριστής ξενοδοχειακής επιχείρησης, με συνέπεια να τεκμαίρεται ότι δεν έχει την ικανότητα να ασκήσει αποτελεσματικά τη διαχείριση της επίδικης εταιρίας. Συνεπώς, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η καθ' ης δεν είναι απολύτως ικανή και αποτελεσματική ως διαχειρίστρια της επίδικης εταιρίας, δεν θα εξυπηρετήσει το συμφέρον της εταιρίας η ανάκληση της καθ' ης από τη διαχείριση της εταιρίας και η αντικατάστασή της από τον αιτούντα ή από το γιο του Χ. Χ., όπως ζητείται με την ένδικη αίτηση.

VI. Σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, το Δικαστήριο άγεται στα εξής συμπεράσματα: 1) Η ένδικη έφεση πρέπει να γίνει τυπικά και ουσιαστικά δεκτή για όσους λόγους αναφέρθηκαν, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης. Περαιτέρω, το Δικαστήριο τούτο πρέπει να διακρατήσει την υπόθεση, να εκδικάσει την ένδικη αίτηση στην ουσία και να απορρίψει την αίτηση ως ουσιαστικά αβάσιμη. Η ενέργεια αυτή του Δικαστηρίου δεν εμποδίζεται από τη διάταξη του άρθρου 536§1 ΚΠολΔ, σύμφωνα με την οποία το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν μπορεί να εκδώσει επιβλαβέστερη απόφαση για τον εκκαλούντα, αν δεν ασκήσει ο εφεσίβλητος δική του έφεση ή αντέφεση, διότι η διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 536 ΚΠολΔ δεν εφαρμόζεται, όταν το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δικάζει την υπόθεση κατ' ουσία μετά από εξαφάνιση

της πρωτόδικης απόφασης, όπως συμβαίνει στην επίδικη υπόθεση...

288/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγητής: Περικλής Αλεξίου

Δικηγόροι: Αρχοντή Γιαννούχου, Βασ. Μπρούζος

Υποχρεώσεις πωλητή για μεταβίβαση της κυριότητας και παράδοση της νομής, η οποία στα κινητά συνιστά προϋπόθεση μεταβίβασης της κυριότητας, ενώ στα ακίνητα αυτοτελή υποχρέωση. Υποχρέωση αγοραστή η καταβολή του τιμήματος ταυτόχρονα με την εκπλήρωση των υποχρεώσεων του πωλητή, δυνατή όμως συμφωνία προκαταβολής ή πίστωσής του.

Αν ο πωλητής κινητού παραδώσει τη νομή σε αντιπρόσωπο του αγοραστή, η κυριότητα μεταβιβάζεται στον αγοραστή που βαρύνεται με το τίμημα.

Εντολή του εναγόμενου αγοραστή στους οδηγούς φορτηγών που εφοδιάζονταν με υγρά καύσιμα από την πωλήτρια ενάγουσα να υπογράφουν επώνυμα τα τιμολόγια μετά από κάθε πώληση. Συχνή μη τήρηση της εντολής, λόγω βιασύνης οδηγών ή του ότι ήταν γνωστοί πλέον με τους υπαλλήλους της πωλήτριας.

Γνησιότητα υπογραφών, που αμφισβητεί ο αγοραστής λόγω μη αναγραφής του ονόματος των οδηγών, κατ' αντιπαραβολή προς τις υπογραφές τους τις οποίες δέχεται ως γνήσιες.

{...} III. Από τη διάταξη του άρθρου 513 ΑΚ, με την οποία ορίζεται ότι «Με τη

σύμβαση της πώλησης ο πωλητής έχει την υποχρέωση να μεταβιβάσει την κυριότητα του πράγματος ή το δικαίωμα, που αποτελούν το αντικείμενο της πώλησης, και να παραδώσει το πράγμα και ο αγοραστής έχει την υποχρέωση να πληρώσει το τίμημα που συμφωνήθηκε», προκύπτει ότι: ι) Οι κύριες υποχρεώσεις του πωλητή, οι οποίες απορρέουν από τη σύμβαση πώλησης, είναι η μεταβίβαση της κυριότητας του πωληθέντος πράγματος ή δικαιώματος και η παράδοση της νομής του πωληθέντος πράγματος. Η παράδοση της νομής του πωληθέντος πράγματος είναι δυνατό, λ.χ. επί κινητών πραγμάτων, να είναι αναγκαία προϋπόθεση για να μεταβιβαστεί η κυριότητα του πράγματος. Πάντως, η παράδοση της νομής αποτελεί, επίσης, κύρια υποχρέωση του πωλητή και έχει αυτοτέλεια στις περιπτώσεις, όπου δεν είναι απαραίτητη για να μεταβιβαστεί η κυριότητα του πράγματος, όπως λ.χ. συμβαίνει στην πώληση ακινήτων, ιι) Η κύρια υποχρέωση του αγοραστή είναι η καταβολή του συμφωνημένου τιμήματος. Όπως συμβαίνει στα πλαίσια οποιασδήποτε άλλης αμφοτεροβαρούς σύμβασης, το τίμημα πρέπει να καταβάλλεται ταυτόχρονα με την εκπλήρωση των ανωτέρω συμβατικών υποχρεώσεων του πωλητή. Φυσικά, οι συμβαλλόμενοι έχουν την ευχέρεια να συμφωνήσουν ότι το τίμημα θα προκαταβληθεί ή, αντίθετα, θα καταβληθεί μετά την εκπλήρωση των υποχρεώσεων του πωλητή. Στην τελευταία περίπτωση έχουν εφαρμογή οι ευεργετικές για τον αγοραστή διατάξεις των άρθρων 529 και 531 ΑΚ, οι οποίες εφαρμόζονται, όταν πιστώνεται το τίμημα της πώλησης (βλ. Γε-

ωργιάδη - Σταθόπουλου ΑΚ 1980 άρθρ. 513 αριθμ. 22-24, ΑΠ 1376/10 Νόμος). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 211 § 1 ΑΚ, με την οποία ορίζεται ότι «Δήλωση βούλησης από κάποιον (αντιπρόσωπο) στο όνομα άλλου (αντιπροσωπευμένου) μέσα στα όρια της εξουσίας αντιπροσώπευσης ενεργεί αμέσως υπέρ και κατά του αντιπροσωπευμένου. Το αποτέλεσμα αυτό επέρχεται είτε η δήλωση γίνει ρητά στο όνομα του αντιπροσωπευμένου είτε συνάγεται από τις περιστάσεις ότι έγινε στο όνομά του», προκύπτει ότι για να παραχθούν τα αποτελέσματα της πράξης, την οποία επιχειρεί ο αντιπρόσωπος, στο πρόσωπο του αντιπροσωπευμένου, πρέπει να ενεργήσει ο αντιπρόσωπος εμφανώς αντί του αντιπροσωπευμένου και για λογαριασμό αυτού, ήτοι, αν πρόκειται για δικαιοπραξία, να καταστήσει σαφές στον αντισυμβαλλόμενο ότι η ενέργεια της δικαιοπραξίας θα παραχθεί στο πρόσωπο του αντιπροσωπευμένου και, συνεπώς, ότι υποκείμενο της σχέσης που ιδρύεται με τη δικαιοπραξία δεν είναι ο αντιπρόσωπος που δικαιοπρακτεί, αλλά ο αντιπροσωπευόμενος (βλ. Γεωργιάδη - Σταθόπουλου ΑΚ 1978 άρθρ. 211 αριθμ. 16, ΑΠ 676/07, ΑΠ 896/05, ΑΠ 752/03 Νόμος). Έτσι, αν ο πωλητής κινητού πράγματος, εκπληρώνοντας αντίστοιχο όρο της σύμβασης πώλησης, παραδώσει τη νομή του πωληθέντος πράγματος σε πρόσωπο που ενεργεί ως αντιπρόσωπος του αγοραστή, η κυριότητα του πράγματος μεταβιβάζεται στον αγοραστή και αυτός βαρύνεται πλέον με την υποχρέωση να καταβάλει στον πωλητή το τίμημα του πράγματος που συμφωνήθηκε μεταξύ τους.

IV. Από την εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων ... αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα εταιρία με την επωνυμία «Κ. Δ. ΕΠΕ» διατηρεί επιχείρηση στην περιοχή του Α.Κ.Λ. του νομού Φ. στη χιλιομετρική θέση ... της Νέας Εθνικής Οδού Α.-Λ., η οποία έχει ως αντικείμενο την εμπορία πετρελαιοειδών, την εκμετάλλευση εστιατορίου και καταστήματος ζαχαρωδών προϊόντων, ειδών περιπτέρου και λαϊκής τέχνης και την αντιπροσώπευση της εταιρίας Σ. Η. Στην ανωτέρω χιλιομετρική θέση η ενάγουσα διατηρεί δύο πρατήρια πώλησης υγρών καυσίμων, ένα στο άκρο του οδοστρώματος που οδηγεί προς Α. και ένα στο άκρο του οδοστρώματος που οδηγεί προς Λ. Ο εναγόμενος, Β. Τ., είναι κύριος φορτηγών αυτοκινήτων, διατηρεί επιχείρηση στην περιοχή του Β.-Μ. στη χιλιομετρική θέση ... της Εθνικής Οδού Β.-Λ., η οποία έχει ως αντικείμενο τη διενέργεια χερσαίων μεταφορών με φορτηγά οχήματα, και συνεργάζεται διαρκώς με μεγάλες επιχειρήσεις, όπως είναι λ.χ. η επιχείρηση «Μ. Λ.», των οποίων μεταφέρει προϊόντα και εμπορεύματα. Η επιχείρηση του εναγόμενου θεωρείται ως αξιόλογη και φερέγγυα επιχείρηση του νομού Μ. Επί πολλά έτη ο εναγόμενος διατηρούσε εμπορική συνεργασία με την ενάγουσα εταιρία, ήτοι εφοδίαζε τα φορτηγά αυτοκίνητα της επιχείρησής του με υγρά καύσιμα, ορυκτέλαια και άλλα συναφή είδη, αγοράζοντας αυτά από τα ανωτέρω καταστήματα της ενάγουσας εταιρίας. Η εμπορική συνεργασία των διαδίκων ήταν άριστη επί αρκετά έτη, διότι στο τέλος κάθε μήνα η αρμόδια υπάλληλος του εναγομένου έλεγχε τα τιμολόγια πώλησης που είχε εκδώσει η ενάγουσα εταιρία,

επικοινωνούσε με την αρμόδια υπάλληλο της ενάγουσας και συμφωνούσε μαζί της ως προς το ακριβές υπόλοιπο οφειλής και, στη συνέχεια, ο εναγόμενος κατέβαλλε το ποσό οφειλής, αποστέλλοντας, συνήθως, στην αντίδικό του τραπεζική επιταγή, το ποσό της οποίας ήταν ίσο με το ποσό της οφειλής. Προκειμένου να είναι ευχερής ο έλεγχος των τιμολογίων πώλησης που εξέδιδε η ενάγουσα για την πώληση προϊόντων της προς τον εναγόμενο, ο εναγόμενος είχε δώσει εντολή στους οδηγούς των φορτηγών αυτοκινήτων του, οι οποίοι εφοδίαζαν τα αυτοκίνητα αυτά με υγρά καύσιμα ή άλλα είδη αυτοκινήτου από την επιχείρηση της ενάγουσας, να αναγράφουν ολογράφως το ονοματεπώνυμό τους και να θέτουν την υπογραφή τους στα τιμολόγια πώλησης, τα οποία εξέδιδε η ενάγουσα μετά την πραγματοποίηση της αντίστοιχης πώλησης προϊόντων (υγρών καυσίμων, ορυκτελαίων ή άλλων συναφών ειδών αυτοκινήτου). Παρόλα αυτά ορισμένες φορές οι οδηγοί των φορτηγών αυτοκινήτων του εναγομένου δεν τηρούσαν την πιο πάνω εντολή του εργοδότη τους, μολονότι είχε πραγματοποιηθεί η αντίστοιχη πώληση προϊόντων, εξαιτίας της βιασύνης τους να συνεχίσουν το δρομολόγιό τους ή του γεγονότος ότι ήταν γνωστοί πλέον με τους υπαλλήλους των πρατηρίων υγρών καυσίμων της ενάγουσας.

Στη διάρκεια του έτους 2003, ήτοι από 1.1.2003 έως 31.12.2003, η ενάγουσα πώλησε και παρέδωσε στους οδηγούς των φορτηγών αυτοκινήτων του εναγομένου, για λογαριασμό του εναγομένου, τα ακόλουθα εμπορεύματα, ήτοι: {...}. Το συνολικό τίμημα της πώλησης των ανωτέρω

προϊόντων, (υγρών καυσίμων, ορυκτελαίων ή άλλων συναφών ειδών αυτοκινήτου), ανέρχεται στο ποσό των 16.869,47 Ε. Μετά την πραγματοποίηση της τελευταίας από τις επίδικες συμβάσεις πώλησης η ενάγουσα απέστειλε στο λογιστήριο του αντιδίκου της τα παραστατικά έγγραφα (δελτία αποστολής - τιμολόγια πώλησης) που είχε εκδώσει μετά την πραγματοποίηση των πωλήσεων, και ζήτησε να καταβληθεί σ' αυτή το τίμημα των πωλήσεων, αλλά ο εναγόμενος αμφισβήτησε αδικαιολόγητα το ύψος της συνολικής οφειλής του έναντι της αντιδίκου του, η οποία απέρρεε από τις επίδικες συμβάσεις πώλησης, και αρνήθηκε να καταβάλει το ανωτέρω συνολικό τίμημα, προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι ορισμένα από τα παραστατικά έγγραφα δεν έφεραν ολογράφως το ονοματεπώνυμο του οδηγού, ο οποίος παρέλαβε τα πωληθέντα προϊόντα. Μολονότι ο ανωτέρω ισχυρισμός του εναγομένου είναι βάσιμος, το Δικαστήριο σχημάτισε σταθερή δικανική πεποίθηση ως προς την πραγματοποίηση όλων των επίδικων συμβάσεων πώλησης και ως προς την εκ μέρους της ενάγουσας παράδοση των αντίστοιχων προϊόντων στους οδηγούς των αντίστοιχων φορτηγών αυτοκινήτων του εναγομένου, όχι μόνο επειδή αξιολογεί ως απολύτως ειλικρινή την κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης, Κ. Π., επιχειρηματία, κουνιάδου του νόμιμου εκπροσώπου της ενάγουσας εταιρίας, ο οποίος κατέθεσε, μεταξύ άλλων, ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου «Εμείς δεν δίνουμε τιμολόγια, αν δεν υπογράψουν οι οδηγοί, εκτός αν πήγε μέσα κάποιος οδηγός και έκανε λάθος στον αριθμό του αυτοκινήτου, τότε και ο υπάλληλος μπορεί να

έκοψε λάθος τιμολόγιο, το πετρέλαιο όμως μπήκε ...», αλλά, κυρίως, επειδή η αντιπαραβολή των υπογραφών, των οποίων αμφισβητεί ο εναγόμενος τη γνησιότητα, επειδή δεν συνοδεύονται από αναγραφή του ονοματεπωνύμου των οδηγών των φορτηγών αυτοκινήτων του ολογράφως, προς τις υπογραφές των οδηγών των φορτηγών αυτοκινήτων του, τις οποίες δέχεται ο εναγόμενος ως γνήσιες, οδηγεί με βεβαιότητα στο συμπέρασμα ότι οι υπογραφές, των οποίων αμφισβητείται η γνησιότητα, είναι γνήσιες. Έτσι, λόγου χάρη αποδεικνύεται αναμφίβολα ότι: ι) Οι υπογραφές που υφίστανται στα δελτία αποστολής - τιμολόγια πώλησης με αριθμούς θεώρησης ... τέθηκαν από τον Τ., οδηγό του αυτοκινήτου με αριθμό κυκλοφορίας ΕΚΒ-..., ιι) Οι υπογραφές που υφίστανται στα δελτία αποστολής - τιμολόγια πώλησης με αριθμούς θεώρησης ... τέθηκαν από τον Τ., οδηγό του αυτοκινήτου με αριθμό κυκλοφορίας ΡΝΟ-...

Στη διάρκεια της πρωτοβάθμιας δίκης ο εναγόμενος ισχυρίστηκε ειδικά ότι τα τιμολόγια (πώλησης της ενάγουσας) με αριθμούς ... είναι εικονικά, διότι φέρουν υπογραφή, η οποία δεν τέθηκε από οδηγό φορτηγού αυτοκινήτου του. Ο συγκεκριμένος ισχυρισμός αποβαίνει ανώφελος, διότι με την ένδικη αγωγή δεν αξιώνεται να καταβληθεί το τίμημα τιμολογίων πώλησης με αριθμούς

Επίσης, ο εναγόμενος ισχυρίστηκε ότι ορισμένα φορτηγά οχήματά του, στα οποία φέρεται ότι τοποθετήθηκε πετρέλαιο κίνησης κατά τους χρόνους που αναγράφονται στην ένδικη αγωγή, είχαν πραγματοποιήσει δρομολόγιο κατά τους χρόνους αυτούς

προς άλλη κατεύθυνση, ιδίως προς Θ., με συνέπεια να μη διέλθουν καθόλου από τα πρατήρια υγρών καυσίμων της ενάγουσας. Ο ισχυρισμός αυτός αξιολογείται ως ατεκμηρίωτος, διότι ο εναγόμενος παρέλειψε να προσκομίσει ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου παραστατικά έγγραφα, λ.χ. βιβλία δρομολογίων των οχημάτων του ή δελτία αποστολής φορτίων, από τα οποία να προκύπτει ότι, πράγματι, τα φορτηγά οχήματά του, στα οποία φέρεται ότι τοποθετήθηκε πετρέλαιο κίνησης κατά τους χρόνους που αναγράφονται στην ένδικη αγωγή, είχαν πραγματοποιήσει δρομολόγιο κατά τους χρόνους αυτούς προς άλλη κατεύθυνση, με συνέπεια να μη διέλθουν καθόλου από τα πρατήρια υγρών καυσίμων της ενάγουσας. Τελικά, ο εναγόμενος δέχτηκε ως βάσιμο ένα μέρος της ανωτέρω οφειλής του έναντι της αντιδίκου του, το οποίο θεμελιωνόταν σε παραστατικά έγγραφα που έφεραν ολογράφως το ονοματεπώνυμο των οδηγών των φορτηγών αυτοκινήτων του, και προς εξόφληση αυτού του μέρους οφειλής απέστειλε στην ενάγουσα μια τραπεζική επιταγή, ποσού 8.246,18 Ε, η οποία εμφανίστηκε στην πληρώτρια τράπεζα και εξοφλήθηκε. Με τον τρόπο αυτό ο εναγόμενος εξόφλησε εν μέρει (και όχι ολοσχερώς, όπως ισχυρίζεται), την επίδικη οφειλή του έναντι της ενάγουσας, γεγονός που μειώνει την επίδικη οφειλή του κατά το ποσό των 8.246,18 Ε και καταλείπει ανεξόφλητο υπόλοιπο οφειλής, ποσού 8.623,29 Ε, (ήτοι: 16.869,47 - 8.246,18 = 8.623,29 Ε). Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο αποφάνθηκε διανοητικά και απέλγησε σε απόρριψη της ένδικης αγωγής ως ουσιαστικά αβάσιμης,

έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, όπως παραπονείται βάσιμα η εκκαλούσα με την ένδικη έφεσή της, γεγονός που πρέπει να οδηγήσει σε παραδοχή της έφεσης αυτής...

302/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγήτρια: Μαρία Τζέρμπου

Δικηγόροι: Διαμαντής Παπανικολάου, Ελένη Μπαρμπούτη

Η σημείωση του δικ. επιμελητή στο επιδοθέν έγγραφο της χρονολογίας επίδοσης αποτελεί απόδειξη υπέρ του προς ον η επίδοση. Επί διαφοράς της ημερομηνίας μεταξύ άνω σημείωσης και έκθεσης επίδοσης υπερισχύει η της έκθεσης μόνο εφόσον ωφελεί τον προς ον η επίδοση.

Επί ποινικής ρήτηρας τα μέρη μπορούν να συμφωνήσουν είτε ότι αυτή καλύπτει τη ζημία εκ μη προσήκουσας εκπλήρωσης της παροχής και ο δανειστής μπορεί να αξιώσει και περαιτέρω ζημία, είτε ότι αυτός δικαιούται σωρευτικά την ποινή και τη συνολική ζημία, είτε ότι η αποζημίωσή του περιορίζεται στη συμβατική ποινή.

Αοριστία σωρευτικού αιτήματος για επιδίκαση ποινής και ζημίας, αν δεν αναφέρεται σχετική συμφωνία.

Αν η εκκαλουμένη απέρριψε το άνω αίτημα ως μη νόμιμο, μη δυνατή αντικατάσταση της αιτιολογίας, αφού η περί αοριστίας απόφαση είναι ευνοϊκότερη για τον εκκαλούντα και πρέπει η εκκαλουμένη να εξαφανιστεί.

Επί συμβατικής ποινικής ρήτηρας για μη έγκαιρη εκπλήρωση, ο δανειστής

πρέπει να αποδείξει την υπερημερία, ενώ στον οφειλέτη απόκειται να αποδείξει εκπλήρωση της παροχής ή μη υπαιτιότητα στην καθυστέρηση.

Μη υπερημερία εργολάβου επί καθυστέρησης παράδοσης διηρημένων ιδιοκτησιών, διότι δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα, αλλά στην ανάθεση πρόσθετων εργασιών.

Υπερημερία κυρίου του έργου, που δεν παρέλαβε τις ιδιοκτησίες, διότι ναι μεν δεν υποχρεούται να παραλάβει ελαττωματικό έργο, αλλά, ενόψει επουσιωδών ελαττωμάτων, η άρνησή του αντίκειται στην καλή πίστη, ενόψει και υπ' αυτού οφειλής ικανού τιμήματος.

Κατά το άρθρο 532 ΚΠολΔ, εάν ελλείπει οποιαδήποτε προϋπόθεση του παραδεκτού της εφέσεως και ιδίως εάν η έφεση ασκήθηκε εκπροθέσμως, δηλαδή μετά τη συμπλήρωση της οριζόμενης από το άρθρο 518 παρ. 1 του ίδιου κώδικα προθεσμίας των τριάντα ημερών, για υποθέσεις της τακτικής διαδικασίας, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απορρίπτει ως απαράδεκτη αυτή και αυτεπαγγέλτως. Από τις διατάξεις των άρθρων 518 παρ. 1, 144 παρ. 1 και 147 παρ. 2 ΚΠολΔ, 518 παρ. 1 προκύπτει ότι η προθεσμία για την άσκηση έφεσης κατά της πρωτόδικης απόφασης από τον διάδικο που διαμένει στην Ελλάδα είναι τριάντα ημέρες από την επίδοση της απόφασης. Εξάλλου, το άρθρο 139 παρ. 3 ΚΠολΔ ορίζει ότι «όποιος ενεργεί την επίδοση σημειώνει πάνω στο επιδιδόμενο έγγραφο την ημέρα και την ώρα της επίδοσης και υπογράφει. Η σημείωση αυτή αποτελεί απόδειξη υπέρ εκείνου προς τον

οποίο έγινε η επίδοση. Αν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην έκθεση της επίδοσης και στη σημείωση, υπερισχύει η έκθεση». Από την τελευταία αυτή διάταξη, ερμηνευόμενη κατά τελολογική συστολή, που υπαγορεύεται από το γεγονός ότι τα έννομα αποτελέσματα για την ενέργεια διαδικαστικών πράξεων συναρτώνται προς τη γνώση του ακριβούς χρόνου της επίδοσης, συνάγεται ότι σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ της ανωτέρω σημείωσης και της έκθεσης του δικαστικού επιμελητή (αντίγραφο της οποίας δεν παραδίδεται στο λήπτη του εγγράφου), η χρονολογία της εκθέσεως υπερισχύει έναντι εκείνης της σημείωσης μόνο εφόσον ωφελεί αυτόν προς τον οποίο έγινε η επίδοση, ενώ στην αντίθετη περίπτωση ως βάση υπολογισμού της προθεσμίας πρέπει να λαμβάνεται η χρονολογία της επιστημειώσεως στο επιδιδόμενο έγγραφο. Διότι μόνον έτσι διασφαλίζεται πλήρως η δυνατότητα του λαβόντος το έγγραφο να ασκήσει παραδεκτώς το υπό προθεσμία δικαίωμά του, το οποίο, στην περίπτωση των ενδίκων βοηθημάτων και μέσων, κατοχυρώνεται με τις διατάξεις του άρθρου παρ. 1 του Συντάγματος και του άρθρου 6 παρ.1 εδ. α' Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (κυρ. ν. 53/1974), υπό το φως των οποίων πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται ο οικείος δικονομικός κανόνας (ΑΠ 1381/10 Νόμος, ΑΠ 831/08, ΑΠ 1834/07).

Στην προκειμένη περίπτωση η εκκαλούσα - ενάγουσα, με τη με αριθ. κατάθ. 153/14.5.2010 έφεσή της, ζητεί για όσους λόγους επικαλείται σ' αυτήν την εξαφάνιση της με αριθμό 80/210 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, που

εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία επί αγωγής που άσκησε η ίδια σε βάρος της εφεσίβλητης και με την οποία απορρίφθηκε η αγωγή της. Η έφεσή της αυτή ασκήθηκε εμπρόθεσμα. Ειδικότερα από το επικαλούμενο και προσκομιζόμενο από την εφεσίβλητο αντίγραφο της υπ' αριθμ. .../13.4.2010 έκθεσης επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Ι. Φ. προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της εκκαλουμένης υπ' αριθμ. 80/2010 οριστικής απόφασης του πρωτοβαθμίου Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας επιδόθηκε, με εντολή του πληρεξουσίου δικηγόρου της εναγομένης, στην ενάγουσα Π. Π. στις 13.4.2010. Όμως η ενάγουσα επικαλείται και προσκομίζει το αντίγραφο της εκκαλουμένης που της κοινοποιήθηκε, και στο οποίο φέρεται επιστημείωση του ως άνω δικαστικού επιμελητή ότι αυτό (το αντίγραφο) της κοινοποιήθηκε στις 14.4.2010. Σύμφωνα λοιπόν με όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη η προθεσμία για την άσκηση της κρινόμενης έφεσης άρχισε στις 15.4.2010 από την επομένη της 14.4.2010, διότι αυτή ημερομηνία ωφελεί αυτήν στην οποία έγινε η επίδοση, και η τριακονθήμερη προθεσμία άσκησης της (έφεσης) συμπληρώνεται στις 14.5.2010. Συνεπώς, η κρινόμενη έφεση της ενάγουσας, που ασκήθηκε στις 14.5.2010 (αριθ. κατάθ. 153/14.5.2010) ασκήθηκε εμπρόθεσμα με νομότυπη κατάθεση του σχετικού δικογράφου στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (άρθρα 495 επ., 511 επ. ΚΠολΔ). Είναι παραδεκτή και πρέπει να ακολουθήσει η ουσιαστική έρευνα των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία, και ο αντίθετος ισχυρισμός της εφεσίβλητης, με τον οποίο ισχυρίζεται

ότι η έφεση της ενάγουσας είναι εκπρόθεσμη, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος.

Η ενάγουσα (ήδη εκκαλούσα) με την αγωγή της, την οποία απηύθυνε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας κατά της εναγομένης - εφεσίβλητης, ζήτησε την καταψήφιση σε βάρος της τελευταίας ποινικής ρήτηρας ποσού 200 Ε για κάθε μήνα καθυστέρησης παράδοσης ως προς εκάστη των αναφερομένων λεπτομερώς ιδιοκτησιών της, ως και το συνολικό ποσό των 10.800 Ε για θετική ζημία, την οποία αυτή υπέστη από την απώλεια εισοδημάτων που θα αποκόμιζε από την εκμίσθωση των ως άνω ιδιοκτησιών. Η υπόθεση εκδικάστηκε αντιμωλία των διαδίκων και εκδόθηκε η προσβαλλόμενη υπ' αριθ. 80/2010 απόφαση του ανωτέρω δικαστηρίου, με την οποία η αγωγή απορρίφθηκε ως ουσιαστικά αβάσιμη. Η ενάγουσα με την έφεση της προσβάλλει την απόφαση αυτή και παραπονείται για κακή εφαρμογή του νόμου, αλλά και για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας να εξαφανισθεί, ώστε η αγωγή της να γίνει δεκτή καθολοκληρία. Πρέπει λοιπόν να ακολουθήσει η ουσιαστική έρευνα των λόγων της έφεσης.

Κατά το άρθρο 361 ΑΚ: «Για τη σύσταση ή αλλοίωση ενοχής με δικαιοπραξία απαιτείται σύμβαση, εφόσον ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά». Κατά το άρθρο 404 ΑΚ: «Ο οφειλέτης μπορεί να υποσχεθεί στον δανειστή, ως ποινή, χρηματικό ποσό ή κάτι άλλο (ποινική ρήτρα) για την περίπτωση που δεν θα εκπληρώσει ή που δεν θα εκπληρώσει προσηκόντως την παροχή». Κατά το άρθρο 407 ΑΚ: «Αν η ποινή συμφωνήθηκε για την περίπτωση της μη

προσήκουσας και ιδίως της μη έγκαιρης εκπλήρωσης της παροχής, ο δανειστής έχει δικαίωμα να απαιτήσει, εκτός από την ποινή που κατέπεσε, και την εκπλήρωση της παροχής. Έχει επίσης το δικαίωμα να απαιτήσει και την επιπλέον αποδεδειγμένη ζημία από τη μη προσήκουσα εκπλήρωση». Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών συνάγεται ότι τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν, σχετικώς με την ποινική ρήτρα, να συμφωνήσουν: είτε ότι η συμβατική «ποινή» καλύπτει την (τεκμαιρόμενη) ζημία του δανειστού από τη μη προσήκουσα εκπλήρωση της παροχής εκ μέρους του οφειλέτου και ότι ο δανειστής έχει δικαίωμα να αξιώσει την αποκατάσταση και της τυχόν περαιτέρω ζημίας του, είτε ότι ο δανειστής δικαιούται να ζητήσει σωρευτικά τη συμφωνημένη ποινή και αποκατάσταση του συνόλου της ζημίας του, είτε ότι η αποζημίωση του δανειστού περιορίζεται και εξαντλείται στο ποσό της συμφωνημένης ποινής και μόνον. Ο δανειστής δηλαδή μπορεί, κατά παρέκκλιση της διάταξης του άρθρου 407 ΑΚ, που είναι ενδοτικού δικαίου, να ζητήσει σωρευτικώς με την ποινή και τη ζημία που αποδεικνύει ότι υπέστη - όταν η τελευταία καλύπτεται ως προς το μέγεθος από την ποινική ρήτρα - μόνον αν παρέχεται σ' αυτόν τέτοιο δικαίωμα με σαφή όρο της συμβάσεως (ΑΠ 352/11 Νόμος, ΑΠ 1213/10 Νόμος, ΑΠ 1489/09).

Στην προκειμένη περίπτωση το παρόν δικαστήριο, επανεκτιμώντας υπό τα εκτιθέμενα ως άνω πραγματικά περιστατικά το ιστορικό και το αιτητικό της ως άνω αγωγής, έχοντας την εξουσία να εξετάσει και αυτεπαγγέλτως (χωρίς την προβολή ει-

δικού παραπόνου) το νόμιμο της αγωγής, λόγω του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως (άρθρο 522 ΚΠολΔ), κρίνει ότι το σωρευτικό αίτημα της αγωγής για επιδίκαση στην ενάγουσα του συνολικού ποσού των 10.800 Ε λόγω της περαιτέρω ζημίας που υπέστη αυτή από την υπερημερία της εναγομένης, που με βεβαιότητα θα αποκόμιζε από την εκμίσθωση των στην αγωγή αναφερομένων ιδιοκτησιών της με μηνιαίο μίσθωμα 300 Ε, είναι αόριστο. Και τούτο διότι, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη, εφόσον πρόκειται για περαιτέρω ζημία ένεκα της υπερημερίας της εναγομένης, η ενάγουσα προκειμένου να δικαιούται αυτή στο σύνολό της (και να μη καλύπτεται τμήμα αυτής από τη συμφωνηθείσα ποινική ρήτρα) όφειλε να επικαλεστεί στην υπό κρίση αγωγή της ότι έχει συναφθεί με την εναγομένη περαιτέρω συμφωνία, κατά την οποία η ενάγουσα θα δικαιούται σε περίπτωση υπερημερίας της εναγομένης ως προς την παράδοση των οριζόντιων ιδιοκτησιών της εκτός από την συνομολογηθείσα ποινική ρήτρα και αποζημίωση για την κάλυψη της περαιτέρω ζημίας ανεξαρτήτως του ποσού αυτής (της ποινικής ρήτηρας). Τα στοιχεία όμως αυτά δεν διαλαμβάνονται στην αγωγή. Το πρωτόβθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφαση έκρινε με την ίδια αιτιολογία ότι το ως άνω αγωγικό αίτημα είναι μη νόμιμο και το απέρριψε για το λόγο αυτό, έσφαλε. Συνεπώς, η εκκαλούμενη απόφαση επειδή δεν είναι δυνατή η αντικατάσταση της αιτιολογίας αυτής κατ' άρθρον 534 ΚΠολΔ με την ορθή (ΑΠ 1190/74 ΝοΒ 1975. 729), αφού η προκειμένη απόφαση είναι ευνοϊκότερη για τον εκκαλούντα,

πρέπει δεκτού γενομένου του σχετικού λόγου της εφέσεως να εξαφανιστεί κατά τη διάταξη αυτής περί απορρίψεως ως νόμου αβασίμου του σωρευτικού αιτήματος της αγωγής για επιδίκαση αποζημίωσης στην ενάγουσα και να απορριφθεί η αγωγή ως προς το ως άνω σωρευτικό αίτημά της ως αόριστο.

Ενώ από τις διατάξεις των άρθρων 404, 405 και 407 του ΑΚ προκύπτει ότι αν η ποινική ρήτρα συμφωνήθηκε για την περίπτωση της μη προσήκουσας και ιδίως της μη έγκαιρης εκπλήρωσης της παροχής, ο δανειστής, εφόσον απαιτεί την ποινή που έχει καταπέσει, λόγω περileυσης του οφειλέτη σε υπερημερία, οφείλει να επικαλεσθεί και να αποδείξει τη σύμβαση (κύρια και παρεπόμενη περί ποινικής ρήτηρας) και τις προϋποθέσεις της υπερημερίας του οφειλέτη. Οφείλει επίσης να επικαλεσθεί, όχι όμως και να αποδείξει, τη μη εκπλήρωση της παροχής. Στον οφειλέτη απόκειται να ισχυρισθεί και αποδείξει ότι έχει εκπληρώσει την παροχή ή ότι δεν έχει υπαιτιότητα για την καθυστέρηση (ΑΠ 352/11 Νόμος, ΑΠ 1489/09).

Από τις καταθέσεις των μαρτύρων ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Η εναγομένη ως εργολάβος οικοδομικών έργων, δυνάμει του υπ' αριθμ. .../2.2.2005 εργολαβικού ανεγέρσεως οικοδομής του συμβολαιογράφου Γ. Φ., ανέλαβε την υποχρέωση να ανεγείρει στην Λ. και επί οικοπέδου που κείται στη συμβολή των οδών Α. και Η., ιδιοκτησίας Δ. Τ., πολυώροφη οικοδομή επί αντιπαροχή, σύμφωνα με τους σ' αυτό αναφερομένους όρους και συμφωνίες. Ακολούθως, η εναγομένη ως εργολήπτρια ως προς την κατασκευή της

ως άνω πολυκατοικίας με σύμπραξη της ανωτέρω οικοπεδούχου Δ. Τ., δυνάμει του υπ' αριθμ .../4.10.2005 αγοραπωλητηρίου συμβολαίου του αυτού ως άνω συμβολαιογράφου, μεταβίβασε κατά πλήρη κυριότητα λόγω πώλησης στην ενάγουσα το με αριθμό Δ-1 διαμέρισμα του τρίτου υπέρ το ισόγειο ορόφου της ως άνω οικοδομής, ως αυτοτελή οριζόντια ιδιοκτησία Το διαμέρισμα αυτό αποτελείται από ένα σαλόνι - τραπεζαρία και κουζίνα, δύο υπνοδωμάτια, ένα διάδρομο, ένα λουτρό, μία αποθήκη και δυο ημιυπαίθριους χώρους. Έχει καθαρό εμβαδό 70 τμ, επιφανείας ημιυπαίθριων 15 τμ και συνολική καθαρή επιφάνεια 85 τμ. Στο διαμέρισμα αυτό αντιστοιχεί και το δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης του με αριθμό 5 χώρου σταθμεύσεως αυτοκινήτου στην πυλωτή της οικοδομής αυτής επιφανείας καθαρής 10 τμ. Επίσης, με το ως άνω συμβόλαιο μεταβίβασε και τη με αριθμό 5 αποθήκη του υπογείου της κειμένης στην αυτή ως άνω πολυώροφη οικοδομή, εκτάσεως καθαρής 11τμ, όπως αυτή περιγράφεται κατά θέση έκταση και όρια σ' αυτό. Σύμφωνα με ρητό όρο του ως άνω συμβολαίου η εργολήπτρια εναγομένη είχε την υποχρέωση να παραδώσει τις παραπάνω οριζόντιες ιδιοκτησίες, μετά των αναλογούντων σ' αυτές κοινοχρήστων και κοινοκλήτων χώρων της οικοδομής, τελειωμένες και κατάλληλες για χρήση (με το κλειδί) την τριακοστή (30) Δεκεμβρίου 2005. Για κάθε μήνα καθυστέρησης της παράδοσης συμφωνήθηκε ότι υποχρεούται να καταβάλει στην αγοράστρια, όπως κατά λέξη αναφέρεται στο ως άνω συμβόλαιο «ποινική ρήτρα και από τώρα συμφωνημένη αποζημίωση από ευρώ διακό-

σια (200). Στην παραπάνω προθεσμία θα προστεθούν 1) ο πρόσθετος χρόνος που θα απαιτηθεί για πρόσθετες εργασίες σύμφωνα με συμφωνία των συμβαλλομένων και 2) ο χρόνος κατά τον οποίο δεν θα είναι δυνατή η εκτέλεση εργασιών στην οικοδομή για λόγους ανώτερης βίας...». Σύμφωνα λοιπόν με τον ως άνω όρο της σύμβασης η εναγομένη όφειλε να παραδώσει τις ως άνω αυτοτελείς ιδιοκτησίες στην ενάγουσα μέχρι 30.12.2005 πλήρως αποπερατωμένες και κατάλληλες προς χρήση. Άλλως, συμφωνήθηκε ποινική ρήτρα ως αποζημίωση ποσού 200 Ε για τη μη έγκαιρη παράδοση των ως άνω ιδιοκτησιών. Από την ανάγνωση και μόνο του ως άνω συμβατικού όρου προκύπτει σαφώς και δεν χρήζει ερμηνείας ότι το ως άνω ποσό των 200 Ε συμφωνήθηκε ως ποινή για την περίπτωση καθυστέρησης στην παράδοση τόσο του ως άνω διαμερίσματος όσο και της προαναφερθείσας αποθήκης, και δεν προβλέφθηκε χωριστή ποινή για κάθε οριζόντια ιδιοκτησία. Άλλωστε κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής θα ήταν υπέρμετρη ποινή για αποθήκη 11 τμ να συμφωνηθεί ως ποινική ρήτρα το ποσό των 200 Ε για κάθε μήνα καθυστέρησης, και το ίδιο ποσό να συμφωνηθεί ως ποινή για κάθε μήνα καθυστέρησης του ως άνω διαμερίσματος.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι καίτοι παρήλθε η ως άνω ημερομηνία (30.12.2005) οι προαναφερόμενες οριζόντιες ιδιοκτησίες δεν παραδόθηκαν προς χρήση, στην ενάγουσα. Οι εργασίες στην ως άνω οικοδομή εκτελούνταν και μέχρι το μήνα Μάιο του 2006. Τούτο δε προκύπτει από την κατάθεση του μάρτυρα της ενάγουσας και

ενισχύεται από την από 4.4.2006 εξώδικη πρόσκληση της εναγομένης που κοινοποιήθηκε στην ενάγουσα στις 5.4.2006 (βλ. την έκθεση επιδόσεως .../5.4.2006 του δικαστικού επιμελητή Ι. Φ.) και την από 17.4.2006 εξώδικη απάντηση της ενάγουσας. Όμως η εναγομένη δεν κατέστη υπέρμερη ως προς την παράδοση αυτών, διότι, όπως αποδείχθηκε, η καθυστέρηση παράδοσης οφείλετο στη διενέργεια πρόσθετων εργασιών, οι οποίες, σύμφωνα με τον προαναφερόμενο όρο της σύμβασης, έπρεπε να προσμετρηθούν στο χρόνο παράδοσης της οικοδομής. Ειδικότερα αποδείχθηκε ότι, σύμφωνα με την εκδοθείσα οικοδομική άδεια, στην ως άνω οικοδομή δεν προβλεπόταν η κατασκευή ισογείου διαμερίσματος, ενώ η κάλυψη των ημιυπαίθριων χώρων απαγορεύεται ως αντικείμενη στις διατάξεις της πολεοδομικής νομοθεσίας. Πλην όμως η ενάγουσα αγοράστρια μαζί με τους αγοραστές των λοιπών διαμερισμάτων, που τυγχάνουν και συγγενείς της (αδελφός, πατέρας, μητέρα) κατόπιν ειδικής συμφωνίας ανέθεσαν στην εναγομένη αφενός μεν την κατασκευή ισογείου διαμερίσματος στην πυλωτή και αφετέρου την κάλυψη των ημιυπαίθριων χώρων σε όλες τις οριζόντιες ιδιοκτησίες, τη διαφορετική διαμόρφωση του υπογείου με την κατασκευή αποθηκών ακόμη και στο χώρο που προβλεπόταν η τοποθέτηση καυστήρα κεντρικής θέρμανσης φυσικού αερίου, και αντί αυτού αποφασίστηκε η τοποθέτηση ατομικών καυστήρων στους εξώστες εκάστου διαμερίσματος, την κατασκευή σοφίτας στην ταράτσα, την διαφορετική κατασκευή των εξωστών, την κατάργηση των φωταγωγών καθώς και άλ-

λες ανάλογης φύσης υπερβάσεις της οικοδομικής άδειας. Ενώ για την εκτέλεση αυτών συμφωνήθηκε η καταβολή πρόσθετης αμοιβής 49.200 Ε. Τα ανωτέρω σχετικά με τις πρόσθετες εργασίες προκύπτουν από την προσκομιζόμενη με επίκληση από Σεπτέμβριο 2007 τεχνική έκθεση του μέλους του ΤΕΕ αρχιτέκτονα - μηχανικού Δ.Μ. Την κρίση του δε το δικαστήριο ότι οι ως άνω πρόσθετες εργασίες έγιναν κατόπιν συμφωνίας της ενάγουσας (και των λοιπών ιδιοκτητών των οριζοντίων ιδιοκτησιών) και της εναγομένης στηρίζει στο γεγονός ότι τόσο η ενάγουσα όσο και οι λοιποί ιδιοκτήτες της οικοδομής ουδέποτε διαμαρτυρήθηκαν για τις πρόσθετες αυτές εργασίες, οι οποίες εγένοντο καθ' ύπερβαση της οικοδομικής άδειας, και η άρνηση παραλαβής των οριζοντίων ιδιοκτησιών τους δεν οφείλεται και στο γεγονός αυτό. Ενώ ο μάρτυρας της ενάγουσας δεν αμφισβητεί τη συμφωνία κατασκευής αυτών, αλλά ισχυρίζεται ότι η εναγομένη θα του έκανε δώρο την κατασκευή του διαμερίσματος στην πυλωτή. Συνεπώς, ο ισχυρισμός της ενάγουσας ότι οι προαναφερόμενες πρόσθετες εργασίες, (το χρόνο εκτέλεσης των οποίων προσμετρά η εναγομένη στο χρόνο παράδοσης των οριζοντίων ιδιοκτησιών), εγένοντο χωρίς την εντολή αυτής, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η εναγομένη κάλεσε με την από 5.6.2006 εξώδικη πρόσκλησή της, όπως προκύπτει από την με αριθμό .../6.6.2006 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή Ι.Φ., (εκτός από τους άλλους ιδιοκτήτες των οριζοντίων ιδιοκτησιών της ως άνω οικοδομής, πατέρα,

μητέρα και αδελφό της ενάγουσας) και την ενάγουσα να παραλάβει τις ως άνω οριζόντιες ιδιοκτησίες. Όμως η ενάγουσα (και οι λοιποί ως άνω ιδιοκτήτες) με την από 31.7.2006 εξώδικη απάντησή της - δήλωση - διαμαρτυρία, που κοινοποιήθηκε στην εναγομένη στις 9.8.2006 αρνήθηκε την παραλαβή των ιδιοκτησιών της «... μέχρι αποκαταστάσεως των κακοτεχνιών, οι οποίες καθιστούν παντελώς αδύνατη την κατοίκηση...» και ειδικότερα απαρτίθησε τις κακοτεχνίες όπως αναφέρει κατά λέξη «1) η σκεπή της οικοδομής είναι εντελώς ακατάλληλη, καθώς δεν καλύπτει όλη την πλάκα, δημιουργώντας μεγάλο πρόβλημα στην οικοδομή. Η κατασκευή της είναι ημιτελής, αφού στερείται μόνωσης, ενώ και η εσωτερική τοιχοποιία χρειάζεται σοφάτισμα. 2) Οι ιματιοθήκες των δωματίων όλων των διαμερισμάτων δεν έχουν καθόλου καλή εφαρμογή στον τοίχο. 3) Εκκρεμεί η τοποθέτηση εξωτερικού φωτισμού (προβολάκια) σε κάθε βεράντα, 4) Τα πλακάκια στο πεζοδρόμιο της εισόδου έχουν ήδη βουλιάζει και ξεθωριάζει, καθώς όλα τα φορτηγά που εκτελούσαν οικοδομικές εργασίες πέρασαν από πάνω τους, αφού τα τοποθετήσατε στην αρχή των εργασιών χωρίς να τα αντικαταστήσετε. 5) Ο ακάλυπτος χώρος, ο οποίος στρώθηκε με πλάκες πεζοδρομίου, θέλει όλος ξήλωμα καθώς η πλακόστρωση έγινε πάνω στην άμμο χωρίς να σταθεροποιηθεί πρώτα το έδαφος. 6) Πρόβλημα υπάρχει και με την πυλωτή, η οποία δεν είναι ευθυγραμμισμένη, με αποτέλεσμα να μαζεύει νερά σε διάφορα σημεία της, ενώ υπάρχουν ρωγμές σε διάφορα πλακάκια της και κάποια έχουν ξηλωθεί. 7) Στην περιγραφή της

πυλωτής τοποθετήθηκαν μόνο κάγκελα χωρίς να προηγηθεί η κατασκευή τοιχίου με τσιμέντο στο προαύλιο, επί του οποίου θα έπρεπε να τοποθετηθούν τα κάγκελα. 8) Τα μάρμαρα της σκάλας των διαδρόμων πρέπει άμεσα να ξηλωθούν και να τοποθετηθούν ομοιόμορφα προκειμένου να υπάρχει ομοιοχρωμία, καθώς η τωρινή τους κατάσταση είναι και ανομοιόμορφη και αντιαισθητική. 9) Εκκρεμούν πολλές ακόμα επιδιορθώσεις στο χώρο του υπογείου και συγκεκριμένα στις πόρτες των αποθηκών. 10) Εκκρεμεί και τοποθέτηση τσιμεντένιων κολονάκια στις βεράντες κάθε διαμερίσματος.» Ενώ παράλληλα με το ως άνω εξώδικο αποδέχθηκαν ότι οφείλουν οι αγοραστές συνολικά το ποσό των 139.464 €, γεγονός που κατέθεσε και ο μάρτυρας της ενάγουσας στο ακροατήριο. Με το ως άνω εξώδικο η ενάγουσα καλούσε την εναγομένη να αποκαταστήσει αμέσως τις εναπομείνουσες εκκρεμείς εργασίες και κακοτεχνίες και μετά να γίνει η παράδοση των οριζοντίων ιδιοκτησιών. Επίσης δε να της καταβάλει και τη συμφωνηθείσα ποινική ρήτρα λόγω μη έγκαιρης παράδοσης των ως άνω οριζοντίων ιδιοκτησιών, χωρίς όμως όπως αναφέρθηκε και ανωτέρω να διαμαρτύρεται και για τις εργασίες που έγιναν καθ' υπέρβαση της οικοδομικής αδείας.

Όπως όμως προκύπτει από τη με αριθ. πρωτ. .../14.3.2007 έκθεση πραγματογνωμοσύνης που συνέταξε ο Α.Γ., πολιτικός μηχανικός, κατόπιν αιτήσεως του εκ των ιδιοκτητών Π. Π. (πατέρα της ενάγουσας) στο ΤΕΕ Θ. και κατόπιν αυτοψίας που έγινε στις 9.11.2006, διαπιστώθηκε ότι α) «... η οικοδομή είναι αποπερατωμέ-

νη, έχει ρευματοδοτηθεί με οριστική παροχή της ΔΕΗ, τα διαμερίσματά της είναι έτοιμα προς κατοίκηση (εγκατάσταση), β) το ακίνητο βρέθηκε να είναι σε πολύ καλή κατάσταση. Όσον αφορά τις κακοτεχνίες στη στέγη αναφέρει ότι τόσο η μόνωση όσο και η εν γένει κατασκευή της ταράτσας δεν ήταν σύμφωνη με τη γενική συγγραφή των υποχρεώσεων, πλην όμως τεχνικά δεν εντοπίζονται σφάλματα που την καθιστούν ακατάλληλη. Ενώ το συμπέρασμά του σε σχέση με τα ερωτήματα που είχε θέσει ο αιτών την πραγματογνωμοσύνη ήταν ότι η στέγη έχει κάποιες κακοτεχνίες για την αποκατάσταση των οποίων απαιτούνται 200 € και για τις λοιπές κακοτεχνίες απαιτείται το ποσό των 200 €. Αλλά και στη με αριθ. πρωτ. .../5.10.2007 έκθεση πραγματογνωμοσύνης του αρχιτέκτονα μηχανικού Δ. Μ. που διορίστηκε από το ΤΕΕ Θ. κατόπιν αίτησης του Π. Π., εκ των ιδιοκτητών της οικοδομής, διαπιστώθηκε ότι στις 9.11.2006 και 23.11.2006, που πραγματοποιήθηκε αυτοψία στην οικοδομή, η κατασκευή αυτής έχει ολοκληρωθεί. Ενώ διαπιστώθηκε σωρεία πολεοδομικών παραβάσεων, όπως εκτίθενται ανωτέρω, που απαιτείται η άμεση παρέμβαση της πολεοδομίας.

Κατά τα ανωτέρω και μεν οι επικαλούμενες κακοτεχνίες στο εσωτερικό των διαμερισμάτων αφορούσε τις ιματιοθήκες οι οποίες δεν εφάπτονταν στον τοίχο, ενώ στους εξώστες δεν είχαν τοποθετηθεί προβολάκια, όσον αφορά στους κοινόχρηστους χώρους πρόβλημα υπήρχε στην πυλωτή στο πεζοδρόμιο και στον ακάλυπτο (σπασμένες και φθαρμένες πλάκες) και στο κλιμακοστάσιο (χρήση μαρμάρων

διαφορετικών χρωμάτων) αλλά και στο υπόγειο οι πόρτες έχρηζαν επιδιόρθωσης. Όμως οι ως άνω κακοτεχνίες δεν καθιστούν αδύνατη την κατοίκηση στο διαμέρισμα.

Από τα ανωτέρω σαφώς προκύπτει ότι η εναγομένη στις 30.12.2005 δεν παρέδωσε σύμφωνα με τη σύμβαση τις προαναφερόμενες ιδιοκτησίες στην ενάγουσα, πλην όμως αυτό δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα της εναγομένης, αλλά στις πρόσθετες εργασίες που συμφωνήθηκαν να γίνουν και εκτελούνταν μέχρι τον Ιούνιο του 2006. Συνεπώς, μέχρι τον Ιούνιο του 2006 δεν έχει καταπέσει η συμφωνηθείσα ποινική ρήτρα, αφού κατά τα ανωτέρω δεν κατέστη υπερήμερη η εφεσίβλητη - εναγομένη, δεκτού γενομένου του ισχυρισμού της ότι η καθυστέρηση παράδοσης δεν οφείλεται σε δική της υπαιτιότητα, αλλά στην εκτέλεση πρόσθετων εργασιών που τις ανατέθηκαν και από την ενάγουσα. Επίσης και για το χρονικό διάστημα από το μήνα Ιούνιο του 2006 και εντεύθεν η εναγομένη δεν κατέστη υπερήμερη, αφού κάλεσε την ενάγουσα να παραλάβει τις οριζόντιες ιδιοκτησίες, πλην όμως η τελευταία αρνήθηκε την παραλαβή, επικαλούμενη την ύπαρξη των προαναφερόμενων ελαττωμάτων, τα οποία όμως όπως ήδη εκτέθηκε λόγω της φύσης τους δεν αναιρούν την κατά προορισμό χρήση του διαμερίσματος και της αποθήκης χαρακτηριζόμενα ως επουσιώδη.

Συνεπώς, η ενάγουσα που, αν και κλήθηκε από την εναγομένη, δεν παρέλαβε τις οριζόντιες ιδιοκτησίες, έχει περιέλθει σε υπερημερία δανειστή (349 ΑΚ), διότι και μεν δεν υφίσταται υποχρέωση του εργοδότη να παραλάβει το ελαττωματικό έργο,

πλην όμως στην προκειμένη περίπτωση, ενόψει του επουσιώδους χαρακτήρα των υφισταμένων ελαττωμάτων, η εκ μέρους της ενάγουσας άρνηση παραλαβής κρίνεται ότι αντίκειται στην καλή πίστη (άρθρο 288 ΑΚ), λαμβανομένου υπόψη και του γεγονότος ότι οφείλεται σημαντικό μέρος του συμφωνηθέντος τιμήματος, όπως κατέθεσε και ο μάρτυράς της. Συνεπώς, αφού η ενάγουσα κατέστη υπερήμερος δανείστρια μη παραλαμβάνουσα τις οριζόντιες ιδιοκτησίες της και για μετά τον Ιούνιο του 2006 δεν κατέπεσε η ποινική ρήτρα σε βάρος της εναγομένης. Σύμφωνα λοιπόν με τα ανωτέρω, έπρεπε η αγωγή να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη ως προς το αίτημα της καταψήφισης της εκπεσούσας ποινικής ρήτρας στην ενάγουσα. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφασή του με τις ίδιες αιτιολογίες έκρινε το ίδιο σχετικά με την κατάπτωση της ποινικής ρήτρας σε βάρος της εναγομένης, δεν έσφαλε και οι λόγοι της έφεσης που ανάγονται σε κακή εκτίμηση των αποδείξεων πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι.

Κατόπιν τούτου πρέπει η έφεση να γίνει κατά ένα μέρος δεκτή, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη καθό μέρος έκρινε το σωρευόμενο αίτημα της αγωγής για επιδίκαση αποζημιώσεως στην ενάγουσα ως νόμω αβάσιμο, να κρατηθεί η αγωγή κατά το ως άνω αίτημα και να απορριφθεί ως αόριστη...

315/2012

Πρόεδρος: Ιωάν. Μαγγίνας

Εισηγήτρια: Σοφία Πανουτσακοπούλου

Δικηγόροι: Ευγενία Αποστολίδου, Μαρία Στέφου-Βενέτη

Συμφωνία εν διαστάσει συζύγων περί παραμονής της συζύγου στην πρώην οικογενειακή στέγη του ενάγοντος για ορισμένο διάστημα, μετά το οποίο, επί μη απόδοσής της, η συμφωνία θα επέχει θέση σύμβασης μίσθωσης με καταβολή υπό της συζύγου μισθώματος ανάλογου με τη μισθωτική αξία.

Αξιώσεις ενάγοντος συζύγου για λειτουργικές δαπάνες διαστήματος που η εναγομένη χρησιμοποιούσε το διαμέρισμα, ως και για απώλεια μισθμάτων που θα εισέπραττε κατά συνήθη πορεία των πραγμάτων.

Μη νόμιμη έγγραφη παραίτηση ενάγοντος, υπογραφείσα για λ/σμό του από το δικηγόρο του, που δεν είχε σαφή εντολή να παραιτηθεί μελλοντικών αξιώσεών του εκ της αιτίας αυτής, στοιχείο που ερευνάται αυτεπάγγελτα σε κάθε στάση της δίκης.

{...} Από τις καταθέσεις των μαρτύρων ... αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Οι διάδικοι, την 24.9.1996, τέλεσαν στο Β. νόμιμο γάμο, ο οποίος λύθηκε με την 225/2005 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Βόλου. Την 14.3.2003 και ενώ οι διάδικοι βρίσκονταν σε διάσταση, συμφωνήθηκαν μεταξύ αυτών με το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο ιδιωτικό συμφωνητικό τα εξής: Η εναγομένη θα παρέμενε στην πρώην οικογενειακή στέγη στο Β. το αργότερο μέχρι 30.4.2004, σε περίπτωση δε που δεν θα απέδιδε το ακίνητο αυτό στην ανωτέρω ημερομηνία θα υποχρεούτο να καταβάλει στον ενάγοντα, ιδιοκτήτη της οι-

κογενειακής στέγης, μίσθωμα ανάλογο με την εμπορική μισθωτική αξία του ακινήτου και σύμφωνο με τα συναλλακτικά δεδομένα της περιοχής. Ορίσθηκε επίσης ότι ως προς το τελευταίο τούτο μέρος, η εν λόγω συμφωνία των διαδίκων επέχει θέση σύμβασης μίσθωσης. Περαιτέρω, και επειδή η εναγομένη δεν απέδωσε το ως άνω διαμέρισμα μέχρι την 30.4.2004, μετά από αγωγή του ενάγοντος κατ' αυτής, εκδόθηκε η 587/2004 απόφαση του Ειρηνοδικείου Βόλου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων), με την οποία αναγνωρίσθηκε ο ενάγων προσωρινά νομέας του εν λόγω ακινήτου και υποχρεώθηκε η εναγομένη να αποδώσει σε αυτόν τη νομή τούτου, ενώ επίσης επιβλήθηκαν σε αυτήν τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος ύψους 300 Ε. Στη συνέχεια, την 12.10.2005 υπογράφηκε από τους δικηγόρους Β. Τ., ως πληρεξούσιο της εναγομένης, και Α. Μ., ως πληρεξούσιο του ενάγοντος, έγγραφο που φέρει τον τίτλο «ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ 300 Ε», στο οποίο αναγράφεται ότι ο ως άνω πληρεξούσιος δικηγόρος του ενάγοντος έλαβε από τον ως άνω πληρεξούσιο δικηγόρο της εναγομένης το ποσό των 300 Ε προς πλήρη και ολοσχερή εξόφληση της οφειλόμενης δικαστικής δαπάνης που όρισε το Ειρηνοδικείο Βόλου με την ως άνω απόφασή του. Επίσης στο ως άνω έγγραφο αναγράφονται τα εξής: «Μετά την ως άνω καταβολή ο λαβών (ενάγων) δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του δηλώνει με την παρούσα πως ουδεμία αξίωση υφίσταται μεταξύ των διαδίκων από την ανωτέρω απόφαση που αφορά στην απόδοση της πρώην οικογενειακής στέγης από την κ. Θ. (εναγομένη) στον κ. Τ. (ενάγοντα) και

εν γένει από την οικογενειακή του στέγη έναντι της κ. Θ. (εναγομένης).».

Η εναγομένη παρέμεινε στο ως άνω διαμέρισμα, όπως συνομολογείται από τους διαδίκους, μέχρι 31.10.2004, οπότε και το απέδωσε στον ενάγοντα. Μετά την αποχώρησή της ο ενάγων αναγκάστηκε να εξοφλήσει τους λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος, νερού και τηλεφώνου καθώς και τα κοινόχρηστα που αφορούσαν σε χρόνο που η εναγομένη χρησιμοποιούσε το διαμέρισμα. Ειδικότερα, για το τηλέφωνο ο ενάγων κατέβαλε 310,50 Ε (περίοδος χρήσης 2.4.2003 έως 4.6.2003), για το νερό κατέβαλε 21,80 Ε (περίοδος χρήσης 1.4.2004 έως 30.6.2004) και 19,30 Ε (περίοδος χρήσης 1.7.2004 έως 30.9.2004), για το ηλεκτρικό ρεύμα κατέβαλε 132 Ε (περίοδος χρήσης 28.9.2004 έως 23.11.2004). Και είναι μάλιστα αλήθεια ότι, όπως προαναφέρθηκε, η εναγομένη απεχώρησε από το διαμέρισμα την 31.10.2004, οπότε δεν τη βαρύνει η κατανάλωση ρεύματος μέχρι 23.11.2004 που αφορά ο συγκεκριμένος λογαριασμός, πλην όμως όπως και η ίδια δέχεται στις προτάσεις της, το διαμέρισμα μετά την αποχώρησή της δεν χρησιμοποιήθηκε, οπότε το καταναλωθέν ρεύμα αφορά την περίοδο που αυτή έμενε εκεί, ανεξαρτήτως του ότι οι λογαριασμοί της ΔΕΗ εκδίδονται για χρονικό διάστημα δύο μηνών. Επίσης, ο ενάγων κατέβαλε για κοινόχρηστα Ιουλίου - Αυγούστου 2004 το ποσό των 49,23 Ε, Σεπτεμβρίου 2004 το ποσό των 53,48 Ε και Οκτωβρίου 2004 το ποσό των 31,68 Ε. Συνολικά δηλαδή ο ενάγων κατέβαλε για τις άνω αιτίες το ποσό των 618,99 Ε (310,50 + 132 + 21,80 + 19,30 + 42,23 + 53,48 + 31,68), τα οποία

οφείλει να του αποδώσει η εναγομένη που κατέστη αδικαιολογήτως πλουσιότερη σε βάρος του.

Περαιτέρω, λόγω της μη απόδοσης από την εναγομένη του ως άνω διαμερίσματος κατά τη συμφωνηθείσα μεταξύ των διαδίκων ημερομηνία (30.4.2004) αλλά την 31.10.2004 ο ενάγων απώλεσε τα μισθώματα μηνών Μαΐου έως Οκτωβρίου 2004, τα οποία κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων θα εισέπραττε από την εκμίσθωση του διαμερίσματος. Το διαμέρισμα αυτό βρίσκεται στη διασταύρωση των οδών Φ. και Σ. στο Β. στον τρίτο όροφο πολυκατοικίας, και έχει εμβαδόν 100 τμ. Το μηνιαίο μίσθωμα, με το οποίο θα μπορούσε να εκμισθωθεί κατά την ένδικη χρονική περίοδο, ανέρχεται σε 300 Ε το μήνα, οπότε ο ενάγων απώλεσε από την κατά τα άνω αντισυμβατική συμπεριφορά της εναγομένης το ποσό των 3.000 Ε (6 μήνες x 300 Ε το μήνα).

Ακολουθως ισχυρίζεται ο ενάγων με την κρινόμενη αγωγή ότι η εναγομένη κατά την αποχώρησή της από τη συζυγική οικία αφείρεσε τα παρακάτω κινητά πράγματα συνολικής αξίας 20.240 Ε, που ανήκαν αποκλειστικά στον ενάγοντα αφού είχαν αγορασθεί εξ' ολοκλήρου με δικά του χρήματα. Και συγκεκριμένα αφείρεσε {...}. Τα ως άνω κινητά πράγματα περιγράφονται επαρκώς στην αγωγή, προσδιοριζόμενης της ταυτότητας και της αξίας αυτών, όπως αναλυτικά εκτίθενται αυτά ανωτέρω, και το σχετικό κονδύλι είναι ορισμένο, κατά παραδοχή ως ουσιαστικά βασίμου του σχετικού λόγου έφεσης.

Όπως προέκυψε όμως, τα ως άνω κινητά πράγματα είχαν αγορασθεί από την

εναγομένη με χρήματα που της είχε δώσει ο πατέρας της κατά την τέλεση του γάμου των διαδίκων (βλ. και τις ένορκες βεβαιώσεις των Κ. Κ. και Α. Σ.) και όχι με χρήματα του ενάγοντος. Άλλωστε, αυτό δέχθηκε και το Τριμελές Πλημ/κείο Βόλου, που με την 349/2010 απόφασή του αθώωσε την εναγομένη για υπαίρεση ιδιαίτερα μεγάλης αξίας (των επιδίκων κινητών) μετά από μήνυση του ενάγοντος κατ' αυτής.

Από τα επίδικα κινητά πράγματα, η εναγομένη με τις προτάσεις της αναγνωρίζει ότι ανήκουν στον ενάγοντα το ξύλινο έπιπλο τοίχου με ντουλαπάκι και ράφια καθώς και έξι καρέκλες σαλονιού, τα οποία αφήρεσε η ίδια από το σπίτι και προσφέρεται να αποδώσει σε αυτόν. Ο ενάγων όμως με την αγωγή, επειδή όπως ισχυρίζεται έχει αντικαταστήσει αυτά με άλλα και δεν τα χρειάζεται, ζητεί την αξία αυτών, την οποία εκτιμά σε 1.000 και 900 Ε αντίστοιχα. Η αξία αυτή όμως των ως άνω επίπλων από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε. Η μάρτυρας του ενάγοντος, αδελφή του, κατέθεσε αορίστως ότι η αξία των πραγμάτων συλλήβδην είναι η αναφερομένη στην αγωγή, και ως εκ τούτου η κατάθεση αυτή, μη επιβεβαιούμενη από άλλα αποδεικτικά στοιχεία, δεν κρίνεται κατά τούτο πειστική και επαρκής. Όσον αφορά δε το ηλεκτρικό ψυγείο, ιδιοκτησίας του ενάγοντος, που ισχυρίζεται επίσης ο ενάγων ότι αφαιρέθηκε από την εναγομένη, δεν προέκυψε ότι τούτο αφαιρέθηκε από την τελευταία, ενόψει μάλιστα και του γεγονότος ότι τούτο ήταν εντοιχισμένο.

Τέλος, ισχυρίζεται η εναγομένη, και έγινε δεκτό από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, ότι ο ενάγων με την κατά τα άνω δήλωσή

του στο προαναφερθέν από 12.10.2005 έγγραφο παραιτήθηκε από οποιαδήποτε αξίωσή του σχετικά με τη χρήση της οικογενειακής στέγης και ως εκ τούτου (παραιτήθηκε) και των ενδίκων αξιώσεών του. Ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί, διότι κατά τα προεκτεθέντα το ως άνω έγγραφο υπογράφηκε για λογαριασμό του ενάγοντος από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Α. Μ. Ο εν λόγω δικηγόρος όμως δεν προέκυψε ότι είχε σαφή εντολή του ενάγοντος να παραιτηθεί μελλοντικών αξιώσεων αυτού κατά της εναγομένης, πλην αυτών που αφορούσε η ως άνω 587/2004 απόφαση του Ειρηνοδικείου Βόλου, πράγμα που ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο σε κάθε στάση της δίκης, αλλά και το οποίο ρητώς αμφισβητεί ο ενάγων (ολΑΠ 964/82 ΝοΒ 31. 991, ΑΠ 1115/09, ΑΠ 484/07 Νόμος). Άλλωστε, η δήλωση αυτή (περί παραίτησης από μελλοντικές αξιώσεις) δεν κατατίθεται στο δικαστήριο από τον φορέα του σχετικού δικαιώματος, αλλά κατατίθεται προς αναίρεση των δικαιωμάτων αυτού, και επομένως δεν δεσμεύει αυτόν (ενάγοντα). Πρέπει λοιπόν να γίνει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος ο σχετικός λόγος έφεσης.

Σύμφωνα λοιπόν με όσα εκτέθηκαν η εναγομένη πρέπει να καταβάλει στον ενάγοντα για τις άνω αιτίες το συνολικό ποσό των 3.618,99 Ε με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που απέρριψε την αγωγή εσφαλμένα ερμήνευσε το Νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις. Πρέπει λοιπόν κατά παραδοχή της έφεσης ως ουσιαστικά βάσιμης να ερευνηθεί η εκκαλουμένη απόφαση και, αφού κρατηθεί η υπόθεση

και δικασθεί στην ουσία, να γίνει δεκτή η αγωγή ουσιαστικά βάσιμη κατά ένα μέρος και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ανωτέρω ποσό εντόκως...

326/2012

Πρόεδρος: Αθαν. Καγκάνης
Εισηγητής: Νικ. Πουλάκης
Δικηγόροι: Γεώρ. Ανυφαντής, Χρυσάνθη Φραγγίδη

Παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής ελευθέρως, εκτός αν θίγονται δικαιώματα τρίτων, δημιουργηθέντα από τις έννομες συνέπειες που προκλήθηκαν από την αγωγή, οπότε απαιτείται σύμπραξη και των τρίτων. Η δήλωση του ενάγοντος στο ακροατήριο ότι «δεν εισάγει την αγωγή προς συζήτηση» ως προς ορισμένο διάδικο δεν συνιστά παραίτηση από το δικόγραφο, αλλά μη συμμετοχή του στη συζήτηση ως προς συγκεκριμένο εναγόμενο, επί μη εμφάνισης του οποίου η συζήτηση ματαιούται.

{...} 3. Κατά το άρθρο 294 ΚΠολΔ, ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής ή, κατά νομική ακριβολογία, ν' ανακαλέσει την αγωγή του, ελευθέρως, εκτός αν με αυτήν θίγονται κερτημένα δικαιώματα τρίτων, τα οποία δημιουργήθηκαν από τις έννομες συνέπειες που προκλήθηκαν από την αγωγή, οπότε απαιτείται η σύμπραξη και των τρίτων αυτών προσώπων, διότι η, μονομερής στην περίπτωση αυτή, δήλωση βουλήσεώς του δεν έχει εξουσία διαθέσεως και ξένων δικαιωμάτων ή συμφερόντων. Η παραίτηση

έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται ως μη ασκηθείσα (άρθρο 295 ΚΠολΔ). Η, παρά το, διαγραφόμενο από το νόμο, άνω τύπο, δήλωση του ενάγοντος στο ακροατήριο ότι «δεν εισάγει την αγωγή προς συζήτηση» ως προς κατονομαζόμενους διαδίκους, υπό τον περιορισμό του εδ. β', δεν επέχει θέση παραίτησης από το δικόγραφο της αγωγής, διότι δήλωση με τέτοιο περιεχόμενο δεν προβλέπεται στον ΚΠολΔ και δεν είναι σαφής για την παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής. Ενωσιολογικώς η δήλωση αυτή υποδηλώνει τη μη συμμετοχή του ενάγοντος στη συζήτηση ως προς το συγκεκριμένο εναγόμενο και, συνεπώς, αν και ο εναγόμενος αυτός δεν εμφανισθεί κατά την εκφώνηση της υποθέσεως, επέρχεται, κατ' άρθρον 260 ΚΠολΔ, ματαίωση της συζητήσεως (Β. Βαθρακοκόλη, Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας, τ. Β' (1994), υπ' άρθρον 294, αρ. 1, 2, 3 και 12α - ΑΠ 1261/89 ΑρχΝ 43. 204, ΑΠ 283/76 ΝοΒ 24. 796 - ΕφΑθ 3281/78, Δνη 19. 453 - ΕφΑθ 10468/78, Δ 20. 455 - ΕφΠειρ 279/81 ΠειρΝομ 3. 69).

Στην προκειμένη περίπτωση, η αιτούσα εταιρία «Ε. ΑΕ», με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις της, αλλά και με δήλωση της πληρεξουσίας της δικηγόρου στο ακροατήριο του δικαστηρίου, δήλωσε ότι «η ένδικη αίτησή μου δεν εισάγεται ως προς την περίπτωση με α.α. 9 καθώς και ως προς τις περιπτώσεις με α.α. 15γ, δ, ε.». Οι ανωτέρω αναφερόμενοι δεν εμφανίστηκαν στο ακροατήριο του δικαστηρίου κατά την εκφώνηση της υποθέσεως από τη σειρά του πινακίου. Πρέπει, λοιπόν, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα παραπάνω στη μείζονα σκέψη, να κηρυχθεί μα-

ταιωμένη η συζήτηση της υποθέσεως ως προς τους συγκεκριμένους διαδίκους {...}.

335/2012

Πρόεδρος: Ιωάν. Μαγγίνας
Εισηγήτρια: Μαρία-Μάριον Δερεχάνη
Δικηγόροι: Χρ. Γούλας, Ευαγγελία Κατσή

Εφαρμογή 543 ΑΚ όπως ίσχυε πριν το ν. 3043/02, αν τα παραγωγικά αίτια της πώλησης συντελέστηκαν πριν την έναρξή του.

Επί αγωγής αποζημίωσης λόγω έλλειψης ιδιοτήτων πωληθέντων δενδρυλλίων, μη ανάγκη μνείας για ποίο κτήμα του ενάγοντος προορίζονταν και με ποιον τρόπο διαπιστώθηκε η έλλειψη.

Επί έλλειψης συμφωνημένης ιδιότητας ο αγοραστής δικαιούται, κατ' επιλογή, αποζημίωση για μη εκπλήρωση της σύμβασης, συνιστάμενη στη διαφορά της περιουσιακής κατάστασής του όπως θα είχε αν το πράγμα είχε μεταβιβαστεί με και χωρίς έλλειψη, περιλαμβάνουσα την αξία της μη εκπληρωθείσας παροχής (οφειλή αξίας), που μπορεί να είναι ανώτερη του καταβληθέντος τιμήματος.

Επί έφεσης εναγομένου, αν η αγωγή έγινε πρωτοδίκως δεκτή κατ' ουσίαν, το Εφετείο μπορεί, και χωρίς ειδικό παράπονο, να την απορρίψει ως νόμω αβάσιμη, αρκεί να ζητείται απόρριψή της, έστω και για άλλους λόγους.

Δεν αποτελούν ζημία του αγοραστή οι δαπάνες προετοιμασίας του αγρού και φύτευσης των ελλιπών δενδρυλλίων, αφού θα προέβαινε σ' αυτές κι αν

είχε εκπληρωθεί κανονικά η σύμβαση. Πώληση οπωροφόρων δενδρυλλίων ορισμένης ποικιλίας, που κατά διαβεβαίωση του πωλητή ήταν βλαστικής ικανότητας, πλην όμως, λόγω έλλειψης της άνω ιδιότητας, δεν βλάστησαν και ξεράθηκαν.

{...} Ο ήδη εκκαλών - εφεσίβλητος Α. Π., με την από 5.7.2004 αγωγή του, την οποία απηύθυνε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας (αριθ. εκθ. κατ. 829/7.7.04), κατά του ήδη εφεσιβλήτου - εκκαλούντος Ι. Γ., ισχυρίστηκε ότι το Φεβρουάριο του έτους 2002 συνήψε με τον εναγόμενο σύμβαση πωλήσεως, δυνάμει της οποίας ο τελευταίος του πώλησε 570 δενδρύλλια αχλαδιάς ποικιλίας «Κοντούλα», συνολικής αξίας 741 Ε, τα οποία, όπως του διαβεβαίωσε, ήταν αρίστης βλαστικής ικανότητας και κατάλληλα για τη δημιουργία συστηματικού αχλαδοπερίβολου, πλην όμως αυτά δεν είχαν τις συνομολογηθείσες ιδιότητες, αφού μετά τη φύτευσή τους δεν βλάστησαν και ξεράθηκαν. Ότι σε αντικατάσταση των ανωτέρω δενδρυλλίων ο εναγόμενος του παρέδωσε, την επόμενη χρονιά, ίσιο αριθμό δενδρυλλίων αχλαδιάς ποικιλίας «ΑΜΠΑΤΕ ΦΕΤΕΛ», άνευ ανταλλάγματος, πλην όμως και αυτά, παρά τις ανωτέρω διαβεβαιώσεις, δεν βλάστησαν. Ότι, εξ αιτίας της παραβίασης αυτής των υποχρεώσεων του εναγομένου από τη σύμβαση πωλήσεως (έλλειψη συμφωνηθείσας ιδιότητος), υπέστη ζημία συνολικού ποσού 25.530 Ε, συνιστάμενη στην, ισόποση με το τίμημα, αξία των κατάλληλων δενδρυλλίων αχλαδιάς, στις δαπάνες προετοιμασίας του αγρού και εγκαταστάσεως

των αρχικών και των, προς αντικατάσταση αυτών, επίσης ελλιπών δενδρυλλίων και στο κέρδος που προσδοκούσε κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων από την ευδοκίμηση των ως άνω δενδρυλλίων. Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησε, μετά τον, με τις προτάσεις του ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, περιορισμό του αιτήματος από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος είναι υποχρεωμένος να του καταβάλει το ανωτέρω συνολικό ποσό νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής έως την εξόφληση. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε αρχικώς η υπ' αριθμ. 343/2005 μη οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, η οποία αφού έκρινε νόμιμη την αγωγή, διέταξε την επανάληψη της συζητήσεως στο ακροατήριο προκειμένου να διενεργηθεί πραγματογνωμοσύνη και κατόπιν η εκκαλουμένη υπ' αριθμ. 164/2010 οριστική απόφαση του ιδίου Δικαστηρίου, που δέχθηκε εν μέρει αυτή και αναγνώρισε ότι ο ενάγων οφείλει να καταβάλει στον εναγόμενο το ποσό των 1.451 Ε, συνιστάμενο στα απαρτίζοντα τα κονδύλια της θετικής ζημίας της αγωγής, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής έως την εξόφληση. Κατά της αποφάσεως αυτής, παραπονούνται με τις κρινόμενες εφέσεις και τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτές τόσο ο ενάγων όσο και ο εναγόμενος για κακή εκτίμηση των αποδείξεων, επιδιώκοντας την εξαφάνισή της, ώστε για μεν τον ενάγοντα να γίνει εξολοκλήρου δεκτή η αγωγή, για δε τον εναγόμενο να απορριφθεί αυτή.

Η με το περιεχόμενο που προεκτέθηκε ένδικη αγωγή, με την οποία ο αγοραστής ενάγει τον πωλητή για την καταβολή απο-

ζημιώσεως λόγω ελλείψεως συνομολογηθειςών ιδιοτήτων του πωληθέντος πράγματος, είναι επαρκώς ορισμένη, ενόψει του ότι περιέχει όλα τα από τις διατάξεις των άρθρων 216 παρ. 1 ΚΠολΔ και 543 ΑΚ, όπως το τελευταίο ίσχυε πριν τον ν. 3043/2002 και εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 24 ΕισΝΑΚ ως εκ του ότι τα παραγωγικά αίτια της επικαλούμενης πωλήσεως συντελέστηκαν προ της ενάρξεως ισχύος αυτού (στις 21.08.2002), απαιτούμενα για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, ήτοι τη σύναψη της πώλησης, την έλλειψη της συνομολογηθείσας ιδιότητας των πωληθέντων πραγμάτων κατά τη σύναψη αυτής, τη ζημία και το συνδεδεμένο με αυτή αίτημα (ΕφΘεσ 2415/97 Αρμ 1998. 300, Δωρής σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, υπό άρθρα 534-535, αρ. 24) και δεν είναι αναγκαίο για το ορισμένο αυτής να διαλαμβάνεται σ' αυτή για ποιο ακριβώς κτήμα του ενάγοντος προορίζονταν τα πωληθέντα δενδρύλλια και με ποιον (επιστημονικό) τρόπο διαπιστώθηκε η έλλειψη της συμφωνηθείσας ιδιότητας, όπως αβασίμως ισχυρίζεται ο εναγόμενος. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, κατ' ορθή εφαρμογή του νόμου, έκρινε ορισμένη την αγωγή, απορρίπτοντας, έστω και σιωπηρώς, την προβληθείσα από τον εναγόμενο ένσταση αοριστίας, και ο πρώτος λόγος της εφέσεώς του που υποστηρίζει τα αντίθετα είναι ουσιαστικά αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Από τις διατάξεις των άρθρων 513, 535, 543 ΑΚ, όπως ίσχυαν πριν τον ν. 3043/2002 και εφαρμόζονται στην προκειμένη περίπτωση κατ' ανάλογη εφαρμογή

του άρθρου 24 ΕισΝΑΚ, για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, συνάγεται ότι με τη σύμβαση πωλήσεως ο πωλητής έχει την υποχρέωση να μεταβιβάσει στον αγοραστή την κυριότητα του πράγματος έχοντας τις συμφωνημένες ιδιότητες. Αν το πράγμα έχει έλλειψη συμφωνημένης ιδιότητας, ο αγοραστής δικαιούται, εκτός των άλλων, κατ' επιλογή, να ζητήσει αποζημίωση από τον πωλητή για (ολική ή μερική) μη εκπλήρωση της συμβάσεως. Η αποζημίωση αυτή αποτελεί υποκατάστατο του αρχικού αντικειμένου της παροχής και περιλαμβάνει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 297 και 298 ΑΚ, κάθε ζημία (θετική ή αποθετική) που υπέστη ο αγοραστής εξαιτίας της αθετήσεως της προαναφερόμενης υποχρέωσης του πωλητή (θετικό διαφέρον), συνίσταται δε η θετική ζημία του αγοραστή στη διαφορά της περιουσιακής κατάστασής του, όπως αυτή θα είχε διαμορφωθεί αν ο πωλητής είχε εκπληρώσει την υποχρέωση του να μεταβιβάσει σ' αυτόν το πράγμα χωρίς την έλλειψη της συμφωνημένης ιδιότητας και εκείνης που υπάρχει εξ αιτίας της μη εκπλήρωσης (εν όλω ή εν μέρει) της υποχρέωσης του πωλητή, κατά το χρόνο της πρώτης συζήτησης της αγωγής, και επομένως περιλαμβάνει την αξία της μη εκπληρωθείσας παροχής (οφειλή αξίας), που μπορεί να είναι ανώτερη του καταβληθέντος τιμήματος, καθώς και τις τυχόν δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε ο αγοραστής για την αποκατάσταση της ελλείψεως (ΑΠ 1100/10 Νόμος, Βογόπουλος σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, υπό άρθρο 543 αρ. 11, Βαθρακοκόλης ΕΡΝΟΜΑΚ, υπό άρθρα 543 αρ. 11 και 12, Σταθόπουλος σε

ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, υπό άρθρο 297 - 298, αρ. 33).

Εξάλλου, από το, κατά το άρθρο 522 ΚΠολΔ, μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της έφεσης, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο έχει ως προς την αγωγή την ίδια εξουσία την οποία έχει και το πρωτοβάθμιο και μπορεί να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το νόμιμο της αγωγής και να την απορρίψει αν αυτή δεν στηρίζεται στο νόμο. Ειδικότερα, επί εφέσεως του εναγομένου, αν η αγωγή είναι αβάσιμη κατά το νόμο και έγινε πρωτοδικώς δεκτή, εν όλω ή εν μέρει, κατ' ουσίαν, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο μπορεί και χωρίς την υποβολή ειδικού παραπόνου να εξετάσει αυτεπαγγέλτως την άνω παράλειψη και να την απορρίψει ως νόμω αβάσιμη, αρκεί ο εκκαλών - εναγόμενος να ζητεί την απόρριψή της, έστω και για άλλους λόγους, και να μην εκδοθεί επιβλαβέστερη γι' αυτόν απόφαση χωρίς αντέφεση του ενάγοντος (ΑΠ 7/01 Δνη 42. 925, ΕφΚέρκ 18/03 Νόμος, ΕφΑθ 7298/93 Δνη 1994. 1118, Σ. Σαμουήλ Η Έφεση, ε' έκδ., 2003, σελ. 332, παρ. 851, 852).

Εν προκειμένω, με την ένδικη αγωγή, ο ενάγων, επικαλούμενος την έλλειψη συμφωνημένων ιδιοτήτων, των πωληθέντων εκ μέρους του εναγομένου δενδρυλλίων αχλαδιάς ποικιλίας «Κοντούλα», ζήτησε αποζημίωση για μη εκτέλεση της συμβάσεως, συνιστάμενη, μεταξύ των άλλων, σε θετική ζημία, περιλαμβάνουσα την αξία των πωληθέντων πραγμάτων χωρίς την έλλειψη της συμφωνημένης ιδιότητας (ήτοι την των κατάλληλων δενδρυλλίων) ποσού 741 Ε, τις δαπάνες προετοιμασίας του αγρού και εγκαταστάσεως των ελλιών δενδρυλλίων (όργωμα 40,5 Ε, φρε-

ζάρισμα 40,5 Ε, χαράκωμα 20 Ε, άνοιγμα οπών 114 Ε, φύτευση 40 Ε, κόψιμο κορυφών 20 Ε, σκάλισμα 20 Ε, ράντισμα 30 Ε και πότισμα 30 Ε), ποσού 355 Ε, ως και τις δαπάνες προετοιμασίας του αγρού και εγκαταστάσεως των προς αντικατάσταση των ελλιών δενδρυλλίων παραδοθέντων ισόποσων, επίσης ελαττωματικών, δενδρυλλίων, ποικιλίας «ΑΜΠΑΤΕ ΦΕΤΕΛ», συνολικού ποσού 355 Ε.

Με το περιεχόμενο αυτό η αγωγή, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, είναι μη νόμιμη ως προς το κονδύλιο που αφορά τις δαπάνες προετοιμασίας του αγρού και εγκαταστάσεως των ελλιών (ήτοι εκείνων των οποίων έλλειπε η συνομολογηθείσα ιδιότητα) δενδρυλλίων, όπως ανωτέρω εξειδικεύονται, συνολικού ποσού 355 Ε, ενόψει του ότι οι δαπάνες αυτές δεν αποτελούν ζημία του ενάγοντος - αγοραστή, κατά την ως άνω έννοια, αφού ο τελευταίος θα προέβαινε σ' αυτές ακόμα και αν είχε εκπληρωθεί κανονικά η σύμβαση και ο εναγόμενος πωλητής είχε εκπληρώσει την υποχρέωσή του να μεταβιβάσει τα πωληθέντα πράγματα χωρίς την έλλειψη των συμφωνηθέντων ιδιοτήτων.

Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, η αγωγή, ως προς το ανωτέρω κονδύλιο, έπρεπε να απορριφθεί ως μη νόμιμη. Ωστόσο, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την συμπροσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 343/2005 μη οριστική απόφασή του (άρθρο 513 παρ. 2 ΚΠολΔ) δεν απέρριψε την αγωγή, ως προς το μέρος αυτό, ως μη νόμιμη, όπως όφειλε, αλλά, την έκρινε νόμιμη και εν τέλει, με την εκκαλούμενη οριστική απόφαση, τη δέχθηκε ως προς το μέρος αυτό και ως ουσιαστικά βάσιμη. Κρίνοντας

έτσι έσφαλε. Επομένως, εφόσον, όπως προαναφέρθηκε, το δικαστήριο έχει την εξουσία να εξετάσει και αυτεπαγγέλτως (χωρίς την προβολή ειδικού παραπόνου) το νόμιμο της αγωγής λόγω του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως και να την απορρίψει ως μη νόμιμη, έστω και αν ο εναγόμενος εκκαλεί και παραπονείται για την ουσιαστική παραδοχή της, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεση του εναγομένου, να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση αναφορικά με το κεφάλαιο που έκρινε ως προς το ως άνω κονδύλιο και αφού κρατηθεί η υπόθεση από το Δικαστήριο τούτο κατά το μέρος αυτό για περαιτέρω έρευνα (άρθρο 535 ΚΠολΔ) να απορριφθεί η αγωγή ως προς το κονδύλιο αυτό ως μη νόμιμη.

Από τις ένορκες καταθέσεις ... αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει προφορικής συμβάσεως, που καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων στον Τ. περί το πρώτο δεκαήμερο του μηνός Φεβρουαρίου 2002, ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί φυτώριο στα Μ. Η., πώλησε στον ενάγοντα, ο οποίος είναι καλλιεργητής οπωροφόρων δέντρων, 570 δενδρύλλια αχλαδιάς ποικιλίας «Κοντούλα», προκειμένου ο τελευταίος να δημιουργήσει αχλαδοπερίβολο επί αγροκτήματός του, εκτάσεως 4,5 στρεμμάτων στον Τ., τα οποία, όπως του διαβεβαίωσε, ήταν βλαστικής ικανότητας και κατάλληλα για τη δημιουργία συστηματικού αχλαδοπερίβολου. Το τίμημα της ως άνω πωλήσεως συμφωνήθηκε στο 1,30 Ε ανά δενδρύλλιο και συνολικά 741 Ε, το οποίο ο ενάγων κατέβαλε αυθημερόν με την παράδοση των δενδρυλλίων στον εναγόμενο, που έλαβε χώρα περί τα μέσα Φεβρουαρίου

του αυτού έτους. Εν συνεχεία ο ενάγων φύτευσε τα δενδρύλλια σε αγρόκτημά του εκτάσεως 4,5 στρεμμάτων στον Τ. και αφού προέβη στις δέουσες καλλιεργητικές φροντίδες (όπως πότισμα, ράντισμα κλπ) ανέμενε να βλαστήσουν, πλην όμως αυτά δεν είχαν την αναμενόμενη ανάπτυξη, δεν βλάστησαν και τελικά ξεράθηκαν. Μετά από επικοινωνία με τον εναγόμενο, και αφού ο τελευταίος επισκέφθηκε το κτήμα του ενάγοντος και διαπίστωσε το συμβάν, προσφέρθηκε να αντικαταστήσει αυτά την επόμενη χρονιά με άλλα, χωρίς αντάλλαγμα, και όντως, περί το Φεβρουάριο του έτους 2003, προμήθευσε τον ενάγοντα με ίσο αριθμό δενδρυλλίων αχλαδιάς ποικιλίας, αυτή τη φορά, «ΑΜΠΑΤΕ ΦΕΤΕΛ», τα οποία, όμως, μετά τη φύτευση, είχαν την ίδια αντίδραση με τα προηγούμενα. Το ότι τα δενδρύλλια δεν βλάστησαν, αλλά ξεράθηκαν, οφείλεται στο ότι, κατά τον ως άνω χρόνο της συνάψεως της συμβάσεως πωλήσεως, αυτά δεν είχαν την ως άνω συμφωνημένη ιδιότητα, δηλαδή δεν ήταν, εξ αρχής, βλαστικής ικανότητας και κατάλληλα για τη δημιουργία συστηματικού αχλαδοπερίβολου. Ρητή περί τούτου είναι η κατάθεση της εξετασθείσης ως μάρτυρος, στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, μετά από πρόταση του ενάγοντος, συζύγου του, σύμφωνα με την οποία τα δενδρύλλια ήταν εξ αρχής στεγνά και μαύρα, για το λόγο δε αυτό ο ενάγων ειδοποίησε τον εναγόμενο, ο οποίος τον διαβεβαίωσε ότι αυτό δεν θα έχει ουσιώδη επιρροή στη βλαστική τους ικανότητα και το απέδωσε στην υγρασία που υφίσταται στην περιοχή του φυτωρίου, στα Μ., μετά δε την αποτυχία βλάστησης αυτών, αφού

επισκέφθηκε τον περίβολο, προσφέρθηκε να αντικαταστήσει τα δενδρύλλια την επόμενη χρονιά με άλλα, όπως και έγινε. Τα ίδια δε βεβαίωσε ένορκως στην προαναφερόμενη ένορκη βεβαίωση και ο Ν. Κ., αγρεργάτης, ειδικευμένος στη φύτευση οπωρώνων, ο οποίος πραγματοποίησε και τη φύτευση των επιδίκων δενδρυλλίων και ήταν παρών κατά τις συνομιλίες των διαδίκων. Γεγονότα που δεν αναιρούνται από την κατάθεση του εξετασθέντος, μετά από πρόταση του εναγομένου, μάρτυρος, υιού του, ο οποίος καταθέτει γενικώς για την καλή φυτοϋγειονομική κατάσταση του φυτωρίου, στην οποία αναφέρονται και οι προσκομιζόμενες εκ μέρους του εναγομένου βεβαιώσεις του Υπουργείου Γεωργίας, του Εθνικού Ιδρύματος Αγροτικής Έρευνας και του τμήματος Γεωπονίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Τα ανωτέρω ενισχύονται και από την από 28.9.2004 έκθεση πραγματογνωμοσύνης του Δ. Π., γεωπόνου της Διεύθυνσης Γεωργικής Ανάπτυξης Περιφέρειας Θεσσαλίας, σύμφωνα με την οποία ο αγρός επί του οποίου είχαν φυτευθεί τα δενδρύλλια δεν παρουσιάζει εδαφογενή παθογένεια, και στη συνέχεια ο ενάγων, την επόμενη καλλιεργητική περίοδο, φύτευσε επ' αυτού δαμασκηνιές - βανίλιες πλήρως παραγωγικές, γεγονός το οποίο επίσης συνηγορεί στο ότι δεν συνετέλεσε πταίσμα του ενάγοντος κατά τη φύτευση, όπως αβασίμως ισχυρίζεται ο εναγόμενος, αλλά τα δενδρύλλια ήταν εξ' αρχής ελλιπή. Αλλά και ο γεωπόνος Η. Κ. στην από 30.7.2003 βεβαίωσή του, μετά από εξέταση του αγρού του ενάγοντος και των, προς αντικατάσταση των πρώτων, μεταγενέστερων ξηρών

δενδρυλλίων «ΑΜΠΑΤΕ ΦΕΤΕΛ», αποδίδει τη μη βλάστηση των δενδρυλλίων στα τελευταία. Εξάλλου, ο επικαλούμενος εκ μέρους του εναγομένου παγετός που εμφιλοχώρησε κατά το Νοέμβριο - Δεκέμβριο του έτους 2001 στην περιοχή, ως αιτία της μη βλάστησης των δενδρυλλίων, δεν συνετέλεσε σ' αυτή, αφού αυτός είχε προηγηθεί της πωλήσεως, η δε δήλωση του ενάγοντος προς τον ΕΛΓΑ περί ζημίας σε δένδρα αχλαδιάς λόγω δυσμενών καιρικών συνθηκών κατά την περίοδο Νοέμβριος 2001 - Ιανουάριος 2002 δεν αναφέρεται στα επίδικα δενδρύλλια, αφού η πώληση αυτών προς τον τελευταίο επακολούθησε των δυσμενών αυτών καιρικών συνθηκών.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι λόγω της ελλείψεως της ως άνω συμφωνηθείσης ιδιότητας των πωληθέντων δενδρυλλίων, ο ενάγων υπέστη θετική ζημία συνιστάμενη: 1) στην αξία των πωληθέντων ελλιπών δενδρυλλίων, συνολικού ποσού 741 Ε (570 δενδρύλλια προς 1,30 Ε) και 2) στις δαπάνες αποκαταστάσεως της ελλείψεως, που συνίστανται σε εκείνες για την προετοιμασία του αγρού και την εγκατάσταση των, προς αντικατάσταση των ελλιπών δενδρυλλίων, παραδοθέντων ισόποσων (επίσης ελαττωματικών) δενδρυλλίων, ποικιλίας «ΑΜΠΑΤΕ ΦΕΤΕΛ», και συγκεκριμένα: α) για όργωμα το ποσό των 40,5 Ε (4,5 στρέμματα Χ 9 Ε), β) για φρεζάρισμα το ποσό των 40,5 Ε (4,5 στρ. Χ 9 Ε), γ) για χαράκωμα το ποσό των 20 Ε, δ) για άνοιγμα οπών το ποσό των 114 Ε (570 δέντρα Χ 0,20), ε) για φύτευση το ποσό των 40 Ε, στ) για κόψιμο κορυφών το ποσό των 20 Ε, ζ) για σκάλισμα το ποσό των 20 Ε, η) για ράντισμα το ποσό των 30 Ε (1

βυτίο χαλκό προς 30 Ε) και Θ) για πότισμα 30 Ε (3 βυτία Χ 10 Ε) , ήτοι συνολικά 355 Ε. Δηλαδή, ο ενάγων υπέστη θετική ζημία συνολικού ποσού 1.096 Ε (741 + 355).

Περαιτέρω, από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι η αναμενόμενη συγκομιδή των δένδρων αχλαδιάς ξεκινά το τρίτο έτος καλλιέργειας, όπως ρητώς κατέθεσαν οι εξετασθέντες, μετά από πρόταση αμφοτέρων των διαδίκων, στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, μάρτυρες και επομένως τα δύο πρώτα χρόνια μετά τη φύτευση των ελλιπών δενδρυλλίων αχλαδιάς ποικιλίας «Κοντούλα» και «ΑΜΠΑΤΕ ΦΕΤΕΛ» αντιστοίχως (2002 και 2003 - επίδικα), δεν υφίστατο θέμα παραγωγής αχλαδιών (μηδενική παραγωγή) και εντεύθεν απώλειας εσόδων του ενάγοντος από την πώληση αυτών, ήδη δε ο ενάγων, από το έτος 2004, έχει φυτεύσει, στον ως άνω αγρό του, όπως προαναφέρθηκε, δαμασκηνίες - βανίλιες πλήρως παραγωγικές. Και δεν μπορεί να εκτιμηθεί ότι ο ενάγων ζητεί με την αγωγή του απώλεια εσόδων δύο μεν ετών, υπολογιζόμενα όμως με βάση τη μέση ετήσια παραγωγή, δηλαδή τον μέσο όρο παραγωγής των δενδρυλλίων αχλαδιάς των δύο πρώτων ετών που δεν έχουν παραγωγή και των μεταγενέστερων αυτών ετών που έχουν πολλαπλάσια παραγωγή, όπως αβασίμως ισχυρίζεται ο ενάγων με την έφεσή του, ενόψει του ότι με την αγωγή ζητούνται διαφυγόντα εισοδήματα από τη στέρηση σόδευσης καρπών αμφοτέρων των ανωτέρω ποικιλιών αχλαδιάς και για ένα έτος από εκάστη εξ αυτών, ενώ δεν αναφέρεται σ' αυτή η, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, παραγωγή ενός εκάστου έτους πα-

ραγωγής των δενδρυλλίων και μέχρι ποιου έτους, με βάση την οποία ο ενάγων εξάγει το ετήσιο μέσο όρο παραγωγής των δενδρυλλίων αχλαδιάς για να θεμελιώσει τον επικαλούμενο με την έφεση τρόπο υπολογισμού των διαφυγόντων κερδών του. Εφόσον, η εκκαλούμενη απόφαση έκρινε όμοια με τα παραπάνω και επιδίκασε στην ενάγουσα το ανωτέρω ποσό για θετική ζημία (πλην του μέρους αυτής που ήδη κρίθηκε μη νόμιμο), δεχόμενη ότι εκ των πωληθέντων πραγμάτων έλλειπαν οι συμφωνημένες ιδιότητες, απέρριψε δε το περί διαφυγόντων κερδών αγωγικό κονδύλιο, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις και οι σχετικοί λόγοι της εφέσεως του εναγομένου ως και ο μοναδικός λόγος εφέσεως του ενάγοντος, που υποστηρίζουν τα αντίθετα αντιστοίχως είναι ουσιαστικά αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν. {...}

338/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας
Εισηγήτρια: Ευαγγελία Καρδάση
Δικηγόροι: Ιωάν. Βογιατζάκης, Εμμ. Παπαπαναγιώτου

Η αφανής εταιρία δεν έχει νομική προσωπικότητα, συνιστάται άτυπα, εκπροσωπείται δε από τον εμφανή εταίρο, που υποχρεούται ό,τι αποκτά να το καταστήσει κοινό των αφανών εταίρων, μεταβιβάζοντας την κυριότητα κατ' αναλογία της εταιρικής μερίδας.

Μετά τη λύση της δεν απαιτείται εκκαθάριση, εκτός αν συμφωνήθηκε ή το δικαστήριο την κρίνει αναγκαία.

Δυνατή συμφωνία εταίρων για περιέλευση της επιχείρησης σε εταίρο ή

τρίτο με αποχώρηση των λοιπών και καταβολή της αξίας του εταιρικού μεριδίου τους.

Η διαιτητική συμφωνία για μελλοντικές διαφορές απαιτεί έγγραφο συστατικό τύπο και πρέπει να διαλαμβάνει ορισμένη έννομη σχέση, όχι όμως συγκεκριμένες διαφορές. Δυνατή συμφωνία με ευρύτητα, όπως περί υπαγωγής σε διαιτησία κάθε διαφοράς που θα προκύψει από ορισμένη σύμβαση, επί δε κενού ή ασάφειας, ερμηνεία κατά τα 173 και 200 ΑΚ.

Επί ύπαρξης συμφωνίας διαιτησίας, μη δικαιοδοσία πολιτικού δικαστηρίου και παραπομπή, κατόπιν ένστασης, στη διαιτησία.

{...} Κατά το άρθρο 48 του ΕμπΝ οι μετοχικές εμπορικές εταιρίες (αφανείς εταιρίες) «αποβλέπουν εις μίαν ή περισσότερας επιχειρήσεις εμπορικής. Το αντικείμενο των εταιριών τούτων, ο σχηματισμός αυτών, η περί την μετοχή εκάστου αναλογία και αι λοιπαί συνθήκαι, εξαρτώνται από τας μεταξύ των μετόχων συμφωνίας.». Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 47, 49-50, 18 ΕΝ και 741 επ. ΑΚ, συνάγεται ότι η συμμετοχική αφανής εταιρία δεν έχει νομική προσωπικότητα, αποσκοπεί πάντοτε στην ενέργεια εμπορικών πράξεων, στερείται δικής της περιουσίας, διακρινόμενη από εκείνη των εταίρων, συνιστάται ατύπως, έστω και αν αποβλέπει στην επιχείρηση δικαιπραξιών που υποβάλλονται κατά νόμο σε ορισμένο τύπο, αντιπροσωπεύεται δε στις με τους τρίτους σχέσεις από ένα συνεταίρο που ενεργεί στα πλαίσια της εξουσιοδότησης των λοιπών και έχει υποχρέωση (άρθρ.

758 του ΑΚ) οτιδήποτε αποκτά να το καταστήσει κοινό όλων των λοιπών (αφανών) εταίρων, μεταβιβάζοντας με άλλη δικαιοπραξία την κυριότητά τους σ' αυτούς κατά την αναλογία της εταιρικής τους μερίδας. Ο σχηματισμός της εταιρίας, οι εισφορές των εταίρων, η αναλογία συμμετοχής τους στα κέρδη και τις ζημίες της εταιρίας και όλα γενικά τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις τους εξαρτώνται από τις συμφωνίες των μετόχων, συμπληρωματικά δε μόνον, επί μη υπάρξεως συμφωνίας για ορισμένο ζήτημα, εφαρμόζονται (άρθρ. 18 ΕμπΝ) οι περί εταιριών διατάξεις του Αστικού Κώδικα (άρθρ. 741 επ.), υπό την προϋπόθεση ότι συμβιβάζονται με τη φύση της αφανούς εταιρίας ως εσωτερικής εταιρίας που χαρακτηρίζεται από την έναντι τρίτων αφανεία της. Η αφανής εταιρία λύεται για τους ίδιους λόγους για τους οποίους λύεται και η αστική εταιρία, με εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 765 ΑΚ. Μεταξύ των λόγων λύσεως της εταιρίας περιλαμβάνεται και η ομόφωνη συμφωνία των εταίρων για τη λύση της (βλ. Λιακόπουλο, ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλο, άρθρ. 765 αριθ. 13, Γεωργακόπουλο, Το δίκαιο των εταιριών, τομ. Ι, σελ. 391-392). Εξάλλου, υπό τη συνήθη μορφή της η εκκαθάριση αποσκοπεί στη διανομή της εταιρικής περιουσίας, την οποία, όμως, η αφανής εταιρία δεν έχει. Συνεπώς, εκκαθάριση αυτής, με την έννοια του άρθρου 777 ΑΚ, δε νοείται. Σε όσες δε περιπτώσεις διενεργείται εκκαθάριση, αυτή αποτελεί τρόπο διακανονισμού των περιουσιακών σχέσεων των εταίρων, προκειμένου να παρασκευασθεί η διανομή. Ως εκ τούτου, δεν απαιτείται να επακολουθήσει στάδιο

εκκαθάρισης, εκτός αν συμφωνήθηκε το αντίθετο μεταξύ των συνεταίρων ή το δικαστήριο κρίνει αναγκαία την εκκαθάριση (βλ. ΑΠ 535/11 ΔΕΕ 2012. 29, ΑΠ 362/08 Δνη 2009. 492, ΕφΠειρ 271/11 ΔΕΕ 2011. 895, ΕφΑθ 5302/08 ΔΕΕ 2009. 191, ΕφΑθ 6509/02 ΔΕΕ 2003. 54). Στην περίπτωση αυτή τυγχάνουν εφαρμογής οι διατάξεις των άρθρων 741, 776, 777 επ. ΑΚ, ως εκ του ενδοτικού χαρακτήρα των οποίων (βλ. ΑΠ 339/98 ΝοΒ 1998. 1250, ΕφΑθ 6528/96 ΔΕΕ 1997. 50) οι εταίροι δύνανται να διαμορφώσουν ελεύθερα τη διαδικασία και τον τρόπο της εκκαθάρισης (βλ. ΑΠ 120/98 Δνη 1998. 570, ΕφΠειρ 1061/00 ΔΕΕ 2001. 167, ΕφΑθ 7212/96 ΕπισκΕΔ 1997. 673, ΕφΑθ 414/91 Δνη 1993. 612). Ειδικότερα, δύνανται να συμφωνηθεί από τους εταίρους η περιέλευση της εταιρικής επιχείρησης ως συνόλου, συμπεριλαμβανομένου του ενεργητικού και παθητικού της, σε έναν ή περισσότερους εταίρους ή σε τρίτο, με ταυτόχρονη αποχώρηση των λοιπών εταίρων και καταβολή στους τελευταίους της αξίας του εταιρικού τους μεριδίου (βλ. ΑΠ 551/95 ΕΕμπΔ 1995. 601, ΕφΑθ 7212/96 ΕπισκΕΔ 1997. 673, ΕφΑθ 10606/80 Αρμ 1981. 303, Μαστροκώστα σε Δίκαιο των Προσωπικών Εταιριών, επιμέλειας Ν. Ρόκα, τομ. Ι, παρ. 11, αριθ. 58-59, σελ. 476-477).

Περαιτέρω, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 867, 868 και 869 ΚΠολΔ προκύπτει ότι οι διαφορές ιδιωτικού δικαίου υφιστάμενες ή μέλλουσες να προέλθουν από ορισμένη έννομη σχέση, πλην των εργατικών διαφορών, μπορούν να υπαχθούν σε διαιτησία με συμφωνία, αν εκείνοι που τη συνολολόγησαν έχουν

την εξουσία να διαθέτουν ελεύθερα το αντικείμενο της διαφοράς. Ειδικά δε για τις μέλλουσες διαφορές, απαιτείται, πέραν της εξουσίας διαθέσεως των μερών και τήρηση έγγραφου τύπου, που είναι συστατικός και δεν μπορεί να αναπληρωθεί με την επίκληση άλλων αποδεικτικών μέσων. Με τη συμφωνία περί διαιτησίας επί των μελλοντικών διαφορών μπορούν να υπαχθούν σε διαιτησία ορισμένες ή και όλες οι ιδιωτικού δικαίου διαφορές από ορισμένη έννομη σχέση, που μπορούν να γεννηθούν στο μέλλον, σε οποιαδήποτε διάταξη νόμου και αν στηρίζονται. Και να μην στην έγγραφη διαιτητική συμφωνία για τις μελλοντικές διαφορές πρέπει να αναφέρεται η ορισμένη έννομη σχέση από την οποία θα προέλθουν οι διαφορές, δεν είναι, όμως, απαραίτητο να μνημονεύονται οι συγκεκριμένες διαφορές. Η συμφωνία διαιτησίας διατηρεί το κύρος της, ακόμη και όταν η ρήτρα έχει διατυπωθεί με ευρύτητα, όπως και όταν οι συμβαλλόμενοι υπάγουν σε διαιτησία κάθε διαφορά που θα προκύψει από τη σύμβαση. Στην περίπτωση αυτή, εφόσον το δικαστήριο διαπιστώσει κενό ή ασάφεια, θα γίνει προσφυγή στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, για να κριθεί αν η συγκεκριμένη διαφορά έχει υπαχθεί σε διαιτησία (βλ. ΑΠ 2292/09 Νόμος, ΑΠ 1334/08 Νόμος, ΑΠ 255/96 Δνη 37. 1559, ΕφΑθ 1105/09 Νόμος, ΕφΑθ 8320/04 Δνη 2005. 522, 852). Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 264 και 263 εδ. β' ΚΠολΔ προκύπτει ότι αν έχει συμφωνηθεί η υπαγωγή της διαφοράς σε διαιτησία και προταθεί κατά την αρχική συζήτηση η σχετική ένσταση, το πολιτικό δικαστήριο δεν έχει

δικαιοδοσία να δικάσει την υπόθεση και πρέπει να παραπέμψει αυτήν στη διαιτησία (βλ. ΑΠ 1328/01 ΕΕΝ 2003. 7).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την από 5.6.2006 (και με αριθ. καταθ. 216/2006) αγωγή, για τη οποία εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα ισχυρίσθηκε ότι, με σύμβαση που κατήρτισε εγγράφως με την εναγομένη και ήδη εφεσίβλητη, στις 4.2.2003, αγόρασε, αντί τιμήματος 48.400 Ε, το 50% μιας επιχείρησης αναψυκτηρίου - καφετέριας και αίθουσας μπιλιάρδου που διατηρούσε η τελευταία στο Β. Ότι, στη συνέχεια, με έγγραφη συμφωνία που περιελήφθη στο από 6.2.2003 ιδιωτικό συμφωνητικό, το οποίο υπεγράφη μεταξύ τους, συνέστησαν αφανή εταιρία με αντικείμενο την εκμετάλλευση της άνω επιχείρησης και εμφανή εταίρο την εναγομένη, στο όνομα της οποίας είχε εκδοθεί η άδεια λειτουργίας της επιχείρησης αυτής. Ότι το ποσοστό κάθε συνεταίρου στα κέρδη και τις ζημιές είχε ορισθεί με την εταιρική σύμβαση σε 50%, η δε συνεισφορά εκάστου στο ποσόν των 48.400 Ε. Ότι το πρώτο δεκαήμερο του μηνός Μαΐου 2004, με ομόφωνη απόφαση των εταίρων η ως άνω εταιρία λύθηκε και συμφωνήθηκε μεταξύ τους η μεταβίβαση της επιχείρησης στην εναγομένη, με ταυτόχρονη μεταβίβαση, λόγω πωλήσεως, στην τελευταία του εταιρικού μεριδίου της ενάγουσας και αποχώρηση της τελευταίας από την εταιρία, αντί καταβολής σ' αυτήν του ποσού των 48.400 Ε, το οποίο αντιστοιχούσε στην αξία του εταιρικού της μεριδίου. Ότι συμφωνήθηκε ως δήλη ημέρα καταβολής στην ενάγουσα του άνω ποσού η 31.10.2004, η οποία παρήλθε άπρακτη,

με συνέπεια η εναγομένη να περιέλθει σε υπερήμερία περί την πληρωμή του. Γι' αυτό η ενάγουσα ζήτησε να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει το ποσόν αυτό, με το νόμιμο τόκο από 1.11.2004, άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Η αγωγή συζητήθηκε ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου κατά τη δικάσιμο της 8.5.2008. Κατά την έναρξη δε της συζήτησεως, η εναγομένη, με προφορική δήλωση που καταχωρήθηκε στα ταυτάρια με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά και αναφορά στις νομοτύπως κατατεθείσες προτάσεις της, προέβαλε τον ισχυρισμό ότι η επίδικη διαφορά, όπως και κάθε διαφορά μεταξύ των διαδίκων εταίρων κατά τη διάρκεια λειτουργίας της εταιρίας και κατά το στάδιο της εκκαθάρισεως, που συμφωνήθηκε ότι θα επακολουθήσει μετά τη λύση της εταιρίας, με όρο της μεταξύ τους συμβάσεως συστάσεως της αφανούς εταιρίας, υπήχθη σε διαιτησία. Ο ισχυρισμός αυτός περί υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία, συνιστά, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, ένσταση εκ του άρθρου 263 ΚΠολΔ, η οποία παραδεκτώς προτάθηκε κατά την έναρξη της συζήτησεως της υποθέσεως ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου από την εναγομένη, και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 264, 867 και 869 του ΚΠολΔ.

Όσον δε αφορά την ουσιαστική της βασιμότητα, από το από 6.2.2003 ιδιωτικό συμφωνητικό, που μνημονεύεται και στην αγωγή, το οποίο συνετάγη μεταξύ των διαδίκων για τη σύσταση της επιδικού αφανούς εταιρίας, προκύπτει ότι με τους 140 και 150 όρους του εν λόγω συμφωνητικού

συμφωνήθηκε από τους διαδίκους συνεταιρούς ότι κάθε διαφορά μεταξύ τους, που τυχόν θα προκύψει κατά τη διάρκεια λειτουργίας της εταιρίας, αλλά και κατά το στάδιο της εκκαθάρισεως, που όρισαν ότι θα επακολουθήσει μετά τη λύση της εταιρίας, θα επιλύεται υποχρεωτικά από δύο διαιτητές, την απόφαση των οποίων δήλωσαν ότι θα σεβαστούν απόλυτα, παραιτούμενοι ρητά από κάθε ένδικο μέσο κατ' αυτής, ενώ για την περίπτωση διαφωνίας των διαιτητών όρισαν ως επιδιαιτητή τον εκάστοτε Πρόεδρο Πρωτοδικών Βόλου. Κατόπιν τούτων, από το άνω συμφωνητικό, που σημειωτέον προσκομίζει με επίκληση και η ενάγουσα - εκκαλούσα, χωρίς να αμφισβητεί το περιεχόμενό του και την υπογραφή της επ' αυτού, συνάγεται σαφώς και χωρίς την ανάγκη προσφυγής στους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, ότι η επίδικη διαφορά, που ανέκυψε μεταξύ των διαδίκων από τη συμφωνία τους για ταυτόχρονη μετά τη λύση της εταιρίας μεταβίβαση της επιχείρησης και της εταιρικής μερίδας της ενάγουσας στην εναγομένη, υπήχθη σε διαιτησία, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τα διλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, η ανωτέρω συμφωνία των διαδίκων εντάσσεται στο πλαίσιο της ελευθέρως διαμόρφωσης από αυτούς ως συνεταιρούς του τρόπου εκκαθάρισης, η οποία συμφωνήθηκε ρητά με την άνω εταιρική σύμβαση ότι θα επακολουθήσει μετά τη λύση της εταιρίας.

Περαιτέρω, η άνω συμφωνία περί διαιτησίας έλαβε χώρα εγκύρως, σύμφωνα με τα ανωτέρω εκτεθέντα, καθόσον καταρτίσθηκε εγγράφως για όλες τις μελλοντικές διαφορές των διαδίκων εταιρών που θα

προκύψουν κατά το στάδιο της εκκαθάρισεως, όπως και η επίδικη, οι δε διάδικοι είχαν εξουσία διαθέσεως του επιδίκου αντικειμένου της διαφοράς, διότι αφορά σε απαλλοτριωτικό περιουσιακό δικαίωμα. Κατ' ακολουθίαν, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφαση δέχθηκε την άνω προβληθείσα από την εναγομένη ένσταση περί υπαγωγής της διαφοράς σε διαιτησία, αν και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία που αντικαθίσταται με τις αιτιολογίες της παρούσας (ΚΠολΔ 534), και στη συνέχεια, ελλείψει δικαιοδοσίας, παρέπεμψε την υπόθεση στη διαιτησία, δεν έσφαλε περί την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και περί την εκτίμηση των αποδείξεων και οι περί του αντιθέτου λόγοι της έφεσης της ενάγουσας πρέπει να απορριφθούν, όπως και η έφεση αυτής στο σύνολό της κατ' ουσίαν...

342/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας
Εισηγητής: Λεων. Χατζησταύρου
Δικηγόροι: Νικ. Πρίτσινας

Για το παραδεκτό αγωγής εμπραγμάτου δικαιώματος (πλην νομής) κατά του Δημοσίου, αναγκαία προγενέστερη κοινοποίηση αίτησης με τις αξιώσεις, μόνο εφόσον το ακίνητο κατέχεται από το Δημόσιο.

Η μη κατοχή του Δημοσίου αρκεί να προκύπτει από τα αναφερόμενα στην αγωγή. Αν όμως το Δημόσιο αμφισβητεί την κατοχή του ενάγοντος, τούτο καθίσταται αντικείμενο απόδειξης, γιατί από αυτό εξαρτάται το παραδεκτό της αγωγής επί μη τήρησης της άνω προδικασίας.

Κατοχή του Δημοσίου επί των επιδίκων χορτολιβαδικών εκτάσεων, που εποπτεύονταν διά των δασικών οργάνων του, που προέβαιναν σε μηνύσεις και εξέδιδαν απαγορευτικές δι' εις βοσκή, που γινόταν μόνον εφόσον και όπου το επέτρεπαν.

{...} Με την υπ' αριθμ. καταθ. 74/1997 αγωγή ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας η ενάγουσα Κοινότητα Ν., καθολικός διάδοχος της οποίας υπήρξε ο Δήμος Ν. και ήδη καθολικός διάδοχος αυτού είναι ο Δήμος Τ., ήδη εφεσίβλητος, ισχυριζόταν ότι κατέστη κυρία με βάση το ν. ΔΝΖ/1912, άλλως με έκτακτη χρησικτησία των περιγραφόμενων σ' αυτήν βοσκοτόπων, που βρίσκονται εντός των ορίων της, οι οποίοι είχαν αφεθεί ανέκαθεν επί τουρκοκρατίας προς κοινή χρήση (βόσκηση) των κατοίκων των οικισμών, που εν τέλει συγκρότησαν την αρχικώς ενάγουσα. Ζητούσε δε να αναγνωρισθεί η κυριότητά της επ' αυτών, διότι το εναγόμενο δια των οργάνων του την αμφισβητούσε. Με την προσβαλλόμενη απόφαση το Πολυμελές Πρωτοδικείο Λάρισας δέχθηκε την αγωγή. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται τώρα το εκκαλούν για λόγους που αναγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη, προκειμένου στη συνέχεια να απορριφθεί η αγωγή.

Από το άρθρο 8 παρ. 1 α.ν. 1539/1938, όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 24 ν. 2732/1999, κατά το οποίο «πας αξιών δικαίωμα κυριότητος ή άλλο πλην της νομής εμπράγματον δικαίωμα

επί ακινήτου κατεχομένου υπό του Δημοσίου, οφείλει να τηρήσει την εν αυτή και ταις επομέναις παρ. 2 και 3 του αυτού άρθρου διαγραφόμενην προδικασίαν», συνάγεται ότι η προδικασία αυτή απαιτείται μόνο εφόσον το επίδικο ακίνητο κατέχεται από το Δημόσιο. Η μη κατοχή του Δημοσίου αρκεί να προκύπτει από όσα αναφέρονται στην αγωγή, εφόσον αυτά δεν αμφισβητούνται από το Δημόσιο. Αν όμως αυτό αμφισβητεί την κατοχή του ενάγοντος επί του επιδίκου, πρέπει να καθίσταται αντικείμενο αποδείξεως το περιστατικό αυτό, γιατί από αυτό εξαρτάται το παραδεκτό της αγωγής στην περίπτωση που δεν έχει τηρηθεί η ανωτέρω προδικασία (βλ. ΑΠ 547/91 Δνη 32. 1238).

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων, που περιέχονται στην υπ' αριθμ. 33/2007 εισηγητική έκθεση και όλων των εγγράφων, που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν νομίμως, αποδεικνύεται ότι τα επίδικα 18 ακίνητα, συνολικής εκτάσεως 2.905 στρεμμάτων, που βρίσκονται εντός των διοικητικών ορίων του εφεσιβλήτου, και έχουν κατά το πλείστον χορτολιβαδική μορφή, κατέχονταν συνεχώς μέχρι την άσκηση της αγωγής από το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο, εποπτεύονταν δε και φυλάσσονταν δια των οργάνων του και συγκεκριμένα από το δασαρχείο της περιοχής. Ειδικότερα, τα όργανα του Δημοσίου προέβαιναν σε υποβολή μηνύσεων σε περιπτώσεις καταλήψεων τμημάτων των επιδίκων και παράνομων εξορύξεων υλικών από αυτά, εξέδιδαν απαγορευτικές διατάξεις βοσκής κλπ. Μάλιστα, η αρχικώς ενάγουσα είχε υποβάλει αίτηση προς το

εκκαλούν για την εκμετάλλευση μέρους των επιδίκων ως λατομείου, με ίδρυση κοινοτικής επιχείρησης, πλην όμως το αίτημά της δεν έγινε δεκτό. Διάφοροι κτηνοτρόφοι της περιοχής βόσκουν στα επίδικα τα ποίμνιά τους, πλην όμως αυτό γίνεται μόνον εφόσον και στα τμήματα όπου επιτρέπεται δια των οργάνων του το εκκαλούν. Αντιθέτως, δεν αποδείχθηκε ότι ο εφεσίβλητος ασκούσε οποιοσδήποτε πράξεις φυσικής εξουσίας επί των επιδίκων. Ενόψει των ανωτέρω, εφόσον το εκκαλούν είχε την κατοχή των επιδίκων ακινήτων, έπρεπε για το παραδεκτό της αγωγής να προηγηθεί η προδικασία του α.ν. 1539/1938, πράγμα που δε συνέβη. Έσφαλε επομένως η εκκαλουμένη, που απέρριψε ως αβάσιμο το σχετικό ισχυρισμό του εκκαλούντος. Γι' αυτό πρέπει, κατά το βάσιμο περί τούτου πρώτο λόγο της έφεσης, να εξαφανισθεί. Ακολουθώντας, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση έφεση ως βάσιμη κατ' ουσίαν και, αφού κρατηθεί η υπόθεση στο δικαστήριο αυτό και ερευνηθεί κατ' ουσίαν, πρέπει να απορριφθεί η αγωγή ως απαράδεκτη...

343/2012

Πρόεδρος: Αθαν. Καγκάνης
Εισηγήτρια: Ουρανία Φωτοπούλου
Δικηγόροι: Νικ. Ακρίβος, Μιχ. Γκιολές

Αναγκαστική ομοδικία όταν ενάγονται ο καθ' υπέρβαση της πληρεξουσιότητας ενεργήσας αντιπρόσωπος και ο τρίτος αντισυμβαλλόμενος με αίτημα την αναγνώριση ακυρότητας της μεταξύ τους σύμβασης.

Ο απολειπόμενος αναγκαίος ομόδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους, διό η εκδιδόμενη από-

φαση είναι κατ' αντιμωλία ως προς όλους τους ομόδικους.

Η άσκηση ενδίκων μέσων από αναγκαίο ομόδικο έχει αποτέλεσμα και ως προς τους λοιπούς. Αν όλοι οι αναγκαίοι ομόδικοι ασκήσουν έφεση και ένας ερημοδικήσει, οπότε η έφεσή του απορρίπτεται, μετέχει στη δίκη εκπροσωπούμενος από τον ομόδικο του, η έφεση του οποίου κρίνεται παραδεκτή, και θεωρείται εκκαλών με βάση την έφεση αυτή, διό μη ορισμός παραβόλου ερημοδικίας σε βάρος του.

Αγωγή κληρονόμων δωρητή για αναγνώριση ακυρότητας δωρητηρίου συμβολαίου και απόδοση του δωρηθέντος.

Υπέρβαση υπό του αντιπροσώπου της χορηγηθείσας από το δωρητή έγγραφης πληρεξουσιότητας εν γνώσει των δωρεοδόχων και αφενός μεν μεταβίβαση σε αυτούς υπέρτερων από τα ορισθέντα στο πληρεξούσιο ποσοστών κυριότητας επί ακινήτου, αφετέρου δε μνεία στο δωρητήριο συμβόλαιο δηλώσεων ότι ο αντιπροσωπευόμενος προέβη στη δωρεά από ιδιαίτερο ηθικό καθήκον και παραιτείται από το δικαίωμα ανάκλησης. Ακυρότητα δωρεάς, λόγω υπέρβασης της πληρεξουσιότητας, κατά παράβαση της καλής πίστης και κατά κατάχρηση δικαιώματος.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76 §§ 1, 3 ΚΠολΔ «Όταν η διαφορά επιδέχεται ενιαία μόνο ρύθμιση ή η ισχύς της απόφασης που θα εκδοθεί εκτείνεται σε όλους τους ομόδικους ή όταν οι ομόδικοι

μόνον από κοινού μπορούν να ασκήσουν αγωγή ή να εναχθούν ή, εξαιτίας των περιστάσεων που συνοδεύουν την υπόθεση, δεν μπορούν να υπάρξουν αντίθετες αποφάσεις απέναντι στους ομόδικους, οι πράξεις καθενός ωφελούν και βλάπτουν τους άλλους, οι ομόδικοι που μετέχουν νόμιμα στη δίκη ή έχουν προσεπικληθεί, αν δεν παραστούν, θεωρούνται ότι αντιπροσωπεύονται από εκείνους που παρίστανται ... Οι απόντες ομόδικοι καλούνται σε κάθε μεταγενέστερη διαδικαστική πράξη». Περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας υπάρχει και όταν ενάγονται ο αντιπρόσωπος που ενήργησε καθ' υπέρβαση των ορίων της πληρεξουσιότητας που του δόθηκε για την κατάρτιση σύμβασης, και ο τρίτος αντισυμβαλλόμενος αυτού, με αίτημα την αναγνώριση, για το λόγο αυτό, της ακυρότητας της καταρτισθείσας μεταξύ τους συμβάσεως, καθόσον δεν είναι νοητή η έκδοση αντίθετων αποφάσεων μεταξύ των ως άνω ομόδικων, αφού το ίδιο βιοτικό συμβάν αποτελεί το κύριο αντικείμενο της δίκης και αναγκαία προϋπόθεση για το αίτημα ακύρωσης της καταρτισθείσας μεταξύ του ψευδοαντιπροσώπου και του τρίτου σύμβασης, ούτε είναι δυνατό η ίδια νομική πράξη να είναι έγκυρη ως προς τον ένα διάδικο και άκυρη ως προς τους άλλους (ΕφΔωδ 84/05, ΕφΑθ 12935/87 Νόμος). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 76 παρ. 1 εδ. τελευταίο ΚΠολΔ, σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, ο απολειπόμενος διάδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους, υπό την έννοια ότι θεωρείται ότι παρίσταται και αυτός, ότι συμμετέχει στη συζήτηση και ότι ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που ενεργεί και ο πα-

ριστάμενος αναγκαίος ομόδικός του, γι' αυτό και η απόφαση που εκδίδεται είναι κατ' αντιμωλία απόφαση ως προς όλους τους ομόδικους. Έτσι, δεν εξαφανίζεται άνευ ετέρου η προσβαλλόμενη απόφαση με την απλή άσκηση έφεσης από τον απολειπόμενο αναγκαίο ομόδικο, γιατί, όπως προειπώθηκε, η απουσία αυτού δεν συνοδεύεται με ειδικές συνέπειες ερημοδικίας, οπότε και μόνον εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 528 ΚΠολΔ, αφού αυτός αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους ομόδικους του και η διαδικασία προβαίνει σαν να ήταν παρών και ο απών αναγκαίος ομόδικος (ΑΠ 1332/11, ΑΠ 1230/08, ΑΠ 1145/07, ΕφΑθ 205/02 Νόμος, Β. Βαθρακοκόλης, ΚΠολΔ υπό το άρθρ. 76). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 524§3 ΚΠολΔ, σε περίπτωση ερημοδικίας του εκκαλούντος η έφεση απορρίπτεται. Έτσι στην περίπτωση της ερημοδικίας του εκκαλούντος το δικαστήριο που δικάζει την έφεση οφείλει, αν τη συζήτηση επισπεύδει ο εκκαλών, ή αν αυτός κλητεύθηκε νομίμως και εμπροθέσμως, αν τη συζήτηση την επισπεύδει ο εφεσίβλητος, να απορρίψει την έφεση χωρίς περαιτέρω έρευνα της ουσίας, ως ανυποστήρικτη, γιατί ο εκκαλών με την απουσία ή μη προσήκουσα παράστασή του θεωρείται ότι παραιτείται από την έφεση και αποδέχεται την καταδικαστική γι' αυτόν απόφαση (βλ. Σαμουήλ, Η έφεση, εκδ. 1993 παρ. 1050, 1054, 1056 σελ. 316 και 319 - Β. Βαθρακοκόλης, ΚΠολΔ, εκδ. 1995, τόμος 3, σελ. 351-352). Σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, η άσκηση των ενδίκων μέσων από κάποιον ομόδικο έχει αποτέλεσμα και ως προς τους λοιπούς (αρθ. 76 παρ. 1, 4 ΚΠολΔ).

Συνεπώς, αν όλοι οι αναγκαίοι ομόδικοι ασκήσουν έφεση, όπως έχουν δικαίωμα (ΚΠολΔ 516§1, Φαλτσή, Ομοδικία (1970), σελ. 284, 285) και ένας ερημοδικήσει, οπότε η έφεσή του απορρίπτεται (271§1, 272§2, 524§1, 531§1 ΚΠολΔ), μετέχει στη δίκη εκπροσωπούμενος από τον ομόδικό του, η έφεση του οποίου κρίθηκε παραδεκτή και θεωρείται εκκαλών με βάση πλέον την έφεση αυτή (του παρισταμένου ομοδίκου) και όχι τη δική του, η οποία βέβαια, λόγω της απόρριψης, δεν εξετάζεται (βλ. έτσι για την περίπτωση απόρριψης της έφεσης ως απαράδεκτης, εκπρόθεσμης ή γιατί έγινε αποδοχή της εκκαλουμένης: Φαλτσή, Ομοδικία (1970) σελ. 286, Κονδύλη, Δεδικασμένο (1983) σελ. 103-104). Σε περίπτωση όμως αναγκαστικής ομοδικίας, ο αναγκαίος ομόδικος που ερημοδικεί θεωρείται συνεκκαλών στην έφεση των ομοδίκων του, μετέχει στη δίκη εκπροσωπούμενος από αυτούς, των οποίων η έφεση κρίθηκε παραδεκτή και θεωρείται πλέον εκκαλών με βάση την έφεση των παρισταμένων ομοδίκων του και όχι τη δική του, η οποία λόγω της ως άνω απόρριψης δεν εξετάζεται. Παράβολο ερημοδικίας δεν ορίζεται σε βάρος του ερημοδικαζομένου εκκαλούντος, διότι αφού θεωρείται συνεκκαλών και εκπροσωπούμενος από τους παρισταμένους εκκαλούντες ομοδίκους του, δεν έχει έννομο συμφέρον να ασκήσει ανακοπή ερημοδικίας. Ανεξάρτητα, όμως, από αυτό, δεν επιτρέπεται η ανακοπή ερημοδικίας, διότι έτσι με την άσκησή της και την εξαφάνιση της παρούσας απόφασης θα αναβίωνε η έφεσή του, παρότι θεωρείται συνεκκαλών, όπως προεκτέθηκε, οπότε θα παραβιαζόταν η διάταξη του άρθρου

514 ΚΠολΔ, σύμφωνα με την οποία δεύτερη έφεση από τον ίδιο διάδικο κατά της ίδιας απόφασης ως προς το ίδιο ή άλλο κεφάλαιο δεν επιτρέπεται (βλ. ό.π. ΕφΑθ 218/05, ΕφΑθ 12935/87 και εκεί παραπομπές στη θεωρία και την νομολογία).

Στην προκείμενη περίπτωση εισάγεται προς εκδίκαση η με αριθ. κατάθ. 186/2009 έφεση κατά της με αριθμό 190/2008 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, η οποία εκδόθηκε επί της με αριθ. κατάθ. 722/2005 αγωγής, που άσκησαν οι ήδη εφεσίβλητοι - ενάγοντες κατά των ήδη εκκαλούντων - εναγομένων, με αντικείμενο την αναγνώριση της ακυρότητας της σύμβασης δωρεάς που καταρτίστηκε με το υπ' αριθμόν .../1994 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Ε. Κ., μεταξύ της τρίτης εναγομένης, ως πληρεξουσίας της αναφερομένης δωρήτριας, καθ' υπέρβαση, όμως, της δοθείσας σ' αυτήν πληρεξουσιότητας, και των δύο πρώτων εναγομένων, ως δωρεοδόχων. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη, δεν παρastάθηκε στο ακροατήριο η τρίτη εναγομένη, πλην όμως η απόφαση θεωρείται ότι εκδόθηκε κατ' αντιμωλία των διαδίκων, διότι, όπως προεκτέθηκε, λόγω του δεσμού της αναγκαστικής ομοδικίας που συνδέει αυτή με τους δύο πρώτους εναγομένους, η προαναφερθείσα απολειπόμενη εναγομένη αντιπροσωπεύθηκε στην πρωτόδικη δίκη από τους παρισταμένους κατ' αυτή παραπάνω ομόδικους της. Συνεπώς, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 528 ΚΠολΔ και έτσι δεν θα εξαφανιστεί, δίχως άλλο, η εκκαλουμένη ως προς την τρίτη εκκαλούσα - εναγομένη, καθόσον

θεωρείται ότι και γι' αυτή η άνω απόφαση εκδόθηκε κατ' αντιμωλία. Περαιτέρω, από την έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας Γ. Τ. με αριθμό .../19.1.2010, την οποία προσκομίζουν και επικαλούνται οι εφεσίβλητοι - οι οποίοι επίσπευσαν τη συζήτηση της έφεσης - ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση για τη συζήτηση της, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην τρίτη εκκαλούσα, η οποία δεν παρastάθηκε κατά την εκφώνηση της υπόθεσης στο ακροατήριο του δικαστηρίου. Πρέπει, επομένως, να δικαστεί ερήμην και να απορριφθεί η έφεση της ως ανυποστήρικτη, πλην όμως, παρά την ερημοδικία της, θεωρείται κατ' άρθρο 76 παρ. 1 ΚΠολΔ ότι παρίσταται αντιπροσωπευόμενη από τους λοιπούς συνεκκαλούντες ομοδίκους της, με τους οποίους τελεί σε σχέση αναγκαστικής ομοδικίας, όπως προεκτέθηκε.

Η υπό κρίση έφεση των ηττηθέντων εναγομένων κατά της με αριθμό 190/2008 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, η οποία εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία κατ' αντιμωλία των διαδίκων, ασκήθηκε εμπρόθεσμα με νομότυπη κατάθεση του σχετικού δικογράφου στη γραμματεία του πρωτοβαθμίτου δικαστηρίου (άρθρα 495 επ., 511 επ. ΚΠολΔ). Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ) κατά την ίδια διαδικασία που εφαρμόσε και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο.

Με την αγωγή τους οι ενάγοντες εξέθεσαν ότι η μητέρα τους Ο. Ε., ήταν κυρία, κατά ποσοστό 12/48 εξ αδιαίρετου, επί του λεπτομερώς περιγραφόμενου ακινήτου,

την οποία κυριότητα είχε αποκτήσει κατά τον εκτιθέμενο σ' αυτήν τρόπο. Ότι η τρίτη εναγομένη, Γ. Β., ενεργώντας ως αντιπρόσωπος της μητέρας τους Ο. Ε., δυνάμει του αναφερομένου συμβολαιογραφικού πληρεξουσίου της τελευταίας προς αυτή, μεταβίβασε λόγω δωρεάς εν ζωή το ανωτέρω ποσοστό της εξ αδιαίρετου κυριότητάς της, κατά ψιλή κυριότητα κατ' ισομοιρίαν και εξ αδιαίρετου στους δύο πρώτους εναγομένους και κατ' επικαρπία στον πατέρα αυτών Δ. Γ. και αδελφό της δωρήτριας. Ότι για την ως άνω δωρεά συντάχθηκε το με αριθμό .../1994 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Ε. Κ., το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα. Ότι μετά το θάνατο του προαναφερθέντος επικαρπωτή, η επικαρπία επί του άνω ακινήτου ενσωματώθηκε με την ψιλή κυριότητα των δύο πρώτων εναγομένων, οι οποίοι έτσι κατέστησαν κύριοι αυτού εξ αδιαίρετου και κατ' ισομοιρίαν. Ότι η τρίτη των εναγομένων, κατά την κατάρτιση του παραπάνω συμβολαίου δωρεάς ενήργησε καθ' υπέρβαση των ορίων της δοθείσας σ' αυτήν πληρεξουσιότητας εκ μέρους της δωρήτριας, κατά τα λεπτομερώς αναφερόμενα στο δικόγραφο της αγωγής, γεγονός που γνώριζαν οι δύο πρώτοι εναγόμενοι, και ότι εκ του λόγου αυτού η ως άνω δωρεά είναι άκυρη. Ότι, επιπροσθέτως, η ως άνω κατάρτιση της ένδικης σύμβασης της δωρεάς είναι άκυρη και λόγω αντίθεσής της στα χρηστά ήθη, (άρθρα 178, 179 ΑΚ), ενώ συνιστά και καταχρηστική άσκηση του σχετικού δικαιώματος της προαναφερθείσας αντιπροσώπου της δωρήτριας (άρθρ. 281 ΑΚ). Ότι η δωρήτρια απεβίωσε στις 30.8.1996 χωρίς να συντάξει διαθήκη και μοναδικοί εξ αδιαίρετου κληρονόμοι της

είναι οι ενάγοντες, τέκνα αυτής. Για τους λόγους αυτούς, οι ενάγοντες, επικαλούμενοι έννομο συμφέρον, ως κληρονόμοι της δωρήτριας, ζήτησαν την αναγνώριση της ακυρότητας του προαναφερθέντος με αριθμό .../1994 δωρητηρίου συμβολαίου και την απόδοση εκ μέρους των δύο πρώτων εναγομένων του δωρηθέντος πιο πάνω ακινήτου, κατά ποσοστό 3/48 εξ αδιαίρετου σε καθένα ενάγοντα. Μετά την άσκηση της αγωγής απεβίωσε, στις 11.5.2007, ο τέταρτος ενάγων Γ. Ε., στη θέση του δε υπεισήλθαν και συνέχισαν τη δίκη, ως εξ αδιαθέτου κληρονόμοι αυτού, η Ε. χήρα Γ. Ε. και η Ό. Ε., θυγατέρα αυτού. Η υπόθεση εκδικάστηκε κατ' αντιμωλία των διαδίκων και εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, με την οποία η αγωγή έγινε δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη, και συγκεκριμένα αναγνωρίστηκε ότι η ένδικη δωρεά είναι άκυρη και υποχρεώθηκαν οι εναγόμενοι να αποδώσουν στους ενάγοντες το ακύρως δωρηθέν σ' αυτούς ποσοστό 12/48 εξ αδιαίρετου, όπως ειδικότερα καθορίζεται στο διατακτικό της εκκαλουμένης. Οι εκκαλούντες - εναγόμενοι με την έφεση τους προσβάλουν την εκκαλουμένη για κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας να απορριφθεί η εναντίον τους αγωγή. Πρέπει λοιπόν να ακολουθήσει η ουσιαστική έρευνα των λόγων της έφεσης.

Από τις ένορκες καταθέσεις ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Η Ό. Ε., μητέρα των τεσσάρων αρχικώς εναγόντων, η οποία απεβίωσε στις 30.8.1996, ήταν κυρία, κάτοχος και νομέας κατά ποσοστό 1/4 ή 12/48 εξ αδιαίρετου, επί ενός οικοπέδου, συνολικού εμβαδού 239,48 τμ, που βρίσκεται στην πόλη των Τ., στη συμβολή

των οδών Τ. και Ξ., και συνορεύει δυτικά με οδό Τ., βόρεια με οδό Ξ., ανατολικά με ιδιοκτησία Β. και νοτιοανατολικά και νότια με ιδιοκτησία Ε. Σ. Το οικόπεδο αυτό φέρει αριθμό 2 του 8ου οικοπεδικού τετραγώνου του Αστικού Προσφυγικού Συνοικισμού Τ. και αριθμό ΚΑΕΚ ...2001. Επί του οικόπεδου αυτού υπάρχουν τρία παλιά κτίσματα, ήτοι: α) μια ισόγεια οικία εμβαδού 60 τμ, β) μια ισόγεια οικία εμβαδού 90 τμ και γ) μια ισόγεια οικοδομή εμβαδού 30 τμ. Το προαναφερθέν ποσοστό της εξ αδιαίρετου η Ό. Ε. απέκτησε ως ακολούθως: α) το ποσοστό 9/48 εξ αδιαίρετου κατόπιν παραχώρησης για αποκατάσταση των αστών προσφύγων, σύμφωνα με το με αριθμό .../1956 οριστικό παραχωρητήριο, που εκδόθηκε από τη Νομαρχία Τ. (Κοινωνική Πρόνοια Τ.), που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Τ., στον τόμο ... και με αριθμό μεταγραφής ... και β) το υπόλοιπο ποσοστό 3/48 εξ' αδιαίρετου, από κληρονομιά της μητέρας της Σ. χήρας Ι. Γ., η οποία απεβίωσε στις 29.6.1968 χωρίς ν' αφήσει διαθήκη, την οποία (κληρονομιά) αυτή αποδέχθηκε με τη με αριθμό .../1994 πράξη αποδοχής κληρονομιάς, που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία Μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Τ., στον τόμο ... και αριθμό μεταγραφής ... Στις 4.6.1994, η Ό. Ε. κατόρθωσε ενώπιον της συμβολαιογράφου Ε. Κ. το με αριθμό .../4.6.1994 πληρεξούσιο, δυνάμει του οποίου παρείχε την ειδική εντολή και πληρεξουσιότητα προς τη Γ. Β. του Α., τρίτη των εναγομένων και σύζυγο του πρώτου από αυτούς, να ενεργήσει τις ακόλουθες πράξεις στο όνομα και για λογαριασμό της και, ειδικότερα: α) Να αποδεχτεί την

κληρονομιά της μητέρας της Σ. χήρας Ι. Γ., να υπογράψει τη σχετική συμβολαιογραφική πράξη και να φροντίσει για τη μεταγραφή της. 2) Να δωρίσει και μεταβιβάσει κατά πλήρη κυριότητα, νομή και κατοχή στο Δ. Ι. Γ., κάτοικο Τ., και στους ανιψιούς αυτής (εντολέως), Ι. Δ. Γ. και Π. Δ. Γ., κατ' επικαρπία στον πρώτο (Δ. Ι. Γ.) και κατά ψιλή κυριότητα στους άλλους δύο και μάλιστα από κοινού, αδιαίρετα και με ίσο μερίδιο στον καθένα, ολόκληρο το μερίδιο που κληρονόμησε από τη μητέρα της, ήτοι τα 3/48 εξ' αδιαίρετου του άνω ακινήτου (του οποίου το εμβαδόν αναφέρεται σε 250 τ.μ. περίπου), «... μετά τα κτίσματα που είναι σ' αυτό...», να υπογράψει τις σχετικές δηλώσεις και να υποβάλει αυτές στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. κλπ, και 3) Να δωρίσει και μεταβιβάσει κατά πλήρη κυριότητα, νομή και κατοχή στον Δ. Ι. Γ., κάτοικο Τ., ολόκληρο το μερίδιό της από το ίδιο πιο πάνω ακίνητο, ήτοι τα 9/48 αδιαίρετα, τα οποία έχει από παραχώρηση, να υπογράψει τις σχετικές δηλώσεις και να τις υποβάλει στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. κλπ. Ακολούθως, η τρίτη εναγομένη, υπό την ιδιότητά της, πλέον, ως αντιπροσώπου και πληρεξουσίας της Ό. Ε., δυνάμει του προαναφερθέντος πληρεξουσίου, στις 30.9.1994 προέβη για λογαριασμό της τελευταίας στη δήλωση αποδοχής κληρονομιάς της Σ. Γ., στα κληρονομαία στοιχεία της οποίας περιλαμβάνονταν και το ανωτέρω ποσοστό 3/48 εξ αδιαίρετου επί του ένδικου ακινήτου, μετά των επ' αυτού κτισμάτων, τα οποία, περιγράφονται συγκεκριμένα, συντάχθηκε δε η με αριθμό .../1994 σχετική δήλωση αποδοχής κληρονομιάς, ενώπιον της ίδιας ανωτέρω συμβολαιογράφου, η οποία με-

ταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Τ., στον τόμο ... και με αριθμό μεταγραφής ...

Στη συνέχεια η τρίτη εναγομένη, υπό την ανωτέρω ιδιότητά της και δυνάμει του ίδιου ως άνω πληρεξουσίου, προέβη στη μεταβίβαση, λόγω δωρεάς εν ζωή, των ανωτέρω ποσοστών κυριότητας του επιδικου ακινήτου προς τους Δ. Ι. Γ., Ι. Δ. Γ. και Π. Δ. Γ., αδελφό και ανιψιούς της εντολέως της, αντίστοιχα, καταρτίζοντας μ' αυτούς, ενώπιον της ίδιας συμβολαιογράφου το με αριθμό .../30.9.1994 συμβόλαιο δωρεάς, που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Τ. στον τόμο ... και με αριθμό μεταγραφής Συγκεκριμένα, η τρίτη εναγομένη, δια του αμέσως προαναφερθέντος δωρητηρίου συμβολαίου, ενεργώντας ως ειδική πληρεξουσία της Ό. Ε., για λογαριασμό της τελευταίας, δώρισε και μεταβίβασε «... το ανήκον στην εντολίδα 1/4 εξ αδιαίρετου ή άλλως 12/48 αδιαίρετα του ακινήτου (οικόπεδο με κτίσματα)... : α) κατά ψιλή κυριότητα στους ανιψιούς της Ι. Δ. Γ. και Π. Δ. Γ. ... και μάλιστα από κοινού, αδιαίρετα και με ίσο μερίδιο στον καθένα και 2) κατ' επικαρπία στον αδελφό της Δ. Ι. Γ. ... Η δωρήτρια Ό. συζ. Ι. Ε. ... προβαίνει στην παραπάνω δωρεά προς τους δωρεοδόχους ... από ιδιαίτερο ηθικό καθήκον και από ευπρέπεια, διότι ο αδελφός της ... κατά το χρόνο του γάμου της, της έδωσε ικανό χρηματικό ποσό προς αποκατάστασή της και για να εκπληρώσει την επιθυμία της μητέρας της Σ. ... Η δωρήτρια ... δήλωσε ότι συνεκχωρεί με την παρούσα σύμβαση μαζί με τα δωρούμενα... και όλα τα επί αυτών δικαιώματα της προσωπικά

και εμπράγματα και τις συναφείς αγωγές ... παραιτείται δε από κάθε δικαίωμά της να ανακαλέσει τη δωρεά αυτή για κάθε λόγο και αιτία, αναγνωρίζοντας πως γίνεται από ιδιαίτερο ηθικό καθήκον και από ευπρέπεια....».

Από το άνω περιεχόμενο του δωρητηρίου συμβολαίου προκύπτει, σαφώς, ότι δι' αυτού, η τρίτη εναγομένη, καθ' υπέρβαση των ορίων της ως άνω χορηγηθείσας σ' αυτή εκ μέρους της δωρήτριας ειδικής έγγραφης πληρεξουσιότητας, μεταβίβασε λόγω δωρεάς στους ανωτέρω τρεις δωρεοδόχους, στον μεν Δ. Γ., κατ' επικαρπία, στους δε Ι. Γ. και Π. Γ. κατά ψιλή κυριότητα, όπως προαναφέρθηκε, το συνολικό ποσοστό κυριότητας της Ό. Ε. επί του άνω ακινήτου, ήτοι τα 12/48 και όχι μόνο τα 3/48, όπως σαφώς όριζε το ανωτέρω ειδικό πληρεξούσιο, σύμφωνα με το οποίο έπρεπε να μεταβιβασθούν, στον μεν Δ. Γ. κατ' επικαρπία τα 3/48 και κατά πλήρη κυριότητα τα 9/48 ποσοστά εξ αδιαιρέτου επί του ανωτέρω ακινήτου, μετά των επ' αυτού κτισμάτων, στους δε Ι. Γ. και Π. Γ. κατά ψιλή κυριότητα αδιαίρετα και κατ' ισομοιρίαν επί του ιδίου ακινήτου. Επίσης, και οι σχετικές δηλώσεις της πληρεξουσίας τρίτης εναγομένης, οι οποίες καταχωρήθηκαν στο ένδικο δωρητήριο συμβόλαιο, ότι η αντιπροσωπευόμενη δωρήτρια προέβη στην παραπάνω δωρεά προς τους δωρεοδόχους από ιδιαίτερο ηθικό καθήκον και λόγους ευπρεπείας, ότι συνεκχωρεί μαζί με τα δωρούμενα και όλα τα επ' αυτών δικαιώματά της προσωπικά και εμπράγματα και τις συναφείς αγωγές και ότι παραιτείται από το δικαίωμά της περί ανάκλησης της δωρεάς για κάθε λόγο και αιτία, αναγνωρί-

ζοντας ότι αυτή έγινε από ιδιαίτερο ηθικό καθήκον και από ευπρέπεια, έγιναν εκτός των ορίων της ως άνω δοθείσας έγγραφης πληρεξουσιότητας, εφόσον τέτοιες εντολές δεν περιέχονται στο κείμενό του. Οι ανωτέρω δηλώσεις έγιναν καθ' υπέρβαση της ειδικής έγγραφης πληρεξουσιότητας, η οποία είχε δοθεί στην τρίτη των εναγομένων δυνάμει του προαναφερθέντος ειδικού πληρεξουσίου, γεγονός που γνώριζαν όλοι οι εναγόμενοι. Συνεπώς, η ένδικη δωρεά που έγινε με το προαναφερθέν δωρητήριο συμβόλαιο, λόγω της υπέρβασης των όρων της πληρεξουσιότητας που είχε χορηγηθεί με το προεκτεθέν συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο από την Ό. Ε. προς την τρίτη εναγομένη, ισοδυναμεί με ενέργεια χωρίς πληρεξουσιότητα, και επομένως είναι άκυρη. Επιπροσθέτως, κρίθηκε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ότι η τρίτη εναγομένη ενήργησε εκτός των εξουσιών που ρητά και σαφώς της είχαν παραχωρηθεί, κατά παράβαση των συναλλακτικών ηθών, της καλής πίστης και κατά χρήση δικαιώματος, και κατά συνέπεια η ένδικη σύμβαση δωρεάς ακινήτου είναι άκυρη και για τους ανωτέρω λόγους. Επομένως, η ένδικη δωρεά δεν δεσμεύει την αντιπροσωπευόμενη και, μετά το θάνατο αυτής, τους ενάγοντες, ως μόνους εξ αδιαιρέτου κληρονόμους της, καθένα ανάλογα με την κληρονομική του μερίδα, οι οποίοι αποκρούουν τη σύμβαση αυτή και δεν την εγκρίνουν.

Τέλος, αποδείχτηκε ότι η Ό. Ε. απεβίωσε στις 30.8.1996 χωρίς ν' αφήσει διαθήκη, στην κληρονομία αυτής δε υπεισέλθαν ως μόνοι εξ αδιαιρέτου κληρονόμοι της τα τέκνα της και ήδη ενάγοντες, καθώς και ο

σύζυγός της και πατέρας αυτών Ι. Ε., κατά ποσοστό 3/16 ένας έκαστος των εναγόντων και 4/16 ανωτέρω σύζυγος της. Στις 23.6.2003, απεβίωσε προαναφερθείς Ι. Ε. χωρίς να αφήσει διαθήκη και, κατά συνέπεια, το ποσοστό της κληρονομιάς (4/16) που είχε περιέλθει σ' αυτόν από την εξ αδιαιρέτου διαδοχή της προαποβιώσας συζύγου του και μητρός των εναγόντων, περιήλθε κατά ποσοστό 1/16 στον καθένα από αυτούς, και έτσι το ποσοστό εκάστου εξ αυτών επί του ένδικου ακινήτου ανήλθε σε 4/16 εξ αδιαιρέτου. Στις 11.5.2007 απεβίωσε στη Χ. ο 4ος των εναγόντων, Γ. Ε. χωρίς να αφήσει διαθήκη, στην κληρονομία του οποίου υπεισέλθαν, ως μοναδικές εξ αδιαιρέτου κληρονόμοι του η σύζυγος του Ε. Ε. και η θυγατέρα του Ό. Ε., κατά ποσοστό 1/4 η πρώτη και 3/4 η δεύτερη. Ως εκ τούτου, η μεν υπό στοιχείο 4α των εναγόντων υπεισέλθε ως εξ αδιαιρέτου κληρονόμος του αποβιώσαντος συζύγου της, 4ου των εναγόντων, στην κληρονομία αυτού, με ποσοστό 1/16, η δε υπό στοιχείο 4β (τέκνο) με ποσοστό 3/16 εξ αδιαιρέτου.

Με βάση τα παραπάνω, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη και ότι στις διατάξεις των άρθρων 1710 και 1884 επ. ΑΚ ορίζεται ότι σε περίπτωση θανάτου αντιπροσωπευομένου, όποια δικαιώματα ή υποχρεώσεις είχε αυτός, μεταβιβάζονται στους κληρονόμους με αυτοδίκαιη διαίρεση ανάλογα με τη μερίδα του καθενός, έκανε δεκτή την αγωγή και ως ουσιαστικά βάσιμη, αναγνώρισε την ακυρότητα της με αριθμό .../30.9.1994 σύμβασης δωρεάς εν ζωή της Συμβολαιογράφου Ε. Κ., που μεταγράφηκε νόμιμα, και υποχρέωσε τους εναγομένους να αποδώσουν

στους ενάγοντες το ποσοστό 12/48 εξ αδιαιρέτου επί του επιδικίου ακινήτου, και δη στον καθένα από τους 1η, 2ο και 3η από αυτούς ποσοστό 3/48, στην υπό στοιχείο 4α των εναγόντων ποσοστό 1/4 των 3/48 και στην υπό στοιχείο 4β ποσοστό 3/4 των 3/48. Οι εκκαλούντες με την υπό κρίση έφεσή τους δεν υποβάλλουν λόγο έφεσης κατά του ανωτέρω κεφαλαίου της εκκαλουμένης περί ακυρότητας της ένδικης δωρεάς, αλλά με τον πρώτο λόγο της έφεσης ισχυρίζονται ότι «ανεξαρτήτως του ότι η επίδικος δωρεά έγινε πέραν των ορίων της δοθείσας πληρεξουσιότητας» και «ανεξαρτήτως της ακυρότητας της γενομένης δήθεν δωρεάς», για την απόρριψη από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο του αρνητικού της ιστορικής βάσης της αγωγής ισχυρισμού τους ότι η σύμβαση της ένδικης δωρεάς ήταν εικονική, πλην όμως κάτω από αυτή καλυπτόταν έγκυρη σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης της κυριότητας των επίδικων ποσοστών εξ αδιαιρέτου επί του παραπάνω ακινήτου, εκ μέρους της μέχρι τότε κυρίας αυτών Ό. Ε. στον αδελφό της Ι. Γ., πατέρα των δύο πρώτων εναγόντων. Συγκεκριμένα, οι δύο πρώτοι ενάγοντες ισχυρίστηκαν με τις προτάσεις τους ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων ότι κατά το έτος 1994, κατόπιν συμφωνίας μεταξύ της Ό. Ε. και του αδελφού της Δ. Γ., η πρώτη πώλησε προς τον τελευταίο το επίδικο ιδανικό ποσοστό της επί του ένδικου ακινήτου, ο οποίος κατέβαλε ολοσχερώς στην πρώτη το συμφωνηθέν τίμημα, αλλά για λόγους φορολογικούς συμφωνήθηκε μεταξύ των συμβαλλομένων να γίνει η ως άνω μεταβίβαση της κυριότητας των πωληθέντων υπό τον τύπο

της δωρεάς. Ο ανωτέρω ισχυρισμός των εναγομένων δεν αποδείχτηκε από κανένα αποδεικτικό στοιχείο ότι είναι και ουσιαστικά βάσιμος. Ειδικότερα, για την απόδειξη του ανωτέρω ισχυρισμού κατέθεσε κατά πρόταση των εναγομένων στο ακροατήριο του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου (Πολυμελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων) ως μάρτυρας η Συμβολαιογράφος Ε. Κ. (βλ. τα με αριθμό 190/2008 πρακτικά της δίκης), ενώπιον της οποίας καταρτίστηκαν τόσο το ανωτέρω με αριθμό .../4.6.1994 πληρεξούσιο της Ό. Ε. προς την τρίτη εναγομένη, όσο και το προσβαλλόμενο ως άνω με αριθμό .../30.9.1994 συμβόλαιο δωρεάς. Η αμέσως προαναφερθείσα, λοιπόν, μάρτυρας κατέθεσε, μεταξύ άλλων, και ότι η Ό. Ε. ήθελε να μεταβιβάσει την κυριότητα ολοκλήρου του ιδανικού της μεριδίου επί του επιδίκου στον αδελφό της Δ. Γ., διότι, όπως η ίδια της δήλωσε, «... της είχε δώσει χρήματα όταν είχαν κάποιες οικονομικές δυσχέρειες και τώρα ήθελε να κάνει το συμβόλαιο να δώσει το μερίδιό της στον αδελφό της...», και χορήγησε το ανωτέρω πληρεξούσιο στην τρίτη εναγομένη (υπάλληλο κατά τον χρόνο εκείνο στο συμβολαιογραφείο της μάρτυρος), «... έτσι ώστε κάντε ότι καταλαβαίνετε, ώστε εγώ να δώσω το μερίδιό μου στον αδελφό μου ή στα ανίψια μου, όπως θα κρίνει ο ίδιος, έτσι ώστε να αποδοθεί σωστά γιατί είχε πάρει ήδη τα χρήματα ... Στην πραγματικότητα ήταν πώληση, είχε πάρει τα χρήματα ... η εντολή της ήταν να δώσει το μερίδιό της, εμείς στη συνέχεια για φορολογικούς λόγους διαλέξαμε ποιο ήταν πιο οικονομικό, διαλέξαμε τη δωρεά για πιο οικονομικούς λόγους ... θεωρούσαμε ότι φορολογικά θα

συνέφερε να γίνει έτσι, αλλά στη συνέχεια κρίθηκε ότι φορολογικά ήταν καλύτερο να γίνει όπως στο συμβόλαιο...». Από την ως άνω κατάθεση της μάρτυρας, η οποία δεν κρίνεται πειστική, προεχόντως διότι ενώ η ίδια, ως συμβολαιογράφος, κατάρτισε το παραπάνω ειδικό πληρεξούσιο, του οποίου το περιεχόμενο και τους όρους προφανώς γνώριζε, ακολουθώντας συνέταξε το προσβαλλόμενο δωρητήριο συμβόλαιο, συμπεριλαμβάνοντας σ' αυτό τις προεκτεθείσες διατάξεις και όρους, οι οποίοι δεν είχαν περιληφθεί στο πληρεξούσιο, δεν αποδεικνύεται ο ισχυρισμός των εναγομένων ότι καταρτίστηκε μεταξύ της Ό. Ε. και του αδελφού της κατά το έτος 1994 σύμβαση πώλησης των επιδίκων, επειδή η πρώτη είχε ανάγκη χρημάτων, έναντι συμφωνηθέντος τιμήματος, το οποίο κατέβαλε ο τελευταίος, καθόσον η μάρτυρας ουδέν εκ των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών κατέθεσε, αλλά αναφέρθηκε αορίστως σε χρήματα που είχε δώσει ο Δ. Γ. στην άνω αδελφή του «... όταν είχαν κάποιες οικονομικές δυσχέρειες», για ότι για το λόγο αυτό ήθελε να του μεταβιβάσει το άνω ιδανικό της μερίδιο επί του επιδίκου. Επίσης, από την ανωμοτί εξέταση ως διαδίκου του δευτέρου εναγομένου ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων (στο οποίο είχε εισαχθεί αρχικά η ένδικη αγωγή και ακολουθώντας παραπλέμφθηκε λόγω αναρμοδιότητας καθ' ύλην αυτού, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων ως υλικά αρμοδίου δικαστηρίου), που περιέχεται στα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από τους διαδίκους πρακτικά συνεδριάσεως αυτού με αριθμό 24/2007, που λαμβάνονται υπόψη για τη συναγωγή

δικαστικών τεκμηρίων, κανένα πραγματικό περιστατικό από τα προαναφερθέντα, που συγκροτούν την ιστορική βάση του πιο πάνω ισχυρισμού των εναγομένων περί της κατάρτισης σύμβασης πώλησης των επιδίκων, αποδείχτηκε, καθόσον αυτός αναφέρει, μεταξύ άλλων, επίσης αορίστως, ότι από το έτος 1953, που βρέθηκε σε δεινή οικονομική θέση ο σύζυγος της Ό. Ε. και μετά τον στήριξε οικονομικά ο Δ. Γ. «... και συμφώνησε η θεία μου να του μεταβιβάσει το ακίνητό της. Η δωρεά έγινε γιατί ο πατέρας μου της έδωσε κάποια χρήματα της θείας μου ... Εδόθησαν χρήματα από τον πατέρα μου στη θεία μου και στην πορεία δίνονταν χρήματα ... η θεία μου με τη μεταβίβαση που έκανε εξόφλησε το χρέος της ... γενικά αυτονόητο είναι ότι έγινε πώληση, άσχετα αν μεθοδεύτηκε σαν δωρεά... ». Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που απέρριψε «σιγή» τον ανωτέρω ισχυρισμό των εναγομένων ως ουσιαστικά αβάσιμο, δεν έσφαλε στην εκτίμηση των αποδείξεων, απορριπτομένου ως ουσιαστικά αβάσιμου του πρώτου λόγου έφεσης.

Με τον τελευταίο λόγο της έφεσης οι εκκαλούντες παραπονούνται για την απόρριψη ως ουσιαστικά αβάσιμης της υποβληθείσας ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ένστασης καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος εκ μέρους των εναγόντων. Συγκεκριμένα, με τις προτάσεις τους ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου οι εναγόμενοι είχαν υποβάλει ένταση καταχρηστικής άσκησης της αγωγής, ισχυριζόμενοι ότι είναι αντίθετο προς την καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαι-

ώματος, να αξιώνουν οι ενάγοντες δικαιώματα επί του ακινήτου, τα οποία γνωρίζουν ότι έχουν μεταβιβαστεί λόγω πωλήσεως εκ μέρους της μητέρας τους. Η ένσταση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη, προεχόντως διότι δεν αποδείχτηκε, κατά τα προεκτεθέντα, ότι καταρτίστηκε μεταξύ του πατέρα τους και της Ό. Ε. σύμβαση πώλησης των επιδίκων ιδανικών μεριδίων της τελευταίας επί του ένδικου ακινήτου και συνεπώς η διεκδίκηση αυτών εκ μέρους των εναγόντων δεν είναι καταχρηστική. Κατά συνέπεια, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο «σιγή» απέρριψε ως ουσιαστικά αβάσιμη την ανωτέρω ένσταση καταχρηστικής άσκησης της αγωγής δεν έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, απορριπτομένου ως ουσιαστικά αβάσιμου του σχετικού λόγου της έφεσης. Επομένως, εφόσον δεν υποβάλλεται άλλος λόγος έφεσης, αυτή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως ουσιαστικά αβάσιμη. Παράβολο ερημοδικίας δεν θα οριστεί σε βάρος της ερημοδικαζομένης τρίτης εκκαλούσας, για τους λόγους που ήδη αναλυτικά προαναφέρθηκαν...

345/2012

Πρόεδρος: Αθαν. Καγκάνης
Εισηγήτρια: Χρυσούλα Χαλιαμούρδα
Δικηγόροι: Φεραίος Νάνης, Δημ. Χατζής

Κακοτεχνίες οικοδομής εξαιτίας των οποίων έπρεπε να γίνει κατεδάφιση της πλάκας του δευτέρου ορόφου, λόγω κινδύνου κατάρρευσης και προβλήματος στη στατική και δομική ασφάλεια εκ κακής σκυροδέτησης.

Αποκλειστικά υπαίτιος ο εναγόμενος εργολάβος, που όφειλε να εφαρμόσει την οικοδομική άδεια, τους νόμους και την επιβαλλόμενη τεχνική και να χρησιμοποιήσει την αναγκαία ποσότητα και ποιότητα τσιμέντου.

Αβασιμότητα ισχυρισμού ότι οι κακοτεχνίες οφείλονται σε υπαιτιότητα του κυρίου του έργου λόγω έγχυσης υγρού εντός του σκυροδέματος, καθόσον στην πραγματογνωμοσύνη δεν αναφέρεται πιθανότητα πρόκλησης κακοτεχνιών από τέτοια αιτία.

{...} Από τις ένορκες καταθέσεις ... αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Μετά από προφορική σύμβαση μίσθωσης έργου, που καταρτίστηκε στις αρχές Ιουνίου 2005 μεταξύ των εναγόντων και του εναγομένου ο οποίος είναι αρχιτέκτονας μηχανικός και ασκεί το επάγγελμα του εργολάβου οικοδομών, ο εναγόμενος ανέλαβε την κατασκευή με δικές του δαπάνες, υλικά και εργατοτεχνικό προσωπικό της δικής του επιλογής, του δευτέρου υπέρ το ισόγειο ορόφου, εμβαδού 102,82 τμ, συγκυριότητας των εναγόντων, που βρίσκεται στην οικοδομή επί της οδού Η. αριθμ. ... της πόλης Λ., αντί συμφωνηθείσης αμοιβής ποσού 24.000 Ε. Ειδικότερα συμφωνήθηκε να κατασκευάσει ο εναγόμενος τα υποστυλώματα, τα τοιχία, τις δοκούς και την πλάκα του δευτέρου ορόφου από οπλισμένο σκυρόδεμα, σύμφωνα με την με αριθμ. .../2005 οικοδομική άδεια. Η κατάρτιση της ανωτέρω σύμβασης έργου αποδεικνύεται από τα προαναφερθέντα αποδεικτικά στοιχεία και ειδικότερα από τις καταθέσεις των μαρτύρων αμφοτέρων

των διαδίκων ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, ο μάρτυρας των εναγόντων Χ. Π. κατέθεσε ότι ο ίδιος έφερε σε επαφή τους διαδίκους προκειμένου να καταρτίσουν την ανωτέρω σύμβαση και ήταν παρών στην προφορική συμφωνία που έγινε μεταξύ τους, με την οποία ο εναγόμενος ανέλαβε την κατασκευή του δευτέρου ορόφου αντί συμφωνηθείσης αμοιβής ύψους 24.000 Ε. Επίσης, και ο μάρτυρας του εναγομένου Ι. Ζ., ο οποίος εργάστηκε για την κατασκευή του ανωτέρω έργου, κατέθεσε μεταξύ άλλων «... ο εναγόμενος με προξένησε στους ενάγοντες. Συμφώνησα με τον εναγόμενο και ανέλαβα την κατασκευή...». Συνεπώς, ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι δεν ανέλαβε ο ίδιος την κατασκευή του ανωτέρω έργου κρίνεται απορριπτός ως αβάσιμος. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο το οποίο με την εκκαλουμένη απόφασή του έκρινε τα ίδια και απέρριψε τον ανωτέρω ισχυρισμό του εναγομένου ως ουσιαστικά αβάσιμο, δεν έσφαλε στην εκτίμηση των αποδείξεων τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα με το σχετικό λόγο της έφεσης είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν.

Περαιτέρω από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά στοιχεία αποδείχθηκε ότι σε εκτέλεση της ανωτέρω σύμβασης ο εναγόμενος προέβη τον Αύγουστο του 2005 στην κατασκευή του συμφωνηθέντος έργου μέχρι το στάδιο της πλάκας του δευτέρου ορόφου. Όμως, οι ενάγοντες διαπίστωσαν ότι το εκτελεσθέν έργο είχε πραγματικά - κατασκευαστικά ελαττώματα (κακοτεχνίες). Ειδικότερα όσον αφορά: α) τη σύνδεση των υποστυλωμάτων με τις δοκούς, δεν υπήρχε τσιμέντο, αλλά μόνο σίδερα κενά

από τσιμέντο και β) οι περισσότεροι δοκοί στο κάτω μέρος παρουσιάζουν μεγάλα κενά από τσιμέντο. Αμέσως μόλις οι ενάγοντες διαπίστωσαν τις ανωτέρω κακοτεχνίες διαμαρτυρήθηκαν έντονα στον εναγόμενο, ο οποίος προσπάθησε να τις καλύψει με εξωτερικό σοβάτισμα, γεγονός το οποίο δεν δέχθηκαν οι ενάγοντες. Μετά δε από αίτησή τους στις 4.10.2005 προς το Τεχνικό Επιμελητήριο της Ελλάδος Τμήμα Κεντρικής και Δυτικής Θεσσαλίας, διορίστηκε πραγματογνώμονας ο πολιτικός μηχανικός Ι. Κ. ο οποίος αφού διενήργησε αυτοψία στο ανωτέρω έργο, συνέταξε την με αριθμό .../7.2.2006 έκθεση πραγματογνωμοσύνης, στην οποία αναφέρει ότι διαπίστωσε: 1) μείωση της ακαμψίας, της πλαστικότητας και αντοχής των υποστυλωμάτων και τοιχίων, 2) πρόβλημα στο μηχανισμό μεταφοράς των κατακόρυφων φορτίων, 3) σε περίπτωση σεισμού υπάρχει πιθανότητα δημιουργίας πλαστής άρθρωσης στους τραυματισμένους κόμβους του δευτέρου ορόφου και ο κίνδυνος κατάρρευσης είναι μεγάλος, 4) στην κάτω παρειά - σχεδόν σε όλες τις δοκούς - δεν υπάρχει η απαιτούμενη επικάλυψη των οπλισμών, με αποτέλεσμα να είναι εκτεθειμένοι στις διαβρωτικές επιδράσεις του περιβάλλοντος.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι εξ' αιτίας των ανωτέρω κακοτεχνιών, που οφείλονται σε υπαιτιότητα του εναγομένου - εργολάβου για την κατασκευή του επίδικου έργου, έπρεπε, σύμφωνα με την προαναφερθείσα πραγματογνωμοσύνη, να γίνει η κατεδάφιση της πλάκας του δευτέρου ορόφου της ανωτέρω οικοδομής, διότι ήταν επικίνδυνη για την κατάρρευση σε περίπτωση

σεισμού και δημιουργείτο πρόβλημα στη στατική ασφάλεια όλης της οικοδομής. Επίσης και η Πολεοδομία του Δήμου Λ. με τη με αριθμ. πρωτ. .../8.11.2005 έκθεσή της, η οποία συνετάγη μετά από αυτοψία των αρμοδίων υπαλλήλων της στην επίδικη οικοδομή, αποφάνθηκε ότι η προσθήκη του δευτέρου ορόφου ήταν επικίνδυνη από στατικής και δομικής άποψης λόγω κακής σκυροδέτησης. Οι ενάγοντες μετά ταύτα προέβησαν στην κατεδάφιση της προσθήκης του δευτέρου ορόφου, αναθέτοντας την ενέργεια αυτή σε άλλον μηχανικό. Με βάση τα ανωτέρω αποδείχθηκε ότι αποκλειστικά υπαίτιος των ως άνω παράνομων και αντισυμβατικών ενεργειών είναι ο εναγόμενος, ο οποίος ως εργολάβος όφειλε να εφαρμόσει πιστά την οικοδομική άδεια, τους νόμους και την επιβαλλόμενη τεχνική προς τη σύνδεση των υποστυλωμάτων και δοκών και χρησιμοποίηση της αναγκαίας ποσότητας και ποιότητας τσιμέντου, ώστε η προσθήκη του δευτέρου ορόφου της οικοδομής να είναι ασφαλής.

Ο ισχυρισμός του εναγομένου ότι οι ανωτέρω κακοτεχνίες του έργου οφείλονται σε υπαιτιότητα του πρώτου ενάγοντος και ειδικότερα ότι αυτός προέβη σε ρίψη εντός του σκυροδέματος και πριν αυτό απλωθεί στους δοκούς και στην πλάκα 30 λίτρων υγρό αγνώστου προελεύσεως, κρίνεται απορριπτός ως αβάσιμος. Και τούτο διότι ο πραγματογνώμονας στην προαναφερθείσα έκθεσή του αποδίδει τις κακοτεχνίες του ανωτέρω έργου στο γεγονός ότι δεν χρησιμοποιήθηκε δονητής. Αναφορά δε σε έγχυση οποιουδήποτε υλικού δε γίνεται στην έκθεση πραγματογνωμοσύνης, γεγονός που αν είχε συμβεί θα ανα-

φερόταν. Ούτε επίσης αναφέρεται πιθανότητα πρόκλησης των κακοτεχνιών από ενδεχόμενη ρίψη εντός του σκυροδέματος οποιουδήποτε υλικού. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφασή του έκρινε τα ίδια και απέρριψε τον ανωτέρω ισχυρισμό του εναγομένου ως ουσιαστικά αβάσιμο, δεν έσφαλε στην εκτίμηση των αποδείξεων, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα με το σχετικό λόγο της έφεσης είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν.

Περαιτέρω, από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά στοιχεία αποδείχθηκε ότι από την ανωτέρω παράνομη και αντισυμβατική συμπεριφορά του εναγομένου οι ενάγοντες ζημιώθηκαν τα ακόλουθα ποσά: 1) το ποσό των 2.500 Ε που κατέβαλαν στον εναγόμενο ως προκαταβολή για την κατασκευή του ανωτέρω έργου (βλ. την από 12.7.2005 απόδειξη πληρωμής), 2) το ποσό των 6.015,42 Ε που κατέβαλαν για αγορά υλικών οικοδομής (τσιμέντου, σιδήρων, μονώσεων) και ειδικότερα για αγορά σιδήρου κατέβαλαν 2.599,49 Ε (βλ. τις με αριθμ. ... αποδείξεις λιανικής πώλησης της εταιρείας «Δ. ΑΕ»), για αγορά μονωτικών υλικών κατέβαλαν 730,80 Ε (βλ. τις με αριθμ. ... αποδείξεις της εταιρείας «Θ. ΟΕ»), για αγορά έτοιμου σκυροδέματος και άντληση αυτού κατέβαλαν 2.676,13 Ε (βλ. τα με αριθμ. ... τιμολόγια - δελτία διανομής της εταιρείας «Τ. ΑΕ»), 3) το ποσό των 1.742,75 Ε που κατέβαλαν για ένσημα των απασχοληθέντων εργατοτεχνιτών (βλ. τα αριθμ. ... γραμμάτια είσπραξης του Ι.Κ.Α.), 4) το ποσό των 1.105,87 Ε που κατέβαλε για έκδοση άδειας κατεδάφισης του δευτέρου ορόφου της οικοδομής (βλ. τη

με αριθμ. .../22.3.2006 απόδειξη παροχής υπηρεσιών της πολιτικού μηχανικού Α. Τ.), 5) το ποσό των 10.000 Ε, το οποίο κατέβαλε στον πολιτικό μηχανικό Β. Κ. για τις εργασίες αδιατάρακτης κοπής και καθαίρεσης της προσθήκης του δευτέρου ορόφου της ως άνω οικοδομής εμβαδού 102,82 τμ, 6) το ποσό των 1.500 Ε που κατέβαλαν στον Δ.Τ. για το κατέβασμα και φόρτωμα των πλακών και των δοκαριών, 7) το ποσό των 1.000 Ε που κατέβαλαν στον Κ. Μ. για τη μεταφορά των ως άνω πλακών και των δοκαριών, 8) το ποσό των 2.000 Ε που κατέβαλαν στον Α. Β. για την υποσύλωση του δευτέρου ορόφου (βλ. την από 7.7.2006 απόδειξη είσπραξης του Α. Β.), 9) το ποσό των 688,73 Ε που κατέβαλαν για ένσημα των απασχοληθέντων στην κατεδάφιση της προσθήκης του δευτέρου ορόφου της επίδικης οικοδομής. Συνολικά επομένως οι ενάγοντες ζημιώθηκαν το ποσό των 26.552,77 Ε (2.500 + 6.015,42 + 1.742,75 + 1.105,87 + 10.000 + 1.500 + 1.000 + 2.000 + 688,73), το οποίο υποχρεούται ο εναγόμενος να καταβάλει σ' αυτούς συμμέτρως.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφασή του υποχρέωσε τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες μεγαλύτερο ποσό και ειδικότερα το ποσό των 39.552,77 Ε, έσφαλε στην εκτίμηση των αποδείξεων, κατά παραδοχή ως ουσιαστικά βασίμου του σχετικού τελευταίου λόγου της έφεσης. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει να γίνει δεκτή η έφεση και ως ουσιαστικά βάσιμη και να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση. Στη συνέχεια να κρατηθεί η υπόθεση στο Δικαστήριο τούτο και να δικασθεί κατ' ουσίαν

η αγωγή (αρθρ. 535 παρ. 1 ΚΠολΔ) και να γίνει αυτήν δεκτή κατά ένα μέρος ως ουσιαστικά βάσιμη. Να υποχρεωθεί δε ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες το ποσό των 26.552,77 Ε συμμέτρως με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής...

346/2012

Πρόεδρος: Αθαν. Καγκάνης
Εισηγητής: Νικ. Παπαδούλης
Δικηγόροι: Μαρία Μητσούλη-Αντωνίου, Βασ. Κούτας, Χρυσή Παπαδρόσου

Αυτεπαγγέλτως απαράδεκτη έφεση κατά μη οριστικής απόφασης. Μη οριστική η εκκαλουμένη ως προς το κεφάλαιο που κήρυξε απαράδεκτη τη συζήτηση ανακοπής ως προς μερικούς καθών - απλούς ομοδίκους. Παραδεκτή η έφεση των λοιπών απλών ομοδίκων, ως προς τους οποίους η ανακοπή απορρίφθηκε και η εκκαλουμένη είναι οριστική.

Επί ανακοπής κατά πίνακα κατάταξης αναγκαία ακριβής περιγραφή της προς κατάταξη απαίτησης και του προνομίου της. Αοριστία ανακοπής, που δεν αναφέρει την έννομη σχέση εκ της οποίας πηγάζει η απαίτηση έστω με μνεία δικ. απόφασης ή διγής πληρωμής, ούτε την απόφαση διά της οποίας ο ανακόπτων ενέγραψε προσημείωση υποθήκης στο εκπλειστηριασθέν, μήτε τις ημερομηνίες εγγραφής αυτής ως και των προσημειώσεων των καθ' ων.

Από τις διατάξεις του άρθρου 513 παρ. 1 εδ. α και β ΚΠολΔ προκύπτει ότι έφεση

επιτρέπεται μόνο κατά των αποφάσεων, που εκδίδονται στον πρώτο βαθμό και παραπεμπουν την υπόθεση στο αρμόδιο δικαστήριο ή των αποφάσεων που περατώνουν τη δίκη. Έτσι, η άσκηση έφεσης κατά μη οριστικής απόφασης απορρίπτεται ως απαράδεκτη και αυτεπαγγέλτως. Οριστική είναι η απόφαση, με την οποία τελειώνει η δίκη με την παραδοχή ή την απόρριψη της αγωγής και το δικαστήριο απεκδύεται κάθε άλλης εξουσίας ως προς τη διαζόμενη υπόθεση. Αντίθετα, μη οριστικές αποφάσεις είναι εκείνες, που παρασκευάζουν την υπόθεση, ώστε να γίνει ώριμη για την έκδοση οριστικής. Η απόφαση με την οποία για οποιονδήποτε λόγο κηρύσσεται απαράδεκτη η συζήτηση της αγωγής δεν είναι οριστική, αφού το δικαστήριο δεν αποξενώνεται από την υπόθεση, αλλά διατηρεί την εξουσία επ' αυτής μετά την εκ νέου εισαγωγή της σ' αυτό, εφόσον πληρωθεί το κενό που προκάλεσε το απαράδεκτο της συζήτησης και κατ' ακολουθίαν δεν υπόκειται σε έφεση (σχετ. ΕφΠατρ 706/08 - Εφίωαν 119/08 Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την από 2.1.2008 (αριθμ. εκθ. κατάθ. 10/4.1.2008) εκ του άρθρου 979 παρ. 2 ΚΠολΔ ανακοπή που ο ανακόπτων και ήδη εκκαλών Γ. Κ. Τ. απηύθυνε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας κατά των καθ' ων η ανακοπή και ήδη εφεσιβλήτων α) «Α. ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΕ», β) «Ε. ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΕ», γ) Κ. Ν. Β. και δ) Χ. Χ. Κ., ισχυρίστηκε ότι με την αριθμ. .../2007 έκθεση αναγκαστικού πλειστηριασμού του συμβολαιογράφου Χ. Τ. εκπλειστηριάσθηκε, μετά από επίσπευση της πρώτης των καθ' ων, το αναφερόμενο ακίνητο της οφειλέτριας

καθ' ης η εκτέλεση τέταρτης των καθ' ων η ανακοπή με πλειστηρίασμα 94.550 Ε και κατακυρώθηκε στην τρίτη των καθ' ων. Ότι στον πλειστηριασμό αυτό αναγγέλθηκε και ο ίδιος (ανακόπτων) για απαίτηση 15.000 Ε, προς ασφάλεια της οποίας είχε εγγράψει προσημείωση υποθήκης για όλο αυτό το ποσό και ότι ο υπάλληλος του πλειστηριασμού άνω συμβολαιογράφος στον προσβαλλόμενο αριθμ. .../2007 πίνακα που συνέταξε, μετά την αφαίρεση των εξόδων εκτέλεσης, κατέταξε στο διανεμητέο υπόλοιπο του πλειστηριάσματος την πρώτη των καθ' ων για το ποσό των 72.000 Ε ως Α' προσημειούχο δανείστρια, και τη δεύτερη των καθ' ων για το ποσό των 12.798,56 Ε ως δεύτερη προσημειούχο δανείστρια, τυχαία. Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησε να μεταρρυθμιστεί ο προσβαλλόμενος πίνακας κατάταξης, προκειμένου η απαίτησή του, που είναι (όπως και οι απαιτήσεις της πρώτης και δεύτερης των καθ' ων) εξασφαλισμένη με προσημείωση υποθήκης, να καταταγεί και ικανοποιηθεί συμμέτρως με τις απαιτήσεις της δεύτερης και τρίτης των καθ' ων. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την προσβαλλόμενη αριθμ. 349/2009 απόφασή του, κήρυξε απαράδεκτη τη συζήτηση της ανακοπής, όσον αφορά τις άνω τρίτη και τέταρτη των καθ' ων, λόγω μη κλήτευσής του και απέρριψε αυτή (ανακοπή) ως προς την πρώτη και δεύτερη των καθ' ων, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία ερήμην του ανακόπτοντος. Κατά της απόφασης αυτής άσκησε ο τελευταίος την ένδικη αριθμ. εκθ. κατάθ. 93/22.3.2010 έφεση, με την οποία και για τους εκτιθέμενους σ' αυτή λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του

νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητεί να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη και να γίνει δεκτή η ανακοπή του ως προς όλους τους καθ' ων.

Είναι φανερό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι οριστική, ως προς το κεφάλαιό της με το οποίο κηρύχθηκε απαράδεκτη η συζήτηση της ένδικης ανακοπής ως προς την τρίτη και τέταρτη των καθ' ων - ως προς τις οποίες υφίσταται απλή ομοδικία με τις παρασταθείσες πρωτοδικώς πρώτη και δεύτερη των καθ' ων (σχετ. ΕφΛαρ 306/2007 Νόμος) - και συνεπώς δεν υπόκειται σε έφεση κατά το εν λόγω κεφάλαιό της, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στη μείζονα νομική πρόταση της παρούσας, αφού με αυτή δεν τελείωσε η δίκη στον πρώτο βαθμό και το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν απεκδύθη από την εξουσία να επιληφθεί και πάλι της διαφοράς. Αντίθετα, διατηρεί την εξουσία, όταν έλθει σε νέα συζήτηση η υπόθεση όσον αφορά τις τρίτη και τέταρτη των καθ' ων η ανακοπή με κλήση, να τη δικάσει κατ' ουσίαν. Επομένως, η κρινόμενη έφεση, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της εκκαλουμένης και κατά το κεφάλαιό της με το οποίο κηρύχθηκε απαράδεκτη η συζήτηση της ανακοπής ως προς τις τρίτη και τέταρτη των καθ' ων και ήδη εφεσιβλήτων, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη, ερήμην αυτών, οι οποίες, αν και κλητεύθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα να παραστούν στη σημερινή συζήτηση (σχετ. οι υπ' αριθμ. ... εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του πρωτοδικείου Ν. Σ.), δεν εμφανίσθηκαν, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά της από το οικείο πινάκιο. Παράβολο ερημοδικίας δε θα ορισθεί, εφόσον η πα-

ρούσα ως αφορώσα δίκη περί την εκτέλεση δεν υπόκειται σε ανακοπή (αρθρ. 937 παρ. 2 ΚΠολΔ). Εξάλλου, διάταξη περί δικαστικών εξόδων δε θα περιληφθεί, αφού οι απολιπόμενες ως άνω εφεσιβλήτες που νίκησαν δεν έχουν υποβληθεί σε έξοδα, ούτε βεβαίως υπέβαλαν σχετικό αίτημα, όπως απαιτείται κατά τα άρθρα 106 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ.

Περαιτέρω, όσον αφορά τις πρώτη και δεύτερη των καθ' ων η ανακοπή, ως προς τις οποίες η ανακοπή απορρίφθηκε με την εκκαλουμένη ερήμην του ανακόπτοντος και είναι ως προς τούτον οριστική, υποκείμενη ως προς το εν λόγω κεφάλαιό της σε έφεση, λόγω της υφιστάμενης μεταξύ των καθ' ων απλής ομοδικίας, όπως έχει εκτεθεί, η ένδικη έφεση έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως, εφόσον από την επισκόπηση των εγγράφων της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης και από τη δημοσίευση αυτής δεν έχει παρέλθει τριετία (αρθρ. 495 παρ. 1, 499, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 2 ΚΠολΔ). Επομένως, πρέπει να γίνει αυτή τυπικά και ουσιαστικά δεκτή και να εξαφανισθεί μερικώς η εκκαλουμένη απόφαση, μόνο τα κεφάλαιά της με τα οποία απορρίφθηκε η ανακοπή και καταδικάσθηκε ο ανακόπτων στα δικαστικά έξοδα της πρώτης και δεύτερης των καθ' ων. Αυτό γιατί αρκεί η τυπική παραδοχή της για την εξαφάνιση της ερήμην του ανακόπτοντος εκδοθείσας εκκαλουμένης, χωρίς να απαιτείται να ευδοκιμήσει προηγουμένως κατ' ουσίαν κάποιος από τους λόγους που προβάλλονται με αυτήν, σύμφωνα με το άρθρο 528 ΚΠολΔ. Στη συνέχεια, πρέπει να διακρατηθεί η υπόθεση από το παρόν

Δικαστήριο και να ερευνηθεί περαιτέρω το παραδεκτό, το νόμιμο και το βάσιμο των λόγων της ανακοπής (σχετ. ΑΠ 1015/05 Δνη 46. 1100 - 1906/08 Νόμος).

Από τις διατάξεις των άρθρων 979 παρ. 2, 933 και 585 παρ. 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό προς εκείνες των άρθρων 216 παρ. 1 και 217 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι το δικόγραφο της ανακοπής κατά του πίνακα κατάταξης πρέπει να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία που αναφέρονται στα άρθρα 118 και 120 του ίδιου Κώδικα, και τους λόγους αυτής, ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στον καθ' ου να αμυνθεί και στο δικαστήριο να ελέγξει τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα της απαίτησης, καθώς και την ύπαρξη του προνομίου της. Ειδικότερα, η ανακοπή, ως εισαγωγικό δικόγραφο της περί την εκτέλεση δίκης, πρέπει να περιέχει ακριβή περιγραφή της απαίτησης της οποίας ζητείται η κατάταξη και του προνομίου της, δηλαδή παράθεση των πραγματικών περιστατικών, τα οποία κατά νόμο θεμελιώνουν την απαίτηση και το προνόμιό της. Η ελλιπής παράθεση των πραγματικών τούτων καθιστά την ανακοπή αόριστη και ως εκ τούτου απορριπτέα, μη δυνάμενη να συμπληρωθεί με τις προτάσεις ή με την αναφορά σε άλλα έγγραφα (ΑΠ 1281/11 Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση, με το περιεχόμενο που προεκτέθηκε, η ένδικη ανακοπή είναι αόριστη. Τούτο γιατί στο δικόγραφο αυτής δεν εκτίθενται με πληρότητα τα θεμελιωτικά και εξειδικεύοντα την απαίτηση του ανακόπτοντος και της επικαλούμενης προσημείωσης, με την οποία αυτή φέρεται ότι είναι εξασφαλισμένη και δη δεν γίνεται επίκληση της συγκεκριμένης

έννομης σχέσης από την οποία πηγάζει η επικαλούμενη απαίτηση, χωρίς έστω αναφορά σε δικαστική απόφαση ή διαταγή πληρωμής με την οποία έχει εξοπλισθεί η εν λόγω απαίτηση. Ούτε αναφέρεται η δικαστική απόφαση, βάσει της οποίας αυτός ενέγραψε προσημείωση υποθήκης στο ακίνητο που εκπλειστηριάστηκε και την ημερομηνία της εγγραφής, καθώς και τις ημερομηνίες εγγραφής των αναφερόμενων προσημειώσεων υποθήκης που ενέγραψαν στο ακίνητο αυτό οι πρώτη και δεύτερη των καθ' ων, έτσι ώστε να παρασχεθεί δυνατότητα στις τελευταίες να αμυνθούν και στο δικαστήριο να ελέγξει το νόμω βάσιμο της επικαλούμενης απαίτησης, εάν αυτή όντως είναι εξασφαλισμένη με προσημείωση υποθήκης, καθώς και το χρόνο εγγραφής της, ώστε να κριθεί εάν αυτός είναι προγενέστερος ή μεταγενέστερος των χρόνων εγγραφής των προσημειώσεων υποθήκης που φέρεται ότι ενέγραψαν οι άνω καθ' ων η ανακοπή, καθόσον οι απαιτήσεις που είναι εξασφαλισμένες με προσημείωση υποθήκης κατατάσσονται στη δεύτερη τάξη εκείνων που έχουν ειδικά προνόμια στο ακίνητο που εκπλειστηριάστηκε, με τη σειρά της εγγραφής τους και τυχαία (σχετ. ΑΠ 644/11 Νόμος). Κατά συνέπεια, πρέπει η ένδικη ανακοπή να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας ως προς την πρώτη και δεύτερη των καθ' ων...

351/2012

Πρόεδρος: Αθαν. Καγκάνης

Εισηγητής: Νικ. Πουλάκης

Δικηγόροι: Αθαν. Αντωνόπουλος, Παύλος Σφέτσιος

Δυνητική αναβολή συζήτησης αν είναι εκκρεμής ποινική αγωγή, που επηρεάζει τη διάγνωση της αστικής σχέσης. Μη δεδικασμένο εξ αμετάκλητης ποινικής απόφασης.

Ένσταση πλαστότητας εγγράφου ως προς το περιεχόμενο, που παραδόθηκε στον εναγόμενο υπογεγραμμένο πλην όμως λευκό, με την εξουσία να το συμπληρώσει με διαφορετικό περιεχόμενο.

Επιτρεπτή προβολή αυτής με την προσθήκη των προτάσεων, εφόσον το προσβαλλόμενο ως πλαστό έγγραφο προσκομίστηκε κατά τη συζήτηση και δεν υπήρχε χρονικό περιθώριο αλλά και στάδιο να προταθεί νωρίτερα.

Εξουσία Εφετείου να αναστείλει την εκτέλεση προσωρινά εκτελεστής απόφασης (913 ΚΠολΔ), αδιαφόρως αν χορηγήθηκε ή όχι αναστολή κατά το 912 ΚΠολΔ, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων και εκδίδοντας εν ανάγκη και χωριστή απόφαση, εφόσον η έφεση ασκήθηκε εμπρόθεσμα και πιθανολογείται βλάβη επί παραδοχής της.

{...} 2. Οι ενάγοντες (ήδη εφεσίβλητοι) με την αγωγή τους, την οποία απηύθυναν ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας κατά των εκκαλούντων, ζήτησαν α) ο μὲν πρώτος να υποχρεωθεί ο δεύτερος εναγόμενος να του καταβάλει 43.166 Ε με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, ποσό που αποτελεί το υπόλοιπο της εργολαβικής αμοιβής του για την εκτέλεση του αναφερόμενου στην αγωγή έργου, β) η δε δεύτερη να

υποχρεωθούν και οι δύο εναγόμενοι, εις ολόκληρον ο καθένας, να της καταβάλουν 1.770.000 Ε με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, ποσό που αποτελεί τη συμφωνημένη εργολαβική αμοιβή της, διότι οι εναγόμενοι εργοδότες χωρίς λόγο κατάγγειλαν τη μεταξύ τους σύμβαση έργου. Ωστόσο, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους περιόρισαν το δεύτερο αίτημα εν μέρει σε καταψηφιστικό (370.000 Ε) και αναγνωριστικό για το υπόλοιπο. Η υπόθεση εκδικάστηκε αντιμωλία των διαδίκων και εκδόθηκε η προσβαλλόμενη υπ' αριθ. 148/2010 απόφαση του ανωτέρω δικαστηρίου, με την οποία η αγωγή έγινε εν μέρει δεκτή. Οι εναγόμενοι με την έφεσή τους προσέβαλαν την απόφαση αυτή, παραπονούμενοι για κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας να εξαφανισθεί ώστε η αγωγή να απορριφθεί εντελώς.

3. Επί της εφέσεως εκδόθηκε η υπ' αριθ. 492/2011 μη οριστική απόφαση του δικαστηρίου αυτού, η οποία, χωρίς να εξαφανίσει την εκκαλούμενη, διέταξε συμπληρωματικές μαρτυρικές αποδείξεις με την εξέταση ενός μάρτυρα από κάθε πλευρά στο ακροατήριό του «αναφορικά με το γεγονός αν κατά την υπογραφή της από 29.9.2008 υπεύθυνης δήλωσης εκ μέρους του Δ. Σ. για λογαριασμό της ομόρρυθμης εταιρίας «Σ. Δ. ΟΕ» τέθηκε η υπογραφή αυτού και η σφραγίδα της εταιρίας κάτω από λευκό έντυπο με την ειδική εντολή να συμπληρωθεί αναλόγως και να παραδοθεί στο ΙΚΑ Κ. προς έκδοση κωδικού αριθμού της οικοδομής και ο δεύτερος εκκαλών τη συμπλήρωσε χωρίς εξουσία με διαφορετικό περιεχόμενο και συγκεκριμένα με

ομολογία του υπογράφοντος αυτήν ότι η μεταξύ τους σύμβαση ήταν εικονική». Επομένως, οι εκκαλούντες με την κλήση τους νόμιμα επισπεύδουν την περαιτέρω συζήτηση της εφέσεώς τους, δεδομένου ότι εξετάστηκε ένας μάρτυρας από την πλευρά τους, ενώ οι εφεσίβλητοι δεν εξέτασαν κανένα μάρτυρα.

4. Από τη διάταξη του άρθρου 250 ΚΠολΔ προκύπτει ότι εναπόκειται στη δικριτική ευχέρεια του δικαστηρίου να αναβάλει τη συζήτηση της υπόθεσης, αν είναι εκκρεμής ποινική αγωγή που επηρεάζει τη διάγνωση της διαφοράς, μέχρι να περατωθεί αμετάκλητα η ποινική διαδικασία (βλ. ΑΠ 1479/84 Δνη 1985. 646, ΑΠ 892/76 ΝοΒ 25. 344), η δε αναβολή της συζήτησης αυτής μπορεί να διαταχθεί και στην κατ' έφεση δίκη (βλ. ΑΠ 680/94 Δνη 36. 1104, ΑΠ 677/88 ΕΕργΔ 1988. 297, ΕφΑθ 1504/10 Νόμος). Για την εφαρμογή της προϋποτίθεται η ύπαρξη εκκρεμούς ποινικής αγωγής, η οποία επηρεάζει τη διάγνωση της αστικής δικαιολογητικής σχέσης, με την έννοια ότι τα πραγματικά περιστατικά, που συνθέτουν την υπόσταση της πράξης που τελέστηκε, ασκούν ουσιώδη επιρροή όσον αφορά τα θεμελιωτικά της αστικής δικαιολογητικής σχέσης περιστατικά (βλ. ΕφΘεσ 52/09, ΕφΑθ 3221/06, ΕφΛαρ 40/03, Νόμος). Και είναι αλήθεια ότι η αμετάκλητη ποινική απόφαση ούτε δημιουργεί, ούτε είναι δυνατόν να δημιουργεί δεδικασμένο για τα πραγματικά γεγονότα, τα οποία στηρίζουν παραλλήλως αφενός μεν την ποινική αξίωση της πολιτείας κατά του κατηγορουμένου, αφετέρου δε την εναντίον του αστική αξίωση. Κατά τις διατάξεις, όμως, του ΚΠολΔ, ο δικαστής είναι ελεύ-

θερος να εκτιμήσει, κατά συνείδηση, την αξία της ποινικής απόφασης. Εναπόκειται, λοιπόν, στην έμφρονα κρίση του πολιτικού δικαστηρίου να εξετάσει αν με την αναβολή της πολιτικής δίκης, μέχρι να περατωθεί αμετακλήτως η ποινική διαδικασία, θα διευκολυνθεί η αποδεικτική διαδικασία για τη βασιμότητα της εκκρεμούς αγωγής (βλ. ΕφΑθ 3221/06 ό.π., ΕφΑθ 3177/06 Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλομένη απόφαση έγινε δεκτή ως εν μέρει κατ' ουσίαν βάσιμη η αγωγή των εφεσίβλητων. Με την αγωγή αυτή, ισχυριζόνταν οι ενάγοντες ότι στην Κ. το Νοέμβριο του 2006 ο πρώτος από αυτούς, διπλωματούχος πολιτικός μηχανικός, συμφώνησε με το δεύτερο εναγόμενο να αναλάβει ο ίδιος την εκπόνηση μελέτης και την επίβλεψη κατασκευής μιας μονάδας οινόποιου - αποσταγματοποιού σε ιδιόκτητο οικοπεδαγρό του τελευταίου και, επί πλέον, να αναλάβει η δεύτερη από αυτούς (ενάγοντες) ομόρρυθμη τεχνική εταιρία, την κατασκευή του έργου αυτού. Ότι η εργολαβική αμοιβή του πρώτου συμφωνήθηκε στο ποσό των 100.000 Ε, από το οποίο καταβλήθηκε από τον δεύτερο εναγόμενο στο Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος το ποσό των 56.833,24 Ε, που αποτελούσε και την ελάχιστη νόμιμη αμοιβή του μηχανικού. Ότι, κατόπιν αλληπάλληλων τροποποιήσεων και αλλαγών, σε συνεννόηση και με πρωτοβουλία του δεύτερου εναγόμενου, ο πρώτος ενάγων εκπόνησε την τελική μελέτη του έργου, που περιλάμβανε την κατασκευή τριών ανεξάρτητων κτιρίων, η οποία (μελέτη) συνυποβλήθηκε με όλα τα απαραίτητα δικαιολογητικά την

1.2.2008 στην αρμόδια υπηρεσία της Γενικής Γραμματείας Περιφέρειας Θεσσαλίας στη Λ., προκειμένου να εγκριθεί η αιτούμενη από το δεύτερο εναγόμενο επιδότηση του έργου που έγινε στις 13.6.2008. Ότι παρόλο που ολοκλήρωσε την εκπόνηση της μελέτης που είχε αναλάβει, δεν του καταβλήθηκε ακόμη η υπόλοιπη αμοιβή του ύψους 43.166,76 Ε. Ότι στις 2.7.2008 συστήθηκε η πρώτη εναγόμενη μονοπρόσωπη εταιρία περιορισμένης ευθύνης, με φαινόμενο ιδρυτή και μοναδικό εταίρο το Ν. Λ., γιο του δεύτερου εναγόμενου, καθώς και ότι δυνάμει του από 18.9.2008 έγγραφου ιδιωτικού συμφωνητικού, που υπογράφηκε μεταξύ της δεύτερης εξ αυτών (εναγόντων) και της νεοσυσταθείσας πρώτης εναγόμενης, η τελευταία ανέθεσε στην πρώτη την ανέγερση των τριών κτιρίων στο εν λόγω οικόπεδο του δεύτερου εναγόμενου, αντί εργολαβικής αμοιβής 1.770.000 Ε πλέον ΦΠΑ 19%, καταβλητέας σταδιακά με την παράδοση κάθε τμήματος, κατά τον αναλυτικά αναφερόμενο τρόπο. Ότι το παραπάνω ιδιωτικό έγγραφο υπέγραψε για λογαριασμό της πρώτης εναγόμενης υπό την εταιρική επωνυμία της ο δεύτερος από αυτούς, εν γνώσει του γιου του, μοναδικού εταίρου και φαινομενικά διαχειριστή της, που λειτουργούσε ως αχυράνθρωπος. Ότι μετά την έκδοση της υπ' αριθμ. .../2008 οικοδομικής άδειας, η ως άνω εργολάβος τεχνική εταιρία ζήτησε τη συμφωνηθείσα προκαταβολή, προκειμένου να αρχίσει τις εργασίες κατασκευής, αλλά η αντισυμβαλλομένη της πρώτη εναγόμενη, δια του δεύτερου εναγόμενου, ο οποίος κατά τα ανωτέρω ασκούσε «εν τοις πράγμασι» τη διοίκηση αυτής, κα-

τήγγειλε με εξώδικη δήλωσή της την εν λόγω σύμβαση έργου, χωρίς να καταβάλει στην εργολάβο τη συμφωνημένη αμοιβή. Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησαν, όπως παραδεκτά περιόρισαν το αίτημα της αγωγής τους από καταψηφιστικό σε εν μέρει αναγνωριστικό, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, εις ολόκληρον ο καθένας, α) να καταβάλουν στη δεύτερη από αυτούς το ποσό των 370.000 Ε, β) να αναγνωριστεί η εις ολόκληρον υποχρέωσή τους να καταβάλουν στην ίδια το υπόλοιπο ποσό του 1.400.000 Ε συν ΦΠΑ 19%, καθώς και γ) να καταβάλουν στο Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας, για λογαριασμό του πρώτου από αυτούς 43.166,76 Ε, όλα δε τα προαναφερόμενα ποσά με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής.

Για την απόδειξη της ιστορικής βάσης της αγωγής, η δεύτερη ενάγουσα, μεταξύ των άλλων αποδεικτικών στοιχείων, επικαλέστηκε και προσκόμισε στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο το από 18.9.2008 έγγραφο ιδιωτικού συμφωνητικού για την ανάληψη της κατασκευής εργολαβικά των τριών κτιρίων στο οικόπεδο του δεύτερου εναγόμενου για λογαριασμό της πρώτης εναγόμενης. Οι εναγόμενοι, αρνούμενοι την αγωγή, ισχυρίστηκαν ότι το προαναφερόμενο ιδιωτικό συμφωνητικό ανάθεσης έργου ήταν εικονικό και συνεπώς άκυρο, καθόσον αυτό καταρτίστηκε προκειμένου να συνυποβληθεί στο ΙΚΑ με τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την ανάθεση έργου σε τρίτο κατασκευαστή, χωρίς να έχει ουδεμία άλλη έννομη συνέπεια και επιρροή και χωρίς να δεσμεύει έτσι την πρώτη από αυτούς ως προς την από μέρους της υποχρέωση προς καταβολή της εργολαβικής αμοιβής.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε ως ουσιαστικά αβάσιμο τον προαναφερόμενο ισχυρισμό των εναγόμενων και έκαμε εν μέρει δεκτή την αγωγή, υποχρεώνοντας α) το δεύτερο εναγόμενο να καταβάλει στο Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδας το ποσό των 43.166,76 Ε για λογαριασμό του πρώτου ενάγοντος και β) αμφοτέρους τους εναγόμενους να καταβάλουν, έκαστος εις ολόκληρον, στη δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 306.001 Ε, με το νόμιμο τόκο για αμφοτέρα τα ποσά από την επίδοση της αγωγής.

Οι εναγόμενοι και ήδη εκκαλούντες, προς απόδειξη του ισχυρισμού τους ότι η δεύτερη από τις ένδικες συμβάσεις έργου ήταν εικονική, επικαλέστηκαν για πρώτη φορά με την έφεσή τους ότι κατέχουν μία δήλωση του πρώτου ενάγοντος, ως νομίμου εκπροσώπου της δεύτερης, γραμμένη σε έντυπο υπεύθυνης δηλώσεως με ημερομηνία 29.9.2008, με την οποία αυτός ομολογεί ότι όντως η ανωτέρω σύμβαση είναι εικονική. Το έγγραφο αυτό το προσκόμισαν νομίμως κατά την ημέρα της δικασίμου. Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι με τις έγγραφες προς το Δικαστήριο τούτο προτάσεις τους και συγκεκριμένα με την προσθήκη αυτών που κατατέθηκε μέσα στην προθεσμία των τριών εργασιμών ημερών του άρθρου 524 παρ. 1 ΚΠολΔ, ισχυρίστηκαν παραδεκτως ότι το προαναφερόμενο έγγραφο είναι πλαστό ως προς το περιεχόμενό του, διότι ναι μεν παραδόθηκε στο δεύτερο εναγόμενο υπογεγραμμένο, πλην όμως λευκό με την εξουσία να το συμπληρώσει με εντελώς διαφορετικό περιεχόμενο. Προς τούτο κατονομάζουν ως πλαστογράφο το δεύτερο εναγόμενο,

προσκομίζοντας τα αποδεικτικά της πλαστογραφίας έγγραφα και αναφέροντας ονομαστικά τους μάρτυρες και τα άλλα αποδεικτικά μέσα. Μάλιστα, όπως προκύπτει από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη από 19.9.2011 έγκληση, υπέβαλαν ενώπιον του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Καρδίτσας μήνυση για πλαστογραφία κατά του φερομένου ως πλαστογράφου. Με βάση τη μήνυση αυτή ασκήθηκε σε βάρος του ως άνω, Χ. Λ. του Ν. από τον αρμόδιο Εισαγγελέα ποινική δίωξη για πλαστογραφία μετά χρήσεως και απόπειρα απάτης ενώπιον του δικαστηρίου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, από την οποία προξενήθηκε ζημία που υπερβαίνει το ποσό των 120.000 Ε, και η σχετική δικογραφία διαβιβάστηκε στον Ανακριτή Καρδίτσας, όπου και εκκρεμεί (βλ. το υπ' αριθμ. πρωτ. .../2012 πιστοποιητικό της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Καρδίτσας - τμήμα μηνύσεων).

Η προβολή της ενστάσεως αυτής κρίθηκε με την υπ' αριθμ. 492/2011 απόφαση του παρόντος δικαστηρίου επιτρεπτή, με την αιτιολογία ότι «όταν η ένσταση πλαστότητας εγγράφου αποδίδεται σε ορισμένο πρόσωπο, υπάρχει το πλεονέκτημα να προταθεί οποτεδήποτε κατά τη διάρκεια της πρωτόδικης ή της κατ' έφεση δίκης, εφόσον βέβαια η πρόταση γίνει ενόσω διαρκεί κάποια στάση της δίκης, όπως εν προκειμένω. Παραδεκτώς δε υποβλήθηκε με την προσθήκη των προτάσεων, διότι το προσβαλλόμενο ως πλαστό έγγραφο προσκομίστηκε κατά τη συζήτηση και ως εκ τούτου δεν υπήρχε χρονικό περιθώριο αλλά και στάδιο να προταθεί νωρίτερα (ΕφΔωδ 114/02 ΔωδΝομ 2003. 352 όπου και λοιπές παραπομπές). Τέλος, η ένστα-

ση αυτή είναι παραδεκτή και νόμιμη (άρθρα 460-464 ΚΠολΔ)».

Το δικαστήριο, όμως, τούτο ανέβαλε να αποφασίσει οριστικά για την ουσία της υπόθεσης, διατάζοντας συμπληρωματικές αποδείξεις για την πλαστότητα του ανωτέρω εγγράφου (άρθρα 270 παρ. 6 και 462 ΚΠολΔ). Συγκεκριμένα διέταξε, πριν την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, την εξέταση ενός μάρτυρα από κάθε πλευρά (οι εφεσίβλητοι όφειλαν να εξετάσουν έναν από τους προταθέντες) στο ακροατήριο του δικαστηρίου. Οι εναγόμενοι - εκκαλούντες με την από 17.11.2011 κλήση τους έφεραν προς περαιτέρω συζήτηση την έφεσή τους. Στο ακροατήριο του δικαστηρίου εξετάστηκε ένας μόνον μάρτυρας από την πλευρά των εναγομένων - εκκαλούντων, ενώ οι ενάγοντες - εφεσίβλητοι δεν εξέτασαν μάρτυρα. Από την κατάθεση, όμως, του μάρτυρα αυτού, σε συνδυασμό με τα έγγραφα και τις ένορκες βεβαιώσεις που προσκόμισαν οι ενάγοντες - εφεσίβλητοι, όχι μόνον δεν αποδεικνύεται η γνησιότητα της παραπάνω υπεύθυνης δήλωσης, αλλά αντιθέτως προκύπτουν σοβαρές ενδείξεις για την πλαστογραφία της ανωτέρω υπεύθυνης δήλωσης από το δεύτερο εναγόμενο - εκκαλούμενο Χ. Λ. Ενόψει αυτών, το Δικαστήριο κρίνει ότι η εκδίκαση της ανωτέρω ποινικής υπόθεσης επηρεάζει τη διάγνωση της κρινόμενης διαφοράς, διότι και σε εκείνη κρίνεται το ίδιο επίμαχο θέμα, δηλαδή η πλαστογραφία ή μη της από 29.9.2008 υπεύθυνης δήλωσης του Δ. Σ. για λογαριασμό της ομόρρυθμης εταιρίας «Σ. Δ. ΟΕ». Για το λόγο δε αυτό κρίνεται αναγκαίο, προς πληρέστερη διάγνωση και για την ορθή εκτίμηση της ένδικης διαφο-

ράς, να αναβληθεί η συζήτηση της κρινόμενης έφεσης μέχρι την τελεσίδικη περάτωση της ανωτέρω ποινικής διαδικασίας, σύμφωνα με την πιο πάνω διάταξη του άρθρου 250 ΚΠολΔ, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

5. Από το άρθρο 913 παρ. 1 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι το δικαστήριο που δικάζει την ανακοπή ή την έφεση μπορεί σε κάθε στάση της δίκης με αίτηση του διαδίκου που υποβάλλεται με το δικόγραφο της ανακοπής ή της έφεσης ή με τις προτάσεις, μεταξύ των άλλων να διατάζει και την αναστολή εκτέλεσης κατά το άρθρο 912 ΚΠολΔ, προκύπτει με σαφήνεια ότι το Εφετείο έχει εξουσία να αναστείλει την εκτέλεση απόφασης που κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή και μάλιστα άσχετα αν χορηγήθηκε ή όχι αναστολή κατ' άρθρο 912 ΚΠολΔ (Μπρίνιας, Αναγκ. Εκτελ. Τόμ. Α' παρ. 63 σελ. 174, Σταθεία, Εκτέλεση, τόμ. Γ' παρ. 873, σελ. 1124, ΕφΑθ 12351/87 ΑρχΝ 39. 533, ΕφΑθ 446/90 ΕΔΠ 1992. 307), δικάζοντας τη σχετική αίτηση κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ, Κεραμείς - Κονδύλης - Νίκας, ΕρμΚΠολΔ, υπ' άρθρο 913 παρ. 4) και εκδίδοντας στην ανάγκη και χωριστή απόφαση (ΕφΑθ 446/1990, ό.π., Μπρίνιας, ό.π., Νικόπουλος σε Κεραμέα - Κονδύλη - Νίκα ΕρμΚΠολΔ υπ' αριθ. 913 παρ. 3) με την προϋπόθεση ότι η έφεση έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Η ουσιαστική βασιμότητα της αίτησης εξαρτάται από την πιθανολόγηση βλάβης σε περίπτωση παραδοχής της έφεσης και λόγω της εξαφάνισης της απόφασης που πρόκειται να εκτελεστεί.

Στην προκειμένη περίπτωση οι εκκα-

λούντες - αιτούντες με την κρινόμενη αίτησή τους, που υποβλήθηκε με τις εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις τους (κατ. πρωτ. 27.4.2012 συζ. εφέσεως 18.5.2012), ζητούν την αναστολή εκτέλεσης της υπ' αριθμ. 148/2010 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας, η οποία κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή ως προς το ποσό των 100.000 Ε, που επιδικάστηκε στη δεύτερη ενάγουσα, μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση από το Δικαστήριο αυτό, που δικάζει την υπ' αριθμ. κατ. 91/14.9.2010 έφεσή τους, επικαλούμενοι ως νέο στοιχείο για την ευδοκίμηση της αίτησής τους την ανεύρεση και την προσκόμιση στο εφετείο της προαναφερόμενης υπεύθυνης δήλωσης, η οποία θα οδηγήσει στην απόρριψη της αγωγής της δεύτερης ενάγουσας. Η αίτηση αναστολής (άρθρο 912 ΚΠολΔ) νόμιμα φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, σύμφωνα με τις προαναφερθείσες σκέψεις, αφού υπάρχει στάση δίκης με τη συζήτηση της έφεσης στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού και πρέπει, αφού συνεκδικαστεί με την έφεση, να εξεταστεί περαιτέρω και από ουσιαστική άποψη κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ), δεδομένου ότι η έφεση έχει ήδη κριθεί με την προαναφερόμενη 492/2011 απόφαση του παρόντος δικαστηρίου ότι ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα.

6. Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα Π. Μ. του Α. που εξετάστηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού και των εγγράφων που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται, δεν πιθανολογήθηκε ότι θα ευδοκιμήσει η έφεση των εναγομένων - εκκαλούντων κατά της

υπ' αριθμ. 148/2010 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας, δυνάμει της οποίας υποχρεώθηκαν οι εναγόμενοι να καταβάλουν στη δεύτερη ενάγουσα το ποσό των 306.001 Ε με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, εκ του οποίου, όμως, ποσού η απόφαση κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή μόνον για το ποσό των 100.000 Ε, ούτε ότι από την εκτέλεση της εκκαλουμένης απόφασης θα υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη οι εναγόμενοι με την καταβολή του ως άνω ποσού των 100.000 Ε, όπως έκρινε με δύναμη προσωρινού δεδικασμένου και η υπ' αριθμ. 1076/2010 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας, η οποία απέρριψε αυτοτελή αίτηση αναστολής εκτελέσεως της ίδιας απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας. Το νέο στοιχείο που επικαλούνται οι αιτούντες με την έφεσή τους και με την ένδικη αίτησή τους, ήτοι την ύπαρξη της από 29.9.2008 υπεύθυνης δήλωσης του Δ. Σ. για λογαριασμό της ομόρρυθμης εταιρίας «Σ. Δ. ΟΕ», από την οποία αποδεικνύεται, κατά τους ισχυρισμούς τους, η εικονικότητα της προαναφερόμενης σύμβασης έργου, πιθανολογείται ότι δεν θα επηρεάσει την παραδοχή του πρωτόδικου δικαστηρίου περί μη εικονικότητας της προαναφερόμενης σύμβασης έργου. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη η κρινόμενη αίτηση, με την οποία ζητείται η αναστολή εκτέλεσης της υπ' αριθμ. 148/2010 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης από το Δικαστήριο αυτό επί της από 8.9.2010 εφέσεώς τους...

369/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας
Εισηγήτρια: Βαρβάρα Πάπαρη
Δικηγόροι: Ιωάν. Βογιατζάκης, Εμμ. Παπαπαναγιώτου

Η υπόσχεση τρίτου προς τον οφειλέτη περί καταβολής χρέους του στο δανειστή του, αν δεν προκύπτει το αντίθετο, συνιστά σύμβαση ελευθερώσεως δεσμεύουσα μόνο τους συμβληθέντες. Αν ο οφειλέτης - δέκτης της υπόσχεσης προβεί σε εξόφληση λόγω απειλής εκτέλεσης υπό του δανειστή του, δικαιούται αποζημίωση από τον υποσχεθέντα, αξιούμενη μετά την ικανοποίηση του δανειστή του. Επικουρικός χαρακτήρας της αξίωσης αδικ. πλουτισμού, ασκούμενης μόνον όταν λείπουν οι προϋποθέσεις από σύμβαση ή αδικοπραξία, εκτός αν θεμελιώνεται σε περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα εκείνων. Σύμβαση ελευθερώσεως με την οποία ο εναγόμενος υποσχέθηκε στον ενάγοντα να καταβάλλει τις δόσεις τραπεζικών δανείων. Μη δικαίωμα ενάγοντος να αξιώσει την προς τον ίδιο καταβολή του υποσχεθέντος ποσού, αν δεν εκτίθεται ότι περιεχόμενο της σύμβασής τους ήταν η προς αυτόν παράδοση μετρητών υπό του υποσχεθέντος για εκπλήρωση από τον ίδιο των δανειακών υποχρεώσεών του.

{....} Ο ενάγων και ήδη εκκαλών, με την από 5.6.2006 αγωγή του, ισχυρίστηκε ότι κατά το χρονικό διάστημα από την 7.3.2003 ως την 29.9.2003 συνήψε οκτώ δανειακές συμβάσεις με ισάριθμες τραπε-

ζικές ανώνυμες εταιρίες, διά των οποίων έλαβε το συνολικό ποσό των 40.900 Ε. Ότι το ποσό αυτό μεταβίβασε, λόγω δανείου, στην εναγομένη και ήδη εφεσίβλητη, ως εμφανή εταίρο και διαχειρίστρια της αφανούς εταιρίας, που εκμεταλλεόταν κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος (καφετερία - αναψυκτήριο - αίθουσα μπιλιάρδου) και στην οποία μετείχε κατά ποσοστό 50% ως αφανής εταίρος η σύζυγός του, Β. Λ., προκειμένου να εκπληρώσει προϋπάρχουσες υποχρεώσεις της και να καλύψει τις δαπάνες ανακαίνισης του καταστήματός της. Ότι η εναγομένη υποσχέθηκε προσωπικά ότι η ίδια θα αναλάβει την εξόφληση των δόσεων των δανείων προς τις δανείστριες τράπεζες, υπόσχεση που τήρησε μέχρι το μήνα Δεκέμβριο του έτους 2003, έκτοτε δε σταμάτησε τις καταβολές. Ότι ο ίδιος, λόγω των έντονων οχλήσεων, αναγκάστηκε να καταβάλει στις 7.4.2004 το ποσό των 660 Ε στη C. I. PLC, στις 3.11.2004 το ποσό των 300 Ε στην Ε. Τράπεζα, στις 4.11.2004 το ποσό των 300 Ε στην Ε. Τράπεζα, στις 7.11.2005 το ποσό των 400 Ε στην Α. Τράπεζα, στις 2.3.2006 το ποσό των 200 Ε στην Α. BANK και στις 2.3.2006 το ποσό των 200 Ε στην Ε. Τράπεζα και συνολικώς το ποσό των 2.060 Ε. Και ότι, κατά την άσκηση της αγωγής του, τα οφειλόμενα ποσά στις δανείστριες τράπεζες, λόγω του γεγονότος ότι έχουν επιβαρυνθεί με τόκους υπερημερίας, ένεκα της μη εμπρόθεσμης καταβολής των οφειλόμενων δόσεων, έχουν διαμορφωθεί ως εξής: α) σε 2.090,12 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει της συναφθείσας με την Ε. Τράπεζα στις 7.3.2003 δανειακής συμβάσεως, β) σε 3.566,94 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει

της συναφθείσας με την Τράπεζα Π. ΑΕ στις 8.5.2003 δανειακής συμβάσεως, γ) σε 3.664,91 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει της συναφθείσας με την Τράπεζα Α. ΑΕ στις 15.5.2003 δανειακής συμβάσεως, δ) σε 2.050,08 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει της συναφθείσας με την Α. Τράπεζα ΑΕ στις 6.6.2003 δανειακής συμβάσεως, ε) σε 7.077,95 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει της συναφθείσας με την Α. Τράπεζα Ελλάδος στις 6.8.2003 δανειακής συμβάσεως, στ) σε 9.584,51 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει της συναφθείσας με την Ε. Τράπεζα στις 7.8.2003 δανειακής συμβάσεως, ζ) σε 8.316,95 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει της συναφθείσας με την C. I. PLC στις 20.8.2003 δανειακής συμβάσεως και η) σε 6.000 Ε, το οφειλόμενο ποσό δυνάμει της συναφθείσας με την Γ. Τράπεζα της Ελλάδος ΑΕ στις 29.9.2003 δανειακής συμβάσεως. Με βάση δε το παραπάνω ιστορικό και επικαλούμενος περαιτέρω ότι η εναγομένη, με την προπεριγραφείσα συμπεριφορά της, έχει καταστεί πλουσιότερη σε βάρος της περιουσίας του, ζήτησε να υποχρεωθεί αυτή να του καταβάλει, κυρίως με βάση τη μεταξύ τους σύμβαση και επικουρικώς κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, αφενός μεν ως αποζημίωση το ποσό των 2.060 Ε, που αναγκάστηκε ο ίδιος να καταβάλει και αφετέρου το ποσό των 42.351,46 Ε, που αντιστοιχεί στο συνολικώς οφειλόμενο στις προαναφερθείσες δανείστριες τράπεζες ποσό και συνολικώς το ποσό των 44.411,46 Ε, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής του και μέχρι την εξόφληση, καθώς και να καταδικασθεί αυτή στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων.

Η υπόθεση εκδικάστηκε αντιμωλία των διαδίκων και εκδόθηκε η προσβαλλομένη υπ' αριθ. 159/2008 οριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, με την οποία, η αγωγή ως προς την κυρία της βάση, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 478 ΑΚ, απορρίφθηκε ως μη νόμιμη για το ποσό των 42.351,46 Ε, που αντιστοιχεί στο συνολικά οφειλόμενο και μη καταβληθέν προς τις δανείστριες τράπεζες χρηματικό ποσό, διότι εφόσον δεν εκτίθεται ότι ο ίδιος (ενάγων - οφειλέτης) αναγκάστηκε, έστω και εκούσια, να πληρώσει τις σχετικές δόσεις, η εναγομένη δεν είναι υποχρεωμένη κατ' αναγωγή να καταβάλλει αποζημίωση για το λόγο ότι ο αντισυμβαλλόμενός της σύμφωνα με την εσωτερική σχέση που τους συνέδεε εξόφλησε αλλότριο χρέος. Για το υπόλοιπο ποσό των 2.060 Ε, το οποίο ο ενάγων αναφέρει ότι πλήρωσε στις δανείστριες τράπεζες, η αγωγή κρίθηκε νόμιμη και στη συνέχεια έγινε δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη μόνον για το ποσό των 400 Ε, ενώ ως προς την επικουρική της βάση του αδικαιολόγητου πλουτισμού απορρίφθηκε ως μη νόμιμη, διότι ο ενάγων δεν επικαλέστηκε περιστατικά διαφορετικά από εκείνα στα οποία στηρίζει την κυρία βάση της αγωγής του, αλλά και περιστατικά ακυρότητας της επίδικης σύμβασης. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται τώρα ο εκκαλών - ενάγων για τους αναφερόμενους στην έφεσή του λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της, με σκοπό να γίνει δεκτή η αγωγή του και ως ουσιαστικά βάσιμη.

Κατά το άρθρο 478 ΑΚ, αν τρίτος υπο-

σχέθηκε στον οφειλέτη ότι θα καταβάλει το χρέος του, ο δανειστής, σε περίπτωση αμφιβολίας, δεν αποκτά δικαίωμα από τη σύμβαση αυτή (ΑΠ 1230/10 Νόμος). Από τη διάταξη αυτή, που καθιερώνει ερμηνευτικό κανόνα, συνάγεται ότι η περί καταβολής του χρέους, υπαρκτού ή μελλοντικού, υπόσχεση του τρίτου προς τον οφειλέτη, αν δεν προκύπτει ειδικά το αντίθετο, αποτελεί απλή σύμβαση ελευθερώσεως χρέους, η ενέργεια της οποίας περιορίζεται αποκλειστικά μεταξύ των συμβληθέντων. Από το συνδυασμό δε της διατάξεως αυτής με τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 361, 330 ΑΚ συνάγεται ότι στην περίπτωση της παραβάσεως της ενοχικής υποχρεώσεως του τρίτου προς καταβολή του χρέους στο δανειστή, εάν ο οφειλέτης αναγκάστηκε να προβεί ο ίδιος στην εξόφληση κατόπιν απειλής αναγκαστικής εκτελέσεως εκ μέρους του δανειστή, ο υποσχθεὶς τρίτος υποχρεούται σε αποζημίωση αυτού, εκ του λόγου ότι στην περίπτωση αυτή ο οφειλέτης εξόφλησε αλλότριο χρέος κατά τη συνδεδεσμένη αυτόν και τον τρίτο εσωτερική σχέση. Συνεπώς, εκείνος που, κατά τα προαναφερόμενα, δέχθηκε την υπόσχεση ελευθερώσεως, δεν έχει δικαίωμα, προτού ικανοποιήσει το δανειστή του, να αξιώσει αποζημίωση παρά του υποσχεθέντος τρίτου, γιατί το δικαίωμά του αυτό δεν έχει ακόμη γεννηθεί και δεν έχει καταστεί δανειστής εκείνου που του έδωσε την υπόσχεση ελευθερώσεως. Η αξίωσή του για αποζημίωση θα γεννηθεί, όταν και εφόσον αναγκαστεί να πληρώσει το δανειστή του (βλ. και ΕφΑθ 55/10, ΕφΠατρ 89/08, ΕφΛαρ 496/07, ΕφΑθ 3924/03 Νόμος).

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 904 εδ. α' ΑΚ, όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου, έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια, ενώ κατά το εδ. β' της ίδιας διατάξης περ. γ' η υποχρέωση αυτή γεννιέται ιδίως σε περίπτωση παροχής που έληξε και που δεν μπορεί να στηριχθεί σε ισχυρή σύμβαση, δικαιολογούσα τον πλουτισμό, ούτε σε νόμιμη υποχρέωση. Κατά την ως άνω διάταξη, προϋποθέσεις αξίωσης αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι: α) ο πλουτισμός του υπόχρεου, β) η επέλευση του πλουτισμού από την περιουσία ή με ζημία του άλλου, γ) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ πλουτισμού και ζημίας και δ) η έλλειψη νόμιμης αιτίας. Από την ίδια διάταξη του άρθρου 904 ΑΚ προκύπτει ότι η αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβοηθητικής ουσιαστικά φύσης και μπορεί να ασκηθεί μόνον όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός εάν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα στα οποία στηρίζεται η αγωγή από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία και υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση (επικουρικώς) (αρθ. 219 ΚΠολΔ) της απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία (ΟΛΑΠ 22/03, ΑΠ 1468/10 Νόμος). Στην τελευταία αυτή περίπτωση, όταν δηλαδή η εκ του αδικαιολόγητου πλουτισμού αξίωση ασκείται υπό την ενδοδιαδικαστική αίρεση της απόρριψης της κύριας βάσης από τη σύμβαση ή την αδικοπραξία, αρκεί για τη νομική πληρότητα της πιο πάνω επικουρικής βάσης να γίνεται επίκληση απλής των προαναφερθεισών τεσσάρων προϋποθέ-

σεων με στοιχεία α' έως δ' για τη θεμελίωση της αντίστοιχης αξίωσης στη διάταξη του άρθρου 904 εδ. α ΑΚ, δηλαδή ότι μεσολάβησε παροχή (καταβολή) εκ μέρους του ενάγοντος για την εκπλήρωση οφειλής (αίτίας) ανύπαρκτης, (εκτός άλλων) γιατί έληξε ή δεν επακολούθησε (ΑΠ 749/08), χωρίς να είναι αναγκαία, στη δικονομικώς αυτή ενιαία εκδίκαση της επικουρικής βάσης της αγωγής από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό, η επίκληση εκ μέρους του ενάγοντος των προϋποθέσεων ανυπαρξίας των με την κύρια βάση της αγωγής ασκουμένων αξιώσεων από αδικοπραξία, αφού αυτές (προϋποθέσεις), όπως η έλλειψη στοιχείων της αδικοπραξίας. θα διαγνωσθούν δικαστικά στην ίδια δίκη και θα είναι δεδομένες κατά την επακολουθούσα εξέταση της επικουρικής βάσης από τον αδικαιολόγητο πλουτισμό (ΟΛΑΠ 22/03, ΑΠ 1468/10 ό.π.).

Με τον πρώτο λόγο τη έφεσής του ο εκκαλών παραπονείται ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε ως μη νόμιμη την κύρια βάση της αγωγής του ως προς το ποσό των 42.351,46 Ε. Σύμφωνα, όμως με τα εκτιθέμενα στην αγωγή, προκύπτει η θεμελίωσή της στο άρθρο 478 ΑΚ (σύμβαση ελευθερώσεως) και καθ' ο μέρος αφορά στην επιδίκαση στον ενάγοντα του επιμέρους κονδυλίου των 42.351,46 Ε, που αντιστοιχεί στο συνολικά οφειλόμενο και μη καταβληθέν προς τις δανείστριες τράπεζες χρηματικό ποσό, τυγχάνει απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη, διότι, εφόσον, κατά τα ιστορούμενα στο αγωγικό δικόγραφο, η εναγομένη υποσχέθηκε στον ενάγοντα να καταβάλλει η ίδια τις δόσεις των δανειακών

συμβάσεων, που αυτός συνήψε με τις δανείστριες τράπεζες, η επίδικη ως άνω αξίωση απορρέει από σύμβαση ελευθερώσεως συναφθείσα μεταξύ των διαδίκων. Επομένως, ο ενάγων, σύμφωνα και με όσα αναλυτικά εκτέθηκαν στην προηγούμενη μείζονα σκέψη, δεν δικαιούται να αξιώσει την προς τον ίδιο καταβολή του ανωτέρω ποσού, εφόσον δεν εκτίθενται περιστατικά, εκ των οποίων να προκύπτει ότι επιμέρους περιεχόμενο της μεταξύ τους ως άνω συμβάσεως ήταν η προς αυτόν παράδοση μετρητών για την εκπλήρωση από τον ίδιο των υποχρεώσεων του από τις δανειακές συμβάσεις. Τα ίδια δέχθηκε και η εκκαλούμενη και απέρριψε την κύρια βάση της αγωγής ως προς το κονδύλιο αυτό ως μη νόμιμη. Συνεπώς, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, γι' αυτό ο σχετικός λόγος της εφέσεως, με τον οποίο ο εκκαλών υποστηρίζει τα αντίθετα, δεν είναι βάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Με το δεύτερο λόγο της εφέσεως του ο εκκαλών παραπονείται ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο απέρριψε ως μη νόμιμη την επικουρική βάση της αγωγής του, στηριζόμενη στις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις. Η αγωγή, όμως, ήταν απορριπτή ως μη νόμιμη ως προς την επικουρική βάση του αδικαιολογήτου πλουτισμού, διότι ο ενάγων δεν επικαλέστηκε περιστατικά διαφορετικά από εκείνα στα οποία στήριζε την κυρία βάση της αγωγής του. Τα ίδια δέχτηκε και η εκκαλούμενη και απέρριψε τη βάση αυτή της αγωγής ως μη νόμιμη. Συνεπώς, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, γι' αυτό ο σχετικός λόγος της εφέσεως, με τον οποίο ο εκκαλών

υποστηρίζει τα αντίθετα, δεν είναι βάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η εναγομένη - εφεσίβλητη είχε συστήσει αφανή εταιρία, με εμφανή εταίρο τη ίδια και από 6.2.2003, με βάση το ταυτόχρονο ιδιωτικό συμφωνητικό, τη σύζυγο του ενάγοντος - εκκαλούντος Β. Λ., (με τους οποίους τη συνέδεαν φιλικές σχέσεις), η οποία (εταιρία) εκμεταλλεύονταν κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος (καφετέρια - αναψυκτήριο - αίθουσα μπιλιάρδου) με την επωνυμία «Ε.», που λειτουργούσε σε μισθωμένο χώρο, επί της οδού Λ. ... στην περιοχή των Π. του Β. Η Β. Λ. εισέφερε στην εταιρία το ποσό των 48.400 Ε, που αποδόθηκε από την εφεσίβλητη στον αποχωρήσαντα αφανή εταίρο Γ. Χ. ως οφειλόμενη σε αυτόν εισφορά. Τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά ομολογούνται από αμφοτέρους τους διαδίκους.

Μετά την είσοδο της συζύγου του εκκαλούντος στην αφανή εταιρία, η εφεσίβλητη, επικαλούμενη οικονομική δυσχέρεια ως προς την εκπλήρωση οφειλών της προς τρίτους, που υφίσταντο προ της συστάσεως της αφανούς εταιρίας με τη σύζυγο του εκκαλούντος ως αφανή εταίρο, ζήτησε από τον εκκαλούντα να τη διευκολύνει οικονομικώς, δανείζοντάς της χρήματα, λόγω δε του γεγονότος ότι ο τελευταίος στερούνταν μετρητών χρημάτων, καθόσον όλες οι αποταμιεύσεις της οικογένειάς του είχαν εισφερθεί στην αφανή εταιρία, πρότεινε σε αυτόν να συνάψει δανειακές συμβάσεις με διάφορες τράπεζες, υποσχόμενη ότι η ίδια θα προ-

βαίνει στην καταβολή των μηνιαίων δόσεων αποπληρωμής των δανεισθέντων ποσών. Τα ανωτέρω προκύπτουν από την κατάθεση του εξετασθέντος μάρτυρος του εκκαλούντος, δεν αναιρούνται δε από τα όσα κατέθεσε ο μάρτυρας της εφεσίβλητης, ο οποίος ανέφερε επί λέξει ότι «εισφέρθηκαν χρήματα για την ανακαίνιση, έβαλε ο Λ. χρήματα». Πράγματι, ο εκκαλών, πεισθείς από τις διαβεβαιώσεις της εφεσίβλητης, λόγω της στενής φιλικής σχέσης και της μεταξύ τους εμπιστοσύνης και προκειμένου να είναι η συνεργασία της συζύγου του με την εφεσίβλητη επιτυχημένη και προσοδοφόρα (σκοπός που προϋπέθετε την ανυπαρξία παθητικού), συνήψε τις εξής συμβάσεις δανείου: α) στις 7.3.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 3.000 Ε με την Ε. Τράπεζα, β) στις 8.5.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση παροχής πίστωσης (ανοιχτό προσωπικό δάνειο), ποσού 3.000 Ε με την Τράπεζα Π., γ) στις 15.5.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 3.000 Ε με την Τράπεζα Α. και δ) στις 6.6.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 3.000 Ε, με την τράπεζα Α. BANK. Τα ανωτέρω ποσά παρέδωσε, αιτία δανείου, στην εφεσίβλητη, η οποία ανέλαβε την υποχρέωση, όπως ήδη αναφέρθηκε, να καταβάλλει τις δόσεις αποπληρωμής στις δανείστριες τράπεζες.

Εν συνεχεία, οι εταίροι της αφανούς εταιρίας αποφάσισαν να προβούν σε ανακαίνιση του καταστήματος, όπου λειτουργούσε η επιχείρησή τους, προκειμένου να καταστήσουν αυτή ανταγωνιστική, δεδομένου ότι στην ίδια περιοχή τέθηκε σε

λειτουργία και έτερη ομοειδής επιχείρηση, γεγονός, που είχε ως συνέπεια τη μείωση της πελατείας τους. Λόγω της έλλειψης ρευστότητας και του γεγονότος ότι η εφεσίβλητη, ένεκα της κακής οικονομικής της κατάστασης και της αφερεγγυότητας της (ήταν καταχωρημένη στο σύστημα «Τειρεσίας»), δεν μπορούσε να συνάψει η ίδια δανειακή σύμβαση, ο εκκαλών ανέλαβε και πάλι να προβεί σε δανεισμό από τράπεζες, ώστε να εξασφαλίσει το αναγκαίο για την ανακαίνιση του καταστήματος κεφάλαιο, το οποίο θα δάνειζε, αυτή τη φορά στην αφανή εταιρία, η δε εφεσίβλητη υποσχέθηκε, επίσης, να αποπληρώνει η ίδια ατομικά τις οφειλόμενες μηνιαίες δόσεις για την εξόφλησή τους. Έτσι ο εκκαλών προέβη στη σύναψη των ακόλουθων δανειακών συμβάσεων: α) στις 6.8.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 6.000 Ε, με την Α. Τράπεζα της Ελλάδος, β) στις 7.8.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 9.000 Ε, με την Ε. Τράπεζα της Ελλάδος, γ) στις 20.8.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 7.900 Ε, με την τράπεζα C. I. PLC και δ) στις 29.9.2003 την υπ' αριθμ. ... σύμβαση καταναλωτικού δανείου, ποσού 6.000 Ε.

Όλα τα ανωτέρω χρηματικά ποσά παραδόθηκαν, λόγω δανείου, στην εμφανή εταίρο - εφεσίβλητη και δαπανήθηκαν για την κάλυψη των αναγκών ανακαίνισης του καταστήματος - έδρας της επιχείρησης, όπως προκύπτει από την κατάθεση του μάρτυρος του εκκαλούντος, ο οποίος απασχολήθηκε ως εργάτης κατά την ανακαίνιση και έχει ίδια γνώση, αλλά και από την κατάθεση του μάρτυρος της εφεσίβλητης.

Εξάλλου, η μεταξύ της συζύγου του εκκαλούντος και της εφεσίβλητης συνεργασία από το Μάιο του 2004 διεκόπη, με προφορική δε μεταξύ τους συμφωνία λύθηκε η αφανής εταιρία και εισήλθε στο στάδιο της εκκαθάρισης, σύμφωνα με τους ορισμούς του από 6.2.2003 ιδιωτικού συμφωνητικού σύστασης της.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εφεσίβλητη, επί σύντομο χρονικό διάστημα μετά τη σύναψη των οκτώ προμνησθεισών δανειακών συμβάσεων και πιο συγκεκριμένα μέχρι το μήνα Δεκέμβριο του 2003, τήρησε την παρασχεθείσα στον ίδιο υπόσχεση και κατέβαλε τα ποσά των μηνιαίων δόσεων, στη συνέχεια όμως αυτή σταμάτησε τις καταβολές, με συνέπεια να καταστούν ληξιπρόθεσμες πολλές δόσεις και οι δανείστριες τράπεζες να στραφούν εναντίον του εκκαλούντος, υπό την απειλή δε να επισπευστούν αναγκαστικές εκτελέσεις σε βάρος της περιουσίας του, αυτός προέβη σε καταβολές και πιο συγκεκριμένα κατέβαλε, α) στις 7.4.2004 το ποσό των 660 Ε στη C. I. PLC, β) στις 3.11.2004 το ποσό των 300 Ε στην Ε. Τράπεζα, γ) στις 4.11.2004 το ποσό των 300 Ε στην Ε. Τράπεζα, δ) στις 7.11.2005 το ποσό των 400 Ε στην Α. Τράπεζα, ε) στις 2.3.2006 το ποσό των 200 Ε στην Α. BANK και στ) στις 2.3.2006 το ποσό των 200 Ε στην Ε. Τράπεζα και συνολικώς το ποσό των 2.060 Ε. Τα παραπάνω προκύπτουν από την κατάθεση του μάρτυρος του εκκαλούντος (ο οποίος αναφέρει ότι η εφεσίβλητη μέχρι το Δεκέμβριο του 2003 έδινε κάτι) και από τα αντίγραφα των συμβάσεων δανείων και ενημερωτικών σημειωμάτων των παραπάνω Τραπεζικών οργανισμών (βλ. σχετ. με

αριθμό 6α-η). Επίσης δεν αμφισβητούνται ειδικά από την εφεσίβλητη, η οποία ναι μεν αρνείται ότι έλαβε από τον εκκαλούντα οποιοδήποτε ποσό λόγω δανείου, πλην όμως ισχυρίζεται ότι ό,τι ποσό έδωσε ο εκκαλών το έδωσε για την επιχείρηση, στην οποία συμμετέχει και η σύζυγός του με ποσοστό 50%, ισχυρισμός, όμως, που είναι άνευ εννόμου επιρροής έναντι του εκκαλούντος, καθόσον επί αφανούς εταιρίας υπεύθυνος και υπόλογος έναντι των τρίτων είναι ο εμφανής εταίρος και όχι και ο αφανής.

Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, η αγωγή έπρεπε να γίνει δεκτή εν μέρει και να υποχρεωθεί η εφεσίβλητη να πληρώσει στον εκκαλούντα για την παραπάνω αιτία συνολικά 2.060 Ε, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Η εκκαλούμενη, όμως, απόφαση, η οποία, κρίνοντας διαφορετικά, επιδίκασε στον εκκαλούντα για την παραπάνω αιτία το ποσό των 400 Ε, διότι για το επί πλέον ποσό δεν προέκυπτε καταβολή αυτού από τον εκκαλούντα στις δανείστριες τράπεζες, έσφαλε κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, όπως ειδικότερα αναφέρεται παραπάνω. Πρέπει, λοιπόν, η έφεση του εκκαλούντος, κατά παραδοχή του τρίτου και του τετάρτου λόγων της, να γίνει δεκτή μόνο ως προς το κεφάλαιο αυτό και ως ουσιαστικά βάσιμη και να εξαφανισθεί η απόφαση στο σύνολό της για το ενιαίο του εκτελεστού τίτλου και το Δικαστήριο, αφού κρατήσει την υπόθεση και δικάσει την ουσία της, να κάνει εν μέρει δεκτή την αγωγή και να επιδικάσει στον εκκαλούντα 2.060 Ε, με το νόμιμο τόκο από την επίδοσή της, όπως ορίζεται στο διατακτικό...

372/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας
Εισηγήτρια: Βαρβάρα Πάπαρη
Δικηγόροι: Ξανθή Κωνσταντάκου,
Μάχη Αγγελέτου

Αρνητική αγωγή κυριότητας επί μερικής προσβολής της. Εναγόμενος είναι καθένας που επηρεάζει την άσκηση της κυριότητας του ενάγοντος, αδιάφορα αν είναι κύριος, νομέας ή κάτοχος του διαταράσσοντος ακινήτου, εφόσον αντιποιείται εμπράγματο ή ενοχικό δικαίωμα, καθώς και εκείνος που, χωρίς να αντιποιείται δικαίωμα, από τη βούλησή του εξαρτάται η διατήρηση της βλαπτικής κατάστασης. Επί μεταβίβασης του διαταράσσοντος ακινήτου εναγόμενος είναι ο νέος κύριος, έστω κι αν η διαταρακτική εγκατάσταση έγινε από τον προηγούμενο. Επί διατάραξης με περιοδικά επαναλαμβανόμενες πράξεις, κάθε μία αποτελεί χωριστή διατάραξη μετά την οποία αρχίζει νέα παραγραφή. Διατάραξη κυριότητας των εναγόντων με τη δημιουργία υγρασίας και πρόκληση φθορών στην οικία τους, οφειλόμενη σε επιχωμάτωση και πότισμα του κήπου του αύλειου χώρου των εναγόμενων.
Μη προσωπική κράτηση κατά προσώπου υπερβάντος το 65ο έτος ηλικίας, κατά το 1048 εδ. γ' ΚΠολΔ, που ως γενικής φύσης εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση προσωπικής κράτησης.

{...} 2. Με την από 20.7.2004 κρινόμενη αγωγή τους, οι ενάγουσες - εφεσίβλητες στην Α' έφεση και εκκαλούσες στη

Β' έφεση ισχυρίστηκαν ότι η μεν πρώτη είναι επικαρπώτρια και ψιλή κυρία κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου και η δεύτερη ψιλή κυρία κατά το ίδιο ως άνω ποσοστό εξ αδιαιρέτου, ενός ακινήτου που βρίσκεται στην πόλη (χώρα) της νήσου Σ., κατά τον ιστορούμενο παράγωγο τρόπο. Ότι η πρώτη των εναγομένων είναι ψιλή κυρία, ενώ η δεύτερη και τρίτος των εναγομένων είναι επικαρπωτές ενός ακινήτου το οποίο είναι όμορο με το δικό τους ακίνητο και ότι τα ακίνητά τους εφάπτονται σε μήκος 15,60 μ. κατά τη βορειοδυτική και βορειοανατολική τους πλευρά, αντίστοιχα. Ότι η δεύτερη και τρίτος των εναγομένων κατά τα έτη 1985 έως 1986 κατασκεύασαν τοίχιο κατά τον αναφερόμενο στην αγωγή τρόπο και στη συνέχεια κάλυψαν το κενό που δημιουργήθηκε από την υψομετρική διαφορά του ακινήτου τους με πέτρες και χώματα, ενώ στη συνέχεια δημιούργησαν κήπο όπου εμφύτευσαν δένδρα. Ότι με την παραπάνω ενέργειά τους κατέστρεψαν την υδρορροή που υπήρχε μεταξύ των ακινήτων των διαδίκων, με αποτέλεσμα, μετά την παραπάνω επιχωμάτωση, να δημιουργούνται συνθήκες υγρασίας στην οικία τους, που εφάπτεται στο ακίνητό τους. Ότι η παραπάνω υγρασία έγινε έντονα αντιληπτή από αυτές - ενάγουσες κατά την τελευταία οκταετία πριν την άσκηση της κρινόμενης αγωγής και ήταν αποτέλεσμα των υδάτων που σωρεύονταν στον αύλειο χώρο - κήπο των εναγομένων και τα οποία λόγω της επιχωμάτωσης και της παραπάνω καταστροφής της υδρορροής, δεν εύρισκαν διέξοδο προς τη δημοτική οδό όπου παλαιότερα, πριν τις παραπάνω ενέργειες, διοχετεύονταν.

Ότι οι εναγόμενοι, προκειμένου να μειώσουν τα ζημιολόγια αποτελέσματα των παρπάνω ενεργειών τους στην οικία τους, προέβησαν στην περιγραφόμενη στο δικόγραφο της αγωγής κατασκευή κατά μήκος του ορίου των ιδιοκτησιών των διαδίκων, πλην όμως δεν υπήρξε αναστροφή της δημιουργηθείσας κατάστασης. Ότι εξαιτίας της προαναφερόμενης υγρασίας η οικία τους υπέστη φθορές, για την αποκατάσταση των οποίων θα απαιτηθεί το συνολικό ποσό των 7.435,852 Ε, όπως κάθε ειδικότερο κονδύλιο εξειδικεύεται στο δικόγραφο της αγωγής. Ζήτησαν δε να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να άρουν τις κατασκευές που διαταράσσουν την κυριότητά τους κατά τον περιγραφόμενο στο δικόγραφο της αγωγής τρόπο, άλλως να επιτραπεί στους ίδιους να προβούν στην άρση των παρπάνω κατασκευών με δαπάνες των εναγομένων, να απαγορευθεί στους εναγόμενους κάθε μελλοντική διατάραξη της κυριότητάς τους με απειλή προσωπικής κράτησης και χρηματική ποινή, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι με απαγγελία προσωπικής κράτησης και χρηματικής ποινής σε βάρος τους ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης που θα εκδοθεί, να τις καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, το συνολικό ποσό των 7.435,852 Ε ως αποζημίωση για τις φθορές που υπέστη το ακίνητό τους, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, καθώς και να καταδικαστούν στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε αρχικά η υπ' αριθμ. 10/2005 απόφαση του Ειρηνοδικείου Σκοπέλου, (ενώπιον του οποίου είχε εισαχθεί), με την οποία απορ-

ρίφθηκε η αγωγή ως προς τη βάση της του άρθρου 1004 ΑΚ και παραπέμφθηκε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Βόλου ως καθ' ύλη αρμοδίου, ως προς τη βάση της του άρθρου 1108 ΑΚ με τη σωρευόμενη σ' αυτή αγωγή αποζημιώσεως λόγω αδικοπραξίας. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Βόλου, συζητήσεως γενομένης χωρίς την παρουσία του τρίτου εναγομένου, ο οποίος στη συνέχεια απεβίωσε, με την εκκαλούμενη υπ' αριθμ. 311/2009 απόφασή του, αφού έκρινε νόμιμη την αγωγή ως προς τις παρπάνω βάσεις της, στηριζόμενες στις διατάξεις των 1033, 1108, 1192 αρ. 1, 1193, 1194, 914 επ. ΑΚ, 70, 176 και 947 ΚΠολΔ, εκτός από το αίτημα περί επιβολής χρηματικής ποινής ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης σχετικά με το αίτημα της καταβολής αποζημίωσης, το οποίο, ορθώς, απέρριψε ως μη νόμιμο, στη συνέχεια τη δέχτηκε ως ουσιαστικά βάσιμη κατά ένα μέρος και υποχρέωσε τους πρώτη και δεύτερη των εναγομένων - εκκαλουσών στην Α' έφεση και εφεσιβλήτων στη Β' έφεση, να επαναφέρουν τα πράγματα στην προηγούμενη κατάσταση με την αποχωμάτωση του ορίου της ιδιοκτησίας των διαδίκων όπου υπάρχει ο εξωτερικός τοίχος της οικίας των εναγουσών, ήτοι σε μήκος 7 μέτρων, πλάτους 15 εκατοστών και βάθους 2,5 μέτρων, κατά τρόπο ώστε να είναι δυνατή η μόνωση του παρπάνω τοίχου από τις ενάγουσες και, σε περίπτωση άρνησης των εναγομένων, επέτρεψε στις ενάγουσες να πράξουν τα παρπάνω με δαπάνες που θα καταλογισθούν σε βάρος των εναγομένων, απαγόρευσε στις εναγόμενες κάθε μελλοντική διατάραξη της ως άνω κυριότητας, με

απειλή χρηματικής ποινής ύψους 500 Ε και προσωπικής κράτησης διάρκειας δέκα ημερών στην καθεμία για κάθε μελλοντική διατάραξη. Επίσης, υποχρέωσε τις παρπάνω εναγόμενες να καταβάλουν, εις ολόκληρον η καθεμία, στις ενάγουσες το συνολικό ποσό των 7.435,852 Ε με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Οι εκκαλούσες με τις εφέσεις τους προσβάλλουν την απόφαση αυτή και παραπονούνται για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας οι μιν ενάγουσες να γίνει δεκτή η αγωγή τους καθ' ολοκληρία, οι δε εναγόμενες να απορριφθεί η αγωγή εξ ολοκλήρου.

3. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1108 ΑΚ, αν η κυριότητα προσβάλλεται με άλλο τρόπο εκτός από αφαίρεση ή κατακράτηση του πράγματος, ο κύριος δικαιούται να απαιτήσει από εκείνον που προσέβαλε την κυριότητα να άρει την προσβολή και να την παραλείπει στο μέλλον. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η αρνητική αγωγή ασκείται στην περίπτωση μερικής και όχι ολικής προσβολής της κυριότητας, δηλαδή όταν ο κύριος διαταράσσεται στη νομή του που ασκεί επί του πράγματος και όχι όταν προσβάλλεται με άλλο τρόπο, όπως με την αφαίρεση ή κατακράτηση του πράγματος, οπότε προστατεύεται με τη διεκδικητική αγωγή κατ' αυτού που κατέχει το πράγμα. Διατάραξη της κυριότητας (ή συγκυριότητας) αποτελεί κάθε έμπρακτη εναντίωση στο θετικό ή αποθετικό περιεχόμενο της κυριότητας, δηλαδή όταν ο εναγόμενος ενεργεί στο πράγμα πράξεις, τις οποίες μόνο ο κύριος δικαιούται να ενεργήσει, ή όταν εμποδίζει τον

κύριο να ενεργήσει στο δικό του πράγμα, η δε διατάραξη αυτή έχει ως συνέπεια τη μη ελεύθερη και ανενόχλητη χρησιμοποίηση, εκμετάλλευση και απόλαυση ορισμένων μόνο εξουσιών εκ της κυριότητας επί του πράγματος (ΑΠ 1792/09, ΑΠ 1062/06, Νόμος). Εναγόμενος στην αρνητική αγωγή είναι καθένας που με πράξη ή παράλειψή του επηρεάζει την άσκηση της κυριότητας του ενάγοντος (ΕφΘεσ 125/95 Δνη 36. 888). Είναι αδιάφορο αν είναι κύριος, νομέας ή κάτοχος του ακινήτου, από το οποίο προήλθε η διατάραξη, αν αντιποιείται οποιοδήποτε εμπράγματο ή ενοχικό δικαίωμα (βλ. ΕφΘεσ 1039/99 Αρμ 2002. 536). Επίσης, εναγόμενος μπορεί να είναι και εκείνος που, χωρίς να αντιποιείται δικαίωμα, από τη βούλησή του εξαρτάται, έστω και έμμεσα, η διατήρηση της βλαπτικής κατάστασης (κύριος, εκμισθωτής μη κύριος, μισθωτής), (βλ. ΕφΑθ 9378/01 αδημ., Ν. Τριάντος ΕρμΑΚ, εκδ. 2010, άρθρο 1108, παρ. 6, σελ. 1410, Μπαλής ΕμπρΔ, παρ. 104). Αν το διαταράσσον ακίνητο μεταβιβάστηκε, εναγόμενος θα είναι ο νέος κύριος, έστω κι αν η διαταράσσουσα εγκατάσταση έγινε από τον προηγούμενο κύριο (Παπαδόπουλος Η αρνητική αγωγή, εκδ. 1984, σελ.85). Περαιτέρω, ο κύριος που θίγεται, εκτός από την αρνητική αγωγή, αν υπάρχει ζημία, έχει και την αγωγή του άρθρου 914 ΑΚ (ΕφΠατρ 945/06 Νόμος).

Οι εκκαλούσες - εναγόμενες, με τον πρώτο λόγο της έφεσής τους, ισχυρίζονται ότι δεν νομιμοποιούνται παθητικά, καθώς, με βάση τα εκτιθέμενα στην αγωγή, δεν υπάρχει το στοιχείο της υπαιτιότητας τόσο στο πρόσωπο του 3ου των εναγο-

μένων (ήδη αποβιώσαντος διαδίκου), όσο και στο πρόσωπο της 1ης εξ αυτών, προς θεμελίωση της αδικοπρακτικής ευθύνης τους, διότι κατά την κατασκευή του κήπου δεν ήταν κύριοι της όμορης οικίας. Ο λόγος αυτός της έφεσης, ο οποίος προτείνεται παραδεκτά, διότι δεν ισχύουν οι απαγορεύσεις του άρθρου 527 ΚΠολΔ για εκείνους από τους ισχυρισμούς που αποτελούν αιτιολογημένες αρνήσεις (πρβλ. ΑΠ 374/12 Νόμος), πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι από την επισκόπηση του δικογράφου της αγωγής σαφέστατα προκύπτει ότι η ευθύνη των εναγομένων δεν στηρίζεται μόνο στην κατασκευή του παράνομου κήπου, αλλά και στη συνεχή υπαίτια και παράνομη χρήση και διατήρηση αυτού μέχρι σήμερα, καθώς στις συνεχείς και υπαίτιες παραλείψεις όλων των εναγομένων προς άρση των παράνομων επενεργειών στην ιδιοκτησία τους.

4. Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων ... αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Όπως ομολογείται από τους διαδίκους, αλλά και προκύπτει από το με αριθμό .../1963 συμβόλαιο δωρεάς εν ζωή του συμβολαιογράφου Β. Π., που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Σ. στον τόμο ... με αριθμό ..., το υπ' αριθμ. .../1997 συμβόλαιο γονικής παροχής της συμβολαιογράφου Ο. Φ. - Χ., που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Σ. στον τόμο ... με αριθμό ..., καθώς και το υπ' αριθμ. .../2000 συμβόλαιο δωρεάς εν ζωή της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου, που μεταγράφηκε νόμιμα στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Σ. στον τόμο ...

με αριθμό ..., η μεν πρώτη ενάγουσα είναι επικαρπώτρια και ψιλή κυρία κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου και η δε δεύτερη ενάγουσα ψιλή κυρία κατά το ίδιο ως άνω ποσοστό εξ αδιαιρέτου ενός ακινήτου, οικοπέδου μετά οικίας, που βρίσκεται στην πόλη της Σ. και στη θέση «Γ.» και επί της οδού Ι. Χ. αρ. ... Επίσης, όπως ομολογείται από τους διαδίκους, η πρώτη των εναγομένων είναι ψιλή κυρία, ενώ η δεύτερη είναι επικαρπώτρια ενός όμορου ακινήτου, οικοπέδου μετά οικίας, που βρίσκεται στην ίδια ως άνω θέση. Σημειώνεται ότι ο έτερος επικαρπωτής του εν λόγω ακινήτου, τρίτος των εναγομένων, απεβίωσε μετά την άσκηση της αγωγής.

Περαιτέρω αποδεικνύεται ότι το παραπάνω ακίνητο των εναγουσών βρίσκεται σε υψομετρική θέση χαμηλότερη από αυτή του ακινήτου των εναγομένων και συνορεύει, καθόλο το μήκος της βορειοδυτικής πλευράς του, σε μήκος 15,60 μ., με τη νοτιοανατολική πλευρά του ακινήτου των εναγομένων (βλ. από Δεκέμβριο του 1997 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Ε. Ρ., που συνοδεύει το .../1997 ως άνω συμβόλαιο και προσκομιζόμενες φωτογραφίες). Ακόμη αποδεικνύεται ότι στο ακίνητο των εναγουσών έχει ανεγερθεί οικία, η οποία έχει πρόσοψη σε δημοτική οδό, ξεκινά απ' αυτή και εφάπτεται κατά τον εξωτερικό της τοίχο προς τη βορειοδυτική της πλευρά και σε μήκος 7 μέτρων από τη δημοτική οδό με τμήμα του ακάλυπτου τμήματος του οικοπέδου των εναγομένων, στο οποίο υπάρχει κήπος (βλ. φωτογραφίες). Η ιδιοκτησία των εναγουσών είχε ήδη διαμορφωθεί και η οικία τους είχε ήδη θεμελιωθεί το 1962, όπως

αναφέρουν και οι τίτλοι τους (ότι αγοράστηκε το 1962 μια ημιτελή οικία), χωρίς από τότε να γίνει οποιαδήποτε άλλη επέμβαση στα θεμέλια, στο οικόπεδο και στους ορόφους της. Τα περιστατικά αυτά προκύπτουν από τις καταθέσεις των μαρτύρων των εναγουσών, ειδικότερα την κατάθεση του μάρτυρος Π. ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ο οποίος μετά λόγου γνώσεως κατέθεσε ότι οι ενάγουσες δεν ανέβασαν ούτε κατέβασαν τη στάθμη του εδάφους, ούτε έφτιαξαν άλλους ορόφους και ότι από το 62 μέχρι και σήμερα το ακίνητο παραμένει όπως τότε, αλλά και την κατάθεση Χ. στο Ειρηνοδικείο Σκοπέλου, ο οποίος αναφέρει ότι ήταν ένας από αυτούς που άνοιξε τα θεμέλια της οικοδομής και έριξε τα μπετά της οικοδομής. Οι καταθέσεις αυτές δεν αναιρούνται από την κατάθεση του μάρτυρος των εναγομένων Π. Π., ο οποίος αναφέρει ότι δεν θυμάται πώς ήταν το οικόπεδο των εναγουσών. Τα όσα αντίθετα κατέθεσε ο μάρτυρας των εναγομένων ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, Χ. Η., σύζυγος της πρώτης και γαμβρός της δεύτερης, αντίστοιχα, των εναγομένων - εκκαλουσών, ότι δηλαδή οι ενάγουσες κατέβασαν τη στάθμη του εδάφους, διαψεύδονται από τον ίδιον, που αναφέρει ότι για πρώτη φορά πήγε στην Σ. μετά το γάμο του το έτος 1970.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι στο παραπάνω σημείο οι εναγόμενες, προκειμένου να καλύψουν την υψομετρική διαφορά του οικοπέδου τους και ειδικότερα της οικίας που έχουν ανεγείρει σ' αυτό με το ακάλυπτο τμήμα του οικοπέδου (κήπο), προχώρησαν μετά το έτος 1984 σε σταδιακή επιχωμάτωση του ακάλυπτου χώρου κατά

τρόπο ώστε να καλυφθεί σε ύψος 2,5 περίπου μέτρων επιπλέον ο παραπάνω τοίχος της οικίας των εναγουσών. Με την παραπάνω επιχωμάτωση, χωρίς την προηγούμενη μόνωση του ορίου των ακινήτων των διαδίκων κατά μήκος της επαφής του εξωτερικού τοίχους της οικίας των εναγουσών, τα ύδατα, όμβρια, αλλά και ποτίσματος του κήπου από τις εναγόμενες, άρχισαν να διεισδύουν τον παραπάνω τοίχο καθόλο το μήκος του, με τελικό αποτέλεσμα να εισέλθει υγρασία στο εσωτερικό της οικίας των εναγουσών (βλ. φωτογραφίες). Πριν την επιχωμάτωση του ακάλυπτου χώρου του οικοπέδου των εναγομένων, εφάπτονταν κατά μήκος του εξωτερικού τοίχου της οικίας των εναγουσών και εντός του παραπάνω χώρου (ακάλυπτου - αύλειου χώρου) τσιμεντένιος χάνδακας, από τον οποίο διέφευγαν τα όμβρια ύδατα του οικοπέδου των εναγομένων σε παρακείμενη δημοτική οδό και με τον τρόπο αυτό αποφεύγονταν η διάβρωση του προαναφερόμενου τοίχου. Ο προαναφερόμενος χάνδακας είχε κατασκευαστεί αποκλειστικά για τον παραπάνω σκοπό, ήτοι την προστασία του εξωτερικού τοίχου της οικίας των εναγουσών. Όμως, με την επιχωμάτωση του ακάλυπτου χώρου του οικοπέδου των εναγομένων, ο παραπάνω χάνδακας καλύφθηκε και δεν εξυπηρετούσε πλέον το σκοπό για τον οποίο είχε κατασκευαστεί. Έτσι, εισχώρησε υγρασία στην οικία των εναγουσών, με αποτέλεσμα αυτή να υποστεί τις παρακάτω αναφερόμενες ζημιές. Οι εναγόμενες, προκειμένου να περιορίσουν τη ζημία που προκλήθηκε στην όμορη οικία, κατασκεύασαν κατά μήκος του κοινού ορίου τσιμεντένιο έρεισμα το οποίο

κάλυψαν με πλαστικό. Όμως η παραπάνω ενέργειά τους δεν ήταν ικανή να περιορίσει την προαναφερόμενη ζημία.

Τα παραπάνω προκύπτουν από τις καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων, αλλά και από την από 9.1.2004 τεχνική έκθεση του πολιτικού μηχανικού Χ. Μ., σε συνδυασμό με το υπ' αριθμ. πρωτ. .../2003 έγγραφο της πολεοδομίας Σ. Η επικαλούμενη, από τις εναγόμενες, κατασκευή προσθήκης από τις ενάγουσες και η επελθούσα το έτος 2003 βλάβη στο δίκτυο ύδρευσης, η οποία αποκαταστάθηκε άμεσα, δεν ήταν δυνατό να προκαλέσει τόσο σοβαρές ζημιές στην οικία των εναγουσών (βλ. φωτογραφίες και τεχνική έκθεση του μηχανικού Χ. Μ.). Σχετικά δε με τον ισχυρισμό των εναγομένων ότι η υγρασία προέρχεται από τα γειτονικά ακίνητα και από τη μορφολογία του εδάφους, όπως δέχεται και ο πολιτικός μηχανικός Π. Κ. στην από 10.2.2005 τεχνική του έκθεση, η οποία προσκομίζεται παραδεκτά από τις εναγόμενες, καθόσον έγινε επίκληση αυτής στις πρωτόδικες προτάσεις, αλλά και στις εφευαδικές προτάσεις των εναγομένων, δεν επιβεβαιώνεται από κανένα άλλο αποδεικτικό στοιχείο, αντίθετα ο μάρτυρας των εναγουσών Σ. Χ. κατέθεσε στο Ειρ/κείο Σκοπέλου ότι «το γειτονικό ακίνητο του Κ. είναι πιο πάνω από την ιδιοκτησία μας, το νερό δεν μπαίνει από τον Κ., του Κ. τα νερά βγαίνουν από την αυλή και πάνε στο δημοτικό δρόμο και δεν μπαίνουν στο γειτονικό οικόπεδο. Αυτά διαπίστωσε και ο Ειρηνοδίκης Σκοπέλου που έκανε αυτοψία ... εγώ άνοιξα τα θεμέλια της οικοδομής, το έκτισα πάνω κάτω, έκανα σούδα από μπετόν και έβγαιναν τα νερά έξω προς το

δρόμο ... Η σούδα ήταν στο σύνορο Β. Π. και Κ., εγώ την έφτιαξα τότε που χτίστηκε η οικοδομή Κ., τη μπάζωσε τη σούδα ο Κ. όταν το πήρε...». Εξάλλου, αν το πρόβλημα της υγρασίας προερχόταν από τη διαμόρφωση του εδάφους και από το γειτονικό ακίνητο του Κ., θα υπήρχε πρόβλημα υγρασίας και σε άλλες οικίες. Επίσης, αναφορικά με τον ισχυρισμό ότι ο κήπος προϋπήρχε της αγοράς του οικοπέδου από την 2η εναγόμενη, ο μάρτυρας των εναγομένων Π. Π. κατέθεσε στο Ειρηνοδίκείο Σκοπέλου ότι «του Π. το ακίνητο (δικαιοπαρόχου των εναγομένων) δεν θυμάμαι τι είχε μέσα, ήταν τότε ελαιώνας οικόπεδο το αγόρασε έφτιαξε σπίτι και άφησε τον κήπο, η Κ. (εναγόμενη) έχτισε το σπίτι και ισοπέδωσε και τον κήπο, έχουν γίνει κάποιες διαμορφώσεις για να φτιάξει τον κήπο, έβαλε δένδρα και λουλούδια, η στάθμη έτσι ήταν και πιο ψηλά, ήταν λίγο πρηνές πίσω, δεν ήταν επίπεδο όπως σήμερα, μπροστά ισωμάτιζε, είχε κλίση ... Το τοιχίο τώρα το έριξε η Κ., αν δεν έκανε τοιχίο τα χώματα θα έπεφταν μπροστά ... Τα νερά του Κ. τα απορροφούσε ο κήπος, δεν έβγαιναν από πουθενά τα νερά της βροχής, ποτίζεται ο κήπος μπορεί να υπάρχει πρόβλημα υγρασίας...». Ο προαναφερόμενος μάρτυρας των εναγουσών Α. Π. κατέθεσε ότι «... το οικόπεδο της εναγομένης ήταν πρηνές. Μετά το 1980 έπιασε και το ισοπέδωσε. Το έκοψε και το ισοπέδωσε, μπάζωσε περίπου 2 μ., έφτιαξε τοιχίο και τα κόλλησε πάνω στον τοίχο της Κ. (ενάγουσας) ... η υγρασία έρχεται από τον κήπο ... τον ποτίζουν συνέχεια και από τη σούδα που έκλεισαν ... η σούδα είχε πλάτος γύρω στους 40,50 πόντους».

Εξάλλου, στη με αριθ. πρωτ. .../1.10.2003 απάντηση του πολεοδομικού γραφείου Σ. σε καταγγελία των εναγουσών κατά των εναγομένων, για το επίμαχο θέμα της υγρασίας, αναφέρεται ότι ύστερα από αυτοψία που διενεργήθηκε από την άνω υπηρεσία στην ιδιοκτησία των εναγουσών στη Σ., διαπιστώθηκε πρόβλημα υγρασίας και ειδοποιήθηκε ο ιδιοκτήτης του διπλανού οικοπέδου (των εναγομένων) να λάβει μέτρα ώστε να εκλείψει το παραπάνω πρόβλημα. Ο δε μηχανικός Χ. Μ., όπως αναφέρει στην προαναφερόμενη τεχνική έκθεσή του, μετά από αυτοψία που έκανε, διαπίστωσε ότι στο όμορο οικόπεδο των εναγομένων υπάρχει οικία υπερυψωμένη από τεχνητά διαμορφωμένο έδαφος σε επαφή με την οικία των εναγουσών και ότι εμπροσθεν αυτής υπάρχει κήπος που και αυτός βρίσκεται σε επαφή με την οικία τους, του οποίου η ελεύθερη επιφάνεια βρίσκεται σε ύψος 2 μ. από τον υπάρχοντα δημοτικό δρόμο. Ότι σε όλη την έκταση του κήπου υπάρχουν λουλούδια, τα οποία προφανώς ποτίζονται ανελλιπώς, με συνέπεια το νερό του ποτίσματος να κατασταλάζει και να απορροφάται από τον τοίχο της ιδιοκτησίας των εναγουσών και έτσι έχει δημιουργηθεί σε μόνιμη βάση υγρασία και αυτό το γεγονός έχει διαβρώσει την τοιχοποιία, τη θεμελίωση της οικοδομής, τις εσωτερικές ξύλινες κατασκευές κλπ, τονίζοντας ότι το πρόβλημα της υγρασίας που προέρχεται από τον κήπο των εναγομένων πρέπει να αντιμετωπισθεί άμεσα με επεμβάσεις στο εξωτερικό μέρος του τοίχου και επί της ιδιοκτησίας των εναγομένων. Ο σωλήνας υδρορροής, που απεικονίζεται στις φωτογραφίες που

προσκόμισαν οι εναγόμενες, δεν μπορεί να εξυπηρετήσει τη διοχέτευση των υδάτων στο δημοτικό δρόμο, τα οποία κατασταλάζουν στο έδαφος και απορροφούνται από τον τοίχο της οικίας των εναγουσών (βλ. φωτογραφίες). Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που, με την εκκαλουμένη απόφασή του, δέχθηκε τα ίδια, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και προέβη σε ορθή εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού. Επομένως, οι ισχυρισμοί των εναγομένων και συναφείς πρώτος και δεύτερος λόγος εφέσεως, περί μη συνδρομής των προϋποθέσεων της αδικοπράξιας, ήτοι υπαιτιότητας και παράνομης πράξης και περί ανυπαρξίας των προϋποθέσεων του άρθρου 1108 ΑΚ, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

Περαιτέρω, ο ισχυρισμός των εναγομένων και συναφής τέταρτος λόγος εφέσεώς τους, περί παραγραφής της ένδικης αγωγής, λόγω παρέλευσης 20ετίας από την κατασκευή του κήπου, είναι αβάσιμος και εντεύθεν απορριπτέος, διότι, όπως ορθά έκρινε και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, η επιχωμάτωση δεν πραγματοποιήθηκε ταυτόχρονα με την κατασκευή παλαιότερου τοιχίου κατά μήκος του ορίου της ιδιοκτησίας των εναγομένων με τη δημοτική οδό, αλλά έγινε σταδιακά μετά το 1984, κατά τρόπο ώστε να καλυφθεί σε ύψος 2,5 μ. επιπλέον ο τοίχος της οικίας των εναγουσών. Σημειώνεται ότι η οικοδομική άδεια για την ανέγερση της οικίας των εναγομένων εκδόθηκε στις 15.1.1977 (βλ. .../15.1.1977 άδεια οικοδομής της Δ/σης ΤΥΝ Μ.), ενώ ο προαναφερόμενος μάρτυρας των εναγουσών Π. κατέθεσε ότι «το οικόπεδο της εναγομένης ήταν πρηνές, ο κήπος της φτιάχθηκε μετά το σπίτι της, ότι

φτιάχθηκε περίπου μετά το 1980. ... το τμήμα του κήπου το έσπασε, το ισοπέδωσε, μπάζωσε το ντουβάρι του Κ. και έριξε τελικά τοίχιο στο δρόμο». Σε κάθε περίπτωση η ένδικη αγωγή δεν έχει υποπέσει στην ει-κοσαετή παραγραφή, διότι η διατάραξη της κυριότητας των εναγουσών, με τη δημιουργία συνθηκών υγρασίας και πρόκλησης εξ αυτού του λόγου φθορών στην οικία τους, δεν έγινε στην προκειμένη περίπτωση μό-νον με την επιχωμάτωση του ακαλύπτου χώρου του οικοπέδου των εναγομένων και την ισοπέδωση της «σούδας», αλλά και με το πότισμα του κήπου που διαμόρφωσαν στον ακάλυπτο - αύλειο χώρο του οικοπέ-δου τους οι εναγόμενες. Αν δε η διατάραξη γίνεται με πράξεις που επαναλαμβάνονται περιοδικά, η κάθε μια αποτελεί χωριστή δι-αταρακτική πράξη και επομένως μετά από κάθε τέτοια αρχίζει νέα παραγραφή (βλ. ΕφΠατρ 384/03 και ΕφΛαρ 79/05 Νόμος).

Κατά συνέπεια, η ένδικη αγωγή δεν έχει υποπέσει σε 20ετή παραγραφή, αφ' ενός μεν διότι από την κατασκευή και ολοκλήρωση του κήπου μετά το 1984 μέ-χρι και την άσκηση της ένδικης αγωγής (23.9.2004) δεν είχε παρέλθει 20 ετία, αφ' ετέρου δε διότι με το πότισμα του κήπου και την πτώση εντός αυτού των ομβρίων υδάτων κάθε φορά που βρέχει, επιδει-νώνεται, από την υγρασία, η κατάσταση της οικίας των εναγουσών, οι εν λόγω δε επαναλαμβανόμενες πράξεις σαφώς απο-τελούν κάθε φορά νέες αυτοτελείς διατα-ρακτικές πράξεις επί της ιδιοκτησίας των εναγουσών, αρχίζοντας έτσι νέα 20ετής παραγραφή της αξίωσής τους, η οποία μέ-χρι σήμερα δεν έχει συμπληρωθεί. Τα πα-ραπάνω προκύπτουν με ασφάλεια από τα

προαναφερόμενα αποδεικτικά στοιχεία και ως εκ τούτου το δικαστήριο δεν κρίνει ανα-γκαίο να διατάξει τεχνική πραγματογνω-μοσύνη για τη διαπίστωση των ανωτέρω καταστάσεων, όπως ζητούν οι εναγόμενες με το δεύτερο λόγο της εφέσεώς τους, πα-ραπονούμενες συγχρόνως και για τη σιω-πηρή απόρριψη του αιτήματος αυτού από την εκκαλούμενη. Γι' αυτό, ο λόγος αυτός της εφέσεώς τους πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Συνεπώς, οι εναγόμενες θα έπρεπε να υποχρεωθούν στην παύση κάθε προσβολής επί του παραπάνω δικαι-ώματος της κυριότητας των εναγουσών και στην επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα τους κατάσταση, με την αποχω-μάτωση του ορίου της ιδιοκτησίας των δι-αδίκων όπου υπάρχει ο εξωτερικός τοίχος της οικίας των εναγουσών, ήτοι σε μήκος 7 μέτρων, πλάτους 80 εκατοστών και όχι 15 εκατοστών, όπως εσφαλμένα δέχτηκε η εκκαλούμενη απόφαση, κατά παραδο-χή ως ουσιαστικά βασίμου κατά ένα μέ-ρος του τρίτου λόγου της εφέσεως των εναγουσών, και βάθους 2,5 μέτρων, κατά τρόπο ώστε να είναι δυνατή η μόνωση του παραπάνω τοίχου των εναγουσών, απορ-ριπτομένων των πρώτου και δευτέρου λό-γου της εφέσεως των εναγουσών και σε περίπτωση άρνησης των εναγομένων να επιτραπεί στις ενάγουσες να πράξουν τα παραπάνω με δαπάνες των εναγομένων, καθώς επίσης να απαγορευθεί στις ενα-γόμενες κάθε μελλοντική διατάραξη της ως άνω κυριότητας, με απειλή χρηματικής ποινής ύψους 500 Ε και προσωπικής κρά-τησης διάρκειας δέκα ημερών σε βάρος της πρώτης των εναγομένων και όχι και της δεύτερης, η οποία διανύει το 80° έτος

της ηλικίας της και δεν μπορεί να προσω-ποκρατηθεί, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1048 εδ. γ' ΚΠολΔ, η οποία δεν περιορίζεται μόνον στην προσωπική κρά-τηση του άρθρου 1047 παρ. 1, αλλά είναι γενικής φύσεως και έχει κατ' ακολουθία εφαρμογή σε κάθε περίπτωση που συ-ντρέχει νόμιμη περίπτωση προσωπικής κράτησης (βλ. Βαθρακοκόιλη, ΕρμΚΠολΔ, άρθ. 1048, παρ. 3, σελ. 67). Επομένως, η εκκαλουμένη απόφαση, η οποία απείλησε προσωπική κράτηση 10 ημερών σε βάρος και της 2ης εναγομένης - εκκαλούσας για κάθε μελλοντική διατάραξη του δικαιώμα-τος της κυριότητας των εναγουσών, έσφα-λε, κατά παραδοχή του τρίτου λόγου της εφέσεώς της.

5. Περαιτέρω από τα προαναφερόμενα αποδεικτικά μέσα αποδεικνύεται ότι εξαι-τίας της υγρασίας που εισήλθε στην οικία των εναγουσών, από υπαιτιότητα των ενα-γομένων, προκλήθηκαν φθορές στην οικία τους και συγκεκριμένα καταστράφηκαν τα εσωτερικά επιχρίσματα όλου του βο-ρειοδυτικού τοίχου της οικίας τους καθώς και τμήμα από το ταβάνι του ισογείου, τα πλακάκια του ισογείου και του μπάνιου του ισογείου, καθώς και οι ξύλινες κατασκευές που βρίσκονται σε επαφή μ' αυτόν τον τοί-χο, οι οποίες κατασκευές σάπισαν από την υγρασία και πρέπει να αντικατασταθούν με νέες ξύλινες κατασκευές, ήτοι η ξύλι-νη σκάλα που οδηγεί από το ισόγειο στον πρώτο όροφο της οικοδομής καθώς και το πάτωμα και η ντουλάπα που εφάπτεται του τοίχου αυτού. Για την αποκατάσταση των παραπάνω ζημιών οι ενάγουσες θα υποχρεωθούν να καταβάλουν το συνολικό ποσό των 7.435,852 Ε σύμφωνα με την

από 1.7.2004 προσφορά του υπεργολά-βου οικοδομών Ι. Θ. Ειδικότερα, θα υπο-χρεωθούν να καταβάλουν τα κάτωθι επι-μέρους ποσά για εργασίες επισκευής και αγορά υλικών ήτοι: α) το ποσό των 248 Ε για την αποξήλωση της ξύλινης σκάλας με 18 σκαλιά και του ξύλινου πατώματος, β) το ποσό των 186 Ε για την αποξήλωση της ξύλινης ντουλάπας που εφάπτεται του βο-ρειοανατολικού τοίχου της οικίας τους, γ) το ποσό των 186 Ε για την απόξυση των σοβάδων ολόκληρου του εσωτερικού βο-ρειοδυτικού τοίχου του ισογείου της οικίας τους εμβαδού 15,50 μ. Χ 2,80 μ = 43,40 τμ, καθώς και τμήματος του ταβανιού του ισογείου εμβαδού 2 μ. Χ 2μ. = 4 τμ, δ) το ποσό των 124 Ε για την αποξήλωση των πλακιδίων της εισόδου του ισογείου 3μ. Χ 2μ. = 6 τμ., καθώς και των πλακιδίων του μπάνιου 2μ. Χ 2μ. = 4τμ, τα οποία έχουν καταστραφεί από την υγρασία, ε) το ποσό των 220 Ε για την αγορά κατάλλη-λων μονωτικών υλικών που θα τοποθετη-θούν στον εσωτερικό βορειοδυτικό τοίχο, στ) το ποσό των 960 Ε, ήτοι 360 Ε για το εσωτερικό σοβάντισμα του βορειοδυτικού τοίχου 43,40 τμ και του ταβανιού του ισο-γείου 4 τμ, καθώς επίσης 600 Ε για την αγορά υλικών για την εργασία αυτή και την μεταφορά τους, δηλαδή για την αγορά άμ-μου, τσιμέντου, ασβέστη, μάρμαρου κλπ, ζ) το ποσό των 90 Ε για το άσπρισμα του τοίχου, η) το ποσό των 704,352 Ε για την αγορά ξύλων για την κατασκευή του πα-τώματος 9,6 τμ, για την τοποθέτηση και βάψιμο αυτών προς 73,37 Ε το τμ, θ) το ποσό των 1.800 Ε για την αγορά ξύλων για την κατασκευή της σκάλας, για την το-ποθέτηση και το βάψιμο του ξύλου, ι) το

ποσό των 600 Ε για την αγορά ξύλων για την κατασκευή ντουλάπας 3μ. Χ 2μ. = 6 τμ, για την τοποθέτηση και βάψιμο προς 100 Ε το τμ, ια) το ποσό των 366.70 Ε, ήτοι 220 Ε για την αγορά πλακιδίων του μπάνιου του ισογείου 4 τμ, καθώς και για την αγορά πλακιδίων του διαδρόμου του ισογείου 6 τμ, ιβ) το ποσό των 1.050 Ε για την αγορά μπογιάς, βερνικιών, κόλλας, πινέλων και λοιπών υλικών για την εκτέλεση των άνω εργασιών και ιγ) το ποσό των 900 Ε για τη μεταφορά με τρίκυκλο των υλικών και των μπάζων. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να καταβάλουν, εις ολόκληρο η κάθε μία, στις ενάγουσες το συνολικό ποσό των 7.435,852 Ε, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, ως αποζημίωση λόγω της αδικοππραξίας.

Με τον τέταρτο λόγο της εφέσεώς τους οι εναγόμενες ισχυρίζονται ότι η παραπάνω αξίωση των εναγουσών από αδικοππραξία έχει παραγραφεί λόγω παρέλευσης πενταετίας από την τέλεσή της. Ο ισχυρισμός αυτός, που δεν είχε προταθεί στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, είναι απορριπτός προεχόντως ως απαράδεκτος, καθόσον οι εκκαλούσες δεν επικαλούνται παράλληλα συνδρομή των εξαιρετικών περιπτώσεων του άρθρου 527 αρ. 2 ΚΠολΔ (αφού τα περιστατικά της παραγραφής δεν είναι οψιγενή), αλλ' ούτε των προϋποθέσεων του άρθρου 269 ΚΠολΔ, ότι δηλαδή τα περιστατικά που θεμελιώνουν αυτόν αποδεικνύονται με δικαστική ομολογία ή ότι αποδεικνύονται εγγράφως (ΑΠ 1691/07 Δνη 2009. 1041, ΑΠ 1487/01 Δνη 2003. 958, ΑΠ 35/00 Δνη 41. 703, ΑΠ 698/90 Δνη 32. 779, ΑΠ 2097/09 Νόμος,

ΑΠ 1778/08 Νόμος, ΑΠ 1955/08 Νόμος, ΑΠ 1024/06 Νόμος, ΕφΑθ 5353/10 Νόμος, ΕφΠατρ 998/06 Νόμος).

6. Κατόπιν αυτών, πρέπει να γίνουν δεκτές οι εφέσεις κατά ένα μέρος και, αφού εξαφανισθεί στο σύνολό της η απόφαση για την ενότητα του τίτλου εκτέλεσης, το δικαστήριο να κρατήσει την υπόθεση και να δικάσει την ουσία της. Τέλος, πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή, όπως ορίζεται στο διατακτικό...

374/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας

Εισηγήτρια: Μαρία Τζέρμπου

Δικηγόροι: Δημ. Κάσος, Γεώρ. Αγγελόπουλος, Αντ. Βελισσαρίου

Ο αναδασμός αφορά όχι μόνον τα κληροτεμάχια, αλλά όλες τις αγροτικές ιδιοκτησίες, δι' αυτού δε δεν μεταβάλλεται το νομικό καθεστώς τους αλλά η θέση τους.

Συμφωνία αρχικών συγκυρίων για χρήση διαιρετών τμημάτων, χωρίς άτυπη διανομή. Απόδειξη της μη ύπαρξης διανομής εκ του ότι αντίκειται στην κοινή πείρα και λογική η υπό των εναγομένων, ανηλίκων κατά το θάνατο του πατέρα τους, άσκηση χωριστής οικονομίας από τη συμβιώνουσα μητέρα τους, που καλλιεργούσε δήθεν για λ/σμό τους διαιρετά τμήματα επί των κοινών αγρών, στους οποίους και η ίδια ήταν συγκυρία, αλλά και εκ του ότι όταν εκπλειστηριάστηκαν ποσοστά εξ αδιαιρέτου της μητέρας στα επίδικα και ο ενάγων κατέστη συγκύριος ως υπερθεματιστής, τα τέκνα δεν άσκησαν διεκδικητική τριτανάκο-

πή λόγω προσβολής της κυριότητάς τους.

{...} Ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος με την αγωγή του, την οποία απηύθυνε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας κατά των εκκαλούντων Γ. Ζ. και Β. Ζ. και των εφεσιβλήτων Α. Ζ. και Κ. Ζ., ισχυρίσθηκε ότι είναι συγκύριοι ο ίδιος κατά ποσοστό 2/8 εξ αδιαιρέτου επί ιδανικού μεριδίου 380/500 επί των υπό στοιχείο 447 (κατηγ. ΑΒ) και 452 (κατηγ. Α) δύο αγρών, κείμενων στη θέση «Α.» της κτηματικής περιφέρειας Κ. Φ., όπως αυτοί λεπτομερώς περιγράφονται στο δικόγραφο κατά θέση, όρια και έκταση, την κυριότητα επί των οποίων απέκτησε δυνάμει της υπ' αριθμ. .../2002 περίληψης κατακυρωτικής εκθέσεως του συμβολαιογράφου Π. Κ., που μεταγράφηκε νομίμως στα βιβλία μεταγραφών του αρμοδίου Υποθηκοφυλακείου. Ότι οι δύο πρώτοι εναγόμενοι Α. Ζ. και Κ. Ζ. τυγχάνουν συγκύριοι, ο καθένας τους κατά ποσοστό 3/8 εξ αδιαιρέτου, επί του προμνησθέντος ως άνω (380/500) ιδανικού μεριδίου των ανωτέρω αγρών, ο τρίτος εναγόμενος συγκύριος κατ' ιδανικό μερίδιο 120/500 επί του υπό στοιχείο 447 αγρού και ο τέταρτος εναγόμενος συγκύριος κατ' ιδανικό μερίδιο 120/500 επί του υπό στοιχείο 452 αγρού. Και ότι οι εναγόμενοι δεν συναινούν στην εξώδικη διανομή των επίκοινων ακινήτων, η αξία των οποίων ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 292.060,50 Ε. Για τους λόγους αυτούς ζήτησε να διαταχθεί δικαστικά η λύση της μεταξύ τους κοινωνίας με αυτούσια διανομή των κοινών και, επικουρικά, αν αυτή είναι αδύνατη ή ασύμφορη, με τον εκπλειστηρι-

ασμό των κοινών και διανομή του πλειστηριάσματος.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία αντιμωλία των διαδίκων, δέχθηκε την αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη με την εκκαλουμένη απόφασή του, διατάζοντας τη διανομή των κοινών με πλειστηριασμό και τη διανομή του πλειστηριάσματος σε κάθε κοινωνό κατά το λόγο της μερίδας του, απορρίπτοντας την ένσταση ιδίας κυριότητας των εναγομένων με έκτακτη χρησικτησία επί διαιρετών τμημάτων κατόπιν άτυπης διανομής των αρχικών συγκυρίων, με το αιτιολογικά ότι αυτά ήταν κληροτεμάχια και απαγορεύεται η κατάτμησή τους, μη επιτρεπομένης της κτήσης κυριότητας επί διαιρετού τμήματος του κληροτεμαχίου με χρησικτησία. Κατά της αποφάσεως αυτής άσκησαν έφεση οι τρίτος και τέταρτος των εναγομένων και παραπονούνται για εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη απόφαση ώστε να απορριφθεί η αγωγή, κάνοντας δεκτή την ένστασή τους ιδίας κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία επί διαιρετού τμήματος μετά από άτυπη διανομή των αρχικών συγκυρίων, αλλιώς να γίνει δεκτό το αίτημά τους να διαταχθεί η αυτούσια διανομή των κοινών.

Από τις καταθέσεις των μαρτύρων ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Τα επίδικα είναι τα εξής α) το υπ' αριθμ. 452 αγροτεμάχιο, (κατηγορίας Α), που βρίσκεται στη θέση «Α.» της κτηματικής περιφέρειας Κ. Φ., συνολικής εκτάσεως 97.048 τμ, που συνορεύει ανατολικά και νότια με χάνδακα, δυτικά με αγροτικό δρόμο και βόρεια

με ιδιοκτησία Ο. Γ. και β) το υπ' αριθμ. 447 αγροτεμάχιο (κατηγορίας ΑΒ), που βρίσκεται στη θέση «Α.» της κτηματικής περιφέρειας Κ. Φ., συνολικής εκτάσεως 97.680 τ.μ., που συνορεύει ανατολικά με χάνδακα, δυτικά και νότια με αγροτικούς δρόμους και βόρεια με ιδιοκτησία Η. Τ. Των ακινήτων αυτών δυνάμει του υπ' αριθμ. .../8.10.1960 παραχωρητηρίου αναδασμού της Διεύθυνσης Εποικισμού του Υπουργείου Γεωργίας, που μεταγράφηκε νομίμως στον τόμο ... και στον αριθμό ... των βιβλίων μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Φ., κατέστησαν συγκύριοι ο Δ. Ζ. του Α., πατέρας (από δεύτερο γάμο αυτού) των δύο πρώτων εναγομένων, ο Α. Ζ. του Ι., παππούς, των α' και β' εναγομένων και η Θ. Ζ., σύζυγος Δ. (από πρώτο γάμο), το γένος Γ., κατά ποσοστό 280/500 εξ αδιαιρέτου ο Δ. (πατέρας), 100/500 εξ αδιαιρέτου ο Α. (παππούς), και 120/500 αντιστοίχως εξ αδιαιρέτου η Θ., πρώτη σύζυγος του Δ. Ακολούθως, ο εκ των αρχικώς συγκυρίων Α. Ζ. (παππούς) απεβίωσε το έτος 1970, και ο υιός του Δ. Ζ. (πατέρας των πρώτου και δεύτερου των εναγομένων) κατέστη κύριος του προαναφερθέντος ιδανικού μεριδίου του πατέρα του Α., εξ 100/500 εξ αδιαιρέτου επί των προαναφερόμενων ακινήτων, ως μοναδικός εξ αδιαθέτου κληρονόμος του, την κληρονομιά του οποίου αποδέχτηκε με την υπ' αριθμ. .../1974 δήλωση αποδοχής κληρονομιάς του συμβολαιογράφου Γ. Κ., που νόμιμα μεταγράφηκε στον τόμο ... και στον αριθμό ... των βιβλίων μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Φ. Ακολούθως, στις 8.5.1985 απεβίωσε ο Δ. Ζ. χωρίς να αφήσει διαθήκη και κληρονομήθηκε από

τη σύζυγό του Π.Ζ. και τα δύο τότε ανήλικα τέκνα του τον πρώτο και τον δεύτερο εναγόμενο, που αποδέχθηκαν την κληρονομιά του με την υπ' αριθμ. .../30.9.1985 δήλωση του συμβολαιογράφου Β. Α., που νόμιμα μεταγράφηκε στον τόμο ... και τον αριθμό ... του αυτού ως άνω Υποθηκοφυλακείου. Έτσι έγιναν συγκύριοι κατά ποσοστό 2/8 εξ αδιαιρέτου η Π. (σύζυγο) και από 3/8 εξ αδιαιρέτου έκαστος των τέκνων της (δύο πρώτων εναγομένων), επί του ποσοστού των 380/500 εξ αδιαιρέτου των ως άνω αγροτεμαχίων. Εξάλλου, η εκ του αναδασμού συγκυρία κατά ποσοστό 120/500 εξ αδιαιρέτου επί των άνω αγροτεμαχίων, Θ. Γ., με το υπ' αριθμ. .../12.12.1984 συμβόλαιο πώλησης ιδανικού μεριδίου του συμβολαιογράφου Γ. Κ., που μεταγράφηκε νομίμως στον τόμο ... και στον αριθμό ... των βιβλίων μεταγραφών του Υποθηκοφυλακείου Φ., μεταβίβασε, λόγω πώλησης, στον τρίτο των εναγομένων Γ. Ζ. και ήδη εκκαλούντα το ιδανικό της μερίδιο εξ 120/500 εξ αδιαιρέτου επί του υπ' αριθμ. 447 κληροτεμαχίου, ενώ με το υπ' αριθμ. .../1.2.1985 συμβόλαιο του ίδιου ως άνω συμβολαιογράφου, που μεταγράφηκε νομίμως στον τόμο ... και στον αριθμό ... των προαναφερθέντων βιβλίων μεταγραφών, μεταβίβασε, λόγω πώλησης, στον τέταρτο εναγόμενο Β. Ζ. εναγόμενο το ιδανικό της μερίδιο εξ 120/500 εξ αδιαιρέτου επί του υπ' αριθμ. 452 κληροτεμαχίου. Άπαντα τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά συνομολογούνται από αμφοτέρους τις διάδικες πλευρές. Τέλος ο ενάγων, δυνάμει της προσκομιζόμενης με επίκληση με αριθμό .../16.11.2002 περίληψης κατακυρωτικής έκθεσης του ενεργούντος

ως υπαλλήλου του επισπευσθέντος από την τραπεζική ανώνυμη εταιρία «C. ΑΕ» σε βάρος της Π. Ζ. (μητέρας των πρώτου και δεύτερου των εναγομένων) πλειστηριασμού, συμβολαιογράφου Π. Κ., που μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... και στον αριθμό ... των βιβλίων μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Φ., ο ενάγων, ως υπερθεματιστής, κατέστη κύριος του ανήκοντος στην ανωτέρω καθ' ης ο πλειστηριασμός ιδανικού μεριδίου εκ 2/8 εξ αδιαιρέτου επί των 380/500 των επιδικών κληροτεμαχίων. Δυνάμει δε της με αριθμό .../10.9.2002 έκθεσης αποβολής και εγκατάστασης του Δικαστικού επιμελητή Κ. Δ., που επιδόθηκε νόμιμα σ' αυτήν με τη με αριθμό .../11.9.2003 έκθεση επίδοσης του αυτού ως άνω δικαστικού Επιμελητή, απεβλήθη η ως άνω καθής και ο ενάγων εγκαταστάθηκε στα ως άνω εξ αδιαιρέτου ποσοστά της επί των επίδικων αγροτεμαχίων. Έτσι οι διάδικοι κατέστησαν συγκύριοι των επίδικων αγροτεμαχίων κατά τον ως άνω τρόπο και κατά τα προαναφερόμενα ποσοστά.

Ακολούθως, ο ενάγων, επειδή οι εναγόμενοι αρνήθηκαν να προβούν στην εξώδικη διανομή των επικοίνων, άσκησε την ένδικη αγωγή του, ζητώντας την αυτούσια διανομή αυτών, προτείνοντας μάλιστα και σχετικό τρόπο, άλλως, αν είναι αδύνατη αυτή, τη δια πλειστηριασμού πώληση των επικοίνων. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, δεχόμενο ότι τα επίκοινα προερχόμενα από αναδασμό είναι κληροτεμάχια και δεν επιτρέπεται η κατάτμηση αυτών, αφενός απέρριψε ως μη νόμιμη την ένσταση ιδίας κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία που προέβλεπαν οι εναγόμενοι, ασκώντας πρά-

ξεις νομής και κατοχής πλέον της 20 ετίας επί διαιρετού τμήματος μετά από άτυπη διανομή των επικοίνων μεταξύ των αρχικών συγκυρίων, και αφετέρου έκρινε για τον ίδιο λόγο ότι δεν επιτρέπεται η αυτούσια διανομή αυτών και διέταξε τη διά πλειστηριασμού πώληση των επικοίνων.

Από τα αυτά ως άνω αποδεικτικά στοιχεία αποδείχθηκε ότι, σύμφωνα με τον πίνακα διανομής αναδασμού του αγροκτήματος Κ. Φ. έτους 1959, που κυρώθηκε με την 3958/29.6.1959 απόφαση του Υπ. Γεωργίας (ΦΕΚ 133/2.7.1959), τα τεμάχια 447 και 452 έκτασης 97.680 τμ και 97048 τμ αντίστοιχα της μερίδας 143 στα ονόματα Ζ. Α. του Ι. (100/500), Ζ. Δ. του Α. (280/500) και Ζ. Θ. (120/500) προέρχονται από ιδιοκτησία, όπως κατέθεσαν οι μάρτυρες και βεβαιώνεται και στο με αριθ. πρωτ. .../8.12.2011 έγγραφο της Γενικής Διεύθυνσης Περιφερειακής Αγροτικής Οικονομίας και κτηνιατρικής. Από τις διατάξεις δε των άρθρων 6, 7 παρ. 1 και 8 του Α.Ν 821/1948 «Περί αναδιανομής αγροτικών κτημάτων», που κυρώθηκε δια του άρθρου μόνου του Ν. 1110/1949, όπως τροποποιήθηκε διά του Ν. 2258/1952 και το άρθρο 7 αντικατεστάθη διά του άρθρου 23 του Ν.Δ 3621/1956 (υπό την ισχύ του οποίου έλαβε χώρα ο κατωτέρω αναφερόμενος αναδασμός), συνάγεται ότι ο αναδασμός δεν αφορά μόνον τα κληροτεμάχια (από αγροτική αποκατάσταση γηγενών και προσφύγων), αλλά όλες τις αγροτικές ιδιοκτησίες, δι' αυτού δε δεν μεταβάλλεται το νομικό καθεστώς των αγροτεμαχίων, αλλά απλώς η θέση των (Εφ/Αρ 156/04 Νόμος, Εφ/Αρ 672/03 Νόμος). Συνεπώς, στην προκειμένη περίπτωση στα επίκοινα, ως

προερχόμενα από ιδιοκτησίες, είναι επιτρεπτή η κατάτμησή τους και δύναται επί τμήματος αυτών σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1045 ΑΚ, σε συνδυασμό προς αυτή του άρθρου 1051 του αυτού Κωδικός, να αποκτήσει κυριότητα κάποιος με έκτακτη χρησικτησία, αρκεί μόνον νομή με διάνοια κυρίου επί εικοσαετία, προς συμπλήρωση της οποίας ο καθολικός ή ειδικός διάδοχος δικαιούται να προσμετρήσει στο χρόνο της ιδίας αυτού νομής και το χρόνο της, με τα ίδια προσόντα, νομής που άσκησε ο δικαιούχος του (ΑΠ 36/98 Δνη 39. 1333).

Περαιτέρω, από τα αυτά ως άνω αποδεικτικά στοιχεία αποδείχθηκε ότι οι αρχικοί συγκύριοι είχαν συμφωνήσει τη χρήση επί διαιρετών τμημάτων, πλην όμως δεν αποδείχθηκε ότι είχε γίνει άτυπη διανομή μεταξύ αυτών (των αρχικών συγκυρίων), όπως ισχυρίζονται οι εναγόμενοι πρωτοδικώς και επαναφέρουν με λόγο έφεσης οι τρίτος και τέταρτος των εναγομένων, και ότι έτσι οι εναγόμενοι, ασκώντας πράξεις νομής και κατοχής επί διαιρετού τμήματος επί μία εικοσαετία και πλέον, προσμετρώντας στο χρόνο νομής τους και το χρόνο νομής των δικαιοπαρόχων τους, κατέστησαν κύριοι αυτοτελών τμημάτων, τα οποία περιγράφουν κατά θέση, έκταση και όρια, με έκτακτη χρησικτησία. Το ότι δεν έγινε μεταξύ των αρχικών διαδίκων άτυπη διανομή επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι οι δύο πρώτοι εναγόμενοι και η μητέρα τους κατά το χρόνο του θανάτου του πατέρα τους Δ. Ζ. το έτος 1985 αποδέχθηκαν την κληρονομία αυτού επί των ως άνω κληρονομιαίων ακινήτων επί των εξ αδιαιρέτου ποσοστών αυτών. Αν πράγματι οι αρχικοί

διάδικοι είχαν προβεί σε άτυπη διανομή μεταξύ από το έτος 1960, όπως ισχυρίζονται στις προτάσεις τους οι δύο πρώτοι εναγόμενοι, ο πατέρας τους κατά το χρόνο του θανάτου του θα είχε καταστεί κύριος με έκτακτη χρησικτησία επί διαιρετού τμήματος επί των επικοίνων. Και τότε η μητέρα, για λογαριασμό της ιδίας αλλά και των τέκνων που ήταν τότε ανήλικα, θα αποδέχονταν διαιρετά κληρονομιαία τμήματα των ως άνω αγρών.

Εξάλλου, αντίκειται στα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής οι δύο πρώτοι εναγόμενοι ανήλικοι κατά το χρόνο θανάτου του πατέρα τους να ασκούν ξεχωριστή οικονομία από τη μητέρα τους με την οποία συμβιούσαν, καλλιεργώντας η μητέρα τους για λογαριασμό των ανηλίκων τότε τέκνων της διαιρετά τμήματα επί των επικοίνων αγροτεμαχίων στα οποία και η ίδια ήταν συγκυρία εξ αδιαιρέτου, όπως ισχυρίζονται οι δύο πρώτοι εναγόμενοι. Ενισχύονται δε τα ανωτέρω από το γεγονός ότι όταν με την .../27.5.2002 κατασχέτηρια έκθεση ακίνητης περιουσίας του Δικαστικού επιμελητή Δ. Γ. Γ. σε εκτέλεση της υπ' αριθμ. 1135/1999 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας εγένετο κατάσχεση των ποσοστών εξ αδιαιρέτου της μητέρας τους επί των επίδικων ακινήτων, με βάση την οποία εγένετο πλειστηριασμός και ο ενάγων κατέστη συγκύριος ως υπερθεματιστής, με την υπ' αριθμ. .../16.7.2002 περίληψη κατακυρωτικής έκθεσης, δεν άσκησαν οι δύο πρώτοι εναγόμενοι ανακοπή του 936 ΚΠολΔ, όπως εδικαιούντο, αφού κατά τα ισχυριζόμενα από αυτούς με την ως άνω αναγκαστική εκτέλεση προσβαλλόταν το

δικαίωμα κυριότητας επί διαιρετού τμήματος των επιδίκων, και ότι η εκτέλεση έγινε σε ξένα ακίνητα τα δικά τους και όχι της μητέρας τους. Με την ως άνω ανακοπή δικαιούνταν να ζητήσουν την αναγνώριση του δικαιώματός τους που προσβάλλονταν με την αναγκαστική εκτέλεση και το ανίσχυρο της εκτέλεσης (ολΑΠ 63/81 ΝοΒ 29. 1257, ΑΠ 751/01 Δνη 2000. 1393).

Επίσης, σχετικά με τους τρίτο και τέταρτο των εναγομένων δεν αποδείχθηκε ότι η δικαιούχος αυτών Π. Ζ. αρχική εκ του αναδασμού συγκυρία κατά ποσοστό 120/500 εξ αδιαιρέτου επί των επιδίκων είχε κάνει από το 1960 άτυπη διανομή με τους άλλους αρχικούς συγκυρίους. Τούτο επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι το 1984, που μεταβίβασε στον πρώτο ποσοστά επί του πρώτου ακινήτου και το 1985 στον τέταρτο επί του δεύτερου ακινήτου, μεταβίβασε αυτά εξ αδιαιρέτου και όχι σε διαιρετό τμήμα. Ενώ, αν πράγματι είχε γίνει άτυπη διανομή μεταξύ των αρχικών συγκυρίων από το έτος 1960, όπως ισχυρίζονται οι δύο πρώτοι εναγόμενοι, η ως άνω δικαιούχος τους θα μεταβίβαζε σ' αυτούς διαιρετά τμήματα και όχι εξ αδιαιρέτου.

Τέλος, επιβεβαιώνεται δε το ανωτέρω (της μη άτυπης διανομής) από το γεγονός ότι όταν με την υπ' αριθμ. .../27.5.2002 κατασχέτηρια έκθεση ακίνητης περιουσίας του δικαστικού επιμελητή Δ. Γ. Γ., και σε εκτέλεση της υπ' αριθμ. 1135/1999 διαταγής πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, εγένετο κατάσχεση των ποσοστών εξ αδιαιρέτου της μητέρας των δύο πρώτων εναγομένων επί των επίδικων ακινήτων, με βάση την οποία εγένετο πλειστηριασμός και ο ενάγων κατέστη

συγκύριος ως υπερθεματιστής, με την υπ' αριθμ. .../16.7.2002 περίληψη κατακυρωτικής έκθεσης, δεν άσκησαν οι τρίτος και τέταρτος των εναγομένων ανακοπή του 936 ΚΠολΔ, όπως εδικαιούντο, αφού κατά τα ισχυριζόμενα από αυτούς με την ως άνω αναγκαστική εκτέλεση προσβαλλόταν το δικαίωμα κυριότητάς τους επί διαιρετού τμήματος των επιδίκων.

Το γεγονός ότι ο ενάγων μετά την έκθεση κατακύρωσης γενόμενος συγκύριος των επιδίκων με παράγωγο τρόπο ζήτησε δικαστικώς τη ρύθμιση της χρήσης των επικοίνων και οι δικαστικές αποφάσεις 1442/2003 και 1559/2007 Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, διαδικασία ασφαλιστικών, απέρριψαν τις αιτήσεις του, δεχόμενες ότι η χρήση των κοινών είχε καθοριστεί από τους αρχικούς συγκυρίους, δεν αποδεικνύει, όπως ισχυρίζονται οι εναγόμενοι, ότι οι αρχικοί συγκύριοι είχαν προβεί σε άτυπη διανομή μεταξύ τους και έκαστος των εναγομένων ασκούσε νομή σε διαιρετό τμήμα έτσι ώστε να έχουν αποκτήσει με έκτακτη χρησικτησία την κυριότητα επί διαιρετών τμημάτων, που οι τρίτος και τέταρτος περιγράφουν κατά θέση έκταση και όρια.

Συνεπώς, ο σχετικός ισχυρισμός των εναγομένων ότι κατέστησαν κύριοι επί διαιρετών τμημάτων με έκτακτη χρησικτησία, κατόπιν άτυπης διανομής μεταξύ των αρχικώς συγκυρίων των επικοίνων, πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφασή του δέχθηκε ότι τα επίκοινα φέρουν το χαρακτήρα κληροτεμαχίων, διότι τα εισφερθέντα στον αναδασμό ήταν κλήροι, και έκρινε μη νό-

μιμη την ένσταση ιδίας κυριότητας των εναγομένων επί διαιρετών τμημάτων με έκτακτη χρησικτησία και ότι απαγορεύεται η αυτούσια διανομή των επικοίνων ως κληροτεμαχίων, έσφαλε. Συνεπώς πρέπει να γίνουν δεκτοί οι σχετικοί λόγοι έφεσης των εκκαλούντων, με τους οποίους αυτοί παραπονούνται ότι κακώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έκρινε ότι τα επίκοινα είναι κληροτεμάχια και απαγορεύεται η κατάτμησή τους, και απέρριψε ως μη νόμιμη την ένσταση ιδίας κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία που προέβαλαν αυτοί πρωτοδικώς και επαναφέρουν με λόγο έφεσης επί διαιρετών τμημάτων, κατόπιν άτυπης διανομής των αρχικών συγκυρίων. Να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη ως προς την ως άνω διάταξη, να κριθεί νόμιμη η ένσταση ιδίας κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία και να απορριφθεί η ένστασή τους αυτή ως ουσιαστικά αβάσιμη, χωρίς έτσι να καθίσταται επιβλαβέστερη η θέση των εκκαλούντων (άρθρο 536 παρ. 2 ΚΠολΔ).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, επειδή στο πρώτο βαθμό δεν διατάχθηκε απόδειξη με τεχνική πραγματογνωμοσύνη, ώστε να διαπιστωθεί αν η αυτούσια διανομή του κοινού είναι συμφέρουσα και δυνατή, σε συνδυασμό με την αδυναμία συναγωγής ασφαλών συμπερασμάτων για το ζήτημα αυτό από τις μαρτυρικές αποδείξεις και τα προσκομιζόμενα έγγραφα, το δικαστήριο κρίνει αναγκαίο να διατάξει τη διενέργεια τεχνικής πραγματογνωμοσύνης, όπως ορίζεται στο διατακτικό.

385/2012

Πρόεδρος: Ιωάν. Μαγγίνας

Εισηγήτρια: Χρυσούλα Χαλιαμούρδα

Δικηγόροι: Μαρία Βασιλείου-Τρύφων, Αχιλ. Αργυρίου

Κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία, καθόσον όλοι οι δικαιοπάρχοι των εναγομένων από την απελευθέρωση της Θεσσαλίας και μετέπειτα νέμονταν το επίδικο με καλή πίστη στηριζόμενη σε τίτλους και διάνοια κυρίου, ασκώντας πράξεις νομής και κατοχής που προσιδιάζουν στη φύση του με επίβλεψη και καλλιέργεια.

Μη κυριότητα Δημοσίου επί του επιδίκου, καθόσον δεν αποδείχθηκε ότι αποτελούσε μέχρι την απελευθέρωση της Θεσσαλίας τουρκικό νεκροταφείο, ήτοι δημόσια κοινόχρηστη γαία του Οθωμανικού δικαίου, αλλά αντιθέτως καλλιεργούμενη αγροτική έκταση, επιπρόσθετα δε τελεσίδικες αποφάσεις μεταξύ Δημοσίου και τρίτων, κυρίων όμορων με το επίδικο ακινήτων, έκριναν αβάσιμο τον ισχυρισμό περί ύπαρξης δημοσίου κτήματος.

{...} Με την από 5.12.2002 (αριθμ. εκθ. κατάθ. 699/2002) αγωγή του το ενάγον και ήδη εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο, επικαλούμενο κυριότητα, κτηθείσα κατά τον αναφερόμενο σ' αυτή τρόπο, των λεπτομερώς περιγραφόμενων στην αγωγή τριών αγροτικών ακινήτων, εμβαδού 1,197,16 τμ του πρώτου, 17.149,50 τμ του δεύτερου και 4.980 τμ του τρίτου, και κατάληψη τούτων από τους εναγομένους, ζήτησε να αναγνωρισθεί κύριο των ακινήτων αυτών και να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να τα αποδώσουν σ' αυτό. Επί της εν λόγω αγωγής εκδόθηκε η εκκαλουμένη με αριθμό 310/2008 οριστική απόφαση του Πολυμε-

λούς Πρωτοδικείου Λάρισας, με την οποία αυτή, αφού κρίθηκε νόμιμη, έγινε δεκτή κατά ένα μέρος και ως ουσιαστικά βάσιμη και ειδικότερα αναγνωρίστηκε το ενάγον Ελληνικό Δημόσιο κύριο του πρώτου και του τρίτου εκ των ανωτέρω ακινήτων, ενώ ως προς το δεύτερο ακίνητο απορρίφθηκε η αγωγή, καθόσον κρίθηκε ότι τούτο ανήκει στην συγκυριότητα των εναγομένων κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαίρετου στον καθένα. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται το ενάγον με την κρινόμενη έφεση για τους αναφερόμενους σ' αυτή λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της, προκειμένου να γίνει δεκτή η αγωγή του και ως προς το ως άνω ακίνητο.

Από την επανεκτίμηση των ένορκων καταθέσεων ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Το επίδικο ακίνητο βρίσκεται στη θέση «Κ.» της κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Λ., στο αριστερό άκρο της Εθνικής Οδού Λ.-Θ. και δεξιά του αντιπλημμυρικού αναχώματος του Π. ποταμού, όπως αυτό απεικονίζεται στο συνημμένο στην αγωγή τοπογραφικό διάγραμμα, το οποίο συνέταξε η τοπογράφος μηχανικός ΠΕ/Α Κ. Ε., έχει εμβαδόν 17.149,50 τμ και συνορεύει βορειοδυτικά σε πλευρές μήκους 15,84 μ., 32,55 μ. και 111,82 μ. με όριο απαλλοτρίωσης αναχώματος και σε πλευρές μήκους 8,28 μ., 63,29 μ., 11,40 μ., 158,34 μ., 21,95 μ., 80,16 μ. και 7,41 μ. με εναπομείναντα τμήματα των με αριθμούς 128, 126 και 125 ακινήτων ιδιοκτησίας Β. Α., Β. και Κ. Φ. και Ι. Τ. που απαλλοτριώθηκαν αναγκαστικά για την κατασκευή του αναχώματος του Π. ποταμού, βορειοανατολικά σε πλευρά

μήκους 15,56 μ. με ιδιοκτησία αγνώστου, νοτιοανατολικά σε πλευρές μήκους 59,49 μ., 56,71 μ., 157,31 μ., 73,60 μ. και 10,95 μ. με όριο απαλλοτρίωσης Εθνικής Οδού Λ.-Θ. και δημόσια απαλλοτριούμενη έκταση και νοτιοδυτικά σε πλευρές μήκους 15,55 μ. και 73,21 μ. με ιδιοκτησία Β. και Φ., αντίστοιχα. Το ακίνητο τούτο περιήλθε στους εναγομένους κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαίρετου στον καθένα κατά μεν τα 7.500 τμ με αγορά από τον αληθινό κύριο Α. Χ., δυνάμει του με αριθμ. .../29.12.1989 πωλητηρίου συμβολαίου του συμβολαιογράφου Δ. Ζ., το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... με αριθμ. ... των βιβλίων μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ., όπως αυτό διορθώθηκε ως προς τα όρια του μεταβιβασθέντος ακινήτου με το με αριθμ. .../12.5.2005 συμβόλαιο της συμβολαιογράφου Β. Π. Κατά την υπόλοιπη δε έκταση των 10.000 τμ περίπου περιήλθε στους ίδιους (εναγομένους) με αγορά από τον ίδιο ως άνω δικαιοπάρχο τους, Α. Χ., για την οποία συντάχθηκε το με αριθμ. .../30.10.1992 προσύμφωνο του ως άνω συμβολαιογράφου, χωρίς να επακολουθήσει η σύνταξη οριστικού συμβολαίου μεταβίβασης. Όμως, οι εναγόμενοι από το χρόνο σύνταξης του ανωτέρω προσυμφώνου έλαβαν τη νομή του τμήματος αυτού από τον εκ προσυμφώνου πωλητή τους ο οποίος αντίστοιχα τους παρέδωσε τη νομή (βλ. δηλώσεις τους στο προαναφερόμενο προσύμφωνο), παρέχοντάς τους μάλιστα και την εντολή (πληρεξουσιότητα) να υπογράψουν με αυτοσύμβαση το οριστικό συμβόλαιο, δοθέντος ότι το τμήμα των 3.000.000 δρχ καταβλήθηκε αυθημερόν με τη σύνταξη του συμβολαίου, όπως

αναγράφεται σ' αυτό. Στο δικαιοπάροχο των εναγομένων Α. Χ., το ως άνω επίδικο ακίνητο περιήλθε κατά ποσοστό 1/8 εξ αδιαιρέτου με αγορά από τον αληθινό κύριο Κ. Α. του Β., δυνάμει του με αριθμ. .../3.7.1951 πωλητηρίου συμβολαίου του τότε συμβολαιογράφου Π. Γ., το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... με αριθμ. ... των βιβλίων μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ.. Ολόκληρη δε την έκταση αυτή ο ανωτέρω Α. Χ. την κατείχε και τη νεμόταν από το έτος 1951 με διάνοια κυρίου. Ασκούσε σ' αυτή όλες τις πράξεις νομής που ταιριάζουν στη φύση της, ήτοι την επέβλεπε και την καλλιεργούσε με σιτηρά και δημητριακά και σ' ένα τμήμα της διατηρούσε χοιροστάσιο. Τις ίδιες πράξεις νομής ασκούσαν και οι εναγόμενοι από τότε που το ως άνω ακίνητο περιήλθε σ' αυτούς. Στον ως άνω δικαιοπάροχο του Α. Χ., Κ. Α. και τη μητέρα του τελευταίου Κ. Α. καθώς και τα αδέρφια του Β., Α., Α., Μ. και Ε. Β. Α., το επίδικο περιήλθε μεταξύ άλλων αγρών, από κληρονομία του πατρός αυτών και συζύγου της δεύτερης, Β. Α. που πέθανε στις 2.10.1943, δυνάμει της με αριθμ. .../13.9.1943 δημόσιας διαθήκης που συνέταξε ο συμβολαιογράφος Ι. Μ., που δημοσιεύθηκε με τα με αριθμ. 185/19.10.1943 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, στην οποία (κληρονομία) οι ανωτέρω κληρονόμοι αναμείχθηκαν με πρόθεση κληρονόμου και υπεισέλθαν σ' αυτή, νεμόμενοι έκτοτε όλη την κληρονομία περιουσία με διάνοια κυρίου και καλή πίστη. Το έτος 1951, μετά την αγορά από τον Α. Χ. του 1/8 εξ αδιαιρέτου του επιδίκου καθώς και άλλων αγρών σε διάφορες το-

ποθεσίες της περιοχής αυτής, συνολικού εμβαδού 72 στρεμμάτων περίπου, ο ανωτέρω Α. Χ. συμφώνησε με τους ως άνω κληρονόμους του Β. Α., μετά από άτυπη διανομή που έλαβε χώρα μεταξύ τους, να λάβει στην κυριότητά του διαιρετό τμήμα στην περιοχή «Κ.» μεγαλύτερης μάλιστα έκτασης από το αγορασθέν απ' αυτόν, αξιολογώντας την τότε αξία των υπό διανομή κτημάτων. Έτσι περιήλθε σ' αυτόν ολόκληρο το επίδικο ακίνητο, το οποίο κατείχε και νεμόταν έκτοτε με διάνοια κυρίου μέχρι το χρόνο μεταβίβασής του στους εναγομένους. Στον ως άνω κληρονομούμενο Β. Α. είχε περιέλθει το επίδικο ακίνητο μαζί με άλλους αγρούς συνολικού εμβαδού 72 στρεμμάτων περίπου με αγορά από τον αληθινό κύριο Α. Κ. ή Λ., δυνάμει του με αριθμ. .../18.8.1914 πωλητηρίου συμβολαίου του τότε συμβολαιογράφου Π. Μ., το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... με αριθμ. ... των βιβλίων μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ. Έκτοτε δε ο ανωτέρω Β. Α. το είχε στην κατοχή του με διάνοια κυρίου και καλή πίστη, καλλιεργώντας αυτό με σιτηρά ή ως αμπελώνα, έως τον κατά το έτος 1943 θάνατό του. Στον Α. Κ. ή Λ., το επίδικο περιήλθε μεταξύ των άλλων αγρών εμβαδού 98 στρεμμάτων περίπου, από τους οποίους οι κείμενοι στη θέση «Κ.» έχουν εμβαδόν 35 στρεμμάτων περίπου, α) με το με αριθμ. .../28.8.1902 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Ε. Φ. (αγορά από την αληθινή κυρία Α. χα Α. Μ. 2 στρεμμάτων στη θέση «Κ.») που μεταγράφηκε νόμιμα, β) με το με αριθμ. .../23.2.1895 πωλητήριο συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Α. Ι. (αγορά από τον αληθινό κύριο Α. Δ. 23 στρεμμάτων)

και γ) με το με αριθμ. .../3.2.1897 πωλητήριο συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Ν. Μ. (αγορά από τον αληθινό κύριο Γ. Κ. 10 στρεμμάτων). Στους δικαιοπαρόχους του ανωτέρω Α. Κ. ή Λ., Α. Δ. και Γ. Κ. το επίδικο περιήλθε: α) στον πρώτο (Α. Δ.) κατά ένα μέρος και ειδικότερα έκταση 10 στρεμμάτων από αγορά από τον αληθινό κύριο Κ. Ζ., με το με αριθμ. .../9.2.1886 συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Α. Ι., το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... με αριθμό ... των βιβλίων μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ., στον δε Κ. Ζ. από αγορά κατά ένα μέρος (έξι στρέμματα) από την αληθινή κυρία Φ. Ι. Α. με το με αριθμ. .../8.7.1882 συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Ν. Λ. και κατά το υπόλοιπο μέρος (τέσσερα στρέμματα) από τον αληθινό κύριο Γ. Ι. Α. με το με αριθμ. .../2.12.1882 συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Ν. Λ., β) στο δεύτερο (Γ. Κ.) από αγορά από τους αληθινούς κυρίους Γ. και Χ. Γ. με το με αριθμ. .../22.2.1896 συμβόλαιο του τότε συμβολαιογράφου Ν. Μ., το οποίο μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... με αριθμ. ... των βιβλίων μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ. Όλοι οι ανωτέρω απώτεροι και απώτατοι δικαιοπάροχοι των εναγομένων από το έτος 1881 οπότε απελευθερώθηκε η Θεσσαλία και μετέπειτα, κατείχαν και νέμονταν το επίδικο με καλή πίστη και διάνοια κυρίου και σε συνδυασμό με τους προαναφερόμενους τίτλους, ασκούσαν σ' αυτό όλες τις πράξεις νομής και κατοχής που ταιριάζουν στη φύση του, ήτοι επέβλεπαν αυτό και το καλλιεργούσαν με δημητριακά και άλλα προϊόντα. Η καλή πίστη των ανωτέρω (για το χρόνο πριν από την εισαγωγή του ΑΚ)

τεκμαίρεται από την ύπαρξη των προαναφερομένων τίτλων. Έτσι αυτοί απέκτησαν κυριότητα επί του επιδίκου ακινήτου με έκτακτη χρησικτησία. Η κρίση του Δικαστηρίου περί της διενέργειας διακατοχικών πράξεων επί του επιδίκου καλόπιστα και με διάνοια κυρίου από τους απώτερους και τον άμεσο δικαιοπάροχο των εναγομένων Α. Χ. και επομένως περί της κτήσεως κυριότητας επ' αυτού, στηρίζεται στην κατάθεση του μάρτυρα Α. Κ., σε συνδυασμό με τα προαναφερόμενα συμβόλαια.

Περαιτέρω, από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά στοιχεία δεν αποδείχθηκε ότι το επίδικο ακίνητο αποτελούσε πριν από την απελευθέρωση της Θεσσαλίας (1881) και μέχρι αυτήν Τουρκικό Νεκροταφείο, ήτοι δημοσία κοινόχρηστη γαία του Οθωμανικού δικαίου, καθόσον με βάση όσα προαναφέρθηκαν αποτελούσε ανέκαθεν αγροτική έκταση καλλιεργούμενη με διάφορα δημητριακά και ως αμπελοχώρα (βλ. και προσκομιζόμενο από του έτους 1880 χάρτη της πόλεως Λ., όπου τα νεκροταφεία απεικονίζονται εντός των ορίων της πόλεως). Επομένως, δεν μπορεί να λεχθεί ότι τούτο «ως κοινόχρηστη δημόσια γαία», η οποία ανήκε στο Τουρκικό Δημόσιο, περιήλθε στο Ελληνικό Δημόσιο ως διάδοχο του Τουρκικού και ως εκ τούτου εξαιρέθηκε από τη χρησικτησία σε βάρος του Δημοσίου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 21 του Ν.Δ. 22.4/16.5.1926 «Περί Διοικητικής αποβολής από των κτισμάτων της Αεροπορικής Άμυνας». Ούτε επίσης αποδείχθηκε ότι το ενάγον από το έτος 1881 έως το 1994 νεμήθηκε το επίδικο ως τμήμα του με αριθμ. 117 δημοσίου κτήματος με την πεποίθηση ότι είναι κύριο αυτού,

προβαίνοντας σε δημοπρασίες προς εκποίηση του σε τρίτους και παραχωρώντας τμήμα του σε τρίτους όπως ισχυρίζεται. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου ενισχύεται και από το γεγονός ότι το με αριθμ. ΒΚ117 δημόσιο κτήμα, τμήμα του οποίου ισχυρίζεται το ενάγον ότι αποτελεί το επίδικο, ενεγράφη ως τέτοιο το έτος 1946. Στο σημείο αυτό πρέπει να λεχθεί ότι στο οικείο κτηματολογικό διάγραμμα, που αφορά την απαλλοτριωθείσα κατά το έτος 1958 έκταση δυνάμει του από 12.7.1958 Β.Δ. (ΦΕΚ 115/1958 τ. Α') προς κατασκευή της Εθνικής Οδού Α.-Τ.-Κ., το ενάγον φέρεται κύριο, μετά την κατά το έτος 1946 εγγραφή του με αριθμ. ΒΚ 117 δημοσίου κτήματος, μόνο των με αριθμ. 114 και 118 τεμαχίων, τα οποία αποτελούν την παλαιά δημοσία οδό Α. - Σ. Το ενάγον, προκειμένου να θεμελιώσει την επί του επιδίκου άσκηση νομής του ιδίου δια της ενεργείας πράξεων διαχειρίσεως τούτου, επικαλείται και προσκομίζει την από 15.1.1952 αίτηση του Μ. Τ. καθώς και τις από 10.3.1945 και 14.2.1947 αιτήσεις των αδελφών Β. και Σ. Κ., που απευθύνονται προς το Υπουργείο Οικονομικών, με τις οποίες αυτοί ζητούν την παραχώρηση σ' αυτούς του με αριθμ. 117 ακαλλιέργητου κτήματος του Δημοσίου, το οποίο αναφέρουν «ως τόπο απορρίψεως των απορριμμάτων του Δήμου Α.». Όμως, όπως κατέθεσε ο μάρτυρας απόδειξης, το επίδικο ουδέποτε ήταν σκουπιδότοπος αλλά καλλιεργήσιμη έκταση, ο δε εκ των ανωτέρω αναφερομένων αδελφών Κ., Σ. με τη με αριθμ. .../8.1.1990 ένορκη βεβαίωσή του ενώπιον του Συμβολαιογράφου Β. Ν., η οποία εκτιμάται ως δικαστικό τεκμήριο, βεβαιώνει ότι ουδεμία σχέση έχει

με το «σκουπιδότοπο» που αυτός ζήτησε να του παραχωρηθεί, ο οποίος τοποθετείται «στη σημερινή θέση του εργοστασίου γάλακτος έως τη θέση του εργοστασίου Ι.» (βλ. ένορκη βεβαίωση). Επίσης, η ανωτέρω κρίση του Δικαστηρίου ενισχύεται και από τη με αριθμ. 594/1992 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας καθώς και τη με αριθμ. 36/1993 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, οι οποίες έκριναν επί αγωγών που άσκησαν κατά του ήδη ενάγοντος Ελληνικού Δημοσίου τρίτα πρόσωπα και ειδικότερα οι Γ. Γ. και κληρονόμοι Κ. Φ., κύριοι ακινήτων συνεχομένων με το επίδικο προς νότο. Κατά τις ως άνω δίκες το ήδη ενάγον (εναγόμενο τότε) υπέβαλε τον ίδιο ισχυρισμό περί υπάρξεως Δημοσίου Κτήματος με αριθμό ΒΚ 117, το οποίο αποτελούσε πριν από απελευθέρωση της Θεσσαλίας (1881) και μέχρι αυτήν Τουρκικό Νεκροταφείο, ήτοι «δημοσίαν κοινόχρηστον γαίαν» του Οθωμανικού Δικαίου και ότι περιήλθε σ' αυτό (ενάγον) ως διάδοχο του Τουρκικού Δημοσίου. Ο ισχυρισμός αυτός απορρίφθηκε από τα ανωτέρω δικαστήρια με τις προαναφερόμενες αποφάσεις και μάλιστα αμετάκλητα, καθόσον τα ασκηθέντα κατ' αυτών ένδικα μέσα της έφεσης και της αναίρεσης απορρίφθηκαν με τις με αριθμ. 90/1993 και 525/1994 αποφάσεις του Εφετείου Λάρισας και τις με αριθμ. 637/1995 και 680/1997 αποφάσεις του Αρείου Πάγου, αντίστοιχα.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλούμενη απόφασή του έκρινε τα ίδια και δέχθηκε την ένσταση περί ιδίας κυριότητας των εναγομένων επί του επιδίκου ακινήτου απορρίπτοντας την αγωγή

ως προς το ακίνητο αυτό ως ουσιαστικά αβάσιμη, δεν έσφαλε στην εκτίμηση των αποδείξεων, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα με όλους τους λόγους της έφεσης είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη έφεση ως ουσιαστικά αβάσιμη και να καταδικασθεί το εκκαλούν στα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας μειωμένα κατά το ήμισυ (άρθρ. 183 ΚΠολΔ άρθρ. 12 ν.δ. 3693/1957, 52 αρ. 18 ΕισΝΚΠολΔ 7 και 9 ΝΔ 2698/1953).

387/2012

Πρόεδρος: Ιωάν. Μαγγίνας
Εισηγήτρια: Ελένη Πολυχρόνου
Δικηγόροι: Αχιλ. Αργυρίου, Βασ. Κούτας

Αλυσιτελής λόγος έφεσης περί εσφαλμένης λήψης υπόψη συγκεκριμένων εγγράφων, καθόσον δεν άγει σε εξαφάνιση της εκκαλουμένης, αφού το Δικαστήριο, κατά τον έλεγχο του συναφούς λόγου για κακή εκτίμηση των αποδείξεων, μη λαμβάνοντας υπόψη τα συγκεκριμένα έγγραφα, θα εξαφανίσει την εκκαλουμένη μόνον αν άγεται σε διαφορετική κρίση ως προς την ουσία της υπόθεσης.

Μη νόμιμα αποδεικτικά μέσα παραπεμπτικό βούλευμα και καταδικαστικές αποφάσεις ως αφορώντα ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα, που δεν ασκούν επιρροή στην υπόθεση, ενώ δεν προέκυψε ότι συλλέχθηκαν από τον αντίδικο με νόμιμο τρόπο ή άδεια της Αρχής.

Κρίση ότι δεν επρόκειτο για συναλ-

λαγματική ευκολίας προς χρηματοδότηση του λήπτη, καθόσον αυτός δεν την μεταβίβασε, αλλά την κατέχει, εκδόθηκε δε προς εξασφάλιση δανείου του προς τον ανακόπτοντα.

{...} Με την υπ' αρ. κατ. 715/2008 ανακοπή, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, ο ανακόπτων και ήδη εκκαλών ζήτησε την ακύρωση της υπ' αρ. 592/2008 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, που εκδόθηκε, κατόπιν αιτήσεως του καθού η ανακοπή ήδη εφεσίβλητου, με βάση την αναφερόμενη σ' αυτήν συναλλαγματική, την οποία εξέδωσε ο καθού η ανακοπή σε διαταγή του και την αποδέχθηκε αυτός (ανακόπτων). Με το μοναδικό λόγο της ανακοπής του ισχυρίστηκε ότι η εν λόγω συναλλαγματική δεν αντιπροσώπευε καμία οφειλή του προς τον καθού, αλλά την αποδέχθηκε προς διευκόλυνση αυτού, επρόκειτο δηλαδή για συναλλαγματική ευκολίας.

Επί της ανακοπής αυτής εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, η οποία την απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται ο ανακόπτων για τους αναφερόμενους στην έφεση και παρακάτω λόγους και ζητεί την εξαφάνισή της και την παραδοχή της ανακοπής του.

Οι πρώτος και δεύτερος λόγοι της έφεσης, σύμφωνα με τους οποίους εσφαλμένα το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έλαβε υπόψη του το υπ' αρ. 240/2008 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας και την υπ' αρ. 4247/2008 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Λάρισας, διότι αφενός

δεν έγινε επίκληση αυτών και αφετέρου αποτελούν ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα αυτού και δεν σχετίζονται με την ένδικη υπόθεση, αλυσιτελώς προβάλλονται και πρέπει να απορριφθούν, καθόσον οι λόγοι αυτοί δεν άγουν (και βάσιμοι ακόμη) στην εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης. Και τούτο γιατί το Δικαστήριο, κατά τον έλεγχο του συναφούς λόγου της ίδιας έφεσης για κακή, εν γένει, εκτίμηση των αποδείξεων, μη λαμβάνοντας υπόψη τα πιο πάνω έγγραφα, θα εξαφανίσει την εκκαλούμενη μόνο αν άγεται σε διαφορετική κρίση ως προς την ουσία της υπόθεσης, ενώ διαφορετικά η έφεση απορρίπτεται (ΕφΛαμ 98/09 Νόμος, Σ. Σαμουήλ, Η Έφεση, εκδ. 2008, σελ. 223, Α. Μπακόπουλου, μελέτη στη Δνη 33. 1137).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων, που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, πλην των προσκομιζομένων από τον εφεσίσβλητο υπ' αρ. 262/2008 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Λάρισας (αριθμ. Εισαγγελικής προτάσεως 240/2008) και υπ' αρ. 4247/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Λάρισας, τα οποία δεν συνιστούν νόμιμα αποδεικτικά μέσα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 9, 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 19 του Συντάγματος, 339 ΚΠολΔ, 2 περ. α, β, γ, 3 παρ. 1 περ. γ, 7 παρ. 1 και 2 και 22 του Ν. 2472/1997, καθόσον τα ανωτέρω έγγραφα αφορούν σε ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα του εκκαλούντος (ποινικές διώξεις και ποινικές

καταδίκες), που δεν ασκούν οποιαδήποτε επιρροή στην ένδικη υπόθεση, ούτε είναι αναγκαία για την άσκηση ή υπεράσπιση δικαιωμάτων του ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και τα οποία δεν προέκυψε ότι συλλέχθηκαν από τον εφεσίσβλητο με κάποιο νόμιμο τρόπο ή με άδεια της Αρχής, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 2 του ως άνω Ν. 2472/1997, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα:

Ο καθού η ανακοπή στις 3.4.2006 εξέδωσε σε διαταγή του μία συναλλαγματική, ποσού 13.000 Ε, λήξεως 31.7.2006, την οποία αποδέχθηκε στις 3.4.2006 ο ανακόππων. Επειδή η συναλλαγματική αυτή δεν πληρώθηκε κατά τη λήξη της, εκδόθηκε, κατόπιν αιτήσεως του καθού, η ανακοπτόμενη υπ' αρ. 592/2008 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας. Ο ανακόππων ασκεί το επάγγελμα του μεσίτη και ασφαλιστή, ο δε καθού είναι έμπορος πετρελαιοειδών. Και οι δύο διαθέτουν αξιόλογη ακίνητη περιουσία. Γνωρίζονταν τουλάχιστον από το έτος 2002 και διατηρούσαν φιλικές σχέσεις καθώς και συναλλαγές με αντικείμενο, μεταξύ άλλων, την έκδοση επιταγών και προεξόφληση αυτών σε τράπεζες. Ο ανακόππων ισχυρίζεται ότι αποδέχθηκε την επίμαχη συναλλαγματική προς διευκόλυνση του καθού, προκειμένου ο τελευταίος να εμφανισθεί φερέγγυος και να μπορέσει να την προεξοφλήσει στην τράπεζά του και έτσι να χρηματοδοτηθεί και συνεπώς η επίμαχη συναλλαγματική ήταν ευκολίας. Ο καθού ισχυρίζεται ότι την 1.4.2006 δάνεισε στον ανακόπποντα το ποσό των 13.000 Ε, προκειμένου ο τελευταίος να τακτοποιήσει φορολογική του υποχρέωση και ότι προς εξασφάλιση της επιστροφής του δανείου ο

ανακόππων αποδέχθηκε την επίμαχη συναλλαγματική.

Από τα ως άνω αποδεικτικά στοιχεία δεν αποδείχθηκε ο ως άνω ισχυρισμός του ανακόπποντος, ότι δηλ. επρόκειτο για συναλλαγματική ευκολίας. Η σχετική κατάθεση της μάρτυρος του ανακόπποντος, η οποία είναι σύζυγός του, δεν κρίνεται αξιόπιστη, διότι δεν επιβεβαιώνεται από άλλο αξιόπιστο αποδεικτικό στοιχείο. Ενισχυτικό της ως άνω κρίσεως ότι δεν είναι βάσιμος ο ως άνω ισχυρισμός ότι ο ανακόππων αποδέχθηκε την συναλλαγματική προκειμένου να διευκολύνει τη χρηματοδότηση του καθού, είναι και το γεγονός ότι ο τελευταίος δεν μεταβίβασε την επίμαχη συναλλαγματική, αλλά την έχει στα χέρια του (προσκομίζει το πρωτότυπο αυτής). Επίσης, και από το γεγονός ότι ο καθού στις 31.3.2006, ημέρα Παρασκευή, προέβη σε ανάληψη από τραπεζικό του λογαριασμό ποσού 13.000 Ε, δηλ. αντίστοιχου με το ποσό της επίμαχης συναλλαγματικής και το υπόλοιπο του λογαριασμού του ανέρχονταν σε 619.108,56 Ε, προκύπτει αφενός η βασιμότητα του ισχυρισμού του ότι δάνεισε το ποσό των 13.000 Ε στον ανακόπποντα και ότι προς εξασφάλιση του δανείου ο ανακόππων αποδέχθηκε στις 3.4.2006 την επίμαχη συναλλαγματική και αφετέρου ότι κατά τον ως άνω χρόνο ο καθού δεν είχε ανάγκη χρηματοδότησης, όπως αβάνισμα ισχυρίζεται ο ανακόππων. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφασή του απέρριψε τον ως άνω λόγο της ανακοπής ως ουσία αβάνισμο, δεν έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και ο περί αντιθέτου λόγος της έφεσης είναι αβάσιμος και απορ-

ριπτέος. Επομένως, η έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως ουσιαστικά βάσιμη...

390/2012

Πρόεδρος: Ναπολέων Ζούκας
Εισηγήτρια: Τρανή Κυριακίδου
Δικηγόροι: Θεόφιλος Κώτσιου, Ελένη Καματέρη

Μετά την εκκρεμοδικία απαγόρευση μεταβολής της ιστορικής (και όχι της νομικής) αγωγικής βάσης. Αν στην αγωγή γίνεται επίκληση υπερημερίας ή όχλησης, παραδεκτά διευκρινίζονται ή συμπληρώνονται μεταγενέστερα περιστατικά θεμελιωτικά των εννοιών αυτών.

Μη νόμιμος λόγος έφεσης περί εσφαλμένης απόρριψης αιτήματος καταβολής συμβατικών τραπεζικών τόκων, ενώ με την αγωγή ζητούνταν τόκοι υπερημερίας, καθώς προβάλλεται νέος ισχυρισμός μεταβάλλων παράδεκτα την ιστορική αγωγική βάση. Λήψη ένορκης βεβαίωσης στην αλλοδαπή κατόπιν κλήτευσης του αντιδίκου 8 ημέρες πριν. Δυνατή εξέταση μαρτύρων στο εξωτερικό και κατά το 5 ΚΠολΔ, οπότε η παραγγελία δικ. συνδρομής ζητείται από το Δικαστήριο όπου εκκρεμεί η υπόθεση, που με απόφαση ορίζει την αλλοδαπή αρχή που θα διενεργήσει τη διαδικαστική πράξη, εκτός αν διεθνείς συμβάσεις ορίζουν διαφορετικά, όπως η από 6.12.65 Σύμβαση Ελλάδος και Αυστρίας, κατά την οποία οι Προξενικές αρχές είναι αρμόδιες για εξέταση των υπηκόων τους που διαμένουν στην αλλοδαπή.

Το Δικαστήριο εκτιμά ελεύθερα υποστατά και έγκυρα αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου.

Δυνατή η ύπαρξη χρεωστικού υπολοίπου και στον καταθετικό λ/σμό, όπως επί υπερανάληψης χωρίς ρητή συμφωνία ή πέραν της συμφωνηθείσας προθεσμίας ή ποσού.

Μη νόμιμο αίτημα επίδειξης της κίνησης λ/σμού στην Αυστρία, λόγω του και εκεί τραπεζικού απορρήτου.

{...} Η ενάγουσα, αλλοδαπή τραπεζική εταιρεία της οποίας οιονεί καθολική διάδοχος είναι η εφεσίβλητη και εκκαλούσα, με την από 25.11.1997 αγωγή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας ισχυρίστηκε ότι με σύμβαση που καταρτίστηκε μεταξύ της ίδιας και των εναγομένων ανοίχθηκε στο υποκατάστημά της στη Ρ., στη Βιέννη Αυστρίας, ο με αριθμ. ... κοινός λογαριασμός των τελευταίων σε αυστριακά σελίνια. Ότι κατά τα συμφωνηθέντα αλλά και κατά το αυστριακό δίκαιο το οποίο διέπει τη σύμβαση, ο καθένας από τους εναγομένους και μόνος ενεργών έχει δικαίωμα ανάληψης και γενικά εξουσία διάθεσης και οι δύο, όμως, ευθύνονται σε ολόκληρο ο καθένας για οποιοδήποτε χρεωστικό υπόλοιπο του άνω λογαριασμού. Ότι στις 6.7.1994 ο πρώτος εναγόμενος οπισθογράφησε προς αυτήν, με εντολή προς άμεση τακτοποίηση (άμεση πίστωση του άνω λογαριασμού) και υπό την επιφύλαξη της πληρωμής από τον εκδότη τους, τις λεπτομερώς αναφερόμενες στο αγωγικό δικόγραφο τρεις επιταγές, συνολικού ποσού 283.750 αυστριακών σελινιών. Ότι

σε εκτέλεση της άνω εντολής παρέλαβε τις επιταγές και πίστωσε τον προαναφερθέντα κοινό λογαριασμό των εναγομένων με το συνολικό ποσό των επιταγών. Ότι στις 8.7.1994 ο πρώτος εναγόμενος ανέλαβε από τον άνω λογαριασμό το ποσό των 280.000 αυστριακών σελινιών και, στη συνέχεια, μετά τη νόμιμη εμφάνιση των επιταγών και τη μη πληρωμή τους από την εκδότρια, χρέωσε τον άνω λογαριασμό στις 11.7.1994 με το συνολικό ποσό των επιταγών, καθώς και με το ποσό των 750 αυστριακών σελινιών για έξοδα, ήτοι με το ποσό των 284.500 αυστριακών σελινιών, και ότι αν και ενημέρωσε τους εναγομένους για τη μη πληρωμή των επιταγών, οι τελευταίοι αρνήθηκαν την εξόφληση της απαιτήσεώς της. Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησε να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να της καταβάλουν σε ολόκληρο ο καθένας το ποσό των 284.500 αυστριακών σελινιών, άλλως το ποσό των 283.750 αυστριακών σελινιών, και κατόπιν συμπληρώσεως του αγωγικού της αιτήματος με τις νομοτύπως από 8.12.2009 κατατεθείσες προτάσεις της «U. Bank A. AG», οιονεί καθολικής διαδόχου της αρχικώς ενάγουσας, λόγω αντικατάστασης των εθνικών νομισμάτων Αυστρίας και Ελλάδος από το ενιαίο νόμισμα του Ε, το ποσό των 20.675,42 Ε, άλλως το ποσό των 20.620,92 Ε με το νόμιμο τόκο υπερημερίας (15,25 % ετησίως) από 12.7.1994 (με την αγωγή) και με τις ίδιες ως άνω προτάσεις με το συμβατικό τραπεζικό τόκο 14,25% από 11.7.1994 και με τόκο υπερημερίας 14,25% από 12.1.1995, πλέον προμήθειας υπερανάληψης 1,8% ετησίως αρχικά και με τις προτάσεις της 1,8% ημερησίως, από 12.7.1994, άλλως

από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, καθώς επίσης να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφασή του δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως νόμω και ουσία βάσιμη και υποχρέωσε τους εναγομένους να καταβάλουν σε ολόκληρο ο καθένας στην εκκαλούσα το ποσό των 20.348,39 Ε, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας (4%) από 28.1.1995 αγωγής μέχρις εξοφλήσεως. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται η οιονεί καθολική διάδοχος της αρχικής ενάγουσας και οι εναγόμενοι της πρωτοβάθμιας δίκης με τις ένδικες εφέσεις τους για τους σ' αυτές αναφερόμενους λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο και ζητούν η πρώτη την εξαφάνιση της εκκαλούμενης, ώστε να γίνει δεκτή η αγωγή στο σύνολό της, οι δε εναγόμενοι την εξαφάνιση της εκκαλούμενης, ώστε ν' απορριφθεί στο σύνολό της η αγωγή.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 223 και 224 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε το τελευταίο πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 22 παρ. 1 του Ν. 3994/2011, στο πρώτο εκ των οποίων ορίζεται «όταν επέλθει η εκκρεμοδικία είναι απαράδεκτη η μεταβολή του αιτήματος της αγωγής. Κατ' εξαίρεση μπορεί ο ενάγων με τις προτάσεις εωσότου περατωθεί η δίκη στον πρώτο βαθμό να περιορίσει το αίτημα της αγωγής ή να ζητήσει 1) τα παρεπόμενα του κυρίου αντικειμένου της αγωγής και 2) αντί γι' αυτό που ζητήθηκε αρχικά άλλο αντικείμενο ή το διαφέρον εξαιτίας μεταβολής

που επήλθε», στο δε δεύτερο «Είναι απαράδεκτο να μεταβληθεί η βάση της αγωγής. Με τις προτάσεις που κατατίθενται κατά την παρ. 1 του άρθρου 237 ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου μπορεί ο ενάγων να συμπληρώσει, να διευκρινίσει ή να διορθώσει τους ισχυρισμούς του αρκεί να μη μεταβάλλεται η βάση της αγωγής», σαφώς προκύπτει ότι μετά την επέλευση της εκκρεμοδικίας απαγορεύεται η μεταβολή των ουσιαστών στοιχείων της ιστορικής βάσης της αγωγής και όχι της νομικής βάσης, ήτοι του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (ΑΠ 78/11, ΑΠ 1854/11 Νόμος). Είναι δε απαράδεκτη μεταβολή όταν εισάγεται νέος πραγματικός ισχυρισμός που διαφοροποιεί την ιστορική βάση της αγωγής (ΑΠ 391/10 Νόμος). Αντίθετα, όταν στην αγωγή γίνεται επίκληση της υπερημερίας ή οχλήσεως του εναγομένου, παραδεκτά διευκρινίζονται ή συμπληρώνονται μεταγενέστερα περιστατικά που θεμελιώνουν τις έννοιες (ΕφΠειρ 163/90 Δνη 1992. 403). Ενόψει των ανωτέρω, ο σχετικός λόγος έφεσης της εκκαλούσας οιονεί καθολικής διαδόχου της αρχικής ενάγουσας, με τον οποίο ισχυρίζεται ότι έσφαλλε η εκκαλούμενη, η οποία απέρριψε (σιγή) το αίτημά της για την καταβολή συμβατικών τραπεζικών τόκων από 11.7.1994 μέχρις εξοφλήσεως, ενώ με την αγωγή ζητούσε την καταβολή τόκων υπερημερίας για το ίδιο διάστημα, είναι μη νόμιμος και απορριπτός, σύμφωνα με όσα αμέσως ανωτέρω αναφέρθηκαν, καθώς με το άνω αίτημα εισάγεται νέος πραγματικός ισχυρισμός, που διαφοροποιεί την ιστορική βάση της αγωγής και επομένως συνιστά απαράδεκτη μεταβολή της ιστορικής βάσεως της αγωγής.

Από τη διάταξη του άρθρου 270 παρ. 2 ΚΠολΔικ (όπως αυτή ισχύει μετά την τροποποίησή της με το ν. 2915/2001 και το άρθρο 7 παρ. 5 του ν. 3043/2002), που εφαρμόζεται και στη διαδικασία της κατ' έφεση δίκης (άρθρο 524 παρ. 1 ΚΠολΔ), προκύπτει ότι το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τα αποδεικτικά μέσα που πληρούν τους όρους του νόμου, σύμφωνα με την αποδεικτική δύναμη του καθενός. Ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον Ειρηνοδίκη ή Συμβολαιογράφου ή Προξένου λαμβάνονται υπόψη, το πολύ τρεις για κάθε πλευρά, σ' όλα αδιακρίτως τα δικαστήρια της ουσίας, πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια, που δικάζουν κατά την τακτική διαδικασία, υπό την προϋπόθεση ότι αυτές ελήφθησαν πριν από τη συζήτηση της υπόθεσης και ύστερα από κλήτευση του αντιδίκου δύο τουλάχιστον εργάσιμες ημέρες πριν από τη βεβαίωση και, αν πρόκειται να δοθούν στην αλλοδαπή, οκτώ τουλάχιστον ημέρες πριν από αυτή. Η κλήτευση κατά το άρθρο 139 ΚΠολΔ αποδεικνύεται μόνο με την έκθεση επιδόσεως και ελέγχεται από το δικαστήριο, το οποίο δεν αρκείται στη βεβαίωση περί τούτου του Συμβολαιογράφου ή Ειρηνοδίκου, ενώπιον του οποίου δόθηκε η ένορκη βεβαίωση, αφού ο τελευταίος δεν είναι αρμόδιος να ελέγξει τούτο (ΑΠ 184/11, ΑΠ 54/11 Νόμος). Υπό την έννοια της ένορκης βεβαίωσης ο νόμος εννοεί και την ενώπιον συμβολαιογράφου (της χώρας) ένορκη κατάθεση, ενώ εξάλλου με το νόμο 2971/2001 ρυθμίζεται ρητά για πρώτη φορά το πλαίσιο της λήψης ένορκης βεβαίωσης στην αλλοδαπή, ήτοι ενώπιον του Προξένου και κατόπιν κλητεύσεως του αντιδίκου οκτώ (8) τουλά-

χιστον ημέρες πριν από αυτή. Η διάταξη πάντως αυτή δεν αποκλείει την εξέταση μαρτύρων στο εξωτερικό με εφαρμογή του άρθρου 5 ΚΠολΔ. Στην περίπτωση αυτή, η παραγγελία για τη μορφή αυτή δικαστικής συνδρομής ζητείται από το Δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί η υπόθεση, το οποίο με απόφασή του ορίζει την αλλοδαπή ή προξενική αρχή η οποία θα διενεργήσει τη διαδικαστική πράξη, εκτός εάν διεθνείς συμβάσεις ορίζουν διαφορετικά, όπως στην επίδικη περίπτωση, καθώς σύμφωνα με την από 6.12.1965 διμερή σύμβαση μεταξύ της Ελλάδος και της Αυστριακής Δημοκρατίας «περί αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί του πεδίου του Αστικού και Εμπορικού Δικαίου», που κυρώθηκε με το ΝΔ 137/1969, οι Προξενικές αρχές είναι αρμόδιες για την εξέταση των ιδίων αυτών υπηκόων που διαμένουν στην αλλοδαπή (άρθρο 14). Τέλος, το Δικαστήριο συμπληρωματικά λαμβάνει υπόψη και εκτιμά ελεύθερα αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου, ήτοι υποστατά και έγκυρα αποδεικτικά μέσα για το καθένα από τα οποία δεν έχει τηρηθεί το καθιερωμένο από τον ΚΠολΔ συγκεκριμένο διαδικαστικό πλαίσιο παραγωγής τους.

Στην προκειμένη περίπτωση, απ' όλα τα μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, που λαμβάνονται υπόψη όλα ανεξαιρέτως, είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, λαμβανόμενων υπόψη αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ βλ. σχετ. ΑΠ 1456/96 ΑρχΝ 48. 311), εκτός από τη με αριθμό/16.1.2012 ένορκη βεβαίωση των μαρ-

τύρων της εκκαλούσας - ενάγουσας, Τ. Κ. και Α. Σ.-Α. ενώπιον του συμβολαιογράφου G. S., που δόθηκε στα πλαίσια της παρούσας δίκης (529 παρ. 1, 2 ΚΠολΔ) και κατόπιν κλητεύσεως των αντιδίκων κατ' άρθρο 671 παρ. 1 ΚΠολΔ, την οποία προσκομίζει με επίκληση η εκκαλούσα (βλ. τις με αριθμ. ... και .../28.12.2011 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή Α. Π.), η οποία λαμβάνεται συμπληρωματικά υπόψη, καθώς, σύμφωνα με τη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε, δεν πληρεί τους όρους του νόμου (270 παρ. 2 και 524 παρ. 1 ΚΠολΔ), καθώς δεν συντάχθηκε ενώπιον του αρμοδίου Προξένου ούτε κατόπιν αιτήσεως του Δικαστηρίου, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Η εκκαλούσα - εφεσίβλητη αλλοδαπή τραπεζική εταιρία, που εδρεύει στη Βιέννη Αυστρίας, είναι, σύμφωνα με το αυστριακό δίκαιο, οιοσδήποτε καθολική διάδοχος της αρχικώς ενάγουσας τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «C. B. AG», όπως ήδη είχε αυτή μετονομαστεί σε «G. AG». Ο πρώτος των εναγομένων είναι έμπορος, με αντικείμενο δραστηριότητας την εισαγωγή και εξαγωγή τυροκομικών προϊόντων από και προς διάφορες χώρες, μεταξύ των οποίων και η Αυστρία. Ο τελευταίος, στις 16.5.1988 προσήλθε μαζί με τη σύζυγο του - δεύτερη εναγομένη στο υποκατάστημα της αρχικώς ενάγουσας, που βρίσκεται στη Ρ. της Βιέννης, και ζήτησαν να ανοίξουν κοινό τραπεζικό λογαριασμό. Η αρχικώς ενάγουσα αποδέχθηκε την αίτηση των εναγομένων και αυθημερόν καταρτίστηκε μεταξύ τους σχετική σύμβαση για το άνοιγμα του υπ' αριθμ. ... κοινού λογαριασμού σε αυστριακά σελίνια. Προκειμένου να καταρτισθεί

η άνω σύμβαση, η ενάγουσα ζήτησε από τους εναγόμενους να υπογράψουν το από 16.5.1988 φύλλο δείγματος υπογραφών, στο οποίο ρητά αναγράφεται ότι η ενάγουσα τους εγχείρισε, με συμπληρωματικό έγγραφο, τους κρίσιμους για τις συναλλαγές με αυτή Γενικούς Όρους Συναλλαγών, η λήψη της γνώσης των οποίων βεβαιώνεται από τις υπογραφές των εναγομένων στο τέλος του εγγράφου. Μάλιστα, στο εν λόγω έγγραφο ρητά μνημονεύεται ότι καθένας από τους εναγόμενους και μόνος του ενεργών έχει δικαίωμα ανάληψης και γενικά εξουσία διάθεσης σε σχέση με τον ανωτέρω λογαριασμό. Σύμφωνα δε με το αυστριακό δίκαιο, που διέπει την ανωτέρω σύμβαση, κάθε συνδικαιούχος κοινού λογαριασμού ευθύνεται εις ολόκληρον για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από αυτόν, όπως π.χ. για την καταβολή τυχόν χρεωστικού υπολοίπου.

Ενόψει των ανωτέρω αποδειχθέντων ο σχετικός ισχυρισμός των εναγομένων, ο οποίος επαναφέρεται με σχετικό λόγο έφεσης, ότι δεν καταρτίστηκε ανοικτός αλληλόχρεος λογαριασμός ώστε να προκύψει τυχόν χρεωστικό υπόλοιπο, είναι αβάσιμος, καθώς ούτε η ενάγουσα επικαλείται ούτε αποδείχθηκε το άνοιγμα ενός τέτοιου λογαριασμού, ενώ εξάλλου η ύπαρξη χρεωστικού υπολοίπου είναι δυνατή και στον καταθετικό λογαριασμό (όπως στην περίπτωση υπερανάληψης).

Περαιτέρω, από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκε ότι ο πρώτος των εναγομένων, στις 6.7.1994, προσήλθε στο ίδιο ως άνω κατάστημα της αρχικώς ενάγουσας για να εισπράξει τις υπ' αριθμ. ... επιταγές, ποσού 100.000, 100.000 και

83.750 αυστριακών σελ/νίων αντίστοιχα, τις οποίες εξέδωσε η εδρεύουσα στη Βιέννη Αυστρίας εταιρία με την επωνυμία «D. W. G.», στα πλαίσια της εμπορικής τους συνεργασίας, στη Βιέννη, σε διαταγή του πρώτου εναγομένου («Επιχείρηση Α. Λ.»), με αναγραφόμενη ημερομηνία έκδοσης την 11.7.1994, 2.7.1994 και την 25.6.1994 αντίστοιχα, πληρωτέες από τον υπ' αριθμ. ... λογαριασμό που τηρούσε η εκδότρια στην αρχικώς ενάγουσα. Σύμφωνα δε με τον αυστριακό νόμο περί επιταγών, η αρχικώς ενάγουσα πληρώτρια τράπεζα είχε δικαίωμα και όχι υποχρέωση να παραλάβει την τρίτη από τις ανωτέρω επιταγές, εφόσον αυτή δεν είχε ανακληθεί από τον εκδότη της, καθόσον η οκταήμερη προθεσμία εμφάνισής της προς πληρωμή είχε ήδη παρέλθει στις 6.7.1994, όταν την προσκόμισε προς είσπραξη ο πρώτος εναγόμενος. Την ίδια δε ως άνω ημέρα ο πρώτος εναγόμενος παρέδωσε στην αρχικώς ενάγουσα τις επίδικες επιταγές και υπέγραψε την υπ' αριθμ. .../6.7.1994 εντολή «προς άμεση τακτοποίηση, υπό την επιφύλαξη πληρωμής» του ποσού των εν λόγω επιταγών (βλ. το προσκομιζόμενο σε μετάφραση .../6.7.1994 έγγραφο παραλαβής των άνω επιταγών της ενάγουσας). Στη συνέχεια, προσήλθε εκ νέου στις 8.7.1994 και ανέλαβε το ήδη προσωρινά πιστωθέν (κατατεθέν) από την αρχικώς ενάγουσα στον προαναφερθέντα κοινό λογαριασμό των εναγομένων ποσό των επιταγών, μειωμένο κατά το ποσό των 3.750 αυστριακών σελινιών, ήτοι εισέπραξε το ποσό των 280.000 αυστριακών σελινιών (βλ. το προσκομιζόμενο σε μετάφραση .../8.7.1994 έγγραφο της ενάγουσας). Οι ανωτέρω

επιταγές εμφανίστηκαν προς πληρωμή και σφραγίστηκαν, ως ακάλυπτες, από την αρχικώς ενάγουσα στις 7.7.1994, όπως προκύπτει από τα σώματα των επιταγών.

Εξάλλου, σύμφωνα με τους γενικούς όρους συναλλαγών των αυστριακών πιστωτικών ιδρυμάτων, οι οποίοι ισχύουν στη μεταξύ των διαδίκων σύμβαση, κατά τα προαναφερθέντα (καθόσον γνωστοποιήθηκαν από την αρχικώς ενάγουσα στους εναγόμενους κατά τη σύναψη της σύμβασης ανοίγματος του επίδικου κοινού λογαριασμού), εφόσον ο κομιστής επιταγών τις παραδώσει στην τράπεζα, στην οποία διατηρεί λογαριασμό, με εντολή πίστωσης του λογαριασμού του με το ποσό αυτών, η πίστωση μπορεί να γίνει μόνο υπό την επιφύλαξη πληρωμής των επιταγών (άρθρο 53 των γενικών όρων συναλλαγών).

Στην κρίνόμενη περίπτωση, ο πρώτος εναγόμενος προσκομίζοντας στην αρχικώς ενάγουσα τις επίδικες επιταγές υπέγραψε εντολή «για άμεση τακτοποίηση αυτών», ήτοι για πίστωση του κοινού λογαριασμού που τηρούσε με τη δεύτερη εναγομένη, σύζυγό του, στην αρχικώς ενάγουσα, με το ποσό των επιταγών. Ο αριθμός δε του εν λόγω λογαριασμού αναφέρεται τόσο στην ως άνω έγγραφη εντολή, στην οποία ειδικότερα μεταξύ άλλων αναφέρεται «κατάθεση επιταγών, ο αριθμός του άνω λογαριασμού (...), η αναφορά προς άμεση τακτοποίηση με την επιφύλαξη πληρωμής», όσο και στα σώματα των επιταγών και συγκεκριμένα στην οπίσθια όψη αυτών και επάνω ακριβώς από την υπογραφή του πρώτου εναγομένου, φωτοτυπικό αντίγραφο των οποίων, σε μετάφραση, προσκομίζει η εκκαλούσα. Στην ανωτέρω εντολή

αναγράφεται ρητά, όπως προαναφέρθηκε, ότι η άμεση τακτοποίηση γίνεται «υπό την επιφύλαξη πληρωμής» των εν λόγω επιταγών, όρος που σε κάθε περίπτωση ίσχυε στη συγκεκριμένη τραπεζική συναλλαγή, κατά τα προεκτεθέντα.

Ενόψει των ανωτέρω, ο σχετικός λόγος έφεςης των εναγομένων, με τον οποίο ισχυρίζονται ότι ουδεμία συμφωνία καταρτίστηκε με την αρχικώς ενάγουσα περί άμεσης τακτοποίησης των επιταγών με άμεση πίστωση του τηρούμενου σ' αυτήν ανωτέρω κοινού λογαριασμού και υπό την επιφύλαξη της πληρωμής τους από τον εκδότη τους, είναι αβάσιμος και απορριπτός.

Εν συνεχεία, εφόσον οι επίδικες επιταγές δεν πληρώθηκαν από την εκδότριά τους, η αρχικώς ενάγουσα χρέωσε, στις 11.7.1994, τον κοινό λογαριασμό των εναγομένων με το ποσό αυτών και ενημέρωσε τον πρώτο εξ αυτών, με την από 19.8.1994 επιστολή της, για τη μη πληρωμή των επιταγών, τη χρέωση του ως άνω κοινού λογαριασμού με το ποσό αυτών και την υποχρέωση καταβολής του εν λόγω ποσού, όπως είχε δικαίωμα, σύμφωνα με το άρθρο 54 των γενικών όρων συναλλαγών των αυστριακών πιστωτικών ιδρυμάτων (βλ. την προσκομιζόμενη σε μετάφραση από 19.8.1994 επιστολή της ενάγουσας).

Περαιτέρω, η αρχικώς ενάγουσα, με τις από 16.9.1994, 12.10.1994 και 9.11.1994 επιστολές της ζήτησε εκ νέου από τον πρώτο εναγόμενο να καταβάλει το ανωτέρω χρεωστικό υπόλοιπο του κοινού με τη δεύτερη εναγομένη λογαριασμού του (βλ. τις προσκομιζόμενες σε μετάφραση επιστολές της ενάγουσας). Οι εναγόμε-

νοι, όμως, δεν εκπλήρωσαν την ως άνω υποχρέωσή τους και για το λόγο αυτό η αρχικώς ενάγουσα κατήγγειλε, με την από 12.1.1995 επιστολή της, την επίδικη σύμβαση, όπως είχε δικαίωμα σύμφωνα με το άρθρο 36 των γενικών όρων συναλλαγών των αυστριακών τραπεζικών ιδρυμάτων. Αποτέλεσμα της άνω καταγγελίας ήταν να περιέλθουν οι εναγόμενοι, ως εις ολόκληρον οφειλότες για την καταβολή του εκάστοτε χρεωστικού υπολοίπου του κοινού λογαριασμού τους, σε υπερημερία και να οφείλουν από την επομένη της λήξης της προθεσμίας για εκπλήρωση της υποχρέωσής τους, που τους χορήγησε η αρχικώς ενάγουσα με την προαναφερθείσα από 12.1.1995 επιστολή της, ήτοι από 28.1.1995, τόκους υπερημερίας (βλ. την από 12.1.1995 επιστολή της ενάγουσας), επί του ποσού που ανέλαβε ο πρώτος εξ αυτών, στις 8.7.1994, από τον ως άνω κοινό λογαριασμό τους, ήτοι επί του ποσού των 280.000 αυστριακών σελινιών (που είναι το ποσό των επίδικων επιταγών, ήτοι 283.750 αυστριακά σελίνια, μειωμένο κατά 3.750 αυστριακά σελίνια), καθόσον δεν αποδείχθηκε πίστωση και αντίστοιχα ανάληψη από τους εναγόμενους του συνολικού ποσού των επίδικων επιταγών, ούτε χρέωση του ανωτέρω λογαριασμού με το ποσό των 750 αυστριακών σελινιών για έξοδα.

Ειδικά δε για το ποσοστό του οφειλόμενου τόκου υπερημερίας πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα. Ο αυστριακός αστικός κώδικας πριν την τροποποίηση του 2002 παρέπεμπε ως προς τον τόκο υπερημερίας στο νόμο της 14.6.1868 RGBI 62, κατά τον οποίο το ποσοστό αυ-

τού ανέρχεται σε 4% ετησίως. Ήδη το ποσοστό αυτό αναφέρεται ρητά στην §1000 του ABGB (Αυστριακός Αστικός Κώδικας). Το εν λόγω, όμως, ποσοστό ισχύει, αν δεν έχει συμφωνηθεί διαφορετικά. Η εκκαλούσα, οιονεί καθολική διάδοχος της ενάγουσας, με τις ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου προτάσεις της αλλά και με την κρινόμενη έφεσή της ισχυρίζεται ότι στις τραπεζικές συναλλαγές το οφειλόμενο ποσοστό του τόκου υπερημερίας καθορίζεται, κατά το αυστριακό δίκαιο, με σχετικές αποφάσεις και ανακοινώσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων, οι οποίες είναι αναρτημένες σε όλα τα τραπεζικά καταστήματα και αποτελούν περιεχόμενο της σύμβασης ανοίγματος τραπεζικού λογαριασμού μαζί με τους γενικούς όρους συναλλαγών των αυστριακών πιστωτικών ιδρυμάτων και ότι από το χρονικό σημείο της εμφάνισης χρεωστικού υπολοίπου στον επίδικο λογαριασμό και εντεύθεν το ποσοστό του τόκου υπερημερίας είναι 15,25%. Ωστόσο, η εκκαλούσα δεν προσεκόμισε ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ούτε προσκομίζει ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου τη σχετική με τον καθορισμό του ποσοστού του τόκου υπερημερίας, που αιτείται, ως άνω απόφαση ή ανακοίνωση των αυστριακών πιστωτικών ιδρυμάτων και ως εκ τούτου το αίτημά της για την καταβολή τόκων υπερημερίας ποσοστού 14,25% ετησίως, κατά το μέρος αυτού που υπερβαίνει το ποσοστό του 4%, είναι ουσιαστικά αβάσιμο. Επομένως, ο σχετικός λόγος εφέσεως της εκκαλούσας είναι αβάσιμος και απορριπτός, όπως άλλωστε και ο σχετικός λόγος με τον οποίο ισχυρίζεται ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο Δικαστή-

ριο απέρριψε το αίτημα καταβολής προμήθειας υπερανάληψης, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 9(2) των γενικών όρων συναλλαγών των αυστριακών πιστωτικών ιδρυμάτων, το πλήρες κείμενο του οποίου προσκομίζει, σε μετάφραση, η εκκαλούσα, υπερανάληψη από έναν τραπεζικό λογαριασμό υπάρχει όταν ο πελάτης κάνει χρήση μιας πίστωσης χωρίς ρητή συμφωνία ή πέραν του συμφωνηθέντος ποσού ή πέραν της συμφωνηθείσας προθεσμίας. Εν προκειμένω, δεν συντρέχει καμία από τις ανωτέρω προϋποθέσεις, καθόσον οι εναγόμενοι και συγκεκριμένα ο πρώτος εξ αυτών έκανε χρήση μίας πίστωσης, ήτοι ανέλαβε το ανωτέρω ποσό, κατά τα συμφωνηθέντα (σύμβαση ανοίγματος κοινού λογαριασμού και εντολή πίστωση αυτού με το ποσό των επίδικων επιταγών) και είναι άλλο ζήτημα ότι υποχρεούται και αυτός και η συνδικαιούχος του κοινού λογαριασμού να επιστρέψουν το εν λόγω ποσό εντόκως, καθόσον αυτό πιστώθηκε υπό την επιφύλαξη της πληρωμής των εν λόγω επιταγών από την εκδότριά τους, η οποία δεν πραγματοποιήθηκε, σύμφωνα με τα αναλυτικώς προεκτεθέντα.

Τέλος, το αίτημα της αρχικώς ενάγουσας, το οποίο περιλαμβάνεται στο αγωγικό δικόγραφο και επαναλαμβάνεται στην κρινόμενη έφεση της οιονεί καθολικής διαδόχου της, περί επίδειξης από την εκκαλούσα αντιγράφου της κίνησης του λογαριασμού της εκδότριας των επίδικων επιταγών εταιρίας και αντιγράφου της κίνησης του δικού τους λογαριασμού τυγχάνουν απορριπτέα το πρώτο ως μη νόμιμο, λόγω του ισχύοντος και στην Αυστρία τραπεζικού απορρήτου, για το λόγο δε αυτό η

αρχικώς ενάγουσα αρνήθηκε τη χορήγηση του εν λόγω αντιγράφου, όταν της ζητήθηκε εξωδικαστικά από τους εναγόμενους, και το δεύτερο, ανεξαρτήτως του ότι η εναγομένη δεν υποχρεούται στην τήρηση αρχείων για διάστημα μεγαλύτερο της επταετίας και επομένως η ικανοποίηση αυτού είναι ανέφικτη, ως αλυσιτελώς αιτούμενο, διότι η κίνηση του λογαριασμού των εναγομένων καμία έννομη επιρροή δεν ασκεί στη διάγνωση της κρινόμενης διαφοράς.

Επομένως το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο έκρινε ομοίως και έκανε εν μέρει δεκτή ως κατ' ουσία βάσιμη την αγωγή υποχρεώνοντας τους εναγόμενους να καταβάλουν εις ολόκληρο στην ενάγουσα το ποσό των 20.348,39 € με τόκο υπερημερίας ανερχόμενο σε ποσοστό 4% από την 28.1.1995, ορθώς το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε και σωστά τις αποδείξεις εκτίμησε και επομένως δεν έσφαλλε, παρά τα όσα αντίθετα υποστηρίζουν οι εκκαλούντες εναγόμενοι και η εκκαλούσα οιονεί καθολική διάδοχος της αρχικώς ενάγουσας με τους σχετικούς λόγους των εφέσεών τους, οι οποίοι πρέπει ν' απορριφθούν ως αβάσιμοι, όπως και οι κρινόμενες εφέσεις στο σύνολό τους...

395/2012

Πρόεδρος: Αθαν. Καγκάνης
Εισηγήτρια: Ουρανία Φωτοπούλου
Δικηγόροι: Νικ. Μίστρας, Νικήτας Κουκουζέλης

Προϋπόθεση της απαίτησης από αδικ. πλουτισμό είναι η άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ παροχής ή ζημίας του ενάγοντος και πλουτισμού του

εναγομένου, που δεν υφίσταται όταν παρεμβάλλεται τρίτη περιουσία.

Απόσυρση από τη διαδικασία πλειστηριασμού συμμετέχοντος πλειοδότη μετά την έναρξή του, αφού έλαβε από τον αντιπρόσωπο άλλου συμμετέχοντος πλειοδότη (ενάγοντα) ποσό για εγκατάλειψη της πλειοδοσίας.

Αδικ. πλουτισμός εναγομένου με άμεση μετακίνηση του ποσού από την περιουσία του ενάγοντος, χωρίς η παρεμβολή τρίτης περιουσίας να καταλύει την αιτιώδη συνάφεια, διότι ο τρίτος κατέβαλε το ποσό ως αντιπρόσωπος και κατ' εντολή του ενάγοντος, αδιαφόρως της μεταξύ τους εσωτερικής σχέσης, βάσει της οποίας ο τρίτος δέχθηκε να καταβληθεί το ποσό από δικό του τραπεζικό λ/σμό.

{...} Ο ενάγων στην αγωγή του, την οποία άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας, εξέθετε ότι κατά τον τόπο και χρόνο που αναφέρεται στο δικόγραφο της, εκτίθετο σε δημόσιο πλειστηριασμό το περιγραφόμενο ακίνητο της εταιρίας «Π. - Π. Φ. ΕΠΕ», στον οποίο έλαβαν μέρος ως πλειοδότες ο πρώτος εναγόμενος, αντιπροσωπευόμενος από τον δεύτερο εναγόμενο, και ο Ι. Μ., ο οποίος ενεργούσε κατ' εντολή και για λογαριασμό του ενάγοντα. Ότι προκειμένου να μην εξακολουθήσει να πλειοδοτεί ο δεύτερος εναγόμενος, υπό την ανωτέρω ιδιότητα του, ο πρώτος εναγόμενος απαίτησε από τον ενάγοντα να του καταβάλει αυθημερόν το ποσό των 15.000.000 δρχ, το οποίο τελικά κατέβαλε ο πλειοδότης Ι. Μ. ενεργώντας κατ' εντολή και για λογαριασμό του ενάγοντα, όπως ειδικότερα εκτίθεται. Ότι

από την παραπάνω υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά των εναγομένων ο ενάγων υπέστη ζημία, ύψους 15.000.000 δρχ, ή το ισόποσο αυτής 44.020,54 Ε, και ηθική βλάβη για την χρηματική ικανοποίηση προς αποκατάσταση της οποίας το ποσό των 3.000 Ε. Επικουρικά, ισχυρίστηκε ότι με τις ανωτέρω ενέργειες τους οι εναγόμενοι κατέστησαν πλουσιώτεροι κατά το ποσό των 15.000.000 δρχ σε βάρος της περιουσίας του, χωρίς νόμιμη αιτία. Με το ιστορικό αυτό ζήτησε να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να του καταβάλουν εις ολόκληρο το ποσό των 47.020,54 Ε, ως αποζημίωση του λόγω της αδικοπραξίας που τέλεσαν σε βάρος του και επικουρικά κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού. Η υπόθεση εκδίκαστηκε κατ' αντιμωλία των διαδίκων ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας, κατά τη συνεδρίαση του οποίου ο πληρεξούσιος δικηγόρος του ενάγοντος, με προφορική του δήλωση που καταχωρήθηκε στα πρακτικά της δίκης, παραδεκτά παραιτήθηκε από την κύρια βάση της αγωγής ήτοι της αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας και από το αίτημα περί επιδίκασης του ποσού των 3.000 Ε, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, και δήλωσε ότι εισάγει προς εκδίκαση την αγωγή μόνο ως προς την επικουρική της βάση, τη στηριζόμενη στις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, περιορίζοντας το αίτημα αυτής στο ποσό των 15.000.000 δρχ. Με τη με αριθμό 28/2004 το Μονομελές Πρωτοδικείο Καρδίτσας κήρυξε εαυτό αναρμόδιο καθ' ύλην και παρέπεμψε την υπόθεση προς εκδίκαση στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Καρδίτσας, το οποίο εξέδωσε επ' αυτής την εκκαλου-

μένη απόφαση, κατ' αντιμωλία των διαδίκων. Με την εκκαλουμένη απορρίφθηκε η αγωγή λόγω έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης ως προς τον δεύτερο εναγόμενο, και ως κατ' ουσίαν αβάσιμη ως προς τον πρώτο εναγόμενο. Ο εκκαλών - ενάγων με την υπό κρίση έφεση του προσβάλλει την απόφαση αυτή, επικαλούμενος κακή εκτίμηση των αποδείξεων, και ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη και να γίνει δεκτή εξ ολοκλήρου η αγωγή του. Η έφεση όσον αφορά στον δεύτερο εφεσίβλητο - εναγόμενο, παρότι απευθύνεται και κατ' αυτού, δεν περιέχει κανένα λόγο έφεσης σχετικό με την απόρριψη από την εκκαλουμένη της αγωγής κατ' αυτού, λόγω έλλειψης παθητικής του νομιμοποίησης, και συνεπώς πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη (βλ. και Σ. Σαμουήλ «Η Έφεση» σελ. 167 - 169 ιδίως παρ. 541). Πρέπει λοιπόν να ακολουθήσει η ουσιαστική έρευνα των λόγων της έφεσης ως προς τον πρώτο εφεσίβλητο - εναγόμενο.

Κατά το άρθρο 904 παρ. 1 ΑΚ όποιος έγινε πλουσιότερος χωρίς νόμιμη αιτία από την περιουσία ή με ζημία άλλου έχει υποχρέωση να αποδώσει την ωφέλεια. Η υποχρέωση αυτή γεννιέται ιδίως σε περίπτωση παροχής αχρεώστητης ή παροχής για αιτία που δεν επακολούθησε ή έληξε ή για αιτία παράνομη ή ανήθικη. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής βασική προϋπόθεση της απαίτησης από αδικαιολόγητο πλουτισμό είναι η ύπαρξη άμεσης περιουσιακής μετακίνησης μεταξύ του πλουτισμού του λήπτη και της ζημίας άλλου, δηλαδή για να στηριχθεί αγωγή από αδικαιολόγητο πλουτισμό πρέπει να υφίσταται άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της

παροχής ή της ζημίας του ενάγοντος και του πλουτισμού του εναγομένου, η οποία δεν υφίσταται στην περίπτωση που παρεμβάλλεται και άλλη τρίτη περιουσία, υπό την έννοια ότι η περιουσιακή μετακίνηση πρέπει να πραγματοποιείται από την περιουσία του ζημιωθέντος στην περιουσία του πλουτήσαντος χωρίς την παρεμβολή τρίτου προσώπου, που να ενεργεί για δικό του λογαριασμό (ΑΠ 1627/10, ΑΠ 753/08, ΑΠ 1773/07 Νόμος).

Από την ένορκη κατάθεση ... αποδείχτηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις 13.12.1995 στο κατάστημα της Κοινότητας Σ. Κ., ενώπιον της συμβολαιογράφου Μ. Β. - Λ., ως υπαλλήλου του πλειστηριασμού, εκτέθηκε σε αναγκαστικό δημόσιο πλειστηριασμό με επίστευση της «Ε. Τράπεζας ΑΕ» το με αριθμό 129 αγροτεμάχιο, έκτασης 13.624 τμ, που βρίσκεται στην κτηματική περιφέρεια Σ. Κ., το οποίο ανήκε κατά κυριότητα στην οφειλέτρια εταιρία με την επωνυμία «Π. - Π. Φ. ΕΠΕ», της οποίας κύριος εταίρος και διχειριστής υπήρξε ο ενάγων. Η τιμή της πρώτης προσφοράς είχε οριστεί στο ποσό των 22.000.000 δρχ. Στη διαδικασία του πλειστηριασμού έλαβαν μέρος, ως πλειοδότες, ο Ι. Μ. και ο πρώτος εναγόμενος Χ. Π., αντιπροσωπευόμενος από τον δεύτερο εναγόμενο Κ. Π., υιό του, τον οποίο είχε ορίσει ως αντιπρόσωπό του, διά του με αριθμό .../1995 ειδικού πληρεξουσίου του Ν. Β. Ο Ι. Μ. διατηρούσε φιλικές σχέσεις με την οικογένεια του ενάγοντα, του οποίου μάλιστα είχε βαπτίσει ένα παιδί. Ο πρώτος εναγόμενος είχε πλειοδοτήσει σε προηγούμενο πλειστηριασμό ετέρου γειτονικού ακινήτου της ίδιας οφειλέτρι-

ας εταιρίας, το οποίο είχε κατακυρωθεί σ' αυτόν. Από την έναρξη της διαδικασίας του πλειστηριασμού ήταν παρόντες και ο ενάγων με τη σύζυγο του Γ. Φ., οι οποίοι ζήτησαν από τον δεύτερο εναγόμενο Κ. Π., να μην λάβει μέρος στον πλειστηριασμό, προκειμένου να ματαιωθεί πλειστηριασμός και να παραμείνει το ακίνητο στην κυριότητα της οφειλέτριας εταιρίας, ενόψει και της απροθυμίας της επισπεύδουσας να λάβει μέρος στον πλειστηριασμό και να ζητήσει την κατακύρωση σ' αυτή. Ο τελευταίος τους απάντησε ότι εκτελούσε την εντολή του πατέρα του να πλειοδοτήσει και έτσι η διαδικασία του πλειστηριασμού συνεχίστηκε με πλειοδότες το δεύτερο εναγόμενο (ως αντιπρόσωπο του πρώτου εναγομένου) και τον Ι. Μ., ο οποίος ενεργούσε κατόπιν προσυνεννόησης του με τον ενάγοντα, και κατ' εντολή του τελευταίου, προκειμένου να πετύχει την κατακύρωση του ακινήτου στον ίδιο, στην πραγματικότητα, όμως, για λογαριασμό του ενάγοντα, σε όσο το δυνατό χαμηλότερη τιμή. Όταν η τιμή του ακινήτου είχε ανέλθει στο ποσό των 23.127.950 δρχ, μετά από έντονες παρακλήσεις του ενάγοντα, ο δεύτερος εναγόμενος, επικοινωνώντας τηλεφωνικά με τον πρώτο εναγόμενο και τον ενημέρωσε για την παράκληση του ενάγοντος να αποσυρθεί από τον πλειστηριασμό. Ο πρώτος εναγόμενος απάντησε ότι είναι διατεθειμένος να σταματήσει την πλειοδοσία, εάν ο ενάγων του κατέβαλε άμεσα το ποσό των 15.000.000 δρχ. Ο ενάγων, προκειμένου να σταματήσει να πλειοδοτεί ο πρώτος εναγόμενος, διά του δευτέρου εξ αυτών, εξαναγκάστηκε να δεχτεί την καταβολή του παραπάνω ποσού στον πρώτο

εναγόμενο, το οποίο καταβλήθηκε αυθημερόν στον τελευταίο, κατόπιν ανάληψης του ποσού από τραπεζικό λογαριασμό που διατηρούσε ο Ι. Μ. στην «Α. Β. ΑΕ», όπως συνομολογείται από τους διαδίκους. Κατόπιν τούτων, ο δεύτερος εναγόμενος, κατ' εντολή του πρώτου εναγομένου, αποσύρθηκε από τη διαδικασία του πλειστηριασμού και το ακίνητο κατακυρώθηκε στον Ι. Μ., ως τελευταίο πλειοδότη, με την τιμή των 23.128.000 δρχ. Το ότι ο Ι. Μ. κατά τη συμμετοχή του ως πλειοδότη στον παραπάνω πλειστηριασμό, δεν ενεργούσε για δικό του λογαριασμό, αλλά κατ' εντολή και για λογαριασμό του ενάγοντα, προκύπτει αδιαμφισβήτητα και από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα Π. Ζ., που εξετάστηκε κατά πρόταση των εναγομένων, στο ακροατήριο του Μονομελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας (βλ. τα άνω πρακτικά συνεδρίασης), ο οποίος κατέθεσε μεταξύ άλλων και ότι «Μαζί με τον Κ. Π. και τους δικηγόρους Μ. και Α. Ψ., πήγαμε στο κατάστημα Σ., όπου γινόταν ο πλειστηριασμός ... Πήγε η κ. Φ. και του είπε (του Κ. Π.) να μην πάρει μέρος στον πλειστηριασμό και αυτός απάντησε όχι ... Συνεχίστηκε ο πλειστηριασμός και σε λίγο τον πλησίασε ο Φ. και του είπε να σταματήσει ... Ο Π. είπε ότι υπάρχει ο Μ., που θα χτυπούσε. Αυτόν τον αναλαμβάνουμε εμείς, είπε ο Φ. Μετά συνεχίστηκε ο πλειστηριασμός. Ο Χ. Π. ζητούσε 15.000.000 δρχ. από το Φ. για να σταματήσει. Ο Φ. είπε όχι και συνεχίστηκε ο πλειστηριασμός. Αργότερα, ο Φ. είπε να σταματήσει ο πλειστηριασμός γιατί θα του έδινε τα λεφτά ... Τα λεφτά δόθηκαν από τον Μ... Τα λεφτά τα πλήρωσε ο Μ., ενεργούσαν μαζί με το Φ. ...».

Από την ως άνω κατάθεση του προαναφερθέντος μάρτυρος προκύπτει σαφώς ότι για την μη συμμετοχή του πρώτου εναγομένου στον πλειστηριασμό αρχικά, και μετά την έναρξη της διαδικασίας αυτού, για την απόσυρση του απ' αυτή, ενδιαφερόταν αποκλειστικά ο ενάγων, ο οποίος μόνος αυτός επικοινωνούσε προς τούτο με τους εναγομένους, όπως προεκτέθηκε, και προέβαινε στις σχετικές διαπραγματεύσεις, μετά την αποτυχία των οποίων συνεχιζόταν η διαδικασία του πλειστηριασμού, και τέλος, ο ίδιος ο ενάγων συμφώνησε με τον πρώτο εναγόμενο, και διά του αντιπροσώπου αυτού δευτέρου εναγομένου, να του καταβάλει το ποσό των 15.000.000 δρχ και να εγκαταλείψει την πλειοδοσία του ακινήτου, όπως και έγινε. Σ' όλη την παραπάνω διαδικασία των άνω διαπραγματεύσεων, ο Ι. Μ. δεν έλαβε καθόλου μέρος, δεν επικοινωνήσε σχετικά με ουδένα από τους εναγομένους, ούτε με τους παρισταμένους εκεί δύο πληρεξουσίου δικηγόρους του πρώτου εξ αυτών, ούτε, τέλος, έλαβε ο ίδιος την απόφαση να καταβληθεί το ποσό των 15.000.000 δρχ, προκειμένου να σταματήσει την πλειοδοσία ο πρώτος εναγόμενος.

Από τα παραπάνω γεγονότα, συνάγεται σαφώς ότι ο Ι. Μ. δεν ενδιαφερόταν προσωπικά ουδόλως για τον πλειστηριασμό του ακινήτου και την κατακύρωση του στον ίδιο, η συμμετοχή του δε σ' αυτόν, ως πλειοδότη, έγινε αποκλειστικά και μόνο κατ' εντολή και για λογαριασμό του ενάγοντος, προκειμένου να βοηθήσει τον τελευταίο, έτσι ώστε, τελικά, το ακίνητο να μην κατακυρωθεί σε τρίτο πρόσωπο, και εκφύγει οριστικά κατ' ουσίαν από την κυ-

ριότητα της οφειλέτριας εταιρίας. Για τον λόγο αυτό ο Ι. Μ., παρότι από τον τραπεζικό λογαριασμό του ιδίου αναλήφθηκε το ποσό των 15.000.000 δρχ, δεν συμμετείχε καθόλου στον ως άνω διακανονισμό καταβολής του.

Από τα παραπάνω αποδεικνύεται ότι ο Ι. Μ. κατέβαλε ως άνω το ποσό των 15.000.000 δρχ. στον πρώτο εναγόμενο, ενεργώντας όχι για δικό του λογαριασμό, αλλά κατ' εντολή και για λογαριασμό του ενάγοντα. Άλλωστε και ο ίδιος οι νυν εναγόμενοι, στις με ημερομηνία 5.3.1997, προτάσεις τους ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας [τις οποίες προσκομίζει και επικαλείται παραδεκτά ο ενάγων - εκκαλών με τις προτάσεις του ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου, για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων και εξώδικης ομολογίας (βλ. και ΑΠ 1634/11, ΑΠ 1622/09 Νόμος)], επί προηγούμενης αγωγής που είχε ασκήσει κατ' αυτών ο Ι. Μ., ζητώντας την καταβολή στον ίδιο του παραπάνω ποσού των 15.000.000 δρχ, κατά τις διατάξεις περί αδικοπραξιών, και επικουρικά περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, ισχυρίστηκαν, μεταξύ άλλων και ότι «... Ζήτησα από τον Π. Φ. να μου εξοφλήσει τις απαιτήσεις μου, που ανερχόταν σε πλέον των 15.000.000 δρχ. ... Ο ίδιος, σε συνεννόηση με τον ενάγοντα (Ι. Μ.), φρόντισε και μου κατέβαλε το ποσό αυτό ... Καμία απολύτως επαφή, συνεννόηση ή οτιδήποτε άλλο δεν είχα ... με τον ενάγοντα ... Το γεγονός της καταβολής του ποσού αυτού από λογαριασμό του Ι. Μ. αφορούσε εξώφθαλμα διαφανόμενη εσωτερική σχέση του ενάγοντα με τον Π. Φ...». Σχετικά με την αιτία απαίτησης

του πρώτου εναγομένου της ως άνω καταβολής του ποσού των 15.000.000 δρχ εκ μέρους του ενάγοντα, προκειμένου να αποχωρήσει από την διαδικασία του πλειστηριασμού, οι εναγόμενοι ούτε στις προτάσεις τους με ημερομηνία 17.7.2007 ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Καρδίτσας που εξέδωσε την εκκαλουμένη, αλλά ούτε και στις προτάσεις τους ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου, αναφέρουν κάποιο συγκεκριμένο λόγο, παρά μόνο παραθέτουν ότι με την με αριθμό 152/2002 απόφαση του Εφετείου Λάρισας (η οποία εκδόθηκε επί της προαναφερθείσας αγωγής του Ι. Μ. κατά των εναγομένων), ως προς το ζήτημα αυτό έγινε δεκτό ότι «... ο Π. Φ. ... όφειλε πράγματι στον πρώτο εναγόμενο σημαντικά χρηματικά ποσά ... τα οποία, μετά την ανωτέρω καταβολή των 15.000.000 δρχ δεν διεκδίκησε μέχρι σήμερα ο πρώτος εναγόμενος». Κατά συνέπεια οι εναγόμενοι δεν πρόβαλαν κανένα ισχυρισμό σχετικό με την νομιμότητα της απαίτησης καταβολής στον πρώτο εξ αυτών του ανωτέρω ποσού, ή έστω κανένα ορισμένο σχετικό ισχυρισμό.

Σημειώνεται ότι από την προαναφερθείσα με αριθμό 152/2002 απόφαση του Εφετείου Λάρισας, που εκδόθηκε επί της πιο πάνω αγωγής του Ι. Μ. κατά των και νυν εναγομένων, και την απέρριψε ως ουσιαστικά αβάσιμη, με το σκεπτικό ότι δεν αποδείχτηκε ότι ο πρώτος εναγόμενος διέπραξε εις βάρος του Ι. Μ. «... το έγκλημα της εκβίασης ...», με τον οποίο άλλωστε ... οι εναγόμενοι δεν ήλθαν σε καμία συνεννόηση ή επαφή και συνακόλουθα, δε νοείται εξαναγκασμός αυτού, προκειμένου να καταβάλει το επίδικο ποσό...», κατά την

κύρια βάση της περί αποζημίωσης από αδικοπράξια, (ενώ δεν εξετάστηκε η βάση της περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, που είχε απορριφθεί λόγω αοριστίας του δικογράφου ως προς αυτή), δεν απορρέει δεδικοσμένο για την υπό κρίση υπόθεση, προεχόντως διότι δεν υπάρχει ταυτότητα των διαδίκων και ένδικης διαφοράς.

Με βάση όλα τα προεκτεθέντα αποδείχτηκε ότι ο πρώτος εναγόμενος, εισπράττοντας, ως άνω, το ποσό των 15.000.000 δρχ., έγινε αδικαιολογήτως πλουσιότερος σε βάρος της περιουσίας του ενάγοντα, χωρίς νόμιμη αιτία, ο ανωτέρω δε πλουτισμός του έγινε κατόπιν άμεσης περιουσιακής μετακίνησης του προαναφερθέντος ποσού από την περιουσία του ενάγοντος στην περιουσία του πρώτου εναγομένου, χωρίς η παρεμβολή της (τρίτης) περιουσίας του Ι. Μ. να καταλύει την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της παροχής (καταβολής) του ενάγοντα και του πλουτισμού του πρώτου εναγομένου, διότι, ο τρίτος (Ι. Μ.) καταβάλλοντας το άνω ποσό, ενεργούσε κατ' εντολή και για λογαριασμό του ενάγοντα, είναι δε αδιάφορη για την παρούσα υπόθεση η μεταξύ τους ειδικότερη εσωτερική σχέση, βάσει της οποίας ο Ι. Μ. δέχτηκε να καταβληθεί το πιο πάνω ποσό από δικό του τραπεζικό λογαριασμό. Επομένως, η αγωγή έπρεπε να γίνει δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη κατά του πρώτου εναγομένου.

Εφόσον το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, με την εκκαλουμένη απέρριψε την αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη, έσφαλε κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, κατά παραδοχή και των σχετικών λόγων της έφεσης και ως ουσιαστικά βάσιμων. Κατά συνέπεια η έφεση πρέπει να γίνει δεκτή και ως ουσια-

στικά βάσιμη, ως προς τον πρώτο εναγόμενο, να εξαφανιστεί ως προς αυτόν η εκκαλουμένη, και στη συνέχεια το δικαστήριο να κρατήσει την υπόθεση και να δικάσει την ουσία της. Η αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή όσον αφορά στον πρώτο εναγόμενο..

412/2012

Πρόεδρος: Ιωάν. Μαγγίνας
Εισηγητής: Νικ. Παπαδούλης
Δικηγόροι: Ιωάν. Γιαγλάρας

Στην εκούσια δικαιοδοσία μη απαράδεκτη έφεση επί μη απεύθυνσής της κατά του πρωτοδίκως ασκήσαντος κυρία παρέμβαση, αφού μπορεί να διαταχθεί κλήτευσή του.

Μη λόγος έφεσης μόνη η απόρριψη αιτήματος αναβολής της συζήτησης μέχρι να περατωθεί άλλη εκκρεμούσα δίκη από την οποία εξαρτάται η διάγνωση της διαφοράς, γιατί δεν αποτελεί σφάλμα του δικαστηρίου, αλλά διακριτική ευχέρειά του.

Κατάσχεση εταιρικών μεριδίων εταιρών ΕΠΕ από τους ατομικούς δανειστές τους με απόφαση του ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία, κατόπιν αίτησης του έχοντος χρηματική απαίτηση κατά του οφειλέτη εξοπλισμένη με εκτελεστό τίτλο επιδοθέντα με επιταγή προς πληρωμή.

Το Δικαστήριο ορίζει τα κατά την κρίση του πρόσφορα μέτρα, αλλά μπορεί και να απορρίψει την αίτηση, αν πιθανολογεί ότι το αποτέλεσμα της εκτέλεσής είναι ασύμφορο.

Αοριστία λόγου ότι η κατάσχεση και εκποίηση των ενεχυριασμένων εταιρικών μεριδίων είναι ασύμφορη, εφό-

σον δεν εκτίθεται το ποσό της ενεχυρούχου απαίτησης, ώστε να κριθεί αν, μετά τη διά πλειστηριασμού εξόφλησής της, θα απομείνει υπόλοιπο προς ικανοποίηση της αιτούσας δανείστριας.

Με την από 2.2.2009 (αριθμ. εκθ. κατ. 166/4.2.99) αίτηση, που η αιτούσα και ήδη εφεσίβλητη ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ Π. ΑΕ» απηύθυνε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας κατά του καθού η αίτηση και ήδη εκκαλούντος Χ. Ν. Ω., ισχυρίστηκε ότι ο τελευταίος της οφείλει βάσει των αριθμ. 896/2008, 897/2008 διαταγών πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας και βάσει των αριθμ. 1522/2008 και 1523/2008 διαταγών πληρωμής του Ειρηνοδίκη Λάρισας, που επιδόθηκαν σ' αυτόν με επιταγή προς πληρωμή, το συνολικό ποσό των 998.526,24 Ε. Ζήτησε δε, να διαταχθεί η κατάσχεση και η εκποίηση δια πλειστηριασμού των χιλίων διακοσίων (1.200) εταιρικών μεριδίων, ονομαστικής αξίας 85 Ε έκαστο, που ο καθού έχει στην εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «Ε. Τ. ΕΠΕ» και να οριστεί υπάλληλος επί του πλειστηριασμού η συμβολαιογράφος Σ. Γ.-Μ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του, που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρ. 741 επ., 1023 παρ. 1 ΚΠολΔ), αφού απέρριψε τις (δυο) κύριες παρεμβάσεις που άσκησαν η ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία «Αφοι Θ. Σ. Ο.Ε.» και η ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «Α. ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΕ» ως μη νόμιμη την πρώτη και ως απαράδεκτη τη

δεύτερη, δέχθηκε ως ουσιαστικά βάσιμη την αίτηση και διέταξε την κατάσχεση των άνω εταιρικών μεριδίων και την εκποίηση αυτών με δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό, όρισε δε υπάλληλο του πλειστηριασμού τη συμβολαιογράφο Σ.Γ.-Μ. Κατά της απόφασης αυτής και κατά το κεφάλαιό της με το οποίο έγινε δεκτή η αίτηση, άσκησε ο καθού την ένδικη αριθμ. εκθ. κατάθ. 244/14.7.2010 έφεση, με την οποία και για τους εκτιθέμενους σ' αυτή λόγους, που ανάγονται σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου, ζητεί να μεταρρυθμιστεί η εκκαλουμένη, ώστε να απορριφθεί η αίτηση.

Η έφεση αυτή αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 19 ΚΠολΔ). Έχει δε ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως, εφόσον από την επισκόπηση των διαδικαστικών εγγράφων της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης και από τη δημοσίευση αυτής δεν έχει παρέλθει τριετία (άρθρ. 495 παρ. 1, 761, 762, 518 παρ. 2, 591 παρ. 1 ΚΠολΔ). Το ότι δε η έφεση δεν απευθύνεται και κατά των ανωτέρω εταιρειών, που είχαν πρωτοδίκως ασκήσει κυρία παρέμβαση, δεν καθιστά αυτή κατά το άρθρο 762 ΚΠολΔ απαράδεκτη, αφού το Δικαστήριο τούτο μπορεί να διατάξει την κλήτευση αυτών (σχετ. ΕφΑθ 2784/11 Νόμος - 6399/06 Δνη 49. 551). Πρέπει, επομένως, αυτή να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια όπως και πρωτοδίκως διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρ. 733 παρ.1, 591 παρ. 1 ΚΠολΔ) ερήμην του εκκαλούντος, ο οποίος αν και κλητεύθηκε νόμιμα να πα-

ραστεί στη σημερινή συζήτηση από την επισπεύδουσα τη συζήτηση εφεσίβλητη που παραστάθηκε δια πληρεξουσίου δικηγόρου (σχετ. η αριθμ. .../14.9.2010 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας Μ. Π.), δεν εμφανίσθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά της από το πινάκιο, στην εν λόγω δικάσιμο (άρθρ. 764 παρ. 2 ΚΠολΔ).

Κατά την έννοια του άρθρου 520 ΚΠολΔ, λόγους έφεσης, που απαιτεί με ποινή ακυρότητας την ύπαρξη αυτών στο δικόγραφο της έφεσης, μπορούν να αποτελέσουν κυρίως σφάλματα του δικαστηρίου πάνω στα οποία θεμελιώνεται το διατακτικό της απόφασης, του οποίου η εξαφάνιση διώκεται με την έφεση, ή νέα πραγματικά περιστατικά ή νέα αποδεικτικά μέσα (που λαμβάνονται υπόψη από το εφετείο με τις προϋποθέσεις των άρθρων 521 και 529 ΚΠολΔ), τα οποία αποκαλύπτονται μετά την έκδοση της πρωτόδικης απόφασης ή, τέλος, σφάλματα του ίδιου του διαδίκου, τα οποία, αν και μπορούσαν να διορθωθούν, από παράλειψη υποχρέωσης που επιβαλλόταν από το νόμο δεν διορθώθηκαν από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο (ΑΠ 940/81 ΕΕΝ 49. 594). Με την παραπάνω έννοια δεν θεμελιώνει λόγο έφεσης μόνη η απόρριψη από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο του αιτήματος του διαδίκου, που ενδιαφέρεται για αναβολή της συζήτησης μέχρι να περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα άλλη δίκη που εκκρεμεί σε άλλο πολιτικό ή ποινικό δικαστήριο και από το οποίο εξαρτάται η διάγνωση της διαφοράς στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, γιατί δεν αποτελεί σφάλμα του δικαστηρίου, το οποίο, έχοντας σύμφωνα

με το άρθρο 249 ΚΠολΔ διακριτική ευχέρεια να δεχθεί ή να απορρίψει το αίτημα αυτό, δεν υποπίπτει στο σφάλμα της παράλειψης ν' αποφανθεί, ούτε σφάλμα του διαδίκου που μπορεί να επανορθωθεί, πολύ περισσότερο, αφού το διατακτικό της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου δεν θεμελιώνεται στην παραδοχή ή απόρριψη του αιτήματος αυτού (ΕφΘεσ 457/11 Νόμος - 599/07 Αρμ 2007. 1521 - Β. Βαθρακοκόλης ΚΠολΔ, Συμπληρωματικός Τόμος, έκδοση 2001, κάτω από το άρθρο 249 αρ. 3 σελ. 291).

Επομένως, ο πρώτος λόγος της έφεσης, κατά τον οποίο προβάλλεται η αιτίαση ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφασή του απέρριψε το αίτημα του καθού και ήδη εκκαλούντος για αναβολή της δίκης μέχρι να περατωθεί αμετάκλητα η δίκη που εκκρεμεί ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας με βάση την αριθμ. εκθ. κατάθ. 126/16.2.2009 αγωγή του κατά της άνω ΕΠΕ με την επωνυμία «Ε. Τ. ΕΠΕ», δικάσιμος της οποίας έχει ορισθεί η 1.3.2011, περί ακύρωσης της από 2.12.2008 απόφασης της Γενικής Συνέλευσης των μετόχων της με την οποία αποφασίσθηκε η αύξηση του εταιρικού της κεφαλαίου, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί πιο πάνω.

Κατά το άρθρο 1022 ΚΠολΔ μπορεί να γίνει κατάσχεση και σε περιουσιακά δικαιώματα εκείνου κατά του οποίου στρέφεται η εκτέλεση, τα οποία δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο κατάσχεσης κατά τη διαδικασία των άρθρων 953 παρ. 1 και 2, 982 και 992 ΚΠολΔ, ιδίως σε δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, ευρεσιτεχνίας

... εφόσον κατά τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου επιτρέπεται η μεταβίβαση αυτών των δικαιωμάτων. Τέτοιο περιουσιακό δικαίωμα είναι και τα εταιρικά μερίδια των εταίρων της Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης, τα οποία μπορούν να κατασχεθούν κατά το άνω άρθρο από τους ατομικούς δανειστές του εταίρου στον οποίο ανήκουν. Η κατάσχεση διατάσσεται, σύμφωνα με το άρθρο 1023 ΚΠολΔ, από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας. Η αίτηση υποβάλλεται από εκείνον που έχει χρηματική απαίτηση κατά του οφειλέτη, εξοπλισμένη με εκτελεστό τίτλο, τον οποίο αποτελεί και η διαταγή πληρωμής και ο οποίος έχει επιδόσει στον οφειλέτη επιταγή προς πληρωμή. Το Δικαστήριο ορίζει τα μέτρα που κρίνει πρόσφορα για την αξιοποίηση του δικαιώματος και, στο πλαίσιο αυτό, δικαιούται να διατάξει τη μεταβίβασή τους στον υπερού η εκτέλεση ή ολικό συμψηφισμό της απαίτησης ή την ελεύθερη ή με πλειστηριασμό διάθεσή τους. Σύμφωνα δε με το άρθρο 1023 παρ. 2 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο δικαιούται, χωρίς να υποχρεούται, να απορρίψει την αίτηση κατάσχεσης (και) στην περίπτωση κατά την οποία το αποτέλεσμα της αναγκαστικής εκτέλεσης είναι ασύμφορο. Η κρίση για το ασύμφορο του αποτελέσματος της εκτέλεσης συνίσταται στην πιθανολόγηση ότι ο δανειστής δεν θα ικανοποιηθεί από το αποτέλεσμα της αναγκαστικής εκτέλεσης του συγκεκριμένου περιουσιακού στοιχείου, ολικώς ή μερικώς (σχετ. ΕφΑθ 1973/11 - 205/08 Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης ... αποδείχθηκαν τα εξής: Κατόπιν σχετικών αι-

τήσεων της αιτούσας εκδόθηκαν σε βάρος του καθού η αίτηση οι αριθμ. 896/2008, 897/2008 διαταγές πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας και οι αριθμ. 1522/2008 και 1523/2008 διαταγές πληρωμής του Ειρηνοδίκη Λάρισας. Με τις εν λόγω διαταγές πληρωμής διατάχθηκε ο καθού να καταβάλει στην αιτούσα (εις ολόκληρον με άλλους συνοφειλέτες μη διαδίκους στην παρούσα δίκη) τα παρακάτω χρηματικά ποσά αντιστοίχως: α) 680.330,02 Ε, νομιμοτόκως από την 19.12.2008 και 17.876,44 Ε για δικαστική δαπάνη, β) 308.136,73 Ε, νομιμοτόκως από την 19.12.2008 και 8.048,27 Ε για δικαστική δαπάνη, γ) 1.298,94 Ε, νομιμοτόκως από την 20.12.2008 και 103 Ε για δικαστική δαπάνη και δ) 8.760,55 Ε νομιμοτόκως από την 20.12.2008 και 166 Ε για δικαστική δαπάνη. Αντίγραφο από απόγραφο εκτελεστό εκάστης των άνω διαταγών πληρωμής με επιταγή προς πληρωμή επιδόθηκε στον καθού (σχετ. οι αριθμ. ... εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας Μ. Π. αντίστοιχα). Περαιτέρω αποδείχθηκε, ότι ο καθού είναι εταίρος της εδρεύουσας στη Λ. Εταιρείας Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «Ε. Τ. ΕΠΕ» της οποίας το κεφάλαιο από 510.000 Ε, αυξήθηκε με την αριθμ. .../22.12.2008 συμβολαιογραφική πράξη της συμβολαιογράφου Β.Κ.-Τ., που καταχωρήθηκε στα οικεία βιβλία του Πρωτοδικείου Λάρισας με αύξοντα αριθμό 137/23.12.2008, σε 1.530.000 Ε, διαιρούμενο σε 18.000 εταιρικά μερίδια ονομαστικής αξίας 85 Ε το καθένα. Στον καθού ανήκαν 1.200 εταιρικά μερίδια. Με την αριθμ. .../2.9.2009 συμβολαιογραφική πράξη της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου

φου, που καταχωρήθηκε στα οικεία βιβλία του Πρωτοδικείου Λάρισας με αύξοντα αριθμό 96/17.9.2009, το κεφάλαιο της εταιρείας αυξήθηκε και ορίστηκε σε 1.866.600 Ε, διαιρούμενο σε 21.960 εταιρικά μερίδια, ονομαστικής αξίας 85 Ε έκαστο, στο οποίο ο καθού συμμετέχει με 1.200 εταιρικά μερίδια. Ανεξάρτητα από το εάν η αξία των άνω εταιρικών μεριδίων αντιστοιχεί σε ποσοστό 1/15 του κεφαλαίου της άνω εταιρείας μετά τις γενόμενες αυξήσεις, ενώ πριν από αυτές αντιστοιχούσε σε ποσοστό 1/5 όπως ο καθού - εκκαλών ισχυρίζεται η αιτούμενη κατάσχεση και η εν συνεχεία εκποίηση τους με δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό δεν είναι ασύμφορη, καθόσον η αιτούσα θα ικανοποιηθεί έστω και μερικώς από το αποτέλεσμα της εκποίησης.

Περαιτέρω, ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι η αιτούμενη κατάσχεση και εκποίηση των επιδίκων εταιρικών μεριδίων είναι ασύμφορη, διότι με την αριθμ. .../15.1.2009 πράξη της συμβολαιογράφου Σ.Γ.-Μ. και προς εξασφάλιση απαίτησης της τραπεζικής εταιρείας «Α. ΤΡΑΠΕΖΑΕ» κατ' αυτού, ενεχυρίασε υπέρ της τα επίδικα εταιρικά μερίδια, είναι απορριπτέος προεχόντως ως αόριστος. Τούτο γιατί δεν εκτίθεται το ποσό της ασφαλισμένης

με ενέχυρο απαίτησης της «Α. ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΕ», ώστε να κριθεί εάν μετά τον πλειστηριασμό των επιδίκων εταιρικών μεριδίων και την ολοσχερή εξόφληση της άνω ενεχυρούχου πιστώτριας θα απομείνει ή όχι υπόλοιπο, ώστε να ικανοποιηθεί έστω και μερικώς η δανείστρια αιτούσα. Πέραν αυτού, από κανένα αποδεικτικό στοιχείο αποδείχθηκε η επικαλούμενη ενεχυρίαση.

Υπό τα ως άνω εκτεθέντα και αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, η ανωτέρω συνολική απαίτηση της αιτούσας (που είναι βέβαιη, εξοπλισμένη με εκτελεστούς τίτλους που έχουν περιαφθεί τον εκτελεστήριο τύπο και έχει επιδοθεί στον καθού επιταγή προς πληρωμή) μπορεί να επιτευχθεί με την κατάσχεση και εκποίηση με δημόσιο αναγκαστικό πλειστηριασμό των επιδίκων εταιρικών μεριδίων του καθού. Επομένως, η ένδικη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη. Στην ίδια κρίση κατέληξε με ανάλογη αιτιολογία και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την προσαλλόμενη απόφαση και τα αντιθέτως υποστηριζόμενα από τον εκκαλούντα με το δεύτερο (και τελευταίο) λόγο της έφεσης, είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Κατά συνέπεια, πρέπει, να απορριφθεί η κρινομένη έφεση ως ουσιαστικά αβάσιμη....

ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ

53/2012

Πρόεδρος: Χριστίνα Τζίμα

Εισηγητής: Δημ. Τίσιος

Δικηγόροι: Γεώρ. Συμσιρής, Ευάγ. Διανελλάκης - Βασ. Δημηνίκος

Οι αγροτικές πρωτοβάθμιες συνεταιριστικές οργανώσεις είναι ν.π.ι.δ., μέλη τους δε είναι φυσικά πρόσωπα, αλλά και ν.π. εφόσον προβλέπεται από το καταστατικό.

Οι ομάδες παραγωγών (ΟΠ) οπωροκηπευτικών αποτελούν ν.π. με διαφορετικότητα από το ν.π. του συνεταιρισμού, έστω κι αν αυτός συστήθηκε ως κλαδικός, ανεξαρτήτως της ταύτισης των οργάνων διοίκησής τους.

Η ΟΠ έχει ικανότητα δικ. παράστασης έστω και ως ένωση προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα.

Το 669 ΚΠολΔ αφορά μόνο αναγνωρισμένα επαγγελματικά σωματεία εργαζομένων και εργοδοτών.

Αοριστία αγωγής ως προς τη νομιμοποίηση, διότι δεν προκύπτει ποιος είναι ο δικαιούχος της αξίωσης, αφού δεν αναφέρονται επαρκώς και χωρίς αντιφάσεις αν η ΟΠ συστήθηκε νόμιμα και αν τα δικά της όργανα συμβλήθηκαν στην ένδικη σύμβαση.

Μη εξέταση της ανταγωγής που ασκήθηκε για την περίπτωση παραδοχής ενεργητικής νομιμοποίησης στην υπό κρίση αγωγή της ΟΠ.

Από τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 3, 3 παρ. 1, 5 παρ. 1, 10, 14 και 16 του 2810/2000 «Αγροτικές Συνεταιριστικές

Οργανώσεις», σε συνδυασμό με τις διατάξεις των α) του Κανονισμού (ΕΚ) αριθμ. 2200/96 του Συμβουλίου «για την κοινή οργάνωση των αγορών στον τομέα των οπωροκηπευτικών», β) του Κανονισμού (ΕΚ) 1432/2003 της Επιτροπής «σχετικά με τους λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) αριθμ. 2200/96 του συμβουλίου όσον αφορά την αναγνώριση των οργανώσεων παραγωγών και την προαναγνώριση των ομάδων παραγωγών» και γ) του Κανονισμού (ΕΚ) αριθμ. 1433/03 της Επιτροπής «σχετικά με τις λεπτομέρειες εφαρμογής του Κανονισμού (ΕΚ) 2200/96 του Συμβουλίου όσον αφορά τα επιχειρησιακά ταμεία, τα επιχειρησιακά προγράμματα και ταμεία και τη χρηματοδοτική ενίσχυση», δ) του Κανονισμού (ΕΚ) αριθμ. 2201/96 του Συμβουλίου «για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα των μεταποιημένων προϊόντων με βάση τα οπωροκηπευτικά», προκύπτουν τα εξής: α) οι πρωτοβάθμιες συνεταιριστικές οργανώσεις (ΑΣΟ) είναι νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου και έχουν εμπορική ιδιότητα, αναπτύσσουν δε κάθε είδους δραστηριότητα για την επίτευξη των σκοπών τους στο πλαίσιο του νόμου και του καταστατικού τους, έχουν δικό τους καταστατικό που πρέπει να υπογράφεται από επτά τουλάχιστον φυσικά πρόσωπα, δικά τους όργανα διοίκησης (Γ.Σ. και διοικητικό συμβούλιο) υπαγόμενο στον εποπτικό έλεγχο του Υπουργείου Γεωργίας. Μέλη των πρωτοβάθμιων συνεταιριστικών οργανώσεων μπορεί να είναι μόνο φυσικά πρόσωπα που απασχολούνται σε οποιο-

δήποτε κλάδο ή δραστηριότητα της αγροτικής οικονομίας που εξυπηρετείται από τις δραστηριότητες του συνεταιρισμού, πληρούν τους όρους του καταστατικού του και αποδέχονται να χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του. Μέλη του συνεταιρισμού μπορεί να γίνουν και νομικά πρόσωπα, εφόσον τούτο προβλέπεται από το καταστατικό του συνεταιρισμού και με την προϋπόθεση ότι τα νομικά αυτά πρόσωπα, έχουν, σύμφωνα με το καταστατικό τους, την άσκηση επιχείρησης αγροτικής παραγωγής η οποία εξυπηρετείται από τις κατά το καταστατικό του (του συνεταιρισμού) δραστηριότητες. Τα μέλη του συνεταιρισμού (φυσικά ή νομικά πρόσωπα) υποχρεούνται στην καταβολή χρηματικού ποσού συμμετοχής (συνεταιριστική μερίδα) και υποχρεούνται επικουρικώς έναντι των τρίτων μέχρι του καθοριζόμενου από το καταστατικό του συνεταιρισμού ποσού. Για τη σύσταση αγροτικής συνεταιριστικής οργάνωσης απαιτείται έγκριση του καταστατικού της με απόφαση του ειρηνοδικείου της έδρας του συνεταιρισμού και καταχώριση αυτής στο βιβλίο μητρώου αγροτικών συνεταιρισμών του οικείου ειρηνοδικείου. β) Οι ομάδες παραγωγών (ΟΠ) στον τομέα των οπωροκηπευτικών αποτελούν νομικά πρόσωπα, τα οποία συνιστώνται με πρωτοβουλία των παραγωγών αναφερομένων στο ίδιο άρθρο επτά κατηγοριών οπωροκηπευτικών. Σκοπός της Ο.Π. είναι ιδίως να εξασφαλισθεί ο προγραμματισμός της παραγωγής και η προσαρμογή στη ζήτηση των προϊόντων αυτών, ιδίως από ποσοτική και ποιοτική άποψη, η προώθηση ή συγκέντρωση της προσφοράς της παραγωγής των μελών της οργάνωσης κλπ. Κάθε

ομάδα παραγωγών έχει δικό της καταστατικό, που προβλέπει την υποχρέωση των παραγωγών μελών της να εφαρμόζουν στους τομείς γνώσης της παραγωγής, εμπορίας και προστασίας του περιβάλλοντος τους κανόνες που θεσπίζονται από την οργάνωση παραγωγών, να μετέχουν μόνο σε μία ομάδα παραγωγών κατά κατηγορία παραγομένων προϊόντων. Από τα παραπάνω συνάγεται περαιτέρω ότι το νομικό πρόσωπο του συνεταιρισμού είναι διαφορετικό εκείνου της ομάδας παραγωγών στην οποία συμμετέχουν τα μέλη του (όλα ή μερικά από αυτά). Διαφορετικά επίσης νομικά πρόσωπα είναι η ΟΠ και ο συνεταιρισμός, έστω και αν ο τελευταίος αυτός έχει συσταθεί ως κλαδικός, με την έννοια ότι μέλη αυτού κατά το καταστατικό του είναι μόνο οι παραγωγοί ορισμένου προϊόντος από εκείνα που υπάγονται στον κλάδο των οπωροκηπευτικών και έχει αναγνωρισθεί ως ΟΠ, ανεξαρτήτως του ότι στην περίπτωση αυτή τα όργανα διοίκησης του συνεταιρισμού και της ομάδας παραγωγών ταυτίζονται, αφού κάθε ένα από αυτά είναι χωριστό υποκείμενο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, διότι έχει ξεχωριστή νομική προσωπικότητα.

Επομένως ικανό να είναι διάδικος και νομιμοποιούμενο ενεργητικώς να απαιτήσει αποζημίωση, κατά το άρθρο 914 ΑΚ ή χρηματική ικανοποίηση κατά το άρθρο 932 ΑΚ, όταν συνεπεία αδικοπραξίας τρίτου μειώνεται το κύρος, η πίστη και το μέλλον των νομικών προσώπων, είναι εκείνο το νομικό πρόσωπο που ζημιώνεται ή υφίσταται την περιουσιακή ζημία ή την ηθική βλάβη - ΟΠ ή συνεταιρισμός - (πρβλ. ΕφΠατρ 1005/03 ΑχΝομ 2004. 10).

Τη διακριτότητα της ομάδας παραγωγών και συνεταιρισμού θέσπισε και ο μεταγενέστερος της επίδικης διαφοράς νόμος 4015/2011, περιγράφοντάς τους στο άρθρο 1 ως ξεχωριστές μορφής συλλογικής αγροτικής οργάνωσης. Μάλιστα, με βάση και το νομοθέτημα αυτό η Ομάδα Παραγωγών «είναι κάθε ένωση που συγκροτούν παραγωγοί αγροτικών προϊόντων, η οποία έχει νομική οντότητα ή αποτελεί σαφώς οριζόμενο μέρος νομικής οντότητας, όπως για παράδειγμα ΑΣ ή μέρος ΑΣ με αντικείμενο δραστηριότητας ένα συγκεκριμένο προϊόν ή μια ομάδα ομοειδών προϊόντων και ανταποκρίνεται στις σχετικές διατάξεις του εθνικού και κοινοτικού δικαίου». Ως ξέχωρη νομική οντότητα ή σαφώς οριζόμενο μέρος νομικής οντότητας, η ομάδα παραγωγών υπάγεται (σύμφωνα με το οριζόμενο στο άρθρο 5 του ίδιου νόμου) σε διαδικασία αναγνώρισης, οι δε σχέσεις μεταξύ των μελών που συγκροτούν μία Ο.Π., όπως και οι σχέσεις της Ο.Π. με τρίτους ρυθμίζονται από το καταστατικό της. Επιπλέον, καταχωρίζεται σε Μητρώο και έχει δικά της όργανα, αναλόγως προς τα ισχύοντα και για τους Αγροτικούς Συνεταιρισμούς. Η ανωτέρω νομοτυπική διαμόρφωση της Ομάδας Παραγωγών οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ακόμη και με το νέο δίκαιο η ομάδα παραγωγών είναι υποκείμενο ιδίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων και έχει ικανότητα δικαστικής παράστασης, έστω και ως ένωση προσώπων που δεν έχει νομική προσωπικότητα (άρθρο 62 εδ. β ΚΠολΔ).

Με την υπό κρίση αγωγή ως ενάγων φέρεται ο «Αγροτικός Συνεταιρισμός Δ. Τ. - Ομάδα παραγωγών αυτού με τον διακριτι-

κό τίτλο «Α.» και ιστορείται στην αγωγή ότι κατά το χρονικό διάστημα από 1.8.2008 έως 14.8.2008 παρεδόθησαν στα ψυγεία της πρώτης εναγόμενης για συντήρηση 256.836 κιλά αχλάδια (κρυστάλια), τα οποία από πράξεις και παραλείψεις των οργάνων της (λοιπών εναγομένων) αλλοιώθηκαν, ώστε να πωληθούν σε ιδιαιτέρως χαμηλές τιμές, είτε να μην καταστεί καν δυνατή η πώληση, με αποτέλεσμα την επέλευση περιουσιακής ζημίας ύψους 351.618,54 Ε και την προσβολή της φήμης και της αξιοπιστίας του νομικού προσώπου και την εντεύθεν θεμελίωση αξίωσης για ηθική βλάβη ύψους 800.000 Ε. Η υπό κρίση αγωγή εμφανίζει ασάφεια ήδη ως προς το ζήτημα του ποιο είναι πράγματι το πρόσωπο που εμφανίζεται ως δικαιούχος της επίδικης αξίωσης. Η (αυτο)παρουσίαση του ενάγοντος ως «Αγροτικός Συνεταιρισμός Δ. Τ. - Ομάδα παραγωγών αυτού με τον διακριτικό τίτλο «Α.» προσανατολίζει στο ότι ενάγων είναι η ομάδα παραγωγών με το διακριτικό τίτλο «Α.» (η οποία βέβαια δημιουργήθηκε στα πλαίσια του Αγροτικού Συνεταιρισμού Τ., όπως εμφανίζεται στην επωνυμία της, αλλά κατά νόμο - όπως αναπτύχθηκε στη μείζονα σκέψη - είναι διάφορη αυτού και έχει ίδια δικαιώματα και υποχρεώσεις). Στο ιστορικό της αγωγής αλλά και στις προτάσεις δεν διευκρινίζεται, όμως, εάν όντως υπάρχει ομάδα παραγωγών, εάν δηλαδή έχει συσταθεί με νόμιμο τρόπο και αν τα δικά της όργανα (που κατά νόμο είναι διάφορα του συνεταιρισμού) συμβλήθηκαν κατά τη σύμβαση που υπογράφηκε με την πρώτη εναγόμενη. Αντίθετα, μολονότι η ύπαρξη της ομάδας παραγωγών εμφανίζεται δεδομένη (χωρίς

όμως κατά τα ανωτέρω να περιγράφεται νόμιμος τρόπος σύστασης και λειτουργίας της), η ενεργητική της νομιμοποίηση ως υποκειμένου της αξίωσης του ουσιαστικού δικαίου είναι αμφίβολη, καθώς ο συνεταιρισμός φέρεται να διεκδικεί και αυτός τη νομιμοποίηση, χωρίς και πάλι να προκύπτει εάν τη διεκδικεί ως κατά κανόνα νομιμοποίηση (εάν δηλαδή ο συνεταιρισμός ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος της ουσιαστικής αξίωσης, αυτός δηλαδή που συμβλήθηκε δια των δικών του οργάνων και για δικό του λογαριασμό με την εναγόμενη και υπέστη στη συνέχεια την αδικοπραξία) ή κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση. Ειδικότερα, δεν διαλαμβάνεται στην αγωγή ότι τα όργανα του συνεταιρισμού συμβλήθηκαν για λογαριασμό του τελευταίου, ο οποίος είναι και ο φορέας των αξιώσεων από τυχόν πλημμελή εκπλήρωση των καθηκόντων επιμέλειας της αντισυμβαλλομένης του, κάτι που εάν συνέβαινε η αναφορά στην ομάδα παραγωγών θα στερούνταν νοήματος, καθώς η ομάδα παραγωγών είναι διάφορη του συνεταιρισμού (συνεπώς δεν διαλαμβάνεται με σαφήνεια στην αγωγή πραγματικό κατά κανόνα νομιμοποίησης ούτε του συνεταιρισμού).

Περαιτέρω δεν διαλαμβάνεται ούτε νόμιμη περίπτωση κατ' εξαίρεση νομιμοποίησης του συνεταιρισμού, δηλαδή περίπτωση κατά την οποία ο συνεταιρισμός, χωρίς να είναι φορέας της επίδικης ουσιαστικής έννομης σχέσης, έχει από το νόμο εξουσία διεξαγωγής της δίκης (βλ. για την κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση (Νίκα Πολιτική Δικονομία Ι 2003 § 23 αρ. 5, τον ίδιο Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα ΕρμΚΠολΔ άρθρο 68 αρ. 4). Κάτι τέτοιο βέβαια προσπαθεί

ο ενάγων να περιγράψει - ισχυριστεί στην προσθήκη μετά τη συζήτηση (σε απάντηση του ισχυρισμού των εναγομένων), ότι δηλαδή εν τέλει ο συνεταιρισμός έχει εξουσία να διεξάγει τη δίκη: α) σύμφωνα με το άρθρο 669 ΑΚ, για λογαριασμό των μελών του, χωρίς να διευκρινίζεται εάν ως τέτοια νοούνται οι αγρότες ή η ομάδα παραγωγών, η οποία «ανήκει» στο συνεταιρισμό, β) κατ' άρθρο 72 ΚΠολΔ ως πλαγιαστικώς, δηλαδή, ενάγων. Οι διατάξεις όμως αυτές δεν μπορούν να βρουν εφαρμογή στην προκείμενη περίπτωση, καθώς αφενός το άρθρο 669 αφορά αναγνωρισμένα επαγγελματικά σωματεία εργαζομένων και εργοδοτών, αφετέρου η πλαγιαστική αγωγή προϋποθέτει αξίωση του συνεταιρισμού κατά οφειλέτη (δεν διευκρινίζεται ποιος είναι αυτός), ο οποίος με τη σειρά του έχει αξίωση κατά των εναγομένων, την οποία επειδή αδρανεί να ασκήσει, αναλαμβάνει πλέον να ασκήσει ο ενάγων ως μη δικαιούχος διάδικος (βλ. Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα ΕρμΚΠολΔ άρθρο 72). Η απρόσφορη αυτή καταφυγή σε απόπειρα θεμελίωσης (κατ' εκτίμηση έστω του δικογράφου) περίπτωσης κατ' εξαίρεση νομιμοποίησης του συνεταιρισμού (η κατ' εξαίρεση νομιμοποίηση προβλέπεται σε συγκεκριμένες μόνο περιπτώσεις από τον ίδιο το νόμο) όχι μόνο δεν ήρε την ασάφεια ως προς την κατά κανόνα νομιμοποίηση, αλλά την επέτεινε.

Αναπόδραστη συνέπεια της ανωτέρω ασαφούς, ανεπαρκούς και αντιφατικής έκθεσης των πραγματικών περιστατικών είναι η απόρριψη της αγωγής λόγω της αοριστίας, ώστε κατά τη νέα άσκησή της να εκτεθούν με σαφήνεια τα στοιχεία που

κατά τα ανωτέρω περιγράφησαν ανεπαρκώς, ώστε να διαλαμβάνεται στην αγωγή τουλάχιστον: α) εάν η ομάδα παραγωγών με το διακριτικό τίτλο «Α.» είναι υπαρκτή νομική οντότητα, εάν δηλαδή έχει συσταθεί με νόμιμο τρόπο, β) αν τα δικά της όργανα συμβλήθηκαν κατά τη σύμβαση που υπογράφηκε με την πρώτη εναγόμενη και αν αυτή είναι ο φορέας των αξιώσεων από τυχόν πλημμελή εκπλήρωση των καθηκόντων επιμέλειας της αντισυμβαλλομένης - πρώτης εναγόμενης. Σημειώνεται ότι η ομάδα παραγωγών νομιμοποιείται ενεργητικά ακόμη και αν δεν συμβλήθηκε η ίδια, αλλά ο συνεταιρισμός αλλά για δικό της λογαριασμό - ως αντιπρόσωπός της (πρβλ. ΑΠ 351/79 ΝοΒ 1979. 1427, Νίκα ό.π. § 23 αρ.3), γ) εάν αντίθετα ο συνεταιρισμός είναι ο ενεργητικά νομιμοποιούμενος, σε ποια περιστατικά βασίζεται η νομιμοποίησή του (στην ανυπαρξία εν τέ-

λει ομάδας παραγωγών και ύπαρξη μόνο συνεταιρισμού ή σε κάποιο άλλο νόμιμο λόγο).

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει, ν' απορριφθεί ως απαράδεκτη η υπό κρίση αγωγή και να καταδικαστεί ο ενάγων στα δικαστικά έξοδα των εναγομένων, λόγω της ήττας του (η απόρριψη λόγω απαράδεκτου θεωρείται ήττα βλ. Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα - Ορφανίδου άρθρο 176 αρ. 1), κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στο διατακτικό. Η εξέταση της ανταγωγής που οι εναγόμενοι άσκησαν με τις προτάσεις παρέλκει, διότι αυτή ασκήθηκε «για την περίπτωση που κριθεί ότι ενεργητικά νομιμοποιείται με την υπό κρίση αγωγή η ομάδα παραγωγών «Α.» του συνεταιρισμού δένδρων Τ.» γεγονός που δεν έλαβε χώρα, λόγω της απόρριψης της αγωγής λόγω αοριστίας ως προς τη νομιμοποίηση.

ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ

387/2011

Δικαστής: Δημ. Τίτσιος**Δικηγόροι:** Αικατερίνη Γραμμενοπούλου, Ιωάν. Πούλιος

Κρίση ότι η ένδικη σύμβαση είναι ανεξάρτητων υπηρεσιών, καθόσον οι διάδικοι απέβλεψαν στην ανεξάρτητη δραστηριότητα του απασχολούμενου και στο αποτέλεσμα, δεν προέβησαν σε διατυπώσεις που προσιδιάζουν στη σύμβαση εργασίας και που ο ενάγων εύλογα θα αξίωνε ως πολύπειρος γνώστης, αυτός δε δεν υποχρεούταν σε καθημερινή εργασία με ορισμένες οδηγίες και έλεγχο, μετακινούνταν για την απασχόλησή του με δικό του αυτ/το και δαπάνες, στα περισσότερα πληρεξούσια των εναγομένων προς τον ίδιο για συμμετοχή σε διαγωνισμό αναφέρεται ως «συνεργάτης» και η αμοιβή του συνίστατο σε προμήθειες επί του τζιρού των έργων στα οποία μειοδότησε για λ/σμό των εναγομένων.

{...} Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων ... αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο πρώτος εναγόμενος στα πλαίσια ατομικής επιχείρησης (από το 1996) αλλά και η δεύτερη εναγόμενη (από 13.5.2008) έχουν ως αντικείμενο εργασιών τον εξοπλισμό αιθουσών πολλαπλών χρήσεων, θεάτρων, μουσείων και αθλητικών χώρων και την εμπορία των αντίστοιχων εξοπλισμών. Έχουν κοινή έδρα και απασχολούν δύο υπαλλήλους. Στις 15.5.2008 ξεκίνησε η συνεργασία των εταιριών αυτών με τον εναγόμενο,

ο οποίος είναι ένας έμπειρος άνθρωπος, με βαθιά γνώση της αγοράς, με αξιόλογες προσωπικές γνωριμίες, που προέρχονται και από πλούσια επαγγελματική εμπειρία ακόμη και ως διευθυντής καταστήματος μεγάλης αλυσίδας ηλεκτρικών ειδών (Ρ. Κ.). Ο στόχος της συνεργασίας ήταν να αξιοποιηθούν οι προσωπικές γνωριμίες αλλά και η εμπειρία του ενάγοντος για την περαιτέρω προώθηση των εργασιών των εναγομένων. Ερίζουν όμως οι διάδικοι για το εάν η μεταξύ τους σύμβαση ήταν εργασίας (όπως διατείνεται ο ενάγων) ή ανεξαρτήτων υπηρεσιών (όπως διατείνονται οι εναγόμενοι). Επ' αυτού και δεδομένου ότι ο χαρακτηρισμός δεν είναι ευχερής και σαφής, δέον να επισημανθούν τα ακόλουθα: α) οι διάδικοι δεν συνήψαν γραπτή σύμβαση εργασίας, ούτε προέβησαν σε νόμιμες διατυπώσεις που απαντώνται στη σύμβαση αυτή (αναγγελία στο ΙΚΑ), κάτι που ο ενάγων εύλογα θα αξίωνε, καθώς δεν ήταν ένας «αναλώσιμος» εργαζόμενος χωρίς διαπραγματευτική ισχύ, αλλά ένας πολύπειρος γνώστης του αντικείμενου, στις υπηρεσίες (και τις γνωριμίες) του οποίου «επένδυναν» οι εναγόμενες για να διευρύνουν τις εργασίες τους, β) δεν αποδείχθηκαν στοιχεία προσωπικής εξάρτησης, καθώς η υποχρέωση που ανέλαβε ο ενάγων δεν ήταν η ένταξή του σε κάποια οργανωμένη καθημερινή εργασία με καθορισμένες οδηγίες, εποπτεία και έλεγχο ως προς τον χρόνο, τόπο και τρόπο. Οι καθημερινές εργασίες των εταιριών διεκπεραιώνονταν από το υπαλληλικό προσωπικό τους αλλά και τους εταίρους. Ο ενάγων

πήγαινε βέβαια στα γραφεία των εναγομένων (του είχε παραχωρηθεί γραφείο και είχε φέρει μάλιστα δικό του υπολογιστή), αλλά όχι για να θέσει στη διάθεση των εργοδοτών του την εργασιακή του δύναμη και να κάνει δουλειά γραφείου, αλλά για να περαιώσει το ένα και μοναδικό του αντικείμενο: να ασχοληθεί με τον εντοπισμό διαγωνισμών που ενδιέφεραν τις εναγόμενες, να επικοινωνήσει γραπτά ή προφορικά με τους προκηρύσσοντες τους διαγωνισμούς και να εκπροσωπήσει τις εναγόμενες στους μειοδοτικούς διαγωνισμούς, γ) παρόλο που η εργασία του συνεπαγόταν μετακίνηση σε διάφορα σχετικά μακρινά μέρη (λ.χ. Δ., Α., Μ., Σ.), έπραττε τούτο με δικό του αυτοκίνητο και δικές του δαπάνες, κάτι που είναι ασύνηθες για κάποιον που βρίσκεται σε υπαλληλική σχέση (οι δαπάνες που κάλυπταν οι εναγόμενες ήταν μόνο ξενοδοχεία σε πολύ μακρινά μέρη, όπως στη Ζ.), δ) Στα περισσότερα πληρεξούσια προς τον ενάγοντα για συμμετοχή σε διαγωνισμό, ο ενάγων αναφέρεται ως «συνεργάτης», στην επαγγελματική του κάρτα αναφέρεται ως «τεχνικός σύμβουλος» ενώ αξιοσημείωτο τυγχάνει ότι στο συμβολαιογραφικό πληρεξούσιο που είχε συνταχθεί στις 12.12.2008 ενώπιον της συμβολαιογράφου Α. Τ. ο ενάγων αναφέρεται ως «ελεύθερος επαγγελματίας», ε) το ποσό των 8.800 Ε, που κατ' ομολογία του έλαβε ο ενάγων, αντιστοιχεί στις προμήθειες (5%) επί του τζιρού των έργων στα οποία μειοδότησε για λογαριασμό των εναγομένων (το ποσό αναφέρεται στο ιδίο γράφο σημείωμα του Δ. Π., που ο ενάγων ενσωμάτωσε στην αγωγή του). Μολονότι η συνεργασία διήρκεσε 14 μήνες, από κανέ-

να έγγραφο (λ.χ. πρόχειρη έστω απόδειξη) δεν προκύπτει ότι ο ενάγων έλαβε τα ανωτέρω ποσά έναντι μισθού όπως ισχυρίζεται, ούτε είναι εύλογο να υποτεθεί ότι για όλο αυτό το διάστημα ο ενάγων ανεχόταν ψευδείς διαβεβαιώσεις για σωρευτική απόληψη μισθού και προμηθειών. Σε συνδυασμό με τα ανωτέρω (υπό στοιχείο α - δ αναφερθέντα) ο τρόπος αμοιβής με ποσοστά αποτελεί εν προκειμένω καθοριστική ένδειξη κατά της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας και υπέρ της σύμβασης ανεξαρτήτων υπηρεσιών (για τον προβληματισμό εν γένει βλ. ΑΠ 475/93 ΕΕργΔ 1994. 709, ΑΠ 1855/88 ΔΕΝ 1989. 605, Ζερδελη Ατομικές Εργασιακές Σχέσεις 2007 σελ. 12). Δηλαδή οι διάδικοι κατά τη συμφωνία τους δεν απέβλεψαν στην παροχή εργασίας του ενάγοντος χωρίς ευθύνη του για την επίτευξη ορισμένου αποτελέσματος (όπως είναι το τυπικό στη σύμβαση εργασίας), αλλά απέβλεψαν στην ανεξάρτητη δραστηριότητά του τόσο καθαυτή όσο (κυρίως) στο αποτέλεσμά της με το οποίο συνήρτησαν και την παροχή αμοιβής.

Κατ' ακολουθία των προαναφερομένων, μη αποδειχθείσας σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, η ένδικη αγωγή πρέπει να απορριφθεί...

388/2011

Δικαστής: Δημ. Τίτσιος**Δικηγόροι:** Ευανθία Ζωγάκη - Ζήσης Σαμαράς, Γεώρ. Αποστολόπουλος

Βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας όταν ο εργοδότης χωρίς δικαίωμα από το νόμο ή τη σύμβαση ή κατά κατάχρηση τους μεταβάλλει μονομερώς

με συνέπεια υλική ή ηθική ζημία του μισθωτού. Δεν επιφέρει λύση της σύμβασης, μπορεί όμως ο εργαζόμενος να την θεωρήσει ως άτακτη καταγγελία και να απαιτήσει νόμιμη αποζημίωση, ως και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης αν συνιστά και προσβολή προσωπικότητας.

Μη νομιμότητα ένορκων βεβαιώσεων ληφθεισών μετά τη συζήτηση, εφόσον δεν αντικρούουν ισχυρισμούς που προτάθηκαν το πρώτον κατά τη συζήτηση.

Βλαπτική μεταβολή και μείωση της προσωπικότητας του μισθωτού υπό του εργοδότη λόγω απόπειρας μείωσης των αποδοχών του, απειλών, απανωτών χορηγήσεων αναγκαστικών αδειών και υποτιμητικής αφαίρεσης του αντικειμένου της εργασίας του και ανάθεσής του σε νεότερο υπάλληλο.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648, 652§1, 653, 656, 349, 351, 57, 200, 288 ΑΚ, 1, 3, 7 ν. 2112/1920 και 5§3 ν. 3198/1955 προκύπτει ότι βλαπτική μεταβολή των όρων της συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει όταν ο εργοδότης χωρίς δικαίωμα από το νόμο ή τη σύμβαση ή κατά κατάχρηση δικαιώματος μεταβάλλει μονομερώς τους όρους της συμβάσεως με συνέπεια να επέρχεται άμεσα ή έμμεσα ζημία στο μισθωτό. Η μονομερής και βλαπτική για τον εργαζόμενο μεταβολή των όρων της εργασιακής συμβάσεως από τον εργοδότη δεν επιφέρει μεν καθεαυτή τη λύση της, μπορεί όμως ο εργαζόμενος να θεωρήσει αυτήν ως άτακτη καταγγελία της συμβάσεως, να

αποχωρήσει από την εργασία του και να απαιτήσει την πληρωμή της νόμιμης κατ' άρθρο 3 του ν. 2112/1920 αποζημίωσης, ενώ, επιπλέον, εάν η μεταβολή συνιστά και προσβολή της προσωπικότητας του εργαζομένου, δικαιούται αυτός, κατά τα άρθρα 57, 59, 299 και 932 ΑΚ να απαιτήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Είναι δε βλαπτική για τον εργαζόμενο η μεταβολή όχι μόνο όταν προκαλεί υλική ζημία, αλλά και ηθική. Από τη γενική υποχρέωση προνοίας πηγάζει, μεταξύ άλλων, και η υποχρέωση του εργοδότη να σέβεται την προσωπικότητα του εργαζομένου. Ενόψει δε του κατ' εξοχήν προσωπικού χαρακτήρα, υφίσταται ο εργαζόμενος ηθική ζημία από τυχόν βάνουση ή προσβλητική της προσωπικότητάς του συμπεριφορά του εργοδότη ή του προσώπου που αντιπροσωπεύει αυτόν στη διεύθυνση της επιχείρησής του, έστω και αν η συμπεριφορά αυτή δεν πηγάζει από δόλια προαίρεση του εργοδότη για βλαπτική μεταβολή ή για εξαναγκασμό του εργαζομένου σε απόχωρηση από την εργασία. Αρκεί ότι αυτή η συμπεριφορά δημιουργήσει τέτοιες συνθήκες ώστε καλοπίστως και αντικειμενικώς να μην είναι πλέον δυνατή η εκπλήρωση των υποχρεώσεων του εργαζομένου για παροχή της εργασίας του, με πνεύμα αμοιβαίας κατανόησης και συνεργασίας ή να επέφερε τέτοια ηθική μείωση στην προσωπικότητα του, ώστε η περαιτέρω συνέχιση της εργασίας του στο χώρο της επιχείρησής του εργοδότη να καθίσταται αδύνατη ή δυσχερής (ολΑΠ 13/87, ΑΠ 1839/08, Ζερδελή Το δίκαιο της καταγγελίας της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, 2002 αρ. 1121, 1131 με περαιτέρω παραπομπές).

Ο ενάγων, με την υπό κρίση αγωγή του, ισχυρίζεται ότι στις 5.10.2004 προσελήφθη από την εναγόμενη, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Ότι η εναγομένη καθυστέρησε να του καταβάλει δεδουλευμένους μισθούς, τον υποβίβασε αφαιρώντας του καθήκοντα, του πρότεινε παροχή εργασίας για λιγότερο χρόνο με αντίστοιχη μείωση των αποδοχών του, γεγονός τα οποία συνιστούν μονομερή βλαπτική μεταβολή, την οποία ο ίδιος θεώρησε ως καταγγελία από την πλευρά του εργοδότη και αποχώρησε από την εργασία του στις 23.2.2010, χωρίς όμως να λάβει τη νόμιμη αποζημίωση απόλυσης. Ότι, επίσης, κατά τους αναλυτικά εκτιθέμενους υπολογισμούς, έχει αξιώσεις για καταβολή δεδουλευμένων αποδοχών συνολικού ποσού 4.285,71 Ε, για διαφορές επιδόματος Πάσχα ποσό 281,25 Ε καθαρά για καθένα από τα έτη 2005 έως 2009 και 351,56 Ε καθαρά για το έτος 2010, για διαφορές επιδόματος Χριστουγέννων ποσό 562,49 για καθένα από τα έτη 2005 έως 2009, για διαφορές επιδόματος αδείας ποσό 250 Ε καθαρά για καθένα από τα έτη 2005 έως 2009 και 112,50 Ε για αναλογία επιδόματος αδείας 2010, για αποζημίωση απόλυσης 5.250 Ε. Επικαλούμενος δε ότι, σε κάθε περίπτωση, ακόμα δηλαδή και αν για οποιοδήποτε λόγο ήθελε κριθεί άκυρη η σύμβαση εργασίας του, τα παραπάνω ποσά του οφείλονται κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, ζητεί να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει τα ανωτέρω ποσά καθώς και ποσό 10.000 Ε (αναγνωριζόμενης της υποχρέωσης για καταβολή επιπλέον 30.000) που αντιστοιχεί σε εύλογη χρηματική ικανοποίηση

από την ηθική βλάβη που υπέστη από την ανωτέρω συμπεριφορά της ενάγουσας με το νόμιμο τόκο από τη δήλη ημέρα που αυτά έπρεπε να καταβληθούν άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση, όπως και να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή αρμοδίως φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 7, 14 § 2, 16 περ. 2, 25 § 2, 33 και 666 περ. 1 ΚΠολΔ), είναι δε ορισμένη και νόμιμη, και κατά την επικουρική της βάση περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, στηριζόμενη στις προπαρατεθείσες διατάξεις και σ' εκείνες των άρθρων 281, 174, 180, 341, 345, 346, 349, 350, 361, 904 ΑΚ, την ΚΥΑ 19040/1981 (που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του ν. 1082/1980 όσον αφορά στα δώρα), στα άρθρα 2 § 1, 5 § 5 του Α.Ν. 539/1945, όπως ισχύει μετά το άρθρο 1 Ν. 3302/2004 (όσον αφορά στις αποδοχές και επιδόματα αδείας), στα άρθρα 1 και 3 Ν. 2112/1920 και 1, 2 και 5 Ν. 3198/1955 (για την αποζημίωση απόλυσης), 70, 219, 907, 908, 910 περ. 4 και 946 ΚΠολΔ. Επομένως, αφού έχει καταβληθεί, κατά τους όρους του άρθρου 71 ΕισΝΚΠολΔ, το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις επ' αυτού νόμιμες επιβαρύνσεις, η αγωγή πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων ... (οι υπ' αριθμ. .../23.9.2011 ένορκες βεβαιώσεις ενώπιον της Συμβολαιογράφου Φ. Κ. που επικαλείται η εναγόμενη δεν λαμβάνονται υπόψη, γιατί δεν αντικρούουν ισχυρισμούς που προτάθηκαν για πρώτη

φορά κατά τη συζήτηση - βλ. άρθρο 238 ΚΠολΔ - αλλά περιέχονται ήδη στην αγωγή) και από τα επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η εναγόμενη, που ενεργεί εθνικές οδικές μεταφορές προσέλαβε στις 5.10.2004 τον ενάγοντα με σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου με την ιδιότητα του τεχνικού ηλεκτρονικών υπολογιστών. Ο καθарός μισθός που συμφωνήθηκε και καταβαλλόταν έκτοτε ήταν 1.500 Ε το μήνα καθαρά, όπως άλλωστε προκύπτει από κατάσταση μισθοδοσίας Φεβρουαρίου 2009, στην οποία αναφέρεται τόσο το ποσό αυτό όσο και το μικρότερο των 987,07 επί του οποίου υπολογίζονταν οι εισφορές στο ΙΚΑ. Η εναγόμενη δεν αμφισβητεί ότι το ποσό που κατέβαλε ήταν 1.500 Ε, αλλά ισχυρίζεται ότι το ποσό των 500 Ε καταβάλλονταν παγίως ως έξοδα κίνησης. Ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι βάσιμος διότι: α) όπως και η ίδια αναφέρει τα έξοδα κίνησης θα ήταν κάθε μήνα διαφοροποιημένα (εάν λ.χ. ελάμβανε χώρα ένα ταξίδι στο εξωτερικό θα ήταν πολύ υψηλά ή εάν δεν ελάμβανε χώρα ταξίδι θα ήταν μηδενικά), β) μολονότι ο μάρτυρας ανταποδείξεως αναφέρει ότι η εναγόμενη κατέβαλε κάθε μήνα τις δαπάνες βάσει παραστατικών και τις συμψήφισε με το ποσό των 500 Ε, ουδείς τέτοιος συμψηφισμός δεν προέκυψε, αλλά αντιθέτως το ποσό των 1.500 Ε καταβαλλόταν παγίως κάθε μήνα, γ) η εναγόμενη δεν προσκομίζει τα εκκαθαριστικά σημειώματα που προβλέπονται από το άρθρο 5 Ν. 3227/2004 (για τα οποία βλ. Ζερδελή Ατομικές Εργασιακές Σχέσεις 2007 σελ. 760-761), ούτε

έστω πρόχειρες αποδείξεις που ν' ανταποδεικνύουν τον αγωγικό ισχυρισμό.

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο ενάγων ανταποκρίθηκε πλήρως στα καθήκοντά του και η σύμβαση εργασίας εξελίχθηκε ομαλά μέχρι το Δεκέμβριο του 2009 οπότε και ζήτησε αύξηση, καθώς δεν είχε λάβει, όπως συνέβη με συναδέλφους του που δεν υπερτερούσαν σε προσόντα και καθήκοντα. Η εναγόμενη δεν περιορίστηκε στην άρνηση της χορήγησης αύξησης, αλλά επέλεξε απρόσμενα για τον ενάγοντα να του προτείνει μείωση των ωρών εργασίας στο μισό με ανάλογη μείωση των αποδοχών του (δηλ. να εργάζεται 4ώρες αντί για 8ωρο και να παίρνει 750 Ε αντί για 1.500 Ε) ή απόλυση χωρίς αποζημίωση (για να πάρει ταμείο ανεργίας) και συνέχιση της τεχνικής υποστήριξης που παρείχε με την ιδιότητα του εξωτερικού πλέον συνεργάτη, εκδοχές που συνιστούσαν βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας. Ο ενάγων, αφού συμβουλευτηκε την Επιθεώρηση Εργασίας, αρνήθηκε τις προτάσεις της εναγόμενης και ζήτησε να συνεχίσει η εργασιακή σχέση με τους ίδιους ακριβώς όρους που ίσχυαν πριν. Χωρίς να επέλθει συμφωνία ο ενάγων έλαβε άδεια από τις 24.12.2009 έως τις 18.1.2010. Μόλις επέστρεψε από αυτήν διαπίστωσε ότι είχε απενεργοποιηθεί ο λογαριασμός του (στο δίκτυο υπολογιστών), ενώ του προσφέρθηκε ως μισθός Δεκεμβρίου όχι το ποσό των 1.500 Ε αλλά μικρότερο. Ο ενάγων προσέφυγε στην Επιθεώρηση Εργασίας και συντάχθηκε το υπ' αριθμ. .../21.1.2010 Δελτίο Εργατικής Διαφοράς. Στις 22.1.2010 αφαιρέθηκε από το γραφείο του ενάγοντα ο ηλεκτρονικός υπολογιστής και ουσιαστικά αυτός

έμεινε χωρίς καθήκοντα, καθώς αυτά ανατέθηκαν στον υπάλληλο Γ. Β., ο οποίος είχε προσληφθεί την άνοιξη του 2009. Τα ανωτέρω γεγονότα συνιστούσαν επίσης βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας. Ο ενάγων ξαναπροσέφυγε στην Επιθεώρηση Εργασίας, όπως αποδεικνύεται και από το υπ' αριθμ. .../4.2.2010 Δελτίο Εργατικής Διαφοράς. Εξάλλου, το γεγονός ότι του αφαιρέθηκαν όλα τα καθήκοντά του, αποδεικνύεται και από τη με ημερομηνία 6.2.2010 Επιστολή του Προέδρου και Διευθύνοντα Συμβούλου της εναγομένης, η οποία αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του υπ' αριθμ. .../4.2.2010 Δελτίου Εργατικής Διαφοράς, η οποία στο σημείο 6 αναφέρει ότι «φοβούμενοι κακοήρεις χειρισμούς εκ μέρους του και για να προστατέψουμε την εταιρία δυνάμει του διευθυντικού μας δικαιώματος του αφαιρέθηκαν όλα τα καθήκοντα που σχετίζονται με τη μηχανογράφηση της εταιρίας», και παρακάτω στο σημείο 8 αναφέρει «Με την επιστροφή του από την άδεια του θα του κοινοποιηθούν τα νέα του καθήκοντα, δεδομένου ότι αφού του αφαιρέθηκαν οι αρμοδιότητες του για τους λόγους που αναφέρουμε στα σημεία 1 έως 4, δεν έχει αντικείμενο απασχόλησης, χωρίς αυτό να επηρεάσει τις αποδοχές του και χωρίς βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας του». Το περιεχόμενο της επιστολής αυτής δεικνύει και την εν γένει κακόπιστη συμπεριφορά της εναγομένης, η οποία αβάνισμα και αναπόδεικτα προσάπτει στον ενάγοντα ότι δήθεν εκβιάζει την εταιρεία με διάφορους και ποικίλους τρόπους, προκειμένου να της αποσπάσει παράνομα διάφορα χρηματικά ποσά και να αποκρύψει τζίρο της εταιρείας στην

οποία είναι εταίρος, ισχυρίζεται ότι καταθέτει εναντίον του ενάγοντος και εναντίον της εταιρείας πληροφορικής στην οποία είναι εταίρος αγωγή για μη έκδοση παραστατικών, για συνολικό ποσό 31.500 Ε, το οποίο δήθεν του έχει καταβληθεί για διάφορες εργασίες πληροφορικής που η εταιρεία του εκτέλεσε δήθεν για λογαριασμό της εναγομένης και ισχυρίζεται προς την Επιθεώρηση Εργασίας ότι ο ενάγων τη χρησιμοποιεί για να καλύψει τάχα δικές του ατασθαλίες σε βάρος της εταιρείας, ενώ δηλώνει ότι δεν τον εμπιστεύεται πλέον λόγω της εκβιαστικής, προκλητικής και επιθετικής μου στάσης και συμπεριφοράς.

Πριν την προβολή των ανυπόστατων αυτών ισχυρισμών στην Επιθεώρηση Εργασίας ο νόμιμος εκπρόσωπος της εναγομένης τις είχε προβάλει και προφορικά στον ενάγοντα συνοδεύοντάς τις και με απειλές ότι θα διεξαχθεί πόλεμος που ο ενάγων δεν θα κερδίσει. Μετά την επιστροφή του ενάγοντος στην επιχείρηση από τη δεύτερη υποχρεωτική άδεια που του χορήγησε η εναγόμενη, δεν του ανατέθηκαν νέα καθήκοντα και για το λόγο αυτό την επομένη 23.2.2011 ο ενάγων κοινοποίησε στην εναγόμενη εξώδικη διαμαρτυρία, με την οποία δήλωσε στην επιχείρηση ότι θεωρεί τη συμπεριφορά της ως άτακτη καταγγελία της σύμβασης εργασίας και την καλούσε να του καταβάλει τα οφειλόμενα. Με βάση τα ανωτέρω περιστατικά δεν υπήρχε κάποιος λόγος οικονομικοτεχνικός ή προσωπικός που να δικαιολογεί τη διακοπή της σύμβασης εργασίας, αλλά ο ενάγων εξωθήθηκε σε παραίτηση, καθώς η εναγόμενη αντί να απορρίψει ξεκάθαρα (όπως είχε δικαίωμα) την αξίωση του ενάγοντος για αύξηση απο-

δοχών, αντέδρασε εκδικητικά, δημιουργώντας συνθήκες που αφενός καθιστούσαν αδύνατη την παραμονή του ενάγοντος στην εργασία του, αφετέρου του επέφεραν ηθική μείωση και προσβολή στην προσωπικότητά του (απόπειρα μείωσης των αποδοχών του, απειλές, υποτιμητική αφαίρεση του αντικειμένου της εργασίας του και παραχώρησή του σε νεότερο υπάλληλο, προβολή αβασίμων ισχυρισμών για δήθεν αθέμιτη και αντισυμβατική συμπεριφορά εκ μέρους του ενάγοντος, απανωτές χορηγήσεις αναγκαστικών αδειών).

Με βάση τα ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο ενάγων όχι μόνο υπέστη βλαπτική μεταβολή των όρων εργασίας του, αλλά με τις περιστάσεις υπό τις οποίες αυτή έλαβε χώρα μειώθηκε στην επαγγελματική αξία και υπόληψή του και συνεπώς έπαθε ηθική βλάβη, για τη χρηματική ικανοποίηση της οποίας πρέπει να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει το ποσό των 5.000 Ε με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. {...}

252/2012 (Ασφ. Μέτρα)

Πρόεδρος: Παύλος Μαυρομάτης

Δικηγόροι: Ελένη Σαμανίδου, Βασιλική Γκιάτα

Επί αίτησης αναστολής εκτέλεσης τα δικ. έξοδα βαρύνουν τον αιτούντα.

Η δ/γή πληρωμής περιέχει την αιτία όταν περιλαμβάνει, έστω χωρίς νομικό χαρακτηρισμό της απαίτησης, έκθεση περιστατικών που την εξατομικεύουν.

Αναιτιώδης η εξ επιταγής ενοχή. Επιτρεπτή προβολή ενστάσεων ως προς την αιτία κατά του κομιστή επιταγής,

αν κατά το χρόνο κτήσης της τελούσε σε γνώση της ύπαρξης αυτών κατά του εκδότη ή των πριν απ' αυτόν κομιστών και ενήργησε προς βλάβη τους. Για ενεχύρωση επιταγής αρκεί η οπισθογράφηση σε δ/γή του δανειστή, χωρίς γνωστοποίηση στον εκδότη.

Ο οπισθογράφος που ενεργεί ενεχυρική οπισθογράφηση επιταγής χωρίς ρήτρα «άνευ ευθύνης», έχει τις ίδιες υποχρεώσεις με τον εκδότη εις ολόκληρον.

Η μη κατάθεση υπό του δικ. επιμελητή αντιγράφου της έκθεσης επίδοσης εντός 2 μηνών από την έκδοση δ/γής πληρωμής στη γραμματεία του δικαστηρίου ή η μη καταχώρισή του στο οικείο βιβλίο δεν επηρεάζει την ισχύ της, εφόσον επιδόθηκε εμπρόθεσμα στον καθού.

Η επιταγή προς εκτέλεση πρέπει να περιέχει μνεία του οφειλόμενου ποσού, όχι δε και του ιστορικού κάθε κονδυλίου, απόκειται δε στον οφειλέτη να αποδείξει απόσβεση ή ανακρίβεια κονδυλίων ή εσφαλμένο υπολογισμό ή το παράνομο τόκων.

Μη ακυρότητα επιταγής εκ του μη καθορισμού του ποσού των τόκων, αφού το ποσοστό τους ορίζεται από το νόμο, το δε ποσό μπορεί να βρεθεί μαθηματικά.

Ακυρότητα επιταγής μόνο επί δικονομικής βλάβης, μη επανορθωτέας αλλιώς.

I. Ο αιτών ζητεί να ανασταλεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδεται σε βάρος του, δυνάμει της υπ' αριθ. 602/11 διαταγής πληρωμής του

Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση επί της από 13.7.11 ανακοπής του, την οποία άσκησε νομότυπα και εμπρόθεσμα κατά της εκτέλεσης αυτού, για τους λόγους που αναφέρει σ' αυτή, γιατί πιθανολογείται η ευδοκίμηση της ανακοπής του και ότι η εκτέλεση θα προκαλέσει σ' αυτόν ανεπανόρθωτη βλάβη. Ζητεί επίσης να καταδικασθεί η καθ' ης στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων.

II. Με το ανωτέρω περιεχόμενο η αίτηση, που ασκήθηκε εμπροθέσμως (άρθ. 938 §3 ΚΠολΔ), αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθ. 1 στοιχ. α', 3§1, 12§1, 13, 632, 686 ΚΠολΔ κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και είναι ορισμένη και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 938 παρ. 1 και 632 ΚΠολΔ, εκτός από το αίτημά της περί επιβολής των δικαστικών εξόδων σε βάρος της καθ' ης, δεδομένου ότι επί της υπό κρίση αίτησης αναστολής εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 178 παρ. 3 του Κώδικα περί Δικηγόρων, κατά την οποία τα δικαστικά έξοδα βαρύνουν πάντοτε τον αιτούντα. Κατόπιν των ανωτέρω, η αίτηση πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

III. Από τις ένορκες καταθέσεις ... πιθανολογήθηκαν (άρθ. 690 §1 ΚΠολΔ) τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών εξέδωσε σε διαταγή της εταιρίας με την επωνυμία "C. Σ. Κ. ΑΕ" στη Χ. και παρέδωσε σ' αυτήν την υπ' αριθ. ... μεταχρονολογημένη τραπεζική επιταγή με ημερομηνία εκδόσεως 20.3.2011. Με αυτήν η εδρεύου-

σα στην Α. ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «Α. Β. ΑΕ» εντέλλονταν να πληρώσει σε διαταγή της ως άνω εταιρείας το ποσό των 12.495 € με χρέωση του υπ' αριθ. ... λογαριασμού καταθέσεων όψεως του αιτούντος. Την επιταγή αυτή η ως άνω εταιρία ως νόμιμος κομιστής της δια του νομίμου αντιπροσώπου της προς τούτο μεταβίβασε στην καθ' ης στις 17.9.2010 με οπισθογράφηση «λόγω ενεχύρου», λαμβάνοντας ταυτόχρονα μέρος του ποσού αυτής, όπως κατά συνήθεια γίνεται στις τραπεζικές συναλλαγές. Κατόπιν η καθ' ης στις 21.3.2011, δηλαδή εντός της οκταήμερης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 29 Ν. 5960/1933, εμφάνισε αυτήν στην πληρώτρια τράπεζα «Α. Β.» προς πληρωμή, πλην όμως αυτή δεν πληρώθηκε, παρά το επαρκές υπόλοιπο του λογαριασμού στον οποίο αφορούσε, αλλά διότι ο αιτών είχε δώσει εντολή μη πληρωμής αυτής. Έτσι η επιταγή σφραγίσθηκε με την ένδειξη «εντολή μη πληρωμής με επαρκές υπόλοιπο» και βεβαιώθηκε στο πίσω μέρος της επιταγής στις 23.3.2011. Κατόπιν, η καθ' ης υπέβαλε ενώπιον του Δικαστού του Δικαστηρίου τούτου την από 3.6.11 αίτησή της περί εκδόσεως διαταγής πληρωμής, στρεφόμενη τόσο κατά του αιτούντος ως εκδότη αυτής, όσο και κατά της εταιρείας «C. Σ. Κ. ΑΕ» ως λήπτριας αυτής και ως ενεχυρίσασα αυτήν στην καθ' ης προκειμένου να χρηματοδοτηθεί. Επί της ως άνω αιτήσεως εκδόθηκε η υπ' αριθ. 602/11 διαταγή πληρωμής του ως άνω Δικαστή, με την οποία οι ως άνω καθ' ων η αίτηση προς διαταγή πληρωμής υποχρεώθηκαν να καταβάλουν έκαστος εις ολόκληρον στην αιτούσα Τράπεζα (νυν καθ' ης) το ποσό των 12.495 Ε με

το νόμιμο τόκο από την επομένη της εμφάνισης της επιταγής μέχρι εξόφλησής αυτής, καθώς και δικαστικά έξοδα από 359,90 Ε. Πρώτο απόγραφο (υπ' αριθ. 616/11) της ως άνω διαταγής πληρωμής μετ' επιταγής προς πληρωμή επιδόθηκε στις 22.6.11 στον νυν αιτούντα (βλ. υπ' αριθ. .../22.6.11 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Φ. Κ.) και στις 14.6.11 στην εταιρεία «C. Σ. Κ. ΑΕ» (βλ. υπ' αριθ. .../14.6.11 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Β. Α.), επιτάσσοντας σε αυτούς να της καταβάλουν ποσό 12.495 Ε για κεφάλαιο νομιμοτόκως μετά τις 22.3.11, ποσό 359,9 Ε για δικαστική δαπάνη έκδοσης διαταγής πληρωμής, ποσό 35 Ε για έκδοση απογράφου, τέλος απογράφου, αντίγραφο εξ απογράφου και επίδοση της διαταγής πληρωμής, και ποσό 15 Ε για σύνταξη επιταγής. Κατά της ως άνω διαταγής πληρωμής και της μετ' αυτής επιταγής προς πληρωμή ο αιτών άσκησε νόμιμα και εμπρόθεσμα ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου την από 13.7.11 ανακοπή του δικάσιμος της οποίας ορίσθηκε η 8.1.13. Ταυτόχρονα δε άσκησε και την κρινόμενη αίτηση αναστολής κατ' άρθρ. 938 ΚΠολΔ.

Ο αιτών - ανακόπτων με τον πρώτο λόγο της ανακοπής του ισχυρίζεται ότι η ένδικη αίτηση, βάσει της οποίας εκδόθηκε η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής, είναι αόριστη και για το λόγο αυτό έπρεπε να απορριφθεί, διότι δεν διελάμβανε όλα τα αναγκαία για το ορισμένο αυτής στοιχεία και συγκεκριμένα δεν αναφέρονταν σ' αυτήν αν, πώς και με ποια αιτία η καθ' ης τράπεζα κατέστη νόμιμη κομίστρια της ένδικης επιταγής και δεν αποσαφηνίζε τον τρόπο περιέλευσης της ένδικης επιταγής σε αυ-

τήν, αλλά ανέφερε απλώς ότι η λήπτρια και πρώτη οπισθογράφος εταιρεία «C. Σ. Κ. ΑΕ» μεταβίβασε αυτήν δι' οπισθογραφήσεως στην καθ' ης τράπεζα «λόγω ενεχύρου». Περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι και η διαταγή πληρωμής, εφόσον δεν περιλάμβανε τα ανωτέρω στοιχεία και δεν καθίστατο σαφής η διαδοχή των οπισθογραφώσεων, αλλά αντιθέτως, εντελώς συνονθυλευματικά, χωρίς χρονική και λογική αλληλουχία, ήταν άκυρη, αφού τελικά τα στοιχεία αυτά δεν ελέγχθηκαν.

Κατά την παρ. 2 του άρθρου 626 ΚΠολΔ το δικόγραφο αιτήσεως για έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να περιέχει α) τα οριζόμενα στα άρθρα 118 και 119 παρ. 1 στοιχεία, β) αίτημα εκδόσεως διαταγής πληρωμής και γ) την απαίτηση και το ακριβές ποσό των χρημάτων ή χρεογράφων με τους τόκους, των οποίων ζητείται η καταβολή. Επίσης, κατά την παρ. 3 του ίδιου άρθρου, στην αίτηση πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα, από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της. Στις παρ. 2 και 3 του ανωτέρου άρθρου (47 παρ. 4 ν.δ. 958/1971), καθώς και στο άρθρο 647 ΚΠολΔ, υπό την αρχική, του α.ν. 44/1967 διατύπωση, δεν περιλήφθηκε αναφορά και της αιτίας της απαιτήσεως ως στοιχείου που πρέπει να περιέχει το δικόγραφο της αιτήσεως για έκδοση διαταγής πληρωμής. Ενώ κατά τη διατύπωση της παρ. 2 του άρθρου 155 του προσχεδίου του εισηγητή Γ. Ο., το οποίο αποτέλεσε τη βάση διαμορφώσεως του άρθρου 647 ΚΠολΔ 1967, καθώς και του άρθρου 626 του κώδικα, όπως τροποποιήθηκε με το ν.δ. 958/1971, το δικόγραφο της αιτήσεως πρέπει να περιέχει και «β) την απαίτησιν,

την αιτίαν αυτής και το ακριβές ποσόν των χρημάτων, χρεωγράφων ή άλλων αντικαταστατών πραγμάτων μετά των τυχόν οφειλομένων τόκων των οποίων ζητείται καταβολή», σύμφωνα δε με τη διατύπωση της παρ. 3 του ίδιου άρθρου του προσχεδίου, στην αίτηση πρέπει να επισυνάπτονται και «πάντα τα έγγραφα εκ των οποίων προκύπτει η αιτία και το ποσόν της απαιτήσεως».

Από τις προαναφερόμενες διατάξεις του άρθρου 626 ΚΠολΔ, που δεν περιλαμβάνουν παραπομπή στο άρθρο 216 παρ. 1α' ΚΠολΔ, αντιπαραβαλλόμενες προς το ανωτέρω άρθρο του προσχεδίου και συνδυαζόμενες με το άρθρο 623 (κατά το οποίο μπορεί να ζητηθεί, με τη διαδικασία των άρθρων 624 έως 634, η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων «εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο»), προκύπτει ότι για τον προσδιορισμό, στο δικόγραφο της αιτήσεως εκδόσεως διαταγής πληρωμής, της χρηματικής απαιτήσεως, για την οποία ζητείται η έκδοσή της, δεν απαιτείται η έκθεση του συνόλου των γενεσιουργών της απαιτήσεως περιστατικών, αλλ' αρκεί η έκθεση τόσων πραγματικών περιστατικών που εξατομικεύουν την απαίτηση από την άποψη αντικειμένου, είδους και τρόπου γενέσεώς της και δικαιολογούν συμπέρασμα αντίστοιχης οφειλής εκείνου, κατά του οποίου απευθύνεται η αίτηση. Περαιτέρω, η εκδιδόμενη διαταγή πληρωμής περιέχει το κατ' άρθρο 630γ' ΚΠολΔ απαιτούμενο στοιχείο της αιτίας της πληρωμής όταν περιλαμβάνει, έστω χωρίς νομικό χαρακτηρισμό της

απαιτήσεως, έκθεση περιστατικών που εξατομικεύουν την εγγράφως αποδεικνυόμενη απαίτηση, για την οποία η διαταγή εκδίδεται, έτσι ώστε να προκύπτει ο λόγος της αντίστοιχης οφειλής (ΑΠ 54/90 Δνη 32. 62, ΑΠ 30/03 Δνη 44. 1346).

Εν προκειμένω, η αιτηθείσα την έκδοση της διαταγής πληρωμής Τράπεζα με την από 3.6.11 αίτησή της ισχυρίσθηκε ότι ο νυν αιτών - ανακόπτων εξέδωσε σε διαταγή της εταιρίας με την επωνυμία «C. Σ. Κ. ΑΕ» στη Χ. και παρέδωσε σ' αυτήν την υπ' αριθ. ... μεταχρονολογημένη τραπεζική επιταγή με ημερομηνία εκδόσεως 20.3.2011. Με αυτήν η εδρεύουσα στην Α. ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «Α. Β. ΑΕ» εντέλλονταν να πληρώσει σε διαταγή της ως άνω εταιρείας το ποσό των 12.495 Ε με χρέωση του υπ' αριθ. ... λογαριασμού καταθέσεων όψεως του εκδότη. Ότι την επιταγή αυτή η ως άνω εταιρία μεταβίβασε στην καθ' ης Τράπεζα στις 17.9.2010 με οπισθογράφηση «λόγω ενεχύρου» και συντάχθηκε σχετικό πινάκιο και χαρτοσημάνθηκε νομίμως. Ότι κατόπιν η καθ' ης Τράπεζα στις 21.3.2011, δηλαδή εντός της οκταήμερης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 29 Ν. 5960/1933, εμφάνισε αυτήν στην πληρώτρια τράπεζα «Α. Β.» προς πληρωμή, πλην όμως αυτή δεν πληρώθηκε, και σφραγίσθηκε με την ένδειξη «εντολή μη πληρωμής με επαρκές υπόλοιπο» και βεβαιώθηκε στο πίσω μέρος της επιταγής στις 23.3.2011. Τα ανωτέρω δε στοιχεία περιελήφθησαν και στην εκδοθείσα με βάση την αίτηση διαταγή πληρωμής. Αυτά δε, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, κρίνονται ικανά για το ορισμένο της αιτήσεως και της

διαταγής πληρωμής. Πιθανολογείται συνεπώς ότι ο πρώτος λόγος της ανακοπής θα απορριφθεί ως μη νόμιμος, αλλά και ουσία αβάσιμος αν ήθελε υποτεθεί ότι αυτός ήταν νόμιμος στηριζόμενος στις διατάξεις των άρθρ. 111 παρ. 2, 118 εδ. 4, 216 παρ. 1, 626 παρ. 2 ΚΠολΔ, 1251 ΑΚ και 18 του ν. 5960/1933 «περί επιταγής».

Με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής του ο αιτών - ανακόπτων προτείνει την ανυπαρξία της απαίτησης που ενσωματώνεται στην ως άνω ένδικη επιταγή, στην οποία στηρίχθηκε η έκδοση της υπ' αριθ. 602/2011 διαταγής πληρωμής του Πρωτοδικείου Λάρισας, την οποία αυτός ανέκαλεσε δια της από 17.3.2011 εξώδικης δήλωσής του, κοινοποιηθείσας τόσο προς τη λήπτρια εταιρεία όσο και προς την πληρώτρια τράπεζα. Συγκεκριμένα ο αιτών - ανακόπτων ισχυρίζεται ότι σε εμπορική συνεργασία που είχε με τη λήπτρια κατά το μήνα Σεπτέμβριο του έτους 2010, παρήγγειλε από την τελευταία στη Λ. συστήματα κουφωμάτων, σίτες, ρολά και λοιπά συναφή εμπορεύματα συνολικής αξίας 22.495 Ε. Προς εξόφληση του τιμήματος εξέδωσε υπέρ αυτής δύο μεταχρονολογημένες τραπεζικές επιταγές α) την με αριθμ. ... και ημερομηνία εκδόσεως 20.3.2011 που θα πληρωνόταν από τον υπ' αριθ. ... λογαριασμό του που τηρούσε στην τράπεζα «Α. Β. ΑΕ» ποσού 10.000 Ε και β) την με αριθμ. ... και ημερομηνία εκδόσεως 20.3.2011 που θα πληρώνονταν από τον ίδιο ανωτέρω λογαριασμό του που τηρούσε στην ίδια ανωτέρω τράπεζα ποσού 12.495 Ε (ένδικη επιταγή). Στη συνέχεια, η λήπτρια εταιρεία κατέθεσε την ένδικη επιταγή σε λογαριασμό της στην καθ'

ης Τράπεζα προς προεξόφληση. Όμως, κατόπιν έως και το χρόνο συζήτησης της αίτησης, δεν μερίμνησε να εκτελέσει την ανωτέρω παραγγελία και να παραδώσει τα πληρωθέντα πράγματα. Πριν δε από τη σφράγιση της επιταγής από την καθ' ης ο εκπρόσωπος της λήπτριας εταιρείας Ρ. Ν., ζήτησε από την καθ' ης την αντικατάσταση της ένδικης επιταγής με άλλη, διότι ο αιτών - ανακόπτων δεν όφειλε το ποσό αυτό λόγω μη εκτέλεσης της ως άνω συμβάσεως. Πλην όμως αυτή αρνήθηκε λόγω φερεγγυότητάς του (αιτούντος). Κατόπιν όλων τούτων, η ένδικη επιταγή δεν πληρώθηκε από τη λήπτρια εταιρεία κατά το χρόνο εμφάνισής της και σφραγίσθηκε. Όλα τα ανωτέρω γνώριζε η καθ' ης, η οποία ενήργησε κατά το χρόνο κτήσης της επιταγής προς βλάβη του.

Επί του λόγου αυτού, κατά τη διάταξη του άρθρου 22 του ν. 5960/1933 «περί επιταγής» τα εξ επιταγής εναγόμενα πρόσωπα μπορούν να αντιτάξουν κατά του κομιστή ενστάσεις που στηρίζονται σε προσωπικές τους σχέσεις με τον εκδότη ή τους προηγούμενους κομιστές, μόνο αν ο κομιστής κατά την απόκτηση της επιταγής ενήργησε με γνώση προς βλάβη του οφειλέτη. Από τη διάταξη αυτή, που εκφράζει το αναιτιώδες της ενοχής από την επιταγή, σαφώς συνάγεται ότι κατ' εξαίρεση μόνο επιτρέπεται η προβολή τέτοιων ενστάσεων από το εναγόμενο εξ επιταγής πρόσωπο κατά του κομιστή, αν ο κομιστής κατά το χρόνο κτήσεως της επιταγής αφενός τελούσε σε γνώση της υπάρξεως των ενστάσεων αυτών κατά του εκδότη ή των πριν απ' αυτόν κομιστών του τίτλου και αφετέρου ενήργησε αυτός προς βλάβη

του οφειλέτη (ΑΠ 662/10, ΑΠ 298/10, ΑΠ 694/03). Ο ως άνω λόγος, που στηρίζεται ως προς τη νομιμότητά του στην ως άνω διάταξη του Ν. 5960/1933, πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος, καθώς δεν πιθανολογείται ότι η καθ' ης Τράπεζα ενήργησε από δόλο προς βλάβη του αιτούντος - ανακόπτοντος.

Συγκεκριμένα πιθανολογείται ότι, όπως ιστορεί στην ανακοπή του ο αιτών - ανακόπτων, η σύμβαση παραγγελίας προϊόντων μεταξύ αυτού και της λήπτριας εταιρείας έλαβε χώρα το μήνα Σεπτέμβριο του έτους 2010, χωρίς να εξειδικεύεται ο ακριβής χρόνος. Με δεδομένο ότι η ενεχύραση της επιταγής από τη λήπτρια εταιρεία στην καθ' ης Τράπεζα έλαβε χώρα στις 17.9.2010, όπως τούτο προκύπτει από το ίδιο το σώμα της επιταγής, τότε η ως άνω σύμβαση παραγγελίας έλαβε χώρα από 1.9.2010 έως 17.9.2010. Κατά την τελευταία ημερομηνία δεν πιθανολογείται ότι η οικονομική κατάσταση της λήπτριας ήταν τέτοια που δεν επέτρεπε το δανεισμό της από την καθ' ης. Η ανατροπή δε της ως άνω συμβάσεως, δηλ. η μη παράδοση των παραγγελθέντων εμπορευμάτων από τη λήπτρια εταιρεία στον αιτούντα - ανακόπτοντα πιθανολογείται ότι έλαβε χώρα μετά τις 17.9.2010. Αντιβαίνει συνεπώς στη λογική να γνωρίζε η καθ' ης Τράπεζα ότι επρόκειτο η λήπτρια εταιρεία να μην εκτελέσει την παραγγελία της με τον εκδότη της επιταγής. Η άγνοια αυτή πιθανολογείται και εκ του ότι η καθ' ης Τράπεζα δεν θεώρησε την επιταγή αυτή «ευκολίας», αλλά προεξόφλησε αυτή, δηλ. κατέβαλε το ποσό αυτής στη λήπτρια εταιρεία και ανέλαβε το σώμα της επιταγής για να

εισπράξει εκείνη το αναγραφόμενο στην επιταγή ποσό μετά τις 20.03.2011, δηλ. μετά από έξι περίπου μήνες. Σημειωτέον ότι ο αιτών - ανακόπτων ήταν πελάτης της λήπτριας και κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2010 έως 31.12.2010 πληρώθηκαν από τον ίδιο 11 επιταγές υπέγγυες στην καθ' ης συνολικού ποσού 84.362,67 Ε. Ήταν συνεπώς βέβαιη για την καθ' ης η ύπαρξη πραγματικής συναλλαγής μεταξύ του αιτούντος και της λήπτριας εταιρείας.

Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι στις 17.9.2010 η λήπτρια εταιρεία μεταβίβασε με οπισθογράφηση «λόγω ενεχύρου» 18 επιταγές διαφόρων πελατών της, μεταξύ των οποίων και τις δύο ανωτέρω του αιτούντος και έναντι αυτών αυτή έλαβε από την καθ' ης ποσό 141.100 Ε. Εκ του γεγονότος τούτου προκύπτει ότι η καθ' ης δεν γνώριζε τα οικονομικά προβλήματα της λήπτριας, διότι εάν πραγματικά υπήρχαν δεν θα την χρηματοδοτούσε, αφού δεν υπήρχε περίπτωση να εισπράξει τα ποσά που είχε δώσει σε αυτήν. Μάλιστα η καθ' ης χρηματοδότησε τη λήπτρια και μετά την ενεχύραση της επιταγής ήτοι στις 24.9.2010 με το ποσό των 46.500 Ε και στις 28.9.2010 με το ποσό των 115.900 Ε. Τα οικονομικά δε προβλήματα της λήπτριας εμφανίσθηκαν κατόπιν με κατάθεση αίτησης αυτής στις 5.11.2010 για υπαγωγή της στη διαδικασία του άρθρου 99 του πτωχευτικού κώδικα. Σημειώνεται δε ότι η πρόταση της λήπτριας για αντικατάσταση της ένδικης επιταγής με άλλη της ίδιας έγινε μετά την εμφάνιση των προβλημάτων της, οπότε και κατέστη αναξίοπστη. Για αυτό και η καθ' ης δεν δέχθηκε, διότι ήταν βέβαιο ότι δεν θα εισέπραττε το ποσό αυτό από τη λήπτρια.

Επομένως, η καθ' ης ήταν καλόπιστη κατά το χρόνο κτήσης της επιταγής.

Δια του τρίτου λόγου της ανακοπής ο αιτών - ανακόπτων ισχυρίζεται ότι για την ενεχύραση της ένδικης επιταγής απαιτείτο να καταρτισθεί σύμβαση ενεχύρασης και γνωστοποίηση στον οφειλέτη, όπως δηλ. η προβλεπόμενη σύσταση ενεχύρου του Αστικού Δικαίου (άρθ. 1248 ΑΚ), πράξεις οι οποίες εν προκειμένω δεν έλαβαν χώρα. Και ο λόγος αυτός πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 1251 ΑΚ για την ενεχύραση τίτλου σε διαταγή αρκεί οπισθογράφησης του σε διαταγή του δανειστή, χωρίς να απαιτείται άλλη έγγραφη συμφωνία. Κατά δε το άρθρο 1255 παρ. 1 εδ. α του ίδιου κώδικα, αν αντικείμενο του ενεχύρου είναι τίτλος σε διαταγή, ο ενεχυρούχος δανειστής έχει δικαίωμα να εισπράξει μόνος και αν ακόμη δεν έληξε το ασφαλιζόμενο χρέος. Εξάλλου, η ενεχύραση των τίτλων σε διαταγή με οπισθογράφηση και παράδοση είχε θεσπισθεί ως ειδικός τρόπος ενεχυράσεως για ορισμένες ανώνυμες εταιρίες και προς ασφάλεια ορισμένων απαιτήσεων τους με το άρθρο 38 του Ν.Δ. 17.7/13.8.1923 «περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιριών», που εξακολουθεί να ισχύει κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ΕισΝΑΚ και το οποίο ορίζει ότι εάν αντικείμενο της ενεχυριάσεως είναι δικαιόγραφο σε διαταγή, η ενεχυρίαση γίνεται με οπισθογράφηση αυτού σε διαταγή της πιστώτριας, μη απαιτούμενης άλλης εγγράφου συμβάσεως ενεχυριάσεως.

Από τις διατάξεις αυτές, προκύπτει ότι για την ενεχύραση τίτλου σε διαταγή αρκεί η οπισθογράφηση αυτού σε διαταγή του

δανειστή, χωρίς να απαιτείται άλλη διατύπωση. Δεν αποκλείεται δε η επιλογή του κοινού τρόπου ενεχυράσεως της απαιτήσεως, με την τήρηση των διατυπώσεων των άρθρων 1247 και 1248 ΑΚ. Μεταξύ των τίτλων σε διαταγή που ενεχυράζονται με οπισθογράφηση, κατά τη διάταξη του άρθρου 1251 του ΑΚ, είναι και η επιταγή, καθόσον από τη μη ύπαρξη στο Ν. 5960/1933 «περί επιταγής», αντίστοιχης διάταξης προς εκείνη του άρθρου 19 του Ν. 5325/1932, με την οποία προβλέπεται η οπισθογράφηση λόγω ενεχύρου των συναλλαγματικών και των γραμματίων εις διαταγήν (βλ. άρθρο 77 Ν. 5325/1932), δεν μπορεί να συναχθεί ότι θεσπίζεται για την επιταγή σχετική απαγόρευση. Εξάλλου, και από τη διάταξη του άρθρου 11 παρ. 1 του Ν. 1957/1991, με την οποία επιβάλλεται τέλος χαρτοσήμου στις «επιταγές που προσκομίζονται στις Τράπεζες για είσπραξη ενεχυρίαση ή φύλαξη», προκύπτει ότι θεωρείται δεδομένη η νομιμότητα της ενεχυράσεως της τραπεζικής επιταγής. Περαιτέρω, ο οπισθογράφος που ενεργεί ενεχυρική οπισθογράφηση τραπεζικής επιταγής, χωρίς ρήτρα «άνευ ευθύνης», έχει τις ίδιες υποχρεώσεις με τον εκδότη της επιταγής, εις ολόκληρον, αναφορικά με την αναγωγική του ευθύνη για τη μη πληρωμή της επιταγής και επομένως και η λόγω ενεχύρου οπισθογράφηση τραπεζικής επιταγής επιφέρει για τον κομιστή και το, κατ' άρθρο 18 του Ν. 5960/1933, εγγυητικό αποτέλεσμα της κανονικής οπισθογράφησης (ΑΠ 241/10).

Εν προκειμένω, μεταξύ της λήπτριας της επιταγής εταιρείας «C. Σ. Κ. ΑΕ» και της καθ' ης Τράπεζας έλαβε χώρα οπισθο-

γράφηση της επιταγής με τη ρήτρα «λόγω ενεχύρου». Παρέδωσε δηλ. η ως άνω εταιρεία στην καθ' ης Τράπεζα το σώμα της επιταγής δια της ως άνω οπισθογράφησης και η καθ' ης Τράπεζα προεξόφλησε αυτήν καταβάλλοντας στην πρώτη μέρος του ποσού της επιταγής, κρατώντας την επιταγή ως ενέχυρο για την καταβολή ολόκληρου του ποσού της από την ως άνω εταιρεία και τον αιτούντα εκδότη κατά το νόμιμο χρόνο εμφάνισης αυτής αφού αυτή είχε μεταχρονολογηθεί. Δεν απαιτούνταν επομένως να γίνει γνωστοποίηση της ενεχύρασης στον εκδότη - αιτούντα.

Δια του τετάρτου λόγου της ανακοπής ο αιτών - ανακόπτων ισχυρίζεται ότι καταχρηστικά η καθ' ης προέβη στην έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, διότι κατά το χρόνο της προεξόφλησης της επιταγής γνώριζε την κατιούσα οικονομική πορεία της λήπτριας εταιρείας, καθώς και ότι είχε ήδη προ πολλού παύσει να εκτελεί της εμπορικές συναλλαγές της. Απέβλεψε δε στην κάλυψη του ποσού της επιταγής, επιβαρυνμένου με τόκους και δικαστικά έξοδα, από την προσωπική του περιουσία. Επιπρόσθετα πριν από τη σφράγιση της επιταγής η ως άνω λήπτρια είχε υποβάλει ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λάρισας αίτηση για υπαγωγή της στη Διαδικασία Συνδιαλλαγής (αρθρ. 99 Ν. 3588/2007 «Πτωχευτικός Κώδικας»), επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 102/2011 απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου, δια της οποίας έγινε δεκτή η εν λόγω αίτηση, γεγονός το οποίο γνώριζε η καθ' ης.

Ο ως άνω λόγος, θεμελιούμενος στη διάταξη του άρθ. 281 ΑΚ, πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος. Ει-

δικότερα, ως ανωτέρω εκτέθηκε στην εξέταση του δευτέρου λόγου της ανακοπής, η λήπτρια κατά το χρόνο ενεχύρασης της επιταγής (17.9.2010) δεν είχε εκδηλώσει ακόμη σημεία οικονομικής κάμψης (παύση πληρωμών, έλλειψη ρευστότητας, κατασχέσεις, πλειστηριασμοί κλπ), για αυτό άλλωστε δέχθηκε την ενεχύραση της επιταγής και τη χρηματοδότησή της όχι μόνο κατά την ανωτέρω ημερομηνία, αλλά και κατόπιν στις 24.9.2010 και στις 28.9.2010. Διότι, εάν πράγματι συνέβαινε αυτό που υποστηρίζει ο αιτών - ανακόπτων, η καθ' ης δεν θα χρηματοδοτούσε τη λήπτρια.

Δια του πέμπτου λόγου ανακοπής ο αιτών - ανακόπτων ισχυρίζεται ότι η διαταγή πληρωμής πάσχει ακυρότητας καθώς δεν έχουν τηρηθεί γι' αυτήν η νόμιμη διαδικασία του άρθρου 630 Α εδ. γ' και δ' ΚΠολΔ, ήτοι ότι ο δικαστικός επιμελητής εντός της προθεσμίας των δυο μηνών από την επίδοση της διαταγής πληρωμής στους καθ' ων αυτή, δεν κατέθεσε αντίγραφο της έκθεσης επίδοσης της ως άνω διαταγής πληρωμής στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου, και δεν καταχωρίσθηκε αυτό στο οικείο βιβλίο δημοσιεύσεων. Ο ως άνω λόγος πιθανολογείται ότι θα απορριφθεί ως μη νόμιμος, διότι και αληθής υποτιθέμενος, η αθέτηση του παραπάνω καθήκοντος του δικαστικού επιμελητή ως προς την κατάθεση αντιγράφου της εκθέσεως επιδόσεως ή της γραμματείας του δικαστηρίου ως προς την καταχώριση του αντιγράφου στο οικείο βιβλίο δεν επηρεάζει την ισχύ της διαταγής πληρωμής, εφόσον αυτή επιδόθηκε εμπρόθεσμα στους καθ' ων, ήτοι εντός του διμήνου από της εκδόσεώς της κατά το εδ.

1, γεγονός το οποίο ο αιτών - ανακόπτων δεν αμφισβητεί.

Δια του έκτου και τελευταίου λόγου της ανακοπής ο αιτών - ανακόπτων υποστηρίζει ότι η επιταγή προς εκτέλεση που του επιδόθηκε πάσχει ακυρότητα, καθώς δεν διαλαμβάνεται σε αυτή κατά τρόπο αναλυτικό, σαφή και συγκεκριμένο ο τρόπος υπολογισμού των τόκων κατά χρονολογικό προσδιορισμό, ούτε το ύψος του επιτοκίου, αλλά αντίθετα επιτάσσεται να καταβάλει το κεφάλαιο της επιταγής «με το νόμιμο τόκο από την επομένη της εμφάνισής της επιταγής μέχρι την εξόφληση». Επίσης, δεν αναφέρεται το σύνολο της οφειλής ως είχε κατά την ημέρα σύνταξης της εν λόγω επιταγής. Από το άρθρο 924 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η επιταγή, με την οποία αρχίζει η αναγκαστική εκτέλεση, πρέπει να περιέχει σύντομη μνεία του ποσού που οφείλεται, χωρίς να είναι ανάγκη να εκτίθεται το ιστορικό κάθε κονδυλίου. Ειδικότερα, αρκεί να προκύπτει από την επιταγή η αιτία της απαιτήσεως, η οποία κατ' αρχήν θα προκύπτει από το αντίγραφο του τίτλου, κάτω από το οποίο γράφεται η επιταγή, καθώς και η οφειλή κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Εφόσον έχει γίνει ο διαχωρισμός αυτός, η επιταγή παρουσιάζει πληρότητα και απόκειται στον οφειλέτη να ισχυριστεί και να αποδείξει την απόσβεση της απαιτήσεως ή την ανακρίβεια των κονδυλίων ή τον εσφαλμένο υπολογισμό ή το παράνομο των τόκων. Οι καταβολές του οφειλέτη δεν αποτελούν στοιχείο του περιεχομένου της επιταγής αναγκαίο για το κύρος της, αλλά βάση ενστάσεως του οφειλέτη. Επίσης, η παράλειψη καθορισμού του τρόπου υπολογισμού των οφειλομένων τόκων

δεν δημιουργεί ακυρότητα της επιταγής (ΑΠ 474/99 Δνη 41. 80), ούτε το ποσό του τόκου χρειάζεται να αναφέρεται στην επιταγή, αφού το μεν ποσοστό του τόκου ορίζεται από το νόμο, το δε ποσό των τόκων που θα καταβληθεί μπορεί να βρεθεί με απλό μαθηματικό υπολογισμό, βάσει του ποσοστού αυτού και του χρονικού διαστήματος που θα έχει παρέλθει μέχρι την ημερομηνία εξοφλήσεως της επιταγής. Αν η επιταγή δεν περιέχει τα ως άνω στοιχεία επέρχεται ακυρότητα, η οποία κηρύσσεται από το δικαστήριο, εφόσον κατά την κρίση του προκαλείται από την αοριστία της επιταγής στον οφειλέτη δικονομική βλάβη, η οποία δεν μπορεί να επανορθωθεί με άλλο τρόπο, παρά με την κήρυξη της ακυρότητας (ΑΠ 1773/01 Δνη 43. 1386, ΑΠ 734/00 Δνη 41. 1612, ΑΠ 474/99 Δνη 41. 80, ΕφΑθ 2838/02 Δνη 43. 1460, ΕφΑθ 3009/01 Δνη 42. 1372).

Στην προκειμένη περίπτωση ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι νόμιμος, στηριζόμενος στη διάταξη του 924 ΚΠολΔ. Από τα προσκομιζόμενα όμως έγγραφα πιθανολογείται ότι αυτός θα απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος. Συγκεκριμένα, η καθής η ανακοπή με την από 10.6.11 επιταγή της προς πληρωμή που επέδωσε στις 22.6.11 στον αιτούντα - ανακόπτοντα επέταξε προς αυτόν να της καταβάλει: α) ποσό 12.495 Ε για κεφάλαιο νομιμότοκα από 22.3.11, β) ποσό 359,9 Ε για επιδικασθείσα δικαστική δαπάνη, γ) ποσό 35 Ε για απόγραφο της εκδοθείσης διαταγής πληρωμής, τέλος απογράφου, αντίγραφο εξ απογράφου, και επίδοση της διαταγής πληρωμής, δ) ποσό 15 Ε αμοιβή για σύνταξη της επιταγής, τα τελευταία δε υπό στοιχεία β, γ και δ κον-

δύλια νομιμότοκα από την κοινοποίηση της επιταγής (22.6.11). Με αυτό το περιεχόμενο η ως άνω από 10.6.11 επιταγή προς πληρωμή παρουσιάζει πληρότητα, καθόσον προκύπτει από αυτήν με σαφήνεια η οφειλή κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Σημειώνεται δε ότι ο περιορισμός του αντικειμένου της επιταγής δεν παρακωλύει την έννομη ισχύ της, εφόσον δεν έχει συμπληρωθεί με εξόφληση, έως της κατακυρώσεως των οφειλομένων (ΑΠ 253/02 Δνη 44. 148, ΑΠ 675/01 Δνη 42. 1574, 310/92 Δ 23. 813, ΕφΑθ 1839/02 Δνη 45. 852, ΕφΘεσ 635/97 Δνη 38. 1895, ΕφΠειρ 911/94 Δνη 36. 672). Εφόσον λοιπόν πιθανολογήθηκε ότι κανένας από τους προτεινόμενους λόγους της ανακοπής δεν θα ευδοκιμήσει, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση...

327/2012 (Ασφ. Μέτρα)

Πρόεδρος: Παύλος Μαυρομάτης

Δικηγόροι: Μαρία Γκλάντις-Βλαχομήτρου, Αλεξάνδρα Κωνσταντινίδου

Για την εξάλειψη προσημείωσης απαιτείται αίτηση στον υποθηκοφύλακα, στηριζόμενη σε συναίνεση του δανειστή ή σε δικ. απόφαση όταν ο δανειστής δεν παρέχει συναίνεση συμβολαιογραφική. Αν είναι δεδομένη η συναίνεση του δανειστή η εξάλειψη εμπίπτει στη δικαιοδοσία και μόνον του υποθηκοφύλακα, αποκλεισμένης της δικαστικής δικαιοδοσίας, αφού, λόγω συναίνεσης, δεν υφίσταται διαφορά.

Επί άρνησης του υποθηκοφύλακα για εξάλειψη, η διαφορά εμπίπτει στη δικαιοδοσία του ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία.

Ι. Από τη διάταξη του άρθ. 1 αριθ. 1 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι: «στη δικαιοδοσία των τακτικών πολιτικών δικαστηρίων ανήκουν α) οι διαφορές ιδιωτικού δικαίου, εφόσον ο νόμος δεν τις έχει υπαγάγει σε άλλα δικαστήρια», τη διάταξη του άρθ. 2 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι: «τα πολιτικά δικαστήρια απαγορεύεται να επεμβαίνουν σε διοικητικές διαφορές ή υποθέσεις που υπάγονται σε διοικητικά δικαστήρια ή αρχές, όπως επίσης απαγορεύεται τα διοικητικά δικαστήρια ή αρχές να επεμβαίνουν σε διαφορές ή υποθέσεις του ιδιωτικού δικαίου και επιτρέπεται μόνο η εξέταση των ζητημάτων που ανακύπτουν παρεμπιπτόντως», τη διάταξη του άρθ. 4 εδ. α' ΚΠολΔ, που ορίζει ότι: «τα δικαστήρια ερευνούν την έλλειψη δικαιοδοσίας και αυτεπάγγελα στις περιπτώσεις των άρθ. 1 και 2....», τη διάταξη του άρθ. 1324 ΑΚ, που ορίζει ότι: «οι υποθήκες που έχουν εγγραφεί εξαλείφονται από το βιβλίο υποθηκών είτε με τη συναίνεση του δανειστή είτε με τελεσίδικη απόφαση», τη διάταξη του άρθ. 1325 ΑΚ, που ορίζει ότι: «η συναίνεση του δανειστή για την εξάλειψη γίνεται με μονομερή συμβολαιογραφική δήλωση», τη διάταξη του άρθ. 1323 ΑΚ που ορίζει ότι «Απόσβεση της προσημείωσης επέρχεται από τους λόγους που ισχύουν και για την υποθήκη, καθώς και 1. με την ανάκληση της απόφασης που διέταξε την προσημείωση 2. αν μέσα σε ενενήντα ημέρες από την τελεσίδικη απόφαση που επιδικάζει την απαίτηση δεν τράπηκε σε υποθήκη» και τη διάταξη του άρθ. 1330 ΑΚ που ορίζει ότι: «Η προσημείωση εξαλείφεται: 1. με συναίνεση του δανειστή, που παρέχεται όπως και για την εξάλειψη της υποθήκης

2. αν προσαχθεί απόφαση που ανακαλεί την απόφαση που είχε διατάζει την εγγραφή της ή απόφαση που διατάζει την εξάλειψη της. 3. αν από την τελεσίδικη επιδίκαση της απαίτησης πέρασαν ενενήντα ημέρες χωρίς η προσημείωση να τραπεί σε υποθήκη», προκύπτει ότι ιδιωτική διαφορά υφίσταται όταν το αντικείμενο της δίκης είναι έννομη σχέση του ιδιωτικού δικαίου, δηλαδή αμφισβήτηση ή έριδα των διαδίκων περί την ύπαρξη, την έκταση, το περιεχόμενο ή τα υποκείμενα βιοτικής σχέσης συγκεκριμένου προσώπου προς άλλο πρόσωπο ή πράγμα (ΟΛΑΠ 7/01, ΟΛΑΠ 8/00, ΑΠ 316/11, ΑΠ 485/08, ΑΠ 1800/87 ΕΕΝ 1988. 921, ΕφΠειρ 1208/88 ΠειρΝ 1988. 433, Β. Βαθρακοκόλη, ΚΠολΔ, 1994, τόμ. Α', άρθ. 1, σσ. 25). Ακόμη, ότι για την εξάλειψη της προσημείωσης, η οποία είναι διαγραφή της προσημείωσης από το βιβλίο υποθηκών με πράξη του υποθηκοφύλακα, που σημειώνει στην οικεία στήλη του βιβλίου ότι η γραμμένη προσημείωση εξαλείφεται, απαιτείται αίτηση του ενδιαφερόμενου προς τον αρμόδιο υποθηκοφύλακα, η οποία πρέπει να στηρίζεται είτε σε συναίνεση του δανειστή, όταν εκείνος συναινεί, είτε σε δικαστική απόφαση (ανακλητική των ασφαλιστικών μέτρων), όταν εκείνος δεν συναινεί (Β. Βαθρακοκόλη, ΑΚ, 1994, γ' έκδ., τόμ. Β', σσ. 1831, Κ. Βαβούσκου, Εμπράγματον Δίκαιον, 1979, ε' έκδ. §§460-461, σσ. 470 επ.). Η ανωτέρω συναίνεση δίδεται ενώπιον συμβολαιογράφου (άρθ. 1325, 159§1 ΑΚ). Συνεπώς όταν είναι δεδομένη η συναίνεση του δανειστή η εξάλειψη της προσημείωσης εμπίπτει στην δικαιοδοσία και μόνο της αρμόδιας διοικητικής αρχής, εν προ-

κειμένω του αρμοδίου υποθηκοφύλακα, αποκλεισμένης της ανωτέρω δικαιοδοσίας της δικαστικής αρχής, αφού δεδομένης της συναίνεσης του δανειστή δεν υφίσταται διαφορά με την ανωτέρω έννοια (ΠΠρΒολ 22/98 αδημ., ΠρΘεσ 278/71 ΑρχΝ 23. 405, Βασ. Βαθρακοκόλη, ΕΡΝΟΜΑΚ, 2008, τόμ. Δ', άρθ. 1330, σελ. 702). Μόνο όταν ο οφειλέτης της προσημειωμένης απαίτησης ή εκείνος που έχει έννομο συμφέρον απευθυνθεί προς τον αρμόδιο υποθηκοφύλακα για την εξάλειψη της προσημείωσης και αυτός, αν και συνέτρεχαν οι όροι εξάλειψης, αρνηθεί την εξάλειψή της από τα βιβλία υποθηκών, τότε η ανωτέρω διαφορά εμπίπτει στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου και μάλιστα του Μονομελούς Πρωτοδικείου κατά την ειδική διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθ. 739 επ. ΚΠολΔ, 791 ΚΠολΔ, βλ. Χαρ. Απαλαγάκη, Προσημείωση Υποθήκης, 2005, σσ. 232).

II. Με την κρινόμενη αίτηση ο αιτών εκθέτει ότι δυνάμει των με αριθ. 1978/03 και 1522/04 αποφάσεων του Δικαστηρίου τούτου (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων) η καθ'ης ενέγραψε σε βάρος της λεπτομερώς περιγραφόμενης ακίνητης περιουσίας του δυο προσημειώσεις, η πρώτη μέχρι ποσού 96.000 Ε και δεύτερη μέχρι ποσού 36.000 Ε, προκειμένου αυτή να εξασφαλισθεί για τα δάνεια που του είχε χορηγήσει. Ότι οι ως άνω προσημειώσεις έχουν εγγραφεί στον τόμο ... με αριθ. ... των βιβλίων υποθηκών του Υποθηκοφυλακείου Λ. και δεν έχουν τραπεί σε υποθήκες. Ότι παρόλο που έχει εξοφλήσει ολοσχερώς τις χρηματικές απαιτήσεις των δανείων της καθ'ης, η τελευταία αρνείται την εξάλειψή τους. Ζητεί την ανάκληση των ως άνω

αποφάσεων εγγραφής των προσημειώσεων και την καταδίκη της καθ'ης στη δικαστική του δαπάνη.

III. Η καθ'ης δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου αρνήθηκε την ως άνω αίτηση, και συνολολόγησε ότι πράγματι ο αιτών έχει εξοφλήσει τα ένδικα δάνεια και ήδη από 3.11.09 συναινεί στην εξάλειψη των επίδικων προσημειώσεων. Το τελευταίο δε γεγονός πιθανολογήθηκε και από τα προσκομισθέντα μετ' επικλήσεως αυτής έγγραφα (βλ. σχ. από 3.11.09 έγγραφο της καθ'ης απευθυνόμενο στον αιτούντα, και από 3.10.09 έγγραφα αλληλογραφίας). Με βάση όμως αυτά, δηλ. ότι ο αιτών εξόφλησε ολοσχερώς κάθε απαίτηση της καθ'ης και ότι η τελευταία δέχεται την εξάλειψη των επίδικων προσημειώσεων, δεν υφίσταται ιδιωτική διαφορά μεταξύ αιτούντος και καθ'ης και συνεπώς δεν υπάρχει δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων να επιληφθούν της υπόθεσης, αφού δεδομένης της συναίνεσης της καθ'ης η εξάλειψη των προσημειώσεων εμπίπτει αποκλειστικά και μόνο στη δικαιοδοσία του Υποθηκοφύλακα Λ., ο οποίος υποχρεούται, όταν υποβληθεί σχετική αίτηση του αιτούντος προσκομίζοντας συμβολαιογραφική συναίνεση της καθ'ης για την εξάλειψη των προσημειώσεων (άρθ. 1330 ΑΚ), να προβεί στη σχετική εξάλειψη από τα βιβλία υποθηκών. Μόνο όταν αυτός αρνηθεί την εξάλειψή τους από τα ανωτέρω βιβλία, αν και συνέτρεχαν οι όροι εξάλειψης, ιδρύεται δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων και αρμοδιότητα του Μονομελούς Πρωτοδικείου (διαδικασία εκουσίας δικαιοδοσίας - άρθ. 791 ΚΠολΔ) να άρει την άρνηση του υποθηκοφύλακα.

Πρέπει επομένως να απορριφθεί η αίτηση λόγω έλλειψης δικαιοδοσίας (άρθ. 1, 2 και 4 ΚΠολΔ)...

777/2012 (Ασφ. Μέτρα)

Πρόεδρος: Παύλος Μαυρομάτης
Δικηγόροι: Διαμαντής Παπανικολάου, Αθαν. Ψάλτης

Επιμήκυνση της βραχύχρονης παραγραφής της επιδικαζόμενης με δ/γή πληρωμής αξίωσης σε 20ετή αφότου η δ/γή αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, λόγω τελεσίδικης απόρριψης της ασκηθείσας κατ' αυτής ανακοπής ή λόγω επίδοσής της 2 φορές και μη άσκησης ανακοπής.

Οι αγωγές του κομιστή κατά των υπόχρεων εξ επιταγής παραγράφονται μετά 6 μήνες από τη λήξη της προθεσμίας προς εμφάνιση, επί δε μεταχρονολογημένης επιταγής από την αναγραφόμενη ημερομηνία έκδοσης. Αναστολή και διακοπή της παραγραφής κατά τα 255 έως 270 ΑΚ, ως και πρόσθετα κατά το 634 ΚΠολΔ. Διακοπή παραγραφής με επίδοση της δ/γής και αναστολή μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της ανακοπής, είτε αυτή γίνεται δεκτή είτε απορρίπτεται.

Επί αίτησης αναστολής εκτέλεσης τα δικ. έξοδα βαρύνουν τον αιτούντα.

Η δικ. μεσεγγύηση της επιταγής εις χείρας τρίτου δεν επάγεται αναστολή ή διακοπή παραγραφής της αξίωσης, αλλά αδραντοποιεί προσωρινά το αμφισβητούμενο δικαίωμα και δημιουργεί μόνο έμμεσες συνέπειες στο ουσιαστικό δικαίο, όπως αναστολή δικονομικών (όχι υπερημερίας) τόκων,

δεν συνιστά δε αντικειμενική αδυναμία για διενέργεια διαδικαστικής πράξης διακοπτικής της παραγραφής. Εάν δεν είναι δυνατή η έκδοση δ/γής πληρωμής λόγω μη κατοχής της επιταγής συνεπεία δικ. μεσεγγυήσής της, ο δικαιούχος μπορεί να διακόψει την παραγραφή με άσκηση αγωγής ή επίδοση εξωδίκου.

I. Η διαταγή πληρωμής αποτελεί μεν εκτελεστό τίτλο, σύμφωνα με το άρθρο 631 ΚΠολΔ, η παραγραφή όμως της αξίωσης που επιδικάζεται με αυτή, αν τυχόν είναι μικρότερη των 20 ετών, δεν γίνεται εικοσαετής, βάσει του άρθρου 268 ΑΚ, με μόνη την έκδοσή της, αλλά μόνο από τότε που θα αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, είτε λόγω απορρίψεως της ασκηθείσας κατ' αυτής ανακοπής, είτε λόγω επιδόσεως της δύο φορές, κατά τα άρθρα 632 και 633 ΚΠολΔ, και μη ασκήσεως ανακοπής (ΟΛΑΠ 30/87 ΝοΒ 36. 96, ΑΠ 4464/97 Δνη 39. 375, ΑΠ 576/94 Δνη 36. 865). Εξάλλου, κατά το άρθρο 52 παρ. 1 του Ν. 5960/1933 «περί επιταγής», οι αγωγές του κομιστή κατά των οπισθογράφων, του εκδότη και των άλλων υποχρέων παραγράφονται μετά από έξι μήνες από τη λήξη της προθεσμίας προς εμφάνιση και σε περίπτωση μεταχρονολογημένης επιταγής από της αναγραφόμενης επ' αυτής ως ημερομηνίας εκδόσεώς της (ΜονΠρΘεσ 25252/07 αδημ.). Η παραγραφή αυτή αναστέλλεται και διακόπτεται σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 255 έως 270 ΑΚ. Πρόσθετο λόγο διακοπής και αναστολής της παραγραφής καθιερώνουν οι εφαρμοζόμενες, μαζί με τις ανωτέρω, και στην

περίπτωση δικαστικής επιδίωξης της απαιτήσεως από επιταγή με τη διαδικασία της διαταγής πληρωμής, ουσιαστικού περιεχομένου διατάξεις των παρ. 1 και 2 του άρθρου 634 ΚΠολΔ, κατά την πρώτη των οποίων η επίδοση της διαταγής πληρωμής διακόπτει την παραγραφή, κατά τη δεύτερη δε η παραγραφή αναστέλλεται από την επίδοση της διαταγής πληρωμής μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της ανακοπής που ασκήθηκε. Παρά δε τη γραμματική διατύπωση της παρ. 2, με την οποία φαίνεται να περιορίζεται η εφαρμογή της μόνο στην περίπτωση που η ανακοπή γίνεται δεκτή και ακυρώνεται η διαταγή πληρωμής, εφόσον ο σκοπός του νομοθέτη, που σαφώς προκύπτει από τη διάταξη αυτή, είναι η προστασία του κομιστή της επιταγής κατά τη διάρκεια της επί της ανακοπής δίκης από τη συμπλήρωση της ανωτέρω βραχυχρόνιας εξάμηνης παραγραφής, ο ίδιος σκοπός υφίσταται και στην περίπτωση κατά την οποία δεν ακυρωθεί αλλά απορριφθεί η ανακοπή και επικυρωθεί η διαταγή πληρωμής, με αποτέλεσμα να θεωρείται ότι η παραγραφή έχει ανασταλεί και στην περίπτωση αυτή για το ίδιο χρονικό διάστημα (ΑΠ 667/07).

II. Ο αιτών ζητεί να ανασταλεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδεται σε βάρος του, δυνάμει της υπ' αριθ. 924/11 διαταγής πληρωμής του Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της από 29.8.11 ανακοπής του, την οποία άσκησε νομότυπα και εμπρόθεσμα κατά της εκτέλεσης αυτού, για τους λόγους που αναφέρει σ' αυτή, γιατί πιθανολογείται η ευδοκίμηση της ανακοπής του

και ότι η εκτέλεση θα προκαλέσει σ' αυτόν ανεπανόρθωτη βλάβη. Ζητεί επίσης να καταδικασθεί η καθ' ης στην καταβολή των δικαστικών του εξόδων.

III. Με το ανωτέρω περιεχόμενο η αίτηση, όπως αυτή παραδεκτά διορθώθηκε (άρθ. 224 ΚΠολΔ), και ασκήθηκε εμπροθέσμως (άρθ. 938§3 ΚΠολΔ), αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρ. 1 στοιχ. α', 3 §1, 12 §1, 13, 632, 686 ΚΠολΔ κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 938 παρ. 1 και 632 ΚΠολΔ, εκτός από το αίτημά της περί επιβολής των δικαστικών εξόδων σε βάρος της καθ' ης, δεδομένου ότι επί της υπό κρίση αίτησης αναστολής εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 178 παρ. 3 του Κώδικα περί Δικηγόρων, κατά την οποία τα δικαστικά έξοδα βαρύνουν πάντοτε τον αιτούντα, καθώς και του αιτήματος της αναστολής μέχρι τελεσιδικίας, αφού κατά ρητή διάταξη του άρθρ. 938§4 η αναστολή μπορεί να διαταχθεί μόνο ώσπου να εκδοθεί η οριστική απόφαση επί της ανακοπής και υπό τον όρο να συζητηθεί μέσα σε προθεσμία που θα ορίσει το Δικαστήριο. Κατόπιν των ανωτέρω, η αίτηση πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

IV. Από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα ... πιθανολογήθηκαν (άρθ. 690§1 ΚΠολΔ) τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά: Κατόπιν της από 25.7.11 αιτήσεως της καθ' ης η αίτηση κατά του αιτούντος, ενώπιον του Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας, εκδόθηκε από τον

τελευταίο η υπ' αριθ. 924/29.7.11 διαταγή πληρωμής. Σύμφωνα με αυτή ο αιτών υποχρεώθηκε να καταβάλει στην καθ' ης νομιμοτόκως ποσό ύψους 149.625 Ε, καθώς και δικαστική δαπάνη ύψους 3.990,4 Ε. Η ως άνω διαταγή πληρωμής εκδόθηκε δυνάμει της υπ' αριθ. ... τραπεζικής επιταγής της Α. Τράπεζας της Ελλάδος, ποσού ύψους 149.625 Ε. Η επιταγή αυτή εκδόθηκε με μεταχρονολογημένη ημερομηνία, ήτοι στις 31.12.2009 από τον αιτούντα σε διαταγή της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «Γ. Π. & Σια Ε.Ε.», η οποία την μεταβίβασε με νόμιμη οπισθογράφηση στην καθ' ης. Δεν πληρώθηκε δε εντός της οκταήμερης προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 29 Ν. 5960/1933, όταν στις 30.9.2009 την εμφάνισε πριν τον φερόμενο χρόνο έκδοσής της η τελευταία, για αυτό και εκδόθηκε η ανωτέρω διαταγή πληρωμής. Τη διαταγή πληρωμής μετ' επιταγής προς πληρωμή επέδωσε η καθ' ης στον αιτούντα στις 29.7.2011. Κατά αυτής ο αιτών άσκησε εμπρόθεσμα στις 29.8.11 την από ιδίας ημερομηνίας ανακοπή του (άρθ. 632 ΚΠολΔ) για την οποία ορίσθηκε χρόνος συζήτησής της η 4.10.12, παράλληλα δε άσκησε την κρινόμενη αίτηση αναστολής. Δια της ως άνω ανακοπής και με τον πρώτο του λόγο ο αιτών (ανακόπτων) ισχυρίζεται ότι η απαίτηση της καθ' ης η αίτηση από την ένδικη τραπεζική επιταγή, ποσού 149.625 Ε, που εκδόθηκε από τον αιτούντα στις 31.12.2009 σε διαταγή της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «Γ. Π. & Σια Ε.Ε.», η οποία την οπισθογράφησε στην καθ' ης, με βάση την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής που αποτελεί τον εκτελεστό τίτλο βάσει του οποίου επισπεύδεται η

προσβαλλόμενη αναγκαστική εκτέλεση εις βάρος αυτού, υπέκυψε, μετά τη σφράγιση της επιταγής και μέχρι την έκδοση της διαταγής πληρωμής και την πρώτη επίδοση αυτής προς αυτόν (αιτούντα), στη βραχυχρόνια (εξάμηνη) παραγραφή του άρθρου 52 του ν. 5960/1933 «περί επιταγής» σε συνδυασμό με άρθρο 270 ΑΚ και τούτο διότι από τη λήξη της προς εμφάνιση προθεσμίας (8.1.2010) έως το χρόνο επίδοσης της διαταγής πληρωμής (29.7.2011) παρήλθε χρόνος πλέον των έξι μηνών, χωρίς ενδιάμεσα να μεσολαβήσει οποιαδήποτε διακοπτική της παραγραφής πράξη. Ο λόγος αυτός της ανακοπής παραδεκτώς προβάλλεται, με την ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ και είναι νόμιμος, στηριζόμενος στα άρθρα 247, 251, 277 ΑΚ και 52 του ν. 5960/1933, πιθανολογείται δε ότι θα γίνει δεκτός και ως ουσιαστικά βάσιμος, αφού πιθανολογήθηκε ότι μετά τη λήξη της προς εμφάνιση προθεσμίας της ως άνω επιταγής, που ως μεταχρονολογημένη με χρόνο έκδοσης την 31.12.09 έληγε στις 8.1.2010, η εκδοθείσα ένδικη διαταγή πληρωμής με πρώτο ακριβές αντίγραφο του απογράφου της ανωτέρω διαταγής πληρωμής με επιταγή προς εκτέλεση επιδόθηκε στον αιτούντα (ανακόπτοντα) στις 29.7.2011. Έτσι όμως συμπληρώθηκε η εξάμηνη προθεσμία του άρθ. 52 του ν. 5960/1933 (αν. μείζ. σκ. υπό Ι), χωρίς στο μεταξύ να μεσολαβήσει κάποια πράξη διακοπής ή αναστολής αυτής (παραγραφής).

Η καθ' ης ισχυρίζεται ότι ο αιτών - ανακόπτων ζήτησε και έλαβε στις 13.10.09 προσωρινή διαταγή από το Δικαστήριο τούτο, σύμφωνα με την οποία η ένδικη επιταγή, δυνάμει της οποίας εκδόθηκε

μετέπειτα η ανακοπείσα διαταγή πληρωμής, είχε τεθεί προσωρινά υπό δικαστική μεσεγγύηση εις χείρας τρίτου (Διευθυντή της Α.Τ.Ε.). Εν συνεχεία με την υπ' αριθ. 1475/27.5.10 απόφαση του ιδίου ανωτέρω Δικαστηρίου επικυρώθηκε η ανωτέρω προσωρινή διαταγή και το σώμα της επιταγής ετέθη υπό δικαστική μεσεγγύηση μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί σχετικής αγωγής που άσκησε ο αιτών - ανακόπτων. Ήλθε δε στην κατοχή της η ως άνω επιταγή στις 7.4.11.

Περαιτέρω συνεχίζει η καθ' ης, η κατάσταση της μεσεγγύησης αποτελεί γεγονός ανωτέρας βίας κατ' άρθ. 255 ΑΚ και έχει ως συνέπεια την αναστολή του χρόνου της παραγραφής. Ήτοι το χρονικό διάστημα από 13.10.09 έως 7.4.11 δεν προσμετράται στο χρόνο της παραγραφής της αξίωσής της να στραφεί κατά του εκδότη της επιταγής. Ο ισχυρισμός αυτός εκτιμώμενος ως ένσταση αναστολής - διακοπής της εξάμηνης παραγραφής, κρίνεται νόμω αβάσιμος, αφού αυτή καθ' εαυτή η θέση υπό μεσεγγύηση της επιταγής δεν συνεπάγεται την αναστολή ή τη διακοπή της παραγραφής της ενοχικής ή εμπραγμάτου αξιώσεως της καθ' ης (ΟΛΑΠ 5/06, ΑΠ 1429/95). Η δικαστική μεσεγγύηση του πράγματος αδρανοποιεί προσωρινά το αμφισβητούμενο δικαίωμα, προς εξασφάλιση του αποτελέσματος της κύριας δίκης. Δημιουργεί δε μόνο έμμεσες συνέπειες στο ουσιαστικό δίκαιο, όπως αναστολή δικονομικών τόκων, όχι όμως τόκων υπεργημερίας (ΑΠ 679/99 Δνη 2000. 450, Λ.-Μ. Θ. Πίψου, Δικαστική Μεσεγγύηση, ως ασφαλιστικό μέτρο κατά τον ΚΠολΔ, 2010, σσ. 187). Ούτε συνιστά αντικειμενική αδυ-

ναμία κατά το άρθρο 255 ΑΚ να ενεργηθεί οποιαδήποτε διαδικαστική πράξη, η οποία θα διέκοπτε την παραγραφή (ΑΠ 852/01 Δνη 42. 929 = ΧρΙΔ 2001. 600).

Εν προκειμένω, στην καθ' ης δεν ήταν δυνατή η έκδοση διαταγής πληρωμής, αφού για αυτήν απαιτείτο η κατοχή - προσκόμιση του τίτλου στον αρμόδιο Δικαστή, αυτή όμως μπορούσε, είτε με την άσκηση αγωγής, ή την επίδοση εξωδίκου περί της ασκήσεως του δικαιώματός της στον αιτούντα - ανακόπτοντα, να διακόψει την εξάμηνη παραγραφή που έτρεχε σε βάρος της. Οι ως άνω ενέργειες δεν απαιτούν την κατοχή του τίτλου για την άσκησή τους. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι ο αιτών θα υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη αν συνεχιστεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτελέσεως. Επομένως, εφόσον πιθανολογείται ότι η ανακοπή θα γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη ως προς τον πρώτο λόγο της (παρελκούς της έρευνας των λοιπών λόγων της) και ο κίνδυνος ανεπανόρθωτης βλάβης του αιτούντος από την αναγκαστική εκτέλεση, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και να ανασταλεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτελέσεως όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό...

1257/2012 (Ασφ. μέτρα)

Δικαστής: Χριστίνα Τζίμα

Δικηγόροι: Αντ. Βελήσαριου, Κων. Κόκκας

Η ανακοπή για διόρθωση της έκθεσης κατάσχεσης πρέπει να κατατίθεται, με ποινή απαραδέκτου, 5 εργάσιμες

ημέρες πριν την ημέρα του πλειστηριασμού.

Το Σάββατο, χωρίς να είναι αργία ή εξαιρετέα, δεν είναι εργάσιμη ημέρα, αφού δεν λειτουργούν τα δικαστήρια, και δεν προσμετράται, όπως ούτε η 3η Οκτωβρίου, εορτή του Αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτου, που είναι ημέρα υποχρεωτικής αργίας για τα δικαστήρια όλης της χώρας.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 954 παρ. 4 εδάφ. α' και γ' ΚΠολΔ, ύστερα από ανακοπή του επισπεύδοντος ή του καθ' ου η εκτέλεση ή οποιουδήποτε άλλου έχει έννομο συμφέρον, το αρμόδιο κατά το άρθρο 933 δικαστήριο, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ., μπορεί να διατάξει τη διόρθωση της έκθεσης, ιδίως ως προς την περιγραφή του κατασχεθέντος, την εκτίμηση και την τιμή πρώτης προσφοράς. ... Η ανακοπή είναι απαράδεκτη, αν δεν κατατεθεί το αργότερο πέντε (5) εργάσιμες ημέρες πριν από την ημέρα του πλειστηριασμού. Περαιτέρω, με το άρθρο 1 παρ. 1 της από 29.12.1980 Πράξεως Νομοθετικού Περιεχομένου, που κυρώθηκε με το ν. 1157/1981, καθιερώθηκε από 1 Ιανουαρίου 1981 πενθήμερη εβδομάδα εργασίας, αρχόμενη από Δευτέρα μέχρι και Παρασκευή, για το προσωπικό του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου. Ακολουθως, στην παρ. 10 του ίδιου άρθρου ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι το Σάββατο δεν θεωρείται ως ημέρα αργίας (εξαιρεσίμη) και δεν καταβάλλονται στο απασχολούμενο προσωπικό οι προβλεπόμενες από το

νόμο προσαυξήσεις, στη δε επόμενη παρ. 11 ορίζεται ποιες είναι οι ημέρες αργίας και ημιαργίας των ανωτέρω υπηρεσιών. Τέλος, κατά την παρ. 12 του ίδιου άρθρου, η διαδρομή των προθεσμιών, που τάσσονται από το νόμο ή τα δικαστήρια, αρχίζει από την επόμενη ημέρα της επιδόσεως ή του γεγονότος που αποτελεί την αφετηρία της και λήγει τη 19.00 ώρα της τελευταίας ημέρας, εάν δε αυτή είναι κατά νόμο εξαιρετέα ή Σάββατο, λήγει την ίδια ώρα της επόμενης εργάσιμης ημέρας.

Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι το Σάββατο, χωρίς να είναι αργία ή εξαιρετέα, δεν είναι εργάσιμη ημέρα και συνεπώς όταν ο νόμος για την επιχείρηση ορισμένης διαδικαστικής πράξεως τάσσει προθεσμία, που αναφέρεται σε εργάσιμες ημέρες, δεν πρέπει στην προθεσμία αυτή να προσμετράται το Σάββατο, όπως ακριβώς και η Κυριακή, εφόσον κατά το Σάββατο δεν είναι δυνατή η επιχείρηση των πράξεων, για τις οποίες τάσσεται η προθεσμία. Η σε εργάσιμες ημέρες, λοιπόν, προσδιοριζόμενη προθεσμία δεν μπορεί να νοηθεί παρά και σε σχέση με τη λειτουργία των δικαστηρίων και τη δυνατότητα επιχειρήσεως διαδικαστικών πράξεων, που απευθύνονται στο δικαστήριο (ΑΠ 14/05 Δνη 2005. 1420, ΑΠ 695/03, Δνη 45. 114). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 25 του Ν. 1941/1991 ορίζεται η 3η Οκτωβρίου, κατά την οποία εορτάζεται η μνήμη του Αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτου, ως ημέρα της Δικαιοσύνης και καθορίζεται ως ημέρα υποχρεωτικής αργίας για τις δικαστικές υπηρεσίες και τα δικαστήρια ολόκληρης της χώρας (ΑΠ 199/09 Δνη 2010. 769).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την

υπό κρίση ανακοπή, οι ανακόπτοντες, επικαλούμενοι έννομο συμφέρον τους, ζητούν να διορθωθεί η υπ' αριθ. .../2012 έκθεση αναγκαστικής κατάσχεσης ακίνητης περιουσίας και η υπ' αριθ. .../2012 περίληψη κατασχετήριας έκθεσης ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας Μ. Π., με την οποία την 10η Οκτωβρίου 2012 εκτίθεται σε αναγκαστικό πλειστηριασμό το ακίνητό τους, που περιγράφεται στην έκθεση κατάσχεσης και την ως άνω περίληψή της, με επίστευση της καθ' ης, για την ικανοποίηση απαίτησής της, επειδή, όπως ισχυρίζονται, η αξία του κατασχεθέντος ακινήτου είναι πολύ μεγαλύτερη από εκείνη που αναφέρεται στις ως άνω έκθεση και περίληψη της κατασχετήριας έκθεσης και συναφώς η τιμή πρώτης προσφοράς ορίσθηκε χαμηλή, να ορισθεί νέα ημέρα πλειστηριασμού και να διαταχθεί επανάληψη των γνωστοποιήσεων και των δημοσιεύσεων. Όπως, όμως, προκύπτει από το δικόγραφο της ανακοπής, αυτή κατατέθηκε την 2 Οκτωβρίου 2012, ημέρα Τρίτη και από την επομένη της καταθέσεως της ανακοπής, ήτοι την 3η Οκτωβρίου 2012, ημέρα Τετάρτη, που άρχισε η κατά το άρθρο 954 παρ. 4 ΚΠολΔ προθεσμία των πέντε εργασίμων ημερών και μέχρι την ημέρα του πλειστηριασμού, την 10.10.2012, ημέρα Τετάρτη, παρεμβάλλονται η Τετάρτη 3η Οκτωβρίου 2012, ημέρα κατά την οποία εορτάζεται η μνήμη του Αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτου, που σύμφωνα με το άρθρο 25 του Ν. 1941/1991 έχει καθορισθεί ως ημέρα της Δικαιοσύνης και ημέρα υποχρεωτικής αργίας για τις δικαστικές υπηρεσίες και τα δικαστήρια ολόκληρης της χώρας, το Σάββατο 6.10.2012

και η Κυριακή 7.10.2012. Οι ημέρες αυτές δεν συνυπολογίζονται στην προθεσμία και συνεπώς, η ένδικη ανακοπή, με την οποία διώκεται η διόρθωση της έκθεσης κατάσχεσης και της περίληψης αυτής, ασκήθηκε εκπροθέσμως, ήτοι τέσσερις εργάσιμες ημέρες πριν τον πλειστηριασμό (4η, 5η, 8η και 9η Οκτωβρίου 2012) και όχι πέντε εργάσιμες ημέρες. Κατά συνέπεια, πρέπει η υπό κρίση ανακοπή να απορριφθεί, ως απαράδεκτη...

1261/2012 (Ασφ. Μέτρα)

Πρόεδρος: Παύλος Μαυρομάτης

Δικηγόροι: Αικατερίνη Γραμμενοπούλου, Ανδρ. Χατζηλάκος

Εκτέλεση σε βάρος μισθωτή επισπευδόμενη από τον υπερθεματιστή δυνάμει περίληψης κατακυρωτικής έκθεσης. Ανακοπή μισθωτή κατά το 933 ΚΠολΔ, με επίκληση της κατά το 614 ΑΚ και πριν την κατακύρωση γενομένης μίσθωσης, καθόσον φέρει την ιδιότητα του καθού η εκτέλεση.

Απαγόρευση και ακυρότητα υπέρ του κατασχόντος και των αναγγελλέντων δανειστών της διάθεσης κατασχεμένου από τον οφειλέτη, στην οποία δεν υπάγεται η εκμίσθωση, που ως υποσχετική δικαιοπραξία δεν επάγεται άμεση μεταβίβαση ή κατάλυση του δικαιώματος. Έγκυρη η μετά την κατάσχεση μίσθωση με έγγραφο βέβαιης χρονολογίας. Δυνατή η υπό του υπερθεματιστή καταγγελία της εντός 3 μηνών από τη μεταγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης, η δε λύση της επέρχεται μετά 6μηνο από τη γνωστοποίησή της στο μισθωτή.

Μη καταχρηστική η εκτέλεση, διότι κάθε υπερθεματιστής επιθυμεί το αποκτώμενο ακίνητο ελεύθερο από κάθε βάρος, παρεκτός του ότι πιθανολογείται ότι η ένδικη μίσθωση συνήφθη προς καταστρατήγηση των δικαιωμάτων του νέου κτήτορα καθόσον συντρέχουν οι προς τούτο προϋποθέσεις, ήτοι μεγάλη διάρκεια σε σχέση με τη συνήθη στις συναλλαγές, προκαταβολή μισθωμάτων πολλών μηνών και μικρό μίσθωμα σε σχέση με το ελεύθερο της αγοράς.

{...} II. Κατά το άρθρο 1005 παρ. 2 ΚΠολΔ, η περίληψη της κατακυρωτικής έκθεσης είναι τίτλος εκτελεστός. Με βάση την περίληψη αυτή μπορεί να γίνει κατά το άρθρο 943 ΚΠολΔ αναγκαστική εκτέλεση υπέρ του υπερθεματιστή και των διαδόχων του και εναντίον εκείνου, κατά του οποίου έγινε η εκτέλεση, καθώς και κατ' εκείνου ο οποίος νέμεται ή κατέχει το πράγμα, στο όνομα του καθ' ου η εκτέλεση, αδιάφορα αν πρόκειται για σχέση εμπράγματα ή ενοχική. Κατά της επισπευδόμενης από τον υπερθεματιστή εκτέλεσης, μπορεί ο καθ' ου η εκτέλεση να ασκήσει αντιρρήσεις με ανακοπή, σύμφωνα με το άρθρο 933 επ. ΚΠολΔ. Ειδικά δε, κατά το άρθρο 1009 ΚΠολΔ, ο μισθωτής δικαιούται να ανακόψει την επιταγή προς εκτέλεση και, γενικότερα, τις πράξεις της εναντίον του επισπευδόμενης από τον υπερθεματιστή εκτέλεσης με τίτλο την περίληψη της κατακυρωτικής έκθεσης, επικαλούμενος την κατά το άρθρο 614 ΑΚ και πριν την κατακύρωση γενομένη μίσθωση. Η ανακοπή αυτή του μισθωτή είναι του άρθρου 933 ΚΠολΔ, δεδομένου ότι

ο μισθωτής στη συγκεκριμένη περίπτωση φέρει την ιδιότητα του καθού η εκτέλεση, η οποία ασκείται αναλόγως της περιστάσεως, μέσα στην προθεσμία του άρθρου 934 παρ. 1 περ. α' και γ' ΚΠολΔ (ΕφΑθ 2391/02, Δνη 2002. 1462, Β. Βαθρακοκοίλης, ΚΠολΔ, 2001, άρθρο 1005, σσ. 970, αριθ. 3). Περαιτέρω, η διάταξη του άρθρου 997 παρ. 1 ΚΠολΔ ορίζει ότι «απαγορεύεται και είναι άκυρη υπέρ εκείνου που επέβαλε την κατάσχεση και υπέρ των δανειστών που αναγγέλθηκαν η διάθεση του κατασχεμένου από τον οφειλέτη ... Μετά την κατάσχεση του ακινήτου η εκμίσθωσή του από τον οφειλέτη ή τον τρίτο κύριο ή νομέα ή η παραχώρησή της χρήσης ή κατοχής του βάσει άλλης έννομης σχέσης μπορεί να καταγγελθεί από τον υπερθεματιστή μέσα σε προθεσμία τριών μηνών από τη μεταγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης. Με την καταγγελία αυτή η μίσθωση, ή η άλλη σχέση λύεται μετά εξάμηνο και χωρεί η κατά το άρθρο 1005 παρ. 2 εκτέλεση». Από την προαναφερόμενη διάταξη σε συνδυασμό με τα άρθρα 574 επ. ΑΚ συνάγεται ότι στη διάθεση δεν υπάγεται και η εκμίσθωση του πράγματος για το λόγο ότι συνεπάγεται δυσμενείς συνέπειες γι' αυτόν που επέβαλε την κατάσχεση, τον υπερθεματιστή και αυτούς που αναγγέλθηκαν, καθόσον πρόκειται για υποσχετική δικαιοπραξία, η οποία δεν συνεπάγεται άμεση μεταβίβαση ή κατάλυση του δικαιώματος (ΟΛΑΠ 41/96 Δνη 1997. 46, ΑΠ 1230/01 Δνη 2002. 146, ΑΠ 935/09, Κεραμέα / Κονδύλη / Νίκα, ΕρμΚΠολΔ, τόμ. ΙΙ, 2000, άρθ. 997 ΚΠολΔ). Επομένως, είναι έγκυρη η μίσθωση έστω και αν συνομολογήθηκε μετά την επιβολή της κατάσχεσης και κατ'

ακολουθία, αν αποδεικνύεται με έγγραφο βέβαιης χρονολογίας, αναπτύσσει πλήρη νομική ενέργεια και δεσμευτικότητα κατά το άρθρο 614 ΑΚ. Παρέχεται όμως η δυνατότητα στον υπερθεματιστή, μετά τη μεταγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης, δηλαδή μετά την κτήση κυριότητας του ακινήτου, να καταγγείλει τη μίσθωση, εντός τριμήνης αποκλειστικής προθεσμίας, η πάροδος της οποίας άπρακτης, δηλαδή χωρίς περιέλευση εντός αυτής στο μισθωτή της δήλωσης καταγγελίας, αποκλείει την άσκηση του δικαιώματος καταγγελίας της μίσθωσης, η οποία αναπτύσσει πλήρως τη δεσμευτικότητά της. Τα αποτελέσματα της καταγγελίας, δηλαδή η λύση της μίσθωσης ή άλλης σχέσης (άρθ. 587 ΑΚ) οριοθετείται χρονικώς από την ίδια τη διάταξη και επέρχεται μετά την πάροδο εξαμήνου από τη γνωστοποίηση της δήλωσης καταγγελίας στο μισθωτή. Αν ο μισθωτής δεν αποδίδει την κατοχή του ακινήτου, χωρεί κατ' αυτού απ' ευθείας εκτέλεση με βάση την περίληψη κατακυρωτικής έκθεσης ως εκτελεστού τίτλου σύμφωνα με το άρθρο 1005 παρ. 2 ΚΠολΔ (βλ. Στ. Μαθιά, Τροποποιήσεις στην αναγκαστική εκτέλεση με το νόμο 2298/1995, Δνη 36. 1453, Β. Βαθρακοκοίλης, ΚΠολΔ, άρθρο 997, αριθ. 14, Π. Γέσιου - Φαλτσή, Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως, 2001, παρ. 55, αριθ. 47, 48, 49).

III. Η αιτούσα ζητεί να ανασταλεί η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύδεται σε βάρος της, δυνάμει της υπ' αριθ. .../2011 περίληψης κατακυρωτικής έκθεσης ακινήτου της συμβολαιογράφου Φ.Ζ.-Χ. και της σχετικής με αυτήν από 9.1.12 επιταγής, μέχρι να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της από 13.2.12 ανακο-

πής της, την οποία άσκησε νομότυπα και εμπρόθεσμα κατά της εκτέλεσης αυτής, για τους λόγους που αναφέρει σ' αυτή, γιατί πιθανολογείται η ευδοκίμηση της ανακοπής της και ότι η εκτέλεση θα προκαλέσει σ' αυτήν ανεπανόρθωτη βλάβη. Ζητεί επίσης να καταδικασθούν οι καθ' ων στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων.

IV. Με το ανωτέρω περιεχόμενο η αίτηση, που ασκήθηκε εμπροθέσμως (άρθ. 938 §3 ΚΠολΔ), αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθ. 1 στοιχ. α', 3§1, 12§1, 13, 933, 686 ΚΠολΔ κατά την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 938 παρ. 1 και 933 ΚΠολΔ, εκτός από το αίτημά της περί επιβολής των δικαστικών εξόδων σε βάρος των καθ' ων, δεδομένου ότι επί της υπό κρίση αίτησης αναστολής εφαρμόζεται η διάταξη του άρθρου 178 παρ. 3 του Κώδικα περί Δικηγόρων, κατά την οποία τα δικαστικά έξοδα βαρύνουν πάντοτε τον αιτούντα, καθώς και του αιτήματός της αναστολής μέχρι τελεσιδικίας, αφού κατά ρητή διάταξη του άρθ. 938§4 η αναστολή μπορεί να διαταχθεί μόνο ώσπου να εκδοθεί η οριστική απόφαση επί της ανακοπής και υπό τον όρο να συζητηθεί μέσα σε προθεσμία που θα ορίσει το Δικαστήριο. Κατόπιν των ανωτέρω, η αίτηση πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

V. Από την ένορκη εξέταση των μαρτύρων ... πιθανολογήθηκαν (άρθρο 690 παρ. 1 ΚΠολΔ) τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει της υπ' αριθ. .../7.10.2010

εκθέσεως κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας της δικαστικής επιμελήτριας Α. Χ. Π. και με επίσπευση της ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «Τράπεζα Ρ. Α.Ε.» επιβλήθηκε αναγκαστική κατάσχεση επί του παρακάτω περιγραφόμενου ακινήτου της δεύτερης καθ' ης - καθ' ης η εκτέλεση, η οποία εγγράφηκε στις 10.10.10 στον τόμο ... με αριθ. ... των βιβλίων κατασχέσεων του Υποθηκοφυλακείου Λ: Στα 4.500 τμ εξ αδιαίρετου ενός αγροτεμαχίου (γηπέδου), συνολικής εκτάσεως 5.500 τμ, που βρίσκεται στην κτηματική περιφέρεια της πόλεως Λ., εκτός σχεδίου πόλεως, του ομώνυμου Δήμου και Υποθηκοφυλακείου στη θέση «Κ.», όπως αυτό εμφανίζεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα Α-Β-Γ-Δ-Α στο από «Ιούνιος 2006» τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Δ. Ρ. που προσαρτάται στη με αριθμό .../2006 πράξη της συμβολαιογράφου Ε.-Ε. Ρ.-Κ. Αυτό είναι άρτιο και οικοδομήσιμο κατά κανόνα σύμφωνα με τις ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις για την εκτός σχεδίου δόμηση και συνορεύει βορειοανατολικά σε πλευρά διαγράμματος Α-Β μήκους 65,26 μ. με αγροτική οδό πλάτους 16 μ., νοτιοανατολικά σε πλευρά διαγράμματος Β-Γ μήκους 104,70 μ. με δημοτική έκταση, νοτιοδυτικά σε πλευρά διαγράμματος Γ-Δ μήκους 106,50 μ. με ιδιοκτησία Χ. Τ. Σημειώνεται ότι η χρήση των εν λόγω 4.500 τμ εξ αδιαίρετου του άνω αγρού προσδιορίστηκε επί ενός τμήματος του παραπάνω ακινήτου συνολικής εκτάσεως 5.500 τμ, το οποίο τμήμα εμφανίζεται με τα κεφαλαία αλφαβητικά γράμματα Α-Β-Ζ-Ε-Α στο άνω προσαρτώμενο στη με αριθμό .../2006 πράξη της ως άνω συμβολαιογράφου τοπογραφικό διάγραμ-

μα του ιδίου ως άνω μηχανικού Δ. Ρ. και συνορεύει βορειοανατολικά σε πλευρά διαγράμματος Α-Β μήκους 65,26 μ. με αγροτική οδό πλάτους 16 μ. νοτιοανατολικά σε πλευρά διαγράμματος Β-Ζ μήκους 80,71 μ. με δημοτική έκταση, νοτιοδυτικά σε πλευρά διαγράμματος Ζ-Ε μήκους 45,75 μ. με υπόλοιπη έκταση του ιδίου ακινήτου και βορειοδυτικά σε πλευρά διαγράμματος Ε-Α μήκους 83,20 μ. με ιδιοκτησία Χ. Τ. Εντός του αγροτεμαχίου (γηπέδου) των 4.500 τμ έχει ανεγερθεί κτιριακό συγκρότημα (διώροφη εμπορική αποθήκη) συνολικής επιφάνειας 869,61 τμ. Η άνω διώροφη εμπορική αποθήκη αποτελείται από τον ισόγειο όροφο και τον πρώτο όροφο (μεσοπάτωμα) και έχει συνολικό ύψος 11 μ. Ο ισόγειος όροφος έχει εμβαδόν 773,14 τμ, εκ των οποίων 53,84 τμ χρησιμοποιούνται σαν γραφειακοί χώροι - γραφείο κίνησης, αρχειοθήκη και βοηθητικοί χώροι και τα υπόλοιπα 719,30 τμ χρησιμοποιούνται για την αποθήκευση των προϊόντων. Στο μεσοπάτωμα επιφάνειας 96,47 τμ υπάρχουν τέσσερις χώροι γραφείων και βοηθητικοί χώροι για τις ανάγκες του αντίστοιχου στον όροφο δυναμικού. Το κτίριο είναι κατασκευασμένο από μεταλλικό σκελετό και η πλαγιοκάλυψη και επικάλυψη έχουν γίνει από πάνελ. Το μεγαλύτερο τμήμα του περιβάλλοντος χώρου έχει ασφαλτόστρωση και είναι περιφραγμένο με τοίχιο από μπετόν και κάγκελα ύψους 1 μ. Περιήλθε στην οφειλέτρια εταιρία (β' καθ' ης) η παραπάνω ακίνητη περιουσία δυνάμει της υπ' αριθ. .../7.6.2006 πράξης αγοραπωλησίας ποσοστών εξ αδιαιρέτου αγροτεμαχίου της ως άνω συμβολαιογράφου, που μεταγράφηκε νόμιμα στον τόμο ... και αριθμό ..., σε συν-

δυασμό 1) με τη με αριθμό .../2007 πράξη τροποποίησης καταστατικού της ίδιας άνω συμβολαιογράφου, που μεταγράφηκε στον τόμο ... και αριθμό ... και 2) με τη με αριθμό .../31.7.2009 πράξη σύστασης μετατροπής Μονοπρόσωπης εταιρίας ΕΠΕ σε ανώνυμη εταιρία της ίδιας άνω συμβολαιογράφου, που μεταγράφηκε στον τόμο ... και αριθμό ... των ιδίων άνω βιβλίων του Υποθηκοφυλακείου Λ. Η παραπάνω ακίνητη περιουσία εκτιμήθηκε κατά την κατάσχεση 500.000 Ε και τιμή πρώτης προσφοράς ορίσθηκε το ποσό των 400.575,28 Ε, όσο και η αξία του κατασχεθέντος ακινήτου, όπως προσδιορίσθηκε με αντικειμενικά κριτήρια σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 41 και 41α του ν. 1249/1982. Για το λόγο αυτό εκδόθηκε αρχικά η με αριθμ. .../2010 περίληψη κατασχετήριας έκθεσης της δικαστικής επιμελήτριας Χ. Π., πλειστηριασμός δε ορίσθηκε η 26.1.2011 ημέρα Τετάρτη και ώρα 16-17 στο Ειρηνοδίκηio Λάρισας. Ωστόσο, κατά την ως άνω ημερομηνία ο πλειστηριασμός ματαιώθηκε και εκδόθηκε η με αριθμ. .../2011 1η περίληψη κατασχετήριας έκθεσης της ως άνω ίδιας δικαστικής επιμελήτριας, με την οποία ορίσθηκε ο πλειστηριασμός για τις 20.7.2011. Στη συνέχεια η πρώτη καθ' ης υπέβαλε δήλωση συνέχισης του πλειστηριασμού, συνταχθείσης της υπ' αριθ. .../29.9.2011 δήλωσης συνέχισης πλειστηριασμού της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου. Κατόπιν, εκδόθηκε η υπ' αριθ. .../2011 περίληψη κατασχετήριας έκθεσης της δικαστικής επιμελήτριας Α. Π. - Α., με την οποία ορίσθηκε νέος πλειστηριασμός για τις 16.11.2011. Κατά την ημερομηνία αυτή διεξήχθη ο πλειστηριασμός κανονικά και το

ως άνω πλειστηριαζόμενο ακίνητο κατακυρώθηκε στην α' καθ' ης, αντί του ποσού των 400.600 Ε. Για αυτό συντάχθηκε η υπ' αριθ. .../20.12.2011 περίληψη κατακυρωτικής εκθέσεως της επί του πλειστηριασμού υπαλλήλου συμβολαιογράφου Φ. Ζ. Χ. και μεταγράφηκε νόμιμα στις 29.12.2011 στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ. στον τόμο ... με αριθμό ... Κατόπιν τούτου και μετά τη λήψη του υπ' αριθ. 1/2012 εκτελεστού απογράφου της ως άνω περιλήψεως κατακυρωτικής εκθέσεως η α' καθ' ης στις 25.1.2012 κοινοποίησε στην β' καθ' ης - καθ' ης η εκτέλεση, επιταγή προς εκτέλεση μετά αντιγράφου της ως άνω περιλήψεως (βλ. σχ. υπ' αριθ. .../25.1.2012 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Δ. Γ.), σύμφωνα με την οποία η καθ' ης η εκτέλεση επέτασσε προς αυτήν και σε κάθε τρίτο που έλκει τα δικαιώματα του από αυτήν, να αποδώσει στην επισπεύδουσα (α' καθ' ης) το ως άνω ακίνητο.

Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι η δεύτερη καθ' ης, μετά την επιβληθείσα κατάσχεση (7.10.2010) από την «Τράπεζα Ρ. ΑΕ» και μετά την κατακύρωση του ως άνω ακινήτου (20.12.11) και την εγγραφή της κατακυρωτικής εκθέσεως στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ. (29.12.11), εκμίσθωσε τμήμα του ως άνω κτιρίου που βρίσκονταν εντός του κατακυρωθέντος ακινήτου. Ειδικότερα, η β' καθ' ης, με το από 2.2.2011 ιδιωτικό συμφωνητικό μίσθωσης επαγγελματικής στέγης το οποίο έλαβε α/α κατ. .../3.2.2011 στη ΔΟΥ Λ., εκμίσθωσε στην αιτούσα τμήμα του ως άνω κτιρίου και συγκεκριμένα επί μίας ισόγειου αποθήκης (ενιαίος χώρος) εμβαδού 400 τμ, καθώς και γραφείων επί του

α' ορόφου εμβαδού 80 τμ, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί ως έδρα της αιτούσας για την άσκηση των δραστηριοτήτων της. Η διάρκεια μισθώσεως ορίσθηκε σε εννέα έτη, ήτοι από 2.2.2011 έως 1.2.2020, αντί μηνιαίου μισθώματος 300 Ε πλέον τέλους χαρτοσήμου σε ποσοστό 3,6%. Πλέον τούτου η αιτούσα προκατέβαλε στη β' καθ' ης - εκμισθώτρια τα μισθώματα των πρώτων τριών ετών της μισθώσεως καθώς και τα αντίστοιχα τέλη (3,6%), συνολικού ποσού 11.189 Ε. Περαιτέρω, η υπερ' ης η κατακύρωση και ήδη κυρία του ως άνω ακινήτου δια της από 1.3.12 εξωδίκου απαντήσεως - δηλώσεως - πρόσκλησης προς την αιτούσα, κατήγγειλε στις 6.3.12, ήτοι εντός τριμήνου από την ημερομηνία της κατακύρωσης, την ως άνω μίσθωση (βλ. σχ. .../6.3.12 έκθεση επίδοσης της Α.Α.). Η αιτούσα, κατά της ως άνω πράξης εκτέλεσης κατά της β' καθ' ης άσκησε την από 13.2.12 ανακοπή της, ενώ παράλληλα προκειμένου να αναστείλει προσωρινά την ως άνω εκτέλεση υπέβαλε την κρινόμενη αίτηση.

Η αιτούσα - ανακόπουσα με τον πρώτο λόγο της ανακοπής της ισχυρίζεται ότι υφίσταται έγκυρη σύμβαση μίσθωσης μεταξύ αυτής και της β' καθ' ης, η οποία συνήφθη σε χρόνο προ της δήλωσης συνέχισης του ως άνω πλειστηριασμού από την α' καθ' ης, η οποία μάλιστα αποδεικνύεται από έγγραφο βέβαιης χρονολογίας, ως ανωτέρω εκτέθηκε, καθώς και ότι η α' καθ' ης δεσμεύεται ως νέος κήτορας από την ως άνω μίσθωση από την προηγούμενη εκμισθώτρια. Ο λόγος αυτός πιθανολογείται ότι δεν θα ευδοκιμήσει, καθώς, ως άνω εκτέθηκε τόσο στη μείζονα σκέψη όσο και

στην ελάσσονα, η α' καθ' ης - υπέρ ης η κατακύρωση κατήγγειλε την ένδικη μίσθωση εντός της εκ του νόμου παρεχόμενης τρίμηνης προθεσμίας δια της από 1.3.12 εξωδίκου καταγγελίας, η οποία επιδόθηκε στην αιτούσα στις 6.3.12. Ειδικότερα η υπ' αριθ. .../20.12.2011 περίληψη κατακυρωτικής εκθέσεως της επί του πλειστηριασμού υπαλλήλου συμβολαιογράφου Φ. Ζ. Χ. μεταγράφηκε νόμιμα στις 29.12.2011 στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Λ. στον τόμο ... με αριθμό Επομένως η αποκλειστική προθεσμία καταγγελίας της μίσθωσης ήταν μέχρι τις 29.3.12. Συνεπώς, η ως άνω καταγγελία ήταν εμπρόθεσμη, αφού έλαβε χώρα στις 6.3.12. Βεβαίως τα αποτελέσματα της καταγγελίας θα επέλθουν μετά την πάροδο εξαμήνου από την ως άνω καταγγελία, ήτοι από 6.9.12, όπως λεπτομερώς στη μείζονα σκέψη της παρούσας εκτίθεται (υπό II). Το υποστηριζόμενο από την αιτούσα ότι παρήλθε χρονικό διάστημα μείζον του τριμήνου από το χρόνο δήλωσης της συνέχισης του πλειστηριασμού από την α' καθ' ης, δεν ασκεί έννομη επιρροή στο κύρος και τις δεσμεύσεις της μίσθωσης, ούτε και ποιος επέβαλε την κατάσχεση, αφού μοναδικό χρονικό σημείο έναρξης του τριμήνου είναι η εγγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης στα οικεία βιβλία μεταγραφών του αρμοδίου Υποθηκοφυλακείου και το εάν έλαβε χώρα καταγγελία από τον υπέρ' ου κατακύρωση, ο οποίος δύναται να είναι οιοσδήποτε (τρίτος) υπερθεματιστής και όχι αναγκαία ο κατάσχεων ή ο επισπεύδων την εκτέλεση.

Δια του δευτέρου λόγου η αιτούσα - ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η αναγκαστι-

κή εκτέλεση που στρέφεται εναντίον της είναι καταχρηστική (άρθ. 281 ΑΚ), διότι η α' καθ' ης γνώριζε την ένδικη μίσθωση όταν έλαβε χώρα η δήλωση συνέχισης του πλειστηριασμού, καθόσον είχε γίνει νόμιμη δημοσίευση της μίσθωσης στη Δ.Ο.Υ. Λ., είχε γίνει επιτόπια αυτοψία στο χώρο του μισθίου όπου διαπιστώθηκε αυτή, και παρόλα αυτά δεν της κοινοποίησε σχετικά έγγραφα για την επισπευδόμενη εκτέλεση και επειδή η ζημία της ανέρχεται στο ποσό των καταβληθέντων μισθωμάτων συνολικού ποσού 11.189 Ε. Και ο λόγος αυτός πιθανολογείται ότι δεν θα ευδοκιμήσει, καθώς και αληθών υποτιθέμενων των ανωτέρω, η άσκηση του δικαιώματος της α' καθ' ης δεν καταλήγει σε κατάχρησή του, διότι έκαστος υπερθεματιστής, όταν αποκτά ένα ακίνητο από πλειστηριασμό, επιθυμεί να είναι ελεύθερο από κάθε βάρος από κάθε άποψη. Πέραν δε τούτου πιθανολογείται ότι η ένδικη μίσθωση έχει συναφθεί μεταξύ της αιτούσας και της β' καθ' ης προς καταστράτηγηση των δικαιωμάτων του νέου κτήτορα του μισθίου, ήτοι της α' καθ' ης. Και τούτο διότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για μια τέτοια μίσθωση (η μεγάλη σε σχέση με τη συνηθιζόμενη στις συναλλαγές διάρκειά της, η προκαταβολή μισθωμάτων πολλών μηνών, το μικρό μίσθωμα σε σχέση με το ελεύθερο της αγοράς - ΕφΑθ 750/02 ΕΔΠ 2004. 174, Ι. Κατράς, Πανδέκτης Μισθώσεων και Οροφοκτησίας, 2009, σσ. 74-75). Εφόσον λοιπόν πιθανολογήθηκε ότι και ο ανωτέρω λόγος της ανακοπής δεν θα ευδοκιμήσει, και μη υπάρχοντος άλλου, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση...

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ

143/2012 (Συμβ)

Πρόεδρος: Ιωάν. Καλαμάρας

Εισηγήτρια: Κωνσταντινιά Μαργαρίτη

Επί εισαγωγής υπόθεσης στο ΣτΕ, ως πρότυπης δίκης επί ενδίκων βοηθημάτων ή μέσων με τα οποία τίθεται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος, αναστολή εκδίκασης των εκκρεμών υποθέσεων για το ίδιο ζήτημα, μη καταλαμβάνουσα και την προσωρινή δικ. προστασία, τούτο δε πλέον ορίζεται και ρητά με το 40§1 ν. 4055/12.

Η προστεθείσα με το ν. 3900/10 ρύθμιση του 209Α ΚΔΔ, ότι στις φορολογικές και τελωνειακές διαφορές χορηγείται αναστολή εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης μόνο αν το ένδικο μέσο κρίνεται προδήλως βάσιμο (και όχι και επί ανεπανόρθωτης ή δυσχερώς επανορθώσιμης βλάβης, όπως στις λοιπές διαφορές), δεν αντίκειται στα 20§1 Συντ. και 6§1 ΕΣΔΑ, καθόσον αναφέρεται σε υποθέσεις όπου έχει ήδη ελεγχθεί πρωτοδίκως η πράξη καταλογισμού του φόρου, υπάρχει δε και δυνατότητα αναστολής εκτέλεσης αν το ένδικο μέσο κρίνεται προδήλως βάσιμο, ενώ δεν παραβιάζονται τα συνταγματικά όρια του δικαιώματος προσωρινής δικ. προστασίας και της αρχής της αναλογικότητας. Μη προδήλως βάσιμο της ασκηθείσας έφεσης, καθόσον η έρευνα βασιμότητας των λόγων της προϋποθέτει (μη δυνατή στην παρούσα διαδικασία)

επανεκτίμηση των νομικών και πραγματικών δεδομένων της υπόθεσης.

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο, ζητείται να ανασταλεί η εκτέλεση της 410/2012 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας, με την οποία απορρίφθηκε η από 12.1.2009 προσφυγή του αιτούντος κατά της .../7.10.2008 προσωρινής πράξης προσδιορισμού ΦΠΑ, διαχειριστικής περιόδου 1.7.2004 έως 30.9.2004 της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Λ., μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση επί της από 24.6.2012 έφεσης που έχει ασκηθεί κατ' αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού από τον αιτούντα, για την εκδίκαση της οποίας δεν έχει οριστεί ακόμη δικασίμος.

2. Επειδή, με τις διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010, όπως ίσχυαν πριν την θέση σε ισχύ του άρθρου 40 παρ. 1 του ν. 4055/2012 (Α' 55/12.3.2012), εισηχθή στη διοικητική δικονομία ο θεσμός της ενώπιον του ΣτΕ πρότυπης δίκης επί ενδίκων βοηθημάτων ή μέσων με τα οποία τίθεται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος που έχει συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων. Τέτοια δίκη μπορεί να προκληθεί και με προδικαστικό ερώτημα προς το ΣτΕ, όταν διοικητικό δικαστήριο επιλαμβάνεται υπόθεσης, στην οποία ανακύπτει τέτοιο ζήτημα. Στην περίπτωση αυτή «η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας

ας είναι υποχρεωτική για το δικαστήριο που υπέβαλε το ερώτημα και δεσμεύει τους παρεμβάντες ενώπιον του». Η εισαγωγή της υπόθεσης στο ΣτΕ, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, «συνεπάγεται την αναστολή εκδίκασης των εκκρεμών υποθέσεων στις οποίες τίθεται το ίδιο ζήτημα», χωρίς να διευκρινίζεται αν η αναστολή καταλαμβάνει και την προσωρινή δικαστική προστασία. Ενόψει όμως του ότι η έκδοση οριστικής απόφασης επί της πρότυπης δίκης διαρκεί, κατά τα συνήθως γνωστά, επί ικανό χρόνο, του επείγοντος χαρακτήρα της προσωρινής δικαστικής προστασίας και του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, που επιτάσσει την εξασφάλιση και της προσωρινής δικαστικής προστασίας στο διοικούμενο, πρέπει να γίνει ερμηνευτικώς δεκτό ότι το ανασταλτικό αποτέλεσμα που συνεπάγεται η έναρξη της πρότυπης δίκης για τις εκκρεμείς υποθέσεις, στις οποίες τίθεται το ίδιο ζήτημα, δεν καταλαμβάνει και την προσωρινή δικαστική προστασία. Άλλωστε, ήδη με τη διάταξη του άρθρου 40 παρ. 1 του ν. 4055/2012 (Α 55/12.3.2012), που ισχύει όμως από 2 Απριλίου 2012, κατ' άρθρο 113 του ίδιου νόμου, ορίζεται ρητώς ότι η ανωτέρω «αναστολή δεν καταλαμβάνει την προσωρινή δικαστική προστασία» (ΔΕΑ σε συμβούλιο 414/12).

Συνεπώς, το γεγονός ότι με τις 320 και 321/2011 αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (σε Συμβούλιο), διατυπώθηκε προς το Συμβούλιο της Επικρατείας, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 3900/2010, το προδικαστικό ερώτημα αν η διάταξη του άρθρου 209Α του ΚΔΔ, που προβλέπει, ειδικώς για τις φορολογικές και τελωνειακές διαφορές, ως λόγο αναστολής

μόνο την πρόδηλη βασιμότητα του ένδικου μέσου και όχι και την ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη βλάβη που τυχόν απειλείται από την άμεση εκτέλεση της δικαστικής απόφασης, κατά της οποίας έχει ασκηθεί το ένδικο μέσο, το οποίο δεν εκτιμάται ως προδήλως απαράδεκτο ή αβάσιμο, αντιβαίνει στα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 και 13 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, ως θίγουσα, στον πυρήνα του, το δικαίωμα δικαστικής προστασίας που κατοχυρώνεται με τις διατάξεις των άρθρων αυτών, και ότι κατόπιν της υποβολής του ως άνω προδικαστικού ερωτήματος η υπόθεση εισήχθη στο Συμβούλιο της Επικρατείας, με τις από 20.4.2012 πράξεις του Προέδρου αυτού, οι οποίες, όπως αναφέρεται σε αυτές, συνεπάγονται την αναστολή εκδίκασης των εκκρεμών υποθέσεων, στις οποίες τίθεται το ίδιο ζήτημα, (χωρίς μάλιστα μέχρι σήμερα να έχει εκδοθεί απόφαση του ΣτΕ επί του ανωτέρω προδικαστικού ερωτήματος, αν και παρήλθε διάστημα σχεδόν οκτώ μηνών), το Διοικητικό Εφετείο Λαρίσης σε συμβούλιο κρίνει ότι το ανωτέρω ανασταλτικό αποτέλεσμα δεν καταλαμβάνει και την κρίσιμη αναστολή εκτελέσεως, επί της οποίας και είναι επιτρεπτή η έκδοση οριστικής απόφασης από το Διοικητικό Εφετείο πριν εκδοθεί οριστική απόφαση επί του ανωτέρω προδικαστικού ερωτήματος.

3. Επειδή, ο Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97) ορίζει στο άρθρο 88 ότι: «Εφόσον στον Κώδικα δεν ορίζεται ειδικώς διαφορετικά, οι προθεσμίες των ένδικων μέσων καθώς και η άσκησή τους δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλε-

σμα. Είναι όμως δυνατόν να χορηγηθεί, κατά περίπτωση, αναστολή εκτέλεσης της πράξης ή της απόφασης, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 200 έως και 209...», στο άρθρο 206, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 23 του ν. 3659/2008 (Α' 77), ότι: «Σε κάθε περίπτωση που η προθεσμία ή η άσκηση του ένδικου μέσου δεν συνεπάγεται κατά νόμο την αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης, μπορεί, ύστερα από αίτηση εκείνου που άσκησε το ένδικο μέσο, να ανασταλεί, με συνοπτικά αιτιολογημένη απόφαση του δικαστηρίου, εν όλω ή εν μέρει η εκτέλεση της απόφασης αυτής», στο άρθρο 207 ότι: «Αρμόδιο για τη χορήγηση της αναστολής είναι το τριμελές ή μονομελές δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί το ένδικο μέσο, εφόσον αυτό είναι αρμόδιο για την εκδίκαση της κύριας υπόθεσης...», στο άρθρο 208, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 25 του ν. 3659/2008, ότι: «1. Η αίτηση αναστολής γίνεται δεκτή, όταν κρίνεται ότι η άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης θα προκαλέσει στον αιτούντα βλάβη ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη σε περίπτωση ευδοκίμησης του ένδικου μέσου. Η αίτηση όμως μπορεί να απορριφθεί αν, κατά τη στάθμιση της βλάβης του αιτούντος, των συμφερόντων τρίτων και του δημοσίου συμφέροντος, κρίνεται ότι οι αρνητικές συνέπειες από την αποδοχή θα είναι σοβαρότερες από την ωφέλεια του αιτούντος. 2. Αν το δικαστήριο εκτιμά ότι το ένδικο μέσο είναι προδήλως βάσιμο, μπορεί να δεχθεί την αίτηση αναστολής, ακόμη και αν η βλάβη του αιτούντος από την άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης δεν κρί-

νεται ως ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη. Η αίτηση αναστολής μπορεί να απορριφθεί ακόμη και σε περίπτωση ανεπανόρθωτης ή δυσχερώς επανορθώσιμης βλάβης, αν το δικαστήριο εκτιμά ότι το ένδικο μέσο είναι προδήλως απαράδεκτο ή προδήλως αβάσιμο. Η χορήγηση αναστολής αποκλείεται κατά το μέρος που η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ήδη εκτελεσθεί», στο άρθρο 209 ότι: «Ως προς την προδικασία, την κύρια διαδικασία και την απόφαση έχουν ανάλογη εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 203 έως και 205...» και στο άρθρο 209Α, που προστέθηκε με το άρθρο 38 του ν. 3900/2010 (Α' 213), ότι: «Ειδικώς στις φορολογικές και τελωνειακές εν γένει διαφορές, στις οποίες η προθεσμία ή η άσκηση του ένδικου μέσου δεν συνεπάγεται κατά νόμο την αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης, μπορεί, ύστερα από αίτηση εκείνου που άσκησε το ένδικο μέσο, να ανασταλεί με συνοπτικά αιτιολογημένη απόφαση του δικαστηρίου εν όλω ή εν μέρει η εκτέλεση της απόφασης αυτής, μόνο αν το ένδικο μέσο κρίνεται ως προδήλως βάσιμο. Η χορήγηση αναστολής αποκλείεται κατά το μέρος που η προσβαλλόμενη απόφαση έχει ήδη εκτελεσθεί. Κατά τα λοιπά ισχύουν όσα αναφέρονται στα άρθρα 206, 207 και 209 του παρόντος».

4. Επειδή, στο άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται ότι «καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει». Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής επιτρέπεται μεν στον κοινό νομοθέτη

η θέσπιση προϋποθέσεων για την παροχή προστασίας από τα δικαστήρια, οι προϋποθέσεις όμως αυτές πρέπει, αφ' ενός μεν να συνάπτονται και να είναι ανάλογες με τη λειτουργία των δικαστηρίων και την ανάγκη αποτελεσματικής απονομής της δικαιοσύνης, αφ' ετέρου δε να μην υπερβαίνουν τα όρια εκείνα, πέραν των οποίων θα συνεπάγοντο την κατάλυση του, κατά την εν λόγω διάταξη, δικαιώματος δικαστικής προστασίας. Εξ άλλου, η συνταγματική αυτή διάταξη δεν κατοχυρώνει μεν την ύπαρξη και δευτέρου βαθμού δικαιοδοσίας, όμως, όταν αυτή προβλέπεται νομοθετικώς, διέπει και την άσκηση ενδίκου μέσου ενώπιον δευτεροβαθμίου δικαστηρίου (ΣτΕ Ολομ. 1619/12, 3470/07, 647/04 κ.ά.).

5. Επειδή, κατ' άρθρο 53 παρ. 1 και 4 του ν. 2859/2000 «Κύρωση Κώδικα Φόρου Προστιθέμενης Αξίας» (Α' 248), όπως ίσχυαν στην προκειμένη περίπτωση, οι οριστικές αποφάσεις των πρωτοβαθμίων διοικητικών δικαστηρίων αποτελούν τίτλο βεβαιώσεως του φόρου που προκύπτει βάσει αυτών, με αποτέλεσμα επί απορρίψεως της προσφυγής του φορολογουμένου να είναι αμέσως καταβλητέο το σύνολο του φόρου προστιθέμενης αξίας που καταλογίσθηκε με βάση την οριστική απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Ο κανόνας αυτός είναι απολύτως σύμφωνος με την αρχή της διακρίσεως των λειτουργιών (άρθρο 26 του Συντάγματος) και την υποχρέωση της διοικήσεως να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις (άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος), ιδίως μάλιστα εκείνες που εκδίδονται μετά πλήρη και ουσιαστικό έλεγχο των διοικητικών πράξεων καταλογισμού του φόρου

από τα διοικητικά δικαστήρια (άρθρο 79 ν. 2717/1999). Εξ άλλου, όπως αναφέρεται στην εισηγητική έκθεση, η κατά τις προ-παρατεθείσες διατάξεις του άρθρου 38 του ν. 3900/2010 ρύθμιση, περί περιορισμού των λόγων δικαστικής αναστολής της εκτέλεσης οριστικής απόφασης πρωτοβαθμίου διοικητικού δικαστηρίου μόνο αν το ένδικο μέσο που ασκήθηκε κατά της δικαστικής απόφασης κρίνεται ως προδήλως βάσιμο [και όχι και όταν η εκτέλεση της απόφασης αυτής κρίνεται ότι θα προκαλέσει στον διοικούμενο βλάβη ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη σε περίπτωση ευδοκίμησης του ενδίκου μέσου, όπως ισχύει επί των λοιπών κατηγοριών διαφορών (πλην φορολογικών και τελωνειακών)], αποβλέπει στο συγκεκριμένο «της ανάγκης άμβλυνσης των δυσμενών για το Δημόσιο συνεπειών από τη διατήρηση επί μακρό χρονικό διάστημα δικαστικών εκκρεμοτήτων στις φορολογικές και τελωνειακές υποθέσεις», καθώς και στην «αποθάρρυνση της άσκησης ενδίκων μέσων με μόνο σκοπό την καθυστέρηση στην εκπλήρωση νόμιμων υποχρεώσεων, ιδίως εκείνων που αφορούν την καταβολή φόρων», ενώ περαιτέρω αναφέρεται ότι «δύναται να λειτουργήσει αποτρεπτικά για όσους ασκούν την έφεση με μόνο σκοπό να καθυστερήσουν την εκπλήρωση των φορολογικών τους υποχρεώσεων συντελώντας με τον τρόπο αυτό στην υπερφόρτωση των Δικαστηρίων και στις συνέπειες που αυτή έχει στην απονομή της δικαιοσύνης».

Ενόψει των ανωτέρω, η ανωτέρω ρύθμιση του άρθρου 209 Α του ΚΔΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 38 του ν. 3900/2010 (Α' 213), ότι: «ειδικώς στις φορολογικές και

τελωνειακές εν γένει διαφορές, στις οποίες η προθεσμία ή η άσκηση του ενδίκου μέσου δεν συνεπάγεται κατά νόμο την αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης, μπορεί, ύστερα από αίτηση εκείνου που άσκησε το ένδικο μέσο, να ανασταλεί ... εν όλω ή εν μέρει η εκτέλεση της απόφασης αυτής, μόνο αν το ένδικο μέσο κρίνεται ως προδήλως βάσιμο» [και όχι και όταν η εκτέλεση της πρωτόδικης δικαστικής απόφασης κρίνεται ότι θα προκαλέσει στον διοικούμενο βλάβη ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη σε περίπτωση ευδοκίμησης του ενδίκου μέσου, όπως ισχύει επί των λοιπών κατηγοριών διαφορών (πλην φορολογικών και τελωνειακών)], δεν αντίκειται στα άρθρα 20 παρ.1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), η οποία κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256). Τούτο διότι η ρύθμιση αυτή το μεν αναφέρεται σε υποθέσεις για τις οποίες έχει ήδη εξενεχθεί δικαστική κρίση σε πρώτο βαθμό, δηλαδή έχει ελεγχθεί δικαστικώς και οριστικώς σε πρώτο βαθμό η διοικητική πράξη καταλογισμού του φόρου, ώστε να τεκμαίρεται κατά το μάλλον ή ήττον ως βεβαία η οφειλή του φόρου, μέχρις ανατροπής της πρωτοβαθμίου αποφάσεως με τελεσίδικη απόφαση στο δεύτερο βαθμό, αφ' ετέρου δε διότι παρέχεται πάντως στο διοικούμενο, που άσκησε το ένδικο μέσο, η δυνατότητα αναστολής εκτελέσεως της πρωτόδικης απόφασης, αν το ένδικο μέσο που έχει ασκηθεί (έφεση κλπ) κρίνεται προδήλως βάσιμο. Η στάθμιση δηλαδή αυτή του νομοθέτη του άρθρου 209 Α του ΚΔΔ με-ταξύ αφενός μεν του δικαιώματος προσω-

ρινής δικαστικής προστασίας του ασκήσαντος επιτρεπτό ένδικο μέσο κατά οριστικής δικαστικής αποφάσεως πρώτου βαθμού, αφετέρου δε «της ανάγκης άμβλυνσης των δυσμενών για το Δημόσιο συνεπειών από τη διατήρηση επί μακρό χρονικό διάστημα δικαστικών εκκρεμοτήτων στις φορολογικές και τελωνειακές υποθέσεις», του στόχου «αποθάρρυνσης της άσκησης ενδίκων μέσων με μόνο σκοπό την καθυστέρηση στην εκπλήρωση νόμιμων υποχρεώσεων, ιδίως εκείνων που αφορούν την καταβολή φόρων», και της δυνατότητας η σχετική ρύθμιση «να λειτουργήσει αποτρεπτικά για όσους ασκούν την έφεση με μόνο σκοπό να καθυστερήσουν την εκπλήρωση των φορολογικών τους υποχρεώσεων συντελώντας με τον τρόπο αυτό στην υπερφόρτωση των Δικαστηρίων και στις συνέπειες που αυτή έχει στην απονομή της δικαιοσύνης», και η καθιέρωση ως μόνου λόγου αναστολής εκτέλεσης της οριστικής απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου το προδήλως βάσιμο του ασκηθέντος ενδίκου μέσου κινείται εντός των επιτρεπτών συνταγματικών ορίων σεβασμού του πυρήνα του δικαιώματος προσωρινής δικαστικής προστασίας των διοικουμένων κατά των πρωτοβαθμίων δικαστικών αποφάσεων, κατά των οποίων επιτρέπεται η άσκηση ενδίκων μέσων, και της συνταγματικής αρχής της αναλογικότητας. (Πρβλ. αναλόγως επί προϋποθέσεως απαραδέκτου ασκήσεως εφέσεως κατά πρωτοβαθμίου δικαστικής αποφάσεως αφορώσης φορολογικές και τελωνειακές διαφορές, αν δεν καταβληθεί το 50% του οφειλόμενου με τη δικαστική απόφαση φόρου ΣτΕ Ολομ. 1619/12 ιδίως σκ. 5,6,7).

6. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Με την .../7.10.2008 προσωρινή πράξη προσδιορισμού ΦΠΑ, διαχειριστικής περιόδου 1.7.2004 έως 30.9.2004 της Προϊσταμένης της Δ.Ο.Υ. Α. επιβλήθηκε σε βάρος του αιτούντος ποσό ύψους 17.6147,70 Ε, που αντιστοιχεί σε ποσό Φ.Π.Α., το οποίο μη νόμιμο ο αιτών είχε εκπέσει, καθώς και πρόσθετος φόρος ύψους 35.229,39 Ε (ήτοι προσαύξηση 4,5% ποσοστό ανακρίβειας της δήλωσης Χ 48 μήνες με ανώτερο όριο 200%), λόγω ανακρίβειας της δήλωσης ΦΠΑ που είχε υποβάλει για την άνω διαχειριστική περίοδο. Κατά της πράξης αυτής ο αιτών άσκησε την από 12.1.2009 προσφυγή, η οποία απορρίφθηκε με την 410/2012 απόφαση του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας, κατά της οποίας ο αιτών άσκησε την από 24.6.2010 έφεση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου. Με την κρινόμενη αίτηση ο αιτών ζητά να ανασταλεί η εκτέλεση της προαναφερόμενης απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί της έφεσης που έχει ασκήσει κατ' αυτής.

7. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται κατ' αρχάς ότι η διάταξη του άρθρου 209Α του ΚΔΔ, κατά το μέρος που με αυτήν απαλείφθηκε η βλάβη ως λόγος αναστολής εκτέλεσης των δικαστικών αποφάσεων που εκδίδονται επί φορολογικών διαφορών, αντίκειται στα άρθρα 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Κατ' ακολουθίαν, ο αιτών προβάλλει ότι πρέπει να του χορηγηθεί η αιτούμενη αναστολή για τους παρακάτω

λόγους: η άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης απόφασης θα προκαλέσει στον ίδιο ανεπανόρθωτη οικονομική βλάβη, γιατί με τις εκδοθείσες σε βάρος του πράξεις επιβάλλεται το συνολικό εξοντωτικό ποσό των 269.962,39 Ε, με αποτέλεσμα τη διακοπή οριστικά της λειτουργίας της ατομικής του επιχείρησης. Ως μέτρο πίεσας για την άμεση είσπραξη του άνω βεβαιωθέντος ποσού, η φορολογική Αρχή θα αρνηθεί τη χορήγηση αποδεικτικού φορολογικής ενημερότητας και τη θεώρηση φορολογικών στοιχείων με συνέπεια τη μη είσπραξη των αμοιβών του (εργολαβικού του ανταλλάγματος) από την εκτέλεση των δημοσίων έργων που ανέλαβε και συνακόλουθα την οικονομική του καταστροφή που θα οδηγήσει στη μη παροχή των αναγκαίων για την επιβίωσή τους στα 3 τέκνα του, ηλικίας, αντιστοίχως, δεκατριών, δέκα και έξι ετών. Εξάλλου, η σύζυγός του, όπως προκύπτει από τη Δήλωση Φορολογίας Εισοδήματος Οικονομικού Έτους 2012 (χρήση 2011) και το αντίστοιχο Εκκαθαριστικό Σημείωμα, κατά τη χρήση αυτή παρουσίασε καθαρό εισόδημα από μισθωτές υπηρεσίες ύψους 15.906,61 Ε. Από τη προσκομισθείσα βεβαίωση του ταχυδρομικού ταμειυτηρίου προκύπτει ότι για τη χρήση 2011 ποσό 7.658,75 Ε βαίνει προς αποπληρωμή στεγαστικού δανείου για την αγορά της κυρίας κατοικίας (διαμέρισμα 2ου ορόφου) στη Λ. Επικαλείται και προσκομίζει Δηλώσεις Φορολογίας Εισοδήματος και τα αντίστοιχα Εκκαθαριστικά Σημειώματα των οικ. ετών 2007 έως 2012. Δεδομένου όμως ότι προκειμένου περί φορολογικών διαφορών, όπως η ένδικη, σύμφωνα με το άρθρο 209Α του ΚΔΔ, το

οποίο είναι εν προκειμένω εφαρμοστέο, ως μη αντικείμενο στις προαναφερθείσες διατάξεις, η βλάβη του αιτούντος δεν αποτελεί λόγο χορήγησης αναστολής εκτέλεσης δικαστικής απόφασης και οι ανωτέρω ισχυρισμοί του είναι απορριπτέοι.

8. Επειδή, ακολούθως, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται, όσον αφορά το προδήλως βάσιμο της ασκηθείσας έφεσης, ότι εσφαλμένα και κατά κακή εκτίμηση των αποδείξεων το πρωτόδικο Δικαστήριο, ενώ αποδέχθηκε την πραγματοποίηση των χωματουργικών εργασιών που αποτέλεσαν το αντικείμενο των ένδικων τιμολογίων, χαρακτήρισε τον εκδότη τους Π. Β. ως φορολογικά μεν υπαρκτό, αλλά επαγγελματικά ανύπαρκτο πρόσωπο και έκρινε τα ένδικα τιμολόγια ως εικονικά, ως προς το πρόσωπο του εκδότη τους, ενώ για τον ίδιο λόγο δεν δέχτηκε και την καλή πίστη του αιτούντος με την οποία ενήργησε στις επίμαχες συναλλαγές, μολονότι ο ίδιος δεν μπορούσε να ελέγξει εκ των προτέρων στοιχεία της φορολογικής συμπεριφοράς του ανωτέρω εκδότη, που καλύπτονται από φορολογικό απόρρητο, ούτε τη λογιστική ή οικονομική του κατάσταση. Περαιτέρω, προβάλλεται ότι εφόσον το πρόσωπο του εκδότη ήταν φορολογικά υπαρκτό, το βάρος της απόδειξης της εικονικότητας της συναλλαγής είχε η φορολογική Αρχή, η οποία σε κάθε περίπτωση δεν υπέδειξε το πρόσωπο, το οποίο πράγματι συναλλάχθηκε με τον αιτούντα, ως λήπτη. Τέλος, υποστηρίζεται ότι εσφαλμένα το πρωτόδικο δικαστήριο έκρινε ότι η παράβαση που καταλογίστηκε σε βάρος του αιτούντος στοιχειοθετείται, ανεξαρτήτως του σκοπού για τον οποίο διαπράχθηκε, για

το λόγο ότι ο ίδιος δεν είχε καμία ωφέλεια από τη λήψη τιμολογίου εκδοθέντος από πρόσωπο άλλο από εκείνο που πράγματι εκτέλεσε τις εργασίες, η αξία των οποίων άλλωστε κινούνταν στο πλαίσιο τιμών που περιλάμβανε ο προϋπολογισμός του δημόσιου έργου, για το σκοπό εκτελέσεως του οποίου έγιναν και οι υπεργολαβικές ανατεθείσες εργασίες.

Οι λόγοι αυτοί της κρινόμενης αίτησης είναι απορριπτέοι, γιατί, το κατ' έφεση δικαστήριο οφείλει να σχηματίσει πλήρη και βέβαιη δικανική πεποίθηση περί των άνω ζητημάτων, επανεκτιμώντας τους σχετικούς εκατέρωθεν ισχυρισμούς και τα επικαλούμενα από τους διαδίκους στοιχεία (πρβ. ΣτΕ 1602-4/11), επανεκτίμηση στην οποία δεν μπορεί να προβεί το Δικαστήριο αυτό στα πλαίσια της παρούσας διαδικασίας. Συνεπώς, εφόσον η έρευνα της βασιμότητας των σχετικών λόγων της έφεσης προϋποθέτει την επανεκτίμηση από το αρμόδιο για την εκδίκαση της έφεσης δικαστήριο των νομικών και πραγματικών δεδομένων της υπόθεσης, δεν συντρέχει περίπτωση πρόδηλης βασιμότητας κατά το μέρος αυτό της ασκηθείσας έφεσης, που επιτρέπει, κατ' άρθρο 209Α του ΚΔΔ, τη χορήγηση κατά το αντίστοιχο μέρος αναστολής εκτέλεσης της εκκαλούμενης απόφασης (πρβ. ΕΑ ΣτΕ 496/11).

9. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση...

3/2012 (Συμβ - Ασφ. Μέτρα)

Πρόεδρος: Μαρία Κόκοτα

Εισηγήτρια: Κωνσταντίνα Καρακάση

Επί ιατροτεχνολογικών προϊόντων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 93/42/ΕΟΚ και που, παρά τη σήμανσή τους με την ένδειξη CE, εμφανίζουν κινδύνους για την ασφάλεια και υγεία των ασθενών κατά την κρίση της αναθέτουσας αρχής, η πρόβλεψη κατά την έκδοση της διακήρυξης πρόσθετων, έναντι των προτύπων, τεχνικών προδιαγραφών, δεν είναι κατ' αρχήν συμβατή προς την Οδηγία, το δε νοσηλευτικό ίδρυμα οφείλει να ενημερώσει τον ΕΟΦ για να κινηθεί η τηρητέα από τα κράτη - μέλη διαδικασία διασφάλισης.
Μη νομιμότητα όρου διακήρυξης που απαιτεί προσκόμιση κλινικών μελετών προς απόδειξη προδιαγραφών ήδη καλυπτομένων από τη σήμανση CE.

Αιτιάσεις κατά της διακήρυξης, που λόγω της σιωπηρής απόρριψης της προδικαστικής προσφυγής έμειναν αναπάντητες, δεν μπορούν λόγω του ιδιαιζόντως τεχνικού χαρακτήρα να εξετασθούν πρωτοτύπως από την Επιτροπή Αναστολών.

1. Επειδή για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο.

2. Επειδή με την 60/2010 διακήρυξη του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λ. (Π.Γ.Ν. Λ.) προκηρύχθηκε δημόσιος ανοικτός διαγωνισμός για την προμήθεια διαφόρων ραμμάτων για τις ανάγκες του Νοσοκομείου για χρονικό διάστημα ενός έτους, με κριτήριο κατακύρωσης την χαμηλότερη τιμή και προϋπολογισθείσα δαπάνη 424.000 Ε, συμπεριλαμβανομένου

του ΦΠΑ. Ως ημερομηνία διενέργειας του διαγωνισμού ορίσθηκε η 3.8.2011. Κατά ορισμένων όρων της διακήρυξης αυτής η αιτούσα άσκησε την από 23.6.2011 προδικαστική προσφυγή (άρθρου 4 του ν. 3886/2010 - ΦΕΚ 173 Α'), και κατά της τεκμαιρόμενης σιωπηρής απορρίψεως αυτής την υπό κρίση αίτηση, με την οποία ζητεί τη λήψη των κατάλληλων ασφαλιστικών μέτρων προς διασφάλιση των εννόμων συμφερόντων της.

3. Επειδή ο επίδικος διαγωνισμός, ως εκ του αντικειμένου του και του ύψους της προϋπολογισθείσας δαπάνης, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ν. 3886/2010 (ΦΕΚ Α' 173).

4. Επειδή, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 23 και του Παραρτήματος VI της Οδηγίας 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 31.3.2004 «περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων... προμηθειών...» (L 134), η οποία μεταφέρθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με το π.δ. 60/2007 (Α' 64, βλ. αντίστοιχες διατάξεις άρθρου 53 και παραρτήματος VI), 4 του ν. 2286/1995 («Προμήθειες του δημόσιου τομέα και ρυθμίσεις συναφών θεμάτων», Α' 19), 2 και 3 του π.δ. 118/2007 («Κανονισμός Προμηθειών Δημοσίου», Α' 150), 1 και 2 του ν. 2955/2001 (Α' 256), 1 παρ. 1, 2, 3, 4 παρ. 1, 5 παρ. 1-3, 8, 10, 11, 14β, 17 παρ. 1, 18 και του παραρτήματος I της Οδηγίας 93/42/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 14ης Ιουνίου 1993 «περί των ιατροτεχνολογικών προϊόντων» (L 169), η οποία μεταφέρθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με την ΔΥ7/οικ.2480/19-8-1994 κοινή απόφαση των Υπουργών Εθνικής Οικο-

νομίας, Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων και Βιομηχανίας, Ενέργειας και Τεχνολογίας (Β' 679, βλ. αντίστοιχες διατάξεις άρθρων 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 12β, 15, 16, 17 και παραρτήματος I), του άρθρου 1 της κυρωθείσας με το ν. 1425/1984 (Α' 30) από 22.7.1964 Σύμβασης για την εκπόνηση Ευρωπαϊκής Φαρμακοποιίας, στην οποία προσχώρησε η Ευρωπαϊκή Ένωση με την απόφαση 94/358/ΕΚ του Συμβουλίου (L 158/15.6.1994), του προοιμίου της τελευταίας αυτής απόφασης καθώς και της δημοσιευθείσας στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (C 369/6.12.1997) «Ανακοίνωσης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στα πλαίσια της Οδηγίας 93/42/ΕΟΚ ...» περί των τίτλων και των στοιχείων των μονογραφιών της Ευρωπαϊκής Φαρμακοποιίας που αφορούν χειρουργικά ράμματα, προκύπτει ότι στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ιατροτεχνολογικά προϊόντα, που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 93/42/ΕΟΚ, όπως τα χειρουργικά ράμματα (βλ. άρθρο 5 παρ. 2 της οδηγίας), παρά τη σήμανσή τους με την ένδειξη CE και τη συμφωνία τους με την ευρωπαϊκή φαρμακοποιία, εμφανίζουν για την ασφάλεια και την υγεία των ασθενών κλπ για τους οποίους προορίζονται κινδύνους, κατά την κρίση της αναθέτουσας αρχής, οι οποίοι υπαγορεύουν την πρόβλεψη κατά την έκδοση της διακήρυξης επιπρόσθετων έναντι των προτύπων τεχνικών προδιαγραφών, η εν λόγω πρόβλεψη δεν είναι, κατ' αρχήν, συμβατή προς τις προαναφερόμενες διατάξεις της Οδηγίας 93/42/ΕΟΚ, διότι ισοδυναμεί με παρεμβολή εμποδίων που μπορούν να φθάσουν μέχρι τον αποκλει-

σμό της διάθεσης στο εμπόριο προϊόντων που φέρουν τη σήμανση CE (πρβλ. ΔΕΚ απόφαση της 22.5.03, C-103/01, Επιτροπή κατά Ο.Δ. Γερμανίας). Επομένως, και στην περίπτωση που το νοσηλευτικό ίδρυμα, προς αποφυγή κινδύνων ασφαλείας και υγείας, επιθυμεί να θέσει με τη διακήρυξη επιπρόσθετες τεχνικές προδιαγραφές, οφείλει να ενημερώσει σχετικώς τον αρμόδιο εθνικό οργανισμό (Εθνικό Οργανισμό Φαρμάκων, βλ. άρθρο 19 παρ. 3 του ν. 2889/2001, Α 37), προκειμένου να κινηθεί η καθοριζόμενη από την οδηγία 93/42/ΕΟΚ (άρθρο 8) τηρητέα από τα κράτη - μέλη διαδικασία διασφάλισης (ΕΑ ΣτΕ 208/11, 961/10, 503/10, 291/09, 144/08, 1102 - 1103/09).

5. Επειδή, στην κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι είναι μη νόμιμος ο αναφερόμενος στον όρο 17 των τεχνικών προδιαγραφών (II Τεχνικά λειτουργικά χαρακτηριστικά - σελ. 64) της διακήρυξης, ο οποίος επιβάλλει: «Να κατατεθούν για κάθε τύπο συνθετικού απορροφήσιμου ράμματος δύο (2) κλινικές μελέτες όπου να προκύπτει η συμπεριφορά του ράμματος μέσα στον ιστό». Και τούτο διότι, κατά την αιτούσα, όπως είχε προβάλλει με την προδικαστική της προσφυγή, δεν αναφέρονται στη διακήρυξη οι λόγοι που καθιστούν αναγκαία την προσκόμιση δύο κλινικών μελετών αναφορικά με τη συμπεριφορά του ράμματος μέσα στον ιστό, ότι οι εν λόγω μελέτες είναι μέρος του τεχνικού φακέλου τον οποίο διατηρεί ο κατασκευαστής και έχει ελεγχθεί από τον Κοινοποιημένο Οργανισμό, ο οποίος τον έχει πιστοποιήσει ως προς το CE και ότι η Επιτροπή Αξιολόγησης του νοσοκομείου δεν είναι

από το νόμο εξουσιοδοτημένη να ελέγχει τον εν λόγω φάκελο και την πιστοποίηση του κατασκευαστή. Η αιτούσα ισχυρίζεται περαιτέρω ότι δεν είναι σε θέση να προσκομίσει τις ανωτέρω μελέτες, η δε σχετική απαίτηση διευκολύνει τις θυγατρικές πολυεθνικών, που παρέχουν τις εν λόγω μελέτες κατά βούληση. Ο λόγος αυτός πιθανολογείται σοβαρά ως βάσιμος. Τούτο δε διότι, σε περίπτωση που η έννοια του επίμαχου όρου της διακήρυξης είναι ότι απαιτείται η προσκομιδή των προαναφερθεισών κλινικών μελετών, προς απόδειξη προδιαγραφών ήδη καλυπτομένων από τη σήμανση CE, η οποία υποδηλώνει ότι τα προϊόντα που την φέρουν έχουν αποτελέσει αντικείμενο αξιολόγησης της πιστότητάς τους και, επομένως, πληρούν τις βασικές απαιτήσεις της Οδηγίας 93/42/ΕΟΚ του Συμβουλίου, πιθανολογείται σοβαρά, κατά τα εκτιθέμενα στην προηγούμενη σκέψη, ότι ο όρος αυτός δεν είναι νόμιμος. Εάν δε η έννοια του ανωτέρω όρου είναι ότι με την επιβολή της υποχρέωσης προσκομιδής των δύο κλινικών μελετών θεσπίζονται συμπληρωματικές, έναντι των καλυπτομένων με τη σήμανση CE προδιαγραφών, τότε και στην περίπτωση αυτή πιθανολογείται σοβαρά ότι ο συγκεκριμένος όρος δεν είναι νόμιμος. Και τούτο διότι, στην περίπτωση αυτή, το καθού η κρινόμενη αίτηση νοσοκομείο θα έπρεπε, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, να είχε ενημερώσει τον αρμόδιο Εθνικό Οργανισμό Φαρμάκων, προκειμένου να κινηθεί η καθοριζόμενη στο άρθρο 8 της ανωτέρω Οδηγίας τηρητέα από τα κράτη - μέλη διαδικασία διασφάλισης (πρβλ. ΕΑ ΣτΕ 961/10, 503/10,

32/10, 1102 - 1103/09, 144/08). Στην προκειμένη περίπτωση όμως δεν προκύπτει ότι ακολουθήθηκε η ανωτέρω διαδικασία, εφόσον μάλιστα η προδικαστική προσφυγή απορρίφθηκε σιωπηρώς, με συνέπεια να μην απαντηθούν οι σχετικοί ισχυρισμοί της αιτούσας. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση κατά το μέρος που αφορά τον όρο 17 των τεχνικών προδιαγραφών της διακήρυξης και περαιτέρω να ανασταλεί η εκτέλεση αυτής ως προς τον εν λόγω όρο καθώς και της σιωπηρής απορρίψεως της προδικαστικής προσφυγής της αιτούσας κατά το σχετικό μέρος.

6. Επειδή, η αιτούσα εταιρεία με την ασκηθείσα στις 23.6.2011 προσφυγή της είχε προβάλει, ήδη δε προβάλλει και με την κρινόμενη αίτηση, ότι με τη διακήρυξη του επίδικου διαγωνισμού ζητούνται, αντίθετα με τις κοινές προδιαγραφές ραμμάτων του Υπουργείου Ανάπτυξης, ράμματα με βακτηριοστατική δράση. Η συγκεκριμένη κατηγορία βακτηριοστατικών ραμμάτων, σε αντίθεση με τα αποστειρωμένα κανονικής στήριξης, τα οποία επίσης ζητούνται από τη διακήρυξη και τα οποία παράγουν και προμηθεύουν όλες οι εταιρείες παραγωγής και εμπορίας απορροφήσιμων φαρμάκων, δεν περιγράφεται, κατά την αιτούσα, ως ιδιαίτερη κατηγορία ράμματος ούτε στην Ευρωπαϊκή Φαρμακοποιία ούτε στην Φαρμακοποιία των ΗΠΑ, δεν έχει καμία χρησιμότητα, καθώς παρέχει ισοδύναμη προστασία, όσον αφορά στην αποτροπή μολύνσεων, με τα υπόλοιπα αποστειρωμένα ράμματα που υπαγορεύουν τα πρότυπα τεχνικών προδιαγραφών. Οι ως άνω αιτιάσεις της αιτούσας κατά της διακήρυξης, οι οποίες λόγω της σιωπηρής απορ-

ρίψεως της προδικαστικής προσφυγής έμειναν αναπάντητες, δεν μπορούν, λόγω του ιδιαιτέρως τεχνικού χαρακτήρα να εξετασθούν πρωτοτύπως από την Επιτροπή Αναστολών (βλ. ΣτΕ 1895/08, ΕΑ 961/10, 508, 589/07). Συνεπώς, συντρέχει νόμιμος λόγος να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη αίτηση και να ανασταλεί η εκτέλεση της υπ' αριθμ. 60/2010 διακήρυξης του καθ' ου Νοσοκομείου, και κατά το μέρος που αφορά στην κατηγορία ραμμάτων με βακτηριοστατική δράση, δηλαδή την Κατηγορία Η' - ΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΙΜΑ ΠΡΟΛΗΨΗΣ ΛΟΙΜΩΞΕΩΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ ΤΟΜΗΣ, καθώς και της σιωπηρής απόρριψης της προδικαστικής προσφυγής της αιτούσας κατά το σχετικό μέρος.

7. Επειδή, περαιτέρω, στις τεχνικές προδιαγραφές στη διακήρυξη του ένδικου διαγωνισμού παρατίθεται αναλυτική κατάσταση με τις ζητούμενες ποσότητες ραμμάτων ανά κατηγορία και είδος. Στην Κατηγορία Γ' - ΜΟΝΟΚΛΩΝΟ ΠΟΛΥΠΡΟΠΥΛΕΝΙΟ περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων (σελ. 65 της διακήρυξης), τα ακόλουθα είδη ραμμάτων: Να διατίθενται και με ειδικές βελόνες από υψηλής ποιότητας κράματα χάλυβα, αυξημένης ορατότητας σε αιματηρό πεδίο, ειδικές για ασβεστοποιημένα αγγεία και συρραφή μοσχευμάτων ... Στην Κατηγορία Γ1' - ΜΟΝΟΚΛΩΝΟ ΠΟΛΥΠΡΟΠΥΛΕΝΙΟ ΜΕ ΕΙΔΙΚΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων: Να προσφερθούν εξειδικευμένες Βελόνες όπως ζητούνται από τις περιγραφές των ραμμάτων, δηλαδή μαύρες βελόνες και όχι επιχρωματισμένες, ειδικές βελόνες για ασβεστοποιημένα αγγεία, συνδυασμένης καμπυλότητας 1/2 & 3/8, με επίστρω-

ση σιλικόνης και ραβδώσεις εσωτερικά ή και εξωτερικά. Ακόμη βελόνες σε αναλογία με το ράμμα 1:1 για τη συρραφή μοσχευμάτων από PTFE και την αποφυγή διαφυγών ... Στην Κατηγορία Δ' - ΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΙΜΑ ΠΟΛΥΚΛΩΝΑ ΜΕΣΗΣ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΗΣ περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, (σελ. 65, 66 της διακήρυξης) τα εξής είδη: Να είναι πολύ ισχυρά in vitro, και μετά την τοποθέτησή τους να διατηρούν στο μέγιστο δυνατό την αντοχή τάσης τους (in vitro) για τις είκοσι μία έως είκοσι οκτώ (21 - 28) πρώτες μετεγχειρητικές ημέρες. Να απορροφούνται πλήρως από τον οργανισμό, κατά μέσο όρο μετά από εξήντα (56-65) ημέρες ... Με βελόνες στρόγγυλες ατραυματικές, με τριγωνική και κωνική αιχμή, και ραβδώσεις σε όλα τα σχήματα (1/4, 3/8, 1/2, 5/8 κύκλου, ευθείες, συνδυασμένης καμπυλότητας) και μεγέθη... Στην Κατηγορία Η' - ΣΥΝΘΕΤΙΚΑ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΙΜΑ ΠΡΟΛΗΨΗΣ ΛΟΙΜΩΞΕΩΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ ΤΟΜΗΣ. Να προσφέρονται σε διάφορες δομές και με διαφορετικούς χρόνους απορρόφησης (Μονόκλωνα, Πολύκλωνα - μέσης, παρατεταμένης απορρόφησης). Με βελόνες στρόγγυλες ατραυματικές, με τριγωνική και κωνική αιχμή, και ραβδώσεις σε όλα τα σχήματα (1/4, 3/8, 1/2, 5/8 κύκλου, ευθείες, συνδυασμένης καμπυλότητας) και μεγέθη. Η ιδιότητα της πρόληψης των λοιμώξεων της χειρουργικής τομής να αποδεικνύονται με κατάθεση κλινικών μελετών.

8. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι οι απαιτούμενες από τη διακήρυξη τεχνικές προδιαγραφές για ορισμένα ράμματα, όπως η απαίτηση για, μέγεθος (διάμετρο), αντοχή βελόνας, ειδι-

κές βελόνες για αβαστοποιημένα αγγεία (σελ. 65) υποκαθιστούν τα αντικειμενικά κριτήρια της Ευρωπαϊκής Φαρμακοποιίας. Ο λόγος αυτός προβάλλεται αορίστως, δεδομένου ότι δεν γίνεται συγκεκριμένη και τεκμηριωμένη επίκληση των κανόνων της Ευρωπαϊκής Φαρμακοποιίας, που παραβιάζονται εξαιτίας των ανωτέρω τεχνικών προδιαγραφών, και πάντως δεν προσδιορίζεται σε τι συνίσταται η βλάβη της αιτούσας λόγω των συγκεκριμένων προδιαγραφών. Κατά το μέρος, εξάλλου, που προβάλλεται ότι λόγω των συγκεκριμένων προδιαγραφών ευνοείται συγκεκριμένος κατασκευαστής, και ειδικότερα η εταιρεία «Τ. & Τ. Ε. ΑΕΒΕ», ο ανωτέρω λόγος είναι απορριπτός ως αναπόδεικτος. Περαιτέρω, όσον αφορά στην τιθέμενη στην Γ' Κατηγορία της διακήρυξης προδιαγραφή σχετικά με την προμήθεια ραμμάτων με μαύρη βελόνη, η αιτούσα προβάλλει ότι ο συγκεκριμένος όρος δεν εξυπηρετεί κάποιο σκοπό, αλλά απλώς περιορίζει τον ανταγωνισμό σε ελάχιστους προμηθευτές. Και ο ισχυρισμός αυτός, όμως, είναι απορριπτός ως αόριστος, δεδομένου ότι αφενός μεν δεν προσδιορίζονται κατά τρόπο συγκεκριμένο οι ευνοούμενοι προμηθευτές, αφετέρου δε η αιτούσα δεν αναφέρει σε τι συνίσταται η βλάβη της από τη συγκεκριμένη προδιαγραφή.

9. Επειδή, τέλος, η αιτούσα στρέφεται κατά της διακήρυξης καθ' ο μέρος για τα ράμματα των κατηγοριών Δ', Ε' προβλέπεται συγκεκριμένος αριθμός ημερών ως χρόνος απορρόφησης, ισχυριζόμενη ότι με τη συγκεκριμένη προδιαγραφή ευνοείται συγκεκριμένος κατασκευαστής, ότι ο χρόνος απορρόφησης καθορίζεται από τη δι-

εθνή βιβλιογραφία και ότι το καθού η αίτηση νοσοκομείο υποχρεούται να αποδεχθεί ράμματα που διαθέτουν τη σήμανση CE. Οι ισχυρισμοί αυτοί προβάλλονται αορίστως, δεδομένου ότι δεν προσδιορίζεται ο κατασκευαστής που ευνοείται και επιπλέον δεν αναφέρεται αν τα οριζόμενα από τη διακήρυξη χρονικά διαστήματα απορρόφησης αντίκεινται στη σήμανση CE.

10. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή, για τους εκτιθέμενους στη σκέψη 5 και 6 λόγους.

6/2012 (Συμβ - Ασφ. Μέτρα)

Πρόεδρος: Μαρία Κόκοτα

Εισηγήτρια: Κωνσταντίνα Καρακάση

Δικηγόροι: Φώτιος Γιαννούλας, Σοφία Αποστολάκη, Γεώργ. Χριστοδουλόπουλος

Διεθνής μειοδοτικός διαγωνισμός ανάδειξης αναδόχου για υπηρεσίες διαχείρισης νοσοκομειακών αποβλήτων.

Αίτηση ασφ. μέτρων εναντίον της σιωπηρής απόρριψης προδικαστικής προσφυγής κατά απόφασης του Δ.Σ. Νοσοκομείου περί έγκρισης πρακτικού της Επιτροπής τεχνικής αξιολόγησης του διαγωνισμού.

Παρέμβαση από την εταιρία της οποίας η προσφορά έγινε δεκτή.

Μετατροπή ΕΠΕ σε ΑΕ με συμβολαιογραφική απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, εγκρινόμενη και δημοσιεύσιμη νόμιμα. Στις εκ μετατροπής προερχόμενες εταιρίες μπορούν να εισέλθουν και νέοι μέτοχοι. Υπείσλευση της ΑΕ σε όλα τα δικαιώματα

και υποχρεώσεις της μετατρεπόμενης ΕΠΕ και δυνατότητα χρησιμοποίησης των επ' ονόματι αυτής αδειών μεταφοράς επικίνδυνων ιατρικών αποβλήτων και κυκλοφορίας φορτηγού. Ενόψει του ότι κατά την οικεία ΥΑ και το κείμενο της σύμβασης η προσφερόμενη τιμή από τις εταιρείες θα πρέπει να δοθεί για κάθε κιλό επεξεργαζόμενων απορριμμάτων χωρίς άλλη επιβάρυνση, η δήλωση της παρεμβαίνουσας ότι μπορεί να διαθέσει τους αναγκαίους κάδους συλλογής αποβλήτων χωρίς πρόσθετη χρέωση, δεν συνιστά αποκάλυψη οικονομικού στοιχείου πριν την αποσφράγιση των οικονομικών προσφορών, δικαιολογούσα αποκλεισμό από τη διαδικασία, αφού το εν λόγω στοιχείο δεν διαμορφώνει το συγκριτικό κόστος της προσφοράς.

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αίτησης έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο.

2. Επειδή, με την 29/2010 διακήρυξη του Γενικού Νοσοκομείου Β. «Α.» προκηρύχθηκε ετήσιος ανοικτός διεθνής διαγωνισμός για την ανάδειξη αναδόχου για τις υπηρεσίες «Διαχείρισης των Αμιγώς Μολυσματικών Νοσοκομειακών Αποβλήτων» για χρονικό διάστημα ενός (1) έτους, με κριτήριο κατακύρωσης την χαμηλότερη τιμή και προϋπολογισθείσα δαπάνη 260.000 Ε (συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ). Ως ημερομηνία διενέργειας του διαγωνισμού ορίστηκε η 11.1.2011. Στο διαγωνισμό αυτό προσήλθαν και υπέβαλαν προσφορές η αιτούσα και η εταιρεία «S. ΑΕ». Με το υπ' αριθμ. 16/10.5.2011 (θέμα

12ο) απόφαση - πρακτικό του Διοικητικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου εγκρίθηκε το 7314/7.4.2011 πρακτικό της Επιτροπής τεχνικής αξιολόγησης του εν λόγω διαγωνισμού για τις υπηρεσίες «Διαχείρισης των Αμιγώς Μολυσματικών Νοσοκομειακών Αποβλήτων». Κατά του παραπάνω πρακτικού του Δ.Σ. του Νοσοκομείου η αιτούσα άσκησε την 27.5.2011 προδικαστική προσφυγή (άρθρου 4 του ν. 3886/2010 - ΦΕΚ 173 Α'), προβάλλοντας αιτιάσεις κατά της αποδοχής της προσφοράς της εταιρείας «S. ΑΕ». Ήδη με την κρινόμενη αίτηση η αιτούσα στρέφεται κατά της σιωπηρής απόρριψης της από 27.5.2011 προδικαστικής προσφυγής. Μετά την άσκηση της κρινόμενης αίτησης εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 21/14.7.2011 απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου, με την οποία αφού λήφθηκε υπόψη η 12665/20.6.2011 εισήγηση της Διοικητικής Οικονομικής Υπηρεσίας του Νοσοκομείου, απορρίφθηκε ρητά η προσφυγή της αιτούσας. Ήδη με την κρινόμενη αίτηση η αιτούσα ζητεί τη λήψη των κατάλληλων ασφαλιστικών μέτρων προς διασφάλιση των εννόμων συμφερόντων της.

3. Επειδή, ο επίδικος διαγωνισμός, ως εκ του αντικείμενου του και του ύψους της προϋπολογισθείσας δαπάνης, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Οδηγίας 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 31ης Μαρτίου 2004 «περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών» (ΕΕ L 134). Επομένως, η ένδικη διαφορά διέπεται από τις διατάξεις του ν. 3886/2010 (ΦΕΚ Α' 173).

4. Επειδή παραδεκτώως παρεμβαίνει και ζητεί την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης η εταιρεία «S. AE».

5. Στη Διακήρυξη στο μέρος Β': ANTI-KEIMENO - ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ Β.1. ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΠΡΟΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΜΙΓΩΣ ΜΟΛΥΣΜΑΤΙΚΩΝ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ, ορίζεται ότι: «Για τη διαχείριση των αποβλήτων οι φορείς διαχείρισης είναι υπόχρεοι να τηρούν όσα προβλέπει η ΚΥΑ 37591/2031/2003, ΦΕΚ 1419/Β'/1.10.2003, «Μέτρα και όροι για τη διαχείριση ιατρικών αποβλήτων από υγειονομικές μονάδες» το οποίο και επισυνάπτεται ... Στην κατηγορία των αμιγώς μολυσματικών ιατρικών αποβλήτων ανήκουν ... Όπως αναφέρεται στο άρθρο 8, για τα απόβλητα της παραπάνω κατηγορίας η μέθοδος επεξεργασίας τους μπορεί να είναι η αποτέφρωση ή η αποστείρωση (Οι εργασίες αποτέφρωσης εφαρμόζονται στο σύνολο των ΕΙΑ, ενώ οι εργασίες της αποστείρωσης μόνο στα αμιγώς μολυσματικά). ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΑ ΜΕ ΑΠΟΤΕΦΡΩΣΗ: Η αποτέφρωση ορίζεται σαν η διαδικασία ξηράς οξείδωσης των ΕΙΑ σε υψηλές θερμοκρασίες, που μειώνει το οργανικό και δυνάμενο να καεί κλάσμα των αποβλήτων, καθώς και άλλες τεχνικές θερμικής επεξεργασίας, όπως η πυρόλυση, η αεριοποίηση ή η τεχνική πλάσματος. Για την εφαρμογή της μεθόδου της αποτέφρωσης ο φορέας διαχείρισης των ΕΙΑ θα πρέπει να πληροί όσα αναφέρονται στο παράρτημα 2 της ΚΥΑ 37591/2031/2003 (ελάχιστες τεχνικές και περιβαλλοντικές απαιτήσεις εγκαταστάσεων αποτέφρωσης). Επιπλέον: 1. Θα πρέπει να διαθέτει όλες τις νόμιμες εγκρίσεις του Ελληνικού Κράτους (Άδεια συλλογής - μεταφοράς - εκτός ΥΜ από

την αρμόδια Υπηρεσία Περιβάλλοντος του ΥΠΕΧΩΔΕ και έγκριση περιβαλλοντικών όρων σύμφωνα με τους Ν. 1650/1986, Ν. 3010/2002 και τις εξουσιοδοτικές αυτών διατάξεις και βεβαίωση αποδοχής για επεξεργασία από τους αποδέκτες των προς επεξεργασία ΕΙΑ, οι οποίοι πρέπει να έχουν νομίμως εκδοθείσα άδεια εν ισχύ - ΑΡΘΡΟ 10 της ΚΥΑ 37591/2031/2003, ΦΕΚ 1419/Β'/1.10.2003)... 4. Η προσφερόμενη τιμή από τις εταιρείες θα πρέπει να δοθεί για κάθε κιλό απορριμμάτων που θα επεξεργάζονται. ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΑ ΜΕ ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΣΗ. Η αποστείρωση ορίζεται σαν η υγρή ή ξηρά θερμική επεξεργασία των ΕΙΑ, ώστε αυτά να εξομειωθούν όσον αφορά στο μικροβιακό τους φορτίο με τα οικιακά απορρίμματα. Για την εφαρμογή της μεθόδου απαραίτητες προϋποθέσεις για το φορέα διαχείρισης θεωρούνται όσα αναφέρονται στο παράρτημα 3 της ΚΥΑ 37591/2031/2003 (ελάχιστες τεχνικές και περιβαλλοντικές απαιτήσεις εγκαταστάσεων αποστείρωσης σταθερών - κινητών). Επιπλέον: 1. Θα πρέπει να διαθέτει όλες τις νόμιμες εγκρίσεις του Ελληνικού κράτους (άδεια συλλογής - μεταφοράς εκτός ΥΜ από την αρμόδια Υπηρεσία Περιβάλλοντος του ΥΠΕΧΩΔΕ, άδεια εγκατάστασης επεξεργασίας ΕΙΑ από τις αρμόδιες υπηρεσίες Βιομηχανίας της οικείας Νομαρχίας και έγκριση περιβαλλοντικών όρων σύμφωνα με τους Ν. 1650/1986, Ν. 3010/2002 και τις εξουσιοδοτικές αυτών διατάξεις. 2. Οι διαδικασίες της αποστείρωσης θα πρέπει να ακολουθούν τα προβλεπόμενα στο πρότυπο του ΕΛΟΤ αρ. 12740/00... ΑΡΘΡΟ 11 της ΚΥΑ 37591/2031/2003, ΦΕΚ 1419/Β'/1.10.2003. 12. Η προσφερόμενη

τιμή από τις εταιρείες να δοθεί για κάθε κιλό απορριμμάτων που θα επεξεργάζονται».

6. Περαιτέρω, στο άρθρο 67 του Ν. 2190/1920 περί Ανωνύμων Εταιριών, όπως ισχύει το κρίσιμο χρονικό διάστημα, ορίζονται μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: «1. Μετατροπή εταιρείας περιορισμένης ευθύνης σε ανώνυμη εταιρεία γίνεται με απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, που λαμβάνεται με την πλειοψηφία του άρθρου 38 παρ. 1 του Ν. 3190/1955, μετά από προηγούμενη εκτίμηση του Ενεργητικού και Παθητικού της, σύμφωνα με το άρθρο 9. ... Η απόφαση της συνέλευσης των εταίρων, που περιλαμβάνει τους όρους του καταστατικού της ανώνυμης εταιρείας καθώς και τη σύνθεση του πρώτου Διοικητικού Συμβουλίου της, πρέπει να περιβληθεί τον τύπο του συμβολαιογραφικού εγγράφου και να υποβληθεί στον Υπουργό Εμπορίου για έγκριση σύμφωνα με το άρθρο 4. Η παραπάνω απόφαση μαζί με τη σχετική έγκριση υπόκειται στις διατυπώσεις δημοσιότητας του άρθρου 7β παρ. 1, παράλληλα δε και στις διατυπώσεις του άρθρου 8 παρ. 1 και 2 του Ν. 3190/1955. Πριν από την ολοκλήρωση των πιο πάνω διατυπώσεων δημοσιότητας η μετατροπή δεν παράγει κανένα αποτέλεσμα. Μετά την τήρηση των διατυπώσεων αυτών η από τη μετατροπή προερχόμενη εταιρεία συνεχίζεται ως ανώνυμη εταιρεία. Οι εκκρεμείς δίκες συνεχίζονται χωρίς να επέρχεται βίαιη διακοπή τους και χωρίς να απαιτείται οποιαδήποτε ειδικότερη διατύπωση για τη συνέχισή τους ... 2... 3. Στις από μετατροπή προερχόμενες εταιρείες μπορούν να εισέλθουν και νέοι μέτοχοι...».

7. Επειδή η αιτούσα με την κρινόμενη αίτηση ζητά να απορριφθεί η προσφορά της εταιρείας «S. AE», επαναλαμβάνοντας τους με την προδικαστική προσφυγή προβαλλόμενους σχετικούς λόγους: α) ότι η εταιρεία «S. AE» υπέβαλλε με την προσφορά της διαπεριφερειακή άδεια επεξεργασίας Επικίνδυνων Ιατρικών Αποβλήτων (ΕΙΑ) της εταιρείας «S. LTD - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ», η οποία πλέον δεν υφίσταται, εφόσον μετατράπηκε σε «... AE», δεν προσκομίσθηκε δε κανένα έγγραφο από τις αρμόδιες αρχές που να γνωμοδοτούν ότι δεν υπέρχεται ουσιώδης μεταβολή στα στοιχεία που συνοδεύουν την άδεια συλλογής και μεταφοράς των ιατρικών αποβλήτων, επομένως δεν πληρείται η βασικότερη προϋπόθεση εκτέλεσης του έργου, αυτή δηλαδή της κατοχής της άδειας συλλογής μεταφοράς ΕΙΑ από τον Ανάδοχο, β) ότι η εταιρεία «S. AE» υπέβαλλε στο φάκελο προσφοράς άδεια κυκλοφορίας του φορτηγού οχήματος ΝΙΗ ... ΕΙΑ της εταιρείας «S. LTD - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ», και συνεπώς, εφόσον η εταιρεία μετατράπηκε σε «S. AE», η εν λόγω άδεια κυκλοφορίας είναι άκυρη καθώς δεν έχει γίνει ενημέρωση του φακέλου φορτηγών οχημάτων στην αρμόδια Διεύθυνση του Υπουργείου Μεταφορών και η έκδοση νέας άδειας στα στοιχεία του νέου ιδιοκτήτη.

Το καθού με την προσβαλλόμενη απόφασή του, όπως αυτή συμπληρώθηκε με τις σχετικές απόψεις του και αναπτύχθηκε με το νομίμως κατατεθέν υπόμνημα, προβάλλει ότι «η εταιρεία S. AE» κατέθεσε: 1. Αντίγραφο του υπ' αριθμ. πρωτ. 127183/3400/31.5.11 εγγράφου της αρμόδιας για την έκδοση και τροποποίηση της δι-

απεριφερειακής άδειας συλλογής - μεταφοράς ΕΙΑ της εταιρείας τους του ΥΠΕΚΑ. Το έγγραφο αυτό αναφέρει ότι «έχουν ελεγχθεί και θεωρούνται πλήρη» όλα τα στοιχεία που υπέβαλε η εταιρεία για την τροποποίηση της επωνυμίας. Επιπλέον αναφέρεται ότι η Υπηρεσία «έχει προχωρήσει σε σύνταξη σχεδίου τροποποίησης της άδειάς τους λόγω αλλαγής επωνυμίας, το οποίο έχει προωθηθεί για υπογραφή από τους συναρμόδιους Υπουργούς, 2. Αντίγραφο της τροποποιημένης άδειας κυκλοφορίας του υπ' αριθ. ΝΙΗ ... οχήματος, 3. Αντίγραφο της υπ' αριθ. πρωτ. 151 Βεβαίωσης αποδοχής των επεξεργασμένων αποβλήτων από το Φορέα διαχείρισης του ΧΥΤΑ Μ. (Σύνδεσμος Ο.Τ.Α. Θ.) με τη νέα επωνυμία της εταιρείας τους, 4. Αντίγραφα δύο Βεβαιώσεων του Φορέα Πιστοποίησης CE (EBETAM A.E.) των δύο κλιβάνων επεξεργασίας αποστείρωσης της εταιρείας τους, αναφέροντας ότι οι Πιστοποιήσεις ισχύουν και υπό τη νέα επωνυμία της εταιρείας τους, 5. Αντίγραφα δύο Βεβαιώσεων του Φορέα Ελέγχου και έκδοσης Πιστοποιητικού Συμμόρφωσης κατά τα Πρότυπα ΕΛΟΤ EN 12740:2000 και ΕΛΟΤ EN 12347:1998 (EBETAM A.E.) των δύο κλιβάνων επεξεργασίας αποστείρωσης της εταιρείας τους, αναφέροντας ότι τα Πιστοποιητικά ισχύουν και υπό τη νέα επωνυμία της εταιρείας τους, 6. Αντίγραφα των δύο Πιστοποιητικών του Φορέα Πιστοποίησης κατά ISO 9001:2008 και κατά ISO 14001:2004 (DQS GmbH) τα οποία έχουν επανεκδοθεί με τη νέα επωνυμία της εταιρείας τους. Επομένως, η εταιρεία «S. AE», η οποία υπό το νέο της εταιρικό τύπο καταχωρήθηκε νόμιμα την 30.12.2010 στο Μητρώο Αωνύμων Εταιρειών της Ν.Α.Θ., έλαβε

ΜΑΕ, η ανακοίνωση δημοσιεύθηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσης ΦΕΚ 15076/31.12.2010 Τ. Α.Ε. και ΕΠΕ, αποτελεί φορέα των κάθε είδους δικαιωμάτων υποχρεώσεων και γενικών εννόμων σχέσεων της ήδη μετατραπείσας εταιρείας «S. - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ», δεδομένου ότι πρόκειται για το αυτό νομικό πρόσωπο, το οποίο συνεχίζει νόμιμα τη λειτουργία του υπό τον τύπο της Αωνύμης Εταιρείας».

Στο συμπληρωματικό δε υπόμνημα που κατέθεσε το καθού αναφέρεται: «Ήδη έχουν εκδοθεί: 1) η με αριθμ. πρωτ. 724/16.3.2011 απόφαση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Μακεδονίας - Θράκης (ΔΙ.ΠΕ.ΧΩ), με την οποία τροποποιήθηκε, μόνο ως προς την επωνυμία της εταιρείας, η υφιστάμενη με αριθμ. 7728/9.8.2010 άδεια μεταφοράς αποστειρωμένων ιατρικών αποβλήτων και 2) η με αριθμ. πρωτ. 1135/10.3.2011 απόφαση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Μακεδονίας - Θράκης (ΔΙ.ΠΕ.ΧΩ), η οποία έχει εκδοθεί επ' ονόματι της παρεμβαίνουσας εταιρείας ως Α.Ε. και με την οποία έχει τροποποιηθεί η υφιστάμενη με αριθμ. πρωτ. 2099/7.4.2010 έγκριση περιβαλλοντικών όρων του Κέντρου Επεξεργασίας Μολυσματικών Αποβλήτων (ΚΕΜΑ Β. Ελλάδος) της παρεμβαίνουσας στη ΒΙ.ΠΕ., αντίγραφα των οποίων έχουν υποβληθεί στο Νοσοκομείο. Επίσης με την πρόσφατη με αριθμ. 393/11.2.2011 βεβαίωση της Διεύθυνσης Ενέργειας και Φυσικών Πόρων/Τμήματος Τεχνικών Εφαρμογών της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας βεβαιώνεται η νόμιμη λειτουργία της εταιρείας ως προς ό,τι αφορά την εγκατάσταση επεξεργασίας ιατρικών αποβλήτων (ΚΕΜΑ

Βορείου Ελλάδος), δυνάμει της με αριθμ. Φ14.2.25670/1397/16.6.2011 απόφασης της Περιφέρειας, με την οποία τροποποιήθηκε η ήδη υφιστάμενη άδεια, ως προς ό,τι αφορά την επωνυμία της παρεμβαίνουσας εταιρείας... Άλλωστε, και στο με αριθμ. πρωτ. 121808/4.2.2011 έγγραφο του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, το οποίο επικαλείται η αντίδικος, είναι το εξής: «σχετικά με τη δραστηριοποίηση της εταιρείας υπό τη νέα επωνυμία και λόγω της χρονοβόρας διαδικασίας έκδοσης ή/και τροποποίησης άδειας συλλογής και μεταφοράς ΕΙΑ, θεωρούμε ότι θα πρέπει κατά περίπτωση να δίνεται η δυνατότητα δραστηριοποίησης της εταιρείας με τη νέα επωνυμία, πριν την έκδοση της τροποποιημένης άδειας συλλογής και μεταφοράς».

Οι ανωτέρω προβαλλόμενοι από την αιτούσα λόγοι δεν πιθανολογούνται σοβαρά ως βάσιμοι και τούτο διότι, όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. .../30.12.2010 πράξη της Συμβολαιογράφου Ε.Τ.-Μ., η Εταιρία υπό την επωνυμία «S. (Σ.) Ανώνυμη εταιρία διαχείρισης αποβλήτων» και τον διακριτικό τίτλο «S. AE», προήλθε από μετατροπή της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «S. - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ» (δ.τ. «S. LTD») και η υπ' αριθμ. 17/15616/30.12.2010 απόφαση του Νομάρχη Θεσσαλονίκης, με την οποία δόθηκε η άδεια συστάσεως αυτής και εγκρίθηκε το καταστατικό της, καταχωρήθηκε νόμιμα την 30.12.2010 στο Μητρώο Αωνύμων Εταιριών της Ν. Α. Θεσσαλονίκης (με αριθμό Μ.Α.Ε. 70503/62/Β/10/143), ΦΕΚ 15076/31.12.2010 Τ. ΑΕ και ΕΠΕ (προσκομίζεται αντίγραφο της σχετικής

ανακοίνωσης της ανωτέρω Υπηρεσίας), ενώ σύμφωνα με το υπ' αριθμ. πρωτ. 176/5.1.2011 πιστοποιητικό του Γραμματέα του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης η μετατροπή της εταιρείας «S. - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ» σε Ανώνυμη Εταιρία καταχωρήθηκε στα Βιβλία Εταιριών του ως άνω Πρωτοδικείου με αριθμό 10/5.1.2011. Επομένως, η εταιρεία «S. AE» υπεισήλθε, κατά άρθρο 67 του ν. 2190/1920 περί Αωνύμων Εταιρειών, όπως ισχύει, σε όλα τα δικαιώματα και υποχρεώσεις της μετατρεπόμενης εταιρείας και συνεπώς είχε τη δυνατότητα να χρησιμοποιεί την κατεχόμενη επ' ονόματι της «S. LTD - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ» άδεια συλλογής μεταφοράς ΕΙΑ καθώς και την άδεια κυκλοφορίας του υπ' αριθ. ΝΙΗ ... ΙΧ φορτηγού αυτοκινήτου. Στη συνέχεια, εκδόθηκε η υπ' αριθ. πρωτ. 131827/5877/30.9.2011 κοινή απόφαση των Υπουργών Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής και Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, με την οποία τροποποιήθηκε η κατεχόμενη επ' ονόματι της «S. LTD - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ» υπ' αριθμ. οικ. 121921/3035/22.6.2009 κοινή απόφαση των Υπουργών, σχετικά με την χορήγηση άδειας συλλογής και μεταφοράς ΕΙΑ, λόγω αλλαγής επωνυμίας της τελευταίας και μετονομασίας της σε «S. - Μονοπρόσωπη ΕΠΕ» και το διακριτικό τίτλο «S. A.E.», η οποία προσκομίζεται από την παρεμβαίνουσα.

8. Επειδή, εξάλλου, στο άρθρο 18 της διακήρυξης «Τρόπος σύνταξης προσφορών» (σελ.16) ορίζεται ότι: «1. Οι προσφορές υποβάλλονται ... σύμφωνα με τα αναφερόμενα στο Π.Δ. 118/07 στην ελληνική γλώσσα μέσα σε σφραγισμένο

φάκελο... 2... 3. Μέσα στο φάκελο της προσφοράς τοποθετούνται όλα τα σχετικά με την προσφορά στοιχεία και ειδικότερα τα εξής: 3.1. Τα δικαιολογητικά της προσφοράς... 3.2. Τα Τεχνικά στοιχεία. Στοιχεία της προσφοράς (πρωτότυπα και αντίγραφο) τοποθετούνται σε χωριστό σφραγισμένο φάκελο μέσα στον κυρίως φάκελο, με την ένδειξη «Φάκελος Τεχνικής Προσφοράς» ... 3.3. Τα Οικονομικά στοιχεία (πρωτότυπο και αντίγραφο) επί ποινή απορρίψεως τοποθετούνται σε χωριστό σφραγισμένο φάκελο, επίσης μέσα στον κυρίως φάκελο με την ένδειξη «Φάκελος οικονομικής προσφοράς» 3.4...». Επίσης, σύμφωνα στο άρθρο 19 της διακήρυξης «Περιεχόμενα υποφακέλων» ορίζεται ότι: 1. Φάκελος δικαιολογητικών συμμετοχής ... 2. Φάκελος τεχνικής προσφοράς που διαιρείται σε ενότητες Α) Προσφερόμενα είδη και Τεχνικά χαρακτηριστικά ... Β) Πίνακες συμμόρφωσης ... Γ) Επίσης, στον φάκελο της Τεχνικής προσφοράς θα συμπεριλαμβάνονται συμπληρωμένοι οι πίνακες της οικονομικής προσφοράς χωρίς τιμές 3. Φάκελος Οικονομικής προσφοράς...» στο άρθρο 21 ορίζεται ότι: Διαδικασία Διενέργειας Διαγωνισμού ... 1. Γενική Περιγραφή Διαδικασίας α)... β)... γ) η αποσφράγιση των οικονομικών προσφορών θα γίνει μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας τεχνικής αξιολόγησης και την επικύρωση του Πρακτικού της Επιτροπής Διαγωνισμού και Αξιολόγησης των προσφορών από την αρμόδια Αναθέτουσα αρχή ... στο άρθρο 22: Αξιολόγηση Προσφορών. Κριτήριο για την κατακύρωση του αποτελέσματος του διαγωνισμού, είναι η χαμηλότερη τιμή, όπως προσδιορίζονται

στο Μέρος Β. Η αξιολόγηση των προσφορών θα γίνει σύμφωνα με όσα προβλέπονται στο άρθρο 20 του Π.Δ.118/2007. 1... 2. Τεχνική Αξιολόγηση ... 3. Οικονομική Αξιολόγηση. Οι οικονομικές προσφορές θα αποσφραγισθούν μετά την έκδοση απόφασης έγκρισης της διαδικασίας τεχνικής αξιολόγησης από την Αναθέτουσα Αρχή...». Εξάλλου, σύμφωνα με την προαναφερόμενη ΚΥΑ 37591/2031/30.9.2003 (ΦΕΚ 1419/Β'/1.10.2003) «Μέτρα και όροι για τη διαχείριση ιατρικών αποβλήτων από υγειονομικές μονάδες», η οποία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των τεχνικών προδιαγραφών του εν λόγω διαγωνισμού (Μέρος Β1 σελ. 29 της διακήρυξης) «... 12. Η προσφερόμενη τιμή από τις εταιρείες να δοθεί για κάθε κιλό απορριμμάτων που θα επεξεργάζονται...».

9. Περαιτέρω, η αιτούσα προβάλλει, επαναλαμβάνοντας τον με την προδικαστική προσφυγή προβαλλόμενο λόγο, ότι μη νόμιμα η εταιρεία «S. AE» στην τεχνική προσφορά της περιλαμβάνει οικονομικά στοιχεία των αναλώσιμων υλικών συσκευασίας (hospital box), παρότι, σύμφωνα με την παράγραφο Β.2 της διακήρυξης, τα οικονομικά στοιχεία τοποθετούνται σε ξεχωριστό σφραγισμένο φάκελο επίσης μέσα στον κυρίως φάκελο με την ένδειξη «οικονομική προσφορά». Ο ανωτέρω προβαλλόμενος λόγος δεν πιθανολογείται σοβαρά ως βάσιμος και τούτο διότι, όπως προκύπτει από την προαναφερθείσα ΚΥΑ 37591/2031/30.9.2003 (ΦΕΚ 1419/Β'/1.10.2003) και το σχετικό κείμενο της σύμβασης, η προσφερόμενη τιμή από τις εταιρείες θα πρέπει να δοθεί για κάθε κιλό απορριμμάτων που θα επεξεργάζονται

χωρίς περαιτέρω επιβάρυνση της αναθέτουσας αρχής. Συνεπώς, η δήλωση της παρεμβαίνουσας ότι σε περίπτωση που της ανατεθεί η σύμβαση έχει τη δυνατότητα να διαθέσει τους απαιτούμενους κάδους συλλογής ιατρικών αποβλήτων χωρίς πρόσθετη χρέωση του νοσοκομείου, δεν συνιστά αποκάλυψη οικονομικού στοιχείου, πριν από την αποσφράγιση των οικονομικών προσφορών και καθόν χρόνον δι-αρκεί ακόμη το στάδιο αξιολογήσεως των τεχνικών προσφορών, που να επιφέρει τον αποκλεισμό αυτού από την περαιτέρω διαδικασία του διαγωνισμού του κόστους της προσφοράς, αφού το εν λόγω στοιχείο δεν διαμορφώνει το συγκριτικό κόστος της προσφοράς, ούτε σχετίζεται άμεσα με την

διαμόρφωση αυτή (πρβλ. ΣτΕ 1333/09).

10. Επειδή, ενόψει των προαναφερόμενων η απόρριψη της προδικαστικής προσφυγής της αιτούσας φαίνεται νόμιμη και επαρκώς αιτιολογημένη. Κατ' ακολουθία, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, να καταπέσει το παράβολο που κατατέθηκε (άρθρο 36 παρ. 4 ΠΔ18/1989 ΦΕΚ Α' 8), να γίνει δεκτή η παρέμβαση και περαιτέρω να καταλογισθεί σε βάρος της αιτούσας η δικαστική δαπάνη του Νοσοκομείου ύψους 170,5 Ε και της παρεμβαίνουσας εταιρείας ύψους 288 Ε (άρθρο 50 ν. 3659/2008 ΦΕΚ Α' 77 και 275 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας - ν. 2717/1999 ΦΕΚ Α' 97).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΑ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ - ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ - ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΣυμβΠλημΛαρ 548/2012

Πρόεδρος: Παύλος Μαυρομάτης

Μέλη: Δημ. Τίτσιας (Εισηγητής), Μαρία Γάκη

Αντεισαγγελέας: Χριστίνα Φασούλα

Επί αδικήματος κατά ΑΕ ως πολιτικώς ενάγων μπορεί να παραστεί μόνον αυτή, όχι δε και οι εμμέσως ζημιούμενοι μέτοχοί της, εκτός αν η συμπεριφορά του δράστη συνιστά και ως προς αυτούς αδικοπράξια.

Ο μέτοχος δεν μπορεί να εγείρει αξιώσεις κατά μελών του ΔΣ για κακή διαχείριση, διότι οι σχετικές ζημιές δεν έχουν προσωπικό χαρακτήρα αλλά εταιρικό.

Απαράδεκτη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής αν δεν διαλαμβάνει το είδος της ζημίας.

Μη άμεση ζημία της περιουσίας των μετόχων η μείωση των διανεμητέων εταιρικών κερδών.

Υποβολή αντιρρήσεων του κατηγορουμένου κατά της παράστασης πολιτικής αγωγής στην προδικασία με σύνταξη έκθεσης στη γραμματεία της εισαγγελίας. Επ' αυτών αποφασίζει το συμβούλιο αμετάκλητα, ενώ αν η προβολή τους γίνει με την υποβολή της εισαγγελικής πρότασης για την ουσία της υπόθεσης, το συμβούλιο αποφασίζει με το εκδιδόμενο για αυτήν βούλευμα.

Η αρμοδιότητα επιβολής των εξόδων ανήκει στο ποινικό δικαστήριο και όχι στο ΣυμβΠλημ.

Με το βούλευμα έγινε δεκτή κατ' αποτέλεσμα η Εισαγγελική πρόταση.

Βούλευμα:

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 63, 82, 83 και 84 ΚΠΔ και των άρθρων 914 και 932 ΑΚ προκύπτει ότι το δικαίωμα να δηλώσει παράσταση πολιτικής αγωγής κατά την ποινική διαδικασία για αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης έχει εκείνος που αμέσως ζημιώθηκε ή υπέστη ηθική βλάβη από το αδίκημα και όχι αυτός που ζημιώθηκε εμμέσως από αυτό. Η νομιμοποίηση του πολιτικώς ενάγοντος εξαρτάται από το περιεχόμενο της απαιτήσεώς του, όπως αυτή καθορίζεται στο στάδιο της προδικασίας με τη δήλωσή του, σε συνδυασμό και με την κατηγορία που απαγγέλλεται κατά του κατηγορουμένου (ΑΠ 939/88 ΠΧ ΛΗ'. 961, ΑΠ 1464/00 ΠΧ ΝΑ'. 540). Προς άσκηση της από το έγκλημα πολιτικής αγωγής νομιμοποιούνται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 914 και 932 ΑΚ, εκείνοι που άμεσα υπέστησαν από αυτό περιουσιακή ζημία ή ηθική βλάβη, ενώ στερούνται του δικαιώματος αυτού οι εμμέσως ζημιωθέντες. Συνεπώς, επί αξιοποιήσιμου αδικήματος στρεφόμενου κατά ανώνυμης εταιρίας που αποτελεί νομικό πρόσωπο αυτοτελές και διακρινόμενο από τους μετόχους της, ως πολιτικώς ενάγων στην ποινική διαδικασία δικαιούται να παραστεί μόνον η αμέσως ζημιωθείσα εταιρία, νομίμως εκπροσωπούμενη, όχι δε και οι εμμέσως ζημιούμενοι μέτοχοί της (ΟΛΑΠ 1/10 Νόμος,

ΑΠ 1077/95 ΠΧ ΜΣΓ'. 195, ΑΠ 927/97 ΠΧ ΜΗ'. 285, ΑΠ 334/04 ΠΛογ 2004. 372), εκτός αν η συμπεριφορά του αδικοπράκτου, αυτοτελώς θεωρούμενη, συνιστά και ως προς τους μετόχους είτε αδικοπράξια, είτε αυτοτελή λόγο υποχρεώσεως για αποζημίωση (βλ. ΑΠ 1298/06 Πράξη και Λόγος Ιδιωτικού και Δημοσίου Δικαίου τ. 7 σελ. 410, ΑΠ 461/91). Περίπτωση άμεσης προσωπικής ζημίας του μετόχου συνιστά η ζημία που θα είχε υποστεί ο μέτοχος και μόνο αυτός, εάν π.χ. το διοικητικό συμβούλιο του παρακράτησε το μέρισμα, ή την εισφορά του σε αύξηση του κεφαλαίου, ή εάν το διοικητικό συμβούλιο προέβη σε δημοσιεύσεις που βλάπτουν κάποιο μέτοχο ατομικά ή εφόσον υφίσταται αντίθετη στα χρηστά ήθη κατάχρηση των δικαιωμάτων της πλειοψηφίας για ίδρυση νέας εταιρίας με μόνους μετόχους ορισμένους από εκείνους της αρχικής εταιρίας με ταυτόχρονη μεταβίβαση στη νέα των μετοχών της παλαιάς προκειμένου να περιέλθει αποκλειστικά στην περιουσία των νέων μετόχων η in concreto βέβαιη υπεραξία των μετοχών της αρχικής εταιρίας (πραγματικό της 1298/06 ό.π.). Ο μέτοχος όμως δεν είναι δυνατό να εγείρει αγωγή σε βάρος των μελών του διοικητικού συμβουλίου επικαλούμενος κακή διαχείριση (έστω και δόλια προσβολή της περιουσίας της εταιρείας), διότι οι σχετικές ζημιές δεν έχουν προσωπικό χαρακτήρα, αλλά αντικατοπτρίζουν ζημία της εταιρείας (βλ. α.α. Μούζουλα σε Περάκη το Δίκαιο της Ανώνυμης Εταιρείας, 2000 άρθρο 22β άρθρο αρ. 7 και 15). Περαιτέρω, στη δήλωση παραστάσεως πολιτικής αγωγής του παθόντος εκ του εγκλήματος, πρέπει με την ποινή του απα-

ραδέκτου ν' αναφέρεται το είδος της ζημίας, που έχει εντεύθεν υποστεί, προς αποκατάσταση της οποίας ασκεί την απαίτησή του με αυτό τον τρόπο, δηλαδή αν ζητεί αποζημίωση για υλική ζημία ή χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη ή σωρευτικώς και τις δύο αξιώσεις, άλλως η δήλωσή του είναι απαράδεκτη, δεν παράγει έννομα αποτελέσματα και, συνεπώς, δεν του προσδίδει την ιδιότητα του πολιτικώς ενάγοντος (ΣυμβΑΠ 1650/04 ΠοινΛογ 2004. 2165, ΑΠ 1223/03 ΠοινΛογ 2003. 1390). Τέλος, οι αντιρρήσεις κατά της παράστασης πολιτικής αγωγής στην προδικασία μπορούν να υποβληθούν σύμφωνα με το άρθρο 85 ΚΠΔ από τον κατηγορούμενο πριν από την έκδοση του οριστικού βουλεύματος, με έγγραφο, το οποίο κατά το άρθρο 86 του ιδίου ως άνω Κώδικα περιέχει τους λόγους που τις στηρίζουν, παραδίδεται στο γραμματέα της εισαγγελίας και συντάσσεται σχετική έκθεση. Για τις αντιρρήσεις αποφασίζει το συμβούλιο αμετάκλητα, ενώ αν η προβολή τους γίνει με την υποβολή της πρότασης του εισαγγελέα για την ουσία της υπόθεσης, το συμβούλιο αποφασίζει με το βούλευμα που εκδίδει για αυτήν. Σε κάθε περίπτωση, σύμφωνα με το άρθρο 87 ΚΠΔ, η δήλωση για την παράσταση πολιτικής αγωγής μπορεί σε οποιοδήποτε στάδιο της προδικασίας να κηρυχθεί απαράδεκτη από το συμβούλιο ύστερα από πρόταση του εισαγγελέα ή και αυτεπαγγέλτως.

Στην προκειμένη περίπτωση νόμιμα φέρεται ενώπιον του παρόντος Συμβουλίου με την ανωτέρω Εισαγγελική πρόταση η από 29.10.2012 αίτηση αντιρρήσεων των κατηγορουμένων Ε. Σ. του Μ., κατ.

Λ., και Μ. Σ. του Β., κατ. Λ., κατά της δήλωσης παράστασης πολιτικής αγωγής με την οποία ζητούν να κηρυχθεί απαράδεκτη ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης η δηλωθείσα από τους εγκαλούντες - Ε. Ν. του Β., Α. Ν. του Β., Δ. Ν. του Ε., Β. Ν. του Ε., Α. Ν. του Ε., Γ. Ν. του Ε., Ζ. Ν. του Β., Θ. Ν. συζ. Α., Β. Ν. του Α. και Α. Τ. συζύγου Ι. - δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής, να διαταχθεί η αποβολή τους κατά το παρόν στάδιο της ανάκρισης και να επιβληθούν στους εγκαλούντες τα έξοδα που προκλήθηκαν στους κατηγορούμενους από τη μη νόμιμη παράσταση της πολιτικής αγωγής. Ειδικότερα, μετά την υποβολή της από 13.7.2011 έγκλησης των ως άνω εγκαλούντων μεταξύ άλλων και κατά των κατηγορουμένων Ε. Σ. του Μ., κατ. Λ. και Μ. Σ. του Β. και τη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης, ασκήθηκε ποινική δίωξη δυνάμει της ΕΓ4 -11/178/19/31.1.2012 εισαγγελικής παραγγελίας στον Ανακριτή Γ' Λάρισας για τις πράξεις: 1) της απιστίας κατ' εξακολούθηση με περιουσιακή ζημία που υπερβαίνει τις 15.000 Ε, 2) της υπεξαίρεσης κατ' εξακολούθηση αντικειμένου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας που υπερβαίνει τις 73.000 Ε από διαχειριστή ξένης περιουσίας, 3) της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομη δραστηριότητα και 4) της άμεσης συνέργειας στις πράξεις της απιστίας κατ' εξακολούθηση με περιουσιακή ζημία που υπερβαίνει τις 15.000 Ε και της υπεξαίρεσης κατ' εξακολούθηση αντικειμένου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας που υπερβαίνει τις 73.000 Ε από διαχειριστή ξένης περιουσίας. Η κατηγορία που τους αποδίδεται συνίσταται στο ότι ο Ε. Σ. ως Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της εταιρείας με

την επωνυμία «Κ. ΑΒΕΕ» με έδρα την Έ., και ο Μ. Σ. ως αναπληρωτής Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος της ίδιας ως άνω εταιρείας, τέλεσε ο μὲν πρώτος ως ηθικός αυτουργός, ο δε δεύτερος ως φυσικός αυτουργός το αδίκημα της απιστίας σε βάρος της περιουσίας της εταιρείας, και δη με τη σύναψη εικονικών συμβάσεων με φυσικά πρόσωπα και νομίμους εκπροσώπους άλλων εταιριών («Κ. - Μ. ΟΕ», Μ. Γ., Α. Γ. Ν., Β. Μ. του Β. κ.α.) και την αποδοχή εικονικών φορολογικών στοιχείων, που ζημίωσαν την περιουσία της εταιρείας κατά τα ποσά που περιγράφονται επ' ακριβώς στην έκθεση απολογίων των κατηγορουμένων, δημιουργώντας εικονικές οφειλές στην εκπροσωπούμενη από τους ίδιους εταιρία. Επίσης, τους αποδίδεται ότι διέπραξαν το αδίκημα της υπεξαίρεσης αντικειμένου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας με την ιδιότητα του διαχειριστή ξένης περιουσίας και δη των ποσών που αναφέρονται στην ίδια ως άνω έκθεση, επίσης σε βάρος της περιουσίας της εκπροσωπούμενης από τους ίδιους εταιρείας. Ομοίως, η κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομη δραστηριότητα φέρεται ως νομιμοποιηθείσα περιουσία που αποκτήθηκε από τις πράξεις της απιστίας και της υπεξαίρεσης, που διαπράχθηκαν σε βάρος της περιουσίας της εταιρείας με την επωνυμία «Κ. ΑΒΕΕ». Οι εγκαλούντες, ως μέλη του διοικητικού συμβουλίου της ως άνω ανώνυμης εταιρείας, δήλωσαν με την έγκλησή τους ότι παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες για χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστησαν από την αξιόποινη συμπεριφορά των εγκαλουμένων, για ποσό 44 Ε έκαστος καθ' εκάστου

και με την επιφύλαξη αναζητήσεως του επιπλέον ποσού ενώπιον των αρμοδίων πολιτικών δικαστηρίων. Βεβαίως, η έγκλησή τους αφορούσε και σε άλλα εγκλήματα, όπως μεταξύ άλλων και για την πράξη της ψευδορκίας μάρτυρα, για την οποία εν μέρει απορρίφθηκε με διάταξη της Εισαγγελέως Πλημμελειοδικών Λάρισας (ΕΓ4 -11/178/19/13.12.2011) και εν μέρει ακολούθησε παραπομπή στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου. Συνεπώς, εν προκειμένω εξετάζεται η δηλωθείσα παράσταση πολιτικής αγωγής αναφορικά μόνο με τα προαναφερόμενα εγκλήματα, για τα οποία διενεργείται κύρια ανάκριση. Περαιτέρω, οι εγκαλούντες επανέλαβαν τη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής και κατά τη διάρκεια της διενεργούμενης κύριας ανάκρισης εξεταζόμενοι ως μάρτυρες (ιδ. την από 23.10.2012 ανωμοτί κατάθεση του Γ. Ν., και τις από 26.10.2012 ανωμοτί καταθέσεις της Α. Ν., Θ. Ν., Α. Ν., Ζ. Ν., Ι. Ν. και Β. Ν.).

Με βάση τα προαναφερόμενα, οι εγκαλούντες που εκπροσωπούν ως κύριοι και κάτοχοι μετοχών το ποσοστό των 38,95% του μετοχικού κεφαλαίου της ως άνω εταιρείας, δεν νομιμοποιούνται να παραστούν ατομικά ως πολιτικοί ενάγοντες, δεδομένου ότι η μείωση της περιουσίας που φέρεται ότι προκλήθηκε από τις ανωτέρω αξιόποινες πράξεις δεν αποτελεί ζημία που υπέστησαν αυτοί και μόνο (ώστε να αποτελεί άμεση ζημία τους, όπως και στην περίπτωση της 1298/2006 απόφασης του ΑΠ που επικαλούνται), αλλά αντικατοπτρίζει ζημία της εταιρείας και έμμεσα μόνο δική τους (κατά το εύρος του μετοχικού τους δικαιώματος, η υπόσταση του οποίου δεν

επλήγνη), με αποτέλεσμα να είναι δυνατή η παράσταση πολιτικής αγωγής μόνο από την εταιρία (όπως αντιστοίχως σε επίπεδο αστικών αξιώσεων είναι δυνατή μόνο η άσκηση εταιρικής αγωγής και όχι ατομικής). Συνακόλουθα και η μείωση των διανεμητέων κερδών δεν συνιστά άμεση ζημία της περιουσίας των εγκαλούντων δυνάμενη ν' αξιωθεί από τους ίδιους αυτοτελώς σε βάρος των κατηγορουμένων, όπως ισχυρίζονται οι εγκαλούντες με το υπόμνημά τους ενώπιον του παρόντος Συμβουλίου, αλλά έμμεση ζημία, διότι είναι παρακολούθημα - αντανάκλαση της μείωσης της εταιρικής (διανεμητέας) περιουσίας, η οποία και μόνο μείωση αναπαριστά άμεση ζημία (της εταιρείας) και για το λόγο αυτό δεν θα ήταν δυνατή εν προκειμένω η απευθείας άσκηση ατομικής αγωγής των εγκαλούντων κατά παράκαμψη της εταιρικής ούτε είναι δυνατή η σωρευτική τους συνύπαρξη.

Μετά τα προαναφερόμενα η υπό κρίση αίτηση αντιρρήσεων θα πρέπει να γίνει δεκτή (όσον αφορά την επιδικη ανακριτική δικογραφία) και να κηρυχθεί απαράδεκτη η δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής που υπέβαλαν οι εγκαλούντες με την υποβολή της από 13.7.2011 εγκλήσεώς τους και επανέλαβαν εξεταζόμενοι ως μάρτυρες ενώπιον του Ανακριτή του Γ' Τμήματος Πρωτοδικείου Λάρισας. Τέλος, το αίτημα περί επιβολής στους εγκαλούντες των εξόδων που προκλήθηκαν στους κατηγορούμενους από τη μη νόμιμη παράσταση της πολιτικής αγωγής, θα πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι κατά το άρθρο 88§3 του ΚΠΔ η αρμοδιότητα επιβολής των εξόδων ανήκει μόνο στο ποινικό δικα-

στήριο και όχι στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών.

ΤριμΠλημΛαρ 3269/2011

Πρόεδρος: Μαρία Παπαϊωάννου

Μέλη: Άννα Πιπίνη, Δημ. Τίτσιος

Εισαγγελέας: Σταύρος Μπατουδάκης

Δικηγόροι: Δημ. Ευθυμιάδης - Δημ. Λιλές, Χρ. Τσιαμπαλής

Αποκλειστική υπαιτιότητα θανάτος μοτοσικλετιστή, που οδηγούσε με υπερβολική ταχύτητα σε μέθη και, ενώ κινούταν σε ευθεία οδό, δεν προέβη σε μείωση ταχύτητας ή ικανό αποφευκτικό ελιγμό, ενόψει εισόδου οχήματος σε διασταύρωση, καίτοι το αντιλήφθηκε ως ήδη κινούμενο ομορρόπως, αλλά επιχείρησε εκ δεξιών υπέρβασή του, ενώ ευχερώς θα το απέφευγε με πέδηση ή αριστερή προσπέραση. Η αναμονή σε διασταύρωση ενόψει κινούμενου οχήματος σε ικανή απόσταση και η πιθανότητα διέλευσής του λόγω υπερβολικής ταχύτητας συνιστά παράγοντα μη προβλέψιμο από το μέσο συνετό οδηγό.

(Μειοψ) Η αρχή της εμπιστοσύνης θα πρέπει να βρίσκει το όριό της στις περιπτώσεις όπου το ενδεχόμενο του αλλότριου λάθους είναι εμφανές, η δε εμμονή σε αυτήν και η είσοδος στη διασταύρωση, δίχως επιμελή στάθμιση της ταχύτητας του άλλου οχήματος και δίχως αναμονή διέλευσής του, συνιστά οδηγικό σφάλμα.

{...} Επειδή από την κύρια αποδεικτική διαδικασία γενικά, τα έγγραφα που διαβάστηκαν στο ακροατήριο, την χωρίς

όρκο κατάθεση της πολιτικώς ενάγουσας και τις μαρτυρίες των μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως που εξετάστηκαν ένορκα στο ακροατήριο, σε συνδυασμό και με την απολογία του κατηγορουμένου, αποδείχθηκε και το Δικαστήριο πείσθηκε ότι: Στο Μ. Λ., στις 17.3.2008 και περί ώρα 16:05, ο κατηγορούμενος οδηγώντας το με αριθμό κυκλοφορίας ΡΙΚ-... ΙΧΦ φορτηγό εκινείτο επί ανώνυμης δημοτικής οδού, η οποία τέμνει κάθετα την κεντρική οδό Γ. Τ. Κατά τον ίδιο χρόνο, ο θανών - Ι. Χ. του Γ., οδηγώντας τη με αριθμό κυκλοφορίας ΥΕΒ-... δίκυκλη μοτοσικλέτα του, εκινείτο στην κεντρική οδό Γ. Τ. με κατεύθυνση από το κέντρο προς την έξοδο του Μ. Η οδός Γ. Τ. είναι διπλής κατεύθυνσης, με μία λωρίδα κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση, διαχωρίζεται από μονή συνεχόμενη διαχωριστική γραμμή, πλάτους 9,1 μ., με ελαφρά κατωφέρεια. Κατά το χρόνο του ατυχήματος υπήρχε φως ημέρας, το οδόστρωμα ήταν ξηρό και η κυκλοφορία των οχημάτων ήταν αραιή. Από κανένα δε εμπόδιο φυσικό ή τεχνητό δεν περιορίζεται η ορατότητα. Λόγω της κατοικημένης περιοχής το όριο ταχύτητας είναι 50 χλμ. Όταν ο κατηγορούμενος πλησίασε στη διασταύρωση της ανωνύμου οδού με την κεντρική οδό, αφού πρώτα ήλεγξε την επ' αυτής κυκλοφορία σε απόσταση 80 μέτρων περίπου, εισήλθε επ' αυτής πραγματοποιώντας δεξιά στροφή και το όχημα του έλαβε θέση επί του δεξιού ρεύματος κυκλοφορίας με κατεύθυνση προς την έξοδο Μ. Ο ισχυρισμός της πολιτικώς ενάγουσας περί κατάληψης του αντιθέτου ρεύματος πορείας της ανωτέρω οδού από το φορτηγό, λόγω της δεξιάς ανοικτής καμπύλης με την οποία εισήλθε

επί της κεντρική οδού και δη της απόφραξης του οδοστρώματος επ' αυτής και της πρόθεσης του κατηγορουμένου εν συνεχεία να στρίψει και πάλι δεξιά στην επόμενη ανώνυμη δημοτική οδό, από κανένα αποδεικτικό μέσο δεν αποδείχθηκε, ενόψει και του πλάτους της κεντρικής οδού - 9,10 μ. και του φορτηγού - 2,20 μ., καθώς και της μετέπειτα πορείας του - ίχνη τροχοπέδησης του φορτηγού κατά δήλωση του κατηγορουμένου μήκους 6 μ. σε σημείο πέραν της επόμενης ανωνύμου οδού. Μόνη δε η κατάθεση του τρίτου μάρτυρα «είχε μια κλίση δεξιά το φορτηγό, δεν ξέρω αν ήθελε να στρίψει. Δεν ήταν ακριβώς παράλληλα το φορτηγό και η μηχανή» δεν μπορεί να οδηγήσει σε ασφαλές συμπέρασμα περί αποκλεισμού του οδοστρώματος από το φορτηγό. Καθώς δε η μοτοσικλέτα που οδηγούσε ο θανών με μεγάλη για τις περιστάσεις ταχύτητα πάνω από 70 χλμ. πλησίασε το ομορρόπως κινούμενο και προπορευόμενο φορτηγό, που οδηγούσε ο κατηγορούμενος, επιχείρησε υπέρβαση αυτού από τη δεξιά πλευρά, απώλεσε την ισορροπία του, ανατράπηκε η μοτοσικλέτα και εν τέλει προσέκρουσε αρχικά σε πεζοδρόμιο της κεντρικής οδού, ακολούθως σε αυλόγυρο παρακείμενης οικίας και τέλος σε σταθμευμένο επιβατικό αυτοκίνητο, με αποτέλεσμα να υποστεί βαρύτατη κρανιοεγκεφαλική κάκωση, από την οποία και επήλθε ο θάνατος του. Σημειώνεται δε ότι η τελική θέση της μοτοσικλέτας βρέθηκε σε απόσταση 81 μ. από το σημείο ανατροπής αυτής και ότι στον τόπο του ατυχήματος δεν ανευρέθη προστατευτικό κράνος.

Η υπό τις συνθήκες αυτές, τέλεση του ατυχήματος οφείλεται στην αποκλειστική

υπαιτιότητα (αμέλεια) του θανόντος, αφού από απερισκεψία και έλλειψη σύνεσης δεν είχε διαρκώς τεταμένη την προσοχή του αποκλειστικά στην οδήγηση της μοτοσικλέτας που οδηγούσε, ούτε ασκούσε τον έλεγχο και την εποπτεία, με υπερβολική για τις περιστάσεις ταχύτητα, γνωρίζοντας ότι έχει καταναλώσει και ικανή ποσότητα αλκοόλ 1,21 gr/lit στο αίμα, που μείωνε ακόμη περισσότερο τα ανταντακλαστικά του, και ενώ κινείτο επί ευθείας οδού, χωρίς περιορισμό της ορατότητας του, δεν προέβη σε μείωση της ταχύτητας του ή σε οποιονδήποτε ικανό αποφευκτικό ελιγμό. Συγκεκριμένα, ενώ αντιλήφθηκε περίπου στα 20 μ. το κινούμενο ομορρόπως φορτηγό και ενώ με ευχέρεια θα απέφευγε το ατύχημα αυτό αν είχε τροχοπεδήσει ή αν είχε πραγματοποιήσει αριστερή επιχείρηση προσπέρασης, όπου το οδόστρωμα ήταν ελεύθερο, δεν προέβη σ' αυτούς, παρά προέβη σε δεξιά επιχειρούμενη προσπέραση, λαμβανομένου υπόψη ότι αν δεν τελούσε σε κατάσταση μέθης αυτού του ποσοστού, που μειώνει τα ανταντακλαστικά του ανθρώπου, θα μπορούσε, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, να μην είχε χάσει τον έλεγχο της μοτοσικλέτας του, καθώς και εάν δεν κινούταν με μεγάλη ταχύτητα.

Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν, η ανατροπή της μοτοσικλέτας του θανόντος δεν οφείλεται στην αμέλεια του κατηγορουμένου. Αφού δεν αποδείχθηκε διπλή εσφαλμένη οδική συμπεριφορά του κατηγορουμένου, όπως στην τεχνική έκθεση ανάλυσης θανατηφόρου ατυχήματος αναφέρεται. Ειδικότερα, κριτήριο επιμελούς συμπεριφοράς σε περιπτώσεις τροχαίων ατυχη-

μάτων είναι η εκ μέρους του οδηγού τήρηση ή όχι των κανόνων του ΚΟΚ, καθώς και η έγκαιρη ή καθυστερημένη αντίληψη του κινδύνου και η ύπαρξη δυνατότητας ή μη διενεργείας αποφευκτικού ελιγμού. Το αποτέλεσμα δε αυτό της αμέλειας του δράστη πρέπει να τελεί σε αντικειμενικά αιτιώδη με τη συμπεριφορά του. Κατά συνέπεια, ο αιτιώδης αυτός σύνδεσμος αναιρείται σε περίπτωση που το αποτέλεσμα οφείλεται σε αποκλειστική υπαιτιότητα του παθόντα, όπως εν προκειμένω. Ενόψει τούτων, ο κατηγορούμενος ενήργησε χωρίς να δύναται να του καταλογισθεί οποιαδήποτε αμελή συμπεριφορά κατά την οδήγηση του οχήματός του δημιουργική κατάσταση κινδύνου. Επίσης, περαιτέρω αναμονή στη διασταύρωση ελλείπει διερχόμενου οχήματος σε απόσταση 80 μ. και πιθανότητα διέλευσης οχήματος λόγω ανάπτυξης υπερβολικής ταχύτητας από αυτού συνιστά παράγοντα μη προβλέψιμο υπό τις επικρατούσες συνθήκες και την εμπειρία του μέσου συνετού οδηγού. Εξάλλου, όση επιμέλεια και προσοχή και να έδειχνε ο κατηγορούμενος, δεν θα μπορούσε να είχε προβλέψει το αποτέλεσμα. Υπό τα προεκτεθέντα λοιπόν περιστατικά, ουδεμία αμελής συμπεριφορά και επομένως υπαιτιότητα βαρύνει τον κατηγορούμενο για το τραγικό αυτό αποτέλεσμα, ο οποίος, αντίθετα, επέδειξε την επιμέλεια που όφειλε και μπορούσε στη συγκεκριμένη περίπτωση να επιδείξει, ως μέσος συνετός οδηγός, το δε ατύχημα οφείλεται αποκλειστικά στη συμπεριφορά του θανόντος, που έθεσε από μόνος του όλους τους όρους κινδύνου προσβολής του εννόμου αγαθού της σωματικής του ακεραιότητας,

αφού οδηγούσε με υπερβολική ταχύτητα και τελώντας σε κατάσταση μέθης.

Ο εξ αριστερών δικαστής Δημήτριος Τίσιος είχε την άποψη ότι ο κατηγορούμενος πρέπει να κηρυχθεί ένοχος με το εξής σκεπτικό:

Στην περιοχή του δικαίου της οδικής κυκλοφορίας αναπτύχθηκε η λεγόμενη αρχή της εμπιστοσύνης, σύμφωνα με την οποία, κατά τον προσδιορισμό του καθήκοντος επιμελείας ο πράττων δεν είναι απαραίτητο να συνυπολογίσει μία αιτιακή διαδρομή, η οποία προϋποθέτει την ταυτόχρονη ή μεταγενέστερη αμελή συμπεριφορά τρίτων προσώπων. Εφόσον η δική του δράση είναι καθ' εαυτήν επιμελής, δεν μπορεί να μολυνθεί από την αμέλεια της δράσης του άλλου. Ωστόσο, η αρχή της εμπιστοσύνης γίνεται σήμερα δεκτό ότι θα πρέπει να βρίσκει το όριό της στις περιπτώσεις εκείνες όπου το ενδεχόμενο του αλλότριου λάθους είναι εμφανές, όπου δηλαδή εν γένει διακρίνονται λόγοι, οι οποίοι καθιστούν αστάθμητη τη συμπεριφορά των άλλων συμμετεχόντων ή συγκλινόντων (βλ. Ανδρουλάκη Ποινικό Δίκαιο 2000, 305, Σοφό σε ΣυστΕρμΠΚ άρθρο 28 αρ. 25 με περαιτέρω παραπομπές).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση από την αποδεικτική διαδικασία αποδείχθηκε ότι: στο Μ. Λ. στις 17.3.2008 και περί ώρα 16:05, ο κατηγορούμενος, οδηγώντας το με αριθμό κυκλοφορίας ΠΚ-... Ι.Χ.Φ. αυτοκίνητο επί ανώνυμης δημοτικής οδού, πλησίασε στην κάθετη σε αυτή κεντρική οδό Γ. Τ.. Ήλεγξε την οδό αυτή και διαπίστωσε ότι από ικανή απόσταση (προσεγγίζουσα τα 200 μέτρα) ερχόταν μια δίκυκλη μοτοσυκλέτα (επρόκειτο για την με αριθμό

ΥΕΒ-... δίκυκλη μοτοσυκλέτα του Ι. Χ. του Γ.). Η μοτοσυκλέτα αυτή έτρεχε με μεγάλη για τις περιστάσεις και τις συνθήκες της οδού (κατοικημένη περιοχή) ταχύτητα, που ανέρχονταν οπωσδήποτε σε 100 χ/ω. Το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος είδε τη μοτοσυκλέτα συνάγεται από την ίδια του την απολογία, όπου αφιστάμενος από την αρχική υπερασπιστική του γραμμή (έλλειψη ορατότητας πέραν των 80 μέτρων) παραδέχεται ότι είχε ορατότητα τουλάχιστον 200 μέτρα. Τη στιγμή εκείνη ο κατηγορούμενος, μολονότι ήταν εμφανές στον επιδεικνύοντα τη δέουσα προσοχή ότι η μοτοσυκλέτα πλησίαζε στη διασταύρωση με πολύ μεγάλη ταχύτητα (ακόμη και ο ήχος της εξάτμισης ήταν ιδιαίτερα αισθητός) και συνεπώς θα κάλυπτε την απόσταση σε χρόνο ασφαλώς πιο σύντομο από το φυσιολογικό, επέλεξε να εισέλθει στη διασταύρωση, εκτιμώντας ότι θα προλάβει να κινηθεί κανονικά στην οδό Γ. Τ. χωρίς να αιφνιδιάσει τον μοτοσυκλετιστή. Πράγματι ο κατηγορούμενος εισήλθε στη διασταύρωση και πρόλαβε να επαναφέρει το φορτηγό και να λάβει θέση κανονικά στο οδόστρωμα, αλλά την ίδια στιγμή είχε ήδη αφιχθεί ο Ι. Χ., ο οποίος οδηγώντας με μεγάλη ταχύτητα δεν προλάβαινε να αποφύγει την πρόσκρουση με τροχοπέδηση αλλά έπρεπε υποχρεωτικά να ενεργήσει προσπέραση, την οποία ενήργησε από δεξιά υπό δυσχερείς συνθήκες, με συνέπεια να κρατηθεί μεν η μηχανή για λίγα μέτρα, αλλά ήδη στο ύψος του ΟΤΕ να επιπέσει πλαγιαστά και να αρχίσει να σέρνεται στο οδόστρωμα (βλ. σχεδιάγραμμα τροχαίας). Το γεγονός ότι η προσπέραση (άρα και η συνάντηση των οχημάτων) είχε

διενεργηθεί αρκετά μέτρα πριν τον ΟΤΕ ενισχύεται από την κατάθεση της Ε. Β., η οποία κατέθεσε ότι «Μένω απέναντι από τον ΟΤΕ. Άκουσα το χτύπημα (την τελική πρόσκρουση της μοτοσυκλέτας) και είδα το φορτηγό να περνάει». Αυτό επιβεβαιώνει ότι, όταν το φορτηγό λάμβανε την κανονική του θέση στην οδό Γ. Τ. (μετά τη διενέργεια ανοιχτής στροφής), η μοτοσυκλέτα είχε πλέον πλησιάσει, γεγονός που καταδεικνύει ότι ο κατηγορούμενος από την αρχή δεν είχε σταθμίσει επιμελώς την ταχύτητα του μοτοσυκλετιστή και αποφάσισε να εισέλθει στην οδό Γ. Τ., παρόλο που ήταν αντιληπτό για το συνετό οδηγό ότι το εμφανές οδηγικό λάθος του Ι. Χ. θα είχε ως αποτέλεσμα να μην μπορέσει αυτός να τροχοπεδήσει έγκαιρα ώστε να παραμείνει όπισθεν του φορτηγού, αλλά θα εξαναγκάζονταν να διενεργήσει προσπέραση με σημαντική ταχύτητα και σε δυσχερείς συνθήκες. Η περιέλευση του μετέπειτα θανόντος σε αυτή την αστάθμητη κατάσταση ήταν βέβαια προϊόν κυρίως της δικής του εσφαλμένης οδηγικής συμπεριφοράς (υπερβολική ταχύτητα, οδήγηση υπό την επήρεια οινοπνεύματος σε ποσοστό 1,21‰), το οποίο όμως σφάλμα (συγκεκριμένα υπερβολική ταχύτητα) - επειδή ήταν εμφανές και οι εν γένει συνθήκες πρόσφορες για την επίταση του κινδύνου που ούτως ή άλλως υφίστατο (φορτηγό που καταλαμβάνει μεγάλο μέρος του οδοστρώματος, κίνηση σε δρόμο διπλής κατεύθυνσης εντός κατοικημένης περιοχής) - επέβαλε ώστε και ο κατηγορούμενος να μην μείνει προσηλωμένος στο προσωπικό του έργο και να μην επαφεί στην κατ' αρχάς «ορθότητα» της οδηγικής

του συμπεριφοράς ορώμενης καθ' εαυτήν. Αντιθέτως, έπρεπε ο κατηγορούμενος να σταθμίσει επιμελότερα τα ανωτέρω, καθώς το εμφανές λάθος του Ι. Χ. είχε εκ των πραγμάτων ως συνέπεια ότι δεν αρκούσε η ανεξάρτητη θεώρηση της δικής του (κατηγορουμένου) συμπεριφοράς, αλλά επιβάλλονταν εν τέλει η αναμονή στη διασταύρωση για λίγα επιπλέον δευτερόλεπτα ώστε να διέλθει η μοτοσυκλέτα, διότι σε διαφορετική περίπτωση και κατά τη συνήθη εμπειρία διαμορφώνονταν μια ιδιαίτερα κινδυνώδης κατάσταση (εντονότερη και ποιοτικά διάφορη από την αρχική) και μετατίθετο σε έναν οδηγό μοτοσυκλέτας, ο οποίος εμφανώς οδηγεί ασύνετα και εξ

ορισμού επικίνδυνα (στα όρια δηλαδή των δυνατοτήτων του) το πρόσθετο βάρος να προβεί σε επιπλέον λεπτούς και από τη φύση τους ριψοκίνδυνους οδηγικούς χειρισμούς (προσπέραση φορτηγού στο ίδιο ρεύμα εντός κατοικημένης περιοχής). Η ανωτέρω συμπεριφορά του κατηγορουμένου (εμμονή στην αρχή της εμπιστοσύνης και είσοδος στη διασταύρωση) συνιστά το σφάλμα του, που υποκειμενικά μπορούσε κατά τα ανωτέρω να προβλέψει και να αποφύγει και συνεπώς κατά τούτο η συμπεριφορά του συνέβαλε στην επέλευση του ατυχήματος και στο εξ αυτής προκληθέν θανατηφόρο αποτέλεσμα. {...}

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ ΣΧΟΛΙΑ - ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΔΕΙΚΤΗΣ ΤΙΜΩΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΗ (ΔΤΚ) ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΜΙΣΘΩΜΑΤΟΣ ΜΗΝΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2012

Από την Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία (ΕΛ.ΣΤΑΤ.) ανακοινώνεται ότι:

1. Ο Δείκτης Τιμών Καταναλωτή (ΔΤΚ), κατά τη δωδεκάμηνη περίοδο Οκτωβρίου 2011 - Σεπτεμβρίου 2012 παρουσίασε αύξηση (απλή δωδεκάμηνη μεταβολή) κατά 0,9%. Στις περιπτώσεις των μισθώσεων των οποίων η ετήσια αναπροσαρμογή μισθώματος ορίζεται, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, στο 75% της μεταβολής του ΔΤΚ, όπως αυτός υπολογίζεται από την ΕΛ.ΣΤΑΤ., το ποσοστό αύξησης του μισθώματος για το μήνα **ΟΚΤΩΒΡΙΟ 2012** ανέρχεται σε **0,7%** επί του καταβαλλόμενου μισθώματος.
2. Ο Δείκτης Τιμών Καταναλωτή (ΔΤΚ), κατά τη δωδεκάμηνη περίοδο Νοεμβρίου 2011 - Οκτωβρίου 2012 παρουσίασε αύξηση (απλή δωδεκάμηνη μεταβολή) κατά 1,6%. Στις περιπτώσεις των μισθώσεων των οποίων η ετήσια αναπροσαρμογή μισθώματος ορίζεται, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, στο 75% της μεταβολής του ΔΤΚ, όπως αυτός υπολογίζεται από την ΕΛ.ΣΤΑΤ., το ποσοστό αύξησης του μισθώματος για το μήνα **ΝΟΕΜΒΡΙΟ 2012** ανέρχεται σε **1,2%** επί του καταβαλλόμενου μισθώματος.
3. Ο Δείκτης Τιμών Καταναλωτή (ΔΤΚ), κατά τη δωδεκάμηνη περίοδο Δεκεμβρίου 2011 - Νοεμβρίου 2012 παρουσίασε αύξηση (απλή δωδεκάμηνη μεταβολή) κατά 1,0%. Στις περιπτώσεις των μισθώσεων των οποίων η ετήσια αναπροσαρμογή μισθώματος ορίζεται, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, στο 75% της μεταβολής του ΔΤΚ, όπως αυτός υπολογίζεται από την ΕΛ.ΣΤΑΤ., το ποσοστό αύξησης του μισθώματος για το μήνα **ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ 2012** ανέρχεται σε **0,8%** επί του καταβαλλόμενου μισθώματος.

**ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΕΤΟΣ 2012 (20ο)
ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΤΟΥΣ 2012

1. Επαγγελματικά θέματα - Ανακοινώσεις	209, 409, 617, 829
2. Ευρετήριο άρθρων - μελετών - σχολίων	833
3. Αλφαβητικό ευρετήριο αποφάσεων	835
4. Αριθμητικό ευρετήριο αποφάσεων	895

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΡΘΡΩΝ - ΜΕΛΕΤΩΝ - ΣΧΟΛΙΩΝ

Φίλιππου ΑΝΔΡΕΟΥ, Δικηγόρου:

Εκπροσώπηση του κατηγορουμένου από το συνήγορό του. Μια λαθεμένη τακτική των ποινικών δικαστηρίων στην επί του ακροατηρίου διαδικασία3

Κωνσταντίνου ΚΟΥΡΟΥΠΗ, Δικηγόρου:

Νομικά ζητήματα διαδικτύου: σκέψεις περί ανωνυμίας στο διαδίκτυο6

Βασιλικής ΞΑΦΟΥΛΗ, Δικηγόρου:

Ν. 3500/2006 «Για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας»
- Άρθρο 1 : ορισμοί436

Ιωάννη ΠΑΠΑΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ, Δικηγόρου:

Η έξοδος κράτους μέλους από την ευρωζώνη και οι επιπτώσεις
στις χρηματικές ενοχές411

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ

ΑΓΡΟΜΙΣΘΩΣΗ

4ετής υποχρεωτική διάρκεια. Ανανέωση για 1 έτος επί μη καταγγελίας 6 μήνες πριν τη λήξη. Μη αντιποίηση νομής αν ο μισθωτής με ευλογφανή τρόπο επικαλείται μη λήξη της. ΕφΛαρ 48/12, σ. 382

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Ο αναδασμός αφορά όλες τις αγροτικές ιδιοκτησίες και δεν μεταβάλλει το νομικό καθεστώς, διό μένει αμετάβλητη η πλασματική νομή και μη κατάτμηση κλήρων. ΕφΛαρ 196/12, σ. 550, ΕφΛαρ 374/12, σ. 736

ΑΓΡΟΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΙ

Μέλη αγροτικών πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών (νπιδ) είναι φυσικά πρόσωπα, αλλά και νπ εφόσον προβλέπεται από το καταστατικό. Οι ομάδες παραγωγών (ΟΠ) οπωροκηπευτικών είναι νπ διαφορετικά από το συνεταιρισμό, με ικανότητα δικ. παράστασης έστω και ως ενώσεις προσώπων. ΠολΠρωτΛαρ 53/12, σ. 767

ΑΓΩΓΗ

Καταδίκης σε δήμευση βούλησης λόγω ανάκλησης δωρεάς. ΕφΛαρ 232/11, σ. 30. Λόγω άρνησης πωλητή να μεταβιβάσει κυριότητα οχήματος. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Ηθικής βλάβης λόγω καταστροφής οικογενειακού τάφου. ΕφΛαρ 320/11, σ. 47

Επί αιτήματος προσωπικής κράτησης εκπροσώπου νπ, η αγωγή πρέπει να στρέφεται και κατ' αυτού ατομικά. ΕφΛαρ 340/11, σ. 56

Αδικ. πλουτισμού κατά νπιδ επί μη έγκυρης σύμβασης έργου. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63, ΕφΛαρ 123/12, σ. 515

Αγωγή ΔΕΗ κατά δημοτικής επιχείρησης για δαπάνες μετατόπισης δικτύου. ΕφΛαρ 345/11, σ. 69

Αποζημίωσης της εκδοχέως ασφ. εταιρίας κατά του μεταφορέα λόγω ζημίας φορτίου εξ υπαιτιότητάς του. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Αγοραστή για επιστροφή τιμήματος λόγω υπαναχώρησης. ΕφΛαρ 351/11, σ. 79

Προσβολής προσωπικότητας λόγω παραβίασης περιβάλλοντος. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92

Αποζημίωσης κατά Δημάρχου. ΕφΛαρ 388/11, σ. 105

Αποζημίωσης λόγω παράνομης χρήσης σήματος και διακριτικών γνωρισμάτων. ΕφΛαρ 443/11, σ. 126

Εκ δανείου μεταξύ ΑΕ και Προέδρου της. ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

Αποζημίωσης λόγω αφαίρεσης νομής. ΕφΛαρ 32/12, σ. 158

Επί ευθύνης του ΔΣ της ΑΕ για παραλείψεις ή ψευδείς δηλώσεις στον ισολογισμό, άσκηση εταιρικής αγωγής και όχι ατομικής. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Ακύρωσης αποδοχής κληρονομίας λόγω πλάνης. ΕφΛαρ 549/11, σ. 217

Αποζημίωσης λόγω πραγματικού ελαττώματος πωληθέντος. ΕφΛαρ 8/12, σ. 228, ΕφΛαρ 52/12, σ. 456

Αποζημίωσης λόγω στέρησης διατροφής συζύγου. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Πωλητή για εκτός συμβολαίου τίμημα. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Αποζημίωσης εξ ακάλυπτης επιταγής. ΕφΛαρ 57/12, σ. 273

Αποζημίωσης για φθορές μισθίου. ΕφΛαρ 74/12, σ. 282, ΕφΛαρ 131/12, σ. 310

Διάρρηξης καταδολιευτικής εμπράγματος ασφάλειας. ΕφΛαρ 81/12, σ. 286

Αναγνώρισης ακυρότητας ιδιόγραφης διαθήκης. ΕφΛαρ 87/12, σ. 293

Περί κλήρου και αναγνωριστικής κληρονομικού δικαιώματος. ΕφΛαρ 134/12, σ. 314

Εκ κατασκευής ελαττωματικής γεώτρησης. ΕφΛαρ 210/12, σ. 348

Λόγω λήξης ή λύσης του χρησιδανείου. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375, ΕφΛαρ 175/12, σ. 641

Με βάση το ν. ΓπΝ/1911. ΕφΛαρ 39/12, σ. 454

Εκ κτηματολογίου. ΕφΛαρ 63/12, σ. 470, ΕφΛαρ 262/12, σ. 593,

Η αντικειμενική σώρευση αγωγών είναι δικαιώμα του ενάγοντος, επί δε μη συνδρομής των νομίμων προϋποθέσεων διατάσσεται χωρισμός. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479

Εξ οροφοκτησίας. ΕφΛαρ 94/12, σ. 487

Στοιχεία αγωγής αμοιβής εργολάβου.

Επικουρικότητα αδίκ. πλουτισμού. ΕφΛαρ 102/12, σ. 500

Διατροφής ανηλίκου τέκνου. ΕφΛαρ 149/12, σ. 521

Καταβολής ειδικού νοσοκομειακού επιδόματος. ΕφΛαρ 159/12, σ. 524

Αποζημίωσης λόγω σωματικής βλάβης εκ βεγγαλικού. ΕφΛαρ 183/12, σ. 540, Εκ βίαιης απώθησης. ΕφΛαρ 166/12, σ. 629

Εργολαβικής αμοιβής δικηγόρου. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

Διαφυγόντων κερδών αγοραστή λόγω αδυναμίας χρήσης πωληθέντος. ΕφΛαρ 209/12, σ. 569

Στην αναστολή των ατομικών διώξεων κατά πτωχού εμπíπτουν και οι αγωγές. ΕφΛαρ 216/12, σ. 572

Μη επιτρεπτή διαζευκτική ή επικουρική εναγωγή. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Αναγνώρισης ακυρότητας αποφάσεων ΓΣ ΑΕ. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

Ποινικής ρήτηρας. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Αποζημίωσης λόγω έλλειψης ιδιοτήτων πωληθέντων δενδρυλλίων. ΕφΛαρ 335/12, σ. 686

Για το παραδεκτό αγωγής εμπραγμάτου δικαιώματος (πλην νομής) κατά του κατέχοντος το ακίνητο Δημοσίου αναγκαία προηγούμενη κοινοποίηση αίτησης με τις αξιώσεις. ΕφΛαρ 342/12, σ. 696

Αναγνώρισης ακυρότητας δωρεάς και απόδοσης δωρηθέντος. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

Εκ σύμβασης ελευθερώσεως. ΕφΛαρ 369/12, σ. 720

Εναγόμενος επί αρνητικής αγωγής κυριότητας. ΕφΛαρ 372/12, σ. 727

Αδίκ. πλουτισμού ως προς το ποσό που έλαβε πλειοδότης για εγκατάλειψη πλειοδοσίας. ΕφΛαρ 395/12, σ. 757

Ηθικής βλάβης μισθωτού λόγω μείωσης προσωπικότητας εκ βλαπτικής μεταβολής των όρων εργασίας. ΜονΠρωτΛαρ 388/11, σ. 773

ΑΓΩΓΗ ΠΑΡΕΜΠΙΠΤΟΥΣΑ

Μόνο μεταξύ διαδίκων και όχι εναντίον τρίτου μη διαδίκου, όπως ο δικονομικός εγγυητής, εκτός αν προσεπικληθεί. ΕφΛαρ 145/12, σ. 321

ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΟΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

Επί ανάκλησης δωρεάς αναζήτηση δωρηθέντος κατά τον αδίκ. πλουτισμό. ΕφΛαρ 232/11, σ. 30

Όταν ζητείται ευθέως ο πλουτισμός ανάγκη μνείας στην αγωγή περιστατικών ακυρότητας της σύμβασης, ενώ επί σώρευσης κατά δικονομική επικουρικότητα αν μεν η αξίωση στηρίζεται σε σύμβαση αρκεί απλή επίκληση της ακυρότητάς της, αν δε στηρίζεται σε αδικοπραξία μόνον της εξ αυτής ωφέλειας του εναγομένου. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63, ΕφΛαρ 102/12, σ. 500. ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

Μη διοικ. διαφορά από σύμβαση δημοσίου έργου, που ερείδεται στον αδίκ. πλουτισμό λόγω μη έγκυρης κατάρτισης. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Επί υπαναχώρησης αγοραστή, υποχρέωση πωλητή να επιστρέψει το ισόποσο της ληφθείσας, έναντι τιμήματος, επιταγής του αγοραστή κατά τον αδίκ. πλουτισμό, καθόσον η δι' αυτής εξόφληση οφειλής του πωλητή προς τρίτον αποτελεί αδίκ. ωφέλεια. ΕφΛαρ 351/11, σ. 79

Επί επωφελούς δαπάνης ο νομέας δικαιούται κατά τον αδίκ. πλουτισμό μόνο την αξία των υλικών αν αύξησαν την αξία του ακινήτου και όχι την ωφέλεια για εργασία του ή τη δαπάνη εργατών. ΕφΛαρ 416/11, σ. 109

Αν από αδικοπραξία επήλθε και ωφέλεια στον αδικοπραγήσαντα, αξίωση αδίκ. πλουτισμού υποκείμενη σε 20ετή παραγραφή, παρά την παραγραφή της εξ αδικοπραξίας τοιαύτης. ΕφΛαρ 32/12, σ. 158

Αναζήτηση του καταβληθέντος εκτός συμβο-

λαίου τιμήματος κατά τον αδίκ. πλουτισμό καθό υπερβαίνει την αληθινή αξία του πωληθέντος. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Επικουρικότητα αγωγής αδίκ. πλουτισμού. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375, ΕφΛαρ 102/12, σ. 500, ΕφΛαρ 369/12, σ. 720

Δικαιοδοσία διοικ. δικαστηρίων επί διαφορών από αδίκ. πλουτισμό Δημοσίου, ΟΤΑ και νπδδ εφόσον υφίσταται σχέση δημοσίου δικαίου.

Αδίκ. πλουτισμός δημόσιου νοσοκομείου εκ σύμβασης προμήθειας υλικών δίχως τήρηση του νόμιμου τύπου. ΕφΛαρ 123/12, σ. 515

Αοριστία επικουρικής αγωγικής βάσης αδίκ. πλουτισμού δίχως συγκεκριμένο αίτημα. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

Αδίκ. πλουτισμός Υποθηκοφύλακα όχι ως προς τα ποσά που απέδωσε κατά νόμον σε τρίτους, αλλά μόνο κατά το ποσό της υπέρτερης αμοιβής και μη νόμιμος ο ισχυρισμός ότι δεν σώζεται ως αναλωθείς σε δαπάνες του Υποθηκοφυλακείου, καθόσον έγινε με αντίστοιχη εξοικονόμηση δαπανών. ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

Αδίκ. πλουτισμός πλειοδότη, που έλαβε από τον ενάγοντα ποσό για εγκατάλειψη της πλειοδοσίας, χωρίς η παρεμβολή τρίτης περιουσίας να καταλύει την αιτιώδη συνάφεια, εφόσον ο καταβαλών τρίτος ενεργούσε για λ/σμό του ενάγοντος, αδιαφόρως της μεταξύ τους σχέσης. ΕφΛαρ 395/12, σ. 757

ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΑ

Καταστροφή οικογενειακού τάφου από υπαιτιότητα ιδιοκτήτη γραφείου τελετών, που προέβη αυθαίρετα σε ταφή σ' αυτόν άλλου νεκρού. ΕφΛαρ 320/11, σ. 47

5ετής παραγραφή αξίωσης αποζημίωσης λόγω παράνομης και υπαίτιας αφαίρεσης της νομής. Αν από αδικοπραξία επήλθε και ωφέλεια στον αδικοπραγήσαντα, 20ετής παραγραφή αξίωσης εξ αδίκ. πλουτισμού. ΕφΛαρ 32/12, σ. 158

Αποσιώπηση αληθινών γεγονότων επί υποχρέωσης ανακοίνωσης.

Αγωγή πωλητή για καταβολή του εκτός συμβολαίου τιμήματος ως αποζημίωση λόγω αδικοπρακτικής συμπεριφοράς αγοραστή. Αοριστία, διότι δεν

εκτίθεται ότι ο αγοραστής είχε ειλημμένη απόφαση να μην το καταβάλει, παραπλανώντας τον πωλητή με σκοπό ζημία του. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Ευθύνη εκπροσώπου ΑΕ και ΕΠΕ εξ αδικοπραξίας. Ευθύνη εταιρίας και εκδότη εξ ακάλυπτης επιταγής. ΕφΛαρ 57/12, σ. 273

Μη αδικοπραξία μόνη η αθέτηση συμβατικής ενοχής. ΕφΛαρ 74/12, σ. 282 ΕφΛαρ 102/12, σ. 500

Συρροή συμβατικής και αδικοπρακτικής ευθύνης επί φθωρών μισθίου. ΕφΛαρ 74/12, σ. 282

Οι ενοχές από αδίκημα διέπονται από το δικαίο του τόπου τέλεσης, ως προς τις προϋποθέσεις του αδικήματος και της αποζημίωσης, την παραγραφή, τις συνέπειες του συντρέχοντος πταίσματος ή αν τα μέλη της οικογένειας του θανόντος έχουν προσωπική αξίωση κατά των υπόχρεων. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303, ΕφΛαρ 19/12, σ. 445

Πρόκληση πυρκαγιάς από βραχυκύκλωμα ηλεκτρικής εγκατάστασης αποθήκης, παράνομα μισθωμένης ως κατοικίας, που επεκτάθηκε σε όμορη οικία από υπαιτιότητα του κυρίου, που ενώ γνώριζε την πλημμελή εγκατάσταση δεν μερίμνησε την επισκευή. ΕφΛαρ 181/12, σ. 342

Πρόσθετη χρηματική ικανοποίηση λόγω απρόβλεπτης δυσμενούς εξέλιξης της υγείας. Κάλυψη νοσηλίων στο εξωτερικό. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Ευθύνη ανηλίκου 10 έως 14 ετών εξ αδικοπραξίας γιατί ενεργεί με διάκριση, η ύπαρξη ή μη της οποίας είναι ζήτημα πραγματικό, τα δε περιστατικά έλλειψής της πρέπει να αποδείξει ο ανήλικος κατ' ένσταση. ΕφΛαρ 104/12, σ. 509

Σωματική βλάβη εκ παράνομης χρήσης βεγγαλικών, των οποίων η καύση επιτρέπεται μόνο για ψυχαγωγία σε επίσημες τελετές και εορτές, σε σημεία εγγράφως καθοριζόμενα από την αστυνομία και από πρόσωπο ειδικευμένο, με άδεια αγοράς τους.

Αποζημίωση παθόντος για υπηρεσίες μητέρας του ως αποκλειστικής νοσοκόμας. ΕφΛαρ 183/12, σ. 540

Σωματική βλάβη λόγω βίαιης απώθησης. Μη συντρέχον πταίσμα παθούσας στις δαπάνες

της, αφού η βάσει ιατρικής σύστασης επέμβαση σε ιδιωτική κλινική, αντί της προταθείσας στο νοσοκομείο συντηρητικής θεραπείας, δεν συνιστά υπερβάλλουσα πρόνοια. ΕφΛαρ 166/12, σ. 629

Μη αδικοπράξια ελλείπει υπαιτιότητας Υποθηκοφύλακα επί εσφαλμένου υπολογισμού αμοιβής του για εγγραφή προσημείωσης, καθόσον πίστευε δικαιολογημένα στην ορθότητα βάσει δικ. αποφάσεων. ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

Επί αδικήματος κατά ΑΕ πολιτικώς ενάγων μόνο αυτή, όχι και οι εμμέσως ζημιούμενοι μέτοχοι, εκτός αν η συμπεριφορά του δράστη συνιστά και ως προς αυτούς αδικοπράξια. ΣυμβΠλημΛαρ 548/12, σ. 820

ΑΙΓΙΑΛΟΣ

Νόμιμη παραχώρηση με ΥΑ σε Δήμο της χρήσης κοινόχρηστου αιγιαλού, ως και του δικαιώματος εκμετάλλευσης με εκμίσθωση. ΕφΛαρ 204/12, σ. 645

ΑΙΤΗΣΗ ΑΚΥΡΩΣΗΣ (Διοικ)

Αίτηση ακύρωσης αρνητικής απάντησης Προϊσταμένου ΟΑΕΔ επί αίτησης εκπαιδευτικού για μετατροπή σύμβασης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου σε αορίστου. Κατά τόπον αρμοδιότητα ΔιοικΕφ στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει η εκδούσα την πράξη αρχή, ως και του τόπου όπου απασχολείται ο αιτών. ΔιοικΕφΛαρ 169/12, σ. 605

Επί διορισμού τεχνικού προσωπικού σε Τμήμα Σχολής ΤΕΙ, μόνη παραδεκώς προσβαλλόμενη η απόφαση του Συμβουλίου του ΤΕΙ, στην οποία έχει ενσωματωθεί το πρακτικό του Τμήματος.

Έννομο συμφέρον επιλεγέντος για παρέμβαση. Έννομο συμφέρον για άσκηση αίτησης ακύρωσης διορισμού τρίτου σε δημόσια θέση κατά παράλειψη του αιτούντος, μόνο αν πληροί τις τυπικές προϋποθέσεις διορισμού, η διαπίστωση των οποίων γίνεται από το δικαστήριο, εφόσον προκύπτει αποκλειστικά από υφιστάμενη νομική κατάσταση ή βεβαιώνεται με έγγραφο και όχι από ουσιαστική εκτίμηση, που κατά νόμο ενεργεί η Διοίκηση.

Μη έννομο συμφέρον για ακύρωση επιλογής προσωπικού ΤΕΙ, καθόσον η προκήρυξη απαιτεί 4ετή εμπειρία σε συγκεκριμένη ειδικότητα, που δεν διέθετε ο αιτών. ΔιοικΕφΛαρ 170/12, σ. 607

ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ (Διοικ)

Βλ. Αναστολή εκτέλεσης (Διοικ), Δίκη - Δικονομία (Διοικ)

ΑΚΥΡΟΤΗΤΑ (Αστ)

Ακυρότητα κατάτμησης οικοπέδων, αν τα νέα δεν είναι άρτια. ΕφΛαρ 370/11, σ. 87

Ακυρότητα συμβάσεων ΑΕ με ιθύνοντα πρόσωπα της χωρίς προηγούμενη έγκριση της ΓΣ, εκτός αν δεν εξέρχονται των ορίων της τρέχουσας συναλλαγής.

Πότε ακυρότητα επί μη τήρησης συμβολαιογραφικού εγγράφου για δάνεια ΑΕ τηλεοπτικού σταθμού. ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

Ακυρότητα δικαιοπραξίας επί μη τήρησης του οριζόμενου από τα μέρη τύπου, που δεν εξετάζεται αυτεπάγγελτα, ούτε προτείνεται από τρίτο. Σχετική υπέρ του αντιπροσωπευόμενου ακυρότητα αυτοσύμβασης επί μη τήρησης συμβολαιογραφικού τύπου.

Ακυρότητα, έναντι της ΑΕ όχι και μεταξύ των μερών, επί μη τήρησης του νόμιμου τύπου για μεταβίβαση ονομαστικών μετοχών ΑΕ μη εισηγμένης στο Χρηματιστήριο. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Ακυρότητα πλασματικής αποδοχής κληρονομίας λόγω πλάνης. ΕφΛαρ 549/11, σ. 217

Η ακυρότητα καταγγελίας εργασίας λόγω καθυστερημένης παρακατάθεσης ελλিপούς, κατά μικρό ποσό, αποζημίωσης προσκρούει στην αρχή της αναλογικότητας. ΕφΛαρ 14/12, σ. 248

Επί μερικής απασχόλησης έγγραφος συστατικός τύπος, με ποινή ακυρότητας. ΕφΛαρ 26/12, σ. 256

Ακυρότητα αντεγγράφου για τίμημα εκτός συμβολαίου. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Ακυρότητα ιδιόγραφης διαθήκης επί ελλιπούς ή ατελούς χρονολογίας. ΕφΛαρ 87/12, σ. 293

Ακυρότητα συμφωνίας εργολαβικής αμοιβής δικηγόρου, επί έλλειψης όρου ότι επί αποτυχίας δεν θα λάβει αμοιβή.

Ακυρότητα εργολαβίας δίκης σε αυτ/κές υποθέσεις επί μη έγγραφης κατάρτισης και γνωστοποίησης εμπρόθεσμα στο Δικηγορικό Σύλλογο. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

Ακυρότητα επί αλληπάλληλων συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, αν η διάρκεια δεν δικαιολογείται από το σκοπό ή είδος της εργασίας, θεωρείται δε ότι καταρτίστηκε ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Ακυρότητα παραχώρησης αποκλειστικής χρήσης θέσεων στάθμευσης κοινόχρηστης πιλοτής σε ιδιοκτήτες υπογείων αποθηκών, που αποτελούν βοηθητικούς χώρους χωρίς αυτοτελή λειτουργικότητα. ΕφΛαρ 236/12, σ. 578

Αυτοδίκαιη ακυρότητα αποφάσεων ΓΣ ΑΕ στις περιπτώσεις του 35-α §1 ν. 2190/20, αλλά και σε κάθε άλλη περίπτωση αν αντιτίθενται σε απαγορευτικές δ/σεις.

Ακυρότητα απόφασης ΓΣ συγκληθείσας από ΔΣ εκλεγέν με άκυρη απόφαση ΓΣ.

Ακυρότητα σύμβασης ΑΕ εκπροσωπηθείσας από άκυρως εκλεγέν ΔΣ. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

Ακυρότητα συμβατικής ή λόγω αναγκαστικής εκτέλεσης διάθεσης ακινήτου που αγοράσθηκε ή επισκευάσθηκε με χρήματα στεγαστικών δανείων δημοσίων υπαλλήλων μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή τους. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

Ακυρότητα δωρεάς λόγω υπέρβασης πληρεξουσιότητας. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

ΑΚΥΡΟΤΗΤΑ (ΠολΔικ)

Ακυρότητα επίδοσης με θυροκόλληση σε κατάσταση που δεν λειτουργούσε και ουδείς βρέθηκε, χωρίς μνεία τούτου στην έκθεση και τήρηση του 128§4 ΚΠολΔ. ΕφΛαρ 150/12, σ. 323

Επί αντικειμενικής σώρευσης αγωγών χωρίς συνδρομή νομίμων προϋποθέσεων, μη ακυρότητα, αλλά χωρισμός. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479

Ακυρότητα δικογράφου επί μεν διαζευκτικής εναγωγής λόγω αοριστίας ως προς τον διάδικο, επί δε επικουρικής λόγω ανεπίτρεπτης άσκησης της αγωγής υπό την αίρεση απόρριψης ως προς τον ενάγοντα ή εναγόμενο. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Μη ακυρότητα επιταγής προς πληρωμή επί μη μνείας του ποσού των τόκων, αφού το επιτό-

κιο ορίζεται από το νόμο, το δε ποσό βρίσκεται μαθηματικά.

Ακυρότητα μόνο επί οικονομικής βλάβης, μη επανορθωτέας άλλως. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

ΑΛΛΗΛΟΧΡΕΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

Δικαίωμα Τράπεζας να κλείνει την πίστωση χωρίς καταγγελία ή ειδοποίηση του πιστούχου. Νόμιμη γνωστοποίηση του κλεισίματος αλληλόχρεου λ/σμού στον κληρονόμο του αποβιώσαντος πιστολήπτη στην προθεσμία αποποίησης της κληρονομίας. ΕφΛαρ 81/12, σ. 286

ΑΜΝΗΜΟΝΕΥΤΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Κτήση ιδιότητας κοινοχρήστου δρόμου με την αμνημονεύτου χρόνου αρχαιότητα του ΒΡΔ συμπληρωμένη μέχρι την εισαγωγή του ΑΚ, ήτοι με χρήση από τους δημότες συνεχώς επί δύο γενεές, η καθεμία των οποίων εκτείνεται σε 40 έτη. ΕφΛαρ 163/12, σ. 528

ΑΝΑΒΟΛΗ (ΠολΔικ)

Βλ. Δίκη - Δικονομία (Πολ)

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Βλ. Ανακοπή, Εκτέλεση, Πτώχευση

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΧΡΕΟΥΣ

Άτυπη η αιτιώδης αναγνώριση χρέους, ιδρύουσα νέα ενοχή ανεξάρτητη από την υποκείμενη αιτία (αν αυτό θέλουν τα μέρη), ο δε αναγνωρίζων δεν μπορεί να προτείνει ενστάσεις εκ της κύριας αιτίας. ΕφΛαρ 21/12, σ. 252

ΑΝΑΔΑΣΜΟΣ

Ο αναδασμός αφορά όχι μόνον κληροτεμάχια, αλλά όλες τις αγροτικές ιδιοκτησίες, δεν μεταβάλλει δε το νομικό καθεστώς τους αλλά τη θέση τους, διό μένει αμετάβλητη η πλασματική νομή και η μη κατάτμηση. ΕφΛαρ 196/12, σ. 550, ΕφΛαρ 374/12, σ. 736

Επί αναδασμού γενόμενου μετά την 1.9.77, από τη δημοσίευση στην ΕτΚ της απόφασης κύρωσης η κυριότητα και νομή των νέων κτημάτων περιέρχεται αυτοδίκαια στους αναγραφόμενους

ως δικαιούχους, ο δε αξιόνων εμπράγματο δικαίωμα σε αναδιανεμηθέν μπορεί να το διεκδικήσει με αγωγή. Μετά τη μεταγραφή των παραχωρητηρίων μη διόρθωση ή ακύρωση, αν παρήλθε 3ετία ή θίγονται νόμιμα δικαιώματα τρίτων, με εξαίρεση αντιγραφικά σφάλματα, ο δε αξιόνων εμπράγματο δικαίωμα δικαιούται μόνο αποζημίωση από τον υπέρ ου το παραχωρητήριο και όχι το νέο κτήμα, αδιαφόρως άγνοιας ή πλάνης του κυρίου για τον αναδασμό. ΕφΛαρ 196/12, σ. 550

ΑΝΑΙΡΕΣΗ (ΠολΔικ)

Η μη απόφαση σε νομότυπη αίτηση επίδειξης εγγράφου θεμελιώνει λόγο αναίρεσης. ΕφΛαρ 330/11, σ. 52

Λόγος αναίρεσης του 559 αριθ. 9 ΚΠολΔ όταν το Εφετείο, μετά παραδοχή έφεσης εναγομένου, απορρίπτει την αγωγή κατά την κύρια βάση αλλά δεν ερευνά τις μη εξετασθείσες επικουρικές. ΕφΛαρ 340/11, σ. 56

Αναιρετικά ανέλεγκτη η κρίση για το ύψος της ηθικής βλάβης κι ως προς την παραβίαση ή μη της αρχής της αναλογικότητας. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72, ΕφΛαρ 113/12, σ. 303

Στο συμβιβασμό οι δηλώσεις βούλησης των μερών κρίνονται ανέλεγκτα, η κρίση όμως για το αν συνιστούν συμβιβασμό υπόκειται στον έλεγχο του ΑΠ για παραβίαση δ/ξης ουσιαστικού δικαίου. ΕφΛαρ 21/12, σ. 252

Η κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων απόφαση σε ανακοπή κατά πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος υπόκειται σε αναίρεση. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307

Επί αμφισβήτησης του κύρους σύμβασης ελλείπει νόμιμης εκπροσώπησης νπ, το δικαστήριο πρέπει να προσδιορίσει τον εκπρόσωπο για να είναι δυνατός αναιρετικός έλεγχος ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

ΑΝΑΚΟΠΗ (ΠολΔικ)

Η εσφαλμένη εκκαθάριση των εξόδων εκτέλεσης του δικ. επιμελητή προσβάλλεται με ανακοπή του 979 ΚΠολΔ κατ' αυτού. ΕφΛαρ 52/11, σ. 22, ΕφΛαρ 103/12, σ. 505

Ανακοπή κατά κατάσχεσης μοναδικής κα-

τοικίας οφειλέτη προς ικανοποίηση απαιτήσεων μέχρι 20.000 Ε Τραπεζών από καταναλωτικά δάνεια και πιστωτικές κάρτες. ΜονΠρωτΛαρ 136/11, σ. 201

Αποκλειστική αρμοδιότητα ΜονΠρωτ επί ανακοπής κατά πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος κατά τη διαδικασία ασφ. μέτρων, η δε απόφαση υπόκειται σε έφεση και αναίρεση. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307, ΕφΛαρ 150/12, σ. 323, ΕφΛαρ 204/12, σ. 645

Επί ανακοπής λόγω πλαστότητας, μη υποχρεωτική μνεία αποδεικτικών εγγράφων και ονομαστικά των μαρτύρων. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460

Στην ανακοπή του 73§1 ΝΔ 356/74 ο μεν ανακόπτων επέχει θέση εναγομένου, το δε καθ' ου Δημόσιο θέση ενάγοντος. ΕφΛαρ 116/12, σ. 513

Η υπό πτωχού άσκηση ανακοπής κατά δ/γής πληρωμής δεν εμπίπτει στην αναστολή των ατομικών διώξεων, διότι αποτελεί όχι μέσο καταδίωξης αλλά άμυνας. Νόμιμη η κλήση του αντιδίκου για συζήτηση έφεσης του πτωχού κατά απόφασης απορρίψας ανακοπή του κατά δ/γής πληρωμής. ΕφΛαρ 216/12, σ. 572

Διεκδικητική ανακοπή τρίτου κατά επισπεύδοντος δανειστή και οφειλέτη, ως αναγκαίων ομοδίκων. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

Επί ανακοπής κατά πίνακα κατάταξης αναγκαία ακριβής περιγραφή της απαίτησης και του προνομίου της. ΕφΛαρ 346/12, σ. 711

Ανακοπή κατά δ/γής πληρωμής. ΕφΛαρ 387/12, σ. 747

Ανακοπή διόρθωσης έκθεσης κατάσχεσης. ΜονΠρωτΛαρ 1257/12, σ. 793

Ανακοπή κατά το 933 ΚΠολΔ μισθωτή κατά εκτέλεσης επισπευδόμενης από τον υπερθεματιστή με επίκληση της κατά το 614 ΑΚ και πριν την κατακύρωση γενομένης μίσθωσης. ΜονΠρωτΛαρ 1261/12, σ. 795

ΑΝΑΚΟΠΗ ΕΡΗΜΟΔΙΚΙΑΣ

Βλ. Ερημοδικία

ΑΝΑΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ

Εξειδίκευση με το 932 ΑΚ της αρχής της αναλογικότητας, διό αναιρετικά ανέλεγκτη η κρίση για το ύψος της ηθικής βλάβης. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72, ΕφΛαρ 113/12, σ. 303

Η ακυρότητα καταγγελίας εργασίας λόγω καυτερωμένης παρακατάθεσης ελλειπούς, κατά μικρό ποσό, αποζημίωσης προσκρούει στην αρχή της αναλογικότητας. ΕφΛαρ 14/12, σ. 248

Σύμφωνη με την αρχή αναλογικότητας η ρύθμιση του 209Α ΚΔΔ ότι στις φορολογικές και τελωνειακές διαφορές χορηγείται αναστολή εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης μόνο αν το ένδικο μέσο κρίνεται προδήλως βάσιμο. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 143/12, σ. 801

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ (ΔιοικΔικ)

Αναστολή εκτέλεσης αργίας ιατρού νοσοκομείου. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 2/12, σ. 385

Μη εκτελεστότητα πληροφοριακών εγγράφων. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 15/12, σ. 390

Μη αναστολή εκτέλεσης απόφασης μετακίνησης υπαλλήλου από μία οργανική μονάδα σε άλλη της ίδιας Αρχής αλλά σε άλλη πόλη. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 20/12, σ. 392

Επί υπογραφής κατόπιν διαγωνισμού σύμβασης πριν την άσκηση ή κοινοποίηση στην εκδούσα Αρχή της αίτησης αναστολής, μη αναστολή εκτέλεσης των πριν τη σύναψη αποσπαστών διοικ. πράξεων. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 26/12, σ. 395

Μη αναστολή εκτέλεσης πράξεων τοποθέτησης Υποδιευθυντή Γυμνασίου κατά παράλειψη της αιτούσας, καθόσον θα ισοδυναμούσε με ανεπίτρεπτη ικανοποίηση καθ' υποκατάσταση της Διοίκησης. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 33/12, σ. 396

Εξαίρεση δικ. υπαλλήλων από την προσυμβασιμότητα διαθεσιμότητα. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 35/12, σ. 400

Μη αναστολή πράξεων αρνητικού περιεχομένου. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 46/12, σ. 402

Η εισαγωγή, με Πράξη της Επιτροπής του 1§1 ν. 3900/10, στο ΣτΕ ζητήματος συνταγματικότητας νόμου επάγεται αναστολή εκδίκασης όμοιων εκκρεμών υποθέσεων, αλλά δεν καταλαμβάνει την προσωρινή δικ. προστασία. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ)

49/12, σ. 403, ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 143/12, σ. 801

Μετά το ν. 3990/10 αναστολή εκτέλεσης μόνον επί ανεπανόρθωτης βλάβης ή πρόδηλης βασιμότητας του κύριου βοηθήματος όταν βασίζεται σε πάγια νομολογία. Επί φορολογικών, τελωνειακών και διαφορών με χρηματικό αντικείμενο, μη αναστολή, αλλά απαγόρευση λήψης μέτρων εκτέλεσης του 202§2 ΚΔΔ. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 50/12, σ. 405

Αίτηση αναστολής οικοδομικής άδειας από έχοντα έννομο συμφέρον όμορο ιδιοκτήτη. Παρέμβαση δικαιούχων της άδειας. Μη πρόδηλη βασιμότητα των λόγων, που απαιτούν ιδιαίτερη έρευνα εκφεύγουσα των ορίων της προκείμενης διαδικασίας.

Μη προδήλως βάσιμος ισχυρισμός ως προς το μέγεθος της οικοδομής που επιτράπηκε να ανεγερθεί, αφού δεν συνδέεται με νομικές πλημμέλειες της προσβαλλόμενης άδειας. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 41/12, σ. 611

Αίτηση αναστολής εκτέλεσης απόφασης Νοσοκομείου επί τεχνικής αξιολόγησης προσφορών διαγωνισμού και της σιωπηρής απόρριψης της ενδικοφανούς προσφυγής. Λογίζεται συμπεροβαλλόμενη και η απόφαση ρητής απόρριψης της προσφυγής.

Η συμμετοχή ανταγωνιστών στο διαγωνισμό και η υπ' αυτών ενδεχόμενη μελλοντική εκτόπιση της αιτούσας δεν συνιστούν δυσχερώς επανορθώσιμη βλάβη, αλλά σύνθετες επιχειρηματικό ενδεχόμενο. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 44/12, σ. 613

Σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας η ρύθμιση του 209Α ΚΔΔ ότι στις φορολογικές και τελωνειακές διαφορές αναστολή εκτέλεσης της πρωτόδικης απόφασης μόνο αν το ένδικο μέσο κρίνεται προδήλως βάσιμο. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 143/12, σ. 801

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ (ΠολΔικ)

Εξουσία Εφετείου να αναστείλει την εκτέλεση προσωρινά εκτελεστής απόφασης (913 ΚΠολΔ), αδιαφόρως αν χορηγήθηκε ή όχι αναστολή κατά το 912 ΚΠολΔ, δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων και εκδίδοντας εν ανάγκη και χωριστή απόφαση, εφόσον η έφεση ασκήθηκε

εμπρόθεσμα και πιθανολογείται βλάβη. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Επί αίτησης αναστολής εκτέλεσης τα δικ. έξοδα βαρύνουν τον αιτούντα. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778, ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

ΑΝΗΛΙΚΟΣ

Ευθύνη ανηλικού 10 έως 14 ετών εξ αδικπραξίας γιατί ενεργεί με διάκριση, τα δε περιστατικά έλλειψης της πρέπει να αποδείξει ο ανήλικος κατ' ένσταση. ΕφΛαρ 104/12, σ. 509

Βλ. και Διατροφή, Τέκνο

ΑΝΤΑΓΩΓΗ

Μη εξέταση ανταγωγής που ασκήθηκε για την περίπτωση παραδοχής ενεργητικής νομιμοποίησης στην αγωγή. ΠολΠρωτΛαρ 53/12, σ. 767

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΥΣΗ-ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Σχετική υπέρ του αντιπροσωπευόμενου ακυρότητα αυτοσύμβασης επί μη τήρησης συμβολαιογραφικού τύπου. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Αρμοδιότητα δικαστηρίου του τόπου κατάρτισης πώλησης συναφθείσας δι' αντιπροσώπου του πωλητή (δωσιδικία της δικαιοπραξίας). ΕφΛαρ 52/12, σ. 456

Αν ο πωλητής κινητού παραδώσει τη νομή σε αντιπρόσωπο του αγοραστή, η κυριότητα μεταβιβάζεται στον αγοραστή που βαρύνεται με το τίμημα. ΕφΛαρ 288/12, σ. 670

Ακυρότητα δωρεάς λόγω υπέρβασης από τον αντιπρόσωπο της χορηγηθείσας υπό του δωρητή πληρεξουσιότητας εν γνώσει του δωρεοδόχου. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

ΑΝΩΤΕΡΑ ΒΙΑ

Ανωτέρα βία κάθε γεγονός απρόβλεπτο, ξένο προς το ζημιώσαν πρόσωπο ή τη λειτουργία του ζημιογόνου πράγματος. Μη ανωτέρα βία η ύπαρξη πετρελαιοκηλίδας σε οδόστρωμα. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238. Ούτε η αιφνίδια ρήξη τροχού ζημιόγνου αυτ/του. ΕφΛαρ 25/12, σ. 454

ΑΟΡΙΣΤΙΑ

Επί σύμβασης έργου ΟΤΑ χωρίς τήρηση των

νόμιμων όρων, αναγκαία μνεία στην αγωγή του εργολάβου, με την οποία ζητά ευθέως τον πλουτισμό, των περιστατικών ακυρότητας της σύμβασης. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Επί συμβατικής κατά μονάδα εργασίας αμοιβής εργολάβου, πρέπει να εκτίθεται το είδος της εργασίας και οι εκτελεσθείσες ποσότητες, εκτός αν η αμοιβή συμφωνήθηκε κατ' αποκοπή.

Μη στοιχείο αγωγής η έγγραφη ή προφορική κατάρτιση, αν δεν απαιτείται έγγραφος τύπος. ΕφΛαρ 365/11, σ. 84, ΕφΛαρ 102/12, σ. 500

Στην ένσταση συμψηφισμού ανάγκη μνείας των περιστατικών που θεμελιώνουν τη ληξιπρόθεσμη και ομοειδή ανταπαίτηση. ΕφΛαρ 377/11, σ. 101

Η ένσταση επίσχεσης λόγω επωφελών δαπανών πρέπει να διαλαμβάνει την καλόπιστη νομή του ενιστάμενου, την αύξηση και διατήρηση της αξίας του πράγματος, τις δαπάνες και την αξία του ακινήτου με και χωρίς τη βελτίωση. ΕφΛαρ 416/11, σ. 109, ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Επί διεκδικητικής αγωγής κυριότητας ακινήτου ερειδόμενης σε παράγωγο τρόπο, μη ανάγκη μνείας του τρόπου κυριότητας του δικαιοπαρόχου. ΕφΛαρ 449/11, σ. 133

Επί αγωγής καταδολίευσης αναγκαία μνεία των ποσών της απαίτησης και της αξίας των απαλλοτριωθέντων. ΕφΛαρ 27/12, σ. 155

Επί αγωγής αποζημίωσης λόγω αφαίρεσης της νομής ακινήτου, μη ανάγκη επισύναψης δι-αγράμματος, αλλά μνείας των ενεργειών αποβολής και του τρόπου με το οποίο ο εναγόμενος τελεί σε αδυναμία απόδοσης. ΕφΛαρ 32/12, σ. 158

Στοιχεία αίτησης υπαγωγής σε συνδιαλλαγή η οικονομική κατάσταση του οφειλέτη, το μέγεθος και η κοινωνική σημασία της επιχείρησης, τα προτεινόμενα μέτρα χρηματοδότησης και αντιμετώπισης της κατάστασης. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Επί απαλλοτρίωσης για εφαρμογή σχεδίου πόλης, στοιχείο της αγωγής καταβολής της αποζημίωσης του δικαιούχου είναι η μνεία των ωφελούμενων παρόδων ιδιοκτητών και ο τρόπος κτήσης της κυριότητάς τους. ΠολΠρωτΛαρ 70/11, σ. 186

Ο ζητών μείωση ποινής πρέπει να επικαλεσθεί περιστατικά που την καθιστούν υπέρμετρη. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Επί αγωγής αποζημίωσης λόγω στέρησης διατροφής συζύγου αναγκαία μνεία πιθανού χρόνου ζωής του υπόχρεου και καταβλητέας διατροφής, χωρίς αποτίμηση της συνεισφοράς συζύγων.

Αοριστία ισχυρισμού μείωσης εξόδων κηδείας κατά το καταβληθέν από το ΙΚΑ ποσό, αν δεν αναφέρεται το ύψος του. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Στοιχεία αγωγής πωλητή για ακύρωση δικαιοπραξίας λόγω απάτης ως προς το εκτός συμβολαίου τίμημα. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Αοριστία αιτημάτων εκμισθωτή για επαναφορά μισθίου και καταδίκη του μισθωτή σε προκαταβολή της δαπάνης, αν δεν προσδιορίζονται οι υπό του μισθωτή τροποποιήσεις και η δαπάνη για κάθε μια. ΕφΛαρ 131/12, σ. 310

Η επιταγή προς εκτέλεση πρέπει να περιέχει μνεία του οφειλόμενου ποσού, κι όχι του ιστορικού, αρκεί να προκύπτει η αιτία της απαίτησης και η οφειλή.

Μη αοριστία εκ του μη καθορισμού του ποσού των τόκων, αφού το επιτόκιο ορίζεται από το νόμο, το δε ποσό υπολογίζεται μαθηματικά. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360, ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Επί αίτησης έκδοσης δ/γής πληρωμής μη ανάγκη μνείας του είδους της οπισθογράφησης, ούτε ότι οι επιταγές καταγράφηκαν από την Τράπεζα σε πινάκιο και χαρτοσημάνθηκαν.

Αοριστία ισχυρισμού περί νόθευσης επιταγής με συμπλήρωση στοιχείων, αν δεν αναφέρεται η συμφωνία και οι όροι συμπλήρωσης. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460

Επί αγωγής αμοιβής εργολάβου μη αναγκαίο στοιχείο το ποίος χορήγησε την ύλη, ούτε ο χρόνος καταβολής της αμοιβής, που, ελλείψει συμφωνίας, είναι ο της παράδοσης του έργου. ΕφΛαρ 102/12, σ. 500

Επί είσπραξης δημοσίων εσόδων δυνάμει πράξης καταλογισμού πρέπει να αναφέρεται η αιτία και το ύψος της οφειλής. ΕφΛαρ 116/12, σ. 513

Αοριστία ένστασης εναγομένου περί διακινδύνευσης ιδίας διατροφής, αν δεν επικαλείται δυνατότητα του ανήλικου να στραφεί κατά άλλου υπόχρεου. ΕφΛαρ 149/12, σ. 521

Αοριστία επικουρικής βάσης αδικ. πλουτισμού που δεν περιέχει συγκεκριμένο αίτημα. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

Η αοριστία αγωγής αφορά στη σαφή έκθεση των περιστατικών και δεν εξαρτάται από την απόδειξη των αγωγικών ισχυρισμών. ΕφΛαρ 166/12, σ. 629

Επί άσκησης αξίωσης αδικ. πλουτισμού υπό την αίρεση απόρριψης της κύριας βάσης, αν αυτή στηρίζεται σε σύμβαση αρκεί απλή επίκληση της ακυρότητάς της, αν δε στηρίζεται σε αδικοπραξία μόνον της εξ αυτής ωφέλειας του εναγομένου. ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

Αοριστία σωρευτικού αιτήματος για επιδίκαση ποινής και ζημίας, αν δεν αναφέρεται σχετική συμφωνία. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Επί αγωγής αποζημίωσης λόγω έλλειψης ιδιοτήτων πωληθέντων δενδρυλλίων, μη ανάγκη μνείας για ποίο κτήμα προορίζονταν και πώς διαπιστώθηκε η έλλειψη. ΕφΛαρ 335/12, σ. 686

Επί ανακοπής κατά πινάκα κατάταξης αναγκαία περιγραφή της απαίτησης και του προνομίου. Αοριστία ανακοπής, που δεν αναφέρει την έννομη σχέση εκ της οποίας πηγάζει η απαίτηση, έστω με μνεία δικ. απόφασης ή δ/γής πληρωμής, ούτε την απόφαση διά της οποίας ο ανακόπτων ενέγραψε προσημείωση στο εκπλειστηριασθέν, μήτε τις ημερομηνίες εγγραφής αυτής και των προσημειώσεων των καθ' ων. ΕφΛαρ 346/12, σ. 711

Αοριστία λόγου έφεσης ότι η κατάσχεση ενεχυριασμένων εταιρικών μεριδίων είναι ασύμφορη, επί μη μνείας του ποσού της ενεχυρούχου απαίτησης. ΕφΛαρ 412/12, σ. 762

Αοριστία αγωγής ως προς τη νομιμοποίηση, αν δεν προκύπτει ποίος είναι δικαιούχος της αξίωσης. ΠολΠρωτΛαρ 53/12, σ. 767

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ

Επί απαλλοτρίωσης για εφαρμογή σχεδίου πόλης, υπόχρεοι πληρωμής της αποζημίωσης εί-

και ο δήμος και οι ωφελούμενοι παρόδοι ιδιοκτήτες, επί δε προσκύρωσης μέρους του απαλλοτριούμενου συνυπόχρεοι οι ωφελούμενοι ιδιοκτήτες ακινήτων που αποκτούν πρόσωση σε κοινόχρηστο χώρο.

Στοιχείο της αγωγής καταβολής της αποζημίωσης η μνεία των ωφελούμενων ιδιοκτητών και ο τρόπος κτήσης της κυριότητάς τους. ΠολΠρωτΛαρ 70/11, σ. 186

ΑΠΑΤΗ

Απόσβεση δικαιώματος ακύρωσης δικαιοπραξίας λόγω απάτης μετά 2 έτη από την κατάρτιση, εκτός αν η απάτη εξακολούθησε, οπότε η προθεσμία αρχίζει από τον παρήλθε η δημιουργός της ελαττωματικής βούλησης κατάσταση. ΕφΛαρ 164/12, σ. 168

Δικαίωμα απατηθέντος για ακύρωση σύμβασης, ενώ αν την αποδεχθεί δικαιούται αποζημίωση για θετικό διαφέρον.

Αναγκάιος δόλος του απατήσαντος, δίχως ανάγκη επιδίωξης παράνομου περιουσιακού οφέλους. Η παραπλανητική συμπεριφορά πρέπει να είναι αποφασιστικό αίτιο βάσει των προσωπικών ικανοτήτων του απατηθέντος. Χωρίς σημασία το καταλογιστό του απατήσαντος, το συγγνωστό ή μη και ουσιώδες ή μη της πλάνης.

Αποσιώπηση αληθινών γεγονότων επί υποχρέωσης ανακοίνωσής τους. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

ΑΠΟΔΕΙΞΗ (ΠολΔικ)

Ερμηνεία σύμβασης κατά την καλή πίστη, δίχως ανάγκη δόξης αποδείξεων. ΕφΛαρ 513/10, σ. 15

Κατάργηση με το ν. 2915/02 της έκδοσης προδικαστικής απόφασης στο ΠολΠρωτ, όχι όμως για υποθέσεις που συζητήθηκαν πριν την 1.1.02. ΕφΛαρ 199/11, σ. 27

Δικ. τεκμήριο η αμετάκλητη ποινική απόφαση. ΕφΛαρ 320/11, σ. 47, ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Η απόδειξη ότι η σύμβαση ΑΕ με ιθύνον πρόσωπό της δεν εξέρχεται των ορίων της τρέχουσας συναλλαγής βαρύνει τον μαχόμενο υπέρ του κύριου της σύμβασης.

Επιτρεπτή εμμέριση απόδειξη συμβάσεων άνω

των 5.900 Ε, λόγω αρχής έγγραφης απόδειξης και ηθικής αδυναμίας κτήσης εγγράφου. ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

Μη λήψη υπόψη ξενόγλωσσου εγγράφου δίχως επίσημη κυρωμένη μετάφραση. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Απόδειξη κυριότητας θανατωθέντων ζώων από μαρτυρικές καταθέσεις και κτηνιατρική βεβαίωση. ΕφΛαρ 9/12, σ. 234

Μη υποχρέωση δόξης απόδειξης επί προδήλως αδύνατης και ασύμφορης διανομής κοινού. ΕφΛαρ 71/12, σ. 278

Μη επιτρεπτή εμμέριση απόδειξη πρόσθετων συμφώνων, προγενέστερων, σύγχρονων ή μεταγενέστερων έγγραφης δικαιοπραξίας, έστω και μη αντίθετων προς το περιεχόμενο αυτής. ΕφΛαρ 74/12, σ. 282

Επί αμφισβήτησης του κύρους σύμβασης ελλείψει νόμιμης εκπροσώπησης νπ, ο επικαλούμενος τη σύμβαση πρέπει να αποδείξει κατάρτισή της από το νόμιμο εκπρόσωπο. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

Επί συμβατικής ποινικής ρήτρας για μη έγκαιρη εκπλήρωση, ο δανειστής πρέπει να αποδείξει υπερημερία, ο δε οφειλέτης εκπλήρωση ή μη υπαιτιότητα. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Μη νόμιμα αποδεικτικά μέσα παραπεμπτικό βούλευμα και καταδικαστικές αποφάσεις ως αφορώντα ευαίσθητα προσωπικά δεδομένα, που δεν ασκούν επιρροή στην υπόθεση, ενώ δεν προέκυψε ότι συλλέχθηκαν από τον αντίδικο με νόμιμο τρόπο ή άδεια της Αρχής. ΕφΛαρ 387/12, σ. 747

Ελεύθερη εκτίμηση υποστατών αποδεικτικών μέσων που δεν πληρούν τους όρους του νόμου. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ

Αποζημίωση εκμισθωτή και για μελλοντικές δαπάνες αποκατάστασης φθορών. ΕφΛαρ 291/11, σ. 34. Εκ φθορών πέραν των συνήθων. ΕφΛαρ 74/12, σ. 282

Αποζημίωση λόγω στέρησης της χρήσης μη μεταβιβασθέντος νόμιμα οχήματος. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Αποζημίωση λόγω παραβίασης σήματος

και διακριτικών γνωρισμάτων εταιρίας. ΕφΛαρ 443/11, σ. 126

Στοιχεία αγωγής αποζημίωσης λόγω παράνομης και υπαίτιας αφαίρεσης της νομής ακινήτου. ΕφΛαρ 32/12, σ. 158

Αποζημίωση επί έλλειψης ιδιότητας πωληθέντος ή ελαττώματος οφειλόμενου σε γνώση ή υπαίτια άγνοια του πωλητή. ΕφΛαρ 8/12, σ. 228, ΕφΛαρ 52/12, σ. 456, ΕφΛαρ 335/12, σ. 686

Αποζημίωση λόγω θανάτωσης προβάτων εξ αυτού του ατυχήματος. ΕφΛαρ 9/12, σ. 234

Αποζημίωση λόγω στέρησης διατροφής συζύγου.

Αυτοδίκαιη μεταβίβαση στο ΙΚΑ της αξίωσης αποζημίωσης του παθόντος κατά τρίτου επί ποιοτικής και ποσοτικής αντιστοιχίας αυτής και ασφ. παροχών. Εφαρμογή τούτου και επί σύνταξης χρείας και όχι του 930§3 ΑΚ περί σωρευτικής αποζημίωσης.

Υπολογισμός διαφυγόντων εισοδημάτων συνταξιούχου ΙΚΑ που απασχολούνταν ως τεχνίτης πλακιδίων βάσει διδαγμάτων κοινής πείρας, κατά την οποία σε ορεινά μέρη το χειμώνα μη ευχερής εκτέλεση οικοδομικών εργασιών. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Θετικό διαφέρον απατηθέντος, αν αποδεχθεί τη σύμβαση. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Επί ακάλυπτης επιταγής ΑΕ, αποζημιωτική ευθύνη της εταιρίας και του υπογραφέα εκδότη. ΕφΛαρ 57/12, σ. 273

Η αποζημίωση χρήσης δεν συνιστά μίσθωμα. ΕφΛαρ 131/12, σ. 310

Αποζημίωση επί καταγγελίας επαγγελματικής μίσθωσης για ανοικοδόμηση. ΕφΛαρ 161/12, σ. 329

Επί αγωγής με βάση το ν. ΓπΝ/1911 περιορισμός ευθύνης του κυρίου, αλλά μη κατόχου ή οδηγού, μέχρι την αξία του αυτ/του και απαλλαγή του από κάθε άλλη αποζημίωση αν το παραχωρήσει στο ζημιωθέντα. ΕφΛαρ 39/12, σ. 454

Κάλυψη νοσηλίων στο εξωτερικό. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Επί πραγματικού ελαττώματος μισθίου, επιλεκτικό δικαίωμα, αντί για μείωση μισθώματος, αποζημίωσης για μη εκτέλεση της σύμβασης. ΕφΛαρ 165/12, σ. 532

Επί αναπηρίας μη ανάγκη πρόκλησης περιουσιακής ζημίας ή βεβαιότητας δυσμενούς επιρροής στο μέλλον του παθόντος.

Αποζημίωση παθόντος για υπηρεσίες μητέρας του ως αποκλειστικής νοσοκόμας. ΕφΛαρ 183/12, σ. 540

Επί αναδασμού γενόμενου μετά την 1.9.77, μετά τη μεταγραφή των παραχωρητηρίων ο αξιώνων εμπράγματο δικαίωμα δικαιούται μόνο αποζημίωση από τον υπέρ ου το παραχωρητήριο και όχι το νέο κτήμα. ΕφΛαρ 196/12, σ. 550

Επί εκμίσθωσης του ίδιου πράγματος σε διαφορετικούς μισθωτές, μισθωτής καθίσταται ο προς ον παραδόθηκε, ενώ οι άλλοι δικαιούνται αποζημίωσης. ΕφΛαρ 199/12, σ. 556

Αγωγή διαφυγόντων κερδών αγοραστή εξ αδυναμίας χρήσης πωληθέντος ελκυστήρα, λόγω υπερημερίας του πωλητή στην έκδοση νέας άδειας στο όνομα του αγοραστή. ΕφΛαρ 209/12, σ. 569

Απόδοση μόνον των εύλογων και σκόπιμων εξόδων θεραπείας. ΕφΛαρ 166/12, σ. 629

Επί σύμβασης ελευθέρωσης αν ο οφειλέτης προβεί σε εξόφληση λόγω απειλής εκτέλεσης, δικαιούται αποζημίωση από τον υποσχεθέντα, αξιούμενη μετά την ικανοποίηση του δανειστή του. ΕφΛαρ 369/12, σ. 720

ΑΠΟΦΑΣΗ (ΠολΔικ)

Επί μη οριστικής απόφασης, μη επιβολή δικ. δαπάνης. ΕφΛαρ 199/11, σ. 27. Ούτε ανάκληση αυτής. ΕφΛαρ 134/12, σ. 314

Η απόφαση για το άνοιγμα της διαδικασίας συνδιαλλαγής δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα. Μη ανάγκη μνείας σε αυτήν των νόμιμων καθκόντων του μεσολαβητή. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Επί παραδοχής τριτανακοπής η απόφαση ακυρώνεται ως προς τον τριτανακόπτοντα ή, επί αδιαίρετου δικαίου, ως προς όλους τους διαδίκους. ΕφΛαρ 252/12, σ. 585

Κανονισμός 44/01 για την αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών αποφάσεων εκδοθεισών μετά την 1.3.02 σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις. ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Μη οριστική η απόφαση ως προς το κεφάλαιο που κήρυξε απαράδεκτη τη συζήτηση ανακοπής ως προς μερικούς καθών - απλούς ομοδίκους. ΕφΛαρ 346/12, σ. 711

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ (Διοικ)

Επί αίτησης ακύρωσης πράξεων που αφορούν διορισμό και υπηρεσιακή κατάσταση υπαλλήλων του Δημοσίου και νπδδ, κατά τόπον αρμοδιότητα ΔιοικΕφ στην περιφέρεια του οποίου εδρεύει η εκδούσα την προσβαλλόμενη πράξη αρχή, ως και του τόπου όπου απασχολείται ο αιτών. ΔιοικΕφΛαρ 169/12, σ. 605

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ (Ποιν)

Επί αποβολής πολιτικής αγωγής η αρμοδιότητα επιβολής των εξόδων ανήκει στο ποινικό δικαστήριο και όχι στο ΣυμβΠλημ. ΣυμβΠλημΛαρ 548/12, σ. 820

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ (Πολ)

Επί άσκησης έφεσης κατά απόφασης παραπεμπτικής σε ανώτερο δικαστήριο λόγω υλικής αναρμοδιότητας και, παράλληλα, άσκησης κλήσης για συζήτηση της αγωγής στο δικαστήριο της παραπομπής, αν το τελευταίο προχώρησε στην έρευνά της και την απέρριψε ως ουσία αβάσιμη και ο ενάγων άσκησε έφεση και κατ' αυτής της απόφασης, το Εφετείο πρέπει να αναβάλει τη συζήτηση μέχρι την έκδοση απόφασης επί της έφεσης κατά της παραπεμπτικής απόφασης. ΕφΛαρ 468/11, σ. 153

Επί αίτησης συνδιαλλαγής αρμοδιότητα του ΠολΠρωτ της περιφέρειας των κύριων συμφερόντων του οφειλέτη. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Αποκλειστική αρμοδιότητα ΜονΠρωτ για διαφορές εκ πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307, ΕφΛαρ 150/12, σ. 323

Επί αίτησης κήρυξης σε αφάνεια προσώπου αρμοδιότητα ΜονΠρωτ της τελευταίας κατοικίας. ΜονΠρωτΛαρ 588/11, σ. 379

Υλική αρμοδιότητα επί διαφορών νομής και κυριότητας βάσει της αξίας του πράγματος, επί δε ομοδικίας λαμβάνεται υπόψη το αιτούμενο

υπό κάθε ενάγοντος ή από κάθε εναγόμενο και αρμοδιότητα του ανώτερου δικαστηρίου. ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Αρμοδιότητα δικαστηρίου του τόπου κατάρτισης πώλησης συναφθείσας δι' αντιπροσώπου του πωλητή (δωσιδικία δικαιοπραξίας). ΕφΛαρ 52/12, σ. 456

Αρμοδιότητα του εκδόντος την τριτανακοπόμενη απόφαση, δίχως δυνατότητα παρέκτασης. ΕφΛαρ 252/12, σ. 585

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ (Διοικ)

Αιτιάσεις κατά της διακήρυξης, που λόγω σιωπηρής απόρριψης της προδικαστικής προσφυγής έμειναν αναπάντητες, δεν μπορούν λόγω του ιδιαιτέρως τεχνικού χαρακτήρα να εξετασθούν πρωτοτύπως από την Επιτροπή Αναστολών. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 3/12, σ. 807

Αίτηση ασφ. μέτρων κατά της σιωπηρής απόρριψης προδικαστικής προσφυγής κατά απόφασης νοσοκομείου περί έγκρισης πρακτικού της Επιτροπής τεχνικής αξιολόγησης του διαγωνισμού για επιλογή αναδόχου διαχείρισης νοσοκομειακών αποβλήτων. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 6/12, σ. 812

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ (Πολ)

Δυνατότητα Δικαστηρίου, με την απόφαση για το άνοιγμα της διαδικασίας συνδιαλλαγής, να διατάξει ασφ. μέτρα για μη μεταβολή της περιουσίας του οφειλέτη, αναστολή ατομικών διώξεων και ορισμό μεσεγγυούχου. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Εκδίκαση διαφορών εκ πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων, η δε απόφαση υπόκειται σε έφεση και αναίρεση. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307, ΕφΛαρ 150/12, σ. 323

Εξουσία Εφετείου να αναστείλει την εκτέλεση προσωρινά εκτελεστής απόφασης κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων, εκδίδοντας εν ανάγκη και χωριστή απόφαση. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Ασφ. μέτρα για εξάλειψη προσημείωσης. Επί συναίνεσης του δανειστή η εξάλειψη εμπίπτει στη δικαιοδοσία του υποθηκοφύλακα και όχι του δικαστηρίου. ΜονΠρωτΛαρ 327/12, σ. 787

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Βλ. Ασφαλιστική σύμβαση

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ

Σύμβαση ασφάλισης μεταφερόμενου φορτίου και εκχώρηση από τον ασφαλισμένο στον ασφαλιστή της απαίτησής του κατά μεταφορικής εταιρίας λόγω ζημίας του φορτίου εξ υπαιτιότητας προστηθέντος υπ' αυτής οδηγού. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ-ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Αποκλειστική υπαιτιότητα οδηγού, που επιχειρώντας δεξιά στροφή, σταμάτησε αιφνίδια και απροειδοποίητα. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Πώληση μεταχειρισμένου αυ/του με εισαγωγή από το εξωτερικό. Αδυναμία πωλητή προς παράδοση, διότι δεν βρήκε παρόμοιο. ΕφΛαρ 351/11, σ. 79

Η καταχώριση στο βιβλιάριο μεταβολών της μεταβίβασης κυριότητας αυ/του αποτελεί συστατικό τύπο κτήσης κυριότητας μόνο για την εμπράγματη δικαιοπραξία και όχι για την υποσχετική της πώλησης ή το προσύμφωνο.

Επί άρνησης μεταβίβασης κυριότητας οχήματος, αγωγή καταδίκης του πωλητή να δηλώσει στη Δνση Συγκοινωνιών ότι το πωλεί και μεταβιβάζει. Αποζημίωση λόγω στέρσης της χρήσης μη μεταβιβασθέντος νόμιμα οχήματος. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Υπαιτιότητα οδηγού, που επέπεσε σε ποίμνιο. Συνυπαιτιότητα ιδιοκτήτη ποιμνίου λόγω μη λήψης αναγκαίων μέτρων ασφαλούς διέλευσης. Μη αιτιώδης σύνδεση με το ατύχημα της μη σήμανσης των ζώων με ευδιάκριτα σημεία, αφού υπήρχε επαρκής φωτισμός. ΕφΛαρ 9/12, σ. 234

Αποκλειστική υπαιτιότητα οδηγού που λόγω υπερβολικής για τις συνθήκες ταχύτητας δεν αντιλήφθηκε πετρελαιοκηλίδα, η ύπαρξη της οποίας δεν συνιστά απρόβλεπτη ανώτερη βία.

Μη αιτιώδης σύνδεση της μη χρήσης ζώνης ασφαλείας με το θανάσιμο τραυματισμό στο κάτω μέρος του σώματος. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Συνυπαιτιότητα παθούσας που επιβίβασθηκε σε αυ/το σε γνώση της μέθης του οδηγού και χω-

ρίς ζώνη ασφαλείας. Σωρευτικό συντρέχον πταίσμα με άθροιση των ποσοστών. ΕφΛαρ 28/12, σ. 260, ΕφΛαρ 145/12, σ. 321

Αποκλειστική υπαιτιότητα πεζής, που επιχείρησε κάθετη διάσχιση οδού εκτός διάβασης, διήλθε, μέσω ακινητοποιημένων οχημάτων, το ένα ρεύμα πορείας και εισήλθε στο άλλο χωρίς έλεγχο της εκ δεξιών κίνησης, αφού πίστευε ότι η οδός ήταν μονής κατεύθυνσης και δεν γνώριζε ότι τη μέρα εκείνη είχε δοθεί και αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας για τα μέσα μαζικής μεταφοράς. ΕφΛαρ 40/12, σ. 264

Επί θανάτου αλλοδαπού από τροχαίο ατύχημα στην Ελλάδα, νομιμοποίηση των αιτούντων χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης κατά το ελληνικό δίκαιο. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303

Μη ανωτέρα βία η αιφνίδια ρήξη τροχού του αυ/του, διότι δεν είναι ξένη προς τη λειτουργία του. ΕφΛαρ 25/12, σ. 454

Επί αγωγής με βάση το ν. ΓπΝ/1911 περιορισμός ευθύνης του κυρίου, αλλά μη κατόχου ή οδηγού, μέχρι την αξία του αυ/του και απαλλαγή του από κάθε άλλη αποζημίωση αν το παραχωρήσει στο ζημιοθέντα. Μη δυνατή προσθήκη με τις προτάσεις ότι ο εναγόμενος κύριος του αυ/του είναι και κάτοχος, διότι μεταβάλλεται απαράδεκτα η αγωγική βάση.

Μη ευθύνη εναγομένης ως κυρίας, νομέα ή κατόχου του οχήματος, ούτε ως προστήσας τον οδηγό, καθόσον δεν είχε κυριότητα λόγω μη πλήρωσης της αίρεσης αποπληρωμής του τιμήματος και δεν το χρησιμοποιούσε, ενώ η νομή και κατοχή ανήκε στον ανηψιό που το χρησιμοποιούσε και κατέβαλλε τα έξοδα λειτουργίας. ΕφΛαρ 39/12, σ. 454

Δεδικασμένο ως προς τις συνθήκες αδικοπραξίας, την υπαιτιότητα και τις ζημιές για το αγωγικό διάστημα, όχι όμως και για μη προβληθείσες απαιτήσεις μεταγενεστέρου χρόνου. Το δεδικασμένο περί χρηματικής ικανοποίησης ηθικής βλάβης δεν εμποδίζει αξίωση πρόσθετης τοιαύτης λόγω απρόβλεπτης δυσμενούς εξέλιξης της υγείας.

Κάλυψη από το δεδικασμένο της καταχρηστικής ένστασης συνυπαιτιότητας του παθόντος από τη

μη χρήση ζώνης ασφαλείας. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Αποκλειστική υπαιτιότητα του έχοντος ικανότητα προς καταλογισμό 11ετούς ποδηλάτη, που κινήθηκε ανέλεγκτα και αντίθετα από τη φορά του ρεύματος κυκλοφορίας, όπου κινούνταν το αυτ/το, με αποτέλεσμα να παρεμβληθεί αιφνίδια και από πολύ μικρή απόσταση στην πορεία του. ΕφΛαρ 104/12, σ. 509

Αποκλειστική υπαιτιότητα θανάτου μοτοσυκλετιστή, που με υπερβολική ταχύτητα και μέθη δεν προέβη σε μείωση ταχύτητας ή αριστερό αποφευκτικό ελιγμό, ενόψει εισόδου οχήματος σε διασταύρωση, καίτοι το αντιλήφθηκε ως ήδη κινούμενο ομορρόπως, αλλά επιχείρησε εκ δεξιών υπέρβαση.

Η αναμονή σε διασταύρωση ενόψει κινούμενου οχήματος σε ικανή απόσταση και η πιθανότητα διέλευσής του λόγω υπερβολικής ταχύτητας συνιστά παράγοντα μη προβλέψιμο από το μέσο συνετό οδηγό.

(Μειοψ) Η εμμονή στην αρχή της εμπιστοσύνης και η είσοδος στη διασταύρωση δίχως επιμελή στάθμιση της ταχύτητας του άλλου οχήματος συνιστά οδηγικό σφάλμα. ΤριμΠλημΛαρ 3269/11, σ. 824

ΑΥΤΟΣΥΜΒΑΣΗ

Σχετική υπέρ του αντιπροσωπευόμενου ακυρότητα αυτοσύμβασης επί μη τήρησης συμβολαιογραφικού τύπου. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

ΑΦΑΝΕΙΑ

Αίτηση κήρυξης σε αφάνεια προσώπου στο ΜονΠρωτ της τελευταίας κατοικίας του, ασκούμενη από όποιον εξαρτά δικαίωμα από το θάνατο. Αφάνεια εξαφανισθέντος σε ναυάγιο. ΜονΠρωτΛαρ 588/11, σ. 379

ΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ

Βλ. Ένορκες βεβαιώσεις

ΒΕΓΓΑΛΙΚΑ

Βλάβη οφθαλμού εκ παράνομης χρήσης βεγγαλικών. ΕφΛαρ 183/12, σ. 540
Βλ. και Αδικοπραξία

ΒΕΡΑΝΤΑ

Βλ. Οροφокτησία

ΓΕΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Βλ. Πολεοδομική νομοθεσία, Προσκήρυξη

ΓΕΩΤΡΗΣΗ

Ελαττωματική κατασκευή γεώτρησης. ΕφΛαρ 210/12, σ. 348

Βλ. και Μίσθωση έργου

ΓΟΝΕΙΣ

Μη αποκατάσταση της έμμεσης ηθικής βλάβης γονέων από σωματική βλάβη του τέκνου. ΕφΛαρ 104/12, σ. 509

Βλ. και Διατροφή, Επικοινωνία, Τέκνο

ΔΑΝΕΙΟ

Μη ακυρότητα δανειακών συμβάσεων Προέδρου ΔΣ προς ΑΕ χωρίς προηγούμενη άδεια της ΓΣ, διότι δεν εξέρχονταν από τα όρια τρέχουσας συναλλαγής, αφού κάλυψαν τρέχουσες και ανεπίδεκτες αναβολής ανάγκες της.

Πριν την τροποποίηση του 1§13 ν. 2328/95 ανάγκη συμβολαιογραφικού τύπου για δάνεια ΑΕ ιδιωτικού τηλεοπτικού σταθμού υπερβαίνοντα το 15% του μετοχικού κεφαλαίου και απαγόρευση χορήγησης σε αυτήν δανείου από μέτοχο για ποσό άνω του 5% του κεφαλαίου. ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

Απαγόρευση κατάσχεσης της μοναδικής κατοικίας οφειλέτη για απαιτήσεις Τραπεζών μέχρι 20.000 Ε από καταναλωτικά δάνεια και πιστωτικές κάρτες. ΜονΠρωτΛαρ 136/11, σ. 201

Τραπεζικά δάνεια με εγγύηση του Δημοσίου. ΕφΛαρ 116/12, σ. 513

Ακυρότητα συμβατικής ή λόγω αναγκαστικής εκτέλεσης διάθεσης ακινήτου αγορασθέντος ή επισκευασθέντος με στεγαστικά δάνεια δημοσίων υπαλλήλων μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή τους. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

Αμοιβή υποθηκοφύλακα με πάγια δικαιώματα για εγγραφή προσημείωσης υποθήκης προς εξασφάλιση απαίτησης Τράπεζας εξ ομολογιακού δανείου του ν. 3156/03. ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

ΔΑΝΕΙΣΜΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ

Βλ. Εργασία

ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟ (ΠολΔικ)

Μη δεδικασμένο εξ αμετάκλητης ποινικής απόφασης. ΕφΛαρ 320/11, σ. 47, ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Δεδικασμένο εκ τελεσίδικης απόφασης παραπεμπτικής λόγω υλικής αναρμοδιότητας. ΕφΛαρ 468/11, σ. 153

Δεδικασμένο εφόσον πρόκειται για τα ίδια πρόσωπα με την ίδια ιδιότητα και το ίδιο δικαίωμα. ΕφΛαρ 530/11, σ. 211

Επί αίτησης κατά την εκουσία δικαιοδοσία για διόρθωση κτηματολογικής εγγραφής ακινήτου ως αγνώστου ιδιοκτήτη, η ύπαρξη του δικαιώματος ελέγχεται ως προδικαστικό ζήτημα χωρίς ισχύ δεδικασμένου. ΕφΛαρ 63/12, σ. 470

Δεδικασμένο ως προς τις ζημίες του αγωγικού διαστήματος.

Το δεδικασμένο περί χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης δεν εμποδίζει αξίωση πρόσθετης ταιαύτης λόγω απρόβλεπτης δυσμενούς εξέλιξης της υγείας.

Έκταση δεδικασμένου στις ενστάσεις που προτάθηκαν, αλλά και σε όσες καίτοι μπορούσαν δεν προτάθηκαν.

Κάλυψη από το δεδικασμένο της καταχρηστικής ένστασης συνυπαιτιότητας του παθόντος από τη μη χρήση ζώνης ασφαλείας, όχι μόνο ως προς τον ενιστάμενο, αλλά και τον ομόδικό του που δεν την πρότεινε. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Επί ανακοπής κατά πίνακα κατάταξης το δεδικασμένο της απόφασης δεν επιδρά στους μη μετασχόντες στη δίκη άλλους δανειστές, εκτός αν ομοδικούν αναγκαστικά με τον ανακόπτοντα. ΕφΛαρ 103/12, σ. 505

Δεδικασμένο δ/γής πληρωμής, λόγω τελεσίδικης απόρριψης ανακοπής ή επίδοσής της 2 φορές και μη άσκησης ανακοπής. ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

ΔΕΗ

Αν η εκτέλεση έργου από φορέα του δημόσιου τομέα καθιστά αναγκαία τη μετατόπιση δικτύου

ου της ΔΕΗ ή την εκτέλεση εργασιών, η δαπάνη βαρύνει το φορέα, εφόσον η ανάγκη μετατόπισης προέκυψε λόγω εκτέλεσης του έργου και όχι λόγω αρχήθεν πλημμελούς τοποθέτησης του δικτύου. ΕφΛαρ 345/11, σ. 69

ΔΗΜΟΙ

Βλ. Αιγιαλός, ΔΕΗ, Δημόσια έργα, Δημόσια κτήματα, Εργασία, Κοινόχρηστα πράγματα, ΟΤΑ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ

Διοικ. συμβάσεις δημοσίων έργων που γεννούν διοικ. διαφορές είναι όσες από τη φύση τους έχουν διοικ. χαρακτήρα, στις οποίες κύριος του έργου είναι το δημόσιο ή νπδδ και επιδιώκεται δημόσιος σκοπός.

Μη διοικητική η διαφορά από σύμβαση δημοσίου έργου, που ερείδεται στον αδικ. πλουτισμό λόγω μη νόμιμης κατάρτισης, εμπύπτουσα στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑΘΕΣΗ

Μη απόσβεση οφειλής με δημόσια κατάθεση επί άρνησης δανειστή να δεχθεί μικρότερο της απαίτησης ποσό, που δεν ισχύει ούτε ως μερική καταβολή. ΕφΛαρ 224/12, σ. 358

Η κατάθεση μισθωμάτων στο ΤΠΔ έχει μεν αποσβεστικό της οφειλής αποτέλεσμα, εφόσον ο εκμισθωτής τα εισέπραξε, αλλά δεν καταλύει τον ήδη γεννημένο λόγο απόδοσης του μισθίου. ΕφΛαρ 95/12, σ. 494

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΤΗΜΑΤΑ

Αποκλειστική αρμοδιότητα ΜονΠρωτ για διαφορές εκ πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος, κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων, η δε απόφαση υπόκειται σε έφεση και αναίρεση. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307, ΕφΛαρ 150/12, σ. 323

Νόμιμη παραχώρηση με ΥΑ σε Δήμο της χρήσης κοινόχρηστου αιγιαλού, ως και του δικαιώματος εκμετάλλευσης με εκμίσθωση σε τρίτους. Μη αυθαίρετη χρήση, αν, παρά τη μη δημοσίευση στην ΕτΚ της ΥΑ, τα όργανα του δημοσίου

παρέδωσαν και ο Δήμος παρέλαβε καλόπιστα τη χρήση δημόσιας έκτασης και την εκμίσθωσε σε καλόπιστο τρίτο. ΕφΛαρ 204/12, σ. 645

Μη κυριότητα του Δημοσίου επί του επιδικίου, εφόσον δεν αποδείχθηκε ότι αποτελούσε μέχρι την απελευθέρωση της Θεσσαλίας τουρκικό νεκροταφείο, ήτοι δημόσια κοινόχρηστη γαία του Οθωμανικού δικαίου, αλλά καλλιεργούμενη αγροτική έκταση. ΕφΛαρ 385/12, σ. 742

ΔΗΜΟΣΙΟ

Στην ανακοπή του 73§1 ΝΔ 356/74 το καθ' ου Δημόσιο επέχει θέση ενάγοντος. Νόμιμος τίτλος είσπραξης η βεβαίωση στο Δημόσιο Ταμείο, ως και η πράξη καταλογισμού, στην οποία πρέπει να αναφέρεται η αιτία και το ύψος της οφειλής, κατά μείζονα δε λόγο όταν ο καθορισμός της δεν έγινε από το Δημόσιο αλλά από τρίτον, όπως τον αρχικό δανειστή προς τον οποίο το Δημόσιο εγγυήθηκε και υποκαταστάθηκε λόγω μη εξόφλησης του δανείου από τον οφειλέτη. ΕφΛαρ 116/12, σ. 513

Επιτρεπτή εκτέλεση εναντίον Δημοσίου, ΟΤΑ και νπδδ δικ. αποφάσεων και δ/γών πληρωμής. Το 20 του ν. 3301/04, που εξαιρεί τις δ/γές από τους εκτελεστούς τίτλους, αντίκειται στο Σύνταγμα. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Αίτηση κατά την εκούσια δικαιοδοσία του Ελληνικού Δημοσίου για αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστών τελεσιδικιών αλλοδαπών αποφάσεων διατροφής κατόπιν αίτησης του δικαιούχου, κατά τις Συμβάσεις της Νέας Υόρκης και των Βρυξελλών. ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Για το παραδεκτό αγωγής εμπραγμάτου δικαιώματος (πλην νομής) κατά του κατέχοντος το ακίνητο Δημοσίου, αναγκαία προγενέστερη κοινοποίηση αίτησης με τις αξιώσεις. Αναγκαία απόδειξη της μη κατοχής του Δημοσίου, αν αμφισβητείται, γιατί από αυτό εξαρτάται το παραδεκτό της αγωγής επί μη τήρησης της άνω προδικασίας.

Κατοχή του Δημοσίου επί χορτολιβαδικών ακινήτων που εμποτεύονταν διά των δασικών οργάνων του. ΕφΛαρ 342/12, σ. 696

Μη κυριότητα Δημοσίου επί ακινήτου, που

δεν αποδείχθηκε ότι αποτελούσε μέχρι την απελευθέρωση της Θεσσαλίας δημόσια κοινόχρηστη γαία του Οθωμανικού δικαίου, αλλά καλλιεργούμενη αγροτική έκταση. ΕφΛαρ 385/12, σ. 742
Βλ. και Δημόσια έργα, Δημόσια κτήματα, ΟΤΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Οι δημοτικές επιχειρήσεις, όπως ύδρευσης και αποχέτευσης, αποτελούν κοινωφελή νπιδ. ΕφΛαρ 345/11, σ. 69, ΕφΛαρ 365/11, σ. 84

Επί δημοτικών επιχειρήσεων μη εφαρμογή δ/ξεων του Κώδικα Δημοσίου Λογιστικού που επιβάλλουν, με ποινή ακυρότητας, έγγραφο τύπο συμβάσεων. ΕφΛαρ 365/11, σ. 84
Βλ. και ΔΕΗ, Δημόσια έργα, ΟΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ (Διοικ)

Επί διαγωνισμού, υποχρέωση Διοίκησης να μην προβαίνει στην υπογραφή της σύμβασης μετά την κοινοποίηση αίτησης αναστολής, ενώ επί προηγούμενης υπογραφής μη αναστολή εκτέλεσης των πριν τη σύναψη αποσπαστών δι-οικ. πράξεων. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 26/12, σ. 395

Μη υπαγωγή πρόχειρου διαγωνισμού προμήθειας υλικών από Νοσοκομείο, ενόψει του αντικειμένου του και του ύψους της προϋπολογισθείσας δαπάνης, στο πεδίο εφαρμογής του ν. 3886/10, αλλά των απλών ακυρωτικών διαφορών. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 44/12, σ. 613

Για προμήθεια ιατροτεχνολογικών προϊόντων σε Νοσοκομείο. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 3/12, σ. 807

Επιλογής αναδόχου για διαχείριση νοσοκομειακών αποβλήτων.

Ενόψει του ότι κατά την ΥΑ και το κείμενο της σύμβασης η τιμή πρέπει να δοθεί για κάθε κιλό επεξεργαζόμενων απορριμμάτων χωρίς άλλη επιβάρυνση της αναθέτουσας αρχής, η δήλωση της επιλεγείσας εταιρείας ότι μπορεί να διαθέσει κάδους συλλογής αποβλήτων χωρίς χρέωση του νοσοκομείου, δεν συνιστά αποκάλυψη οικονομικού στοιχείου πριν την αποσφράγιση των προσφορών επιφέρουσα αποκλεισμό από την περαιτέρω διαδικασία. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 6/12, σ. 812

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ (ΠολΔικ)

Νόμιμη προβολή ένστασης συμψηφισμού κατά την τακτική διαδικασία, αδιάφορα αν η ανταπίτηση υπάγεται σε άλλη διαδικασία. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

ΔΙΑΔΙΚΟΙ

Επί αιτήματος προσωπικής κράτησης εκπροσώπου νπ, η αγωγή πρέπει να στρέφεται και κατ' αυτού. ΕφΛαρ 340/11, σ. 56

Μη επιτρεπτή διαζευκτική ή επικουρική εναγωγή. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

Νομικά ζητήματα διαδικτύου: σκέψεις περί ανωνυμίας στο διαδίκτυο... (Μελ), σ. 6

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ ΠΡΟΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΗ

Βλ. Δικαστικοί υπάλληλοι, ΟΤΑ, Υπάλληλοι δημόσιοι

ΔΙΑΘΗΚΗ

Επί ιδιόγραφης διαθήκης, η ελλιπής ή ατελής χρονολογία επάγεται ακυρότητα, εκτός αν μπορεί να αναπληρωθεί από τη διαθήκη ή σε συνάρτηση με άλλα εκτός αυτής στοιχεία που συνάγονται από το κείμενο. ΕφΛαρ 87/12, σ. 293

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ

Η συμφωνία διαιτησίας για μελλοντικές διαφορές απαιτεί έγγραφο συστατικό και πρέπει να διαλαμβάνει ορισμένη έννομη σχέση, όχι όμως συγκεκριμένες διαφορές. Δυνατή συμφωνία με ευρύτητα, όπως για υπαγωγή σε διαιτησία κάθε διαφοράς που θα προκύψει από ορισμένη σύμβαση. Επί κενού ή ασάφειας ερμηνεία κατά τα 173 και 200 ΑΚ.

Επί συμφωνίας διαιτησίας, μη δικαιοδοσία πολιτικού δικαστηρίου και παραπομπή κατόπιν ένστασης στη διαιτησία. ΕφΛαρ 338/12, σ. 692

ΔΙΑΚΟΠΗ ΔΙΚΗΣ (ΠολΔικ)

Βίαιη διακοπή δίκης επί θανάτου διαδίκου μέχρι το τέλος της συζήτησης εφόσον γνωστοποιηθεί, άλλως η απόφαση είναι υποστατή και μπο-

ρεί να προσβληθεί με έφεση. ΕφΛαρ 320/11, σ. 47. Συνέχιση δίκης από κληρονόμους θανόντος. ΕφΛαρ 222/12, σ. 355

ΔΙΑΝΟΜΗ

Μη υποχρέωση δικαστηρίου να διατάξει απόδειξη, αν η αυτούσια διανομή του ακινήτου είναι προδήλως αδύνατη και ασύμφορη, λαμβάνοντας υπόψη τις μερίδες των κοινωνιών, τη φύση, διαστάσεις και εμβασμόν του. ΕφΛαρ 71/12, σ. 278

Συμφωνία αρχικών συγκυρίων για χρήση διαιρετών τμημάτων. Απόδειξη της μη ύπαρξης άτυπης διανομής εκ του ότι αντίκειται στην κοινή λογική η υπό των εναγομένων, ανηλίκων κατά το θάνατο του πατέρα τους, άσκηση οικονομίας χωριστής από τη συμβιώνουσα μητέρα τους που καλλιεργούσε για λ/σμό τους δήθεν διαιρετά τμήματα των αγρών, των οποίων ήταν και η ίδια συγκύρια, αλλά και εκ του ότι, όταν πλειστηριάσθηκαν ποσοστά εξ αδιαίρετου της μητέρας, τα τέκνα δεν άσκησαν διεκδικητική τριτανάκοπη λόγω προσβολής κυριότητάς τους επί διαιρετού τμήματος. ΕφΛαρ 374/12, σ. 736

ΔΙΑΤΑΓΗ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Επιτρεπτή εκτέλεση εναντίον Δημοσίου, ΟΤΑ και νπδδ δικ. αποφάσεων και δ/γών πληρωμής. Το 20 του ν. 3301/04, που εξαιρεί τις δ/γές από τους εκτελεστούς τίτλους, αντίκειται στο Σύνταγμα και τα Διεθνή Σύμφωνα, δυνατή δε η έκδοση δ/γής κι αν η υποκείμενη σχέση υπάγεται στα διοικ. δικαστήρια. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Στην αίτηση δ/γής πληρωμής μη ανάγκη αναλυτικής μνείας των γενεσιουργών της απαίτησης περιστατικών, αλλά όσων την εξατομικεύουν. Μη ανάγκη μνείας του είδους της οπισθογράφησης, ούτε ότι οι επιταγές καταγράφηκαν από την Τράπεζα σε πινάκιο και χαρτοσημάνθηκαν. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460

Μη δυνατότητα δανειστή να υποβάλει αίτηση δ/γής πληρωμής κατά πτωχού, δυνατή όμως άσκηση προσωπικά από τον πτωχό ανακοπής κατά δ/γής πληρωμής. ΕφΛαρ 216/12, σ. 572

Ανακοπή κατά δ/γής πληρωμής. ΕφΛαρ 387/12, σ. 747

Η δ/γή πληρωμής περιέχει την αιτία όταν περιλαμβάνει περιστατικά που εξατομικεύουν την απαίτηση, έστω χωρίς νομικό χαρακτηρισμό.

Η μη κατάθεση υπό του δικ. επιμελητή αντιγράφου έκθεσης επίδοσης της δ/γής σε 2 μήνες από την έκδοση στη γραμματεία του δικαστηρίου ή η μη καταχώριση στο οικείο βιβλίο δεν επηρεάζει την ισχύ της δ/γής, εφόσον επιδόθηκε εμπρόθεσμα στον καθού. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Επιμήκυνση σε 20ετή της παραγραφής της αξίωσης που επιδικάζεται με δ/γή πληρωμής ατόμου αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου. Διακοπή παραγραφής με επίδοση της δ/γής και αναστολή μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί ανακοπής.

Επί αδυναμίας έκδοσης δ/γής πληρωμής λόγω μη κατοχής της επιταγής συνεπεία δικ. μεσεγγύησής της, ο δικαιούχος μπορεί να διακόψει την δμνην παραγραφή με άσκηση αγωγής ή επίδοση εξωδίκου. ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Καθορισμός διατροφής συζύγου όχι με εφαρμογή συγκεκριμένου μαθηματικού υπολογισμού, αλλά βάσει των δυνάμεων των συζύγων.

Επί αποζημίωσης λόγω στέρησης διατροφής συζύγου αναγκαία μνεία πιθανού χρόνου ζωής του υπόχρεου και καταβλητέας διατροφής, χωρίς αποτίμηση της συνεισφοράς συζύγων στις οικογενειακές ανάγκες. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Επί διατροφής ανηλίκου τέκνου, συνεκτιμώνται περιουσιακά, έστω και απρόσοδα, στοιχεία του υπόχρεου, χωρίς να απαιτείται ανάλωση ή ρευστοποίησή τους.

Συνεισφορά γονέων στη διατροφή τέκνου.

Αοριστία ένστασης εναγομένου περί διακινδύνευσης ίδιας διατροφής, αν δεν επικαλείται δυνατότητα του ανηλίκου να στραφεί κατά άλλου υπόχρεου. ΕφΛαρ 149/12, σ. 521

Διαβίβαση από το Γερμανικό Ινστιτούτο Αρωγής Ανηλίκων και Οικογενειακού Δικαίου, δυνάμει της Σύμβασης της Ν. Υόρκης και της Σύμβασης Βρυξελλών, στο Ελληνικό Υπουργείο Δικαιοσύνης αίτησης της μητέρας, ως κηδεμόνος του ανηλίκου τέκνου, για διεκδίκηση τελεσίδικως ορι-

σθείσας διατροφής και κήρυξη εκτελεστών αλλοδαπών αποφάσεων και εξουσιοδότηση για λήψη μέτρων επιδίωξης της διατροφής. ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Βλ. και Εκτέλεση

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Απαγόρευση διαφημίσεων στα εκτός κατοικημένης περιοχής τμήματα εθνικών και επαρχιακών οδών ή αυτ/δρομων και σε ορατή ζώνη μέχρι 150 μ. εκατέρωθεν του οδικού άξονα. Αφαίρεση παράνομων διαφημιστικών πλαισίων και επιγραφών που θεωρούνται ρύποι. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 15/12, σ. 390

ΔΙΑΦΥΓΟΝΤΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ

Βλ. Αποζημίωση

ΔΙΚΑΙΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΡΩΜΑΪΚΟ

Η οδός αποκτά την ιδιότητα του κοινοχρήστου και με την αμνημονεύτου χρόνου αρχαιότητα του ΒΡΔ, που είχε συμπληρωθεί πριν την εισαγωγή του ΑΚ. ΕφΛαρ 163/12, σ. 528

ΔΙΚΑΙΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ

Μη αντίθεση στην ΕΣΔΑ της δ/ξης του 16§1 νδ 689/70, κατά την οποία είναι απαράδεκτες οι αξιώσεις κατά δημοτικών επιχειρήσεων εξ υπερωριακής εργασίας υπαλλήλων. ΕφΛαρ 5/12, σ. 226

Μη αντίθεση στην ΕΣΔΑ η ακυρότητα συμφωνίας για εκτός συμβολαίου τίμημα. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Αντίθεση σε Διεθνή Σύμφωνα του 20 ν. 3301/04, που εξαιρεί τις δ/γές πληρωμής από τους εκτελεστούς τίτλους κατά Δημοσίου, ΟΤΑ, νπδδ. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Η έξοδος κράτους μέλους από την ευρωζώνη και οι επιπτώσεις στις χρηματικές ενοχές (Μελ), σ. 411

Κανονισμός υγιονομικών κανόνων ως προς τα ζωικά υποπροϊόντα που δεν προορίζονται για κατανάλωση από τον άνθρωπο. ΕφΛαρ 165/12, σ. 532

Εφαρμογή του Κανονισμού 44/01 «για τη δι-

εθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις» σε αγωγές που ασκούνται μετά την 1.3.02, αλλά και πριν εφόσον οι αποφάσεις εκδίδονται μετά. ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Μη αντίθεση στην ΕΣΔΑ η ρύθμιση του 209Α ΚΔΔ ότι στις φορολογικές και τελωνειακές διαφορές χορηγείται αναστολή εκτέλεσης μόνο αν το ένδικο μέσο κρίνεται προδήλως βάσιμο. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 143/12, σ. 801

Επί ιατροτεχνολογικών προϊόντων που εμπίπτουν στην οδηγία 93/42/ΕΟΚ και που, παρά τη σήμανση με την ένδειξη CE, εμφανίζουν κινδύνους για την ασφάλεια και υγεία των ασθενών, η πρόβλεψη κατά την έκδοση της δικήρυξης πρόσθετων, έναντι των προτύπων, τεχνικών προδιαγραφών, δεν είναι κατ' αρχήν συμβατή προς την Οδηγία, το δε νοσηλευτικό ίδρυμα οφείλει να ενημερώσει τον ΕΟΦ για να κινηθεί η τηρητέα από τα κράτη - μέλη διαδικασία διασφάλισης. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 3/12, σ. 807

ΔΙΚΑΙΟ ΘΘΩΜΑΝΙΚΟ

Μη κυριότητα Δημοσίου επί ακινήτου, καθόσον δεν αποδείχθηκε ότι αποτελούσε μέχρι την απελευθέρωση της Θεσσαλίας τουρκικό νεκροταφείο, ήτοι δημόσια κοινόχρηστη γαία του Οθωμανικού δικαίου. ΕφΛαρ 385/12, σ. 742

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Μη διοικητική η διαφορά από σύμβαση δημοσίου έργου, που ερείδεται στον αδικ. πλουτισμό λόγω μη νόμιμης κατάρτισης, εμπίπτουσα στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Υπαγωγή στα διοικ. δικαστήρια των διοικ. διαφορών ουσίας, όπως οι εκ διοικ. συμβάσεων, μεταξύ των οποίων και οι εκ συμβάσεων δημοσίων έργων ή εκ παρεπόμενης τούτων αξίωσης. Υπαγωγή στα διοικ. δικαστήρια των διαφορών από αδικ. πλουτισμό του Δημοσίου, ΟΤΑ και νπδδ, εφόσον υφίσταται σχέση δημοσίου δικαίου. Οι διαφορές από σύμβαση προμήθειας υλικών σε δημόσιο νοσοκομείο, για την οποία δεν τηρή-

θηκε ο νόμιμος τύπος, υπάγονται στα πολιτικά δικαστήρια. ΕφΛαρ 123/12, σ. 515

Επί συμφωνίας διαιτησίας, μη δικαιοδοσία πολιτικού δικαστηρίου. ΕφΛαρ 338/12, σ. 692

Επί συναίνεσης του δανειστή η εξάλειψη προσημείωσης εμπίπτει στη δικαιοδοσία του υποθηκοφύλακα και όχι του Δικαστηρίου. ΜονΠρωτΛαρ 327/12, σ. 787

ΔΙΚΑΙΟΠΡΑΞΙΕΣ

Ακυρότητα δικαιοπραξίας εκ της οποίας δημιουργούνται μη άρτια οικόπεδα. ΕφΛαρ 370/11, σ. 87

Ακυρότητα δικαιοπραξίας επί μη τήρησης του οριζόμενου από τα μέρη τύπου, ή του αυστηρότερου έναντι του ηπιότερου που απαιτεί ο νόμος, που δεν εξετάζεται αυτεπάγγελα, ούτε προτείνεται από τρίτο. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Δωσιδικία της δικαιοπραξίας (πώλησης). ΕφΛαρ 52/12, σ. 456

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΑΠΑΝΗ

Βλ. Έξοδα δικαστικά

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΝΣΗΜΟ

Επί μη καταβολής δικ. ενσήμου ερημοδικία ενάγοντος, που μπορεί να το καταβάλει κατά τη συζήτηση της έφεσής του. ΕφΛαρ 36/12, σ. 262

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Εξαίρεση δικ. υπαλλήλων από προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 35/12, σ. 400

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ

Η ανακοπή κατά πίνακα κατάταξης λόγω εσφαλμένης αφαίρεσης εξόδων του δικ. επιμελητή απευθύνεται κατ' αυτού. ΕφΛαρ 52/11, σ. 22

ΔΙΚΗ - ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (Διοικ)

Μη διοικητική η διαφορά από σύμβαση δημοσίου έργου, που ερείδεται στον αδικ. πλουτισμό λόγω μη έγκυρης κατάρτισης. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Εφόσον ο διαγωνισμός, ως εκ του ύψους της

προϋπολογισθείσας δαπάνης, δεν διέπεται από το ν. 3886/10, το αίτημα δικ. προστασίας, λόγω άσκησης αίτησης ακύρωσης, παραδεκτά εισάγεται ως αίτηση αναστολής κατά το 52 πδ 18/89. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 26/12, σ. 395

Επί εισαγωγής υπόθεσης στο ΣτΕ, ως πρότυπης δίκης επί ενδίκων βοηθημάτων ή μέσων με τα οποία τίθεται ζήτημα γενικότερου ενδιαφέροντος, αναστολή εκδίκασης των εκκρεμών υποθέσεων για το ίδιο ζήτημα, μη καταλαμβάνουσα και την προσωρινή δικ. προστασία. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 49/12, σ. 403, ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 143/12, σ. 801

Μετά το ν. 3990/10 αναστολή εκτέλεσης μόνον επί ανεπανόρθωτης βλάβης ή επί πρόδηλης βασιμότητας του κύριου βοηθήματος. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 50/12, σ. 405

Δικαιοδοσία διοικ. δικαστηρίων για διοικ. διαφορές ουσίας εκ διοικ. συμβάσεων, μεταξύ των οποίων οι εκ συμβάσεων δημοσίων έργων ή εκ παρεπόμενης τούτων αξίωσης, όπως και εξ αδίκ. πλουτισμού εφόσον υφίσταται σχέση δημοσίου δικαίου. ΕφΛαρ 123/12, σ. 515

Αίτηση αναστολής οικοδομικής άδειας. Έννομο συμφέρον όμορου ιδιοκτήτη.

Δικαίωμα παρέμβασης των δικαιούχων της άδειας. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 41/12, σ. 611

Αίτηση αναστολής εκτέλεσης απόφασης Νοσοκομείου επί τεχνικής αξιολόγησης προσφορών διαγωνισμού και της σιωπηρής απόρριψης της ενδικοφανούς προσφυγής. Λογίζεται συμπεροβαλλόμενη και η απόφαση ρητής απόρριψης της άνω προσφυγής. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 44/12, σ. 613

Η ρύθμιση του 209Α ΚΔΔ ότι στις φορολογικές και τελωνειακές διαφορές χορηγείται αναστολή εκτέλεσης μόνο αν το ένδικο μέσο κρίνεται προδήλως βάσιμο, δεν αντίκειται στα 20§1 Συντ. και 6§1 ΕΣΔΑ.

Μη προδήλως βάσιμο της ασκηθείσας έφεσης, καθώς η έρευνα βασιμότητας των λόγων της προϋποθέτει (μη δυνατή στην παρούσα διαδικασία) επανεκτίμηση των νομικών και πραγματικών δεδομένων της υπόθεσης. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 143/12, σ. 801

Αιτιάσεις κατά της διακήρυξης, που λόγω σι-

ωπηρής απόρριψης προδικαστικής προσφυγής έμειναν αναπάντητες, δεν μπορούν λόγω του ιδιαζόντως τεχνικού χαρακτήρα να εξετασθούν πρωτοτύπως από την Επιτροπή Αναστολών. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 3/12, σ. 807

Αίτηση ασφ. μέτρων εναντίον της σιωπηρής απόρριψης προδικαστικής προσφυγής κατά απόφασης νοσοκομείου περί έγκρισης πρακτικού της Επιτροπής τεχνικής αξιολόγησης του διαγωνισμού επιλογής αναδόχου για διαχείριση νοσοκομειακών αποβλήτων.

Παρέμβαση από την εταιρία της οποίας η προσφορά έγινε δεκτή. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 6/12, σ. 812

ΔΙΚΗ - ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (Ποιν)

Εκπροσώπηση του κατηγορουμένου από το συνήγορό του. Μια λαθεμένη τακτική των ποινικών δικαστηρίων στην επί του ακροατηρίου διαδικασία. (Μελ), σ. 3

Επί αδικήματος κατά ΑΕ πολιτικώς ενάγων μόνον αυτή, όχι και οι μέτοχοι, εκτός αν υπάρχει αυτοτελής αδικοπραξία και ως προς αυτούς.

Απαράδεκτη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής αν δεν διαλαμβάνει το είδος της ζημίας. Υποβολή αντιρρήσεων κατ'νου κατά της παράστασης πολιτικής αγωγής στην προδικασία, με σύνταξη έκθεσης στη γραμματεία της εισαγγελίας. Επ' αυτών αποφασίζει το συμβούλιο αμετάκλητα, ενώ αν η προβολή τους γίνει με την υποβολή της εισαγγελικής πρότασης για την ουσία της υπόθεσης, το συμβούλιο αποφασίζει με το εκδιδόμενο για αυτήν βούλευμα. ΣυμβΠλημΛαρ 548/12, σ. 820

ΔΙΚΗ - ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (Πολ)

Κατάργηση με το ν. 2915/02 της έκδοσης προδικαστικής απόφασης στο ΠολΠρωτ, όχι όμως για υποθέσεις συζητηθείσες πριν την 1.1.02.

Επί μη οριστικής απόφασης μη επιβολή δικ. δαπάνης. ΕφΛαρ 199/11, σ. 27. Μήτε ανάκληση αυτής. ΕφΛαρ 134/12, σ. 314

Επιτρεπτή ανακοπή ερημοδικίας μόνο μία φορά σε κάθε βαθμό δικαιοδοσίας. ΕφΛαρ 397/11, σ. 107

Έφεση κατά παραπεμπτικής απόφασης λόγω αναρμοδιότητας και παράλληλα κλήση για συζήτηση της αγωγής στο δικαστήριο της παραπομπής. ΕφΛαρ 468/11, σ. 153

Επί αίτησης πτωχευτικής συνδιαλλαγής απαράδεκτο, ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης, αίτημα λήψης ασφ. μέτρων υπέρ εγγυητών του αιτούντος που δεν είναι διάδικοι. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Επί ευθύνης του ΔΣ της ΑΕ για παραλείψεις ή ψευδείς δηλώσεις στον ισολογισμό, άσκηση εταιρικής αγωγής και όχι ατομικής. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Υποχρέωση εκκαλούντος να προσκομίσει τις πρωτόδικες προτάσεις του ερημοδικούντος εφεσίβλητου. ΕφΛαρ 139/12, σ. 319

Συρροή προθεσμιών ανακοπής ερημοδικίας και έφεσης. Η εκπρόθεσμη έφεση απορρίπτεται ως απαράδεκτη, χωρίς να ασκεί επιρροή η επίδοση της εκκαλουμένης μετά την τελεσιδικία. ΕφΛαρ 141/12, σ. 320

Δυνητική αναβολή της συζήτησης μέχρι να περατωθεί αμετάκλητα εκκρεμής πολιτική ή ποινική δίκη των ιδίων διαδίκων. ΕφΛαρ 268/12, σ. 371, ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Νομιμοποίηση επί αγωγής απόδοσης κοινού χρυσιδανεισθέντος ακινήτου. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375

Επί αγωγής με βάση το ν. ΓπΝ/1911 μη δυνατή προσθήκη με τις προτάσεις ότι ο εναγόμενος κύριος του αυτ/του είναι και κάτοχος, διότι μεταβάλλεται απαράδεκτα η αγωγική βάση. ΕφΛαρ 39/12, σ. 454

Κάλυψη από το δεδικασμένο της καταχρηστικής ένστασης συνυπαιτιότητας του παθόντος στον τραυματισμό του, έναντι του ενιστάμενου, αλλά και του ομοδίκου του που δεν την πρότεινε. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Διαφορά της κατά το ουσιαστικό δίκαιο συρροής αξιώσεων από τη σώρευση αγωγών. Η δικονομική αντικειμενική σώρευση αγωγών είναι δικαίωμα του ενάγοντος. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479

Απαράδεκτη ένσταση μη υποβληθείσα προφορικά πριν την έναρξη της πρωτόδικης συζήτησης με καταχώριση στα πρακτικά. ΕφΛαρ 149/12,

σ. 521, ΕφΛαρ 209/12, σ. 569

Η υπό του πτωχού ανακοπή κατά δ/γής πληρωμής δεν εμπίπτει στην αναστολή ατομικών διώξεων. ΕφΛαρ 216/12, σ. 572

Μη επιτρεπτή διαζευκτική ή επικουρική εναγωγή, άλλως ακυρότητα δικογράφου. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Επί αμφισβήτησης του κύρους σύμβασης ελλείψει νόμιμης εκπροσώπησης νπ, το δικαστήριο πρέπει να προσδιορίσει τον εκπρόσωπο. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

Σύμβαση Βρυξελλών και Κανονισμός 44/01 για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις.

Σύμβαση της Ν. Υόρκης της 20.6.56 «περί διεκδικήσεως διατροφής εις την αλλοδαπήν». ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Η νομική βασιμότητα δικογράφου ερευνάται με βάση το περιεχόμενό του και όχι με επισκόπηση άλλων εγγράφων. ΕφΛαρ 287/12, σ. 661

Επί διαφοράς ως προς την ημέρα επίδοσης μεταξύ επισημείωσης στο επιδοθέν έγγραφο και της έκθεσης επίδοσης υπερισχύει η έκθεση μόνο αν ωφελεί τον προς ον η επίδοση. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Αυτεπάγγελτη έρευνα σε κάθε στάση της δίκης της ύπαρξης εντολής στο δικηγόρο για παραίτηση από μελλοντικές αξιώσεις. ΕφΛαρ 315/12, σ. 682

Η δήλωση του ενάγοντος στο ακροατήριο ότι «δεν εισάγει την αγωγή προς συζήτηση» ως προς κάποιο διάδικο δεν συνιστά παραίτηση, αλλά μη συμμετοχή στη συζήτηση για αυτόν, η οποία, επί μη εμφάνισης τούτου, ματαιούται. ΕφΛαρ 326/12, σ. 685

Επιτρεπτή προβολή ένστασης πλαστότητας εγγράφου με την προσθήκη, εφόσον αυτό προσκομίστηκε κατά τη συζήτηση. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Απαγόρευση μεταβολής της ιστορικής (και όχι της νομικής) αγωγικής βάσης. Αν στην αγωγή αναφέρεται υπερημερία ή όχληση, παραδεκτά διευκρινίζονται ή συμπληρώνονται μεταγενέστερα περιστατικά που τις θεμελιώνουν.

Εξέταση μαρτύρων στο εξωτερικό με εφαρμογή του 5 ΚΠολΔ. Ύπαρξη σχετικής Σύμβασης Ελλάδος και Αυστρίας. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

Το 669 ΚΠολΔ αφορά μόνο αναγνωρισμένα επαγγελματικά σωματεία εργαζομένων και εργοδοτών.

Αοριστία αγωγής ως προς τη νομιμοποίηση, εάν δεν προκύπτει ο δικαιούχος της αξίωσης.

Μη εξέταση ανταγωγής που ασκήθηκε για την περίπτωση παραδοχής ενεργητικής νομιμοποίησης στην αγωγή. ΠολΠρωτΛαρ 53/12, σ. 767

Μη ακυρότητα δ/γής πληρωμής επί μη κατάθεσης αντιγράφου της έκθεσης επίδοσής της σε 2 μήνες από την έκδοσή της στη γραμματεία του δικαστηρίου. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Στην προθεσμία ανακοπής διόρθωσης της έκθεσης κατάσχεσης μη υπολογισμός Σαββάτων και της 3ης Οκτωβρίου, γιορτής του Αγίου Διονυσίου. ΜονΠρωτΛαρ 1257/12, σ. 793

Ανακοπή κατά το 933 ΚΠολΔ μισθωτή κατά εκτέλεσης επισπευδόμενης από τον υπερθεματιστή βάσει της περιληψης κατακυρωτικής έκθεσης, με επίκληση της κατά το 614 ΑΚ και πριν την κατακύρωση γενομένης μίσθωσης. ΜονΠρωτΛαρ 1261/12, σ. 795

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Η δικηγορική αμοιβή επί καταδολιευτικής αγωγής, όπου το αντικείμενο δεν είναι δεκτικό χρηματικής αποτίμησης, προσδιορίζεται βάσει του Κώδικα Δικηγόρων και της ΥΑ 1117864/2297/2007 με τα κατώτατα όρια. ΕφΛαρ 27/12, σ. 155

Επί εργολαβικής αμοιβής δικηγόρου ανάγκη συμφωνίας ότι επί αποτυχίας δεν δικαιούται αμοιβή. Δυνατή συμφωνία αμοιβής σε ποσοστό επί του αντικειμένου της δίκης, ο δε δικηγόρος έχει ενοχική αξίωση για μεταβίβαση ή καταβολή του. Επί αδικαιολόγητης ανάκλησης της εντολής, υποχρέωση καταβολής της συμφωνημένης αμοιβής, αν δε αυτή είναι δικαιολογημένη, καταβολή δαπανών και αμοιβής για τις μέχρι τότε ενέργειες.

Σε αυτ/κές υποθέσεις κατάρτιση της συμφωνίας εγγράφως και γνωστοποίηση εμπρόθεσμα στο Δικηγορικό Σύλλογο, με ποινή ακυρότητας.

Καθορισμός δικηγορικής αμοιβής βάσει αγωγικού αιτήματος, εκτός αν αποδειχθεί κατ' ένσταση ότι είναι προφανώς εξογκωμένο. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

ΔΙΚΟΓΡΑΦΑ

Επί αντικειμενικής σώρευσης αγωγών χωρίς τις νόμιμες προϋποθέσεις μη ακυρότητα δικογράφου, αλλά χωρισμός. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479

Ακυρότητα δικογράφου επί διαζευκτικής ή επικουρικής εναγωγής. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Έρευνα νομικής βασιμότητας δικογράφου με βάση το περιεχόμενό του και όχι με επισκόπηση άλλων εγγράφων. ΕφΛαρ 287/12, σ. 661

Παραίτηση από το δικόγραφο αγωγής ελευθέρως, εκτός αν θίγονται δικαιώματα τρίτων, οπότε απαιτείται σύμπραξή τους. ΕφΛαρ 326/12, σ. 685

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Μη διοικητική η διαφορά από σύμβαση δημοσίου έργου ή προμήθειας, που ερείδεται στον αδικ. πλουτισμό λόγω μη έγκυρης κατάρτισης, υπαγόμενη στα πολιτικά δικαστήρια. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63, ΕφΛαρ 123/12, σ. 515
Βλ. και Δίκη-Δικονομία (Διοικ), Διοικητικές συμβάσεις

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Μη εκτελεστότητα πληροφοριακών εγγράφων. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 15/12, σ. 390

Μη αναστολή εκτέλεσης πράξεων αρνητικού περιεχομένου. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 46/12, σ. 402

Για το υποστατό ΥΑ, ως κανονιστικών διοικ. πράξεων, αναγκαία δημοσίευση στην ΕτΚ. ΕφΛαρ 204/12, σ. 645

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ

Διοικ. συμβάσεις δημοσίων έργων που γεννούν διοικ. διαφορές είναι όσες από τη φύση τους έχουν διοικ. χαρακτήρα, στις οποίες κύριος του έργου είναι το δημόσιο ή νπδδ, που βρίσκονται σε υπερέχουσα θέση και επιδιώκεται δημόσιος σκοπός. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Επί διαγωνισμού, υποχρέωση Διοίκησης να

μην προβαίνει στην υπογραφή της σύμβασης μετά την κοινοποίηση σε αυτήν αίτησης αναστολής. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 26/12, σ. 395

Βλ. και Δικαιοδοσία, Δίκη-Δικονομία (Διοικ), Διοικητικές διαφορές, ΟΤΑ

ΔΟΣΗ ΑΝΤΙ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ

Βλ. Επιταγή, Καταβολή

ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Η συμφωνία ότι οι χώροι στάθμευσης στην πιλοτή θα ανήκουν κατ' αποκλειστική χρήση σε διηρημένη ιδιοκτησία έχει χαρακτήρα δουλείας χωρίς να είναι πραγματική δουλεία, διότι μη εφαρμογή δ/ξεων περί δουλείας που προβλέπουν σύσταση με χρησικτησία ή απόσβεση με αχρησία. ΕφΛαρ 513/10, σ. 15

Όρος κανονισμού πολυκατοικίας, που δεσμεύει συμβαλλόμενους και διαδόχους, για ορισμένη χρήση διηρημένων ιδιοκτησιών έχει χαρακτήρα δουλείας. ΕφΛαρ 164/12, σ. 168

Εσφαλμένος χαρακτηρισμός υπό διαδίκων της παραχώρησης του δικαιώματος αποκλειστικής χρήσης χώρων στάθμευσης ως σύστασης πραγματικής δουλείας. ΕφΛαρ 236/12, σ. 578
Βλ. και Οροφοκτησία

ΔΡΟΜΟΙ

Βλ. Κοινόχρηστα πράγματα, Κυριότητα, ΟΤΑ

ΔΩΜΑ

Βλ. Οροφοκτησία

ΔΩΡΕΑ

Ανάκληση δωρεάς, αν ο δωρεοδόχος παραλείπει υπαίτια να εκτελέσει τον τρόπο ή φάνηκε αχάριστος στο δωρητή ή σύζυγό του. Ο τρόπος δεν απαιτείται να έχει περιουσιακή αξία, αρκεί να μην αντιτίθεται στο νόμο ή τα χρηστά ήθη. Ανάκληση δωρεάς με άτυπη (και επί ακινήτων) δήλωση προς το δωρεοδόχο, ο δε δωρητής μπορεί να αναζητήσει το δωρηθέν κατά τον αδικ. πλουτισμό.

Αναμεταβίβαση κυριότητας με καταδίκη δωρεοδόχου σε δήλωση βούλησης και μεταγραφή της

τελεσίδικης απόφασης και της συμβολαιογραφικής δήλωσης του δωρητή για αποδοχή της.

Ετήσια αποσβεστική προθεσμία του δικαιώματος ανάκλησης δωρεάς. ΕφΛαρ 232/11, σ. 30

Υπέρβαση υπό του αντιπροσώπου της έγγραφης πληρεξουσιότητας του δωρητή εν γνώσει δωρεοδόχων και αφενός μεν μεταβίβαση υπέρτερων από τα ορισθέντα στο πληρεξούσιο ποσοστών κυριότητας επί ακινήτου, αφετέρου δε μνεία στο δωρητήριο ότι ο δωρητής προέβη στη δωρεά από ιδιαίτερο ηθικό καθήκον και παραιτείται από το δικαίωμα ανάκλησης. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

ΕΓΓΡΑΦΑ

Μη λήψη υπόψη ξενόγλωσσου εγγράφου δίχως επίσημη κυρωμένη μετάφραση. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Ακυρότητα αντεγγράφου για τίμημα εκτός συμβολαίου. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Μη επιτρεπτή εμμέτρηση απόδειξη πρόσθετων συμφώνων, προγενέστερων, σύγχρονων ή μεταγενέστερων έγγραφης δικαιοπραξίας, έστω και μη αντίθετων προς το περιεχόμενο αυτής. ΕφΛαρ 74/12, σ. 282

Ένσταση πλαστότητας εγγράφου ως προς το περιεχόμενο, που παραδόθηκε στον εναγόμενο υπογεγραμμένο πλην όμως λευκό, με την εξουσία να το συμπληρώσει με διαφορετικό περιεχόμενο. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Βλ. και Επίδειξη εγγράφων

ΕΓΓΥΗΣΗ

Η μισθωτική «εγγύηση» (εγγυοδοσία) διέπεται από τη συμφωνία των μερών. ΕφΛαρ 291/11, σ. 34

Οφειλή εκ τραπεζικών δανείων με εγγύηση του Δημοσίου. ΕφΛαρ 116/12, σ. 513

Γνήσια αναβλητική η ένσταση διζήσεως του εγγυητή, που επάγεται προσωρινή απόρριψη της αγωγής, καθόσον ο δανειστής υποχρεούται να προβεί σε εκτέλεση κατά του πρωτοφειλέτη, μετά το ατελέσφορο της οποίας μπορεί να ασκήσει νέα αγωγή κατά του εγγυητή (και όχι να επαναφέρει την πρώτη). ΕφΛαρ 165/12, σ. 532

ΕΓΓΥΟΔΟΣΙΑ

Βλ. Εγγύηση, Μίσθωση

ΕΙΚΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

Εσφαλμένη κρίση ως άρνησης της ένστασης εικονικότητας σύμβασης πώλησης που υπέκρυπτε δωρεά υπό τρόπο και μη δ/γή για αυτήν απόδειξης. Εξαφάνιση εκκαλουμένης κατόπιν έφεσης ενάγοντος και συμπλήρωση αποδείξεων. ΕφΛαρ 199/11, σ. 27

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΗ

Βλ. Εταιρίες προσωπικές

ΕΚΚΡΕΜΟΔΙΚΙΑ

Μετά την εκκρεμοδικία απαγόρευση μεταβολής της ιστορικής (και όχι νομικής) αγωγικής βάσης. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

ΕΚΟΥΣΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

Αίτηση υπαγωγής σε διαδικασία συνδιαλλαγής κατά την εκούσια δικαιοδοσία. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Η αίτηση διόρθωσης κτηματολογικής εγγραφής ακινήτου ως αγνώστου ιδιοκτήτη, κατά την εκούσια δικαιοδοσία, δεν απευθύνεται εναντίον κανενός, μόνη δε η απεύθυνσή της εναντίον τρίτου δεν τον καθιστά διάδικο. ΕφΛαρ 63/12, σ. 470

Τριτανακοπή κατά αποφάσεων εκούσιας δικαιοδοσίας από τρίτο με έννομο συμφέρον λόγω βλάβης. ΕφΛαρ 252/12, σ. 585

Αίτηση κατά την εκούσια δικαιοδοσία του Δημοσίου για αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστών αλλοδαπών αποφάσεων διατροφής ανηλίκου κατόπιν αίτησης της μητέρας. ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Αντικατάσταση διαχειριστή ΕΠΕ ορισθέντος για ορισμένο χρόνο από το ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία μόνο για σπουδαίο λόγο. ΕφΛαρ 287/12, σ. 661

Στην εκούσια δικαιοδοσία μη απαράδεκτη έφεση επί μη απεύθυνσής της κατά του πρωτοδικώς κυρίως παρεμβάντος, αφού μπορεί να διαταχθεί κλήτευσή του.

Κατάσχεση εταιρικών μεριδίων εταιρών ΕΠΕ με απόφαση του ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιο-

δοσία. ΕφΛαρ 412/12, σ. 762

Επί άρνησης υποθηκοφύλακα για εξάλειψη προσημείωσης, αρμοδιότητα ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία. ΜονΠρωτΛαρ 327/12, σ. 787

ΕΚΤΕΛΕΣΗ (Διοικ)

Στην ανακοπή του 73§1 ΝΔ 356/74 ο μὲν ανακόπτων επέχει κατ' αρχήν θέση εναγομένου, το δε καθ' ου Δημόσιο θέση ενάγοντος. Νόμιμος τίτλος είσπραξης δημοσίων εσόδων η βεβαίωση στο Δημόσιο Ταμείο, ως και η πράξη καταλογισμού, στην οποία πρέπει να αναφέρεται η αιτία και το ύψος της οφειλής. ΕφΛαρ 116/12, σ. 513

ΕΚΤΕΛΕΣΗ (ΠολΔικ)

Στα έξοδα εκτέλεσης δεν περιλαμβάνονται τα γενόμενα προς το συμφέρον μόνο των αναγγελθέντων ή του επισπευδόντος ή από υπαιτιότητά του λόγω ματαίωσης ή συναινετικής αναβολής του πλειστηριασμού.

Προσβολή της εκκαθάρισής τους με ανακοπή του 979 ΚΠολΔ από αναγγελθέντα δανειστή ή τον καθού η εκτέλεση, με δυνατή σώρευση και αιτίας για κακή κατάταξη αναγγελθέντος δανειστή.

Αν η ανακοπή αφορά εσφαλμένη αφαίρεση εξόδων δικ. επιμελητή απευθύνεται κατ' αυτού, ενώ αν αμφισβητείται το αν οι πράξεις έγιναν προς το συμφέρον όλων των δανειστών απευθύνεται μόνο κατά του επισπευδόντος.

Το δεδικασμένο δεν επιδρά στους μη μετασχόντες στη δίκη άλλους δανειστές, εκτός αν ομοδικούν αναγκαστικά με τον ανακόπτοντα.

Επί υποκατάστασης δανειστή προαφαιρούνται μόνο τα έξοδα των πράξεων της προηγούμενης διαδικασίας, επί των οποίων θεμελιώνεται η υποκατάσταση. ΕφΛαρ 52/11, σ. 22, ΕφΛαρ 103/12, σ. 505

Απαγόρευση κατάσχεσης για απαιτήσεις Τραπεζών από καταναλωτικά δάνεια και πιστωτικές κάρτες μέχρι 20.000 Ε στη μοναδική κατοικία του οφειλέτη, εφόσον άσκησε σε 15 μέρες από την πρώτη μετά την επιταγή πράξη εκτέλεσης ανακοπή κατά εκτέλεσης, ως τέτοια δε, επί υπο-

κατάστασης δανειστή, θεωρείται η επιδιόδομη περίληψη της νέας κατασχετήριας έκθεσης.

Επί ακινήτων, η αναγγελία του υποκαθιστάμενου δανειστή δεν είναι πρώτη μετά την επιταγή πράξη εκτέλεσης αν δεν έχει κοινοποιηθεί στον υποθηκοφύλακα και εγγραφεί στο βιβλίο κατασχέσεων. ΜονΠρωτΛαρ 136/11, σ. 201

Η μερική απόσβεση της εκτελούμενης αξίωσης δεν στηρίζει ακύρωση και των επόμενων (μετά την επιταγή) πράξεων εκτέλεσης, αλλά επηρεάζει την κατάταξη. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Επί επίσπευσης εκτέλεσης για ποσό μεγαλύτερο του προσωρινά εκτελεστού, ακυρότητα επιταγής προς εκτέλεση κατά το υπερβάλλον. ΕφΛαρ 224/12, σ. 358

Διεκδικητική ανακοπή τρίτου κατά επισπευδόντος δανειστή και οφειλέτη ως αναγκαιών ομοδικών. Μη ανακοπή ερημοδικίας σε δίκες περί την εκτέλεση.

Ακυρότητα της με αναγκαστική εκτέλεση διάθεσης ακινήτου που αγοράσθηκε ή επισκευάσθηκε με χρήματα στεγαστικού δανείου δημοσίου υπαλλήλου μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή του. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

Εφαρμογή Κανονισμού 44/01 για αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων εκδοθεισών μετά την 1.3.02 σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις. Αίτηση κατά την εκούσια δικαιοδοσία του Ελληνικού Δημοσίου για αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστών αλλοδαπών αποφάσεων διατροφής ανηλίκου κατόπιν εξουσιοδότησης της κηδεμόνος μητέρας του και άσκηση προσφυγής κατά της εκδοθείσας απόφασης, που την απέρριψε εσφαλμένα ως απαράδεκτη ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης με την αιτιολογία ότι τη δικονομική αυτή ευχέρεια παρείχε η Σύμβαση της Νέας Υόρκης και όχι πλέον ο Κανονισμός. Εφόσον οι ένδικες αποφάσεις έχουν εκδοθεί πριν το 2000 εφαρμοστέα ήταν η άνω Σύμβαση και όχι ο Κανονισμός. ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Αοριστία ανακοπής κατά πίνακα, που δεν αναφέρει την έννομη σχέση εκ της οποίας πηγάζει η απαίτηση έστω με μνεία δικ. απόφασης ή δ/γής πληρωμής, ούτε την απόφαση διά της οποίας ο ανακόπτων ενέγραψε προσημείωση

στο εκπλειστηριασθέν, μήτε τις ημερομηνίες εγγραφής αυτής και των προσημειώσεων των καθ' ων. ΕφΛαρ 346/12, σ. 711

Εξουσία Εφετείου να αναστείλει την εκτέλεση προσωρινά εκτελεστής απόφασης (913 ΚΠολΔ) κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων, εκδίδοντας εν ανάγκη και χωριστή απόφαση. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Κατάσχεση εταιρικών μεριδίων εταιρών ΕΠΕ από τους ατομικούς δανειστές τους με απόφαση του ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία. Το Δικαστήριο ορίζει τα κατά την κρίση του πρόσφορα μέτρα.

Αοριστία λόγου ότι η κατάσχεση των ενεχυρασμένων μεριδίων είναι ασύμφορη, επί μη μνείας του ποσού της ενεχυρούχου απαίτησης. ΕφΛαρ 412/12, σ. 762

Επί αίτησης αναστολής εκτέλεσης τα δικ. έξοδα βαρύνουν τον αιτούντα. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778, ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

Η επιταγή προς εκτέλεση πρέπει να περιέχει σύντομη μνεία του οφειλόμενου ποσού, όχι και του ιστορικού κάθε κονδυλίου.

Μη αοριστία επιταγής εκ του μη καθορισμού του ποσού των τόκων, αφού το επιτόκιο ορίζεται από το νόμο, το δε ποσό υπολογίζεται μαθηματικά. Ακυρότητα επιταγής επί δικονομικής βλάβης, μη επανορθωθείας άλλως. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Άσκηση ανακοπής διόρθωσης της έκθεσης κατάσχεσης, με ποινή απαραδέκτου, 5 εργάσιμες μέρες πριν την ημέρα του πλειστηριασμού. Το Σάββατο και η 3η Οκτωβρίου, γιορτή του Αγίου Διονυσίου, δεν προσμετρώνται. ΜονΠρωτΛαρ 1257/12, σ. 793

Ανακοπή μισθωτή κατά το 933 ΚΠολΔ κατά εκτέλεσης επισπευδόμενης από τον υπερθεματιστή, με επίκληση της κατά το 614 ΑΚ και πριν την κατακύρωση γενομένης μίσθωσης, καθόσον ο μισθωτής φέρει την ιδιότητα του καθού η εκτέλεση. Μη καταχρηστική η εκτέλεση, διότι κάθε υπερθεματιστής επιθυμεί το αποκτώμενο ακίνητο ελεύθερο από κάθε βάρος. ΜονΠρωτΛαρ 1261/12, σ. 795

Βλ. και Έξοδα εκτέλεσης

ΕΚΤΕΛΕΣΤΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ (Διοικ)

Βλ. Διοικητικές πράξεις

ΕΚΧΩΡΗΣΗ

Δυνατή εκχώρηση και μέλλουσας απαίτησης, εφόσον είναι προσδιοριστή κατ' είδος και οφειλέτη.

Επί καταπιστευτικής (εξασφαλιστικής) εκχώρησης, ο εκχωρητής εκχωρεί στον εκδοχέα απαίτησή του για εξασφάλιση του προς αυτόν χρέους, οπότε ο εκδοχέας μπορεί εγκύρως να τη μεταβιβάσει σε τρίτο, ο δε οφειλέτης ουδέν μπορεί να αντιπάζει εκ της μεταξύ εκχωρητή και εκδοχέως σχέσης του χρέους. ΕφΛαρ 316/11, σ. 42

Εκχώρηση από τον ασφαλισμένο στον ασφαλιστή της απαίτησής του κατά μεταφορικής εταιρίας, λόγω ζημίας φορτίου κατά τη μεταφορά εξ υπαιτιότητας προστηθέντος υπ' αυτής οδηγού. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΧΡΕΟΥΣ

Η υπόσχεση τρίτου προς τον οφειλέτη περί καταβολής χρέους του στο δανειστή του, αν δεν προκύπτει άλλως, συνιστά σύμβαση ελευθερώσεως δεσμεύουσα τους συμβληθέντες. Αν ο δέκτης της υπόσχεσης προβεί σε εξόφληση λόγω απειλής εκτέλεσης, δικαιούται αποζημίωση από τον υποσχεθέντα, αξιούμενη μετά την ικανοποίηση του δανειστή του.

Μη δικαίωμα ενάγοντος να αξιώσει την προς τον ίδιο καταβολή του υποσχεθέντος ποσού, αν δεν εκτίθεται ότι περιεχόμενο της σύμβασης ήταν η προς αυτόν παράδοση μετρητών για εκπλήρωση από τον ίδιο των υποχρεώσεών του. ΕφΛαρ 369/12, σ. 720

ΕΝΔΟΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΑ

Ν. 3500/2006 «Για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας» - Άρθρο 1: ορισμοί (Μελ), σ. 436

ΕΝΕΧΥΡΟ

Ακυρότητα συμφωνίας πριν καταστεί απαιτητό το ασφαλιζόμενο με ενέχυρο χρέος, βάσει της οποίας επί μη εμπρόθεσμης ικανοποίησης

της ασφαλιζόμενης απαίτησης, η κυριότητα του ενεχυρασμένου θα περιέρχεται αυτοδίκαια στον ενεχυρούχο δανειστή ή αυτός θα απαλλάσσεται από τις διατυπώσεις του 1237 ΑΚ για εκποίησή του. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Ο ενεχυρούχος κομιστής επιταγής ασκεί ίδιο δικαίωμα εκ του τίτλου, κι αν δεν έληξε το ασφαλιζόμενο χρέος.

Για ενεχύρωση επιταγής αρκεί οπισθογράφηση. Ο οπισθογράφος που ενεργεί ενεχυρική οπισθογράφηση επιταγής χωρίς ρήτρα «άνευ ευθύνης», έχει τις ίδιες υποχρεώσεις με τον εκδότη εις ολόκληρον. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460, ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

ΕΝΝΟΜΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ (ΔιοικΔικ)

Βλ. Αίτηση ακύρωσης (Διοικ), Αναστολή εκτέλεσης (Διοικ), Δίκη - Δικονομία (Διοικ)

ΕΝΝΟΜΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ (ΠολΔικ)

Προς άσκηση αναγνωριστικής αγωγής. ΕφΛαρ 370/11, σ. 87

Συγκυρίου χρησιδανεισθέντος ακινήτου προς άσκηση παρέμβασης υπέρ της χρησάμενης εναγομένης ΟΕ, αφού δεσμεύεται από το δεδικασμένο και την εκτελεστότητα της απόφασης. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375

Τριτανακοπή κατά αποφάσεων εκούσιας δικαιοδοσίας από τρίτον, λόγω βλάβης του. ΕφΛαρ 252/12, σ. 585

Για αναγνώριση ακυρότητας αποφάσεων του μη νόμιμου ΔΣ από μετόχους ΑΕ που εκπροσωπούν 1/20 του εταιρικού κεφαλαίου, αν αποκλείστηκαν από τη ΓΣ παράνομα. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

ΕΝΟΡΚΕΣ ΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ

Λήψη υπόψη μέχρι τριών ενόρκων βεβαιώσεων για κάθε πλευρά, αν δόθηκαν κατόπιν εμπρόθεσμης κλήτευσης του αντιδίκου ή αυτός παρέστη κατά τη λήψη τους, άλλως είναι ανύπαρκτες ως αποδεικτικό μέσο. ΕφΛαρ 458/11, σ. 142

Λήψη υπόψη, ως δικ. τεκμηρίων, ενόρκων βεβαιώσεων που δόθηκαν στο πλαίσιο άλλης δίκης. ΕφΛαρ 181/12, σ. 342

Μη ανάγκη γνωστοποίησης των μαρτύρων ή των θεμάτων βεβαίωσης. ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Λήψη ένορκης βεβαίωσης στην αλλοδαπή κατόπιν κλήτευσης του αντιδίκου 8 ημέρες πριν ή με εφαρμογή του 5 ΚΠολΔ. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

Νομιμότητα ενόρκων βεβαιώσεων ληφθεισών μετά τη συζήτηση, εφόσον αντικρούουν ισχυρισμούς που προτάθηκαν το πρώτον κατά αυτή. ΜονΠρωτΛαρ 388/11, σ. 773

ΕΝΟΧΗ (Αστ)

Οι ενοχές από αδίκημα διέπονται από το δίκαιο του τόπου τέλεσης. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303, ΕφΛαρ 19/12, σ. 445

Πότε απόσβεση ενοχής με επιταγή. ΕφΛαρ 215/12, σ. 352

Μη απόσβεση οφειλής με δημόσια κατάθεση ποσού μικρότερου της απαίτησης. ΕφΛαρ 224/12, σ. 358

Ίδρυση εις ολόκληρον ενοχής με δικαιοπρακτική βούληση ή από το νόμο. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Αναιτιώδης η ενοχή εξ επιταγής. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460, ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Απόσβεση ενοχής με καταβολή. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479, Με κατάθεση στο ΤΠΔ. ΕφΛαρ 95/12, σ. 494

ΕΝΣΗΜΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ

Βλ. Δικαστικό ένσημο

ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ (ΠολΔικ)

Εσφαλμένη κρίση ως άρνησης της ένστασης εικονικότητας σύμβασης πώλησης που υπέκλυπτε δωρεά υπό τρόπο και μη δ/γή για αυτήν απόδειξης. ΕφΛαρ 199/11, σ. 27

Άσκηση αξίωσης του εκμισθωτή για φθορές μισθίου και με ένσταση συμψηφισμού. ΕφΛαρ 291/11, σ. 34

Επί ελαττωμάτων έργου, μη δυνατή από τον εργοδότη ένσταση μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος για άρνηση καταβολής της εργολαβικής αμοιβής, εκτός αν το έργο είναι διαφορετικό από το συμφωνηθέν.

Στοιχεία ένστασης συμψηφισμού. ΕφΛαρ 377/11, σ. 101

Στοιχεία ένστασης επίσχεσης του νομέα που έχει αξίωση δαπανών στο πράγμα. ΕφΛαρ 416/11, σ. 109, ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Νόμιμη προβολή ένστασης συμψηφισμού το πρώτον στο Εφετείο, εφόσον ο εναγόμενος ερημοδικάστηκε πρωτόδικα. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Μείωσης τιμήματος πωληθέντος λόγωπραγματικού ελαττώματος. ΕφΛαρ 458/11, σ. 142

Ακυρότητας δανείων προς ΑΕ χωρίς προηγούμενη άδεια της ΓΣ. ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

Μείωσης ή μη καταβολής μισθωμάτων λόγω ελαττώματος. ΕφΛαρ 164/12, σ. 168

Μείωσης ποινής, με μνεία περιστατικών που την καθιστούν υπέρμετρη. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Εφαρμογή 300 ΑΚ μόνο επί υποχρέωσης αποζημίωσης από αδικοπράξια ή αθέτηση προϋφιστάμενης ενοχής, όχι κι όταν ζητείται η συμφωνηθείσα παροχή. ΕφΛαρ 21/12, σ. 252

Επί χρηματικής ικανοποίησης για ηθική βλάβη, λήψη υπόψη συντρέχοντος ππαισματος του παθόντος κατ' ένσταση. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303

Ένσταση του εξ επιταγής οφειλέτη ότι δεν υπάρχει αιτία έκδοσής της ή ότι αυτή είναι παράνομη ή ανήθικη ή έληξε ή δεν επακολούθησε. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460, ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Ποίες ενστάσεις καλύπτει το δεδικασμένο. Καταχρηστικές αυτές που εμποδίζουν τη γένεση του δικαιώματος ή το καταργούν, ενώ γνήσιες αυτές που στηρίζονται σε αυτοτελή αξίωση δυνάμενη να ασκηθεί αυτοτελώς. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Ένσταση δανειστή ότι η καταβολή αφορά όχι το επίδικο, αλλά άλλο χρέος. Αντένσταση οφειλέτη ότι η καταβολή έγινε για εξόφληση του επίδικου με μονομερή καθορισμό του εξοφλητέου εκ των πλειόνων χρεών. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479

Ένσταση ανηλίκου 10 έως 14 ετών περί έλλειψης διάκρισης και μη αδιοπρακτικής ευθύνης. ΕφΛαρ 104/12, σ. 509

Ένσταση διακινδύνευσης ιδίας διατροφής. ΕφΛαρ 149/12, σ. 521

Απαράδεκτο ενστάσεων μη υποβληθεισών

προφορικά πριν την έναρξη της πρωτόδικης συζήτησης με καταχώριση στα πρακτικά. ΕφΛαρ 149/12, σ. 521, ΕφΛαρ 209/12, σ. 569

Γνήσια αναβλητική η ένσταση διζήσεως του εγγυητή, που επάγεται προσωρινή απόρριψη της αγωγής. ΕφΛαρ 165/12, σ. 532

Ένσταση πλαστότητας εγγράφου ως προς το περιεχόμενό του. Επιτρεπτή προβολή με την προσθήκη, εφόσον το έγγραφο προσκομίστηκε κατά τη συζήτηση. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

ΕΝΤΟΛΗ

Βλ. Δικηγόροι

ΕΝΩΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΩΝ

Βλ. Αγροτικοί συνεταιρισμοί

ΕΞΟΔΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ (Ποιν)

Επί αποβολής πολιτικής αγωγής, επιβολή εξόδων από το ποινικό δικαστήριο και όχι από το ΣυμβΠλημ. ΣυμβΠλημ/Λαρ 548/12, σ. 820

ΕΞΟΔΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ (Πολ)

Μη επιβολή δικ. δαπάνης επί μη οριστικής απόφασης. ΕφΛαρ 199/11, σ. 27

Μη αποκαταστατέα η δαπάνη εκ πραγματογνωμοσύνης, διότι σκοπεί στην κτήση αποδεικτικού μέσου και υπολογίζεται στη δικ. δαπάνη. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Η δικηγορική αμοιβή επί καταδολευτικής αγωγής προσδιορίζεται βάσει του Κώδικα Δικηγόρων και της ΥΑ 1117864/2297/2007 με τα κατώτατα όρια. ΕφΛαρ 27/12, σ. 155

Επί αίτησης αναστολής εκτέλεσης τα δικ. έξοδα βαρύνουν τον αιτούντα. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778, ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

ΕΞΟΔΑ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ

Τα έξοδα εκτέλεσης προαφαιρούνται και προσδιορίζονται με τον πίνακα ή με ιδιαίτερη εκκαθαριστική πράξη του συμβολαιογράφου που αποτελεί διανομή πλειστηριάσματος και προσβάλλεται με ανακοπή του 979 ΚΠολΔ. Αφαίρεσή τους με βάση τις αποδείξεις που καταθέτει ο δικαιούχος, ο δε συμβολαιογράφος πρέπει, με ποινή ακυρότη-

τας, να εξειδικεύσει κονδύλια, αιτία και δικαιούχο. ΕφΛαρ 52/11, σ. 22, ΕφΛαρ 103/12, σ. 505
Βλ. και Εκτέλεση

ΕΞΟΔΑ ΚΗΔΕΙΑΣ

Έξοδα κηδείας και η δαπάνη μεταφοράς της σωρού αλλοδαπού στη χώρα του. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303

Τα έξοδα κηδείας βαρύνουν τον υπόχρεο διατροφής, αν δε ο θανατωθείς διατρεφόταν μόνος του υπόχρεοι καταβολής είναι οι κληρονόμοι. Ο καταβαλών νομιμοποιείται σε αναζήτηση όλου του ποσού, αλλά δυνατή αναγωγή μεταξύ κληρονόμων. ΕφΛαρ 222/12, σ. 355

ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Το αίτημα επίδειξης εγγράφου πρέπει να διαλαμβάνει κατοχή του από τον αντίδικο, προσδιορισμό του περιεχομένου του και προσφορότητα προς απόδειξη ή ανταπόδειξη λυσιτελούς ισχυρισμού του αιτούντος ή του αντιδίκου, αντίστοιχα. ΕφΛαρ 330/11, σ. 52

Αίτημα επίδειξης εγγράφου σε κάθε στάση της δίκης, και το πρώτον με τις προτάσεις στο Εφετείο.

Μη επίδειξη λόγω φορολογικού απορρήτου. ΕφΛαρ 19/12, σ. 445

Μη νόμιμο αίτημα επίδειξης της κίνησης λ/σμού στην Αυστρία, λόγω του και εκεί τραπεζικού απορρήτου. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

ΕΠΙΔΟΜΑΤΑ

Ειδικό νοσοκομειακό επίδομα σε όλο το προσωπικό των νοσηλευτικών ιδρυμάτων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου. ΕφΛαρ 159/12, σ. 524
Βλ. και Εργασία

ΕΠΙΔΟΣΗ (ΠολΔικ)

Στοιχεία έκθεσης επίδοσης με θυροκόλληση, επί έλλειψης των οποίων ακυρότητα μόνο επί βλάβης, που τεκμαίρεται επί μη παράστασης του διαδίκου στη συζήτηση ή επί εκπρόθεσμης άσκησης διαδικαστικής πράξης.

Ακυρότητα επίδοσης με θυροκόλληση σε κατάστημα που δεν λειτουργούσε στο διάστημα της

επίδοσης και ουδείς βρέθηκε, χωρίς μνεία τούτου στην έκθεση και χωρίς τήρηση του 128§4 ΚΠολΔ. ΕφΛαρ 150/12, σ. 323

Η σημείωση του δικ. επιμελητή στο επιδοθέν έγγραφο της ημέρας επίδοσης αποτελεί απόδειξη υπέρ του προς όν η επίδοση, επί δε διαφοράς της με την έκθεση επίδοσης υπερισχύει η έκθεση μόνο αν τον ωφελεί. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Η επίδοση δ/γής πληρωμής διακόπτει την παραγραφή. ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Διαφορές της μητέρας με τους ανιόντες του αποβιώσαντος πατρός δεν αποτελούν λόγο αποκλεισμού της επικοινωνίας τους με τον ανήλικο εγγονό. ΕφΛαρ 138/12, σ. 519

ΕΠΙΣΧΕΣΗ

Ο νομέας, εναγόμενος με διεκδικητική αγωγή, έχει δικαίωμα επίσχεσης λόγω δαπανών, αρνούμενος απόδοση του πράγματος μέχρι να ικανοποιηθεί, με ένσταση περιέχουσα το ύψος κάθε δαπάνης χωριστά κατά το χρόνο καταβολής και την αξία του ακινήτου κατά την απόδοσή του με και χωρίς τη βελτίωση. ΕφΛαρ 416/11, σ. 109, ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

ΕΠΙΤΑΓΗ

Επί ακάλυπτης επιταγής ΑΕ, αποζημιωτική ευθύνη της εταιρίας και του υπογραφέα εκδότη. Συρροή αξίωσης αποζημίωσης εξ αδικοπραξίας με εξ επιταγής τοιαύτη, δικαιούχος δε αποζημίωσης κάθε υπογραφέας που την πλήρωσε. Εκδότης είναι ο υπογράφων την επιταγή, αλλά και ο εξουσιοδοτών τρίτον να θέσει την υπογραφή του ως εκδότη. ΕφΛαρ 57/12, σ. 273

Η παράδοση επιταγής δεν συνιστά καταβολή αλλά γίνεται χάριν καταβολής. Μη απόσβεση της αρχικής υποχρέωσης παρά μόνο με την πληρωμή της επιταγής. Δυνατόν η παράδοση επιταγής να συνιστά υπόσχεση αντί καταβολής, κατά βούληση των μερών, οπότε η απόσβεση της απαίτησης επέρχεται από το συμφωνηθέντα χρόνο (όπως επί μεταχρονολογημένης επιταγής). ΕφΛαρ 215/12, σ. 352

Ο ενεχυρούχος κομιστής επιταγής ασκεί ίδιο δικαίωμα εκ του τίτλου.

Μη ανάγκη μνείας στη δ/γή πληρωμής ότι οι επιταγές καταγράφηκαν από την Τράπεζα σε πινάκιο και χαρτοσημάνθηκαν, που δεν ανάγονται στο υποστατό της απαίτησης.

Ενεχύραση επιταγής με οπισθογράφιση, χωρίς άλλη διατύπωση.

Η αντισυμβατική συμπλήρωση λευκής επιταγής δεν συνιστά πλαστογραφία, αντιπάσεται δε κατά του λήπτη, ή και μεταγενέστερων κομιστών εφόσον κατά την κτήση την γνώριζαν ή αγνοούσαν από βαριά αμέλεια. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460

Προϋποθέσεις προβολής ενστάσεων εκ της αιτίας κατά του κομιστή επιταγής.

Ενεχύραση επιταγής με οπισθογράφιση. Ευθύνη εις ολόκληρον με τον εκδότη του οπισθογράφου που ενεργεί ενεχυρική οπισθογράφιση χωρίς ρήτρα «άνευ ευθύνης». ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Οι αξιώσεις του κομιστή κατά οπισθογράφων, εκδότη και άλλων υπόχρεων εξ επιταγής παραγράφονται μετά 6 μήνες από τη λήξη της προθεσμίας προς εμφάνιση και επί μεταχρονολογημένης από την αναγραφόμενη ημερομηνία έκδοσης.

Επί αδυναμίας έκδοσης δ/γής πληρωμής λόγω μη κατοχής της επιταγής συνεπεία δικ. μεσεγγύησης της, διακοπή της παραγραφής με αγωγή ή επίδοση εξωδίκου. ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

ΕΡΓΑΣΙΑ

Αναιτιώδης η καταγγελία σύμβασης εργασίας, διό η έλλειψη ή η αναλήθεια αιτίας δεν την καθιστά άκυρη.

Κριτήρια επιλογής επί απόλυσης εκ λόγων οικονομοτεχνικών.

Σοβαροί λόγοι μονομερούς λύσης της σύμβασης το συμφέρον του εργοδότη, η πλημμελής ή μη προσήκουσα εκπλήρωση των υποχρεώσεων του μισθωτού ή συμπεριφορά προβληματική στην απόδοση.

Μη καταχρηστική απόλυση αρχαιότερου μισθωτού για να διατηρηθεί νεότερος αλλά αποδοτικότερος. ΕφΛαρ 340/11, σ. 56

Απαράδεκτες οι αξιώσεις κατά δημοτικών επιχειρήσεων εξ υπερωριακής εργασίας υπαλλήλων τους. Μη αντίθεση στην αρχή της ισότητας ή στο δικαίωμα περιουσίας. ΕφΛαρ 5/12, σ. 226

Μη παράνομη η εργασία συνταξιούχου ΙΚΑ, που αφορά στις σχέσεις του με το φορέα. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Επί δικαστικά άκυρης καταγγελίας υποχρέωση εργοδότη να απασχολεί τον μισθωτό μόνο αν υφίσταται μείωση προσωπικότητας. Η ακυρότητα καταγγελίας λόγω καθυστερημένης παρακατάθεσης ελλειπούς, κατά μικρό ποσό, αποζημίωσης προσκρούει στην αρχή της αναλογικότητας. ΕφΛαρ 14/12, σ. 248

Επί μερικής απασχόλησης έγγραφος συστατικός τύπος, με ποινη ακυρότητας. Επί συμφωνίας τροποποίησης υπάρχουσας σύμβασης πλήρους απασχόλησης σε μερικής με ταυτόχρονη λύση της πρώτης, τότε, αν η συμφωνία είναι μη έγγραφη, υπάρχει απλή σχέση εργασίας, επί της οποίας αν ο εργοδότης παύσει να δέχεται την εργασία χωρίς καταγγελία υποχρεούται σε αποζημίωση, αλλά η σχέση εργασίας λύεται και δεν οφείλονται μισθοί υπερμερίας. Μη αδίκημα ή προσβολή προσωπικότητας μόνη η καταγγελία ή αθέτηση υποχρεώσεων. ΕφΛαρ 26/12, σ. 256

Ειδικό νοσοκομειακό επίδομα σε όλο το προσωπικό των νοσηλευτικών ιδρυμάτων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου.

Η άδεια φροντίδας παιδιού θεωρείται χρόνος εργασίας, έχει δε αφετηρία τη λήξη της άδειας λοχείας.

Κρίση ότι το οικοτροφείο δεν είχε νοσοκομειακό χαρακτήρα και η εργαζόμενη δεν δικαιούται νοσοκομειακό επίδομα. ΕφΛαρ 159/12, σ. 524

Επί αλληπάλληλων συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, αν η διάρκεια δεν δικαιολογείται από το σκοπό ή είδος της εργασίας, θεωρείται ότι καταρτίστηκε ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου.

Νόμιμη συμφωνία δανεισμού εργαζομένου με συναίνεσή του σε άλλον εργοδότη για ορισμένο χρόνο, η δε αρχική σύμβαση παραμένει ενεργός και ο αρχικός εργοδότης είναι μόνος υπόχρεος

για το μισθό, εκτός αντίθετης συμφωνίας. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Αίτηση ακύρωσης αρνητικής απάντησης Προϊσταμένου ΟΑΕΔ επί αίτησης εκπαιδευτικού για μετατροπή σύμβασης εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου σε αορίστου. ΔιοικΕφΛαρ 169/12, σ. 605

Σύμβαση ανεξάρτητων υπηρεσιών, εφόσον δεν αποδείχθηκε προσωπική εξάρτηση, οι διάδοχοι δεν προέβησαν σε διατυπώσεις που προσδιάζουν στη σύμβαση εργασίας και που ο ενάγων εύλογα θα αξίωνε ως έμπειρος γνώστης, αυτός δε μετακινούνταν με δικό του αυ/το και δαπάνες και στα προς τον ίδιο πληρεξούσια για συμμετοχή σε διαγωνισμό αναφέρεται ως συνεργάτης, ενώ η αμοιβή του συνίστατο σε προμήθειες επί του τζίρου των έργων στα οποία μειοδότησε για λ/σμό των εργοδοτών. ΜονΠρωτΛαρ 387/11, σ. 772

Βλαπτική μεταβολή όρων εργασίας όταν ο εργοδότης χωρίς δικαίωμα ή κατά κατάχρηση τους μεταβάλλει μονομερώς με ζημία του μισθωτού. Δεν επιφέρει λύση της σύμβασης, μπορεί όμως ο εργαζόμενος να την θεωρήσει ως άτακτη καταγγελία και να απαιτήσει αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση ηθικής βλάβης, αν συνιστά προσβολή προσωπικότητας

Βλαπτική μεταβολή και μείωση της προσωπικότητας μισθωτού λόγω απόπειρας μείωσης των αποδοχών του, απειλών, απαντωτών χορηγήσεων αναγκαστικών αδειών και υποτιμητικής αφαίρεσης της εργασίας του και ανάθεσής της σε νεότερο υπάλληλο. ΜονΠρωτΛαρ 388/11, σ. 773

ΕΡΓΟΔΟΤΗΣ

Τριμερείς σχέσεις εργασίας επί δανεισμού εργαζομένου.

Ο όμιλος εταιριών δεν θεωρείται ενιαίος εργοδότης. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Βλ. και Εργασία

ΕΡΗΜΟΔΙΚΙΑ

Αν κατά τη συζήτηση έφεσης δεν εμφανισθεί ο εκκαλών, ούτε ο εφεσίβλητος που τελεί σε απλή ομοδικία με τους λοιπούς παριστάμενους εφεσί-

βλητους, η συζήτηση μεταξύ αυτών ματαιώνεται. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Απόρριψη ανακοπής ερημοδικίας ως ανυποστήρικτης επί μη εμφάνισης του κλητευθέντος ανακόπτοντος και δ/γή στο γραμματέα να καταθέσει το παράβολο στο Δημόσιο Ταμείο αυτεπάγγελα.

Επιτρεπτή ανακοπή ερημοδικίας μόνο μία φορά σε κάθε βαθμό.

Μη εμφάνιση ανακόπτοντος, αν το αίτημα αναβολής για το οποίο και μόνο παρέστη ο δικηγόρος του απορρίφθηκε. ΕφΛαρ 397/11, σ. 107

Ερημοδικία επί μη καταβολής δικ. ενσήμου, ο δε ερημοδικασθείς μπορεί να το καταβάλει κατά τη συζήτηση της έφεσής του. ΕφΛαρ 36/12, σ. 262

Επί ερημοδικίας εκκαλούντος η έφεση απορρίπτεται ως ανυποστήρικτη σε όλες τις διαδικασίες, στα ασφ. μέτρα νομής, αλλά και επί ανακοπής κατά πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307

Υποχρέωση εκκαλούντος να προσκομίσει τις πρωτόδικες προτάσεις του ερημοδικούντος εφεσίβλητου. ΕφΛαρ 139/12, σ. 319

Συρροή προθεσμιών ανακοπής ερημοδικίας και έφεσης. ΕφΛαρ 141/12, σ. 320

Μη ανακοπή ερημοδικίας σε δίκες περί την εκτέλεση. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

Αν όλοι οι αναγκαίοι ομόδοκοι ασκήσουν έφεση και ένας ερημοδικήσει, μη ορισμός παραβόλου ερημοδικίας, διότι θεωρείται συνεκκαλών και εκπροσωπούμενος από τους παριστάμενους εκκαλούντες ομοδίκους. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

ΕΤΑΙΡΙΕΣ

Ο όμιλος εταιριών χαρακτηρίζεται από κοινή διεύθυνση, οικονομική πολιτική και χρηματοδότηση, δεν θεωρείται όμως ενιαίος εργοδότης. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΑΝΩΝΥΜΕΣ

Ακυρότητα συμβάσεων ΑΕ με ιθύνοντα πρόσωπά της χωρίς προηγούμενη έγκριση της ΓΣ, εκτός αν δεν εξέρχονται των ορίων της τρέχουσας

συναλλαγής μετά των πελατών της ΑΕ.

Μη ακυρότητα δανείων του Προέδρου ΑΕ προς αυτήν, που κάλυψαν τρέχουσες και ανεπίδεκτες αναβολής ανάγκες της.

Πριν την τροποποίηση του 1§13 ν. 2328/95, ανάγκη συμβολαιογραφικού τύπου για δάνεια ΑΕ ιδιωτικού τηλεοπτικού σταθμού υπερβαίνοντα το 15% του μετοχικού κεφαλαίου και απαγόρευση χορήγησης σε αυτήν δανείου από μέτοχο για ποσό άνω του 5% του μετοχικού κεφαλαίου. ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

Μεταβίβαση ονομαστικών μετοχών μη εισηγμένης στο Χρηματιστήριο ΑΕ με εγγραφή σε ειδικό βιβλίο, χρονολογούμενη και υπογραφόμενη από συμβαλλόμενους και έκδοση νέου τίτλου ή επισήμειωση επί του υπάρχοντος, άλλως ακυρότητα έναντι της ΑΕ, όχι όμως και μεταξύ των μερών, ως προς τα οποία η μεταβίβαση επέρχεται με παράδοση και συμφωνία μετάθεσης της κυριότητας. Δηλωτικός, και όχι συστατικός, ο άνω τύπος για φορολογικούς λόγους.

Η υπαίτια μείωση κερδών ή εμφάνιση ζημιών ΑΕ, λόγω παραλείψεων ή ψευδών δηλώσεων του ΔΣ στον ισολογισμό, αποτελεί άμεση ζημία της ΑΕ. Κακή πίστη του αποκτώντος τις μετοχές που γνώριζε, άλλως αγνοούσε από βαρεία αμέλεια τη μη κυριότητα του μεταβιβάζοντος. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Αυτοδίκαιη ακυρότητα αποφάσεων ΓΣ ΑΕ στις περιπτώσεις του 35-α §1 ν. 2190/20, αλλά και σε κάθε περίπτωση αν αντιτίθενται σε απαγορευτικές δι'εξαιρέσεις νόμων.

Ακυρότητα απόφασης ΓΣ συγκληθείσας από ΔΣ εκλεγέν με άκυρη απόφαση ΓΣ.

Έννομο συμφέρον για αναγνώριση ακυρότητας αποφάσεων του μη νόμιμου ΔΣ από μετόχους που εκπροσωπούν 1/20 του εταιρικού κεφαλαίου, αν αποκλείστηκαν από τη ΓΣ παράνομα. Μη προϋπόθεση παραδεκτής συζήτησης η κατάθεση και διατήρηση των μετοχών στο ΤΠΔ ή σε Τράπεζα μέχρι την έκδοση απόφασης.

Ορθή εναγωγή των μελών του μη νόμιμου ΔΣ, όταν μεταξύ κάποιων εξ αυτών και της ΑΕ φέρεται ότι καταρτίστηκαν συμβάσεις.

Εκπροσώπηση ΑΕ από το ΔΣ, που ενεργεί συλ-

λογικά, δυνατή όμως, κατά το καταστατικό, ανάθεσή της σε μέλη του, διευθυντές ή τρίτο.

Ακυρότητα συμβάσεων ΑΕ εκπροσωπηθείσας από ακύτως εκλεγέν ΔΣ. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

Μετατροπή ΕΠΕ σε ΑΕ με συμβολαιογραφική απόφαση της ΓΣ, εγκρινόμενη και δημοσιευόμενη. Στις εκ μετατροπής εταιρίες μπορούν να εισέλθουν και νέοι μέτοχοι.

Υπείσχευση της ΑΕ σε όλα τα δικαιώματα και υποχρεώσεις της μετατρεπόμενης και δυνατότητα χρησιμοποίησης των επ' ονόματι εκείνης αδειών μεταφοράς ιατρικών αποβλήτων και κυκλοφορίας φορτηγού. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 6/12, σ. 812

Επί αδικήματος κατά ΑΕ πολιτικών ενάγων μόνον αυτή, όχι και οι εμμέσως ζημιούμενοι μέτοχοι, εκτός αν υπάρχει αυτοτελής αδικοπραξία και ως προς αυτούς.

Μη δυνατή αγωγή μετόχου κατά μελών του ΔΣ για κακή διαχείριση, διότι οι ζημίες δεν έχουν προσωπικό χαρακτήρα αλλά εταιρικό. ΣυμβΠλημΛαρ 548/12, σ. 820

ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ

Αντικατάσταση καταστατικού διαχειριστή ΕΠΕ ορισθέντος για ορισμένο χρόνο από το ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία μόνο για σπουδαίο λόγο, κατόπιν απόφασης των εταίρων, μη απαιτούμενης όταν υπάρχουν δύο μόνο εταίροι.

Δικ. ανάκληση διαχειριστών ΕΠΕ μόνο: α) όταν η διαχείριση ανατέθηκε με το καταστατικό σε εταίρους για ορισμένο χρόνο και β) όταν ανατέθηκε σε εταίρους ή τρίτους για ορισμένο χρόνο με απόφαση των εταίρων διμελούς ΕΠΕ, επί διαφωνίας τους και σπουδαίου λόγου, όχι δε και επί καταστατικών διαχειριστών, ορισθέντων για αόριστο χρόνο.

Σπουδαίος λόγος η βαριά παράβαση καθηκόντων ή ανικανότητα τακτικής διαχείρισης. ΕφΛαρ 287/12, σ. 661

Κατάσχεση εταιρικών μεριδίων εταίρων ΕΠΕ από τους ατομικούς δανειστές τους με απόφαση του ΜονΠρωτ κατά την εκούσια δικαιοδοσία. ΕφΛαρ 412/12, σ. 762

Μετατροπή ΕΠΕ σε ΑΕ με συμβολαιογρα-

φική απόφαση των εταίρων, εγκρινόμενη και δημοσιευόμενη, αφότου παράγει αποτέλεσμα. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 6/12, σ. 812

ΕΤΑΙΡΙΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ

Η αφανής εταιρία συνιστάται άτυπα και δεν έχει νομική προσωπικότητα. Οι εισφορές δεν μεταβιβάζονται στην εταιρία, αλλά χρησιμοποιούνται από τον εμφανή εταίρο που υποχρεούται να καταστήσει κοινά όσα αποκτά στο όνομά του. Λύση αφανούς εταιρίας και με καταγγελία.

Μετά τη λύση δυνατή αγωγή διανομής της «εταιρικής» περιουσίας, επιστροφής εισφορών και απόδοσης κερδών χωρίς ανάγκη εκκαθάρισης, εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία ή το δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να προηγηθεί.

Δυνατή συμφωνία εταίρων για περιέλευση της επιχείρησης σε εταίρο ή τρίτο.

Επί ακινήτου αγορασθέντος στο όνομα εμφανούς εταίρου με χρήματα αδιανέμετων κερδών της εταιρίας, ο αφανής εταίρος δικαιούται ποσοστό επί του ποσού της αγοραίας αξίας στο χρόνο λύσης της. ΕφΛαρ 418/11, σ. 113, ΕφΛαρ 338/12, σ. 692

ΕΥΘΥΝΗ

Με το 36§3 ν. 2800/00 και 141 ν. 3463/06, αστική ευθύνη των αιρετών οργάνων των ΟΤΑ προς αποζημίωσή τους για θετική ζημία από δόλο ή βαριά αμέλεια, όχι όμως ατομική ευθύνη έναντι τρίτων. ΕφΛαρ 388/11, σ. 105

Εις ολόκληρον ευθύνη νπ και αντιπροσωπευτικών οργάνων.

Μη ευθύνη εκπροσώπου ΑΕ και ΕΠΕ για εταιρικά χρέη, αλλά δυνατή η εξ αδικοπραξίας τοιαύτη. ΕφΛαρ 57/12, σ. 273

Ίδρυση εις ολόκληρον ευθύνης με δικαιοπρακτική βούληση ή από το νόμο. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Επί αγωγής με βάση το ν. ΓπΝ/1911 περιορισμός ευθύνης του ιδιοκτήτη, αλλά μη κατόχου ή οδηγού, μέχρι την αξία του αυτ/του. ΕφΛαρ 39/12, σ. 454

Ευθύνη εις ολόκληρον εκδότη και οπισθογράφου που ενεργεί ενεχυρική οπισθογράφιση

χωρίς ρήτρα «άνευ ευθύνης». ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

ΕΦΕΣΗ

Αν λόγος έφεσης είναι σφάλμα ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, το Εφετείο εξετάζει αν ορθά τάχθηκε η απόδειξη και επί πλημμέλειας, χωρίς να εξαφανίσει την εκκαλουμένη, διατάσσει απόδειξη. Διαφορετική λύση όταν αποδίδεται στην απόφαση αιτίαση ότι παρέλειψε να διατάξει απόδειξη επί ισχυρισμού, οπότε, επί βασιμότητάς της, η εκκαλουμένη εξαφανίζεται και το Εφετείο επιβάλλει ορθά απόδειξη και το βάρος αυτής.

Εσφαλμένη κρίση εκκαλουμένης ως άρνησης της ένστασης εικονικότητας σύμβασης πώλησης που υπέκρυπτε δωρεά υπό τρόπο και μη δ/γή απόδειξης. Παραδοχή έφεσης ενάγοντος για παράλειψη δ/γής απόδειξης του άνω ισχυρισμού σε βάρος του εναγομένου, εξαφάνιση εκκαλουμένης και συμπλήρωση αποδείξεων. ΕφΛαρ 199/11, σ. 27

Εγκυρότητα έφεσης κατά αποβιώσαντος χωρίς γνώση του θανάτου, η δε συζήτηση χωρεί νόμιμα με τους κληρονόμους, αν εμφανισθούν και προβάλλουν υπεράσπιση επί της ουσίας. ΕφΛαρ 320/11, σ. 47

Επί αναγκαστικής ομοδικίας η έφεση ενός ομοδικού δεν στρέφεται κατά των λοιπών, αλλά πρέπει να κοινοποιείται σ' αυτούς και να καλούνται, με ποινή απαραδέκτου της συζήτησης. ΕφΛαρ 336/11, σ. 53

Όταν το Εφετείο, μετά παραδοχή έφεσης του εναγομένου, απορρίπτει ολικά την αγωγή κατά την κύρια βάση, ερευνά αυτεπάγγελα τις μη εξετασθείσες πρωτοδικώς επικουρικές, άλλως λόγος αναίρεσης του 559 αριθ. 9 ΚΠολΔ. ΕφΛαρ 340/11, σ. 56

Αν κατά τη συζήτηση δεν εμφανισθεί ο εκκαλών, ούτε ο εφεσίβλητος που τελεί σε απλή ομοδικία με τους λοιπούς παριστάμενους εφεσίβλητους, η συζήτηση μεταξύ αυτών ματαιώνεται. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Νόμιμη προβολή ένστασης συμψηφισμού το πρώτον στο Εφετείο, εφόσον ο εναγόμενος ερημοδικάστηκε πρωτόδικα. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Εξουσία Εφετείου επί έφεσης κατά παραπε-

μπτικής λόγω αναρμοδιότητας απόφασης και παράλληλης κλήσης για συζήτηση της αγωγής στο δικαστήριο της παραπομπής. ΕφΛαρ 468/11, σ. 153

Ο ερημοδικασθείς λόγω μη καταβολής δικ. ενσήμου μπορεί να το καταβάλει κατά τη συζήτηση της έφεσής του, άλλως λογίζεται ερήμην δικαζόμενος και η έφεση απορρίπτεται. ΕφΛαρ 36/12, σ. 262

Εκκλητή η κατά τη διαδικασία ασφ. μέτρων απόφαση επί ανακοπής κατά πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307, ΕφΛαρ 150/12, σ. 323

Επί ερημοδικίας εκκαλούντος η έφεση απορρίπτεται ως ανυποστήρικτη σε όλες τις διαδικασίες, στα ασφ. μέτρα νομής, αλλά και επί ανακοπής κατά πρωτοκόλλου αποζημίωσης λόγω αυθαίρετης χρήσης δημόσιου κτήματος. ΕφΛαρ 127/12, σ. 307

Επί έφεσης ασκηθείσας πριν την ισχύ του 44§1 ν. 3994/11 αλλά συζητηθείσας μετά, υποχρέωση εκκαλούντος να προσκομίσει σε 5 μέρες από τη συζήτηση, με ποινή απαραδέκτου, πρωτόδικες προτάσεις του ερημοδικούντος εφεσίβλητου. ΕφΛαρ 139/12, σ. 319

Συρροή προθεσμιών ανακοπής ερημοδικίας και έφεσης. Η 3ετής προθεσμία έφεσης κατά ερήμην και μη επιδοθείσας απόφασης αρχίζει από τη δημοσίευσή της, δεν ασκεί δε επιρροή η επίδοσή της μετά την τελεσιδικία. ΕφΛαρ 141/12, σ. 320

Επί απόρριψης αγωγής για τυπικό λόγο, αν το εφετείο δεχθεί άλλο τυπικό λόγο απορριπτικό, η έφεση του ενάγοντος απορρίπτεται, καθόσον η απόρριψη της αγωγής με αντικατάσταση των τυπικών λόγων δεν διαφοροποιεί το δεδικασμένο. ΕφΛαρ 145/12, σ. 321, ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

Επί θανάτου διαδίκου μετά την έκδοση οριστικής απόφασης, άσκηση έφεσης από τους κληρονόμους. ΕφΛαρ 222/12, σ. 355

Επίδειξη εγγράφων το πρώτον και με τις προτάσεις στο Εφετείο. ΕφΛαρ 19/12, σ. 445

Πλημμέλεια εκκαλουμένης, που απέρριψε αγωγή ως μη νόμιμη, δεχθείσα ως περιεχόμενο αυτής περιστατικό μη ιστορούμενο, δεν οδηγεί σε

παραδοχή της έφεσης και εξαφάνιση εκκαλουμένης, αφού η νέα εκδίκαση της αγωγής θα οδηγήσει σε απόρριψη της ως ουσία αβάσιμης, που είναι επιβλαβέστερη για τον εκκαλούντα. ΕφΛαρ 196/12, σ. 550

Απαράδεκτη έφεση νικήσαντος διαδίκου, εφόσον δεν επικαλείται ότι η εναντίον του κυρία παρέμβαση απορρίφθηκε για λόγους τυπικούς ενώ έπρεπε να απορριφθεί για ουσιαστικούς ή ότι το διατακτικό είναι μεν ορθό αλλά βλάπτεται από τις αιτιολογίες επειδή παράγουν δεδικασμένο. Παρέμβαση το πρώτον στο Εφετείο από τρίτο, που δεν έχει προσλάβει την ιδιότητα διαδίκου. ΕφΛαρ 199/12, σ. 556

Το Εφετείο δεν μπορεί να εκδώσει επιβλαβέστερη απόφαση για τον εκκαλούντα, χωρίς άσκηση (αν)έφεσης από τον εναγόμενο, εκτός αν μετά την εξαφάνιση της εκκαλουμένης δικάζει την υπόθεση κατ' ουσίαν. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564, ΕφΛαρ 287/12, σ. 661

Επί απόρριψης αγωγής, άνευ επιρροής η εσφαλμένη επάλληλη αιτιολογία, όταν το διατακτικό της εκκαλουμένης στηρίζεται αυτοτελώς σε ορθή. ΕφΛαρ 209/12, σ. 569

Μετά την πτώχευση μη δυνατή έφεση δανειστή κατά απόφασης απορρίψας αγωγή του εναντίον του πτωχού. Νόμιμη όμως η κλήση του αντιδίκου για συζήτηση έφεσης του πτωχού κατά απόφασης απορρίψας ανακοπή του κατά δ/γής πληρωμής. ΕφΛαρ 216/12, σ. 572

Επί αοριστίας αγωγικού αιτήματος, αν η εκκαλουμένη το απέρριψε ως μη νόμιμο, μη δυνατή αντικατάσταση της αιτιολογίας, αφού η περί αοριστίας απόφαση είναι ευνοϊκότερη για τον εκκαλούντα. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Επί έφεσης εναγομένου, αν η αγωγή έγινε πρωτοδικώς δεκτή κατ' ουσίαν, το Εφετείο μπορεί να την απορρίψει ως νόμα αβάσιμη, αρκεί να ζητείται απόρριψη της, έστω και για άλλους λόγους. ΕφΛαρ 335/12, σ. 686

Επί άσκησης έφεσης από όλους τους αναγκαίους ομοδίκους, αν ένας ερημοδικήσει, η έφεσή του απορρίπτεται, μετέχει όμως στη δίκη εκπροσωπούμενος από τον ομόδικό του η έφεση του οποίου κρίθηκε παραδεκτή και θεωρείται

εκκαλών με βάση την έφεση αυτή και όχι τη δική του. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

Απαράδεκτη έφεση κατά μη οριστικής απόφασης. Μη οριστική η εκκαλουμένη ως προς το κεφάλαιο που κήρυξε απαράδεκτη τη συζήτηση ως προς μερικούς απλούς ομοδίκους. Παραδεκτή η έφεση των λοιπών, ως προς τους οποίους η ανακοπή απορρίφθηκε και η εκκαλουμένη είναι οριστική. ΕφΛαρ 346/12, σ. 711

Εξουσία Εφετείου να αναστείλει την εκτέλεση προσωρινά εκτελεστής απόφασης κατά τη διαδικασία των ασφ. μέτρων, εκδίδοντας εν ανάγκη και χωριστή απόφαση εφόσον η έφεση ασκήθηκε εμπρόθεσμα και πιθανολογείται βλάβη. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

Αλυσιτελής λόγος έφεσης περί εσφαλμένης λήψης υπόψη συγκεκριμένων εγγράφων, καθόσον δεν άγει σε εξαφάνιση της εκκαλουμένης, αφού το Δικαστήριο, κατά τον έλεγχο του συναφούς λόγου κακής εκτίμησης των αποδείξεων, χωρίς να λάβει υπόψη τα έγγραφα αυτά, θα εξαφανίσει την εκκαλούμενη μόνον αν άγεται σε διαφορετική κρίση ως προς την ουσία. ΕφΛαρ 387/12, σ. 747

Μη νόμιμος λόγος έφεσης περί εσφαλμένης απόρριψης αιτήματος καταβολής συμβατικών τόκων, ενώ με την αγωγή ζητούνταν τόκοι υπερημερίας, καθώς προβάλλεται νέος ισχυρισμός μεταβάλλων την ιστορική αγωγική βάση. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

Στην εκούσια δικαιοδοσία μη απαράδεκτη έφεση επί μη απευθυνσής της κατά του πρωτοδικώς κυρίως παρεμβάντος, αφού μπορεί να διαταχθεί κλήτευσή του.

Μη λόγος έφεσης η απόρριψη αιτήματος αναβολής της συζήτησης μέχρι το πέρας άλλης δίκης, που ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια.

Αοριστία λόγου ότι η κατάσχεση ενεχυρασμένων εταιρικών μεριδίων είναι ασύμφορη επί μη μνείας του ποσού της ενεχυρούχου απαίτησης. ΕφΛαρ 412/12, σ. 762

ΖΩΝΕΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Μη αιτιώδης σύνδεση της μη χρήσης ζώνης ασφαλείας με θανάσιμο τραυματισμό, που αφο-

ρούσε στο κάτω μέρος του σώματος. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Συνυπαίτιότητα παθούσας, που δεν φορούσε ζώνη ασφαλείας και μετά την πρόσκρουση βρέθηκε από τη θέση του συνοδηγού στο πίσω κάθισμα. ΕφΛαρ 28/12, σ. 260

ΗΘΙΚΗ ΒΛΑΒΗ

Επί καταστροφής οικογενειακού τάφου ηθική βλάβη συγγενών του νεκρού, λόγω προσβολής του αισθήματος ευλάβειας. ΕφΛαρ 320/11, σ. 47

Νομικού προσώπου που επλήγη στην εμπορική συναλλακτική φήμη και πίστη στην αγορά. Εξειδίκευση με το 932 ΑΚ της αρχής της αναλογικότητας. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Επί παράνομης προσβολής προσωπικότητας, εφόσον υπάρχει πταίσμα του προσβολέα. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92

Εταιριών λόγω προσβολής της εμπορικής αξιοπιστίας και φήμης εκ παράνομης χρήσης σημάτων και διακριτικών γνωρισμάτων τους. ΕφΛαρ 443/11, σ. 126

Αξίωση ηθικής βλάβης αν η λειτουργία ή η μονομερής μεταβολή της εργασιακής σχέσης ή η καταγγελία προσβάλλει την προσωπικότητα του μισθωτού. ΕφΛαρ 26/12, σ. 256, ΜονΠρωτΛαρ 388/11, σ. 773

Επί χρηματικής ικανοποίησης για ηθική βλάβη, που κρίνεται κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας χωρίς υποχρέωση αποδείξεων, λήψη υπόψη συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος, κατ' ένσταση. Αναιρετικά ανέλεγκτη η κρίση για το ύψος της κι ως προς την παραβίαση ή μη της αρχής της αναλογικότητας. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303

Αμεταβίβαστη εν ζωή και ακληρονόμητη η απαίτηση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, εκτός αν αναγνωρίσθηκε με σύμβαση ή επιδόθηκε σχετική αγωγή. Αν η αναγνώριση γίνει από έναν εκ των υπόχρεων, η μεταβίβαση χωρεί μόνο έναντι αυτού. ΕφΛαρ 222/12, σ. 355

Το δεδικασμένο για χρηματική ικανοποίηση ηθικής βλάβης δεν εμποδίζει πρόσθετη τοιαύτη λόγω απρόβλεπτης δυσμενούς εξέλιξης της υγείας. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Μη αποκατάσταση έμμεσης ηθικής βλάβης

τρίτων προσώπων, όπως των γονέων από σωματική βλάβη του τέκνου. ΕφΛαρ 104/12, σ. 509

Ηθική βλάβη παθούσας, που αναγκάστηκε να προβεί σε άμβλωση υγιούς εμβρύου λόγω έκθεσής της σε ακτινοβολία για διάγνωση του εξ υπαιτιότητας του εναγομένου κατάγματος, σε μεταγενέστερη δε κύηση υπέφερε και παρέμεινε κλινήρης. ΕφΛαρ 166/12, σ. 629

ΘΥΡΟΚΟΛΛΗΣΗ (ΠολΔικ)

Βλ. Δίκη - Δικονομία (Πολ), Επίδοση

ΙΑΤΡΟΙ

Αναστολή εκτέλεσης απόφασης περί αργίας ιατρού νοσοκομείου. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 2/12, σ. 385

ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ

Οι ενοχές από αδίκημα διέπονται από το δίκαιο του τόπου τέλεσης ως προς τις προϋποθέσεις αδικοπραξίας και αποζημίωσης, την αγωγή μεταξύ συνυπόχρεων, την παραγραφή, τις συνέπειες του συντρέχοντος πταίσματος ή αν τα μέλη της οικογένειας του θανόντος έχουν προσωπική αξίωση κατά των υπόχρεων. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303, ΕφΛαρ 19/12, σ. 445

Η έξοδος κράτους μέλους από την ευρωζώνη και οι επιπτώσεις στις χρηματικές ενοχές (Μελ), σ. 411

Κήρυξη εκτελεστών αλλοδαπών αποφάσεων διατροφής. ΕφΛαρ 242/12, σ. 650

Βλ. και Ένορκες βεβαιώσεις

ΙΚΑ

Αυτοδίκαιη μεταβίβαση στο ΙΚΑ της αξίωσης αποζημίωσης του παθόντος επί ποιοτικής και ποσοτικής αντιστοιχίας μεταξύ αυτής και ασφ. παροχών. Εφαρμογή τούτου και επί σύνταξης χρείας και όχι του 930§3 ΑΚ περί σωρευτικής αποζημίωσης.

Η εργασία συνταξιούχου ΙΚΑ αφορά στις μεταξύ τους σχέσεις και δεν καθιστά παράνομη την εργασία. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

ΚΑΛΗ ΠΙΣΤΗ

Ερμηνεία συμβάσεων κατά την καλή πίστη όταν υπάρχει κενό ή ασαφές σημείο, λαμβάνοντας την αληθή βούληση των μερών, ως και στοιχεία εκτός σύμβασης, χωρίς υποχρέωση δλγής αποδείξεων. ΕφΛαρ 513/10, σ. 15

Μη υποχρέωση εργοδότη να παραλάβει ελαττωματικό έργο, αλλά επί επουσιωδών ελαττωμάτων η άρνησή του αντίκειται στην καλή πίστη, ενόψει και υπ' αυτού οφειλής ικανού τιμήματος. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

ΚΑΤΑΒΟΛΗ (Αστ)

Νόμιμος συμβατικός όρος καταλογισμού από την εκμισθώτρια εταιρία leasing των καταβολών σε κονδύλια που επιλέγει η ίδια. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Η παράδοση επιταγής δεν συνιστά καταβολή αλλά γίνεται χάριν καταβολής. Δυνατόν, κατά τη συμφωνία, η παράδοση επιταγής να συνιστά υπόσχεση αντί καταβολής. ΕφΛαρ 215/12, σ. 352

Επί πλειόνων χρεών δικαίωμα οφειλέτη για καταλογισμό του εξοφλητέου, άλλως ισχύς του 422 ΑΚ. Επί ένστασης δανειστή ότι η καταβολή αφορά άλλο χρέος, δυνατή αντένσταση οφειλέτη ότι η καταβολή έγινε για εξόφληση του επιδικίου με μονομερή καθορισμό του. Εφαρμογή 422 ΑΚ και επί μίας μόνον οφειλής, καταβλητέας συμβατικά σε δόσεις. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479
Βλ. και Δημόσια κατάθεση, Επιταγή

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Βλ. Εργασία, Εταιρίες προσωπικές, Μίσθωση, Μίσθωση επαγγελματική, Χρησιδάνειο

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΣΕ ΔΗΛΩΣΗ ΒΟΥΛΗΣΗΣ

Επί ανάκλησης δωρεάς ακινήτου, αναμεταβίβαση κυριότητας με καταδίκη δωρεοδόχου σε δήλωση βούλησης και μεταγραφή της τελεσίδικης απόφασης και της συμβολαιογραφικής δήλωσης του δωρητή για αποδοχή της. ΕφΛαρ 232/11, σ. 30

Επί άρνησης μεταβίβασης κυριότητας οχήματος, αγωγή καταδίκης του πωλητή να δηλώσει στη Δ/ση Συγκοινωνιών ότι το πωλεί και μεταβι-

βάζει, επί δε μη δήλωσης επέλευση της μεταβίβασης με την τελεσίδικία της απόφασης. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

ΚΑΤΑΔΟΛΙΕΥΣΗ ΔΑΝΕΙΣΤΩΝ

Αναγκαστική ομοδικία εναγομένων επί παυλιανής αγωγής.

Μη νόμιμη αγωγή ελλείπει γεννημένης απαίτησης εξ επιταγών του ενάγοντος κατά του εναγόμενου, που ενήργησε ως νόμιμος εκπρόσωπος ΑΕ, η δε απαλλοτρίωση έγινε σε χρόνο προγενέστερο της έκδοσης των επιταγών και δεν υπήρχε γεννημένη απαίτηση σε βάρος του ατομικά ούτε από αδικπραξία. ΕφΛαρ 336/11, σ. 53

Στην καταδολιευτική αγωγή ανάγκη μνείας των ποσών ικανοποιητέας απαίτησης και αξίας του απαλλοτριωθέντος, για να κριθεί αν θα διαρρηχθεί όλη ή μέρος της απαλλοτρίωσης, και δη όταν προσβάλλονται περισσότερες εκποιήσεις. Μη δεκτικό χρηματικής αποτίμησης το αντικείμενο καταδολιευτικής αγωγής. ΕφΛαρ 27/12, σ. 155

Καταδολιευτική παραχώρηση δικαιώματος προς εγγραφή υποθήκης επί μοναδικού περιουσιακού στοιχείου για εξασφάλιση εικονικής απαίτησης, ανατρέπουσα τη νόμιμη σειρά κατάταξης των δανειστών κατά την εκτέλεση. ΕφΛαρ 81/12, σ. 286

ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΕΣ

Βλ. Δάνεια, Εκτέλεση, Τράπεζες

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΝΑΓΚΗΣ

Λόγος άρσης του παράνομου χαρακτήρα της προσβολής προσωπικότητας η κατάσταση ανάγκης, που υπάρχει όταν συγκρούονται δύο έννομα αγαθά, η δε προκληθείσα βλάβη είναι σημαντικά κατώτερη από την απειληθείσα στο έννομο αγαθό που κινδύνευσε. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92

ΚΑΤΑΣΧΕΣΗ (ΠολΔικ)

Απαγόρευση κατάσχεσης μοναδικής κατοικίας του οφειλέτη για ικανοποίηση απαιτήσεων μέχρι 20.000 Ε Τραπεζών από καταναλωτικά δάνεια και πιστωτικές κάρτες. ΜονΠρωτΛαρ 136/11, σ. 201

Κατάσχεση εταιρικών μεριδίων εταιρών ΕΠΕ από τους ατομικούς δανειστές τους. ΕφΛαρ 412/12, σ. 762

Ακυρότητα υπέρ του κατασχόντος και των αναγγεληθέντων δανειστών της διάθεσης κατασχεμένου από τον οφειλέτη, στην οποία δεν υπάγεται και η εκμίσθωση. Έγκυρη η μετά την κατάσχεση μίσθωση με έγγραφο βέβαιης χρονολογίας. ΜονΠρωτΛαρ 1261/12, σ. 795
Βλ. και Δάνειο, Εκτέλεση

ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

Μη καταχρηστική απόλυση μισθωτού για να προσληφθεί άλλος με μικρότερες αποδοχές, ή για να διατηρηθεί νεότερος αλλά αποδοτικότερος. ΕφΛαρ 340/11, σ. 56

Δεν αρκεί μακρά αδράνεια, αλλά απαιτούνται και ειδικές περιστάσεις προηγούμενης συμπεριφοράς του δικαιούχου, κατ' ανατροπή παγιωθείσας κατάστασης, με δυσμενείς κι όχι κατ' ανάγκη δυσβάστακτες για τον υπόχρεο επιπτώσεις. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92, ΕφΛαρ 32/12, σ. 158

Μη κατάχρηση δικαιώματος εναγόντων, που, εν γνώσει ότι τα σφαγεία λειτουργούν παράνομα και προκαλούν ρύπανση, ανήγειραν οικία στην περιοχή, διότι η προσβολή περιβαλλοντικών αγαθών προσβάλλει την ανθρώπινη ζωή και υγεία, που είναι υπέρτερα της οικονομικής ωφέλειας. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92

Επί αρνητικής αγωγής κυριότητας για απομάκρυνση ποιμνίου προβάτων από όμορο ακίνητο, μη κατάχρηση δικαιώματος, καίτοι κρίθηκε ότι ο σταβλισμός είναι ήδη νόμιμος, καθόσον συνεχίζονται η όχληση, δυσσομία και διατάραξη. ΕφΛαρ 449/11, σ. 133

Μη καταχρηστικός όρος χρηματοδοτικής μίσθωσης ότι επί καθυστέρησης καταβολής μισθωμάτων η εκμισθώτρια δικαιούται σωρευτικά τα μελλοντικά μη δεδουλευμένα τοιούτα και παραλάβη του μισθίου, εφόσον αφαιρεί την αξία του από την απαίτησή της. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Μη καταχρηστική η αγωγή, εφόσον οι δαπάνες του εναγόμενου στο επίδικο είναι πολύ λιγότερες των ποσών που εισέπραξε από την εκμετάλλευσή του. ΕφΛαρ 179/12, σ. 336

Καταχρηστική αγωγή αναγνώρισης ακυρότητας συμβολαιογραφικών πράξεων ως προς την αποκλειστική χρήση χώρων στάθμευσης της πιλοτής, εφόσον οι ενάγοντες προσχώρησαν στη σύσταση οροφκησίας, εξουσιοδότησαν τους οικοπεδούχους και τον εργολάβο να παραχωρήσουν τους άνω χώρους κατ' αποκλειστική χρήση στους εναγόμενους που στάθμευσαν αδιαμαρτύρητα επί πολλά έτη, ενώ εξασφαλίστηκαν για τους ενάγοντες θέσεις στάθμευσης στην πολυκατοικία. ΕφΛαρ 236/12, σ. 578

Ακυρότητα δωρεάς λόγω υπέρβασης της πληρεξουσιότητας, κατά κατάχρηση δικαιώματος. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

Μη καταχρηστική η εκτέλεση κατά του μισθωτή από τον υπερθεματιστή, που επιθυμεί το αποκτώμενο ακίνητο ελεύθερο, παρεκτός του ότι πιθανολογείται ότι η μίσθωση συνήφθη προς καταστρατήγηση των δικαιωμάτων του νέου κτήτορα. ΜονΠρωτΛαρ 1261/12, σ. 795

ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Απαγόρευση κατάσχεσης μοναδικής κατοικίας οφειλέτη Τραπεζών. ΜονΠρωτΛαρ 136/11, σ. 201

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Μετά το ν. 2447/96 διακοπή οικογενειακών δεσμών θετού ανηλίκου με τη φυσική οικογένεια και στέρηση των κληρονομικών δικαιωμάτων. Διαχρονικό δικαιο κληρονομίας. Επί υιοθεσίας τέκνου τελεσθείσας πριν τις 30.12.96 και μεταγενέστερου θανάτου χωρίς διαθήκη του φυσικού αδελφού του, ο θετός δεν έχει δικαίωμα εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής και άνευ επιρροής η αποδοχή κληρονομίας. ΕφΛαρ 530/11, σ. 211

Αποποίηση κληρονομίας σε 4μηνη αποσβεστική προθεσμία, άλλως πλασματική αποδοχή. Προσβολή πλασματικής αποδοχής κληρονομίας λόγω πλάνης. Μη ουσιώδης η πλάνη ως προς το ενεργητικό ή παθητικό της κληρονομίας. Διάσταση βούλησης και δήλωσης λόγω άγνοιας ή εσφαλμένης γνώσης των διζων αποδοχής κληρονομίας.

Επί αγωγής ακύρωσης αποδοχής κληρονομίας

εναγόμενος μπορεί να είναι και ο δανειστής κληρονομίας.

Ακύρωση αποδοχής κληρονομίας σε 6 μήνες από την αποδοχή, επί δε πλασματικής από την πάροδο της προθεσμίας αποποίησης και επί εξακολουθητικής πλάνης αφότου παρήλθε αυτή και σε κάθε περίπτωση μέχρι 20ετία από την αποδοχή. ΕφΛαρ 549/11, σ. 217

Νόμιμη η υπό Τράπεζας γνωστοποίηση του κλεισίματος αλληλόχρεου λ/σμού στον κληρονόμο του πιστολήπτη εντός της προθεσμίας αποποίησης της κληρονομίας, καθόσον το 1858 ΑΚ εφαρμόζεται μόνον επί δικαστικής άσκησης της αξίωσης και όχι επί εξώδικης. ΕφΛαρ 81/12, σ. 286

Στοιχεία περί κλήρου αγωγής κατά αντιποιούμενου κληρονομικό δικαίωμα.

Επί κατοχής κληρονομιαίου ακινήτου χωρίς αντιποίηση ή με ειδικό τίτλο, δυνατή αγωγή αναγνωριστική του κληρονομικού δικαιώματος.

Μη κληρονομιαία ακίνητα απαλλοτριωθέντα εν ζωή του αποβιώσαντος. ΕφΛαρ 134/12, σ. 314

Μη προϋπόθεση κτήσης νομής με καθολική διαδοχή η μεταγραφή αποδοχής κληρονομίας. ΕφΛαρ 179/12, σ. 336

Αμεταβίβαστη εν ζωή και ακληρονόμητη η απαίτηση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, εκτός αν αναγνωρίσθηκε με σύμβαση ή επιδόθηκε σχετική αγωγή.

Τα έξοδα κηδείας βαρύνουν τον υπόχρεο σε διατροφή, αν δε ο θανατωθείς διατρεφόταν μόνος του υπόχρεοι καταβολής είναι οι κληρονόμοι κατά την κληρονομική μερίδα. ΕφΛαρ 222/12, σ. 355

Επί συγκληρονόμου που κατοικεί μακριά από τα κληρονομιαία ακίνητα και αδυνατεί να ασκεί φυσική εξουσία, ο νομέας συγκληρονόμος τεκμαίρεται ότι νέμεται και για λ/σμό αυτού. ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

ΚΛΗΡΟΣ

Βλ. Αγροτική νομοθεσία, Αναδασμός, Κυριότητα, Νομή

ΚΟΙΝΟΧΡΗΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Κοινόχρηστα πράγματα οι δρόμοι, που, εφό-

σον δεν ανήκουν σε ΟΤΑ ή ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά, ανήκουν στο Δημόσιο. Η οδός αποκτά την ιδιότητα κοινοχρήστου με νόμο, βούληση των ιδιοκτητών και αμνημονεύτου χρόνου αρχαιότητα του ΒΡΔ συμπληρωθείσα πριν την εισαγωγή του ΑΚ.

Για να χαρακτηρισθεί οδός ως κοινόχρηστη αγροτική πρέπει να σχηματίσθηκε πριν το ν. 651/77 και να εμφανίζεται ως ιδιωτική σε σχέδια προσαρτημένα σε συμβόλαια καταρτισθέντα πριν τον άνω νόμο, η ιδιότητα δε αυτή διατηρείται και μετά την ισχύ του ν. 1337/83.

Η ύπαρξη ιδιωτικού δρόμου, που αφέθηκε από δικαιοπαρόχους των εναγόντων για εξυπηρέτηση αυτών και όμορων ιδιοκτητών, ως και η μνεία σε συμβόλαια ότι κληροτεμάχια συνορεύουν με δρόμο, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως παραίτηση από την κυριότητα, εφόσον δεν γίνεται επίκληση νόμιμου τρόπου με τον οποίο κατέστη η έκταση κοινόχρηστη αγροτική οδός. ΕφΛαρ 163/12, σ. 528

Νόμιμη παραχώρηση με ΥΑ σε Δήμο της χρήσης κοινοχρήστου αιγιαλού. ΕφΛαρ 204/12, σ. 645

Βλ. και Αμνημονεύτη αρχαιότητα

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Επί ακινήτων που χωρίζονται με μονοπάτι, λωρίδα γης, τοίχο, ή άλλο διαχωριστικό κατασκεύασμα που εξυπηρετεί και τα δύο, τεκμαίρεται ότι οι κύριοί τους έχουν δικαίωμα κοινής χρήσης αυτών, εφόσον από τα εξωτερικά σημεία ή την τοπική συνήθεια δεν προκύπτει αποκλειστική χρήση ενός. Ρύθμιση με το 1022 ΑΚ της κοινωνίας επί των άνω κοινής χρήσης. ΕφΛαρ 86/12, σ. 162

Καθορισμός με απόφαση της πλειοψηφίας της διοίκησης κοινού, δεσμεύουσα όλους τους κοινωνούς, έστω κι αν μειοψήφισαν ή δεν έλαβαν μέρος.

Η αγωγή απόδοσης κοινού χρησιδανεισθέντος δεν μπορεί να ασκηθεί από τον μη διαθέτοντα την πλειοψηφία των μερίδων κοινωνών. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375

Βλ. και Διανομή

ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ

Επί ανακριβούς πρώτης εγγραφής, αγωγή κατά του αναγραφόμενου ως κυρίου ή των διαδόχων του στο αρμόδιο Πρωτοδικείο για αναγνώριση του δικαιώματος και διόρθωση της εγγραφής. Κρίσιμος χρόνος ύπαρξης του δικαιώματος ο της έναρξης του κτηματολογίου στην περιοχή του ακινήτου.

Επί μη (ή εκπρόθεσμης) δικαστικής αμφισβήτησης των πρώτων εγγραφών αμάχητο τεκμήριο ακρίβειας, επί δε αμφισβήτησης οριστικοποίηση με αμετάκλητη απόφαση. ΕφΛαρ 179/12, σ. 336

Μετά το ν. 3481/06 αντιρρήσεις κατά εσφαλμένης κτηματολογικής εγγραφής ακινήτων ως αγνώστου ιδιοκτήτη με αίτηση κατά την εκούσια δικαιοδοσία, επί δε μη τελεσίδικης δικαίωσης αγωγή με τακτική διαδικασία κατά του Δημοσίου. Η αίτηση δεν απευθύνεται εναντίον κανενός, μόνη δε η απεύθυνσή της εναντίον τρίτου δεν τον καθιστά διάδικο.

Μη δυνατό με την άνω αίτηση αίτημα αναγνώρισης του προσβληθέντος δικαιώματος, η ύπαρξη του οποίου ελέγχεται ως προδικαστικό χωρίς ισχύ δεδικασμένου.

Αοριστία λόγω αμφιβολίας αν πρόκειται για αναγνωριστική κυριότητας αγωγή ή αίτηση διόρθωσης ανακριβούς δήλωσης ως αγνώστου ιδιοκτήτη κατά την εκούσια δικαιοδοσία. ΕφΛαρ 63/12, σ. 470

Αίτηση αναγνώρισης κυριότητας ακινήτου και διόρθωσης αρχικής εγγραφής με συνένωση δύο γεωτεμαχίων υπό ένα ΚΑΕΚ. ΕφΛαρ 262/12, σ. 593

ΚΥΡΙΟΤΗΤΑ

Επί διεκδικητικής αγωγής αξίωση μόνο του νομέα (και όχι του κατόχου) για αποζημίωση λόγω δαπανών. ΕφΛαρ 416/11, σ. 109, ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Η καταχώριση στο βιβλιάριο μεταβολών μεταβίβασης κυριότητας αυ/του συνιστά συστατικό τύπο κτήσης κυριότητας. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Επί διεκδικητικής αγωγής κυριότητας ακινήτου με παράγωγο τρόπο, μη ανάγκη μνείας του τρόπου κυριότητας του δικαιοπαρόχου, εκτός αν

αμφισβητηθεί οπότε ο ενάγων υποχρεούται σε συμπλήρωση με τις προτάσεις μέχρι να φτάσει σε πρωτότυπο τρόπο.

Επί αρνητικής αγωγής κυριότητας μη αναγκαία περιγραφή του διαταράσσοντος ακινήτου. ΕφΛαρ 449/11, σ. 133

Αρνητική αγωγή επί διατάραξης κυριότητας. Η κυριότητα σε διαχώρισμα όμορων ακινήτων κρίνεται κατά τις γενικές δ/ξεις. Αν τούτο βρίσκεται στο ένα ακίνητο, ανήκει στον κύριό του, ενώ αν βρίσκεται στην οριοθετική γραμμή κάθε ιδιοκτήτης είναι κύριος του μέρους που βρίσκεται στο έδαφός του. ΕφΛαρ 86/12, σ. 162

Ρύθμιση κυριότητας επί χρηματοδοτικής μίσθωσης. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Σύσταση χωριστής ιδιοκτησίας με συμβολαιογραφική μεταγραφόμενη σύμβαση του κυρίου ή κυρίων του όλου ακινήτου δίχως πανηγυρικές εκφράσεις ή με δ/ξη τελευταίας βούλησης. ΕφΛαρ 71/12, σ. 278

Ο εξ αιδιαιρέτου συγκύριος, αν κατέχει όλο το κοινό, θεωρείται ότι κατέχει επ' ονόματι και των λοιπών και δεν μπορεί να τους αντιτάξει αποσβεστική ή κτητική παραγραφή πριν τους γνωστοποιήσει ότι νέμεται μεγαλύτερο από τη μερίδα του μέρος ή το όλο ως αποκλειστικός κύριος, έστω και σιωπηρά με δηλωτικές πράξεις.

Επί συγκληρονόμου που κατοικεί μακριά από τα κληρονομιαία ακίνητα, ο νομέας συγκληρονόμος τεκμαίρεται ότι νέμεται και για λ/σμό αυτού. ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Η ύπαρξη ιδιωτικού δρόμου, που αφέθηκε από δικαιοπαρόχους των εναγόντων για εξυπηρέτηση αυτών και όμορων ιδιοκτητών, καθώς και η μνεία σε τίτλους ιδιοκτησίας ότι κληροτεμάχια συνορεύουν με δρόμο, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως παραίτηση από την κυριότητα, εφόσον δεν γίνεται επίκληση νόμιμου τρόπου με τον οποίο κατέστη η έκταση κοινόχρηστη αγροτική οδός. ΕφΛαρ 163/12, σ. 528

Επί αναδασμού γενόμενου μετά την 1.9.77, από τη δημοσίευση στην ΕτΚ της απόφασης κύρωσής του η κυριότητα των νέων κτημάτων περιέρχεται αυτοδίκαια στους αναγραφόμενους ως δικαιούχους. ΕφΛαρ 196/12, σ. 550

Επί δημόσιου κτήματος ανεπίδεκτου χρησι-
κτησίας, αλλά αποβαλόντος αργότερα την ιδιό-
τητά του αυτή, μη κτήση κυριότητας με έκτακτη
χρησικτησία εφόσον, αφότου κατέστη δυνατή
η χρησικτησία του, δεν συμπληρώθηκε 20ετία.
ΕφΛαρ 262/12, σ. 593

Απαγόρευση συμβατικής ή λόγω αναγκαστι-
κής εκτέλεσης μεταβίβασης των αποκτώμενων με
στεγαστικά δάνεια δημοσίων υπαλλήλων. ΕφΛαρ
174/12, σ. 637

Για το παραδεκτό αγωγής εμπραγμάτου δι-
καιώματος (πλην νομής) κατά του κατέχοντος το
ακίνητο Δημοσίου, αναγκαία προηγούμενη κοινο-
ποίηση αίτησης με τις αξιώσεις. ΕφΛαρ 342/12,
σ. 696

Αρνητική αγωγή κυριότητας επί μερικής προ-
βολής της κατά του διαταράσσοντος, αδιάφορα
αν είναι κύριος, νομέας ή κάτοχος του διαταράσ-
σοντος ακινήτου, εφόσον αντιποιείται εμπράγμα-
το ή ενοχικό δικαίωμα, καθώς και εκείνου που,
χωρίς αντιποίηση, από τη βούλησή του εξαρτάται
η διατήρηση της βλαπτικής κατάστασης.

Επί μεταβίβασης του διαταράσσοντος ακινήτου
εναγόμενος είναι ο νέος κύριος, έστω κι αν η βλα-
πτική ενέργεια έγινε από τον προηγούμενο.
Επί διατάραξης με περιοδικά επαναλαμβανόμε-
νες πράξεις, κάθε μία αποτελεί χωριστή διατάρα-
ξη με νέα παραγραφή.

Διατάραξη κυριότητας των εναγόντων με τη δη-
μιουργία συνθηκών υγρασίας και πρόκληση
φθορών στην οικία τους, οφειλόμενη σε επιχω-
μάτωση και πότισμα του κήπου των εναγομένων.
ΕφΛαρ 372/12, σ. 727

Κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία.
Μη κυριότητα του Δημοσίου επί ακινήτου, που
δεν αποδείχθηκε ότι αποτελούσε μέχρι την απε-
λευθέρωση της Θεσσαλίας τουρκικό νεκροταφείο,
ήτοι δημόσια κοινόχρηστη γαία του Οθωμανικού
δικαίου, αλλά καλλιεργούμενη αγροτική έκταση.
ΕφΛαρ 385/12, σ. 742

Βλ. και Κοινωνία, Οροφοκτησία, Παραρτήματα

ΚΩΔΙΚΑΣ ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Βλ. Αυτοκίνητα - ατυχήματα, Ζώνες ασφαλείας,
Μέθη, Υπαιτιότητα

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΟΙ

Βλ. Τράπεζες

MARTYRES (ΠολΔικ)

Επιτρεπτή εμμέριση απόδειξη συμβάσεων
άνω των 5.900 €, λόγω αρχής έγγραφης από-
δειξης και ηθικής αδυναμίας κτήσης εγγράφου.
ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

ΜΑΤΑΙΩΣΗ

Αν κατά τη συζήτηση δεν εμφανισθεί ο εκ-
καλών, ούτε ο εφεσίβλητος που τελεί σε απλή
ομοδικία με τους λοιπούς παριστάμενους εφεσί-
βλητους, η συζήτηση μεταξύ αυτών ματαιώνεται.
ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Η δήλωση του ενάγοντος στο ακροατήριο
ότι «δεν εισάγει την αγωγή προς συζήτηση» ως
προς κάποιον διάδικο δεν συνιστά παραίτηση,
αλλά μη συμμετοχή του στη συζήτηση για αυτόν,
η οποία, επί μη εμφάνισης τούτου, ματαιούται.
ΕφΛαρ 326/12, σ. 685

ΜΕΘΗ

Αυτοδιακινδύνευση επί επιβίβασης εν γνώ-
σει της μέθης του οδηγού. ΕφΛαρ 28/12, σ. 260,
ΕφΛαρ 145/12, σ. 321

ΜΕΣΕΓΓΥΗΣΗ (Αστ-Πολ)

Η δικ. μεσεγγύηση επιταγής εις χείρας τρίτου
δεν επάγεται αναστολή ή διακοπή παραγραφής
της αξίωσης, αλλά αδρανοποιεί προσωρινά το
αμφισβητούμενο δικαίωμα, ούτε συνιστά αντι-
κειμενική αδυναμία για διενέργεια διαδικαστικής
πράξης διακοπτικής παραγραφής. ΜονΠρωτΛαρ
777/12, σ. 789

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ

Δημιουργία αυτόματα χωριστής ιδιοκτησίας
και όταν ο κύριος ολόκληρης οικίας εκποιεί ορό-
φους ή διαμερίσματα, χωρίς ανάγκη κατάρτιση
ιδιαίτερης σύμβασης γι' αυτήν, ούτε διπλής με-
ταγραφής του συμβολαίου. ΕφΛαρ 71/12, σ. 278

Μη προϋπόθεση κτήσης νομής με καθολική
διαδοχή η μεταγραφή αποδοχής κληρονομίας.
ΕφΛαρ 179/12, σ. 336

ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ

Σύμβαση μεταφοράς φορτίου. Ευθύνη μετα-
φορέα για ζημία φορτίου εξ υπαιτιότητας προστη-
θέντος οδηγού. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

ΜΕΤΟΧΕΣ

Ακυρότητα, έναντι της ΑΕ όχι όμως και μετα-
ξύ των μερών, της μεταβίβασης ονομαστικών με-
τοχών ΑΕ μη εισηγμένης στο Χρηματιστήριο επί
μη τήρησης του νόμιμου τύπου. ΠολΠρωτΛαρ
217/11, σ. 188

Βλ. και Εταιρίες Ανώνυμες

ΜΕΤΟΧΟΙ

Βλ. Εταιρίες Ανώνυμες, Πολιτική αγωγή

ΜΙΣΘΩΣΗ

Αποζημίωση εκμισθωτή για δαπάνες αντικα-
τάστασης καταστραφέντος ή αφαιρεθέντος πράγ-
ματος του μισθίου.

Υποχρέωση μισθωτή για μη αυθαίρετη, χωρίς
συναίνεση εκμισθωτή, επέμβαση στο μίσθιο αλ-
λοιώνουσα ουσιασώς αυτό.

Αξίωση εκμισθωτή για φθορές με αγωγή ή ένστα-
ση συμψηφισμού, με επίκληση τούτων και του
ποσού της ζημίας.

Η μισθωτική «εγγύηση» (εγγυοδοσία) διέπεται
από τη συμφωνία των μερών, μπορεί δε να δοθεί
ως προκαταβολή μισθώματος ή ποινική ρήτρα,
οπότε η κατάπτωσή της μπορεί να συμφωνηθεί
για κάθε παραβίαση, ανεξαρτήτως ζημίας.

Η αξίωση απόδοσης της εγγυοδοσίας γίνεται
ληξιπρόθεσμη με τη λήξη της μίσθωσης και επι-
στρέφεται αν ο εκμισθωτής δεν έχει απαιτήσεις
για μισθώματα ή ζημίες. ΕφΛαρ 291/11, σ. 34

Επί πραγματικού ελαττώματος που εμποδίζει
τη χρήση, δικαίωμα μη καταβολής ή μείωσης του
μισθώματος, ανεξαρτήτως γνώσης ή υπαιτιότη-
τας του εκμισθωτή.

Πραγματικό ελάττωμα και η παρεμπόδιση της
συμβατικής χρήσης του μισθίου από περιορι-
σμούς διοικ. αρχής ή του νόμου. ΕφΛαρ 164/12, σ.
168, ΕφΛαρ 95/12, σ. 494, ΕφΛαρ 165/12, σ. 532

Για νομικό ελάττωμα δεν αρκεί η ύπαρξη δι-
καιώματος τρίτου, αλλ' απαιτείται μη παραχώρη-

ση ή αφαίρεση της χρήσης.

Επί όρου κανονισμού πολυκατοικίας για απαγό-
ρευση ορισμένης χρήσης διηρημένων ιδιοκτησι-
ών, ο παραχωρήσας τη χρήση κύριος για απα-
γορευόμενη οφείλει να άρει την προσβολή, καίτοι
η μίσθωση είναι έγκυρη και ανεξάρτητα αν ο μι-
σθωτής προσχώρησε στον κανονισμό. ΕφΛαρ
164/12, σ. 168

Συρροή συμβατικής και αδιοπρακτικής ευ-
θύνης επί φθορών μισθίου.

Επί αξίωσης αποζημίωσης εξ αδιοπραξίας ο εκ-
μισθωτής υποχρεούται να αποδείξει πταίσμα του
μισθωτή.

Ελλείπει άλλης συμφωνίας, δικαίωμα μισθωτή
για αφαίρεση κατασκευασμάτων, για τα οποία
δεν προτιμά ή δεν μπορεί να ζητήσει τις δαπάνες.
ΕφΛαρ 74/12, σ. 282

Επί αιτήματος εκμισθωτή για προκαταβολή
από το μισθωτή της δαπάνης επαναφοράς μισθί-
ου στην προτέρα κατάσταση, ανάγκη προσδιορι-
σμού χωριστά κάθε μεταβολής.

Η καταβολή αποζημίωσης χρήσης, που δεν είναι
μίσθωμα, δεν επάγεται παράταση για αόριστο
χρόνο.

Μη δικαίωμα εκμισθωτή να αρνηθεί παραλαβή
του μισθίου λόγω έστω σοβαρών βλαβών, άλλως
υπερμερία του.

6μηνη παραγραφή (602 ΑΚ) των αξιώσεων εκμι-
σθωτή για αποζημίωση εκ φθορών και αυθαίρε-
των μεταβολών και όχι της συμβατικής αξίωσης
για άρση συμβατικών τοιούτων. ΕφΛαρ 131/12,
σ. 310

Υπερμερία μισθωτή στην καταβολή μισθώ-
ματος με παρέλευση της δήλης ημέρας, έστω κι
αν δεν χρησιμοποιεί το μίσθιο εξ ιδίων λόγων.

Μη ευθύνη εκμισθωτή αν ο μισθωτής γνώριζε το
ελάττωμα ή παρέλαβε ανεπιφύλακτα το μίσθιο εν
γνώσει αυτού.

Μίσθωση ψυκτικών θαλάμων. Αβασιμότητα
ένστασης περί μη υποχρέωσης καταβολής μι-
σθώματος λόγω έλλειψης άδειας λειτουργίας
του μισθίου εξαιτίας μη συναίνεσης στην έκδοση
του εκμισθωτή, καθώς και αυτός ως νέος κήτωρ
δήλωσε ότι θέλει το μίσθιο για ιδιόχρηση και ο μι-
σθωτής συμφώνησε να το παραδώσει.

Η κατάθεση μισθωμάτων στο ΤΠΔ μπορεί να επιφέρει απόσβεση της οφειλής, αλλά δεν καταλύει τον ήδη γεννημένο λόγο απόδοσης του μισθίου. Επί επανειλημμένης δυστροπίας μη εφαρμογή του 661 εδ. α' ΚΠολΔ. ΕφΛαρ 95/12, σ. 494

Επί ελαττώματος του μισθίου, επιλεκτικό δικαίωμα μισθωτή, αντί για μείωση ή μη καταβολή μισθώματος, αποζημίωσης για μη εκτέλεση της σύμβασης.

Η έλλειψη εγκατάστασης αποτέφρωσης ή αδρανοποίησης ζωικών υπολειμμάτων του μισθίου σφαγείου συνιστά πραγματικό ελάττωμα, που καθιστά μη δυνατή τη λήψη άδειας λειτουργίας.

Τροποποίηση μισθωτηρίου κατά τον τύπο της μίσθωσης.

Εκμίσθωση από ΟΤΑ καταρτίζεται εγγράφως, κατόπιν τήρησης των νόμιμων όρων. ΕφΛαρ 165/12, σ. 532

Ο μισθωτής, επί παρακώλυσης της χρήσης του μισθίου, μπορεί να απαιτήσει, κατά τις γενικές δ/ξεις, εκτέλεση της σύμβασης ή αποζημίωση. Επί υπαίτιας αδυναμίας παροχής ισχύει η ειδική δ/ξη του 585 ΑΚ και αντί υπαναχώρησης δίνεται η καταγγελία.

Επί εκμίσθωσης του ίδιου πράγματος σε διαφορετικούς μισθωτές, μισθωτής καθίσταται ο προς ον παραδόθηκε, ενώ οι άλλοι έχουν δικαίωμα αποζημίωσης. ΕφΛαρ 199/12, σ. 556

Συμφωνία εν διαστάσει συζύγων περί παρμονής της συζύγου στην πρώην οικογενειακή στέγη του ενάγοντος για ορισμένο χρόνο, μετά τον οποίο, επί μη απόδοσής της, η συμφωνία θα επέχει θέση μίσθωσης με καταβολή μισθώματος ανάλογου με τη μισθωτική αξία. ΕφΛαρ 315/12, σ. 682

Ανακοπή μισθωτή κατά εκτέλεσης από τον υπερθεματιστή, με επίκληση της κατά το 614 ΑΚ και πριν την κατακύρωση γενομένης μίσθωσης, κατά το 933 ΚΠολΔ καθόσον ο μισθωτής φέρει την ιδιότητα του καθού η εκτέλεση.

Έγκυρη η μετά την κατάσχεση μίσθωση με έγγραφο βέβαιης χρονολογίας. Δυνατή η από τον υπερθεματιστή καταγγελία της σε 3μηνη αποκλειστική προθεσμία από τη μεταγραφή της περιλήψης της κατακυρωτικής έκθεσης και λύση μετά

δμνηνο από τη γνωστοποίηση στο μισθωτή.

Μη καταχρηστική η εκτέλεση, διότι κάθε υπερθεματιστής επιθυμεί το αποκτώμενο ακίνητο ελεύθερο από κάθε βάρος, παρεκτός του ότι πιθανολογείται ότι η ένδικη μίσθωση έχει συναφθεί προς καταστρατήγηση των δικαιωμάτων του νέου κτήτορα. ΜονΠρωτΛαρ 1261/12, σ. 795

Αναπροσαρμογή μισθώματος. ΔΤΚ μηνών Ιανουαρίου - Μαρτίου 2012, σ. 209, Απριλίου - Ιουνίου 2012, σ. 409, Ιουλίου - Σεπτεμβρίου 2012, σ. 617, Οκτωβρίου - Δεκεμβρίου 2012, σ. 829

ΜΙΣΘΩΣΗ ΑΓΡΟΥ

Βλ. Αγρομίσθωση

ΜΙΣΘΩΣΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Βλ. Εργασία

ΜΙΣΘΩΣΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ

Επί καταγγελίας εμπορικής μίσθωσης για ανοικοδόμηση, αποζημίωση μισθωτή ίση με 30 μισθώματα αν σε 6 μήνες από την απόδοση δεν αρχίσουν εργασίες θεμελίωσης και περαιτέρω αποζημίωση για αποκατάσταση κάθε αιτιώδους ζημίας.

Μη ευθύνη εκμισθωτών για μη ανοικοδόμηση, καθόσον μετά τη συνένωση του οικοπέδου τους, επί του οποίου το μίσθιο, με όμορο οικόπεδο προσέκρουσαν σε υπαίτια αντισυμβατική συμπεριφορά του καταστάτος συγκυρίου κατά το μείζον ποσοστό. ΕφΛαρ 161/12, σ. 329

Μετά την ισχύ του ν. 2741/99, αν ο εκμισθωτής δεν ζητήσει απόδοση του μισθίου σε 9 μήνες από τη λήξη της μίσθωσης λόγω παρόδου 12ετίας, αυτή θεωρείται ότι έχει παραταθεί για 4 ακόμη έτη από τη λήξη (και όχι από την πάροδο των 9 μηνών), οπότε λήγει ή καθίσταται αορίστου χρόνου, μη προστατευόμενη.

Επί ανανέωσης εμπορικής μίσθωσης για ορισμένο ή αόριστο χρόνο, λήξη της με πάροδο του χρόνου ή καταγγελία ασκούμενη και με αγωγή, εκτός αν καταρτίσθηκε νέα αυτοτελής μίσθωση, ανεξάρτητη της προηγούμενης. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479 Βλ. και Μίσθωση

ΜΙΣΘΩΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Βλ. Εργασία

ΜΙΣΘΩΣΗ ΕΡΓΟΥ

Επί σύμβασης έργου ΟΤΑ με απευθείας ανάθεση χωρίς τήρηση των νόμιμων προϋποθέσεων, αναγκαία μεία στην αγωγή του εργολάβου με την οποία ζητά ευθέως τον πλουτισμό του ΟΤΑ των περιστατικών ακυρότητας της σύμβασης, ενώ επί σώρευσης κατά δικονομική επικοινωνία αρκεί απλή επίκληση της ακυρότητας. Αποκαταστατέα η αξία των υλικών και η αμοιβή, όχι όμως και ο ΦΠΑ εφόσον δεν εκδόθηκαν τιμολόγια. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Στοιχεία αγωγής αμοιβής εκ σύμβασης έργου με δημοτική επιχείρηση. ΕφΛαρ 365/11, σ. 84

Ρύθμιση ευθύνης εργολάβου για ελαττώματα ειδικά στον ΑΚ και μη εφαρμογή των γενικών διατάξεων των 374 επ. ΑΚ, με αποτέλεσμα ο εργοδότης να έχει δικαίωμα υπαναχώρησης ή μείωσης αμοιβής ή αποζημίωσης, όχι όμως και την ένσταση μη εκπληρωθέντος συναλλάγματος για μη καταβολή εργολαβικής αμοιβής, εκτός αν τα ελαττώματα καθιστούν το έργο διαφορετικό από το συμφωνηθέν. ΕφΛαρ 377/11, σ. 101, ΕφΛαρ 210/12, σ. 348

Σύμβαση ανόρυξης γεώτρησης ορισμένου βάθους με συγκεκριμένη απόδοση κυβικών νερού ανά ώρα. Πραγματικό ελάττωμα και έλλειψη ιδιότητας, διότι η γεώτρηση παρουσιάζει απόκλιση και αντλεί λιγότερα των συμφωνηθέντων κυβικά νερού, που επαρκούν όμως για το πότισμα του αγρού. Κρίση ότι το έργο δεν είναι διαφορετικό από το συμφωνηθέν και ο εργολάβος δικαιούται αμοιβής. ΕφΛαρ 210/12, σ. 348

Στοιχεία αγωγής εργολαβικής αμοιβής και επί αμοιβής κατά μονάδα εργασίας.

Μη αναγκαίο στοιχείο το ποίος χορήγησε την ύλη, καθόσον ο ερμηνευτικός κανόνας του 683 ΑΚ εφαρμόζεται μόνον επί κατασκευής έργου μη υφισταμένου, και όχι επί εργασιών σε υφιστάμενο οικοδόμημα.

Μη αναγκαίο στοιχείο ο χρόνος καταβολής της αμοιβής, που, ελλείψει συμφωνίας, είναι ο της παράδοσης του έργου. ΕφΛαρ 102/12, σ. 500

Μη υπερημερία εργολάβου επί καθυστέρησης παράδοσης διηρημένων ιδιοκτησιών, οφειλόμενης σε εκτέλεση πρόσθετων εργασιών.

Υπερημερία εργοδότη, που καίτοι κλήθηκε δεν παρέλαβε τις ιδιοκτησίες, διότι ναι μεν δεν υποχρεούται να παραλάβει ελαττωματικό έργο, αλλά, ενόψει επουσιωδών ελαττωμάτων, η άρνησή του αντίκειται στην καλή πίστη. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Κακοτεχνίες οικοδομής λόγω των οποίων έπρεπε να γίνει κατεδάφιση της πλάκας του δευτέρου ορόφου, λόγω κινδύνου κατάρρευσης και προβλήματος στην ασφάλεια εκ κακής σκυροδέτησης εξ αποκλειστικής υπαιτιότητας του εργολάβου.

Αβασιμότητα ισχυρισμού εργολάβου ότι οι κακοτεχνίες οφείλονται σε έγκυση υγρού στο σκυρόδεμα, καθόσον στην πραγματογνωμοσύνη δεν αναφέρεται ως πιθανή τέτοια αιτία. ΕφΛαρ 345/12, σ. 707

ΜΙΣΘΩΣΗ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΙΚΗ

Στη χρηματοδοτική μίσθωση η εκμισθώτρια εταιρία συνήθως αγοράζει τον εξοπλισμό χάριν του μισθωτή, καθιστάμενη κυρία αυτού χωρίς να έχει την κατοχή. Αποτελεί μική σύμβαση παραλλαγμένης μίσθωσης, εντολής και εκχώρησης, με την οποία η εκμισθώτρια εκχωρεί τις εκ της πώλησης απαιτήσεις κατά του προμηθευτή στο μισθωτή.

Ποινική ρήτρα ο συμβατικός όρος ότι για κάθε καθυστέρηση καταβολής μισθωμάτων η εκμισθώτρια δικαιούται σωρευτικά τα μελλοντικά τοιούτα και παραλαβή του μισθίου. Μη καταχρηστικότητα εφόσον η εκμισθώτρια αφαιρεί την αξία του πράγματος από την απαίτησή της.

Νόμιμος συμβατικός όρος καταλογισμού από την εκμισθώτρια των καταβολών σε κονδύλια που η ίδια επιλέγει. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Με τη χρηματοδοτική μίσθωση η εκμισθώτρια ΑΕ παραχωρεί έναντι μισθώματος τη χρήση πράγματος στο μισθωτή, παρέχοντάς του το δικαίωμα ανανέωσης για ορισμένο χρόνο ή αγοράς, και πριν τη λήξη της μίσθωσης, η διάρκεια της οποίας επί κινητών δεν μπορεί να είναι μικρότερη των 3 ετών.

Από την καταχώριση της μίσθωσης κινητού στα βιβλία των οικείων πρωτοδικείων τα συμβατικά δικαιώματα του μισθωτή αντιτάσσονται κατά τρίτων, που δεν μπορούν ως τη λήξη να αποκτήσουν εμπράγματο δικαίωμα στο πράγμα.

Επί λήξης της μίσθωσης με πτώχευση του μισθωτή, αναζήτηση του πράγματος με αγωγή νομής ή διεκδικητική κατά του συνδίκου. Εφλαρ 252/12, σ. 585

ΜΙΣΘΩΤΟΙ

Βλ. Εργασία

ΝΑΥΑΓΙΟ

Αφάνεια εξαφανισθέντος σε ναυάγιο. ΜονΠρωτΛαρ 588/11, σ. 379

NOMH

Επί διεκδικητικής αγωγής αξίωση μόνο του νομέα (και όχι του κατόχου) για αποζημίωση λόγω δαπανών.

Επί επωφελούς δαπάνης ο νομέας δικαιούται, ανεξάρτητα από καλή ή κακή πίστη και το χρόνο επίδοσης της αγωγής, κατά τον αδικ. πλουτισμό μόνο την αξία των υλικών, αν αύξησαν την αξία του οικοπέδου, και όχι την ωφέλεια για προσωπική εργασία ή τη δαπάνη εργάτη.

Στοιχεία ένστασης επίσχεσης λόγω επωφελών δαπανών, που είναι δαπάνες επί του πράγματος και όχι για απόκτησή του. Εφλαρ 416/11, σ. 109

Επί αγωγής αποζημίωσης λόγω παράνομης και υπαίτιας αφαίρεσης της νομής ακινήτου, ανάγκη μνείας των ενεργειών αποβολής και του τρόπου με τον οποίο ο εναγόμενος τελεί σε αδυναμία να το αποδώσει. Εφλαρ 32/12, σ. 158

Εφόσον ο υιοθετηθείς δεν είναι κληρονόμος του φυσικού αδελφού του, μη προσμέτρηση του χρόνου νομής του τελευταίου, ως μη δικαιοπαρόχου του θετού. Εφλαρ 530/11, σ. 211

Μη προϋπόθεση κτήσης νομής με καθολική διαδοχή η μεταγραφή αποδοχής κληρονομίας. Εφλαρ 179/12, σ. 336

Μη αντιποίηση νομής εφόσον ο μισθωτής κατά ευλογοφανή τρόπο επικαλείται μη λήξη της μίσθωσης. ΕιρΛαρ 48/12, σ. 382

Επί συγκληρονόμου που κατοικεί μακριά από τα κληρονομιά ακίνητα και αδυνατεί να ασκεί φυσική εξουσία, ο νομέας συγκληρονόμος τεκμαίρεται ότι νέμεται και για λ/σμό αυτού.

Στοιχεία ένστασης επίσχεσης καλόπιστου νομέα για επωφελείς δαπάνες για το πριν την επίδοση της αγωγής διάστημα, εφόσον σώζεται η αύξηση. Εφλαρ 20/12, σ. 446

Μη μεταβολή με τον αναδασμό της ιδιότητας του κλήρου και της νομικής προστασίας του, όπως της πλασματικής νομής. Εφλαρ 196/12, σ. 550

Επί καταγγελίας χρηματοδοτικής μίσθωσης, αναζήτηση του πράγματος και με αγωγή νομής. Εφλαρ 252/12, σ. 585

Επί λήξης ή λύσης χρησιδανείου, ο χρήστης μπορεί να ασκήσει και αγωγή νομής. Εφλαρ 175/12, σ. 641

Νομή αγρού με πράξεις που προσιδιάζουν στη φύση του με επιβλεψη και καλλιέργεια. Εφλαρ 385/12, σ. 742

ΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Εις ολόκληρον ευθύνη νπ και αντιπροσωπευτικών οργάνων. Εφλαρ 57/12, σ. 273

Καταγγελία μίσθωσης από νπ με απόφαση του ΔΣ και εξουσιοδότηση στον Πρόεδρο ή τρίτο. ΕιρΛαρ 48/12, σ. 382

Αμφισβήτηση του κύρους σύμβασης ελλείψει νόμιμης εκπροσώπησης νπ. Εφλαρ 160/12, σ. 619

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ (ΠολΔικ)

Η ανακοπή κατά πίνακα κατάταξης για εσφαλμένη αφαίρεση εξόδων δικ. επιμελητή απευθύνεται κατ' αυτού, ενώ αν αμφισβητείται το αν οι πράξεις εκτέλεσης έγιναν για το συμφέρον όλων των δανειστών, νομιμοποιείται παθητικά μόνο ο επισπεύδων. Ανακόπτων μπορεί να είναι αναγγελθείς δανειστής ή ο καθού η εκτέλεση. Εφλαρ 52/11, σ. 22, Εφλαρ 103/12, σ. 505

Επί εκτέλεσης έργου από φορέα του δημόσιου τομέα, η δαπάνη μετατόπισης δικτύου της ΔΕΗ βαρύνει το φορέα, που νομιμοποιείται παθητικά εφόσον η ανάγκη προέκυψε λόγω του έργου.

Εφλαρ 345/11, σ. 69

Επί αίτησης υπαγωγής σε συνδιαλλαγή απαράδεκτο, ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης, αίτημα λήψης ασφ. μέτρων υπέρ των μη διαδίκων εγγυητών του αιτούντος. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Επί ευθύνης του ΔΣ της ΑΕ για παραλείψεις ή ψευδείς δηλώσεις στον ισολογισμό, άσκηση εταιρικής αγωγής και όχι ατομικής. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Επί αγωγής ακύρωσης αποδοχής κληρονομίας εναγόμενος μπορεί να είναι και ο δανειστής της κληρονομίας. Εφλαρ 549/11, σ. 217

Δικαιούχος αποζημίωσης εξ ακάλυπτης επιταγής λόγω αδικοπραξίας είναι κάθε υπογραφέας που την πλήρωσε. Εφλαρ 57/12, σ. 273

Επί θανάτου αλλοδαπού από τροχαίο ατύχημα στην Ελλάδα, εφαρμογή του ελληνικού δικαίου για τη νομιμοποίηση των αιτούντων χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης. Εφλαρ 113/12, σ. 303, Εφλαρ 19/12, σ. 445

Η αγωγή απόδοσης χρησιδανεισθέντος κοινού πράγματος δεν μπορεί να ασκηθεί από τον μη διαθέτοντα την πλειοψηφία των μεριδίων κοινών. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375

Ορθή εναγωγή των μελών του μη νόμιμου ΔΣ, διότι μεταξύ κάποιων εξ αυτών και της ΑΕ φέρεται ότι καταρτίστηκαν συμβάσεις, αλλά και διότι η ΑΕ δεν νομιμοποιείται να τους υποκαταστήσει σε αυτή τη δική.

Η αγωγή ακυρότητας συμβάσεων ΑΕ εκπροσωπηθείσας από ακύρως εκλεγέν ΔΣ πρέπει να στρέφεται και εναντίον του αντισυμβαλλομένου της. Εφλαρ 160/12, σ. 619

Διεκδικητική ανακοπή τρίτου κατά επισπεύδοντος δανειστή και οφειλέτη ως αναγκαίων ομοδίκων. Εφλαρ 174/12, σ. 637

Επί αρνητικής αγωγής κυριότητας, εναγόμενος είναι κάθε διαταράσσων, εφόσον αντιποιείται εμπράγματο ή ενοχικό δικαίωμα, καθώς και εκείνος που, χωρίς αντιποίηση, από τη βούλησή του εξαρτάται η διατήρηση της βλαπτικής κατάστασης.

Επί μεταβίβασης του διαταράσσοντος ακινήτου εναγόμενος είναι ο νέος κύριος, έστω κι αν η δι-

αταρακτική εγκατάσταση έγινε από τον προηγούμενο. Εφλαρ 372/12, σ. 727

Αοριστία αγωγής ως προς τη νομιμοποίηση, διότι δεν προκύπτει ο δικαιούχος της αξίωσης. ΠολΠρωτΛαρ 53/12, σ. 767

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

Οι διαφορές από σύμβαση προμήθειας ιατρικών υλικών σε δημόσιο νοσοκομείο, για την οποία δεν τηρήθηκε ο νόμιμος τύπος, υπάγονται στα πολιτικά δικαστήρια. Εφλαρ 123/12, σ. 515

Μονάδες και Κέντρα Ψυχικής Υγείας. Ίδρυση και λειτουργία οικοτροφείου ως μονάδα ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης. Κρίση ότι αυτό δεν είχε νοσοκομειακό χαρακτήρα, αφού δεν είχε τις νόμιμες προϋποθέσεις και άδειες και η εργαζόμενη δεν δικαιούται ειδικό νοσοκομειακό επίδομα. Εφλαρ 159/12, σ. 524

Αίτηση αναστολής απόφασης νοσοκομείου επί τεχνικής αξιολόγησης προσφορών διαγωνισμού. ΔιοικΕφλαρ(Συμβ) 44/12, σ. 613

Διαγωνισμός για διαχείριση νοσοκομειακών αποβλήτων. ΔιοικΕφλαρ(Συμβ) 6/12, σ. 812

Βλ. και Διαγωνισμός (Διοικ), Δίκαιο ευρωπαϊκό, Δίκη-Δικονομία (Διοικ)

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΑΔΕΙΑ

Αίτηση αναστολής εκτέλεσης οικοδομικής άδειας. ΔιοικΕφλαρ(Συμβ) 41/12, σ. 611

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΑ

Βλ. Εργασία, Νοσοκομείο

ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ

Βλ. Αγροτικοί συνεταιρισμοί

ΟΜΟΔΙΚΙΑ (ΠολΔικ)

Επί παυλιανής αγωγής αναγκαστική ομοδικία των εναγομένων. Εφλαρ 336/11, σ. 53

Αν κατά τη συζήτηση δεν εμφανισθεί ο εκκαλών, ούτε ο εφεσίβλητος που τελεί σε απλή ομοδικία με τους λοιπούς παριστάμενους εφεσίβλητους, η συζήτηση μεταξύ αυτών ματαιώνεται. Εφλαρ 348/11, σ. 72

Επί ομοδικίας η υλική αρμοδιότητα επί διαφορών νομής και κυριότητας καθορίζεται από το αιτούμενο υπό κάθε ενάγοντος ή από κάθε εναγόμενο. ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Κάλυψη από δεδικασμένο της καταχρηστικής ένστασης συνυπαισιότητας του παθόντος στον τραυματισμό του, ως προς τον ενιστάμενο αλλά και τον ομόδικό του που καίτοι μπορούσε δεν την πρότεινε. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Μη ομοδικία επί διαζευκτικής ή επικουρικής εναγωγής καθόσον οι ενάγοντες ή εναγόμενοι δεν είναι κοινωνοί της ίδιας απαίτησης ή υποχρέωσης. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Επί διεκδικητικής ανακοπής τρίτου αναγκαστική ομοδικία επισπεύδοντος δανειστή και οφειλέτη. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

Αναγκαστική ομοδικία του καθ' υπέρβαση της πληρεξουσιότητας ενεργήσαντος αντιπροσώπου και του τρίτου αντισυμβαλλομένου επί αγωγής αναγνώρισης ακυρότητας της μεταξύ τους σύμβασης.

Ο απολειπόμενος αναγκαίος ομόδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους, διό η εκδιδόμενη απόφαση είναι κατ' αντιμωλία ως προς όλους τους ομόδικους.

Η άσκηση ενδίκων μέσων από αναγκαίο ομόδικο έχει αποτέλεσμα και ως προς τους λοιπούς. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

Μη οριστική η εκκαλουμένη ως προς το κεφάλαιο που κήρυξε απαράδεκτη τη συζήτηση ανακοπής ως προς μερικούς απλούς ομόδικους. Παραδεκτή η έφεση των λοιπών ομόδικων, ως προς τους οποίους η ανακοπή απορρίφθηκε και η εκκαλουμένη είναι οριστική. ΕφΛαρ 346/12, σ. 711

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΤΟΠΙΚΗΣ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Αγωγή εργολάβου κατά ΟΤΑ εκ μη έγκυρης σύμβασης έργου κατά τον αδικ. πλουτισμό. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Με την 36§3 ν. 2800/00 και το 141 ν. 3463/06, η αστική ευθύνη των αιρετών οργάνων ΟΤΑ περιορίζεται μόνο σε υποχρέωση αποζημίωσης των ΟΤΑ για θετική ζημία από δόλο ή βαριά αμέλεια,

δίχως ατομική ευθύνη για ζημία τρίτων. ΕφΛαρ 388/11, σ. 105

Πλαίσια και διαφημίσεις σε δημοτικούς, κοινοτικούς ή κοινόχρηστους χώρους που δεν καθορίστηκαν από τον ΟΤΑ, ή στα οποία δεν αναγράφονται το ονοματεπώνυμο και διεύθυνση του διαφημιστή ή διαφημιζομένου και ο αριθμός αδείας, θεωρούνται ρύποι και απομακρύνονται άμεσα. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 15/12, σ. 390

Προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα υπαλλήλων ΟΤΑ. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 49/12, σ. 403

Κοινόχρηστα πράγματα οι δρόμοι, που, εφόσον δεν ανήκουν σε ΟΤΑ ή ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά, ανήκουν στο Δημόσιο. ΕφΛαρ 163/12, σ. 528

Εκμίσθωση από ΟΤΑ καταρτίζεται εγγράφως, κατόπιν δημοπρασίας και τήρησης των λοιπών νόμιμων όρων. ΕφΛαρ 165/12, σ. 532

Βλ. και Αιγιαλός, Δημόσια κτήματα, Δημόσιο

ΟΡΟΦΟΚΤΗΣΙΑ

Προσδιορισμός κοινόχρηστων μερών με σύσταση οροφокτησίας, άλλως από αναγκαστικού δικαίου δ/ξεις, ομοίως δε και όταν η σύσταση αντιτίθεται σε πολεοδομικές δ/ξεις που προβλέπουν ακυρότητα, όπως το 1§5 ν. 960/79 κατά το οποίο επί οικοδομής με πιλοτή με χώρους στάθμευσης, αυτοί είναι κοινόχρηστοι και ανεπίδεκτοι διαιρεμένης ιδιοκτησίας.

Έγκυρη συμφωνία ότι χώροι στάθμευσης πιλοτής θα ανήκουν κατ' αποκλειστική χρήση σε διηρημένη ιδιοκτησία ως δουλεία χωρίς να είναι πραγματική δουλεία. Δεσμευτικότητα για συμβληθέντες και διαδόχους, ενώ η μεταβίβαση χωριστής ιδιοκτησίας περιλαμβάνει και το παρεπόμενο δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης του χώρου στάθμευσης. Ο όρος παράρτημα (για θέσεις στάθμευσης) που αναγράφεται σε συμβόλαια δεν γίνεται με την έννοια του 956 ΑΚ, αφού ακίνητο δεν μπορεί να αποτελεί παράρτημα ακινήτου. ΕφΛαρ 513/10, σ. 15

Όρος κανονισμού πολυκατοικίας, που δεσμεύει συμβαλλόμενους και διαδόχους και προβλέπει ορισμένη χρήση διηρημένων ιδιοκτησιών, έχει χαρακτήρα δουλείας και ο εκμισθώσας κύριος για απαγορευόμενη χρήση οφείλει να άρει

την προσβολή, καίτοι η μίσθωση είναι έγκυρη και ανεξάρτητα αν ο μισθωτής προσχώρησε στον κανονισμό. ΕφΛαρ 164/12, σ. 168

Συμβολαιογραφική σύσταση χωριστής ιδιοκτησίας δίχως πανηγυρικές εκφράσεις ή με δ/ξη τελευταίας βούλησης.

Ο προς ον η μεταβίβαση διηρημένης ιδιοκτησίας αποκτά συγκυριότητα στο έδαφος, κατά ιδανικό ποσοστό, που αν δεν καθορίζεται συμβατικά, προσδιορίζεται δικαστικά.

Δημιουργία αυτόματα χωριστής ιδιοκτησίας και όταν ο κύριος ολόκληρης οικίας εκποιεί ορόφους ή διαμερίσματα, χωρίς ανάγκη κατάρτισης ιδιαίτερης σύμβασης γι' αυτήν, ούτε διπλής μεταγραφής.

Αντικείμενο οριζόντιας ιδιοκτησίας μόνο όροφοι και διαμερίσματα ως και υπόγεια και δωμάτια υπό τη στέγη. ΕφΛαρ 71/12, σ. 278

Ελλείπει συμφωνίας, δικαίωμα οροφокτητών σε απόλυτη χρήση, επισκευές και μεταβολές των κοινοχρήστων, εφόσον δεν παραβιάζουν τη χρήση των λοιπών και τον προορισμό. Αν η βελτίωση αφορά μερικούς πρέπει να μην καθιστά χειρότερη τη θέση των λοιπών. Ισχυρές οι μεταβολές κοινοχρήστων, έστω κι αν αντιτίθενται σε αναγκαστικές πολεοδομικές δ/ξεις που επάγονται διοικ. κυρώσεις.

Συμφωνία οροφокτητών για αποκλειστική χρήση κοινόχρηστου χώρου δίχως συμβολαιογραφικό τύπο και μεταγραφή δεσμεύει μόνο τους συμβληθέντες. ΕφΛαρ 97/12, σ. 297

Δυνατή συμφωνία με τη σύσταση οροφокτησίας ότι κοινόκτητο κατά νόμο μέρος καθίσταται αντικείμενο χωριστής ιδιοκτησίας, εκτός αν απαγορεύεται με άλλο νόμο με ποινή ακυρότητας.

Η βεράντα μπορεί να καταστεί αντικείμενο χωριστής ιδιοκτησίας, άλλως είναι κοινόκτητη. Αν εξ αυτής παραβιάσσεται η χρήση του κάτω από αυτή διαμερίσματος, ο κύριός της υποχρεούται σε επισκευή, έστω κι αν οφείλεται σε ελαττωματική κατασκευή από τον εργολάβο.

Εισροή νερού και υγρασία στην οροφή διαμερίσματος του ενάγοντος, οφειλόμενη σε ρωγμές στη βεράντα του διαμερίσματος του εναγομένου. ΕφΛαρ 94/12, σ. 487

Εσφαλμένος χαρακτηρισμός σε συμβόλαια

της παραχώρησης αποκλειστικής χρήσης χώρων στάθμευσης πιλοτής ως σύσταση πραγματικής δουλείας.

Άκυρη η άνω παραχώρηση σε ιδιοκτήτες αποθηκών του υπογείου, που αποτελούν βοηθητικούς χώρους χωρίς αυτοτελή λειτουργικότητα, με αδυναμία εξασφάλισης θέσεων στάθμευσης των ιδιοκτητών διαμερισμάτων.

Καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος των εναγόντων, που προσχώρησαν στη σύσταση, εξουσιοδότησαν τους οικοπεδούχους και τον εργολάβο να παραχωρήσουν την αποκλειστική χρήση των άνω χώρων στους εναγόμενους, που στάθμευαν αδιαμαρτύρητα επί πολλά έτη, ενώ εξασφαλιστήκαν για τους ενάγοντες θέσεις στάθμευσης στην πολυκατοικία. ΕφΛαρ 236/12, σ. 578

ΟΧΛΗΣΗ

Νόμιμο παρεπόμενο αίτημα επίδικασης τόκων μόνο για το από την επίδοση της αγωγής και επέκεινα διάστημα, εκτός αν ο ενάγων επικαλείται προγενέστερη όχληση. ΕφΛαρ 351/11, σ. 79, ΕφΛαρ 27/12, σ. 155

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ (Αστ-Πολ)

Επί παράνομης κτήσης της νομής, 5ετής παραγραφή αξίωσης του κυρίου για αποζημίωση κατά τις περί αδικοπραγιών δ/ξεις. Αν επήλθε και ωφέλεια του αδικοπραγήσαντος, τότε υφίσταται αξίωση αδικ. πλουτισμού υποκείμενη σε 20ετή παραγραφή. ΕφΛαρ 32/12, σ. 158

6μηνη παραγραφή δικαιώματος ακύρωσης αποδοχής κληρονομίας λόγω πλάνης. ΕφΛαρ 549/11, σ. 217

6μηνη παραγραφή της αξίωσης αποζημίωσης εκμισθωτή εκ φθορών και αυθαίρετων μεταβολών και όχι της συμβατικής αξίωσης για άρση συμβατικών τοιούτων. ΕφΛαρ 131/12, σ. 310

Επί διατάραξης της κυριότητας με περιοδικά επαναλαμβανόμενες πράξεις, κάθε μία αποτελεί χωριστή διατάραξη μετά την οποία αρχίζει νέα παραγραφή. ΕφΛαρ 372/12, σ. 727

Επιμήκυνση σε 20ετή της παραγραφής αξίωσης επιδικαζόμενης με δ/γή πληρωμής αφότου αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου.

6μηνη παραγραφή των αγωγών του κομιστή κατά των υπόχρεων εξ επιταγής από τη λήξη της προθεσμίας προς εμφάνιση και επί μεταχρονολογημένης από την αναγραφόμενη ημερομηνία έκδοσης.

Αναστολή και διακοπή της παραγραφής κατά τις διατάξεις των 255 έως 270 ΑΚ, αλλά και κατά το 634 ΚΠολΔ.

Η δικ. μεσεγγύηση της επιταγής εις χείρας τρίτου δεν επάγεται αναστολή ή διακοπή παραγραφής της αξίωσης, ούτε συνιστά αντικειμενική αδυναμία για διενέργεια διαδικαστικής πράξης διακοπτικής της παραγραφής. ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

Βλ. και Προθεσμίες

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ

Βλ. Αγροτικοί συνεταιρισμοί

ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ (ΠολΔικ)

Μη νόμιμη παραίτηση ενάγοντος από μελλοντικές αξιώσεις, υπογραφέας για λ/σμό του από δικηγόρο άνευ σχετικής εντολής. ΕφΛαρ 315/12, σ. 682

Παραίτηση από το δικόγραφο αγωγής ελευθέρως, εκτός αν θίγονται δικαιώματα τρίτων οπότε απαιτείται σύμπραξή τους. Η δήλωση του ενάγοντος στο ακροατήριο ότι «δεν εισάγει την αγωγή προς συζήτηση» ως προς κάποιο διάδικο δεν συνιστά παραίτηση από το δικόγραφο, αλλά μη συμμετοχή του στη συζήτηση για αυτόν. ΕφΛαρ 326/12, σ. 685

ΠΑΡΑΛΙΑ

Βλ. Αιγιαλός

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ο όρος παράρτημα (για θέσεις πάρκινγκ) που αναγράφεται σε συμβόλαια δεν γίνεται με την έννοια του 956 ΑΚ, αφού ακίνητο δεν μπορεί να αποτελεί παράρτημα ακινήτου. ΕφΛαρ 513/10, σ. 15

ΠΑΡΑΧΩΡΗΤΗΡΙΟ

Επί αναδασμού γενόμενου μετά την 1.9.77,

μετά τη μεταγραφή των παραχωρητηρίων αποκλείεται διόρθωση ή ακύρωση, εφόσον θίγονται νομίμως κτηθέντα δικαιώματα τρίτων ή παρήλθε 3ετία, πλην αντιγραφικών σφαλμάτων. ΕφΛαρ 196/12, σ. 550

Επί θανάτου του δικαιούχου αποκατάστασης αστού πρόσφυγα πριν την έκδοση παραχωρητηρίου, η αρξάμενη διαδικασία συνεχίζεται υπέρ των λοιπών δικαιούχων μελών της οικογενείας του, επ' ονόματι των οποίων πρέπει να εκδοθεί αυτό, άλλως το εκδοθέν στο όνομα του αποβιώσαντος εξομοιούται με μη εκδοθέν και ανακαλείται. ΕφΛαρ 262/12, σ. 593

Βλ. και Αναδασμός, Κυριότητα, Πρόσφυγες

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΔιοικΔικ)

Παρέμβαση επιλεγέντος σε θέση τεχνικού προσωπικού σχολής ΤΕΙ επί αίτησης ακύρωσης της απόφασης επιλογής του. ΔιοικΕφΛαρ 170/12, σ. 607

Επί αίτησης αναστολής εκτέλεσης οικοδομικής άδειας, παρέμβαση δικαιούχων αυτής. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 41/12, σ. 611

Βλ. και Δίκη-Δικονομία (Διοικ)

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΠολΔικ)

Επί αίτησης υπαγωγής σε συνδιαλλαγή κατά την εκουσία δικαιοδοσία, άσκηση παρέμβασης και με προφορική δήλωση στα πρακτικά. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Έννομο συμφέρον συγκυρίου χρησιδανεισθέντος ακινήτου προς άσκηση παρέμβασης υπέρ της χρησάμενης εναγόμενης ΟΕ, αφού δεσμεύεται από το δεδικασμένο και την εκτελεστότητα της απόφασης. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375

Παρέμβαση το πρώτον στο Εφετείο από τρίτο, που δεν προσέλαβε την ιδιότητα διαδίκου. ΕφΛαρ 199/12, σ. 556

Στην εκουσία δικαιοδοσία μη απαράδεκτη έφεση επί μη απεύθυνσής της κατά του πρωτοδικώς κυρίως παρεμβάντος, αφού μπορεί να διαταχθεί κλήτευσή του. ΕφΛαρ 412/12, σ. 762

ΠΑΡΚΙΝΓΚ

Βλ. Οροφοκτησία, Παραρτήματα

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Προσβολή προσωπικότητας η παράνομη παραβίαση του περιβάλλοντος, όπως εκ λειτουργίας σφαγείων κατά παράβαση του νόμου, με συνέπεια ρύπανση περιβάλλοντος και κίνδυνο υγείας των κατοίκων.

Μη καταχρηστική άσκηση δικαιώματος και μη συντρέχον πταίσμα των εναγόντων, που ενώ γνώριζαν ότι τα σφαγεία λειτουργούν παράνομα, ανήγειραν οικία στην περιοχή, καθόσον η προσβολή περιβαλλοντικών αγαθών συνιστά προσβολή της ανθρωπίνης ζωής και υγείας, που είναι υπέρτερα της οικονομικής ωφέλειας. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92

ΠΙΛΟΤΗ

Βλ. Οροφοκτησία

ΠΛΑΝΗ

Απόσβεση δικαιώματος ακύρωσης δικαιοπραξίας λόγω πλάνης μετά 2 έτη, εκτός αν η πλάνη συνεχίστηκε, οπότε η προθεσμία αρχίζει αφότου παρήλθε η δημιουργός της ελαττωματικής βούλησης κατάσταση. ΕφΛαρ 164/12, σ. 168

Προσβολή πλασματικής αποδοχής κληρονομίας από τον κληρονόμο λόγω πλάνης. Μη ουσιώδης η πλάνη ως προς το ενεργητικό ή παθητικό της κληρονομίας. Διάσταση βούλησης και δήλωσης λόγω άγνοιας ή εσφαλμένης γνώσης των όψεων αποδοχής της κληρονομίας. ΕφΛαρ 549/11, σ. 217

ΠΛΑΣΤΟΤΗΤΑ (ΠολΔικ)

Αντισυμβατική συμπλήρωση και όχι πλαστογραφία η αθέτηση της συμφωνίας συμπλήρωσης λευκής επιταγής.

Η πλαστογραφία που αποδίδεται σε πρόσωπο προτείνεται σε κάθε στάση της δίκης με κύρια ή παρεμπόππουσα αγωγή ή τις προτάσεις ή, επί μη υποχρεωτικής υποβολής τους, και προφορικά.

Υποχρεωτική, με ποινή απαραδέκτου, προσκόμιση των αποδεικτικών εγγράφων και μνεία των μαρτύρων όταν η πλαστότητα προβάλλεται κατ' ένσταση ή με παρεμπόππουσα αγωγή και όχι με κύρια αγωγή ή ανακοπή. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460

Ένσταση πλαστότητας εγγράφου ως προς το περιεχόμενο, που παραδόθηκε στον εναγό-

μενο υπογεγραμμένο πλην όμως λευκό, με την εξουσία να το συμπληρώσει με διαφορετικό περιεχόμενο. Επιτρεπτή προσβολή αυτής με την προσθήκη, εφόσον το έγγραφο προσκομίστηκε κατά τη συζήτηση και δεν υπήρχε στάδιο να προταθεί νωρίτερα. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

Αδικ. πλουτισμός του λαβόντος ποσό για εγκατάλειψη πλειοδοσίας. ΕφΛαρ 395/12, σ. 757
Βλ. και Ανακοπή, Εκτέλεση, Κατάσχεση

ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΤΗΤΑ (Αστ - Πολ)

Αυτεπάγγελτη έρευνα σε κάθε στάση της δίκης της ύπαρξης εντολής στο δικηγόρο για παραίτηση από μελλοντικές αξιώσεις. ΕφΛαρ 315/12, σ. 682

Ακυρότητα δωρεάς, λόγω υπέρβασης υπό του αντιπροσώπου της χορηγηθείσας από το δωρητή πληρεξουσιότητας. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

ΠΟΙΜΝΙΟ

Παράσυρση ποιμνίου από αυτ/το. ΕφΛαρ 9/12, σ. 234

ΠΟΙΝΙΚΗ ΡΗΤΡΑ

Η μισθωτική εγγυοδοσία διέπεται από τη συμφωνία των μερών, μπορεί δε να δοθεί ως ποινική ρήτρα, οπότε δυνατή συμφωνία κατάπτωσής της για κάθε παραβίαση, ανεξαρτήτως ζημίας. ΕφΛαρ 291/11, σ. 34

Ποινική ρήτρα ο συμβατικός όρος ότι για κάθε καθυστέρηση καταβολής μισθωμάτων η εκμισθωτρια leasing δικαιούται σωρευτικά καταβολή των μελλοντικών τοιούτων και παραλαβή του μισθίου. Κατάπτωση ποινής και χωρίς ζημία του δανειστή. Ο ζητών μείωση ποινής πρέπει να επικαλεσθεί περιστατικά που την καθιστούν υπέρμετρη. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Μείωση ποινής με (αντ)αγωγή, ένσταση ή ανακοπή. Η μη ζημία του δανειστή ή το μικρό μέγεθος δεν εμποδίζει κατάπτωσή της. Απαλλαγή οφειλέτη αν αποδείξει ότι η μη εκπλήρωση παροχής οφείλεται σε γεγονός για το οποίο δεν έχει ευθύνη.

Επί κύριας χρηματικής οφειλής, η συμφωνία ότι επί υπερημερίας του οφειλέτη θα καταβάλλεται, πλέον του θεμιτού τόκου, και πρόσθετο ποσό ως ποινική ρήτρα είναι άκυρη κατά το υπερβάλλον, διότι αποτελεί συγκάλυψη τοκογλυφίας. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Επί ποινικής ρήτρας δυνατή συμφωνία είτε ότι αυτή καλύπτει τη ζημία εκ μη προσήκουσας εκπλήρωσης και ο δανειστής μπορεί να αξιώσει σωρευτικά και περαιτέρω ή τη συνολική ζημία, είτε ότι η αποζημίωση περιορίζεται στη συμβατική ποινή. Αοριστία σωρευτικού αιτήματος για επιδίκαση ποινής και ζημίας, επί μη μνείας συμφωνίας. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Προσδιορισμός κοινοχρήστων μερών οροφокτησίας από αναγκαστικού δικαίου δ/ξεις, όταν η σύσταση αντιτίθενται σε πολεοδομικές που προβλέπουν ακυρότητα, όπως το 1§5 ν. 960/79 κατά το οποίο επί οικοδομής με πιλοτή με χώρους στάθμευσης, αυτοί είναι κοινόχρηστοι και ανεπίδεκτοι διαιρεμένης ιδιοκτησίας. ΕφΛαρ 513/10, σ. 15

Ακυρότητα κατάτμησης οικοπέδων με μεταβίβαση διαιρετών τμημάτων, αν τα νέα οικόπεδα δεν είναι άρτια.

Για να είναι τακτοποιήσιμο ένα οικόπεδο θα πρέπει ή να έχει το απαιτούμενο εμβαδόν αλλά όχι το απαιτούμενο πρόσωπο, ή να είναι καθ' όλα άρτιο αλλά να μη μπορεί να εγγραφεί σ' αυτό κάτωψη κτιρίου με ελάχιστη επιφάνεια 50 τμ και ελάχιστη πλευρά 5 μ.

Για απόκτηση ελάχιστου προσώπου οικοπέδου επιτρέπεται προσκύρωση οικοπέδου μη άρτιου κατ' εμβαδόν ή τμήματος οικοπέδου άρτιου και οικοδομήσιμου που δεν επιδέχεται τακτοποίηση, εφόσον η έλλειψη του ελάχιστου προσώπου του υπό τακτοποίηση οικοπέδου δεν οφείλεται σε υπαίτια κατάτμηση με δικαιοπραξία εν ζωή ή αιτία θανάτου μετά την έναρξη ισχύος του ν. 651/77.

Η προϋπόθεση της μη κατάτμησης τίθεται όχι για την προσκύρωση, αλλά για την τακτοποίηση. ΕφΛαρ 370/11, σ. 87

Επί προσκύρωσης μέρους του απαλλοτριούμενου συνυπόχρεοι για πληρωμή της αποζημίωσης είναι οι κατά το χρόνο του δικ. προσδιορισμού της ωφελούμενοι ιδιοκτήτες ακινήτων που αποκτούν πρόσωση σε κοινόχρηστο χώρο. ΠολΠρωτΛαρ 70/11, σ. 186

Η πράξη εφαρμογής ορίζει τα αφαιρούμενα από κάθε ιδιοκτησία τμήματα για εισφορά γης, τα μετατρεπόμενα σε χρηματική εισφορά και τα ρυμοτομούμενα για κοινόχρηστους χώρους. Τα μη άρτια κατά εμβαδόν οικόπεδα που δεν μπορούν να τακτοποιηθούν προσκυρώνονται σε γειτονικά ή συνενώνονται σε ενιαία.

Προσφυγή ιδιοκτήτη, που θεωρεί ότι το νέο ακίνητο που του δίνεται δεν είναι ισάξιο με το παλαιό, για τον καθορισμό της αξίας τους, σε 6 μήνες από την κύρωση της πράξης. ΕφΛαρ 3/12, σ. 223

Ισχυρές οι μεταβολές κοινοχρήστων μερών πολυκατοικίας έστω κι αν αντιτίθενται σε αναγκαστικές πολεοδομικές δ/ξεις, που επάγονται διοικ. κυρώσεις επί παραβίασής τους. ΕφΛαρ 97/12, σ. 297

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ (Ποιν)

Επί αδικήματος κατά ΑΕ ως πολιτικώς ενάγων παρίσταται μόνον αυτή, όχι και οι μέτοχοι, εκτός αν υπάρχει αυτοτελής αδικοπραξία και ως προς αυτούς.

Απαράδεκτη δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής αν δεν διαλαμβάνει το είδος της ζημίας. Υποβολή αντιρρήσεων κατ'νου κατά της παράστασης πολιτικής αγωγής στην προδικασία με σύνταξη έκθεσης στο γραμματέα της εισαγγελίας. ΣυμβΠλημΛαρ 548/12, σ. 820

ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗ (ΠολΔικ)

Μη ανάγκη πραγματογνωμοσύνης εφόσον υπάρχει πλήρης απόδειξη από τα λοιπά μέσα και η διενέργειά της είναι απρόσφορη, λόγω παρόδου πολλών ετών από την κατασκευή του έργου. ΕφΛαρ 342/11, σ. 63

Η δαπάνη εκ πραγματογνωμοσύνης υπολογίζεται στη δικ. δαπάνη. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Επί μη ύπαρξης κρίσης του Δικαστηρίου ότι υφίστανται ζητήματα χρήζοντα ιδιαίτερες γνώσεις

επιστήμης ή τέχνης, η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης απόκειται στη διακριτική ευχέρειά του. ΕφΛαρ 94/12, σ. 487

ΠΡΟΘΕΣΜΙΕΣ (Αστ - Πολ)

Ετήσια αποσβεστική προθεσμία του δικαιώματος ανάκλησης δωρεάς, ερευνώμενη αυτεπάγγελτα. ΕφΛαρ 232/11, σ. 30

2ετής προθεσμία απόσβεσης του δικαιώματος ακύρωσης δικαιοπραξίας λόγω πλάνης και απάτης.

Το απαράγραπτο των ενστάσεων δεν εφαρμόζεται και επί αποσβεστικής προθεσμίας, που λαμβάνεται αυτεπάγγελα. ΕφΛαρ 164/12, σ. 168

4μηνια αποσβεστική προθεσμία αποποίησης κληρονομίας. ΕφΛαρ 549/11, σ. 217

Επί πράξης πολεοδομικής εφαρμογής προσφυγή ιδιοκτήτη, που θεωρεί ότι το νέο ακίνητο που του δίνεται δεν είναι ισάξιο με το παλαιό, για καθορισμό της αξίας σε 6 μήνες από την κύρωση της πράξης. ΕφΛαρ 3/12, σ. 223

Συρροή προθεσμιών ανακοπής ερημοδικίας και έφεσης. ΕφΛαρ 141/12, σ. 320

Η σημείωση του δικ. επιμελητή στο επιδοθέν έγγραφο της ημέρας επίδοσης αποτελεί απόδειξη υπέρ του προς ον η επίδοση, επί δε διαφοράς της με εκείνη της έκθεσης επίδοσης υπερσχύει η έκθεση μόνο εφόσον τον ωφελεί. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674

Το Σάββατο, χωρίς να είναι αργία ή εξαιρετέα, δεν είναι εργάσιμη ημέρα για τα δικαστήρια, ενώ η 3η Οκτωβρίου, γιορτή του Αγίου Διονυσίου, ημέρα υποχρεωτικής αργίας. ΜονΠρωτΛαρ 1257/12, σ. 793

Καταγγελία από τον υπερθεματιστή της μετά την κατάσχεση μίσθωσης εντός 3μηνιας αποκλειστικής προθεσμίας από τη μεταγραφή της περίληψης της κατακυρωτικής έκθεσης και λύση της μετά 6μηνο από τη γνωστοποίησή της στο μισθωτή. ΜονΠρωτΛαρ 1261/12, σ. 795

Βλ. και Παραγραφή

ΠΡΟΣΗΜΕΙΩΣΗ

Αμοιβή υποθηκοφύλακα με πάγια δικαιώματα για εγγραφή προσημείωσης προς εξασφάλιση

απαίτησης Τράπεζας εξ ομολογιακού δανείου του ν. 3156/03. ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

Εξάλειψη προσημείωσης με αίτηση στον υποθηκοφύλακα, στηριζόμενη σε συναίνεση του δανειστή ή δικ. απόφαση. Επί συναίνεσης του δανειστή η εξάλειψη εμπίπτει στη δικαιοδοσία μόνο του υποθηκοφύλακα, αποκλεισμένης της δικ. δικαιοδοσίας. ΜονΠρωτΛαρ 327/12, σ. 787

ΠΡΟΣΚΥΡΩΣΗ

Για την απόκτηση ελάχιστου προσώπου οικοπέδου επιτρέπεται η σε αυτό προσκύρωση οικοπέδου μη άρτιου κατ' εμβαδόν ή τμήματος οικοπέδου άρτιου και οικοδομήσιμου που δεν επιδέχεται τακτοποίηση. ΕφΛαρ 370/11, σ. 87

Επί προσκύρωσης μέρους του απαλλοτριούμενου, συνυπόχρεοι για πληρωμή της αποζημίωσης είναι οι παρόδοι ιδιοκτήτες ακινήτων που αποκτούν πρόσωση σε κοινόχρηστο χώρο. ΠολΠρωτΛαρ 70/11, σ. 186

ΠΡΟΣΥΜΦΩΝΟ

Μη αναγκαία καταχώρηση στο βιβλίο μεταβολών του προσυμφώνου πώλησης αυτού. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Επί θανάτου του δικαιούχου αποκατάστασης αστού πρόσφυγα πριν την έκδοση του παραχωρητηρίου, η αρξάμενη διαδικασία συνεχίζεται υπέρ των λοιπών δικαιούχων μελών της οικογενείας του, επ' ονόματι των οποίων πρέπει να εκδοθεί αυτό, άλλως το εκδοθέν στο όνομα του αποβιώσαντος εξομοιούται με μη εκδοθέν και ανακαλείται. ΕφΛαρ 262/12, σ. 593

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΡΑΤΗΣΗ

Επί αιτήματος προσωπικής κράτησης εκπροσώπου νπ, η αγωγή πρέπει να στρέφεται και κατ' αυτού ατομικά. ΕφΛαρ 340/11, σ. 56

Μη προσωπική κράτηση εκπροσώπων ΑΕ και ΕΠΕ για εμπορικά ή εκ δικαιοπραξίας εταιρικά χρέη, αλλά για εξ αδικοπραξίας τοιαύτα στο πλαίσιο καθηκόντων τους. ΕφΛαρ 57/12, σ. 273

Προσωπική κράτηση αδικοπράγσαντος,

που εκποίησε την περιουσία του καταδολιευτικά. ΕφΛαρ 183/12, σ. 540

Μη προσωπική κράτηση συμπληρωσάντων το 65ο έτος ηλικίας, κατά το 1048 εδ. γ' ΚΠολΔ, που ως γενικής φύσης εφαρμόζεται σε κάθε προσωπική κράτηση. ΕφΛαρ 372/12, σ. 727

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ

Προσβολή προσωπικότητας εκ παράνομης παραβίασης του περιβάλλοντος. Λόγος άρσης του παράνομου χαρακτήρα η ενάσκηση νομίμου δικαιώματος και η κατάσταση ανάγκης. Ηθική βλάβη επί πταίσματος του προσβολέα. Παράνομη προσβολή προσωπικότητας εκ λειτουργίας σφαγείων κατά παράβαση του νόμου, λόγω πρόκλησης ρύπανσης και κινδύνου υγείας των κατοίκων. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92

Ηθική βλάβη μισθωτού αν η λειτουργία ή η μονομερής μεταβολή της εργασιακής σχέσης ή η καταγγελία προσβάλλει την προσωπικότητά του. Μη προσβολή μόνη η καταγγελία ή αθέτηση υποχρεώσεων. ΕφΛαρ 26/12, σ. 256, ΜονΠρωτΛαρ 388/11, σ. 773

Αγωγή προσβολής προσωπικότητας ιδιοκτητών ταξί - μελών του εναγομένου συνεταιρισμού και χρηστών άδειας ραδιοταξί αυτού, λόγω διαγραφής τους από τα μητρώα μελών και αποκλεισμού τους από τη χρήση του ραδιοδικτύου με απόφαση της ΓΣ αυτού. ΕφΛαρ 268/12, σ. 371

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Επί έφεσης ασκηθείσας πριν την ισχύ του 44§1 ν. 3994/11 αλλά συζητηθείσας μετά, υποχρέωση εκκαλούντος όπως σε 5 μέρες από τη συζήτηση, με ποινή απαραδέκτου, προσκομίσει τις πρωτόδικες προτάσεις του ερημοδικούντος εφεσιβλήτου. ΕφΛαρ 139/12, σ. 319

Απόδειξη της κατάθεσης προτάσεων εκ της επισημείωσης του Γραμματέως. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

Επιτρεπτή προβολή ένστασης πλαστότητας με την προσθήκη, εφόσον το προσβαλλόμενο ως πλαστό έγγραφο προσκομίστηκε κατά τη συζήτηση και δεν υπήρχε στάδιο να προταθεί νωρίτερα. ΕφΛαρ 351/12, σ. 714

ΠΤΑΙΣΜΑ

Βλ. Συντρέχον πταίσμα, Υπαιτιότητα

ΠΤΩΧΕΥΣΗ

Συνδιαλλαγή οφειλετών με πτωχευτική ικανότητα, επί οικονομικής αδυναμίας, παρούσας ή προβλέψιμης. Στοιχεία αίτησης.

Αρμοδιότητα ΠολΠρωτ της περιφέρειας των κύριων συμφερόντων του αιτούντος κατά την εκούσια δικαιοδοσία με πιθανολόγηση και άσκηση παρέμβασης με προφορική δήλωση στα πρακτικά.

Ορισμός ως μεσολαβητή και περαίωση έργου του όχι πέραν του 4μήνου, με δυνατή παράταση μηνός. Μη αναγκαία μνεία στην απόφαση των νόμιμων καθηκόντων του.

Δυνατή η δ/γή ασφ. μέτρων για απαγόρευση μεταβολής της περιουσίας του οφειλέτη, αναστολή ατομικών διώξεων των πιστωτών και ορισμό μεσεγγυούχου.

Η απόφαση για «το άνοιγμα της διαδικασίας» δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα.

Απαράδεκτο, ελλείψει ενεργητικής νομιμοποίησης, αίτημα λήψης ασφ. μέτρων υπέρ εγγυητών της αιτούσας, που δεν είναι διάδικοι. ΠολΠρωτΛαρ 102/10, σ. 179

Ο δανειστής δεν μπορεί να ασκήσει αγωγή ή έφεση κατά απόφασης απορρίψαςας αγωγή του εναντίον του πτωχού, ούτε αίτηση δ/γής πληρωμής. Νόμιμη όμως η κλήση του αντιδίκου για συζήτηση έφεσης του πτωχού κατά απόφασης απορρίψαςας ανακοπή του κατά δ/γής πληρωμής, διότι η υπό του πτωχού ανακοπή δεν εμπίπτει στην αναστολή ατομικών διώξεων, αφού αποτελεί όχι μέσο καταδίωξης, αλλά άμυνας. ΕφΛαρ 216/12, σ. 572

Επί λήξης χρηματοδοτικής μίσθωσης λόγω πτώχευσης μισθωτή, αναζήτηση του πράγματος με αγωγή νομής ή διεκδικητική κατά του συνδίκου κατά το 673 ΕΝ, με ποινή απαραδέκτου. ΕφΛαρ 252/12, σ. 585

ΠΥΡΚΑΓΙΑ

Βλ. Αδικοπραξία

ΠΩΛΗΣΗ

Επί υπαίτιας ολικής αδυναμίας παροχής του πωλητή, ο αγοραστής μπορεί να επικαλεστεί τα δικαιώματα του 380 ΑΚ ή να ζητήσει αποζημίωση ή να υπαναχωρήσει.

Πώληση μεταχειρισμένου αυτ/του με εισαγωγή από το εξωτερικό και αδυναμία πωλητή προς παράδοση διότι δεν βρήκε παρόμοιο.

Επί υπαναχώρησης αγοραστή, υποχρέωση πωλητή να επιστρέψει το ισόποσο της ληφθείσας, έναντι τιμήματος, επιταγής του αγοραστή κατά τον αδίκ. πλουτισμό, καθόσον η δι' αυτής εξόφληση οφειλής του πωλητή προς τρίτον αποτελεί αδικαιολόγητη ωφέλεια. ΕφΛαρ 351/11, σ. 79

Μη ανάγκη καταχώρησης στο βιβλιάριο μεταβολών της υποσχετικής πώλησης αυτ/του. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Επί πραγματικού ελαττώματος ή έλλειψης συμφωνημένης ιδιότητας πωληθέντος, δικαίωμα αγοραστή, κατ' επιλογή, είτε διόρθωσης ή αντικατάστασης του πράγματος, εκτός αν είναι αδύνατη ή απαιτεί δυσανάλογες δαπάνες, είτε μείωσης τιμήματος, είτε υπαναχώρησης εκτός αν το ελάττωμα είναι ηπουσιώδες.

Υπολογισμός της μειωμένης αξίας. Άσκηση της μείωσης τιμήματος εξώδικα με μονομερή δήλωση, ή με αγωγή ή ένσταση σε δίκη καταβολής τιμήματος.

Κρίση ότι τα ελαττώματα πωληθέντων ψυκτικών θαλάμων δεν οφείλονταν σε κακή κατασκευή, αλλά σε κακή χρήση και συντήρηση υπό της αγοράστριας και των πελατών της. ΕφΛαρ 458/11, σ. 142

Στη χρηματοδοτική μίσθωση η εκμισθώτρια συνήθως αγοράζει τον εξοπλισμό χάριν του μισθωτή, καθιστάμενη κυρία αυτού και εκχωρεί τις εκ της πώλησης απαιτήσεις της κατά του προμηθευτή στο μισθωτή. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203

Πραγματικό ελάττωμα πωληθέντος ταξί. Ζημία αγοραστή από υπαιτιότητα εναγομένων που δεν εξέτασαν το αυτ/το πριν την παράδοση, καίτοι και άλλα αυτ/τα του ίδιου τύπου και έτους κατασκευής είχαν το ίδιο πρόβλημα.

Διαφυγόντα εισοδήματα λόγω ακινησίας του ταξί και ματαίωσης δρομολογίων, μετ' αφαίρεση των

εξόδων κίνησης.

Συντρέχον πταίσμα αγοραστή ως προς τις δαπάνες επισκευής σε συνεργεία τρίτων, ενώ ήταν δυνατή η, λόγω εργοστασιακής εγγύησης, αζήμια επισκευή.

Αβασιμότητα κονδυλίου απώλειας ποσού εκ του ότι λόγω του ελαττώματος ο ενάγων έθεσε αναγκαστικά το ταξί εκτός κυκλοφορίας και δεν μπόρεσε να το πωλήσει, διότι η ζημία είναι υποθετική, εξαρτώμενη από μελλοντικούς αβέβαιους παράγοντες. ΕφΛαρ 8/12, σ. 228

Ακυρότητα αντεγγράφου περί τιμήματος εκτός συμβολαίου, που δεν μπορεί να απαιτηθεί, ενώ αν έχει καταβληθεί αναζητείται με τον αδίκ. πλουτισμό καθό υπερβαίνει την αληθινή αξία του πωληθέντος.

Αοριστία αγωγής πωλητή για καταβολή του εκτός συμβολαίου τιμήματος ως αποζημίωση λόγω αδικπραξίας του αγοραστή, διότι δεν εκτίθεται ότι ο αγοραστής είχε προεπιλημμένη απόφαση να μην το καταβάλει, παραπλανώντας τον πωλητή με σκοπό ζημία του. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Επί έλλειψης ιδιότητας ή ελαττώματος οφειλόμενου σε γνώση ή υπαίτια άγνοια του πωλητή, ο αγοραστής δικαιούται, αντί για τα δικαιώματα του 540 ΑΚ, αποζημίωση για μη εκτέλεση της σύμβασης, ή σωρευτικά με αυτά και αποζημίωση για ζημία μη καλυπτόμενη από αυτά.

Δικαίωμα αγοραστή να κρατήσει το πράγμα και να ζητήσει αποκατάσταση ζημιών συναπτόμενων άμεσα με το ελάττωμα, όπως τη διαφορά αξίας του με και χωρίς το ελάττωμα, δαπάνες διόρθωσης, διαφυγόν κέρδος από ματαίωση μεταπώλησής του, τη ζημία λόγω στέρησης της χρήσης του. ΕφΛαρ 52/12, σ. 456

Αβασιμότητα αγωγής αγοραστή γεωργικού ελκυστήρα για διαφυγόντα κέρδη, λόγω αδυναμίας χρήσης του εξαιτίας υπερημερίας του πωλητή στην εκπλήρωση συμβατικής του υποχρέωσης να ενεργήσει για έκδοση νέας άδειας στ' όνομα του αγοραστή, καθόσον αυτός τον χρησιμοποίησε αποδοτικά. ΕφΛαρ 209/12, σ. 569

Υποχρεώσεις πωλητή η μεταβίβαση κυριότητας και η παράδοση νομής, η οποία στα κινητά συνιστά προϋπόθεση μεταβίβασης της κυριότη-

τας, ενώ στα ακίνητα αυτοτελή υποχρέωση. Υποχρέωση αγοραστή η ταυτόχρονη καταβολή του τιμήματος, δυνατή όμως συμφωνία προκαταβολής ή πίστωσής του.

Αν ο πωλητής κινητού παραδώσει τη νομή σε αντιπρόσωπο του αγοραστή, η κυριότητα μεταβιβάζεται στον αγοραστή που βαρύνεται με το τίμημα.

Εντολή αγοραστή στους οδηγούς φορτηγών που εφοδιάζονταν με υγρά καύσιμα από την πωλήτρια να υπογράφουν επώνυμα τα τιμολόγια μετά από κάθε πώληση. Συχνή μη τήρηση της εντολής, λόγω βιασύνης οδηγών ή του ότι ήταν γνωστοί πλέον με τους υπαλλήλους της ενάγουσας. ΕφΛαρ 288/12, σ. 670

Εφαρμογή 543 ΑΚ όπως ίσχυε πριν το ν. 3043/02, αν τα παραγωγικά αίτια της πώλησης συντελέστηκαν πριν την έναρξή του.

Επί αγωγής αποζημίωσης λόγω έλλειψης ιδιοτήτων πωληθέντων δενδρυλλίων, μη ανάγκη μνείας για ποίο κτήμα προορίζονταν και πώς διαπιστώθηκε η έλλειψη.

Επί έλλειψης συμφωνημένης ιδιότητας ο αγοραστής δικαιούται, κατ' επιλογή, αποζημίωση για μη εκπλήρωση της σύμβασης, ίση με τη διαφορά της περιουσιακής κατάστασής του με και χωρίς την έλλειψη, περιλαμβάνουσα την αξία της μη εκπληρωθείσας παροχής (οφειλή αξίας), που μπορεί να είναι ανώτερη του καταβληθέντος τιμήματος.

Μη ζημία αγοραστή οι δαπάνες προετοιμασίας του αγρού και φύτευσης των ελλιπών δενδρυλλίων, αφού θα προέβαινε σ' αυτές κι αν είχε εκπληρωθεί κανονικά η σύμβαση.

Πώληση οπωροφόρων δενδρυλλίων ποικιλίας, που κατά διαβεβαίωση του πωλητή ήταν βλαστικής ικανότητας, αλλά λόγω έλλειψης της άνω ιδιότητας δεν βλάστησαν και ξεράθηκαν. ΕφΛαρ 335/12, σ. 686

ΡΑΔΙΟΤΑΞΙ

Βλ. Προσωπικότητα

ΣΗΜΑ

Παράνομη επανασυνσκευασία χρησιμοποι-
μένων σάκων με βαμβακόσπορους άγνωστου

παρασκευαστή, που έφεραν σήματα και διακριτικά γνωρίσματα των εναγουσών και πωλήθηκαν ως δήθεν παραγόμενοι από αυτές.

Καθιέρωση σημάτων και διακριτικών γνωρισμάτων στη συνείδηση του καταναλωτικού κοινού.

Πώληση μη γνησίων προϊόντων με πρόκληση στον καταναλωτή σύγχυσης και απόσπαση πελατείας με ζημία. Αντίθεση στα χρηστά ήθη με σκοπό ανταγωνισμού και ζημίας των δικαιούχων του σήματος.

Ηθική βλάβη των δικαιούχων επιχειρήσεων λόγω προσβολής της εμπορικής αξιοπιστίας και φήμης τους, αλλά σε περιορισμένο βαθμό, διότι οι ανασυνσκευασθέντες σάκοι ήταν λίγοι και σε περιορισμένη γεωγραφική κλίμακα. ΕφΛαρ 443/11, σ. 126

ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

Μετά το ν. 2447/96 διακοπή οικογενειακού δεσμού του θετού ανηλίκου με τη φυσική οικογένεια και στέρηση των εκ συγγενείας κληρονομικών δικαιωμάτων. ΕφΛαρ 530/11, σ. 211

ΣΥΓΚΥΡΙΟΤΗΤΑ

Βλ. Κοινωνία, Κυριότητα, Οροφокτησία

ΣΥΖΗΤΗΣΗ (ΠολΔικ)

Βλ. Δίκη - Δικονομία (Πολ), Ερημοδικία, Έφεση, Ματαίωση, Προτάσεις

ΣΥΖΥΓΟΙ

Στοιχεία αγωγής αποζημίωσης λόγω στέρησης διατροφής συζύγου. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Συμφωνία εν διαστάσει συζύγων περί πα-
ραμονής της συζύγου στην πρώην οικογενειακή στέγη του ενάγοντος για ορισμένο χρόνο, μετά τον οποίο, επί μη απόδοσής της, η συμφωνία θα επέχει θέση μίσθωσης με καταβολή μισθώματος ανάλογου με τη μισθωτική αξία. ΕφΛαρ 315/12, σ. 682

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ (Αστ - Εμπ)

Μεταφοράς φορτίου και ασφάλισής του. ΕφΛαρ 348/11, σ. 72

Δανείου ΑΕ τηλεοπτικού σταθμού από ιθύνο-

να πρόσωπά της. ΕφΛαρ 465/11, σ. 148

Αυτοσύμβαση. Σύμβαση μεταβίβασης μετοχών ΑΕ. ΠολΠρωτΛαρ 217/11, σ. 188

Leasing. ΜονΠρωτΛαρ 137/11, σ. 203, ΕφΛαρ 252/12, σ. 585

Αιτιώδους αναγνώρισης χρέους. Συμβιβα-
σμού. ΕφΛαρ 21/12, σ. 252

Εργολαβικής αμοιβής δικηγόρου. ΕφΛαρ 200/12, σ. 564

Δανεισμού εργαζομένου. ΕφΛαρ 235/12, σ. 574

Με ΑΕ εκπροσωπηθείσα από ακύτως εκλεγέν ΔΣ. ΕφΛαρ 160/12, σ. 619

Χρησιδανείου. ΕφΛαρ 175/12, σ. 641

Δωρεάς καθ' υπέρβαση της πληρεξουσιότη-
τας. ΕφΛαρ 343/12, σ. 698

Ελευθερώσεως. ΕφΛαρ 369/12, σ. 720

Ανεξαρτήτων υπηρεσιών. ΜονΠρωτΛαρ 387/11, σ. 772

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΔΙΕΘΝΕΙΣ

Διεθνής σύμβαση από 6.12.65 Ελλάδος και Αυστρίας, υπερισχύουσα του ΚΠολΔ, κατά την οποία οι Προξενικές αρχές είναι αρμόδιες για εξέταση των υπηκόων τους που διαμένουν στην αλλοδαπή. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

Βλ. και Διατροφή, Δίκαιο ευρωπαϊκό, Εκτέλεση, Ένορκες βεβαιώσεις

ΣΥΜΒΑΣΕΙΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ

Βλ. Διοικητικές συμβάσεις

ΣΥΜΒΑΣΗ LEASING

Βλ. Μίσθωση χρηματοδοτική

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ

Επί μη φιλονικίας ή επί υποχώρησης μόνον ενός, δεν πρόκειται για συμβιβασμό αλλά για άλλη σύμβαση.

Οι δηλώσεις βούλησης των μερών κρίνονται ανέλεγκτα από το δικαστήριο, η κρίση όμως για το αν συνιστούν συμβιβασμό υπόκειται στον έλεγχο του ΑΠ για παραβίαση δ/ξης ουσιαστικού δικαίου. ΕφΛαρ 21/12, σ. 252

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Βλ. Αναστολή εκτέλεσης, Δίκη-Δικονομία (Διοικ)

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ

Άσκηση αξίωσης εκμισθωτή για φθορές και με ένσταση συμψηφισμού, με επίκληση τούτων και του ποσού της ζημίας. ΕφΛαρ 291/11, σ. 34

Η ένσταση συμψηφισμού πρέπει να περιέχει τα περιστατικά της ληξιπρόθεσμης και ομοειδούς ανταπαίτησης κατά του δανειστή. ΕφΛαρ 377/11, σ. 101

Νόμιμη προβολή ένστασης συμψηφισμού κατά την τακτική διαδικασία, αδιάφορα αν η ανταπαίτηση υπάγεται σε άλλη διαδικασία. ΕφΛαρ 434/11, σ. 119

Μη επιτρεπτός συμψηφισμός κατά απαιτήσεων από διατροφή. ΕφΛαρ 224/12, σ. 358

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΗ

Κρίση ότι δεν επρόκειτο για συναλλαγματική ευκολίας προς χρηματοδότηση του λήπτη, καθόσον αυτός δεν την μεταβίβασε αλλά την κατέχει, ενώ εκδόθηκε προς εξασφάλιση δανείου του προς τον ανακόπτοντα. ΕφΛαρ 387/12, σ. 747

ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗ

Βλ. Πτώχευση

ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΙ

Βλ. Αγροτικοί συνεταιρισμοί

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Συνταγματική η δ/ξη του 16§1 νδ 689/70, κατά την οποία είναι απαράδεκτες οι αξιώσεις κατά δημοτικών επιχειρήσεων εξ υπερωριακής εργασίας υπαλλήλων τους. ΕφΛαρ 5/12, σ. 226

Συνταγματική η ακυρότητα συμφωνίας τιμήματος εκτός συμβολαίου. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

Αντισυνταγματικότητα του 20 ν. 3301/04, που εξαιρεί τις δ/γές πληρωμής από τους εκτελεστούς τίτλους κατά του Δημοσίου. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Συνταγματική η ρύθμιση του 209Α ΚΔΔ ότι στις φορολογικές και τελωνειακές διαφορές χορηγείται αναστολή εκτέλεσης μόνο αν το ένδικο μέσο

κρίνεται προδήλως βάσιμο. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 143/12, σ. 801

ΣΥΝΤΡΕΧΟΝ ΠΤΑΙΣΜΑ

Μη συντρέχον πταίσμα εναγόντων, που ανήγειραν οικία εν γνώσει ότι τα όμορα σφαγεία λειτουργούν παράνομα και προκαλούν ρύπανση, διότι η προσβολή περιβαλλοντικών αγαθών συνιστά προσβολή της ανθρωπίνης ζωής και υγείας, που είναι υπέρτερα της οικονομικής ωφέλειας. ΕφΛαρ 373/11, σ. 92

Συντρέχον πταίσμα αγοραστή για δαπάνες επισκευής σε συνεργεία τρίτων, ενώ ίσχυε η εργοστασιακή εγγύηση. ΕφΛαρ 8/12, σ. 228

Εφαρμογή 300 ΑΚ μόνο επί υποχρέωσης αποζημίωσης από αδικοπράξια ή αθέτηση προϋφιστάμενης ενοχής, όχι δε όταν ζητείται η συμφωνηθείσα παροχή. ΕφΛαρ 21/12, σ. 252

Σωρευτικό συντρέχον πταίσμα παθούσας για τον τραυματισμό της και διπλή μείωση αποζημίωσης. ΕφΛαρ 28/12, σ. 260

Η αυτοδιακινδύνευση συνιστά συντρέχουσα αμέλεια και όχι σιωπηρή εκ των προτέρων συναίνεση για αποκλεισμό της ευθύνης τρίτου. ΕφΛαρ 28/12, σ. 260, ΕφΛαρ 145/12, σ. 321

Κάλυψη από το δεδικασμένο της καταχρηστικής ένστασης συνυπαισιότητας του παθόντος στον τραυματισμό του όχι μόνο ως προς τον ενιστάμενο, αλλά και τον ομόδικό του που δεν την πρότεινε. ΕφΛαρ 77/12, σ. 474

Μη συντρέχον πταίσμα παθούσας στις δαπάνες της, αφού η βάσει ιατρικής σύστασης επέμβαση σε ιδιωτική κλινική, αντί της προταθείσας στο νοσοκομείο συντηρητικής θεραπείας, δεν συνιστά υπερβάλλουσα πρόνοια. ΕφΛαρ 166/12, σ. 629

Βλ. και Αυτοκίνητα-ατυχήματα, Μέθη

ΣΦΑΓΕΙΑ

Βλ. Προσωπικότητα

ΣΩΡΕΥΣΗ (ΠολΔικ)

Διαφορά της κατά το ουσιαστικό δίκαιο συρροής αξιώσεων από τη σώρευση αγωγών. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479

ΤΑΞΙ

Βλ. Προσωπικότητα

ΤΕΚΝΟ

Βλ. Αδικοπραξία, Διατροφή, Δίκαιο ευρωπαϊκό, Εκτέλεση, Επικοινωνία, Υιοθεσία

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ (ΤΕΙ)

Επί διορισμού τεχνικού προσωπικού σε Τμήμα Σχολής του ΤΕΙ, μόνη παραδεκώς προσβαλλόμενη η απόφαση του Συμβουλίου του ΤΕΙ περί επιλογής συγκεκριμένου προσώπου, στην οποία έχει ενσωματωθεί το πρακτικό του Συμβουλίου του Τμήματος. ΔιοικΕφΛαρ 170/12, σ. 607

ΤΟΚΟΙ

Νόμιμο αίτημα επιδίκασης τόκων μόνο για το από την επίδοση της αγωγής και επέκεινα διάστημα, εκτός αν ο ενάγων επικαλείται προγενέστερη όχληση ή συμβατική δήλη μέρα εκπλήρωσης της παροχής ή, επί παροχής αχρεωστήτου, το χρόνο που ο εναγόμενος έλαβε γνώση της ανυπαρξίας του χρέους. ΕφΛαρ 351/11, σ. 79

Επί κύριας χρηματικής οφειλής, η συμφωνία ότι επί υπερημερίας του οφειλέτη θα καταβάλλεται, πλέον του θεμιτού τόκου, και πρόσθετο ποσό ως ποινική ρήτρα είναι μη νόμιμη και άκυρη κατά το υπερβάλλον, ως συγκαλυμμένη τοκογλυφία. ΕφΛαρ 255/12, σ. 360

Μη ακυρότητα επιταγής προς πληρωμή εκ του μη καθορισμού του ποσού των τόκων, αφού το επιτόκιο ορίζεται από το νόμο, το δε ποσό βρίσκεται μαθηματικά. ΜονΠρωτΛαρ 252/12, σ. 778

Η δικ. μεσεγγύηση επιταγής δημιουργεί αναστολή δικονομικών (όχι υπερημερίας) τόκων. ΜονΠρωτΛαρ 777/12, σ. 789

ΤΡΑΠΕΖΕΣ

Απαγόρευση κατάσχεσης για απαιτήσεις Τραπεζών μέχρι 20.000 Ε από καταναλωτικά δάνεια και πιστωτικές κάρτες στη μοναδική κατοικία του οφειλέτη. ΜονΠρωτΛαρ 136/11, σ. 201

Μη αναγκαία μνεία στην αίτηση δ'γής πληρωμής ότι οι επιταγές καταγράφηκαν από την

Τράπεζα σε πινάκιο και χαρτοσημάνθηκαν, καθόσον τούτα συνιστούν φορολογικά βάρη με διοικ. κυρώσεις. ΕφΛαρ 58/12, σ. 460

Αμοιβή υποθηκοφύλακα με πάγια δικαιώματα για εγγραφή προσημείωσης προς εξασφάλιση απαίτησης Τράπεζας εξ ομολογιακού δανείου του ν. 3156/03. ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

Δυνατή η ύπαρξη χρεωστικού υπολοίπου και στον καταθετικό λ/σμό, όπως επί υπερανάληψης χωρίς ρητή συμφωνία ή πέραν του συμφωνηθέντος ποσού ή προθεσμίας.

Μη νόμιμο αίτημα επίδειξης της κίνησης λ/σμού στην Αυστρία, λόγω του και εκεί τραπεζικού απορρήτου. ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

ΤΡΙΤΑΝΑΚΟΠΗ (ΠολΔικ)

Επί παραδοχής τριτανακοπής κατά απόφασης εκουσίας δικαιοδοσίας, η απόφαση ακυρώνεται ως προς τον τριτανακόπτοντα ή, επί αδιαίρετου δικαίου, ως προς όλους τους διαδίκους και ακολουθεί έρευνα της αρχικής αίτησης. Αρμοδιότητα του εκδόντος την τριτανακοπτόμενη απόφαση, δίχως δυνατότητα παρέκτασης. ΕφΛαρ 252/12, σ. 585

Διεκδικητική ανακοπή τρίτου κατά επιστεφόντος δανειστή και οφειλέτη ως αναγκαίων ομόδικων. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

ΥΙΟΘΕΣΙΑ

Μετά το ν. 2447/96 διακοπή οικογενειακών δεσμών θετού ανηλίκου με τη φυσική οικογένεια και στέρηση των κληρονομικών δικαιωμάτων. Διαχρονικό δίκαιο υιοθεσίας. Επί υιοθεσίας τέκνου τελεσθείσας πριν την 30.12.96 και μεταγενέστερου θανάτου χωρίς διαθήκη του φυσικού αδελφού του, ο θετός δεν έχει δικαίωμα εξ αδιθέτου κληρονομικής διαδοχής και είναι άνευ αποτελεσμάτων η αποδοχή κληρονομίας. ΕφΛαρ 530/11, σ. 211

Τέλεση υιοθεσίας με δικ. απόφαση. Το δικαστήριο διαπιστώνει την ικανότητα δικαιοπραξίας του υιοθετούντος κατά το χρόνο αυτοπρόσωπης συναίνεσης. Ανυπόστατη υιοθεσία που επιχειρείται με άλλον τρόπο. ΕφΛαρ 154/12, σ. 328

ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΑ

Ζημία αγοραστή από υπαισιότητα των εναγομένων που δεν υπέβαλαν το αυτ/το πριν την παράδοση σε απαραίτητο έλεγχο. ΕφΛαρ 8/12, σ. 228

Επί πρόκλησης πυρκαγιάς. ΕφΛαρ 181/12, σ. 342

Αυτ/κο ατύχημα εξ αποκλειστικής υπαισιότητας του έχοντος ικανότητα προς καταλογισμό 11ετούς ποδηλάτη. ΕφΛαρ 104/12, σ. 509

Κακοτεχνίες οικοδομής λόγω των οποίων έπρεπε να γίνει κατεδάφιση της πλάκας του δευτέρου ορόφου, λόγω κινδύνου κατάρρευσης εκ κακής σκυροδέτησης από αποκλειστική υπαισιότητα εργολάβου. ΕφΛαρ 345/12, σ. 707

Βλ. και Αδικοπραξία, Αυτοκίνητα-ατυχήματα, Πώληση, Συντρέχον πταίσμα

ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ

Προσωρινό και επείγον διοικ. μέτρο η αργία υπαλλήλου. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 2/12, σ. 385

Νόμιμη μετακίνηση υπαλλήλου από οργανική μονάδα σε άλλη της ίδιας αρχής. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 20/12, σ. 392

Εξαίρεση δικαστικών υπαλλήλων από προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 35/12, σ. 400

Προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα υπαλλήλων ΟΤΑ. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 49/12, σ. 403

Κατά τόπον αρμοδιότητα επί αίτησης ακύρωσης πράξεων που αφορούν στο διορισμό και την υπηρεσιακή κατάσταση υπαλλήλων του Δημοσίου και νπδδ. ΔιοικΕφΛαρ 169/12, σ. 605

Ακυρότητα συμβατικής ή λόγω αναγκαστικής εκτέλεσης διάθεσης ακινήτου που αγοράσθηκε ή επισκευάσθηκε με χρήματα στεγαστικού δανείου δημοσίου υπαλλήλου μέχρι την ολοσχερή εξόφλησή του. ΕφΛαρ 174/12, σ. 637

ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Επί απαναχώρησης αγοραστή, υποχρέωση πωλητή να επιστρέψει το ισόποσο της ληφθείσας, έναντι τιμήματος, επιταγής του αγοραστή κατά τον αδικ. πλουτισμό. ΕφΛαρ 351/11, σ. 79

Επί ελαττωματικού έργου οφείλεται εργολαβι-

κή αμοιβή, εκτός αν υπήρξε υπαναχώρηση λόγω ουσιωδών ελαττωμάτων. ΕφΛαρ 377/11, σ. 101

ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑ

Η ακυρότητα καταγγελίας λόγω καθυστερημένης παρακατάθεσης ελλιπούς, κατά μικρό ποσό, αποζημίωσης και η εκ τούτου υπερημερία του εργοδότη προσκρούει στην αρχή της αναλογικότητας. ΕφΛαρ 14/12, σ. 248

Υπερημερία εκμισθωτή που αρνείται παραλαβή μισθίου λόγω, έστω και σοβαρών, βλαβών. ΕφΛαρ 131/12, σ. 310

Μη υπερημερία επί άκυρης σύμβασης. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375

Υπερημερία μισθωτή στην καταβολή μισθώματος με παρέλευση της δήλης ημέρας, έστω κι αν δεν χρησιμοποιεί το μίσθιο εξ ιδίων λόγων.

Μη υπερημερία επί πραγματικού ελαττώματος, ανεξαρτήτως γνώσης ή υπαιτιότητας του εκμισθωτή. ΕφΛαρ 95/12, σ. 494

Μη υπερημερία εργολάβου επί καθυστέρησης παράδοσης διηρημένων ιδιοκτησιών, οφειλόμενης σε ανάθεση πρόσθετων εργασιών.

Υπερημερία εργοδότη, που καίτοι κλήθηκε, δεν παρέλαβε τις ιδιοκτησίες, διότι ναι μεν δεν υποχρεούται να παραλάβει ελαττωματικό έργο, αλλά, ενόψει επουσιωδών ελαττωμάτων, η άρνησή του αντίκειται στην καλή πίστη, ενόψει και υπ' αυτού οφειλής ικανού τιμήματος. ΕφΛαρ 302/12, σ. 674
Βλ. και Τόκοι

ΥΠΟΘΗΚΗ

Καταδολιευτική παραχώρηση υποθήκης επί μοναδικού περιουσιακού στοιχείου για εξασφάλιση ανύπαρκτης και εικονικής απαίτησης, καθόσον ανατρέπεται η νόμιμη σειρά κατάταξης των δανειστών κατά την εκτέλεση. ΕφΛαρ 81/12, σ. 286

ΥΠΟΘΗΚΟΦΥΛΑΚΑΣ

Αμοιβή υποθηκοφύλακα με πάγια δικαιώματα για εγγραφή προσημείωσης προς εξασφάλιση απαίτησης Τράπεζας εξ ομολογιακού δανείου του ν. 3156/03.

Μη αδικοπραξία ελλείψει υπαιτιότητας Υποθηκο-

φύλακα επί εσφαλμένου υπολογισμού αμοιβής, καθόσον πίστευε δικαιολογημένα στην ορθότητά του, βάσει δικ. αποφάσεων.

Μη αδικ. πλουτισμός Υποθηκοφύλακα ως προς τα ποσά που απέδωσε κατά νόμον σε τρίτους, αλλά κατά το ποσό της υπέρτερης αμοιβής (πέραν της πάγιας). ΕφΛαρ 263/12, σ. 654

Επί συναίνεσης δανειστή, η εξάλειψη προσημείωσης εμπίπτει στη δικαιοδοσία μόνον του υποθηκοφύλακα. ΜονΠρωτΛαρ 327/12, σ. 787

ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΑΝΤΙ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ

Βλ. Επιταγή, Καταβολή

ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

Βλ. Ελευθέρωση χρέους

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Επί φορολογικών διαφορών μη αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης πράξης, αλλά απαγόρευση λήψης μέτρων εκτέλεσης του 202§2 ΚΑΔ, επί ανεπανόρθωτης βλάβης. ΔιοικΕφΛαρ(Συμβ) 50/12, σ. 405

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟ

Το απόρρητο των φορολογικών δηλώσεων συνιστά νόμιμο λόγο μη επίδειξής τους. ΕφΛαρ 19/12, σ. 445, ΕφΛαρ 390/12, σ. 749

ΧΡΕΟΣ

Καταλογισμός εξοφλητέου χρέους επί πλειόνων τοιούτων. Εφαρμογή 422 ΑΚ και επί μίας μόνον οφειλής, καταβλητέας συμβατικά σε δόσεις. ΕφΛαρ 78/12, σ. 479

Βλ. και Ελευθέρωση χρέους

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ

Βλ. Ηθική βλάβη, Ψυχική οδύνη

ΧΡΗΣΙΔΑΝΕΙΟ

Άκυρο χρησιδάνειο προς τρίτο ιδανικής μερίδας πράγματος, αφού πρόκειται για αδιαίρετη παροχή.

Η σύναψη χρησιδανείου και η αγωγή απόδοσης μετά τη λήξη είναι πράξεις τακτικής διαχείρισης

του κοινού και ο κοινωνός δεν μπορεί να προβεί σε αυτές αν δεν διαθέτει πλειοψηφία των μερίδων. ΠολΠρωτΛαρ 185/12, σ. 375

Με την άτυπη (κι επί ακινήτου) σύμβαση χρησιδανείου ο χρήστης παραχωρεί χωρίς αντάλλαγμα τη χρήση πράγματος στο χρησάμενο, που υποχρεούται να το επιστρέψει μετά τη λήξη. Παράδοση χρήσης και χωρίς υλική πράξη, με απλή αλλαγή της διάθεσης του χρησάμενου, όπως όταν αυτός, έχοντας τη νομή του πράγματος, αντιφωνεί αυτήν προς το χρήστη, διατηρώντας όμως την κατοχή.

Λήξη χρησιδανείου με συμφωνία ή κατά το συνομολογηθέντα σκοπό, επί δε αορίστου χρόνου με το θάνατο του χρησάμενου ή καταγγελία μη άκαιρη και επιζήμια για τον χρησάμενο.

Επί λήξης ή λύσης, ο χρήστης, αν είναι κύριος, μπορεί να ασκήσει αγωγή εκ χρησιδανείου ή διεκδικητική ή και τις δύο, της δεύτερης επικουρικά, αλλά και αγωγή νομής. ΕφΛαρ 175/12, σ. 641

ΧΡΗΣΙΚΤΗΣΙΑ

Μη τακτική χρησικτησία, εφόσον ο θετός ενάγων επιλήφθηκε της νομής του ακινήτου από το θάνατο του φυσικού αδελφού του ως κληρονόμος με καλή πίστη και νομιζόμενο τίτλο την αποδοχή κληρονομίας χωρίς συμπλήρωση 10ετούς νομής. Εφόσον ο υιοθετηθείς δεν είναι κληρονόμος του φυσικού αδελφού του, μη δυνατή προσμέτρηση του χρόνου νομής αυτού, ως μη δικαιοπάροχου του θετού. ΕφΛαρ 530/11, σ. 211

Μη έκτακτη χρησικτησία, αν από το θάνατο του κληρονομούμενου δικαιοπαρόχου μέχρι την έναρξη του κτηματολογίου δεν συμπληρώθηκε 20ετία και δεν γίνεται επίκληση προσμέτρησης και του χρόνου νομής του δικαιοπαρόχου. ΕφΛαρ

179/12, σ. 336

Ο εξ αδιαίρετου συγκύριος, αν κατέχει όλο το κοινό, θεωρείται ότι κατέχει επ' ονόματι και των λοιπών και δεν μπορεί να τους αντιπάζει χρησικτησία πριν τους γνωστοποιήσει ότι νέμεται μεγαλύτερο από τη μερίδα του μέρος ή το όλο ως αποκλειστικός κύριος. ΕφΛαρ 20/12, σ. 446

Επί δημόσιου κτήματος ανεπίδεκτου χρησικτησίας, αλλά αποβαλόντος αργότερα την ιδιότητά του αυτή, μη κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία εφόσον, αφότου κατέστη νομικά δυνατή η χρησικτησία του, δεν συμπληρώθηκε 20ετία. ΕφΛαρ 262/12, σ. 593

Κτήση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία, καθόσον όλοι οι δικαιοπάροχοι από την απελευθέρωση της Θεσσαλίας και μετέπειτα νέμονταν το επίδοκο με καλή πίστη στηριζόμενη σε τίτλους και διάνοια κυρίου, ασκώντας όλες τις υλικές πράξεις που προσδιάζουν στη φύση του με επίβλεψη και καλλιέργεια. ΕφΛαρ 385/12, σ. 742

ΧΡΗΣΤΑ ΗΘΗ

Αδικοπρακτική η αντίθετη στα χρηστά ήθη συμπεριφορά με πρόθεση ζημίας, αρκούντος και ενδεχόμενου δόλου. ΕφΛαρ 56/12, σ. 266

ΨΥΧΙΚΗ ΟΔΥΝΗ

Οικογένεια του θύματος και οι αγχιστείες πρώτου βαθμού, γαμβρός και νύμφη, εφόσον υπάρχουν δεσμοί αγάπης. ΕφΛαρ 11/12, σ. 238

Επί θανάτου αλλοδαπού από τροχαίο ατύχημα στην Ελλάδα, νομιμοποίηση των αιτούντων χρηματική ικανοποίηση λόγω ψυχικής οδύνης κατά το ελληνικό δίκαιο. ΕφΛαρ 113/12, σ. 303, ΕφΛαρ 19/12, σ. 445

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

1. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ	5	σ. 226
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ	8	σ. 228
Α. ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ	9	σ. 234
	11	σ. 238
	14	σ. 248
ΕΤΟΥΣ 2010	19	σ. 445
513 σ. 15	20	σ. 446
	21	σ. 252
ΕΤΟΥΣ 2011	25	σ. 454
52 σ. 22	26	σ. 256
199 σ. 27	27	σ. 155
232 σ. 30	28	σ. 260
291 σ. 34	32	σ. 158
316 σ. 42	36	σ. 262
320 σ. 47	39	σ. 454
330 σ. 52	40	σ. 264
336 σ. 53	52	σ. 456
340 σ. 56	56	σ. 266
342 σ. 63	57	σ. 273
345 σ. 69	58	σ. 460
348 σ. 72	63	σ. 470
351 σ. 79	71	σ. 278
365 σ. 84	74	σ. 282
370 σ. 87	77	σ. 474
373 σ. 92	78	σ. 479
377 σ. 101	81	σ. 286
388 σ. 105	86	σ. 162
397 σ. 107	87	σ. 293
416 σ. 109	94	σ. 487
418 σ. 113	95	σ. 494
434 σ. 119	97	σ. 297
443 σ. 126	102	σ. 500
449 σ. 133	103	σ. 505
458 σ. 142	104	σ. 509
465 σ. 148	113	σ. 303
468 σ. 153	116	σ. 513
530 σ. 211	123	σ. 515
549 σ. 217	127	σ. 307
	131	σ. 310
ΕΤΟΥΣ 2012	134	σ. 314
3 σ. 223	138	σ. 519
	139	σ. 319

327	σ. 787	33	σ. 396
777	σ. 789	35	σ. 400
1257	σ. 793	41	σ. 611
1261	σ. 795	44	σ. 613
		46	σ. 402
Δ. ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ		49	σ. 403
ΕΤΟΥΣ 2012		50	σ. 405
Ασφαλιστικά		143	σ. 801
48	σ. 382	Ασφαλιστικά	
		3	σ. 807
		6	σ. 812
2. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ		3. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ	
Α. ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ		Α. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ ΛΑΡΙΣΑΣ	
ΕΤΟΥΣ 2012		ΕΤΟΥΣ 2012	
169	σ. 605	548	σ. 820
170	σ. 607		
Β. ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ (ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ)		Β. ΤΡΙΜΕΛΟΥΣ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΛΑΡΙΣΑΣ	
ΕΤΟΥΣ 2012		ΕΤΟΥΣ 2011	
2	σ. 385	3269	σ. 824
15	σ. 390		
20	σ. 392		
26	σ. 395		